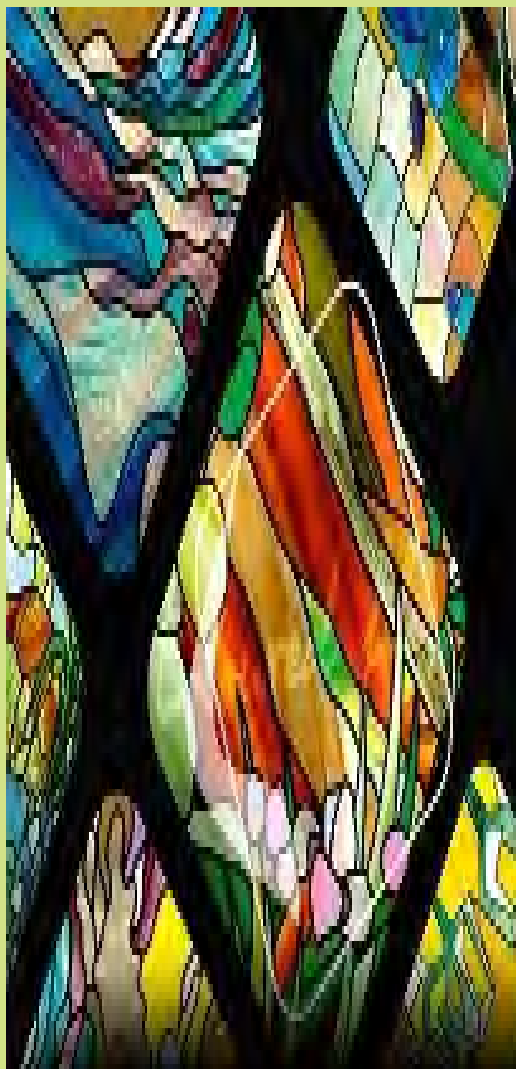

EUGEN EVU
CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

EDITURA POLIDAVA
DEVA

EUGEN EVU
CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EVU, EUGEN

Cartea întâlnirilor

Deva: Editura POLIDAVA, 2008

500p; 21 x 14,5 cm

ISBN: 978-973-7954-62-6

821.135.1-32

Redactor de carte:

Ion URDA

Grafică și ilustrație:

Radu ROȘIAN

George ROCA

Tehnoredactare, procesare:

Ion URDA

EUGEN EVU

CARTEA
ÎNTÂLNIRILOR

Vol.III al trilogiei TRESĂRIEA FOCULUI

EDITURA POLIDAVA
DEVA
2008

Partea I

TURNISORUL

În fiecare dimineață pentru Poet e Duminica de Lucru. Și nu e păcat, ci fir auriu al Iubirii. Rugămu-ne Ție și iată cum : se dăruiește a mea pătimire de a scrie și Ființa-mi, propriei priviri și prin oglindire ca Parte, îi mulțumește Operei.

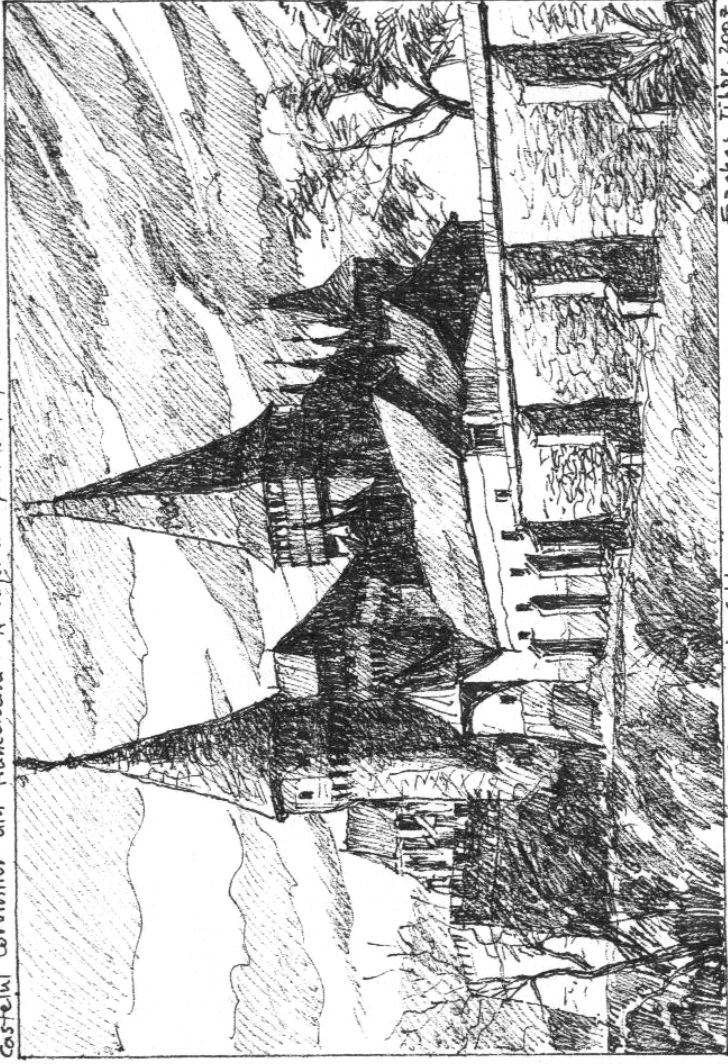
...Odihnește în mine, întâiul născut al Ceasornicarului... Tu, care i-ai îngăduit și lui, și Mamei Clara, și fiilor lor, privind peste umăr, să îți asculte murmurul intergalactic conectat - ca în creierul meu interconecțiunile neuronice - Melosul sacru al celor Doisprezece Rubine - sub mica lupă Hubble, înrămată de el din lemn de cireș... Și i-ai dăruit pasiunea de a repara ciclicele, Omeneshțile erori din mini-Sistemul Planetar din ceasornic - în palma lui de țaran veteran de Război și prigonit pentru credința în Tine cu toată Casa lui...

O, Soarele nostru inepuizabil, sclipind pe aripa libelulei, în trilul mierlei și pe elitra greurușei ce hărniceste-n ciclotronul lobului meu temporal... Soare Viu prin oglindire pe vârful de ac ce îmi străbate prin meridianul frunții - Inima! Odihnește întru mine, în lucrul meu jucăuș de copil al uimirii, curiozității și Unicei Întrebări: DE CE?

...Îți mulțumesc și Ție, Doamnă a Domnului, că nu mi-am beut mințile, așadar beau cuvânt scânteind, deci exist! Și misterul continuă prin aceea că nu sunt singur Niciodată...

Eugen EVIU

Castelul Corvinilor din Hunedoara . A vajdaburmpadi kastely . Corvin's Castle . Castello del Corvin

FAZAKAS T. 1.6.07. 2007

Le château des Corvins . Das Corvin Schloss .

The Corvin Castle, by Tibor FAZAKAS

PRELUDIU LA O CARTE JUCĂUȘĂ

Încep această carte a întâlnirilor virtuale, prin cuvântul scris și modulat pe frecvențele ultrascurte ale empatiei, ale rezonanței Schuman sau Tesla..., ale afinităților noastre electivă, cu invitația pentru cititor de a co-participa afectiv la o „rotundă” imaginară... Să presupunem că ea are loc în incinta castelană a Corvinilor, pe care, dezimertativ, o voi numi Turnisor. Nu în Sala Dietei, nici în latacul Domnițelor, nici măcar în Sala Cavalerilor, nici în Turnul „Nu te teme” al gărzii militare... Ci în... această carte gândită ca micul turn din curtea castelului. Sincer să fiu, mi-a venit gândul să aleg acel spațiu sinistru - gladiolat, ca scrierile mele expertizate grafologic prin anii 1980, de faimoșii mei anchetatori penali semioticieni ai Fostului viitor Minister de Interne... Vorbesc uneori în dodii, e un reflex condiționat între ridicol și sublim, pe care smerit îl recunosc, în fine, așadar mă DESCONSPIR! Eu sunt unul dintre Cetățenii de Onoare al Hunedoarei, rușinat deoarece sunt încă viu. Eu sunt CLAUNUL! Așa m-au titrat securiștii experți ai anchetei penale asupra mea, urmare unei scrisori îndrăznețe sublim-naiv sub pseudonim, către mult-împușcatul ca să ne vină altul. Eugen Evu este deja un nume care mă apasă deoarece este văzut de unii ca infatuare: Ev înseamnă eră, iar evghenios vine din greacă și înseamnă nobil. Edlilii m-au onorat cu și mai împovărătorul titlu de Cetățean de Onoare. Pot fi eu un cetățean de oroare, pot eu să-mi asum dulce-ridicol heraldicul nume de Evu de Hunedoara? Pot, dar nu sunt ce au zis securiștii și nici ce a gândit Shakespeare despre Claunul Hamlet în Danemarca aia putredă. Pot face pe nebunul, dar nu de tot, nici de netot, cum se autodesconspiră Marele Alb Hașa Gligor din ziarul Călăuza tuturor. Nici Marele Alb cum s-a autodenunțat la TVRL, senatore de Hunedoara, bardul longobard Adrian Păunescu. Eu sunt Claunul Castelan și atât. Nici măcar Evu, căci mai există talente în familia Evu și vor mai fi. Mă voi îngriji să nu mai fie Clauni, deoarece nu merită.

Ba mai mult, recunosc că într-o efuziune teribilistă, m-am gândit să-mi schimb numele care, tradus din limbile sub-dunărene, înseamnă nu altceva decât „*Fiul Evei*”, sau „*Al Evei*”... Să semnez de acum înainte, Eugen EVIU. Dar asta ar da apă la moară ăstora cu magia neagră și mai ales pamfletiştilor clonați post-lovilutzie, școlți echidistant, dependenți de criteriul reeting al titlurilor, de stimuliul promotion în vastul avânt de descântare a românilor și salvare a masselor de propria lașitate ca devianță patologică a defunctei virtus romana... Sau dacă vreți, *virtus romana* a devenit *virus rrromanesc*. Pronunțe-se romologii! Presarii prăsiliei bruchane, care fac ziare ce dispar când apar și trăiesc prin rețete, spre paguba nu atât a cititorilor de titluri specializați, cât a fraierilor care dau lei grei pe publicitate ușuratică... ei bine, chiar unii surescitați tovarăși de breaslă și iaslă la bethleemul paranoiei mesianice *en vogue*, au năravul spăimos de a se crede geniali și a-i numi pe scriitorii condeieri... Carvazică, ei sunt cu pixelii. Deoarece ăștia nu mai participă, de vreo câțiva ani, la nici o întâlnire a literaților, decât ici-acolo la vernisaje, deoarece se dă tuică și sunt scutiți a vorbi, astfel nu li se vede incultura de sub cultură..., nu îi invit

la boema noastră. O axiomatică anecdotă spune că nu întotdeauna când nu-nțelegi o carte, prostul este scriitorul.

Într-un fel suntem castelani. Castelul Corvinilor a fost un Fort de apărare – turnșorul – un post de observație în aval pe micul râu al Zlătarilor aurari. Cartea mea trăznică are însă și paratrăznet. Invizibil.

Pentru acei invitați ai mei care vor fi de față fiecare cu harul și darul lor, simbolic, cu neipocrită modestie și necum tămăie, îmi asum și astfel Bucuria de a fi deținător, între altele poate mai răsunătoare titluri de noblețe, la alte Curți literare europene, ori alte Castele literare- germane, italiice, siciliene, croate, Corviniene - ungurești, americane, engleze, spaniole... Vă asigur că eminență a hrubelor nu am fost niciodată. Nici a presei noastre care e a lor. Nici condeier. Nici cioclu post-colegial al vieții literalnice din euro-zona 5 Vest.

Aici mi-am trăit traiul și mi-am mâncat mălaiul...Aici încă sunt și îmi spun la intrarea în cartea -turnșor : mâncat de cuvinte ca o pită caldă. Uneori am delirat parafratic: sufletul poetic este cozonac la zei. Aiureli. Aiurări aurite. Daurite aurarii. Secretul meu este că fac binele în ascuns. Mărturisesc că am nevoie mai mult de a iubi, decât a mai fi iubit.

Îmi zic : prietene sine ale meu și tu, soră, sine a mea, olaltă fiind unul ! De ce ne zdrobim atât de straniu, ce prezentă a cărei entități va fi rezonantă cu noi înșine și se tot vrea auzită de ceilalți? Patos exacerbat, vor spune scepticii. Să intrăm în Turnșor și iată, trofeul cu adevărat scump mie, îl răsucesc în poarta din capul scării spirală: este Cheia Cetății. Are semnul heraldic – unii spun că ar fi masonic, al Corbului cu inel de aur în plisc. Am editat recent o primă antologie a tinerilor poeți din acest poetic-epopeic municipiu: ieri cu vocație a Focului, azi căutându-și vocația autentic- europeană, structurală, de Cetate Corvină... Aici, cândva, un mare sfetnic – aliat al lui Ioan De Hunedoara, Ioan de Capistrano, venețianul, mesager papal al Romei, l-a numit pe Corvinul erou anti-otoman, „*Atletul lui Christos*”. Iar când Ioan a murit secerat de ciumă, l-a plâns cu un epitaf zguduitor: „*S-a stins lumina lumii!*” Desigur, durerea totalei recunoștințe, admirații și înfrățiri, a gândirii, iubirii de lume și de libertate, a fost exprimată genial, însă neadevărat: sintagma este cvasi-lirică și strigătul dăltuit în piatra tombală, este avertisment al unui amurg: dar și altceva... Când știm că orice amurg conține deja irepresibilul misterios răsărit.

Prin aceea că Timpul este la plural, și este (sunt) circular; deci se repetă. Și astfel zic și eu: CE VA FI A MAI FOST.

...Am răsucit cheia dăruită și vă invit să primiți boema. Cartea e bine să o citești fiind deschisă pe genunchi: are ceva de pasăre gata de zbor. Un seminar trăznic episodic. Unul colorat, ca aceste vitralii migălite de anticii iconari sau restaurate recent de adevărații pictori ai Cetății, prietenii mei. O carte ca un turnșor cu vitralii spre INTERIOR. Nu cu caricaturile frustrării, nici cu auto-decernate titluri de ...înobilare... Iar eu, smeritul, sau uneori măniosul cavaler, sunt cel mult Cavalerul Tristei Figuri al lui Zamolxes, nicidecum al lui Cervantes... Acolo, în zările Europei, sunt alte castele, alte întâlniri, alte despărțiri, alte legende, alte diferențe. O carte cu sincera dorință de a-mi lăuda prietenii, care vor fi și ai voștri. Și de ce a nu mă lăuda și pe mine, atunci când pare-se merit ? De post-mortem nu mi-e dor niciodată.

Turnisorul

Orice castel adevărat merită să fie întâi văzut de undeva de sus, cu ochi de vultur sau volute de fluturi, cu tril de mierlă sau cu elitre de greier. Din starea de levitație a viziunilor lui Breugel cel Bătrân, sau Hieronimus Bosch ...sau voalată, ca să reziste memoriei ...

Turnisorul nostru real este la câțiva pași de cavalier de alte incinte, poate demne de vizitat și ele... În curtea Castelului Corvinilor cândva a fost decapitată, ca o altă soție necredincioasă, ori infertilă, Domnița Bălașa. Un trubadur- menestrel, cândva, a determinat acest ritual barbar... La intrare, pe dreapta, a fost Ghilotina, o mașină ce prefigurase unul din felurile forme de canibalism uman... Și în incintă, fântâna săpată incredibil de adânc în stânca Sănpetruului - de prizonierii turci... O altă încăpere a fost temporar închisoare pentru celebrul Vlad Tepeș - care, prin tenebrele propensive ale imaginației horror ale Europei și Americii tuturor exodurilor ca Țară a Făgăduinței, sub „*un nou cer și Luceafărul de ziuă*” promis de profeți..., a fost atribuit Domnului Vlad prin abuziv transfer de la cucoana Erzebeth Bathory... Despre Groapa leilor (de fapt a fiarelor) voi vorbi altădată, acum e în proces nefinanțat de tranziție, pardon, restaurare... În anii 2000 am fost invitat măgulilor de către un concern germano-român de film turistic-istoric, să comentez, episodic, astfel de locuri și legende.

Am început cu a fi săltat de camaramanii surescitați pe un mormânt cu lespede grea, în cimitirul reformat unde se zice că zace pulberăria unor oase de oșteni Corvini... Când am început seria acestor comentarii ușor poetizate, nemții și cei de la Buftea s-au mirat de ceva greu de înțeles: cățărăt de ei pe acel mormânt

am citit numele celui ce odihnea, mort prin anii 70, fiind al unui ziarist și radiofonist bucureștean care venise la Hunedoara și îmi fusese chiar coleg de cerc literar la club! Și am cerut să filmez din alt unghi, fără a le mai explica cineăștilor ce se petrece. Serialul a fost transmis pe Entertainment într-o foamea turiștilor aceia cărunți-albi, vioi și dornici de itinerarii în fostele țări comuniste.

Mi s-a promis o copie, dar nu am mai primit-o. Cele nouă comentarii în spiritul avid de legendar și fascinație mito-poetică a lumii, vor fi fost traduse din româna mea ontologic poetică.

Dar să revenim la Turnisor. Invitații mei vor fi ai dumneavoastră, iar acest simpozion castelan nu are o temă fixă. La urmă, în altă incintă, poate ruina ghilotinei, poate a fântânii în care s-au aruncat mistic tone de bănuți din toată lumea,...poate în micul muzeu al saurienilor, sau reptilelor, ori urnei princepelui dac,...veți viziona (sic) și câteva mostre de turnare continuă: nu, nu e vorba de procedeele introduse de domnul manager temporar Gheorghe Pogea pentru elaborarea oțelurilor de Hunedoara, ci de turnătorii apropiate, de descreierății fostului regim, cei mai odioși, securiștii și activiștii imunzi care ne cereau nouă, artiștilor urbei, să cântăm în folosul lor, partidul unic și patria care nu mai era a noastră, ci a lor.

În fine, în turnisorul virtual al „*atitudinii Săpânța*”, cimitir vesel al pamfletului – găselnița sau supapa kukta a scrisului fără cenzură, poate vă veți înveseli lecturând ceea ce eu îmi numesc harakiri: autodafeuri catarsice.

Vă rog să vă serviți ! Cu antica formulă de salut latină. SERVUS, dar și replica celuilalt: SERVORUM. Adică neslavona sau te miri care alta traducere: Sunt servul Domniei Voastre; eu, clauzul penal, de asemenea, vă sunt Servul.

Primiți *a 36-a mea carte, inversând cifra anilor mei acum: 63...*

Pitagoreic zicând, am dreptul să fiu un pic mistic. E ceva curios în această cifră răsturnată. Se zice că de fapt străbatem invers Timpul. Deoarece timpul ar fi Circular .

Invitațiilor mei, vă spun: „*Vă mulțumim că ați venit pe la noi!*”, cum spun sătenii din munții Hunedoarei. Se subînțelege că și noi vom merge la voi, dacă ne invitați...Dacă nu, vom visa că am cutreierat lumea cu sufletul, nu cu valuta capitaliștilor noștri emanați într-o veselie ...mioritică, sub noua paradigma a Cimitirului Vesel de la Săpânța. Cetatea literară este pentru noi zidită pe granit, asemenea Castelului Corvinilor, pe care vă invităm să-l vizitați. Știm că nu există anume un centru al unei culturi și nu avem complexe provincialiste. Dar mai știu că există un centru ubicuu al culturii afective, un centru al lumii și el arde frumos și dramatic în fiecare din noi.... „*Unde sunt eu, acolo e centrul*”. Soarele meu este în inimă iar haloul magnetic al poeziei pulsează mareic ...Cartea Întâlnirii noastre este uneori excesivă în patos, ludică și chiar teatrală, dar o dorim colocvială prin diversitate și sentimentul generic al sincerității amicale. Diversitatea acestor pagini este însăși a vieții.Iar viața este acel ceva ce se cvere redescoperit cu fiecare zi.

LOGOS STRĂPUNS, LOGOSTEA ...

Să re-poetizăm lumea. Aparținem unui popor imemorial, ale cărei frumoase femeie brodau cămășile zeilor, liile cu albăștrimi de lanuri de în înflorind oglinzile cerului pe atunci mult mai tânăr. Lăsați cuvintele să zboare și vor reumple de răsunet câmpiile eleatice și heracliteene ale grădiniile semnatice suspendate de ecurile concentrice ale Apheyrionului.

Lăsați cuvintele poezilor să zboare și se vor reazeza în stoluri de păsări colibri pe văzduhurile din Hermeneia –

Ce mi-e Poesia, surâsul Misterului chemător, în care Divinul se ascunde arătându-ni-se.

Ce mi-e Poesia, decât fluiditatea cristalelor subcuantice ale feminității sublunare, sora Soarelui ? Logos străpuns, să rodească.

Ce mi-i Poesia, dacă nu propolis și chihlimbar contra cenușei și rănilor elitrelor morții zilnice ? Contra doliului pe curcubeu. Propolis al răbdării ce-și făcu în cerul gurii noastre cuiburile cu aripi, în adjectivele zestrei noastre, melos al divinației enteleheice? Propolis extras după știința Celorlaltți, direct din mirezmele extazelor calme. Ale pedepsei dezmiardului divin și ale durerilor facerii și desfacerii precum în Metatext, așa și în text?

Ce mi-i poezia, dacă nu ciclica epifanie a ecoului Primordiei. Codex Galatea, cel străpuns de pumnalul Veghetorului, scăpat din mâinile vântului Străbun , care își face cuiburile în spirala de grâu implorând secerișul?

Ce mi-i poesia, decât invenție pură și radiestezie a fântânarului orb. Telepatie a empatiei și rezonanței divinului !?

Ce mi-i poesia, decât gura de Rai care ne \ntru] În cuvinte și au mințit că muri? Lacrima omului fructifer. Care îmi sunt eu mie însumi. Tu, ție înșivă.Vouă, alor noștri. Dar din Har aproapei de departe și departelui din aproape.... Vouă, Părinți. Ție, Maică și vouă fiice și fii, și ție, surioară, vouă, frați al noștri. Cetluirea și iarăși dezvelirea vindecărilor – dinspre centru către margini....Înnebunit de limpede scriu. Lecuit de celeste sclipete. Vindecat de năluciri de iubiri inventate, a lecu-i o pe cea una singură și neândurată. Propolisul de mir de nectar al cerului gurii noastre, Poesia! Floarea de Colț și surioara ei, Primulla Regala, a seismului! Cu un liliac de scumpie de mână de ciorchine-nforind aidoma sânilor puberi. Sabie care cântă, pian care ninge, talaz ce mă retrace la timp sub furtunile Eriniilor și Psiche Gorgona. Pe centrifuga celor ce nu au abjurat niciodată. Scara punte a Insomniei de Veghe. Trezirea spre lume a divinității din Om. Ubicum perpetuum mobile pe scara îngerimii – gematria cunoașterii Unului prin felurimea multiplului. Interior al meu, poliedric, prin oglindire delir și orgasm telepativ. Dezvățare de zeu, învățare de Om.

Poesia, paradisul din care nu am fost alungați niciodată.

*Amor Fati Deum. Pe răs-crucea
Din lacra lacrimiei
Patrie/ Matrie,
iată Fiul Tău.*

Omul poetic

Vitraliu-înalt, interior răsună.
Mi-e sufletul din soare viscolit.
Lumini suspină-n freamătul umbrat
Ce vântul dimineții mi-l adună

Endimion, înnamorat de Lună.

Sunt sanctuaric ca ființă-n lume
Melos răzleț roind pe rămuroase
Semantice grădini cărora nume
Le dau ca sărutări la zei geloase

De sub ghețar, am reînflorit, ca rună.

Duminical nocturn cu dor de stele
Celuilalt soare-i sunt prevestitor
Mă-nalț a nu ucide, visător
Al felurimii de iubiri rebele

Din ce s-a stins prin ardere de tot
Nici hohot stihial, nici prea-răbdare
Nu m-a strivit. Pe zări interioare
Purtat de-un Duh genomic sacerdot

Nu doar să cred, ce știu!
Ci prin aceea
Că am iubit Natura și Femeia-
Purtatul Spirit prin îmbrățișare

Cunoașterea mea râde-nnoitoare

Primește Dar hoinar, din Harul viu.

E-n noi latentă Noaptea cea divină
Trezindu-se, lumină spre lumină
Din care-am răsărit, ca Omenire...
Invers ne duce Timpul ce-o să vină
Iar tu primește dar din har, tulplină
Dumnezeirea-n sacru se alină:

Înaltă-ne, să nu ucizi,
Iubire .

Eugen EVIU

POESIS HONORIS CAUSA ... PRIMADONA DI CALABRIA...

Sufletul frumoasei *Doamne Brune din Sunete* este perfect modulat cu cel al elegantei revistei calabreze „LE MUSE” și al AGAR EDITRICE, în tandem cu venerabilul Paolo BORRUTO. Maria Teresa este această poetessă și eseistă energetică, senzuală, militantă, cuceritoare și sută la sută temperament liric italian. Scriu aceste cuvinte când, în Statele Unite, i s-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa admirabilei poetese italiene Maria Teresa Liuzzo. Poate chiar va veni odată la Castelul nostru impetuos și pregătit de restauratori pentru ceremoniile regăsirii europene.

Mi-a dăruit câteva din cărțile ei scăldate în sunete esențiale, cu talazuri metaforice ample, ca fluxul de parfumuri amare de oleandru și răbufniri de vânt metafizic... Îmi trimite, de ani de zile, cu bucurie și revista de ținută academică, Le Muse unde am avut bucuria a publica sub genericul poezilor europeni. Pentru mine, ca poet român, lirica distinsei prietene este un superlativ al empatiei prioritare a limbajului: cantabil, spectral luminos, iradiind de energie mantrică și ușor de primit de intelect, melodic.

Dimpotrivă, livrescul operei și apelul, mesajul mito-poetic constant, vertical, ni se transmite generos și cu o lumină concentrică. Cărțile Mariei Teresa Liuzzo sunt Grădinile semantice în care admiri și simetria, și rafinamentul aranjamentelor și tonalitatea cromatică – parfumurile esențelor spirituale.

Poezia ei este a registrului grav, de clavecin semantic... A fost numită și „nuovo frutto”, din care paradiziul ni se mai dezvăluie nostalgic și colorându-ne ființele nocturne... Maria Teresa Liuzzo „mă atrage și mă încântă”, scrie undeva exegetul ei, Peter Russel. Repet și eu, fără a căuta să înțeleg misterul: „Poetessa e una inimoasă, care pulsează impetuos în această lume tehnologică, tragică, în

acest areal sudic în care ea își scrie „amarele parfumuri de oleandru” (Maria Luisa Spaziani); „Opere foarte dense, de sugeste lirică și palpitatie leopardiană...sentimentalism ce implică un vast câmp emoțional...” (Vincenzo Guarracino); Giorgio Barberi Squarotti, Antonio Priomalli, Giovanni Scarsi, Giuseppe Amoroso, Silvano Demarchi, Vitorio Vettori... Elogios s-au pronunțat, recent, la aniversarea Le MUSE – de fapt a Mariei Teresa, prestigioși „cavalerii invitați”, între care am avut onoarea a fi nominalizat: Oriana Fallaci, Elio Andriuoli, Rino Cerminara, Francesco Dell’Apa, Giorgiana Busca Germeni, Maurizio Nascimbene... Fiindu-mi imposibil a participa, deschid această carte a Întâlnirii, cu saltul scriitorilor români care îi cunosc și îi iubesc opera... eu, e „tra le piu prestigiose della cultura contemporanea”. Eminenți critici o elogiază unanim. Este tradusă în alte țări și suie vertiginos spre zona marilor pleiadici moderni. Spațiul tematic este și el semnificativ pentru mito-poetica îndrăgitei mele prietene: Apeiron, Psiche, Umanita, Ratii - poesie dell’anima... Fiecare volum dăruit cu acea bucurie indicibilă ce o resimțim, ca la ora debutului, este tot mai frumoasă, consacrand în mine prin convibrație – comunicarea elevată a mării poetici... Splendide cele două antologii de autor, în Colecția Poeti di Terzo Millenio – Agar Editrice: „Autopsia d’immagine” (2003) și cartea decisivă pentru succesul din SUA – „L’ombra non supera la luce”, 2006 idem editore. Dintre scriitorii cu care continui aproape magic o prietenie virtuală, a esențelor sufletești, colaborând statornic, Maria Teresa Liuzzo îmi este dragă și unica explicație (...) rămâne în misterul însuși al poeziei. „Eugenio Evu” este tradus în revista Le Muse, alături de mari poeți italieni și nu numai. Sunt onorat și de includerea printre referenții ei critici, cronici la opera ei din reviste românești. Am tradus mereu cu o convibrație aparte, desigur, încă puțin, din poemele ei.

Dominanta liricii prietenei noastre este patosul umanitar, energicul maternalism al simțirii și arhitectura reconstrucției din tradiție, a unui edificiu modern cu inconfundabil personalism stilistic. Cărțile ei sunt odăile palatului ei, în care suntem invitați să ne simțim palatini – castelani cu toții.

Este iubită și admirată în țara natală, dar și pe alte meridiane, în Canada, India, Grecia, Portugalia, iar în România, prin colaborarea noastră, are numeroși admiratori.

Maria Teresa Liuzzo are Operă, critici importanți, Europa și America o elogiază pe merit. Trofeele, diplomele și premiile ei sunt numeroase și vor spori. Deschid această carte a întâlnirilor cu impresia generică a consistenței antologiei de autor dăruite mereu... Între referenții antologatori, Poetesa a pus preț pe cronicile mele apărute în Provincia Corvina, dar și în alte publicații românești.

Deoarece traducerea poemelor de amploare și substanță îmi este dificilă la rigoarea necesară, mă rezum la un buchet din amplul volum „L’ombra non supera la luce” (Umbra nu e deasupra luminii), texte din care primează enunțul lapidar ce se ridică diafan deasupra substanței poetice pure, oglindindu-se aidoma ființei – în „cuvântul ce plutește pe apele mării”... Limbajul se subțiază ca „ossi di sepia” dar și orhedic, substanțializând cromatica oglindirilor luminii pure a Sentimentului. Al ființei bio-poetice – a eternului feminin generator de viață.

a fi rădăcină

de copac
a aduna viața
din pământ,
a fi limfă și a răsări
de-a lungul întunericului din tunelul
trunchiului,
a te separa în ramuri
a te face frunză, mugur,

și floare, revenind fruct,
recucerind soarele.
în inima
așa deodată
reîncepe viața
așa fiecare mamă
naște
în poală copiii.
În maternitate se recompune timpul
și prinde sens
între căldură umană
și palpitație divină.

a fi doamnă

și mamă
doamnă și sclavă
doamna
și feminina ce a fost
înger focular
doamna
în carieră
sensul cel mai viu
al dragostei
nu te cucerește onoarea
de la Crucificare! –
Doamnă –
chiar și Dumnezeu e masculinist
pentru mintea arogantă
a omului,
dar natura este doamnă
și binețeles, e doamnă
mintea divină.

aș dori să te-nvăț

un cântec
fără distragere
ascultând:
nu are nici sunet
nici cuvinte.
Sprijină urechea
pe gura mea:
vei auzi melodia
tăcerilor mele.

Se oglindesc șoimii
în ocol de zbor razant
deasupra mării.
Deasupra mării
porumbei
se oglindesc.
porumbei și șoimi
pictează gânduri
și le mută
le mută cu valul.

scriu cartea mea

în paginile mării:
și navighez pe corăbii cu vele
către Atlantida;
citesc papire
în piramide
scufundate.

Albăstrie
umbra caselor,
respirația platanilor
reînflorește
pământul taților;
recitesc
Tăbliile Sacre.

Tonul surzește gândurile;
depune marea
pe trandafiri rătăciți.

Un zbir sanguin
dezamagirea oamenilor...
nave de răni
debarcă la Lampedusa.
pe țărni
bucăți de vise.

Cred că întotdeauna când un scriitor vorbește despre confratele lui, se destăinuie prin oglindire și pe el. Poate mă înșel, dar nu de tot. Cel puțin eu asta fac, uneori.

DUMITRU HURUBĂ sau un Cavaler al Veselei Figuri

Eugen Evu sub povara sentimentelor acute...

Nu are rost să discutăm: Eugen Evu este unul dintre marii poeți ai generației sale și, prin extensie, unul dintre cei mai importanți poeți români contemporani. Aceasta pe lângă faptul că, de-a lungul anilor – mai ales după '89 – a fost și continuă să fie implicat adânc și responsabil în viața spirituală a Cetății celebrului Castel al Huniazilor. Reduc exemplele-argument la două, care mi se par edificatoare: cenaclul condus de el a dat liricii hunedorene câteva nume de creatori ale căror produse literare probează azi reale calități artistice, iar revista PROVINCIA CORVINA, fondată și condusă de el, după inerente căutări și zbateri este, în prezent, una dintre publicațiile bine realizate, cu structură interioară solidă și cu semnături prestigioase. Ea este, de fapt, o rampă de lansare pentru creatorii tineri – o preocupare mai veche și permanent-generoasă a poetului și omului de cultură Eugen Evu, dar și Făcând astfel de vorbire despre domnia sa, nu fac decât să încunoștințez (din păcate atât de puțin) despre cel care, regretatul Ștefan Aug. Doinaș, scria: *“De fapt, ceea ce frapează la acest nou poet este, pe de o parte, expresia directă, pe de altă parte, capacitatea acestei sincerități de a se structura melodic. (...) Salut, în Eugen Evu, o nouă voce a poeziei autentice.”* (Toate iubirile, Editura Facla, Timișoara, 1974, pag.50).

Marele poet și critic nu s-a înșelat, fiindcă, de-a lungul anilor, în opera sa, Eugen Evu și-a demonstrat talentul și forța artistică într-un crescendo impresionant (pentru mine...) cu fiecare nouă carte publicată.

În acest nou volum de versuri, *Port rânile tale*, îl regăsim pe poet același sentimental incurabil și neostoit iubitor al pământului transilvan (o mulțime de referiri în creațiile sale corespund acestui punct de vedere), Eugen Evu își identifică poezia cu un arial existențial în care, un anume și obsedant dramatism social se metamorfozează în versuri subsumând tarele unei filozofii, proprii acum, dar ale cărei rădăcini pot fi ușor depistate în înțelepciunea populară. Evident că această convertire-amplificare nu este accidentală, ci consecință firească a cunoașterii de sine și de ceilalți și a implicării poetului în realitate până la contopire cu aceasta. De obicei, impactul este puternic și exteriorizat ca atare în versuri precum: *“Ascuns în nume zeul, ca-n semințe,/Când stă să nască-n noapte bunul soare/Își mai visează chipul vechi din mare,/Trecut prin irizări, către ființe”*// (Poem transilvanic, pag.18).

D. Huruba și E. Evu la o lansare de cărți la Petrosani 2007

Dar ce loc ocupă nostalgicul în poeziile eugeneviene! Ar putea să pară bizar, însă în volumul de față, Eugen Evu se întoarce, parcă mai pregnant la un lirism care mă făcuse cu mulți ani în urmă (îmbătrânim, poete, ce să facem!...) să-l iubesc invidiindu-l pentru sensibilitatea sa și pentru grija cu care știa să construiască edificiul fiecărui poem creând sentimentul că, citindu-l, erai obligat să te înclini ca la intrarea într-o catedrală. În acest context, aș considera această apariție editorială, cu un titlu de-o semnificație zdrobitoare, lipit excelent de conținut) nu doar o simplă întoarcere a poetului la un fel sadovenian “*Acolo șezum și plânsem*”, ci și regăsirea unui eu al bucuriilor sincere, încă neîntinate (total) de un social de regulă lipsit de cumsecădenie. “*Aici, în valea cea însubțiată./Doar muăcătura valurilor ține/Răzlețele meandre de-altădată/Și apa fără umbre încă vine.//Fântâna s-a retras mânăit-n sine,/Alți ziditori nu s-au găsit estimp.../În ciutura din iarbă vântul vine/Sub prăbușitul energiei nimb.//(...) Aici, în Valea cea însubțiată./Opream cu-o scăldătoare veșnicia./Neștiutori de goliciunea toată./Cu toată neprihana și pruncia.//*, zice poetul în una dintre cele mai frumoase poezii din volum: *La Vâlcelele Bune*, de la pag.25. Îmi este limpede că, în acest registru liric, poetul navighează dezinvolt, fără crispările sau, poate, mai corect spus, “*enervabilele*” ecouri ale momentului, tot mai agresive și mai greu suportabile de un suflet supraîncărcat cu sensibilitate receptiv-artistică. Efectul acestora mai prezent, și mai acut chiar, în partea a doua (de fapt ultima parte) a cărții răbufnind în versuri parcă nemafăcând parte din transfigurările aceluiași autor. Însă, deocamdată, ne aflăm cu lectura într-o zonă în care dominante sunt trăirile-retrăiri calde și calme, unde imaginile se succed ca într-un documentar realizat de un expert de ai cărui ochi vigilenți nu scapă nimic și/dar mai ales partea bună și frumoasă a lucrurilor: “*Muntele răsturnat în oglindă/Soarbe răsăritul din apa visată/Soarele-i de aur o ghindă./Tremurând cum se-arată/Domine!//Unde văzut-am și când peste lume./Cu alte priviri, însă eu./Al lumii luminiși fără de nume/Gloria suind cucubeu ?”//(*Sanctuar viu*, pag.55); sau acest realism discret și plăcut minții și sufletului – încă o dovadă a unui patriotism (în sensul cel mai frumos al cuvântului) de care Eugen Evu nu s-a lepădat, cum mulți au făcut-o după '89, ci, dimpotrivă, l-a cultivat înălțându-l la rang de indispensabilitate perpetuă: “*Brâncuși și Michelangelo știură/Magia Pietrei, viața să-i îmbie/Căci marmorei i-i sete de Făptură./De suflet îi e dor, de Poezie!//Giganții de demult, refugiați/În sanctuarul viu de sanctuare/La preoți astronomi inițiați/Au prejmuț din piatră calendare”//(*Brâncuși văzut de fulger*, pag.56 ș.a.).**

Oarecum în altă ordine de idei, mi se pare extrem de interesantă, atât din punct de vedere tehnic cât și ideatic, construcția stilistică combinată cu o la fel de interesantă structurare epico-tactică, i-aș zice, a volumului: deși poetul nu l-a împărțit pe cicluri sau măcar pe capitole, cu un pic de efort vom descoperi anumite “*rupturi intercontextuale*”, de ritm chiar, ale întregului, unele părănd ușoare devieri, dacă nu cumva chiar distorsiuni în economia cărții, dar fără să aibă discrepanțe notabile ori deranjante. Atâta doar că unele poeme sunt ceva mai greu integrabile în... întregul de care aminteam puțin mai înainte. Evident, nu discutăm despre valoarea aici, tocmai pentru că autorul, la această oră, nu mai are căderi în inegalități ale creației decât, eventual, într-o formă ne semnificativă autoimpusă, cu scopul de a reveni imediat și cu mai mare forță a transfigurării artistice. Din acest punct de vedere, nu greșim deloc spunând că, la el, totul e sub control, așa că orice schimbare nu e decât o altă față a poetului, a liricii sale. Totul, dar absolut totul depinde de starea sa din momentul creației: “*Iubit-am hermeneutica gramineelor/Cerul gurii fagure cu miez ce dulce aluat/Duminica inimii și hierofania orhideelor/(...)/Iubit-am înduioșarea care vine din făpturile mici/(...)/Iubit-am veverița scânteind prin poiene/(...)/Și nu mă plâng, felurimea acestor păcate/Sfințitu-mi-au iubirile și-nduioșările toate!*”//(*Iată ce am iubit*, pag.15); și extrema cealaltă – impactul cu realitatea de pe alte coordonate psihice: “*Mi-e urât în lume dinspre lume,/Negru plictis, stranie teroare,/Ieri extazul se ținea de glume/Azi exces și nebunie-mi pare/Dăruirea-i deseori eroare:/Frumusețea-i țință pentru pradă.../(...)/Este a cunoașterii povară/Tot mai grea primejdie-n ființă/Și-a naturii noastre suferință/Moartea o cultivă și o ară*”//(*Terror mentis*, pag.112).

Așadar, ne dăm ușor seama că autorului nu-i vine deloc greu să treacă de la un lirism mlădios la un realism aspru, cu nuanțe mai mult sau mai puțin dure, de la o melancolie redată impresionist, la o psihanaliză aproape rigidă și foarte atentă a materialului pregătit pentru a fi prelucrat/transformat în substanță poetică... Însă, în oricare din cazuri, repet, valoarea este cea care se degajă din poeme. Exemplele sunt multiple și nici nu mai necesită comentarii: “*Cum să fii când firea-i nesomn și nenaștere/Pietre sfărâmate-s cuvintele, din nisip străveziu –Înghițindu-ne urmele care pier spre cunoaștere:/Acolo riști să te pierzi omrându-te viu.*”//(*Cum*, pag.67); sau: “*Eheu, cetate pedepsită crunt!/Cetatea-mamă tace-n sus, pe stâncă,/și larma ta de mușuroi mărunt/va mai foșni ca șpan ce arde, încă)/Sub smogul cocsochimic râul mort/Dă semne de-nviere și bine:/Izvoarele zvâcnind în golf aori/Împing spre sanctuare carpatine!*”//(*Trofeum corvinensis*, pag.84).

Înaintând pe firul acestui ambient, am impresia că exact cu acest poem poetul începe să se depărteze de o zonă pronunțat-sentimentală sau, mai exact, de un teritoriu ideatic în care se lăsase subjugat de bucuria existențialului, trecând în sfera unui realism agresiv-neiertător. Acum poemele încep să fie condiționate de interferențe ciudate în care cauzele

proiectează în timp răni-efecte fără o cât de mică șansă de vindecare: “*Ard semnele-granit, la sanctuare/Și-acum-i ceas de jafuri și de pradă.../O zeu decapitat la Roma, fiare/Ți-au lins regescul sânge de sub spadă!*”//(*Istorie*, pag.90); și încă: “*Umerii mă dor ca dealurile tale/Apa jalnic cântă și prăvale/Stâncile de zei sfărâmați la vale//(...Mă voi duce-n seară înapoi/Neprivind în urmă, fără voi,/Viu ca norii, fluviu mai apoi!*”//(*Mă voi duce*, pag.97); sau acest bocet calm-ardelenesc ajustat artistic și pliat perfect pe modul și posibilitățile de percepție ale poetului: “*...Sub elitele din hume/Dormi îndepărtat în lume/Tatăl nostru pământean/mort în nuștiucare an//(...Paradigmele erorii/Fumegă la crematorii.../În departele lumii/Aflat-ai cum i-i ?//N-am ce face și mai sper/Sunt în lume și stingher/Nimănui nimic nu-i cer/Leru-i ler... Mi-i dor de tine,/Ca de mine, ca de Nime.*”//(*Leru ler*, pag.100).

Lectura cărții ne va conecta din nou la valoarea creației acestui mare poet, ne va re-aduce, sufletește vorbind, în teritorii estompate (din păcate) de tarele vremii pe care o trăim. Chiar dacă Eugen Evu ne comunică, oarecum prozaic, un adevăr frust al sinelui său, sau cel puțin așa pare: “*E frig și-n carte și în casa mea...*”//(*Balada eclectică*, pag.132), eu nu-l cred. Creația sa acaparează atât prin comunicarea directă a mesajului cât și printr-o inevitabilă căldură a sentimentelor umane de care poetul nu se poate dezbăra – ea de un blestem, care îi va supraviețui individualizându-l în istoria poeziei noastre.

Mărturisesc că sunt omul imprevizibil, omul ondulatoriu, omul fragmentar, omul modificat, omul reintegrat, omul clown, dar nu cum zis-au experții Lăsatei Secului... În aceste dodii, și oarecumva mai singur printre poeți(i) localnici decât ieri-alaltăieri, mă simt un simplu mediator și asta deoarece o necunoscută româncă din Belgia, care a văzut ceea ce mai apropiatii mei nu vor să vadă, m-a emoționat cu impresiile Domnie Sale... Este vorba de duloasa Domnița rom-belgiană...

ANTONIA ILIESCU

Creierul nostru este programat să creadă ...

Este un act de cutezanță să scrii despre Dumnezeu și nu numai din pricina faptului că subiectul este atât de vast, de imperceptibil și dispersat în toate domeniile artistice, științifice, filozofice, sau ale culturii pur și simplu, înțeleasă ca formă atotcuprinzătoare a preocupărilor omenești. Cine mai are astăzi timp de filozofie, de mari întrebări, de meditație asupra unor probleme care nu aduc un câștig material și care riscă să te îndepărteze de o mare parte a acestei lumi ? Cu toate acestea, mulți oameni cred că si-au pus măcar o dată

întrebarea : de ce El , în pofida absentei sale materiale, nu a încetat să se infiltreze în gândurile omului, în aspirațiile si în creația lui ?

Problema credinței într-o ființă superioară și inaccesibilă a fost abordată de-a lungul mileniilor din mai multe unghiuri. De obicei, când te referi la credință, gândul îți fuge mai întâi la vreo religie oarecare, fie ea creștină, iudaică, musulmană, budistă, ... si implicit la locuri de cult: biserici, catedrale, temple. Apoi, în stratul următor ar veni filozofia si de aici până la domeniul artei nu este decât un pas. Arta, artistul în general, le transcende pe amândouă, unindu-se în plpele creatiei direct cu cerurile cele mai înalte, nu se stie prin ce mister al vibrațiilor universale.

De ce unii cred iar alții nu? De când crede omul? Dacă există îngeri, arhangheli si Dumnezeu, de ce nu toți suntem capabili să îi vedem? Care sunt mecanismele credinței si care sunt efectele ei? Iată câteva întrebări care asaltează conștiințele, chiar dacă putini sunt cei care recunosc astăzi astfel de preocupări ca fiind esențiale, ele nemaifiind aparent la modă. Spun “aparent”, fiindcă lumea laică este mai preocupată ca niciodată să dea răspuns acestor întrebări imposibile, adevărate puturi cu adâncimi infinite. Oamenii de știință stau de zeci de ani aplecati asupra microscopului pentru a înțelege infinitul mic, care desigur îl cuprinde pe cel mare, desi reciproca este tot atât de adevărată. Omul, ca scop ultim al creatiei, ar fi unitatea universală în care cele două infinituri se confundă.

Pentru a răspunde la întrebările de mai sus, vă invit la o plimbare de-a lungul perimetrului unei pentagrame.

Paleoantropologia a adus la suprafață date extrem de pretioase pentru a situa vârsta religiilor pe axa istoriei. Vestigii datând de peste 3 000 000 de ani atestă faptul că humanoizii de tip australopitec aveau deja notiunea obiectelor de cult, fabricându-si talismanuri din piatră. Primele semne ale unei adevărate spiritualități apar mult mai târziu, fiind semnalate la Kebara (Israel), unde s-au descoperit mobilier funerar si urme mărturisind inhumarea mortilor de tipul homo Neandertal si sapiens. Picturile rupestre, invocând taurul si simboluri samănice (descoperite după anii 33 000 î.e.n în Africa si în Spania) fac dovada că omul avea încă din acele vremuri ancestrale perceptia divinității si că dorea să comunice cu ea.

Dacă la aceste date concrete ale paleontologiei - care răspund la întrebarea „de când crede omul?” - adăugăm întrebarea fundamentală de ordin filozofic „de ce crede omul?”, am parcurs deja una dintre laturile pentagramei.

Așadar de ce cred unii? De frică? – dacă nu cred, voi fi înghițit de focurile Gheenei. Din ignorantă? – așa mi-a spus popa, să cred! Din comoditate? – e mai simplu să-mi încredințez soarta si deciziile unui for superior, decât să-mi bat singur capul, asumându-mi toate responsabilitățile gesturilor si gândurilor mele; în caz de eșec, am pe cine da vina: „așa a vrut Dumnezeu!”.

În mod paradoxal, științele exacte - care s-au situat până nu demult de cealaltă parte a barierei, negând existența lui Dumnezeu, din lipsa unor probe tangibile, - sunt cele care pot răspunde convenabil la întrebări de genul: *”de ce crede omul? care sunt mecanismele și efectele credinței?”*

Recent s-a recunoscut faptul că **”Dumnezeu nu va dispărea niciodată, deoarece creierul nostru este programat să creadă”**. Asadar credința ține de genele umane, lucru care a fost pus clar în evidență de lucrări în domeniul neurobiologiei și al neuroteologiei, un domeniu științific creat *ad hoc* ca disciplină de graniță între neurologie și teologie. Mai mult decât atât, s-a descoperit o *”moleculă a credinței”* – serotoniniana - care este responsabilă de fenomenul transei religioase. Această moleculă, secretată în mod natural de creierul uman, s-ar situa, - nu numai din punct de vedere al structurii sale chimice, ci și din acelea al efectelor pe care le produce, - pe același plan cu drogurile psihedelice și a celor din clasa opiaceelor. Structura însăși a creierului nostru este de așa natură concepută încât există o zonă bine definită – cortexul parietal superior prins într-o complicată rețea cerebrală - unde fuzionăm cu îngerii, arhanghelii sau chiar cu Dumnezeu. Zona este situată în partea superioară a craniului, în spate, și a fost vizualizată prin tehnici de imaginerie medicală.

Iată de ce are omul nevoie de Dumnezeu! El este drogul pe care îl poate fabrica singur prin simpla concentrare în rugăciune. Acest drog nu îi produce numai o stare de pace interioară, ci ajută efectiv la vindecarea unor boli, cum este anxietatea și temuta boală Alzheimer. Religia privită ca *”opiul popoarelor”* – după cum spun în sens pejorativ marxistii, - este o realitate, dar una benefică. Credința (dar nu și fanatismul religios) vindecă, este dătătoare de speranță și crește durata de viață a oamenilor. Este părerea oamenilor de știință care au abordat această problemă *”la microscop”*, cu toată acuratarea și onestitatea care le sunt specifice.

Continuându-ne itinerariul de-a lungul pentagramei, ajungem la întrebarea: *„câți oameni cred?”* Științele statistice^[3] au putut număra credincioșii de pe planetă: ei reprezintă - conform studiilor lui Scott Atran - 85 % din populația terestră, dintre care 35 % sunt creștini, 20 % islamiști, 14 % hinduiști, 6 % practică confucianismul și 1 % iudaismul.

O dată parcursă pentagrama credinței, rămânem în mare parte nesatisfăcuți de integrala acestor răspunsuri; știm de ce credem și cum credem, dar nu știm dacă există Dumnezeu. Iar dacă totuși există, vin alte întrebări: Ce este sau cine este Dumnezeu? Cum arată? De ce nu se arată? Cei ce refuză acel *„crede și nu cerceta”* și s-au angajat deja pe drumul imposibilelor cunoașteri vor fi în permanentă terorizați de o întrebare: EL este cel care l-a creat pe om „după chipul și asemănarea Sa”, ori invers, omul l-a creat pe Dumnezeu, după chipul și asemănarea sa? Și chiar dacă admitem *a priori* existența unei forțe superioare care ne-ar fi creat, o nouă întrebare dureroasă se desprinde din chiar centrul acestei pentagrame: *de ce a fost creat omul?*

Oricât am dori să îl ținem pe Dumnezeu în palmă, ca pe o pasăre rară, el nu se lasă prins. Față în față cu Tatăl nostru posibil dar nevăzut, nu suntem decât niște copii care pun la infinit tot felul de întrebări – nici decum stupide – ce le asigură creșterea pe scara umanității și într-un anume fel, apropierea de starea de Dumnezeu.

Predania fratelui mai mare sau despre *castelanul Eugen Evu*

În plină trezie, am căzut într-un vis, în această după-amiază caniculară de iunie, a celei de-a 18 zi a anului (2006). M-am trezit cutreierând Castelul de cristal al scriitorului, cu solul tapisat cu covoare moi, țesute din puf de aripi de înger. L-am întâlnit... Nu, nu pe el, bineînțeles, ci sufletul lui cu nuante infinite : zburdalnic, visător, entuziast, pătimas, sincer, revoltat, încrezător în izbânda Binelui în univers. Să-i mărturisesc cu câtă bucurie i-am primit lecția de viață, acea « **Predanie a fratelui mai mare** » ? Da, trebuie să mărturisim, oricât ar părea de absurd dialogul rupt în bucăți de monologuri decalate în timp și spațiu, cu oameni necunoscuți în ființă, dar înrudiți în arhetip. Aceste « iubiri » fulgerătoare și fugare, care ne rup din moartea în care ne ardem mocnit viața și care ne dau iluzia nemuririi, să le mărturisim acum ! El spune undeva « *mica nemurire* » ...Ce m-a făcut să-l îndrăgesc pe **Eugen Evu** ? Reproduc mai jos câteva citate din « viața » lui « ca un eseu », ca o mare învățătură de viață pentru poeți, pentru artiști în general :

« Un concurs scolar (...) mi-a adus premiul întâi, dintre concurenții cu însușiri creative, într-un oras cu nouă scoli. Performanța avea să mă umple mai degrabă de o neliniște, aceea că va trebui să confirm. »

Astfel își începe E.E. « predania » care îi desenează, artistic, traseul unei vieți pline de frumoase aventuri de cunoaștere și afirmare, de-a lungul a peste 40 de ani de carieră profesională distribuită în nu mai puțin de 23 de meserii; dintre acestea, una avea să-l recunoască și să-i pună brățara de aur pentru tot restul vieții, dar și pentru posteritate: cea de scriitor. În această meserie E.E. este un « auto-inițiat », avându-i ca profesori pe N.Densușianu, Iorga, Vulcănescu, Papu, Blaga, Stelaru, Goga, Eliade și Cioarn, Rilke, Rimbaud, Baudelaire, Montale, Whitman, Ungaretti și mulți alții. Iată rezultatul : fiul de « păstor apostolic » devine păstor de vise, de litere, de idei și imagini artistice, publicând 30 de cărți în domenii literare diverse : poezie, eseu și jurnalistică, inclusiv cea polemică, unde « marele model rămâne genialul Eminescu! ».

« Important (...) ar fi să rămânem noi înșine, în profunzime, dincolo de răsucirile de vrej pe invizibilul arac și dincolo de delirul istoriei dirijate (vremelnic). Să cultivăm ceea ce aducem cu noi din naștere, ceea ce sporim prin noi în lucrarea pe care o iubim, o adorăm și o motivăm, o justificăm ; sperăm să o adevărim: ca Dat, ca vocație, chemare, apostolat, spre desăvârșire. Însă nu în singurătate, ci în mulțime, între ai noștri, dintre ai

noștri. În acest sens, literatura îmi este religie, vreau și iubesc să refac legătura cu divinitatea. Legământul, inclusiv prin **scriere-trăitoare**. Nu din orgoliu (...) caut performanța, ci dintr-un imperativ al spiritului «meu», al nostru.

Nu pot delimita « până unde sunt român » (...). Deopotrivă, astfel judec și apartenența mea la identitatea arhetipală, primordială, care se redefiniște, iată, în marile aspirații ale Umanului contemporan și de orizont. **E misiunea însăși.** [...] Suntem și mioritici, și orfeici, și apollinici, și dionisiaci, suntem în Hristos ca **esențializare**, ne putem mântui prin creație, **imitatio Dei** ... Dacă unii cred că se înzeiesc, eu îmi doresc să **mă în-omenesc, mi-e dor de omul vechi, primordial, regăsit și iluminat în orizontul modern, mi-e dor de ceea ce se prefigurează în mine, uneori ca un extaz: pur și simplu cel de A FI.** (...) Mi-s dragi oamenii și ca om spun asta, cu dorul meu de oameni, de omenime, de zbor.»

Crezul său profund uman trece prin rugăciune, pe care o vede ca pe o « auto-programare, apoi Apel în Sus ! » După cum singur se definește, E.E. este omul care uneori are « 126 de ani » și care, paradoxal, face parte « dintre oamenii copilăroși » și, precum ei, are certitudinea de a fi « ocrotit » :

« *Recunosc, am un neîntinat, sincer și încă inocent peste măsură crez că sunt ocrotit. Inclusiv prin întâlnirile mele cu Oamenii providențiali; prin aceea că-mi pot recunoaște asemănarea cu ei, iar dacă au puțința, pot să-mi acorde sprijin, căci sunt cu capu-n „nori“ și chiar am nori sub meridianul frunții, mă « aiurez » uneori, așa cum în copilărie (...) »*

E.E. treversează deja spațiile universale, fiind deopotrivă, prin scriere, « Aici si Acolo », fiind deopotrivă prin creație, om și zeu :

« *...mă linistesc oarecum, ca și cum mă adevăresc într-o cauză superioară, nu cu emfază (...). Nici cu bārduială pseudo-mesianică, nici măcar cu traumatologia frustrărilor care face acum ravagii și neo-estetici ; unele suicidare. Dar oricine se ucide astfel, îl insultă pe Creator și de aflăm, vedem și înțelegem, bine este să spunem, să « smulgem măștile », cum spunea Mimmo Morina, « **chiar cu riscul de a fi închiși** »... **Căci mulți sunt închiși în afară și nu află.** »*

Aceste extrase pe care le-am selectat vă vor îndemna poate să căutați eseul « **Predania fratelui mai mare** » și să-l citiți în întregime, dar și alte opere ale lui Eugen Evu, un adevărat filozof în versuri și proză. Il veți simți poate ca pe « un frate mai mare ». Nu am spus Big Brother.

Un aproape de departe:

Autentic Baron transilvănean din înnobilită familie pentru merite istorice, omul care străbate literalmente lumea fluturând noblețea inimii românești ... Îi dăm binețe, oriunde s-ar afla, în Germania sau la Laguna Hills... Și desigur înțelegem că

fiecare dintre noi are fascinația asta vespucciană, de a descoperi America proprie... Ca să se decopere pe sine, dincolo de meridianele frunții proprii...

Mă onorează cu nobila-i (strictu-sensu) prietenie cunoscutul scriitor originar din România, dr. Victor baron de Coroianu, fost prof. univ. la Cluj Napoca și emigrat înainte de 1989 în Germania, iar eu încerc a nu îi rămâne dator pentru atenția ce îmi dăruie. Este un prolific și prodigios enciclopedist - autor a 18 cărți ireproșabile fiecare, cărți care au darul special de a ne face companioni pe itinerarii fascinante pe mapamond... Am fost impresionat de un roman – gen Saga familială, de un românism autentic și, din păcate crepuscular, dar și de un studiu excelent despre cultura originară a Americii de Nord, studiu despre litografia acelu spațiu vizitat de D-sa. Big-romanul său de la misterioasa rezidență Laguna Hills m-a delectat: o teribilă regresie în memorie, reconstituire a unui Dom cu năluciri metafizice și blagiene năzăriri de la Curtile Dorului... „*Păduri ce-ar fi putut să fie/ și niciodată nu vor fi!*” Însă cele care au fremătat odinioară – zbuciumul și poienile lor mirifice, le ducem cu noi oriunde, pasărea memoriei afective poartă în gușă latentul stejar și semnificația. Epica d-lui Coroianu este poemetică și epopeică! Este o entelehia ciclică, mereu din alte azimuturi, pe alte cadrane virtual rotindu-se spre origini: ca să nu băntuie ca stihial; ca să se mântuie, ca Ulisses, spălând aurul de la șteampuri și aurind lăna: ce semiotică superbă ne sugerează acest boier luminat cu heraldicele sale descinderi de aiurea! Mitul eternei reîntoarceri, pe la răscruci și totuși nesmulș din matriceal, din melosul inefabilului DOR. Dar când vom avea opere complete, când ni se va restitui ceva ce nu a plecat niciodată? Ce anume din scrierile Domniei sale mă predispuie la această vorbire în dodii, pseudo-oraculare? Mirajul ce îl exercită și în mine „*dor de ducă?*” „*Duce-m-aș și m-aș tot duce...*”... O căutare de sine prin oglindire mereu în alte lucii de ape, în acalmiile altui nadir? Recunoașterea propriei istorii, însă din-afară-ne? Profețiile, prin scrutarea retrospectivă, spre a se deduce un viitor... repetabil? Calea regală a cunoașterii cu umbletul și pipăirea aparențelor apocrife din piatră?

Iată o noua carte, despre America actuală, Țara Făgăduinței și a tutuor posibilităților, paradoxal și a imposibilităților... Victor baron Coroianu continuă, cu această carte de 300 pagini, seria editărilor în română, consecvent prezentată de băimăreni, de fapt traseul impresionat al căutărilor cu pasul și cu mintea, într-o uluitoare apetență (foame) de necunoscut (încă)... Este o carte pe care chiar americanii ar trebui să o traducă, dacă un editor cu simțul afacerii de carte, l-ar descoperi, deoarece acest scriitor a rămas român și în exil, în ființa sa și în scrierile sale, devenind totodată un român planetar, uzând de o sintagmă a lui Lucian Hetco.

Medic militar și psiholog reputat, V. de Coroianu este și un înzestrat documentarist, flămând de cunoaștere directă a lumii, pe toate meridianele, dar și de comunicare. „America mea” însumează memorabile pagini captivante prin stilul alert, meticulozitatea fișării datelor și mai ales neobișnuita capacitate de a ne transmite mesajele propuse. Domină simțul panoramei și a insistenței focalizării pe detaliul semnificativ. V.d C. este un perfecționist acerb (nota bene) și un performant de tip... sportiv, peiorativ zicând. Ordinea tipic ardelenască, pragmatismul și propensiunea specială de „*factotum*”- termenul nemțesc fiind acela

de „*Tausendassa*”, (mi-a explicat termenul Lucian Hetco recent), se complinesc fericit în destinul și opera sa, iar ceea ce cred eu este că psihologul de profesie își aplică de o viață catarsicul rețetar... socratic... Nu întâmplător, în epica sa, capitolele sunt succedate modular, caleidoscopic, având fiecare citate din marea înțelepciune clasică. Iată înțelepciunea în acțiune și acțiunea în savoirea de a scrie, voluptatea de a sublima estetic o etică a spațiului originar, conexată mereu la universal.

Prin scrierile sale poate fi numit fără greș „*director de conștiință*”. Și un cuceritor. El este cohelian, el își povestește mitul personal, cu nucleu nerale, trepidante, în acord cu un temperament expansiv, lacom de orizonturi și curios să se redefinească prin... reflectare.

O anume noblețe stilistică revine constant în toate scrierile sale. Rostiri axiomatice sunt aidoma sentințelor delphice, pe frontispiciilor op-urilor; construcția modulară a cărții *America mea*, cât și fluența narativă, harul povestitorului, sunt doar câteva din calitățile notabile ce ni-l apropie pe autor. Fin observator al lumii **esențiale**, psihologul-scriitor este totuși unul sceptic, probabil rezultat al unei vaste experiențe de viață într-un areal larg, pe mapamond. Cartea *America mea* – este și un fel de „*rezumat*” sintetic al memorialisticii sale, pe itinerarii de-a dreptul exotice (de facto complexe) - în istorie și în actualitatea ei fascinantă.

Psihologul și cercetătorul, istoricul și scriitorul documentat nu doar în biblioteci, cât și prin călătorii în lume, observații conspectate direct și riguros realist, ne oferă în românește un impresionant studiu nu doar la America de ieri și de azi, ci ramificat pe capitole ca un „arbore al cunoașterii” universale. Uriașul privilegiu al cercetării directe coroborate cu lucrul minuțios și vizionarismul admirabil – rezultă această splendidă carte. Glossând și accentuând esențialul informației, bunăoară capitolul „*Francomasoneria în SUA*” - este semnificativ în acest sens. Sunt citați Dobrescu sau Ungherea, dar documentația lui Victor Coroianu colectează izvoare engleze, scoțiene, americane, germane, italiene mult mai concludente. Trăvialul documentar impregnează ingenios empirismul și fac inclusiv operă promotională modernă. Ochiul atent al autorului, ca un obiectiv cu transfocator, rămâne limpede și acolo unde subiectivitățile întrețin un etern joc al „conspirației mondiale”. Parabolicul este evitat în folosul studiului la obiect(ive).

Radiografia americană a dr. Coroianu pătrunde în spectre largi, labirintice, panoramate într-o manieră impecabilă și concludentă: pentru inițiați, dar și pentru un public foarte larg. În acest esns, meritul autorului se reconfirmă și se continuă în nota altor cărți ale sale. Personal am retrăit o întoarcere în adolescența lecturilor mele flămânde de lume: călătoria lui Coroianu este una inițiativă, în sensul cohelian... Ajunge să amintim sec traseele conaționalului nostru – de unde a rezultat o bibliotecă: Africa de Sud, America de Nord, America Centrală și cea de Sud, Pacificul de sud, Australia, Noua Zeelandă, Polinezia Franceză, Insula Fidji, Alaska și Canada, rezervațiile indiene...

Victor baron Coroianu este omul prin excelență al unei vocații: opera sa depășește elegant enciclopedismul și consacră un destin românesc de vârf al deschiderii prin cunoaștere spre și în lumea largă. Un explorator cu pasul și mintea,

un pelerin în cardinale puncte ale lumii, acolo unde pulsația civilizației și culturii actuale este mai puternică, având mereu diagnostice empatice, exacte și activate parcă de un mare suflet cu adevărat românesc prin aceea că V. Coroianu își editează cărțile și în românește, un suflet și o conștiință frumos contopite, se întoarce mereu la origini – semn cert al unei iubiri niciodată trădate.

Destinul său pare contopit cu cel al cărților sale, travaliul epic este de o mare respirație, accentuat afectiv. Spirit reportericesc, în speță, V. de Coroianu are tehnica „ochiului magic” al camerei de luat vederi, de la Brașovul și Transilvania amintirilor, prin Tahiti, Suckland, Via Negra, Laguna Hills, America „noastră”, - America de Nord... Explorator nu doar în arhive, ci în direct, pasionat, al lumii văzute ca un întreg ce se extrage din temporalitate, prin „obiectivul” propriei viziuni, autorul român este unul important, din stirpea marilor „globe-trotteri” așadar, Victor baron de Coroianu are Operă și ea aparține, în primul rând, patrimoniului științific și literar românesc. Operă a unei înalte restituiri. E onorant a îmi fi invitat în Turnișor.

Cunoscând că fondatorul editurii Gutinul din Baia Mare – ilustrul istoric Valeriu ACHIM, cărturar de elită, fost director al Muzeului județean Maramureș și director al Teatrului Dramatic din Baia Mare, editează cărți ale unei hunedorence – Teresia Bolchiș Tataru – și, iată, cultivă opera lui Victor Coroianu – consider că întâlnirea dintre editor și autor este una admirabilă și demnă de tot respectul nostru .

VICTOR baron COROIANU

AMERICA MEA

De ce iubesc America

1. Pentru că fiecare are dreptul să se străduiască pentru fericirea sa ca țință veșnică a vieții.
2. Pentru că libertatea individuală este principiul cel mai important.
3. Pentru că făclia Statuiei Libertății a fost lumina în întuneric a imigranților.
4. Fiindcă înainte de mâncare se roagă
5. Pentru că americanii nu sunt invidioși pentru succesul altuia.
6. Pentru că sunt ființe deschise, optimiste, sunt sinceri și naivi.
7. Pentru că ei nu vorbesc o engleză grea și sofisticată, ci o americană ușoară
8. Fiindcă sunt o națiune formată din mii de etnii, dintre care nu lipsesc nici românii
9. Fiindcă un lustragiu de ghete poate deveni milionar și un artist de cinema poate deveni președinte
10. Fiindcă au cei mai mulți și mai mari zgârie nori, iar femeile lor, cei mai mari săni din lume
11. Pentru că Declarația de Independență e fundamentul lumii libere

12. Fiindcă o nenorocire nu-i prăbușește, ci îi face mai puternici
13. Fiindcă jumătate din deținătorii Premiului Nobel sunt americani
14. Fiindcă la intonarea Imnului Național pun mâna dreaptă pe inimă
15. Fiindcă din pantofi de tenis și T-shirt au făcut o îmbrăcăminte de salon
16. Fiindcă spiritul lor de pionierat al „ vestului sălbatic” n-a dispărut și-l caută acum în cosmos
17. Fiindcă, la ei, copiii mici sunt cei mai mari din lume
18. Fiindcă ei preferă dușul în locul băii în vană
19. Fiindcă cred în Tarzan și în Superman
20. Fiindcă sunt un popor al „vecinilor” și al cluburilor.
21. Fiindcă sunt un exemplu în prietenie și poartă făclia libertății.
22. Fiindcă nu au avut niciodată un dictator.
23. Fiindcă au salvat Europa în două războaie mondiale și au creat planul Marshall
24. Pentru că au cei mai buni artiști de cinema și cele mai bune filme
25. Fiindcă țara e enormă, între trei oceane, diversificată cu toate climatele și formațiunile geografice posibile, interesantă prin minunile ei geologice și curioasă prin atâtea culturi ciudate
26. Fiindcă pot viziona filme western și asculta muzică country
27. Fiindcă atât benzina cât și rețeaua de hoteluri sunt mai ieftine ca în Europa
28. Fiindcă sunt toleranți și cavaleri
29. Fiindcă au cei mai buni sportivi din lume
30. Fiindcă ziarele lor sunt ieftine și ediția de duminică cântărește un kilogram
31. Fiindcă pe afișe scrie: „*VIRGIN*”. *Teach your kid's not a dirty Word*” (Învață-l pe copilul tău că virgin nu e un cuvânt murdar).

De ce alții nu iubesc America?

1. Fiindcă au ocupat teritoriile nativilor americani, i-au transmutat în rezervații și au exterminat o serie de triburi indiene, prin lupte, alcool și prin boli contagioase.
2. Fiindcă le place să joace rolul de poliție mondială
3. Fiindcă majoritatea populației tinere e incultă și vorbește numai o engleză-americană.
4. Fiindcă un mare procentaj de femei și copii sunt obezi
5. Fiindcă consideră că New York- ul reprezintă America
6. Fiindcă ostașii lor i-au maltratat pe prizonierii din Irak și din Guantanamo
7. Fiindcă ICI și FBI n-au fost percut informați și au dat decizii false de intrare în război contra Irakului

8. Fiindcă se citește puțin și se cultivă doar prin TV și ziare bulevardiere

9. Au prea mulți homosexuali și căsătoriile sunt fragile, divorțurile prea dese.

10. Fiindcă America veche s-a pierdut și treptat se dezvoltă o elită prea liberală

11. Fiindcă poluează atmosfera și nu iscăleşte contractul de la Kyoto

12. Pentru că au restricții de emigrare în America

13. Pentru că prea târziu au dat libertăți depline indienilor

14. Pentru că presa ateistă și evreiască duce o campanie de desconsiderare a creștinismului

15. Pentru că, fără dolari, nu poți călători în lumea largă

Laguna Hills, California

Un mag la Curtea Nephilimilor?

Ca o reverență de la castelan la castelan...
Cristi NEGUREANU

Planeta Eris și încălzirea globală

Unul dintre cei mai importanți scriitori-cercetători ai paleoastronauticii, mitologiei și științelor de graniță – paranormal, ozenologie etc – ne-a dăruit, în prag de An Nou, o carte care sunt sigur că va avea succes, cum dealtfel întreaga sa operă în domeniu. „Planeta Eris” este o sinteză strălucită, condensată și cuceritoare, a ipotezelor marelui cercetător Zecharia Sitchin – cel ce a studiat și descifrat 25.000 de tăblițe în Mesopotamia – Sumer... dar Cristian Negureanu nu se limitează (rezumă) la reflecțiile pe seama cărții „A doisprezecea planetă” – ci concentrează erudit, ascuțit intuitiv și ultra- documentat, informații de ultimă oră din vasta bibliotecă a lumii care e vizibil un veritabil boom editorial pe toate meridianele.

Dr. Cristian Negureanu are și idei polemice, pertinente, inclusiv cu Sitchin, iar cartea este o împlinire a îndelungii sale explorări în ceea ce am numi Marea Neliniște care premerge Revelația. Sudiul este impecabil relaționat vechilor epopei:

Desene rupestre la Tassili de cca 6000 de ani

Enuma Eliș, Epopeea lui Ghilgameș, biblioteci de lut sau arhive secretizate ori semi-secrete, interminabil contestate cu fanatism orb (indeosebi Cartea lui Enoh) din Sumer și Biblia, ERIS Salemul / desigur / desigur. Negureanu nu este un „ateu”, cum s-au repezit habotnici de

teapa d-lui Teleoacă – ci un iluminat prin cunoaștere – un om de care literatura acesta științifică și profetică – se face treptat și tot mai grăbit scoasă la lumină – în folosul nostru, dincolo de petardele fumigene ale scepticilor sau rătăciților de toate soiurile. Prof.dr.Cristi Negureanu operează decodificări esențiale ale unui vast tezaur ocult doar pentru ignoranți sau obtuzi.

Poate că Elohim (pluralul Dumnezeirii) și ananakii (nephilimii) inspiră oamenii cărora –asemenea profeților și sacerdoților „barbarilor” – le deschide OCHIUL MINȚII... Cine vrea, întrezărește, cine nu vrea, șade-n întunericul Peșterii lui Palton, cum Heidegger o definea...

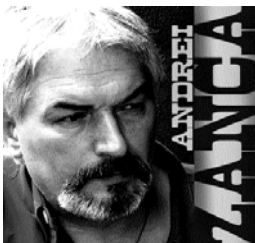
Remarcabilă este întocmirea cărții astfel că se face înțeleasă și de neinițiați, Cristian Naegureanu fiind departe de exaltarea misticoidă a ...extremelor pro sau contra Evidențelor în acel spațiu interferent Mitologie – Religii- Arheologie -Istorie- Astrofizică- Cunoaștere. Sunt onorat de a fi prefațator la ediția recentă în engleză.

Este omniprezent cu studii, articole și comentarii pe siturile de specialitate in limba engleză și franceză precum:

- Ere Nouvelle (Franța) (<http://www.erenouvelle.com>)
- Come4News (Franța) (www.come4news.com)
- The Canadian National Newspaper (www.agoracosmopolitan.com)
- *Hercolubus Red Planet* (<http://www.ufodigest.com/news/1007/redplanet.html>)
- Universitatea Syracuse (New York) (<http://www.psychologytips.com>)
- The Morning Journal (Ohio, SUA) (www.morningjournal.com)
- Paranormal News (SJ Bowens Network, Anglia, UK) (www.paranews.co.uk)
- Space News (Canada, SUA, UK) (www.spaceandmystery.tripod.com)
- The Above Network (www.abovetopsecret.com)
- National UFO Center (SUA) (www.nufoc.net)
- Právě Dnez (Republica Cehă) (www.pravednes.cz)

Prietenul, de parcă ne cunoaștem de când lumea, originar din Cetatea Sighișoara, dar nu draculiană - agathoniană, dublu licențiat universitar – Cavaler de Landau, observator cu astrolabul din Antikitera (al Nimii), al constelației Holderlin...

ANDREI ZANCA Despre MANIPULAREA TĂCERII

„ambii au fost goi, omul și femeia lui; însă ei s-au rușinat unul de altul” (Gen 2, 23-25).

„și el a plâsmuit la început omul și l-a lăsat pradă puterii propriiei sale hotărâri” (SIR 15, 14-17).

„și Dumnezeu, Iehova, i-a dat omului această poruncă:

- Din toți copacii grădinii ai voie a te înfrupta; însă din copacul Binelui și Răului, nu ai voie a mânca” (GEN 2, 15-17).

Problematica tabu-ului este tot atât de veche ca omenirea însăși. Mai bine spus, ea se dezvoltă și însoțește istoria omenirii, simultan cu devenirea conștiinței. Dorul uman după fericirea veșnică, se poate potoli doar prin reîntoarcerea în unitate.

Ar putea să apară întrebarea: de ce a permis creația ivirea tabu-ului. Nu trebuie uitat însă faptul, că biblia face posibilă o apropiere de un răspuns doar prin simboluri și imagine. Fiindcă începutul omului se află la începutul devenirii conștiente. Devenirea conștientă constituie însă un lung proces istoric, un proces al maturizării treptate. Afirmatia biblică, mereu reluată, cum că am fi copiii lui Dumnezeu, denotă necesitatea procesului de maturizare.

Drept analogie, s-ar putea aminti tabu-urile uzuale care însoțesc procesul de maturizare al copilului. Dacă omul se reîntoarce la originile sale (re-ligio), atunci el se reîntoarce mai bogat, mai conștient, decât atunci când s-a desprins din unitate. Lucifer, (i.e. aducătorul luminii), a spart unitatea, s-a prăbușit și a păcătit. Reîntoarcerea se va petrece însă de bună voie și anume, limpezită de cunoaștere.

În căderea omului din ghesul cunoașterii, zace și problematica tabu-ului: omul încalcă poruncă divină (tabu). Fiindcă doar drumul înapoi-parcurs al învățării poate îmbogăți unitatea. Pe acest drum anevoie de parcurs al reîntoarcerii, omul trebuie să-și asume în mod necondiționat tabu-urile, care-l însoțesc mereu. Tabu-urile sunt umbrele care însoțesc omul pe drumul său.

Întrebarea: avem noi nevoie de tabu-uri? poate să se raporteze în mod analog și asupra bolii ori morții. Avem nevoie de boală ori de moarte? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Doar dat fiind că boala este prezentă și că noi „avem nevoie” de ea în drumul nostru spre însănătoșire, cunoaștem sănătatea. Doar prin metamorfoza omidei, apare fluturile. Abia când omul coboară deplin în *întuneric*, va fi îndeajuns de matur spre a păși pe drumul reîntoarcerii.

Fiecare teorie este o oglindă a stării de conștiință a „inventatorilor” ei și fiecare generație este sigură a fi singura beneficiară a adevărului (hybris). A te ancora gândind și a-ți apăra acest punct de vedere, nu este doar o problemă a generației, ci și a fiecărei structuri sociale în decursul istoriei. În aceste sens, este în mod general cunoscut faptul că cunoașterea nu este transmisibilă. Cunoașterea este rezultatul propriei experiențe, constituie *ritm* și astfel, *mișcare*.

A fi pentru, ori împotriva a ceva, constituie o fixație. Omul conștient de polaritatea lumii știe că fiecare pol se poate atinge prin polul său opus. De aceea, fiecare enunț uman, nu poate exprima decât un aspect al adevărului. Abia în liniște te poți treptat desprinde de ideile fixe. Este și un semn al maturizării, când omul lasă să se petreacă ceva, fără a încerca imediat a dori să-și exercite puterea, să intervină. Atâta vreme cât omul își inserează puterea, rămâne neputincios. Această ahtiere după putere a omului s-a și repercutat de altfel în paradigma mușcării din măr.

Interdicția de gândire (tabu) întru realizarea libertății amenință pe fiecare în parte. Această libertate are un sens doar relaționată la ființarea individuală. Și aici, ajungem la unul din drepturile cardinale ale omului: dreptul său asupra *eliberării de angoasă*.

Această angoasă ne însoțește de la naștere. O angoasă refulată, potențială, care se „odihnește și germinează” în sine însăși, și care poate brusc izbucni. În domeniul psihologiei ea este cunoscută drept *angoasă latentă*. Societatea noastră se apără / blindează prin intermediul tabu-urilor împotriva deconspirării și cercetării acestei angoase. Este o *societate tipică de blindaj / de apărare*.

Dacă vine vorba despre tabu, aceasta înseamnă în mod stringent și o referire la libertate, așdar trebuie să ne ocupăm în mod tot atât de necesar și de tabu-ul

angoasei. Tabuizarea angoasei trebuie să asigure continuitatea structurilor sociale. Multiplele publicații asupra angoasei acoperă cu un văl protegitor faptul că, mai în toate domeniile, se face abstracție în mod intenționat de a vorbi despre însemnătatea copleșitoare a acestei problematice. Cercetările se limitează la a încadra angoasa într-un model patologic. Toate aceste încercări situează angoasa în perimetrul fenomenelor aparținând în mod inerent socialului.

Astfel, problema este „predata” – ca de altfel în ultima vreme, moartea -, spitalelor, sectorului medical, ori celui filosofic, potrivit unei acute necesități umane de a ordona totul. O încercare perfectă de refulare. *Tabu-urile provoacă angoasă și această angoasă se preschimbă în mod paradoxal - în cadrul unei societăți -, într-un tabu.*

Izolarea și neajutorarea formează premiza viitorului tabu. Este vorba de o disponibilitate continuă de-a mobiliza această angoasă latentă. Copilul se anunță în lume printr-un așa-zis țipăt-ancestral. În izolarea și neajutorarea lui, el resimte prima durere. Mai târziu, lipsa generală de iubire duce la persistente depuneri de angoasă. Așadar, la refulări, învăluiri, care se consideră a fi „de neatins” (tabu). Prin aceasta, omul este tot mai mult îndepărtat de propriul sine.

Procesul de socializare ne departe de rădăcinile existenței noastre, ne înstrăinează de necesitățile umane de bază. Astfel, ești în căutarea unei relații *de surogat*, de *trăiri-surogat*. Cele general recunoscute au precădere. Tot ce zace dincolo de ele *se preschimbă în angoasă existențială și de aici în agresivitate, adică în cele din urmă, în depresie.*

Această angoasă este tabuizată de societate. Este vorba în cele din urmă de întrebări, care nici nu sunt puse în general. Și aici intră în acțiune tabu-ul. El trebuie să împiedice preocuparea cu problematica angoasei. Fiindcă angoasa și apărarea / blindajul ei constituie funcții decisive în toate relațiile interumane. Cele scrise și publicate asupra angoasei, învăluie protector tocmai faptul că enorma importanță a acestei problematice rămâne exclusă. Chiar și consecința unei posibile rezolvări este foarte temută. Te întâlnești cu tabu-ul și tocmai acest lucru constituie fatalitatea omenirii. Și acest tabu este atât de indispensabil fiindcă trebuie să asigure acesteia continuitatea.

Mecanismele de apărare servesc așadar, acomodării sociale și drept urmare și productivității ei. Aceste noțiuni sînt așezate la același nivel cu echilibrul lăuntric (homeostază). Mecanismele de apărare, aceasta însemnând în mod implicit, refularea, au drept efect iluzia unui echilibru interior și influențează maturizarea individului. Întrebarea hotărâtoare, potrivit tratării noastre a problematiceii, este: poate o asemenea societate să persiste în continuare, dacă are nevoie de asemenea mecanisme de blindaj / apărare?

Modalitățile forțate de comportare se bucură nu numai de o largă răspândire, ci și de o deosebită recunoaștere. Ele influențează capacitatea de a simți, blocând intrarea către sine și duc astfel la înstrăinarea personală.

Sub dominația tabu-ului, societatea își ține pregătită mecanismele de apărare. Acestea dau individului posibilitatea de a produce (altora) angoasă, însă nu oferă posibilitatea dominării ei și duc treptat la apariții de dependență și la agresiune distructivă. Comportarea fixă, pe roluri, și ignorarea necesităților celorlalți, constituie un semnal pentru blindaj /apărare și înstrăinarea de sine. Fiecare om eliberat de angoasă, constituie o amenințare pentru cel care se apără de angoasă prin oprirea altora.

Sub imperiul tabu-ului, aceste forme de conduită, precum și opiniile pe potrivă, sunt clasate ca fiind năzăriri de care trebuie să te debarasezi. Valorile umane vechi, atestate, sînt bagatelizate, iar fiecare apropiere de noțiunile care se află în imediata apropiere a acestor valori, sînt „pedepsite” prin tăcere și ignorare. Asemenea oameni sînt disprețuiți, ca fiind „mistici” ori „idealiști”: noțiuni, precum „iubirea”, „sinele”, „încredere”, etc., sînt categorisite a fi penibile și atestă doar slăbiciune. O „slăbiciune” care trebuie să rămână străină scopurilor pragmatice, precum și structurilor prezervate ale societății de blindaj / apărare: Isus a fost mai ales condamnat pentru că a anatemitizat instituțiile generatoare de angoasă ale societății, inclusiv ale învățaților, care reprezentau pe atunci în mod oficial religia.

Fiecare formă uzuală a conservatorismului are drept efect moartea lăuntrică. Ele reprezintă o încremenire a atitudinii spirituale și încearcă să introducă valorile din trecut, spre a-și justifica propria cantonare. Fiindcă angoasa este molipsitoare.

Acest fapt apare cu pregnanță în statele industriale superdezvoltate, unde dependența și neajutorarea copilului sunt foarte mari, tocmai fiindcă elementele compensatoare lipsesc (de ex. bunici, surori, frați etc.): *angoasa părinților trece asupra copiilor.*

Mai târziu, acest copil încearcă să delege această angoasă asupra altora. El evoluează înspre o periculoasă formă de oprimator – una din formele directe ale apărării. Apare astfel o ierarhie a oprimării, care se află în „armonie” cu structura ierarhică a societății. Prin această apărare, libertatea este mereu pusă sub semnul întrebării. *O existență lipsită de angoasă, constituie o imagine grozav de înspăimântătoare...*

Astfel, dependența de tabu este cu atât mai mult resimțită. Un tabu care confirmă că nu există angoasă și înstrăinare. Starea de înstrăinare este categorisită astfel ca viață „reală”. Prezentul devine o excepție, fiindcă blindajul are grijă ca trecutul să domine prezentul. Se asigură astfel premiza pentru apariția viitoarelor sentimente de vină.

Însă, nu te poți desprinde de dependența trecutului prin respingerea ori ignorarea lui. Doar prin asumarea a ceea ce a fost. O acceptare conștientă, spre deosebire de sentimentul de vină, care menține refularea, o revenire din starea de înstrăinare a izolării și desprinderii de unitate.

Conștiința absolută este o iluminare a forței transcendente și creatoare, care ne locuiește, eliberând de conformisme, de tabu-uri și de constrângerile prescrierilor perimate al îndochinării de orice fel. *(Se poate observa în ultima vreme în modul de raportare la lumea înconjurătoare un tulburător fenomen: lumea aceasta, accidente ei, moartea, sunt privite ca un spectacol, ca o lume virtuală, în vreme ce lumea într-adevăr virtuală, este luată drept reală, fenomen extrem de grav și periculos din perspectiva înstrăinării absolute umane, prin repercusiunile dezastruoase ce le poate avea - o moarte lăuntrică absolută).*

Prin *metanoia*, angoasa se preschimbă în eliberare. Și acest lucru este legat de o atitudine de încredere, prin care sunt preluate toate schimbările necesare. Abia atunci te poți desprinde de trecut și să te oferi fără de angoasă prezentului. Reîntorcerea din înstrăinare poate fi privită și ca o re-naștere. Prin aceasta se face referire și la responsabilitatea fiecăruia pentru potențialul evolutiv sufletesc.

Refularea prin blindaj / apărare, tănuirea, sporesc „umbra” omului, inconștientul său. De aceea, responsabilitatea omului începe de la inconștientul său, cu atât mai mult cu cât scopul constă în deplina dezvoltare umană. Această dezvoltare este împiedicată de refulare și tănuire, în postura de *tabu-uri amorfe*. Ele apar prin

înlocuirea valorilor culturii într-o societate orientată în spiritul marketingului: *nu omul, ci producția, obiectele apar ca scopuri vitale*.

Sentimentele și trăirile „subiective” sunt categorisite a fi nedemne și trec în patrimoniul tabu-ului. „Omul” trebuie să fie funcțional. El devine ceea ce trebuie să fie. Interdicții de constrângere apar acolo unde oamenii unei sau altei ordini sociale resimt și necesitatea stringentă de a încălca tabu-ul.

Tabu-urile sînt inculcate în viața cotidiană. Rezultă astfel o atitudine ambivalentă față de tabu-uri: omul ar dori mult în inconștientul său să le încalce, îi este însă teamă, și îi este teamă, tocmai pentru că își dorește atât de mult această încălcare.

Ceea ce este periculos trebuie să fie refulat (prin faptul că este tabuizat). Cele refulate, nu dispar însă. Ia naștere astfel, o cultură a represiunii, a refulării, o lume ce trebuie să ofere satisfacere *prin surogate*. În această cultură apare întotdeauna ceea ce trebuie eradicat în viitor. Apare o tendință a schimbării culturale: tabu-urile, care trebuie să mențină o refulare, slujesc la a refula ceea ce trebuie a fi refulat.

Potrivit legii polarității, eliberarea conștiinței dominate de tabu se preschimbă în contrariul ei, într-o mișcare contrarie. În această schimbare însă, nu se ajunge la o eliberare reală, ci la o interiorizare a puterii, a dominației.

Dominația este înlăturată și se strecoară pe ușa din spate din nou înăuntru. Deci, ceea ce constrânge din afară, activează de pe acum dinlăuntru, într-un mod ambivalent. De aceea, o societate care se întemeiază pe exercitarea dominației / puterii, nu se poate bucura nicicând de o stabilitate. Fiindcă ea își construiește neconținut *o ordine verticală, ierarhică (pe caste), în locul unei ordini orizontale a simetriei*.

Tendințele tabu-urilor sunt astfel dictate de necesitățile de blindaj / apărare ale societății. Ele împiedică preocuparea față de esențial, și anume prin factori care desemnează forța vitală, energia vitală. Doar o întoarcere la forțele vitale „uite” și-ar aduce aportul la desființarea tendinței de înstrăinare în orice domeniu.

Rezumând – fiindcă considerăm că această problematică cu care se-nfruntă de mult statele capitaliste cu tradiție va juca curând un rol esențial și în noile state aflate în tranziție - cele spuse anterior cu adăugirile necesare, am putea spune că: interdicția gândirii stă în calea libertății amenințând-o din temelii. Ca-ntotdeauna, esențial în demersul răsturnării ei se află capacitatea de-a pune întrebările decisive, *de a schimba polul de problematizare (modul de-a întreba)*.

Noțiunea de libertate își dobândește sensul real, raportată și la existență, nu doar corelată dreptului. Doar prin eliberarea de angoase se poate tinde spre celelalte forme de libertate. Influența angoasei cotidiene asupra vieții individuale este imensă. Tocmai aici, când e vorba de angoasă, intră în funcție interdicția de gândire, tabu-ul Funcția sa esențială este *de a împiedica preocuparea cu problematica angoasei*.

Angoasa și blindajul corespunzător ei constituie factori decisivi în toate relațiile interumane. Efectul tabu-ului angoasei constă în mare parte în faptul că nici nu-ți poți închipi o asemenea interdicție de gândire. Tocmai interminabilele discuții asupra ei, aruncă un vâl asupra faptului că însemnătatea decisivă a problematizării angoasei rămâne pe dinafară, este exclusă în mod rafinat.

Se vorbește despre angoasă în postura de problemă psihică, se fac referințe la acea angoasă primordială despre care se spune că există odată cu instinctele, ca parte a înzestrării umane primordiale. O problemă, pe care o întâlnim mereu, o problemă de natură existențial-filosofică, ce ne întâmpină atât la Kierkegaard, cât și la Heidegger. Aceste punctări uzuale, de-servesc tabu-ul, în loc să-l demoleze. Trecerea sub tăcere (tabu), prefigurează fatalitatea umană.

De aceea, o adevărată teorie a angoasei este strâns legată de teoria asupra culturii și societății, vizând într-o formă ori alta, o revoluționare. Fiindcă angoasa și combaterea blindajului ei sunt tabuizate în toate formele de societate. Tabu-ul trebuie să asigure menținerea neschimbată a structurilor unei societăți, prin faptul că nu permite, nu lasă să transpară întrebările decisive. O punctare succintă a fenomenului este, credem noi, absolut necesară:

- 1.1 apariția angoasei se face pe baza unui suport al izolării și neajutorării în fața ei.
- 1.2 se poate în acest sens vorbi de o *angoasă latentă*, cu localizarea în inconștient, care s-a plăsmuit prin refularea trăirilor de spaimă, frică, durere, ea fiind în acest sens legată de durerea primordială.
- 1.3 cantitatea de angoasă latentă acumulată determină intensitatea trăirilor angoasante
- 1.4 angoasa latentă și angoasa situațională se impulsionează reciproc.
- 1.5 angoasa constituie la origine o reacție a organismului la o frustrare a exercitării instinctului vital.
- 1.6 în angoasă, *energia instinctuală este blocată, manifestându-se ca tensiune*. De pildă, lipsa de iubire părintească, provoacă experiențe ale angoasei, individul fiind împins pe un drum care-l îndepărtează tot mai mult de sine. Existența unui fundament al iubirii dezvoltă încrederea în sine, sporind capacitatea de comunicare. *Unde-i iubire, teama regresează până la rarefierea absolută*.
- 1.7 angoasa transformă simțirea în emoție, gândirea rațională în menuet intelectual.
- 1.8 emoția devine astfel un surrogat al unui sentiment, căruia „i s-a închis poarta în nas”, astfel încât ele se exclud reciproc.
- 1.9 blocarea sentimentului implică durerea primordială, angoasa latentă și blindajul, alcătuind laolaltă un complex.
- 1.10 efectele blindajului: limitarea capacității de a simți, blocarea căii spre sine, acumularea sporită a angoasei latente, falsificarea realității prezente.
- 1.11 starea de blindaj este *starea înstrăinării personale treptate*. Mecanismele ei constituie un surrogat al vieții, a cărei curgere firească o împiedică.
- 1.12 blindajul ca formă a apărării se leagă de o anumită tensionare. Detensionarea conduce în mod invariabil la erijarea unui eu cu un sistem de valori private și care dezvoltă o anume formă de agresiune.
- 1.13 blindajul înclină a ține drept viață genuină, starea de înstrăinare, preferând-o pe aceasta din urmă.
- 1.14 *angoasa este molipsitoare*; totodată pentru acela care se apără de angoasă prin oprimarea altora, fiecare om liber, constituie o amenințare, el fiind o oglindă a blindajului său,
- 1.15 eul ca obiect al contemplării fiind obiectualizat, se supune divizării, conținând trăsături ale trecutului. Trecutul netrăit, proiectat asupra viitorului, constituie un motor al angoasei: posibilitățile experimentării prezentului sunt blocate.
- 1.16 Sinele este vatra trăirii prezentului, a cunoașterii intuitive, a întâmpinării simțitoare cu vitalul celuilalt – a trăi în comuniune cu sinele.
- 1.17 mântuirea de trecut, deci acceptarea conștientă și a celor negative, începe odată cu *zimții remușcării*.
- 1.18 blocajul, refularea forțelor vitale în inconștient, constituie premisele tuturor bolilor. Aici trebuie relevat fenomenul de excepțională importanță a priorității absolute clamate de blindaj, în cazul angoasei latente, fie de natură individuală, fie de natura structurii sociale.

- 1.19 despărțirea de sine și de experiența totală se reflectă în gândirea polară /dualistă. Putem astfel vorbi de existența, ori lenta prefigurare (în alte cazuri), a unor societăți de blindaj / apărare, în care toate formele de organizare și structurare, servesc instituționalizării și asigurării de mecanisme individuale de blindaj.
- 1.20 indivizii dominați de angoasa latentă tind a erija un sistem de dominație prin instituirea prestației / realizării ca un non-plus-ultra (*dictatura prestației* !), în care înstrăinarea socială se extinde sporit. Baza ideologiei în societățile de apărare o constituie tabu-ul angoasei, care să împiedice dezvoltarea, pătrunderea structurii de blindaj a respectivului sistem.
- 1.21 senzitivitatea vitală prin existența ei pune sub semnul întrebării întreg mecanismul de blindaj (potrivit și celebrei propoziții : fiecare oprinare include și oprinarea sexuală). Mult trîmbișata „eliberare sexuală” a anilor șaizeci, șaptezeci, constituie doar deblocarea anumitor ventile, care să camufleze perpetuarea erijărilor instinctuale, a cauzelor ei.
- 1.22 *ideologia constituie astfel sistemul total al definițiilor în care cele existente sînt justificate, camuflînd în același timp caracterul lor de surogat.*
- 1.23 angoasa constituie un nelipsit mijloc de educare a fiecărei societăți de blindaj. Definițiile și reprezentările valorice sunt exercitate (ades contrariu !), în școală și familie. Se instituie surogatul pentru o realitate, tendința competiției, a acomodării și adaptării, așadar, un blindaj efectiv.
- 1.24 *apoliticul* devine astfel, produsul acestei educații a suprimării instinctuale, o *victimă a oprinării*, însă una de bună voie
- 1.25 oamenii dominați de angoasă simt nevoia acută a unei structuri sociale oprimante, care să le asigure protecția (fenomen valabil și invers). În ierarhizarea societății, un rol de seamă îl joacă conercele internaționale, pentru ele, *o țară minoră, există doar în postura de agent comercial.*
- 1.26 contradicția dintre realitatea refulată și surogatele care îi preiau locul, constituie contradicția de bază a societății de apărare (sciziunea neurotică individuală oglindită în surogat). Acest surogat este vandabil și cumpărabil sub forma mărfii.
- 1.27 *fetișismul surogatului constituie astfel baza fiecărei ideologii defensive.* Trăsăturile în mare al fetișului: își are originea (învăluită într-un fel de mister), în activitatea umană, este cucernic clamat, destinat alungării magice a angoasei; apare ca putere autonomă
- 1.28 prin oprinarea altora din poziții privilegiate – care-i asigură un blindaj direct proporțional cu poziția – angoasa se delegă de fapt ierarhiilor subordonate.
- 1.29 apare simbolul pluralității (un simbol colectiv al eului), *simbolul-noi*, în care se încearcă prin „spiritul de haită”, să se asigure un blindaj în fața angoasei (baza structurilor dictatoriale, fasciste, naziste).
- 1.30 fetișul de masă oferă deținătorilor o împărțire iluzorie la ceea ce le lipsește: produse industriale de amuzament, putere bănească și tehnică (mașină, consum), solidaritatea supporterilor (sport). Astfel, la originea gândirii comerciale se află împătimirea (nevroticul cumpără, ca silit, mijloace întru menținerea blindajului).
- 1.31 principiul comercial duce la *transformarea tuturor și a fiecăruia în parte, în marfă*;
- 1.32 crește puterea dominatorilor în analogie cu angoasa latentă a dominațiilor.

- 1.33 în societatea dualist-orientată a blindajului, cultura mijlocește o experiență socială dintr-o perspectivă a lipsei de apărare; constituie un refugiu, unde omul încă se mai poate simți cu sine, deci într-o stare de ne-blindaj, arta este potențial subversivă, o amenințare la adresa acestei forme de societate.
- 1.34 Lărgirea sferei de conștiință deschide o dimensiune religioasă a experienței – se ivește o comunicare eliberată de blindaj, în care e vorba de deprinderea limbajului personal al celui alt.
- 1.35 eliberarea individuală și socială are ca premiză, așadar, zdrobirea completă a tabu-ului
- 1.36 pentru demolarea structurilor de blindaj / apărare e nevoie deci de cunoașterea propriului sistem de simboluri, dizolvarea modelelor de blindaj fixate în scoarța cerebrală, de fixările emoționale.
- 1.37 o societate dominată de angoasa latentă pune prin intermediul instituțiilor sale posibilități suficiente de blindaj pentru fiecare. Utilizarea forței brutale pentru impunerea unor schimbări sociale duce la activarea angoasei latente și la menținerea și întărirea structurilor de blindaj. În acest sens *sistemul școlar orientează sistematic înspre fetișism.*
- 1.38 *Libertatea are sens doar înțeleasă ca eliberare de sub dominația angoasei.*

Frumoasa Domniță de Argeș a iubirii: MaRodia...

...aduce daruri: traduceri, studii
critice, cugetari și muzici romantice.
Traduzioni, studi critici, riflessioni

MARILENA RODICA CHIRETU

Pagina musicale

Sărutul

Dacă timpul ce-l mai am de trăit
ar fi doar un scîlpăt auriu
pe buzele ei întredeschise
cu un sărut aș sorbi
până la hotarul dintre
reincarnare și vise.

Il bacio

*Se il tempo che mi rimane da vivere
fosse solo un barlume dorato
sulle sue labbra socchiuse
con un bacio le sorbirei
fino al confine tra
reincarnazione e sogni.*

Autori români care au publicat pentru "Il Convivio"

Autori romeni che hanno pubblicato per "Il Convivio"

Unica matrice a iubirii
are rădăcină celestă
în inimă...

*L'unica matrice dell'amore
ha radice celeste
nel cuore*

Eugen Evu 2007

Scriitorul Eugen Evu s-a născut la 10 Septembrie 1944, la Hunedoara. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Romania, membru de onoare al Academiei de Știință, Literatură și Artă din Oradea, redactor - șef fondator al revistei de literatură, artă și deschidere europeană "Provincia Corvina", care apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România, membru al Accademiei Internazionale "Il Convivio", Sicilia, Italia, cu care are o strânsă colaborare. Abordează genurile: poezie, proză, eseu, publicistică, teatru scurt. Este autor a 35 de volume.

"Neauzit de lumină" este cea mai recentă apariție editorială a scriitorului român Eugen Evu, o publicată de Editura Este un volum de expresie a trăirilor sale de viață și a minții a nu încercă să viața și moarte, prin sublime a poezii, adevărat, să înfrunte aparență a existenței

Mintea profundă și generoasă persoanelor dragi sau deosebit, versuri și gânduri, în mod simplu sau în haina fascinantă a metaforei.

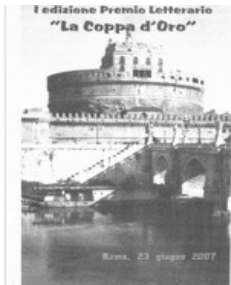

carte de poezie "Polidava" din Deva. poeme si gânduri, interioare, a experienței omului prea lucid pentru depășească pragul dintre intermediul lumii singura capabilă, cu raportul dintre esență și umane.

eminamente poetică, a poetului dăruiește și apreciate în mod

Marilena Rodica Chiretu- 12 noiembrie, 2007

Lo scrittore Eugen Evu è nato il 10 settembre 1944, a Hunedoara, Romania. E' membro del Unione degli Scrittori di Romania , membro d 'onore dell' Accademia di Scienze, Letteratura e Arte di Oradea, Redattore Capo della rivista di letteratura, arte e apertura europea, membro dell' Accademia Internazionale "Il Convivio", Castiglione di Sicilia, Italia, con la quale ha una stretta collaborazione. Abbraccia diversi generi e specie letterarie: la poesia, la prosa, il saggio, la publicistica, il teatro breve.

Lo scrittore romeno Eugen Evu ha ottenuto la Medaglia d' Argento, a Capranica, Roma, partecipando al Premio Internazionale "Coppa d'Oro", per poesia, essendo premiato, ugualmente, al concorso internazionale "Il Sentiero dei Briganti", Cellere, Italia, 2007.

“Non sentito dalla luce” è la più recente apparizione editoriale dello scrittore romeno Eugen Evu, un libro di poesia pubblicato dalla Casa Editrice “Polidava” di Deva. E’ una raccolta di poemi e pensieri, espressione della sua esperienza, dell’ anima e della mente dell’ uomo troppo lucido per non provare a superare la soglia tra la vita e la morte, tramite il mondo sublime della poesia, la sola capace, davvero, ad affrontare il rapporto tra l’essenza e l’ apparenza dell’ esistenza umana.

La mente poetica, profonda e generosa del poeta regala anche alle persone care o apprezzate, particolarmente, versi, e pensieri semplicemente o nell’ abito affascinante della metafora.

Marilena

Iarna poetului Eugen Evu și întâia primăvară
a sufletului său, fiica sa, Gloria.

*L’ inverno del poeta Eugen Evu e la prima primavera
della sua anima, sua figlia, Gloria.*

● Angelo Manitta și cel mai recent roman al sau "Cenere di Fenice" Angelo Manitta e il suo più recente romanzo "Cenere di Fenice".

Un profund studiu critic al scriitorului Eugen Evu la cartea „Ceneri di Fenice” de Angelo Manitta a apărut, în traducerea Marilenei Rodica Chiretu, și în revista "L' Attualità" din Roma, unde poetul este membru în colegiu, reprezentant pentru România. (in imagine: sintesi dalla rivista "L'Attualità " di Roma lo studio critico dello scrittore romeno Eugen Evu.

Anamnezis

Foșnet al trestiei de unde
Parcă-mi amintești de
Mlădia pădure de Balsa
Tropicale gigantice
În soare tânăr scăldatele
Splendori
Paradisul sălbatic
În care descuț
Am rătăcit
Și o sferă de lumina
Pulsatoriu
Îndepărtându -se
Mă reumple de plâns...?

Anamnezis

*Fruscio della canna di onde
Pare che mi ricordi
L'ondeggiante foresta di Balsa
Tropicali giganteschi
In sole giovane bagnati
Splendori
Il Paradiso selvaggio
Nel quale con i piedi nudi
Ho vagato
E una sfera di luce
Palpitante
Indirizzandosi
Mi riempio di pianto...?*

Iti ofer poezia ca fruct

Disimulat în
Numele tău feminin despuiată genezie
Te asemui crinului iubitor de umbre
Cu sfială și dor cobor
Să te-naț
Savurând miroasna pielii tale
De la începutul lumii
Degravifiere a dorinței eterne
Dulce foame nesațiu al materiei vii
De însămânțare
Simfonie dumnezeiească
În inocență dornică rodnică
- a naturii prin tulpure floare
Refacem cu un geamăt frenetic
Tinerețea nopții roind galaxii
Reaflăm cine suntem noi incleștați
Prin noi cine se caută și cu dragoste
Hohotind dăm trup zborului
Dimineța parca revii
De foarte departe

Ti offro la poesia come frutto

*Dissimulato nel
Tuo nome femminile nuda genesicamente
Ti paragono al giglio amante di ombre
Con verecondia e nostalgia scendo
Per farti alzare
Assaporando la fragranza della tua pelle
Dall'inizio del mondo
Raffigurazione dell'eterno desiderio
Dolce fame insaziata della materia viva
Di seminazione
Sinfonia divina
Nell'innocenza desiderosa
Come della natura tramite sconvolgente
fiore
Rifacciamo con un gemito frenetico
La giovinezza della notte girando galassie
Risappiamo chi siamo noi serrati
Tramite noi chi si cerca e con amore
Scoppiando in pianto dà corpo al volo.
La mattina sembri di venire*

Îți afli culcușul în metafora nouă
Sfidezi inversa curgere a morții
O primejdie infinit indicibilă
Cu prelungul orgasm
melodioasa mea sferă !
(Noi suntem Unu
de dinaintea cuvântului)
Logos intrupat și străpuns vibratil
contopiți
prin fotosinteză și telepatic
extaz al Originii
Parcă imploră ceva Îngerul
Între apheiron și naștere ....
Și nu vrem să știm
Nu suportăm să aflăm
Prin cunoaștere ...
Imi oferi poezia ca fruct.

*Da molto lontano
Ti annidi nella metafora nuova
Sfidi l'inverso scorrere della morte
Un pericolo infinitivamente indicibile
Con il prolungo orgasmo,
mia melodiosa sfera!
(Noi siamo Uno
prima della parola)
Logos incarnato vibratilmente fondati
tramite la fotosintesi e telepaticamente
estasi dell'Origine
Sembra che supplicasse qualcosa l'Angelo
Tra l'apheiron e la nascita...
E non vogliamo sapere
Non sopportiamo scoprire
Tramite la conoscenza...
Mi offri la poesia come frutto.*

Dragoste,

dragoste nu te voi ști,
Tu ești doar umbra frunzei, cerească,
Tu ești doar ieroglifa unui sărut
A mugurului de sub iască.
Un măr înlăcrimat în aceste cuvinte
Din care mușc și arunc deoparte
Sâmburii amari, ascunsa florii carte,
În adevărul care dulce minte.
Dragoste, mereu mai vie când trece,
După ce-i săvârșită lucrarea trădării-
După ce fructele cu carnea lor rece
Dezvăluie sâmburii, amarul mierii.

"Amarul mierii" 1991

Amore,

*amore non ti saprò
Tu sei solo l'ombra della foglia, celeste,
Tu sei solo geroglifico di un bacio
Del bocciolo di sotto l'esca.
Una mela lacrimante in queste parole
Della quale mordo e butto in disparte
I noccioli amari, nascosta al fiore libro,
Nella verità che dolcemente mente.
Amore, sempre più vivo quando passa
Dopo che è compiuto il lavoro del
tradimento-
Dopo che i frutti con la loro carne fredda
Svelano i noccioli, l'amaro del miele.*

"L'amaro del miele 1991

Traducere traduzione : Marilena Rodica Chiretu

Eugen Evu nell' "Amaro del miele"

Eugen Evu è la voce romena "sciolta" nelle "Elegie corvine" (1998), che fa risuonare, al di là dei propri confini, il dolore di aver assaggiato "L'amaro del miele" (1994) nascosto nel nettare dei fiori spuntati nella pittoresca contrada della Transilvania. Il poeta dei tempi passati è riuscito ad affrontare il regime dittatoriale e a brillare nel presente della libertà, grazie al fascino delle parole conservate nella "Riserva di tenerezza" (2005), arrivando all' incontro con la grande cultura occidentale pieno dell' entusiasmo di far ergere "La montagna mioritica" alla "Luce delle mani".

Eugen Evu nasce il 10 settembre 1944 a Hunedoara (Romania), figlio di Gheorghe e Clara. Dopo la fine degli studi liceali, ha seguito, per sei anni, i corsi di letteratura, teatro ed arti plastiche presso il Ministero della Cultura, ciò che ha nutrito l'interesse e la passione per le più diverse e profonde letture, frutto del genio umano.

Vivendo in un paese che non apprezzava troppo la cultura, Eugen Evu è stato costretto ad esercitare diverse professioni, da quelle di operaio, impiegato, cantante, fino alle più vicine ai suoi interessi: autore di sceneggiature, regista, pubblicitista, scrittore ecc.

Nel 1975, ha fondato il circolo letterario "Lucian Blaga", il quale, più tardi, ha preso il nome di "Dan Constantinescu", ciò che dimostra il suo permanente interesse per una sana vita culturale nella terra "dell'amaro miele".

Nel 1990, ha fondato, a Hunedoara, il primo settimanale libero, "Rinascimento di Hunedoara" seguito dalla rivista d'arte e cultura "Vetrata- Provincia Corvina", "Segni", la pubblicazione di poesia "Kilometro zero" ed il giornale sindacale "Segno".

"Ho dato a quella patria astratta/ La devozione e la fioritura verso l'interiore/ Come un albero arrotondato andante/ Il cui unico frutto non si può vedere/ Nè sapere/ Quando il tronco che l'ha sostenuto/ Crolla"

Eugen Evu - "Mi sono trovato"

I numerosissimi premi letterari ricevuti in Paese e all'estero confermano il valore del poeta che riesce a trasformare la propria terra nella musica dell'anima e nei colori della mente, viva come "La febbre dei papaveri rossi".

"La tenerezza del sole verso sera./ I papaveri appena essendosi li fa rabbrivire/ Con il sorriso della fanciulla. Dormono pianure/ Protette nel fremito di tutto/ E dal cielo profondo sorgono/ Volti, raffigurati in dolci slanci/ Verso la luce che li separa."

Eugen Evu - "La febbre dei papaveri rossi".

La poesia di Eugen Evu raffigura lo spirito del suo popolo, della propria terra vista come "una terra di risanamento", della storia e del paesaggio arcaico, tutto dipinto in un unico quadro, quello dell'amore, della devozione, della sacralità, cucite con il filo d'oro del passato in parole ed immagini di particolari musicalità, profumo o mistero.

"Come potrei estrarre il freddo di quel profumo/ Sulla riga di luce delle tue labbra/ Il bozzetto di quel vago edenico/ Dorato nel giglio del sorriso."

Eugen Evu - "Nessuno mi ha insegnato"

Presentazione di: Marilena Rodica Chiretu

Publicată/ publicata in Antologia 2007 - Il Convivio - "*Cento poeti per l'Europa del terzo millennio.*"

Crini iubitori de umbră
sau împreunarea
Lasă-mă să răsar din emoția bătrânei
Prudențe. Fosila emoție
Pare să fie scânteia ce de stele
Ne leagă...
Ne e dat să gustăm
Nesătui niciodată ca spirit
Însetați dinspre trup și tăiați
Prin cuvinte ...

Eugen Evu

Gigli amanti d'ombra o l'unione
Lasciami spuntare dall'emozione della
vecchia
Prudenza. La fossile emozioni
Sembra che sia la scintilla che delle stelle
Ci lega...
Ci è dato ad assaggiare
Insaziabili mai come spirito
Asstati da parte del corpo e tagliati
Tramite le parole.

Traducere/ Traduzione:

Marilena Rodica Chiretu

Ce va fi a mai fost...

...sau opțiunea turnurului fără armură a unui fost cavaler de Bacău, la Curtea Ardealului literar și (uneori) artistic. M-a onorat că am avut aceeași vrăjmași. Îl deplângem că s-a grăbit să plece.

VALERIU BÂRGĂU GENERAȚIE ȘI CREAȚIE

Ed. Călăuza v.b. 2007

foto E.E. „*timpul nu mai avea răbdare*” ...

Enumerarea tuturor celor cuprinși „*pe bandă sonoră*” de Valeriu Bârgău- fost coleg de cenaclu timp de vreun deceniu, înainte de 1989, coleg de drum prin jurii ori la edituri, prin reviste ori boeme cerchiste, până la ușa albă rece a unui salon în care nu am mai intrat, pentru a-l ține minte viu, vorbindu-ne despre noi și ce face din noi toți Poezia... Cei cuprinși în acest volum sunt editați în 2008 postmortem de soția lui Mariana Pândaru - Bârgău... enumerarea, zic, cere spațiu, dar nu se vor supăra că nu îi numesc pe toți acum... Domniile lor vor fi primit acest ultim salut ca pe un mărtișor îndoliat, iar eu îi consider companioni ai acestei cărți, Valeriu fiind mediator în

virtualitatea colocvială a cărții de față. În fond ne întâlnim mereu prin cărțile noastre, atunci când le recitim întru amintirea unor drumuri sau popasuri... De aceea spun: **ce va fi a mai fost ...**

...Liviu Antonesei, Victor Atanasiu, Romulus Bucur, Mircea Cărtărescu, Mariana Codruț, Ghe.Crăciun, Ion Cristoiu, Gabriel Chifu, Nichita Danilov, Vasile Dan, Eugen Dorcescu, Florea Miu, Cornel Ungureanu, Mihai Dinu Gheroghiu, C. Ostahie, C. Pricop, Ondrej Ștefanko, Marta Petreu, Marian Odangiu, C. Nistorescu, Ion Zubașcu, Adrian Dinu Rachieru, Aurel Pantea, Daniela Crăsnaru, Holban, Gelu Dorian, Elena Ștefoi, Mihai Sin, Dumitru Velea, Ion Simuț, Mircea Nedelciu, C

Sorescu, Ioan Moldovan, Slavomir Gvozdenovici, Radu G Țeposu, Liviu Ioan Stoiciu, Denisa Comănescu, Viorel Mureșan, Traian T Coșovei, Ion Mureșan și Lazăr Lădăriu. După „*Directorul de conștiință*” Mircea Ciobanu – regretatul poet și animator fondator de editură și publicații a rămas fidel generației sale . Un anumit umblet prin lumea literară și a arealului identitar socio-politic transpare din această grilă a lui Bărgău. Ea este de fapt însemințată din timpuriile contacte directe devenite pragmatic borne ale propriului itinerar – afectiv și etic – estetic; eu l-am însoțit nu odată la edituri sau dialoguri cu Mircea Ciobanu, Cornel Popescu, Marin Preda, Nistorescu, Cristoiu, Atanasiu. Am fost împreună și repetat la Cartea Românească, la Mircea Ciobanu (inclusiv acasă la marele nostru scriitor și editor), la Marin Preda și Florin Mugur, la Cornel Popescu și „*spionul*” Ion Bujor Pădureanu, sau la Ion Gheorghe și la Ion Horea, la Mircea Dinescu, la Passionaria Stoicescu- Ivanov sau Nicolae Ioana, Laurențiu Ulici, ori la Clujeni (Nae Prelipceanu, Nego Irimie, Ion Cristofor), Vasile Dan, Marian Odangiu, Ion Horea, Ioan Iancu, Constantin Sorescu, Nicolae Dan Fruntelată, Florentin Popescu, Nicolae Ioana, Laurențiu Ulici, Ondrej Ștefanco. Am fost desigur la timișoreni noștri, unde Valeriu a fost coleg de filială cu mine, dar a prefecar să „*dezerteze*”, deși era editat de Al Jebeleanu, de sufletitul Ion Arieșanu, la Lucian Alexiu, Cornel Ungureanu, Eugen Dorcescu, Ion Anghel, Ioan Iancu, Theo Bulza... Am fost și la vetriști, la Băciuț, Cistelecan, Mihai Sin... De fapt recunosc că umblam a ne afirma și ne făleam cinstit că noi,ăștia, hunedoreni, suntem și trebuie să fim luați în seamă: în acest sens mă cnsider solidarul tipic optzecist, deși aparțin promoției 70... Eram colegi și într-un fel concuram între noi. Bărgău era moldovean incetățenit hunedorean, ca și Neculai Chirica „*răzășul*” lui... Dar își considera rădăcinile undeva din Ardeal. Lista acestui „*itinerar de cuceritori*” este mult mai lungă. Eram un tandem curios, complementar temperamental zicând, însă sub același rost : de a ne afirma și de a promova creațiile colegilor noștri mai tineri... Am fost mereu atras de optzeciști și de fapt de „*formula de stil comportamental*” - minus tupeismul păunescian. Îmi amintesc de o filmare la care eram invitați ambii, dar Valeriu, fire imprevizibilă și sceptică din motive de el știute, nu i-a fost agreabil bardului bârcan: erau incompatibili total.

Îl consider pe Valeriu Bărgău cvasi-labișian sub spectrul poemului „*Sunt spiritul adâncului*” și al „*Luptei cu inerția*”. Companiile... au fost aleși de el în această carte...

Pe mulți dintre aceștia i-am adus în județ și am conlucrat aici la Boema scriitoricească, ambulatorie, la festivaluri și concursuri... I-am adus aici pe Blandiana, D.R. Popescu, G. Macovescu, Dinescu, Dragoș, Horea, Fruntelată, Dumbrăveanu, Jebeleanu, Prelipceanu, Tărchilă, Timcu, Costinescu, Andrițoiu, Pituț, Blandiana, Romulus Rusan .... Să îi audă și pe ai noștri, din județul desconsiderat „*elitic*” versus proletculoid (sic, n.n.) de către birocrăția ceaușisto-sintezisto-securistică fosilă ...

Cu Valeriu o vreme am fost chiar... vecini de scară (de bloc de burlaci), ne știam bucătăriile scrierilor și amarul mierii existenței „*paralele*” a festivismului grotesc al „*muncii și creației*”. Ei bine, în cenaclul hunedorean profesionist, cam discriminatoriu titrat așa de Neculai Chirica, eu eram secretar literar iar el „*organizatoric*”. Apoi el a

înfiiințat cenaclul *Lupta* iar eu cenaclul tineretului *Lucian Blaga*. Ne-am... întreit. Erau scriitori mai bătrâni care îl imitau! Era bățos, înverșunat din te miri ce, părea încolțit de niște probleme cu care debarcase la Hunedoara, cum spune el, cu un geamantan de lemn, ca recruții... Și uneori greșea reacționând prea emoțional, dar toate acestea se resorbeau cumva în textele lui: experimenta colaje, dădea ultimul ban pe dicționare...

Dincolo de masca asta, a gravității, se disimula un mare timid. Îi plăcea să se ascundă într-un „*mister*” al trecutului, venise cu barbă și deranjaze pe ici - pe colo, atunci barba era semn de rebeliune. Activiștii l-au chiar dat afară din cenaclul!

Mereu am fost împreună, fie ca inițiatori de cenacluri tinere, fie ca tandem în „*asalturile*” la edituri, reviste, itinerarii, colocvii... Și aici, la Hunedoara și la Deva, la Hațeg, Orăștie, Brad, în juriile de la Costești, Țebea, Deva, la moți, Baia de Arieș, Câmpeni, Alba, în Valea Jiului, la După Piatră, la pădureni, la cetățile Dacice, sau la cele romane, la Ovidiu Densușianu sau la... dar unde, Doamne, nu am fost în tandem? În licee, tabere, în instituții și în întreprinderi, în minele din județ... Avea o energie și o ambiție absolut speciale, era mândru de sus-pușii scriitorimii, de Caraion, de Preda, de timișoreni, de cei cu care s-a zbatut să editeze cărțile lui. Odată a zis în public că „*din județul Hunedoara singurul poet de care mă tem este Eugen Evu*”... Ne-am certat amical, am zis că problema poetului nu e să fie temut, ci iubit... Citind acum cartea de interviuri, mi-au revenit toate acestea în minte.

Eram curtați sau invidiați, stârniți sau gelozii pentru reușite. Am colaborat cum nu am colaborat cu niciunul dintre colegi - acesta e adevărul. Afle și uitucii care ulterior s-au aciuat clientelari și ciocli la pomana editurii lui! Habar nu au cine și cum a fost omul Bărgău. Numai noi doi știm.

Am avut tristețea grea să fiu lângă el, lângă soția și familia lui, când deja era anticamera frigului etern.

Nu ne mai și cicăleam, ne explicaserăm câteva lucruri lămuritoare, cinstit și lăutărește. Era uneori sarcastic, alteori incomod: dar sinceritatea a fost constanta relației noastre.

La Cluj am lansat o carte de valoare „*Raportul lui Avram Iancu către Împărat*”... Mi-a publicat trei cărți. L-am publicat cu bucurie mereu. Mereu am fost împreună, în pofida bărfelor, răutăților, era între noi un soi de concurență în toate. Nici vorbă de otrava pe care securității și ai lor, sursele și re-sursele grafomanilor, ne-au turnat-o mereu parșivi ca să strice orice construiam. Am adus aici valoroși colegi din toată țara, am menținut o punte cu valorile de atunci și de mai târziu. O punte ce, iată, a fost aruncată în eter (n.n.). Siazul liric tremură ușor pe luciul de apă al memoriei. „*Ce va fi a mai fost*”... Revenind la marginaliile mele:

Zbaterea și răbdarea lui Valeriu Bărgău se fructifică exemplar în acest volum antologic. Muncind căinește ani de zile la glossarea și pregătirea cărții – riscând firesc animozități dar câștigând acribic și – vai! - devastator pentru sănătatea grav afectată - Valeriu Bărgău lasă prin acest volum de interviuri nu doar mărturia unei generații deja tranzitive pe coordonatele mocnite ori reprimite ieri, jertfind practic din trupul său sufletesc și dramatic, sublim complice cu boala ce avea să-l răpună de timpuriu – astfel că eu, care aveam să îmi trec cumva regresiv propria memorie

în ultimele sale zile – la Deva – am fost cutremurat îndeaproape de teribila sa conștientizare a „*nebuniei creației*” și a zbatelor în care în mod paralel ne-am implicat...

Am avut indicibila clipă de a-i scrie necrologul pe masa lui de scris. Am sentimentul că suntem printre cei încă vii – parcă anume supuși încercărilor conviețuirii într-un ideal. Sunt în generația 70, însă resimt – prin grila lui Valeriu – încheietorul de pluton, cum se autodefinia undeva – un FRIG textualist dinpsre ei, optzeciști și speciala lor solidaritate. Optzecismul este astfel în primul rând o ATITUDINE: nici a „*rezistenței prin cultură*” manolesciene, nici a „*Numelui poetului*” gruparea lui Cezar Ivănescu. Ci a rezistenței identitare de profunzime, a fiecăruia, în numele Creației și a devenirii. Prin asumare și – într-adevăr – a celui „*ev aprins*” labişian. Deopotrivă tragic și oarecum mioritic – între Moartea Căprioarei și Spiritul adâncului... Așadar cartea este o sentință de enormă empatie a unui suflet și a unei conștiințe – la care ne oprim și ne ascultăm pe noi înșine – cei încă vii.

Iar Valeriu Bârgău își continuă și astfel alfabetul straniu în care vorbea – dar și avatarurile tangențiale care transpar din mărturiile și mărturisirile aleșilor lui de drum. Consider că „*Generație și creație*” este o carte de referință pentru optzeciști, dar și pentru cei ce urmează. Pot reproșa absența lui Ioan Evu și Constantin Stancu, Mariana Pândaru și Ioan Radu Igna – colegii lui din zonă, - din această pleiadă optzecistă. Sfidarea elitismului păgubos - plângăreț noican..., dar și a prejudecăților induse activistic – ca și intuiția admirabilă a lui Valeriu Bârgău cronicarul antologator – conține prin cele 500 de pagini o mică istorie premonitivă a ceea ce avea să urmeze. Și va mai urma.

Valeriu Bârgău nu a apucat, din păcate, să își vadă volumul recent editat de soția lui, Mariana Pândaru Bârgău – la propria-i editură. Poate că inițialele adăugate editurii – ale numelui său - vor fi regândite cu majuscule: V.B. Poate că el continuă să scrie în zona «*Alfabetului straniu*» sau poate în zona «*Florii Soarelui*» - cum numea mâna omenească...

Valeriu Bârgău a fost omul de-a dreptul terorizat – în sensul bun – de conștiința valorii lui, așadar și a altora. Aici consider că semănăm. A sa - una conflictuală și pornită mereu pe luptă, și a celorlalți, los companieros. Eu sunt doar împovăratul de a fi încă pe Drum. Stingherit că vorbesc la trecut.

Sunt convins că dincolo Ulici și Caraion (nu cel din subsolul alternant textului din Jurnale vol.1) și Bârgău se vor plimba prin Metatext și vor râde de prealumeștile conversații divergente... Dar că s-a împăcat cu lumea, îmi pare bine să o spun, nu cred: deoarece nu prea merită, ca lume... Este absurd că mișelia stă la masă cu poezia și se bat pe umeri, ba chiar se sărută. Iar la poarta unei case pe care se bat umbre și claxoane sparte ce se pretind trompete apocalitice, de fapt epileptice, se mai târșesc câteva perechi de șoșoni netoți, amăgiți că, de dincolo, omenia se lasă furată din ceea ce de fapt este dăruire și zbatere de a motiva superior o existență. Nu-i așa, Valerică ?

Un cabalierou anti-terror vacui al desolidarizării duhovnice - ambulatorii și un aruncător cu buhduganul ghimpat în mofturile carahialoase ale tuzlucilor... Mircea de la CNSAS al câmpului păzit de maci: „dacă eu tac, n-ai nici un drept să taci”...

Dar nici o altă beție cu Marx, nici meciuri de box cu Cezar Ivănescu, Comandorul grevist al foamei de spirit poetice ...

Un dialog necenzurat regăsit:

Eugen EVU - Mircea DINESCU TENEBRE ROMANIAN COLOR

Colai foto de George Roca - redactia Azero

* Misticismul nu ține de industrie * E greu să fii idol pe viu * Ion Gheorghe, Nichita, Ioan Alexandru au fost geniałoizi, au fost mistici și au fost complici cu propria lor suferință * Geo Dumitrescu a căzut de supărare * Nichita rămâne MARE! * Și italienii l-au împușcat rapid pe Musolinni * Au existat teroriști și simulatoare * Gadaffi amenința public, la t.v., că împușcă 10.000 de români din Libia * Pe Iliescu l-a apucat frica * Cum să tragă în ei, când acolo erau și șefii lor, securiștii? * Același scenariu a fost peste tot, și la Hunedoara *

Eugen Evu: *Dragă Mircea, tu mi-ai scris încă din anii primelor tale cărți, autografe măgulitoare, ne-am cunoscut încă de la debutul tău în „Luceafărul”, cu elogiosul gir al lui Fănuș Neagu, apoi al altora, într-un consens total: erai meteoritul anului! În acei ani, dincolo de toate, vocea poeziei a răsunat în cetăți, era o formă de a rezista, aici Manolescu are și el dreptate! Pe „La dispoziția Dumneavoastră”, de exemplu, îmi scrii: „Poetului Eugen Evu, poet de înaltă clasă, omului cu suflet de mătase, prietenului drag, toată prețuirea mea” Desigur, am ceva, cred că zestrea din părinți, adaos un anume har, talentul... inclusiv un foșnet de mătase, în cuvinte, dar Ion Mircea spunea că eu sunt o „lebedă cu gâtul străpuns”, iar Doinaș că sunt mare poet, ceea ce aveam să lupt a confirma mereu! Foarte greu, continuu, parcă fără sfârșit. Aflu despre mine și azi, din puncte cardinale diferite, că într-adevăr... multe mai sunt și eu! Tu ești, eu sunt, noi, voi, suntem. Poate vom fi așa cum am trecut în operă, dacă opera e vie, dacă arta noastră e una trăită, ci nu altceva. Nevoie de iubire, ci nu de luare-n stăpânire, nu de putere, prin artă.*

Mircea Dinescu: *Cred că ți-am scris aceste cuvinte adevărate prin 1979? Toamna eram și eu mai romantic pe vremea aia, dar asta am scris, e-adevărat. Nu mă dezic. Am fost aicea, la voi, de mai multe ori, mă chemați și eu veneam la Hunedoara, Deva, Brad, Orăștie... Ardea aici o poezie nouă! Cu nea Chirica, parcă...*

Eugen Evu: *Nea Chirica s-a dus, l-am înmormântat anul trecut. Soția lui a fost necăjită că la URSS nimeni n-a dat un necrolog, măcar la TV. Eu i-am telefonat lui Ulici, dar așa sunt cele de după noi, umbre lungi!*

Mircea Dinescu: Păcat, era un om cumsecade...

Eugen Evu: *Și Dan Constantinescu s-a dus, a murit în exil, în Germania, la Freiburg. Sa- mai dus pe la el dl. Martinovici, care era președinte al revoluționarilor hunedoreni, a fost repetat la el, eu nu l-am mai văzut niciodată (soarta face ca la reluarea acestui interviu cu M.D., ultima carte în proiect a eminentului poet și traducător, să fie la mine pe masă...Mi-a fost incredințată de soția sa, Lucia, spre a edita un volum omagial „Sfera de lumină”. Manuscrisele lui se află și la Biblioteca Română din Frieburg, n.a). O vreme am denumit cenaclul tineretului „Dan Constantinescu”, dar cenaclul s-a destrămat după plecarea mea de la instituția culturii. Mircea, ești oltean, sau ce ești tu, de unde ești?*

Mircea Dinescu: Prin origine sunt transilvănean. Da, e-adevărat, bunicul meu dinspre tată era din Sibiu și maică-mea e originară din satul Soareș, de lângă Bobâlna.

Eugen Evu: *Dacă ai fi rămas în Slobozia natală, să trăiești acolo, erai oare tot...cel ce ești azi, Mircea Dinescu poetul?*

Mircea Dinescu: Sigur că-nțeleg ce-mi spui. Că provincia te tocește. Dar acolo am început să scriu poezie. Nu-mi reneg obârșia, dar nu mă omor după ziua aia. Am deci multe motive, unul e că mi-au dărâmat nenorociiții ăia casa. Nu mai am nici un motiv să văd blocuri la Slobozia, locul unde m-am născut. Acum s-a făcut acolo o alimentară.

Eugen Evu: *Ar fi culmea să pună acolo o placă „aici s-a născut ...” etc. Am văzut recent la București că s-a dat numele lui Nichita Stănescu unei săli de sport! Dragă Mircea, azi (n.red. anul 1997). Atât în România,cât și în alte țări,comndiția poetului, aia de militant, de luptător, cea mai potrivită, care ar fi după tine ?Orfeu, Don Quijote,ori Hamlet ? Cărui model crezi că-i ești mai apropiat ?*

Mircea Dinescu: Da, deci nu mi-am găsit un model cum ar fi fost mai ușor de aflat în politică, cea capitalistă și industrială, nu, deși s-a vorbit ba de modelul suedez. Ba de cel francez, cu atât mai greu că în literatură se poate purta un model. Ne iluzionăm că putem intra în pielea bătrânului Orfeu, ca să mai îmbalnzim cu stihurile noastre, fiara comunistă, sau capitalistă, azi...

Eugen EVU: *Eu cred că modelul este în fiecare din noi, unic, doar că el ar fi ideal să țâșnească, să radieze și să se facă vizibil, să fie adică luminător.*

Mircea Dinescu: În ceea ce privește atitudinea lui Hamlet, sigur că asta depinde de structura fiecăruia, dacă vrei, nu? și poate găsim gesturi hamletiene și la un tip ca Bacovia, retras, care mergea în umbra zidurilor, care era un luptător singuratic, se juca de-a Hamlet. În fine, Don Quijote cred căi în naștere, avem în noi puțină sămânță de donquijoți (a se citi donquihoți). Așa, și inevitabil că-n meseria noastră în care umblăm toată viața să vânam mori de vânt (semnificația) - de fapt nu reușim! Măcar el avea cel puțin iluzia, convingerea că atinge ceva concret cu lancea sa!

Eugen Evu: *Modelul, modelele astea, le-am ales ca semnificații profunde, dar eu știu că în profunzime suntem Sisif și, unii, Prometeu! Modelul – condiție a celui ce scrie, în societate, în lume, probabil că va dăinui inclusiv mesianic, ori luciferic. Dar parcă, totuși, cel mai frumos era al lui Orfeu, fiul lui Apollo. Eu am fost catalogat de mai mulți critici ca fiind un apollinic.*

Mircea Dinescu: Noi lucrăm de fapt, cu abstracțiile astea, cu morile de vânt... Cavalerii ai Tristei Figuri... Care sunt și cuvintele și după fiecare carte de-asta pe care o edităm, redevenim niște inși lipsiți de operă. Fiindcă în momentul în care ți-a apărut cartea, nu-ți mai aparține. Și te apucă spaima că trebuie să scrii ceva, din nou, nu?

Eugen Evu: *Blaga spunea că „o boală învinsă e orișice carte”*

Mircea Dinescu: Da, orice carte, da, da...

Eugen Evu: *Eu cred că dintre cei trei, tu ești cel mai aproape de Hamlet. Acuzi ceva foarte grav, crima care s-a înfăptuit în cetate, dar pentru asta iei ipostaza claulului, pe care Prințul a luat-o, inspirat din durere, deznădejde, simț moral insuportabil, de la claulul Cuții...A face pe nebunul, ca să poți spune Adevărul acasă la tine, între ai tăi, într-o Danemarcă putredă. Sigur, aici e geniul lui Shakespeare, căci el s-a proiectat, geniu semiotician, în personajul cheie Hamlet. Arma ta, arta ta, este zeflemeaua, poate un pic și a la maniere de Caragiale Însă tu ești tu, cred că așa vei fi mereu. O armă-artă care taie-n carne vie, care șfichiue, doare, iscă pandalii între pacienți. Atacă răul în structurile sale adânci, îl întărește, îl stârșește, așadar te face vulnerabil la răzbunări. Circașii sunt tot mai mulți, iar a face circ, poate să le dea imunitate, mă tem că a lua în răspăr eșuează în derizoriul suprasaturației. Dar este ceva tragic în chiar satiră, nu? Căci eu zic că umorul este tot o dimensiune a tragicului! Crezi că te-ai schimbat ca poet, ca om, în acești ani de după lovituție?*

Mircea Dinescu: Nu știu dacă m-am schimbat mult. Am îmbătrânit cum ar veni vorba și chestia asta îți ia puțin din inconștiența cu care scrii versuri în tinerete. Respirația e mai mare într-un fel când devii un nume, răspunderea vreau să zic, pe urmă oboseala, plictiseala asta la un moment dat. Te-apucă și sentimentul lehamitei și al inutilității, dacă vrei. Cum ziceai, al efectului „morii de vânt”. Al meseriei acesteia, aflată aproape la marginea ridicolului, undeva, nu?

Eugen Evu: *Crunt, dar de-o vreme am și eu această spaimă, că sunt la marginea ridicolului, mă expui mereu unei himere colective, abstracte, dar care te mușcă, de respinge, te renegă, concret. Ce zădărnicie ecleziastică simți atunci! Nici fratele nu ți-o poate înțelege, atunci cine? Dar Baudelaire, îți zici, consolator, definea astfel: „Tu, cititor fățarnic, tu, semenul meu, frate”. Iar noi, remember, suntem urmașii spței lui Cain, căci Abel a fost ucis, din gelozie, spre a-i face pe plac Tatălui. Ceva s-a răsturnat atunci în lume, însuși mitul cosmogonic și antropogonic al Gemenilor, fratricidul...*

Mircea Dinescu: Sentimentul lehamitei și al inutilității, dacă vrei. Dacă e să fim cinstiți, cum altfel să fim? Eu sunt deja un personaj...

Eugen Evu: *Fiecare ne suntem personajul nostru principal!*

Mircea Dinescu: Un personaj cum ar fi un luptător, pamfletar, în fine, deci mi-am cucerit un loc între personajele care contează acum. Dar dacă eu sunt un simplu un poet, cu talentul atât cât îl am, cine știe unde dracu' aș fi fost? Nebăgat în seamă, poate... nu eram Mircea Dinescu!

Eugen Evu: *Cărțile tale de dinainte, unele cenzurate crunt, altele, în fine întregi, nu se prea găsesc! Înainte le smulgeam pe sub teighea, ori le primeam ca privilegiați prieteni, după ce marea parte din stoc ajungea la politrucci, pentru „studii”, ori la ăia de agoniseau bibliotecii la metru liniar...*

Mircea Dinescu: Nu mi-e rușine de nici o carte a mea, ba dimpotrivă, sunt mai mândru de cele dinainte, decât de cele de „după”!

Eugen Evu: *Ce părere ai despre destinul tragic, personal, al celor ca aparțin generației '60, poate Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Marin Sorescu. Dincolo de unele salturi fără plasă, destinul s-a vădit tragic, nu ca al Blandianei, ori al lui Păunescu, deși... Eu însumi, sunt al promoției '70, dar mă situez în bucla de timp interferență și cu optzeciștii! Tu ești tot al grilei lui Ulici „promoția '70! Și Doinaș așa ne-a considerat!*

Mircea Dinescu: Au fost generațiile astea, chiar și optzeciștii. Literatura multora e perisabilă acum, dacă recitești, ieri părea că... hă, hăăă! Multe dintre ele erau fumate. Generația lui Virgil Teodorescu, anii '20, Gelu Naum, Caraion, poate Stelaru, ei au fost marii poeți! Ce întrebă tu... da! Ion Gheorghe, Fănuș Neagu! Erau oameni talentați, unii foarte talentați și dar a căror evoluție sigur că e ciudată, unii dintre ei au fost numai lipsiți de inteligență artistică, adică n-au știut ce să facă prin și cu talentul lor. Țăstă-i și cazul lui Ion Gheorghe, săracul, care acuma publică niște prostioare. Poezii despre Emil Constantinescu, jalnică, alta despre Miron Cosma... jalnic, rămâi mască! El era un foarte talentat, pe vremea cărții „Vine iarba”, da! Ioan Alexandru la fel, era un poet genialoid, în volumele lui prime!

Eugen Evu: *Într-adevăr, Ion Gheorghe era mare, în volumul său „Vine iarba”, rar poet român așa mare! Și rămâi stupefiat, el dedică cel mai mare poem din carte partidului comunist! Tot așa Nichita, cu al său „Roșu Vertical”, care năucește prin văcsuală, duplicitate, probabil știa că e rușinos, dar a dat cezarului anume moneda, amăgindu-se că-i „ortul popii”! Ioan Alexandru, cred, e cel mai la vârf, în „Infernul discutabil”. Poate că destinul de care te-ntrebai, vine cumva din interiorul operei lor, eu văd aici ceva gnostic, ezoteric.*

Mircea Dinescu: Da! E parcă al treilea lui volum, da! Era genialoid acolo! P-ormă chestia aia mistică, prin care a trecut el, a făcut o industrie mistică. Ori misticismul nu ține de industrie. (Mircea, tu spui că eu am sufler de mătase. Dar mătasea o fac genialoizii chinezi, de tare demult, din gogoșele viermilor de mătase, din micile sarcofage). Mamă, ce subiect mi-ai dat, însă pentru mai târziu.

Eugen Evu: *Ioan, căruia ardelenii îi ziceau și Șandor, am fost bun prieten cu el, ca un frate, cum îmi scrie pe „Imnele Transilvaniei”, poetul care muri după o paralizie cumplită, în spitalul german. I-am scris și mi-a răspuns pe o ilustrată, dar a scris sora medicală pentru el. Mai bine tac istorioara asta! În parlament, Ioan Alexandru, cu crucea...*

Mircea Dinescu: Nu! El a fost sincer, el îmi era foarte simpatic și ca personaj. Așa teribil cum era. Dar ce s-a întâmplat cu el? Boala, paralizia, la cărucior, e foarte trist! Toate astea erau, prefigurau, demonstau că Ioan Alexandru era făcut să stea retras, el voia să se retragă într-o chilie. A tot cântat pustnicia!

Eugen Evu: *Vămile pustiei!*

Mircea Dinescu: Poate rămânea sănătos, era sănătos dacă scria în singurătate, în pustnicie, versurile. A ajuns politician la tribună și uite... Da! Pe urmă, unii sunt loviți de alcool, cum e cazul lui Fănuș Neagu, ne place sau nu ne place, asta e! Adică a fost! În prozele lui scurte este extrem de talentat și-acum a devenit un manufacturier ca băbuțele alea aflate în fața porții. Da?

Eugen Evu: *Eu insist să afirm că asupra generației acesteia a pluit malefic un soi de stigmă, ceva tragic, poate umbra dedublărilor de diverse procentaje, care pe unii i-a marcat de adâncime, le-a modificat Ființa! Eu am lucrat ca specialist cultural, metodist și referent principal, 21 de ani la cultură, am fost cel mai performant, cel mai bun, iartă-mi ne-modestia, e adevăr probatoriu prin CV și mii de martori încă vii. Dar viața mea încă nu e pentru unii clară, ei sunt mulți și au motive să mă marginalizeze subtil, ori fățiș! Presa din județ se teme să aducă măcar vorba despre lustraj! Se știe de ce! Mi-e, vorba ta, LEHAMITE! Îmi aștept pensionarea, ca să am timp a scrie. Și între timp să sperăm că mai avem și de trăit, așa, ca oamenii încă teferi, normali, iubitori de viață și de valorile ei, ale noastre. Iartă-mi patosul, te atenționez că unele pasaje din acest interviu le voi păstra la „sertar”, poate voi reda integral acest dialog mai încolo. Am trăit dramatic și încă nelămurit public, repercursiunile, știi că mi-am luat de la Arhivele Secului (CNSAS), mostre din cele peste 400 de file ale dosarelor mele, încă din 2003! Văd, vedem că larma turbată și aiurea continuă și azi, oricât v-ați zăbătut acolo, voi, pledanții cauzei generale ale multora care scriu! Domnul Onișoru (?) mi-a aprobat ce am cerut, însă în copiile mele, o parte sunt așa-zis „anonimizate, cu scop protector pentru niște amărați care mi-au otrăvit viața, turnaci plătiți, spăimoșii ori șantajabili. Aici, am stârnit ciudate (sic) reacții, când am publicat câte ceva, inclusiv în revista fondată de mine! Colegii, ca să vezi, m-au apostrofat, deoarece atrag asupra revistei (lor!!!), consecințe! Frica face politica, nu Adevărul! Frica de propriul lor trecut! Mi-au influențat în rău mare parte din destin... Care destin? Generația '60, poate și '70, a fost sub stigma aia tragică, poate determinată, destinele unora s-au prăbușit iremediabil, tragic. Unul care va fi în mare parte și al operei lor, e o dialectică aici, de la Democrit citire, că doar nu de la analiștii noștri, mai toți breji și încă trei! Dar s-o lăsăm pe-aldată, e destul de dureros și parcă nu se mai termină. Despre Nichita?*

Mircea Dinescu: Nichita era și el geanialoid, tot timpul și-n vorbire, poezia lui era tot vorbire ...

Eugen Evu: *Categoric, avea așa-numitul geniu oral, precum bunăoară și Petre Țuțea!*

Mircea Dinescu: O vorbire, de fapt, el nu scria, el dicta. Le dicta unora care-l însoțeau admirativi. (Eu zic fetișizantii, E.E.) - Un fel de cult ...

Eugen Evu: *Aproape mistic și mulți poate, au fost, fără să conștientizeze, un pic complici la distrugerea sa, eu așa cred. O făcuseră, alții, și cu Labiș și cu Marin Preda. E greu să fii idol „pe viu”!*

Mircea Dinescu: El le dicta comesenilor, boemilor ăștia, tot ce vorbea era luat drept poezie. Știi cum, avea geniu oral și de-aici și pericolul. Al unei bune părți din poezia lui care este vorbită, de fapt și se vede. Dar din când le nimerea și rămâne MARE. Nichita! Rămâne mare!

Eugen Evu: *Eu adaug că e un joc cumplit, ca finalitate, cu psihicul nostru uman, creativ, care pe urmă se răzbură, ceva modifică creierul, funcțiile carteziene, ori poate mult mai adânc. E ceva alienant. Stihialul ăsta scormonit peste limite, se răzbură. Labiș o numea „pasărea cu clonț de rubin” De parcă era vreo piesă himerică, din ceasul lumii (ad. 2006).*

Mircea Dinescu: Geo Dumitrescu, că m-ai întrebat ce mai face! Îl văd destul de des, e iarăși înjurat acum, dar este un poet foarte important. E retras acasă la el, îl văd săptămânal, (între timp a murit! n.n. – a.c.) A fost foarte dărmat, bolnav, în 1998. În 1989 își făcuse casă la Otopeni. A căzut de supărare, făcuse cancer, dar l-a fost depășit și-acuma stă retras, trăiește împreună cu mama sa, care are 95 de ani. (obs. ibidem, n.a.)

Eugen Evu: *Foarte mulți poeți români îi datorează lui Geo Dumitrescu. După ani, l-am regăsit în lecturi cu substrat bine zidit. ca nucleoid, în textele unor Sorescu, mai ales, dar care nu se revendica de la el. O fi fost inițial Sorescu fascinat de Geo, chiar el mi-a spus la Deva, în anii '75 - '76, că el era „singur printre poeți”, în sensul că el este un tragic, dar va ieși în lume parodiind, ca atitudine. Și așa a făcut! Dar și când a ajuns ministru al Culturii, tot tragic a fost, era, cum avea să zică hătru, olteneste, „văr cu Shakespeare” sau poate cu Hamlet! (ad. Ibidem.n.)*

Mircea Dinescu: La Geo merg odată pe săptămână, îi cumpăr cele necesare, pâine, cartofi, ce mai are nevoie. Deci el este o mare figură, de fapt, mulți au ciugulit din el, cum bine spuneai!

Eugen Evu: *Ce crezi despre viitorul imediat al Uniunii Scriitorilor?*

Mircea Dinescu: N-am mai trecut pe-acolo deloc. Nu mă mai interesează.

Eugen Evu: *Nu vor găsi o altă formulă, cel puțin una sindicală, pentru a sprijini cumva viața solidară a scriitorilor români?*

Mircea Dinescu: Eu sunt rupt de ei. Problema pensionării scriitorilor am rezolvat-o, a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut, când eram președinte...

Eugen Evu: *Da, și mie mi-ai comunicat că, în fine sunt membru definitiv al USR, după ce ani mulți, deși îndeplineam condițiile cu brio, am fost ținut stagiari, datorită curvelor securiste și activiste din „spațiul natal”! Cu pensionarea, după ani buni, pentru mine e încă o mare nedreptate, dar lasă, așa a fost să fie. Sau, a fost (ca) să fie! Ce părere ai despre minierii Văii Jiului, după tot ce a fost?*

Mircea Dinescu: Eu sunt, ca și tine, copil de muncitor, de lăcătuș mecanic, am o mare stimă pentru oamenii care muncesc din greu, dar mineriadele, căci despre astea mă-ntrebi, e clar că au fost manevrate! Au crezut că fac o chestie formidabilă, că salvează țara de..., și-au bătut intelectualii, au bătut la-ntâmplare prin capitală, au fost marea nenorocire a României, căci atunci, când e vorba de noi, de pildă-n

Germania, stai sa vezi tot timpul la televiziune imagini brutale, buf-buf! Sigur că nu vin în Vestitorii, „ce dracu’, venim pe-acolo, ne-aleargă ăia pe câmpuri...”. Degeaba le spui „stați domnule, c-a fost un accident, de fapt o nebulie! Greu ne vor vedea altfel.

O voce din sală: *Dar despre împușcarea în halul ăla a lui Ceaușescu, ce spuneti?*

Mircea Dinescu: Păi cum!? O împușcare mai suavă? (râsete) Trebuia proces de-a adevăratele, da, dar, s-a crezut, s-a spus că „n-o să mai tragă teroriștii” Și italienii l-au spânzurat rapid pe Musolini... Ce să cred? Din pricina lui Ceaușescu au murit mulți, ei nu mai pot vorbi. Femei gravide, pe masa de operație, bătrâni care nu erau luați de salvare, că erau ca pe moarte, bestial, nu? Limita pentru asta era cea de 70 de ani, cea biblică, ce vreți mai mare cinism? Au murit foarte-foarte mulți oameni cu zile. Și acum e aproape tot așa. Disprețul față de om, de semeni.

Altă voce din sală: *Dar teroriști au existat?*

Mircea Dinescu: Au existat, da! Există! Eu am văzut și simulatoare electronice, astea erau împânzite în tot Bucureștiul, erau planuri vechi, pentru eventualitatea unor invazii, atacuri, etc.

Eugen Euv: *Același scenariu, peste tot unde s-a tras în oameni. Și la Hunedoara, jur că s-a tras asupra mea, eram în fața Poștei, cu o doamnă de la syndicate... Urma, gaura de glonț vidia, alături de una normală, a stat mult timp în geamul intrării poștei, s-a tras asupra mea, eram de mult urmărit de securiști și de unii de la miliție, care mă arestau periodic, m-au anchetat și penal, căci îi scrisesem lui Ceaușescu și nu am vrut să recunosc! (ibidem, n.2006) În actuala Hunedoară, o biserică cu hramul martirilor prin împușcare (șase la număr), stagnează de ani buni fără fonduri a se isprăvi. Pare un stigmat. Predicile se aud în oraș unele sunt de-a dreptul patetice, cu apeluri disperate, dar enoriașii n-au bani, iar cei ce au nu prea se-upleacă. (ibid).*

Mircea Dinescu: De când erau în Cehoslovacia... Simulatoarele imitau mitralierele, soldații trăgeau ușurel, cu gloanțe în infraroșu, eu am văzut, erau împușcați numai în frunte, așa: în C.C., în întuneric! Numai acolo-ntr-o oră au fost împușcați șaispe inși. Numai pe lumină stinsă, în frunte, doar erau profesioniști, erau băieți care... aveau arme speciale cu lunetă! A existat și o echipă specială care-l păzea pe Ceaușescu și erau Arabi. Erau de-ai lui Araffat. Erau libieni, care au fost arestați de ai noștri, dar în acea vreme lucrau în Libia lui Gadafi vreo zece mii de români. Ță, terorist de rang mondial, a amenințat că dacă nu li-se dă drumul imediat, ne împușcă compatrioții! A apărut și la televiziunea lor, se știe... Vă dași seama ce ieșea? Și le-a dat drumul înapoi, și gata.

Eugen Euv: *Iau mărturia ta ca pe una esențială, fie peste timp, când sperăm se vor clarifica lucrurile, dacă va fi dreptatea adevărului (ibid ,n.)*

Mircea Dinescu: Pe urmă, Iliescu a zis: „Gata!” A făcut pace, a bătut palma cu ..., l-a apucat frica, și... „garda pretoriană”, ca la Roma aia antică, s-a subordonat noului împărat!

Eugen Euv: *Prietene, revista „Provincia Corvina” îți va păstra mărturia și îți mulțumesc în numele cititorilor noștri. Privitor la acele lupte, jertfe, să zicem șic că*

„așa a fost să fie”, deși nu e răspunsul, nu acesta este adevărul. În pielea lui, Iliescu, n-o mai fi avut ce să facă, doar el era „emanatul” revoluției, care... Dar va trebui să știm adevărul, deoarece nu-i vorbă-n vânt a eclesiei: „doar adevărul vă va face liberi!” De nu, vom continua să îndurăm consecințele, pe termen mai lung decât cel previzibil, căci eu spun: „acolo a fost Păcatul Originar”, peiorativ vorbind „Cine a fost Șarpele cel viclean?”

Mircea Dinescu: Au venit băieții, au făcut „drepti”, gata, Iliescu era noul împărat. Îi era frică lui Iliescu, că aveau ai lui Gadaffi de gând să-i împuște pe români de la ei, ar fi căzut pata pe Iliescu, pe cine nu dă înapoi teroriștii. S-a temut că-l împușcă și pe el, era sub reflectoarele de la balconul C.C., era lumină... N-au tras? Cum să tragă, când acolo erau și șefii lor, securiștii? Repet, n-au tras la lumină, doar cu infraroșii din dotare, în întuneric. S-au găsit așa, un fel de ecrane mari cu țintă. Cei mai mulți, pe urmă, s-au înțeles cu toți, greu, dar s-au înțeles. Nu se știa cine ia puterea, era totul confuz, instabil. Veneau unii din securitate, șeful era un tip deștept, voia puterea, de-aia l-au arestat la urmă, Iulian Vlad! Hai să ne gândim și acum: ei luau puterea întotdeauna, așa a fost și la ruși, cu Gorbaciov! Fusesse șef la NKKB (ulterior KGB). Țla dinaintea lui la fel, Andropov, Cernenko la fel. În Germania Democrată, jocurile le-a făcut șeful, „Stassi” (securitatea nemților comuniști), după modelul rușilor! Și la noi era tot modelul rușilor, la o adică!

Eugen Evu: *Muțumesc, Mircea! Cred că la 16 ani, „after the day”, Iliescu și ceilalți ar trebui să-și asume măcar partea de lașitate care are legătura cu foamea de putere, cât și cu pactul monstruos cu diavolul, care, iată, ne costă pe toți încă și azi! Eu am încredere statornică în tine și în ipostaza aia de la C.N.S.A.S., și am încredere și-n cei ce azi, destul de târziu, vor să iasă la suprafață, adevărul! Drăcoveniile securiștilor preținși mai patrioți decât poporul, decât scriitorii acestuia, continuă să facă ravagii în consecință, de unde interminabile lupte intestinale, dezbinări, suspiciuni, victime... Eu unul m-am săturat de meteahna asta, a obscurilor, de a practica față de valorile culturii noastre, curentul pe care-l numesc „post-mortemism”.*

Te rog să primești, ca un semn de prețuire reciprocă, acest interviu ușor restaurat, căci îl consider foarte-foarte de preț, proba unei mari conștiințe de om și de scriitor român, chiar dacă acest interviu l-ai acordat undeva, în Provincia Transilvanica, la noi acasă-n Hunedoara lui 1997, scriitorii de azi, sunt sigur că și cei ce vin, te vor iubi și mă mândresc c-am stat de vorbă cu tine, într-o revistă liberă, cum visai tu, un „ziar care ar face să se simtă în lume o mireasmă de vanilie înflorită”. Recent, speram să te revăd la un moment al actriței Maia Morgenstern, fără Mel Gibson, la „o beție cu Marx”! Incredibil, dar n-am avut voie să fac poze, iar ea, cu toate că mi-a promis, a plecat în vreun turneu, ori fiind cadorisită de un mare pictor, cum se face, a fost sfătuită să fie atentă cu ardelenii ăștia! Recitalul ei m-a cutremurat. Află despre noi că, cel puțin atât, aici, am scăpat de „mireazma” cocsochimică și de zăpezile roșii „d’antan”. Altora memoria le stagnează!

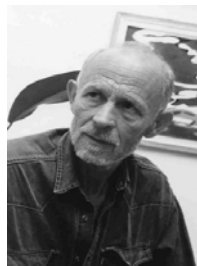
Eugen EVU - Hunedoara, 2005

(Dialog apărut în primul ziar liber al Hunedoarei, fondat de mine, „Renașterea Hunedoarei”-1990, în formă autocenzurată, prescurtată, și în ascuns tandem cu Ioan Evu; apoi în Provincia Corvina și Revista Agero Stuttgart 2006.)

*Un afiș la Turnișor cu evidentă ispită pro-domo...
ca dedicație lui Johannes de Capistrano Hunedorensis*

**pro domo
affinitateo neo-latina...
EUGEN EVU**

- 1. Il Convivio | A. V n. 1 | Gennaio - Marzo 2004 | Eugen Evu**
Eugen Evu (Romania)
- 2. Il Convivio | A. V n. 1 | Gennaio - Marzo 2004 | Riviste amiche**
Provincia Corvina, dir Eugen Evu, plata George Enescu, 6? 2750
Hunedoara (Romania).
- 3. Premio Poesia Prosa e Arti figur**
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania).
- 4. PREMIAZIONE A CASTIGLIONE DI SICILIA**
Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania). Invece per la
lingua italiana tra i premiati:
- 5. Cosa dicono di noi riv. straniere**
Una breve recensione di Angelo Manitta sul libro?Port r le tale? di Eugen
Evu (poeta rumeno).
- 6. NewsLetter n. 1**
Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania) Poesia a tema
in lingua italiana: 1) Angelo D'Onofrio (Marina di Camerota - Salerno), ...
- 7. Premio "Antonio Filoteo Omodei - Giulio Filoteo di Amade**
Premio "Antonio Filoteo Omodei - Giulio Filoteo di Amade ... Lingua
rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania) ...
- 8. Premio Il Convivio 2004**
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania).
- 9. Assegnati i premi internazionali del concorso IL CONVIVIO - ...**
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania). Premio
speciale per miglior poeta straniero in lingua italiana: Viviana Celan Melle
- 10. Premio Convivio, Il Edizione 04 / 2004**
Literary? 1997-2006 - Libreria Padovana Editrice - Privacy - Gerenza...
- 11. Premio ITALIA / Medaglia d'argento puro -Coppa d'Oro -**
Academia Francesco Petrarca 2007
- 12. Premio Italia – Il Sentiero dei Briganti - Cellere, Accademia F.**
Petrarca set Roma 2007
- 13. Premio Menzione Speciale A. Omodei-Sicila-2008**

Equivalenze

L'ombra tagliata delle parole
tiene in equilibrio la punta della fiamma.
Il bruciore senza principio e senza fine,
paradiso frammentario,
porti per qualche tempo sulle tue spalle:
il giardino semantico
specie spettrale dell'unica luce
che sogna di penetrarci.

L'oscurita affamata di se stessa

Per rientrare
nella luce
cosè come
ne sono disceso,
io mi nutro
di punte
di fiamma...
trad. di *Angelo Manitta*

Site italiano di 25.12.2007 - rivista Acad. Internationale IL CONVIVIO

Eugen Evu, poeta e organizzatore culturale, e il direttore e fondatore della prestigiosa rivista rumena, Provincia Corvina. La provincia Corvina è una delle storiche Province romane, fondate nell'anno 101-10

Un cavaler așteptat la Castel

...sub astrul rezonant-tutelar al lui Eugenio Montale...

*Camminado verso i pensieri della speranza
Plimbându-mă către gândurile speranței*

VERSURI PRECUM SEMNELE UNEI OPERE DIVINE

Există un infinit în fiecare poet; infinitul lui Raffaele D'Orazi este un punct de referință cu o linie iluminată, care luminează puternic începutul călătoriei sale care pleacă de la o stație a imaginației cu un tren (nivel) de manieră veche, pentru a retrăi adevărate emoții într-o relatare făcută de versuri. Care de la vis ne poartă la realitate. Acea relatare trăită de poet într-o libertate expresivă absolută cu care poezia are dependența precisă. Poetul, în drumul său, traversează pajiștea colorată a primaverii pentru a aduna floarea speranței, pentru că viața fără speranță ar fi fără cale de întoarcere.

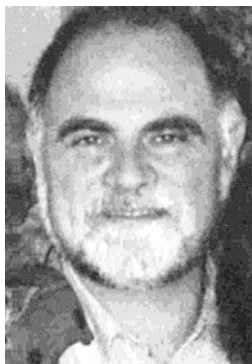
Prietenul Raffaele încearcă întotdeauna să stea în armonie cu bucurie, știind că durerea face parte din om și pentru a-l exorciza, găsește salvarea în poezie. Poezia care alimentează credința celui care crede în Dumnezeu, creator al universului și îi atribuim această mare parte din merit în fiecare etapă adăugată.

Pentru poet, timpul nu este o concepție tehnică, ci una spirituală, unde inspirația caută momentul pentru a crea versul și pentru a-l auri de lumină, când soarele se împinge seara dincolo de linia de apus și noaptea va veni puțin după, cu stelele sale; deci, va fi poetul Raffaele D'Orazi care le va privi, ca întotdeauna, căutând semnul de vrajă și extaz al versului, care devine mai puternic, mai motivat.

Dar motivele unui poet sunt multe, precum acea liniște care este vie în spatele năprasnic al ferestrei care ne invită la meditație, care face să se înțeleagă cum sufletul simte puternica dorință de a sta puțin cu sinele. Departe de zgomotele metropolelor care distruge potențialul uman.

În indiferența lumii de astăzi se stinge viziunea mistică a omului în ceea ce privește creația. Omul- poet simte, ca și șoimul, o puternică dorință de libertate și gândurile sale îndepărtate sunt precum undele oceanului în bătaia vântului.

În poezia lui D'Orazi se găsește toată istoria cronologică (cronica) a unei vieți întotdeauna deschise la frumusețea pieritoare, la visul regăsit, provenit din acel loc de provincie unde poetul trăiește, Vitorchiano. Oraș plămădit de liniște și lumină, făcut din piatră de origine vulcanică (tuf) și din povești medievale, înfășurat de misterul timpului care fascinează poetul îndrăgostit de viață, atingând emoția eoliană, ca și o sămânță care poartă în ea infinitul. (trad de Elena Daniela Rujoiu)

RAFFAELE D'ORAZI

Poate suntem singuri

Plânge pustiul
pentru că e singur :
adultul,

găsește pacea
și neliniștea,
pentru că e singur.

Astfel trece un
timp divers,
în lucruri egale.

Împreună

Și din acea parte de cer
senină parte obscură,
și din acea parte de pământ
serena parte obscură,
și din acea parte de inimă
serena parte obscura,
și din acea parte de dragoste
serena parte obscură ;

îmi amintesc :
să mă bucur de noapte
de singurătate,
pe pajiștea verde ;
la umbra stelelor,
cu murmure egale

Fulgurante dintr-o anthologie ...

Acest colier de poezie contemporană, care cuprinde importanti poeți italieni și straini, reprezintă, la judecată de critici literari cu autoritate, de organisme și instituții culturale, un punct ferm în panorama poetică italiană. Autorii care au fost prezentați, sunt fructul unei atente selecții editoriale operată mereu în optica confruntării dialectice și a creșterii.

Raffaele D'Orazi, născut la VITORCHIANO, trăiește și lucrează ca agent de asigurări la Viterbo și Roma. Laureat în sociologie la « Sapienza » din Roma, a desfășurat mulți ani o intensă activitate sindicală din 1990 până la 1995 având sarcina de Secretar Provincial de la CISL din Viterbo.

A mai publicat :

« *Una perenne illusione* » poezie - (1999)

« *Interpretazione di vita moderna* » teatru - (2000)

« *L'infinito vollo di Nara per Anil* » poezie - (2001)

... Prietenul nostru D'Orazi posedă acel fond de generoasă umanitate ce corespunde a două lucruri esențiale: a privi obiectele, persoanele și situațiile din viața noastră cumva de sub o mică aureolă proprie, acel puțin care ar fi suficient pentru a intra într-o poezie, la fel talentul simbolului.

Și apoi, a scrie poezie azi constituie în sine, la toate nivelele, un unic miracol căruia multă lume îi surâde fără a reflecta la enorma sa importanță : - în acea persoană se ascunde Cineva care este încă capabil de a proiecta fantezia cuvintelor, de a compila un gest gratuit care nu va avea « recompensă » și poate de-a dreptul va rămâne secret. Într-o lume universală, coruptă, plină de vexațiune, de acțiuni, de curse covârșitoare pentru bani și succes, au rămas puțini care gândesc altceva, altcumva, la valoarea comunicării umane.

Sunt acei care într-o insulă deșertică, fără prospectiva unei vele de salvare, vor scrie așadar câteva versuri pe buturuga unui trunchi folosind o cochilie de scoică oxidiană.

« **Madreperla** »... Întrădevar, din puținul eșantion, am surpriza unui poet adevărat, în sinergie imponderabilă cu energiile unei inteligențe invizibile, ubicue. Gabrielle D'Orazi simte misterul Timpului prin rezonanță a cochiliei – madreperla – cu talazul oceanic, dar și cu murmurul strelor. Recipientul sacral este un mic Graal legănat pe umerii cuvintelor. Incantația este integrată mantramic: « *serena parte obscura* »... « *Astfel trece timpul divers/ în lucruri egale* » ...Așadar și în ființe. Poetul italian din Vitorchiano, este sapiențial. În nordul României există un cimitor vessel, unic în lume, cu numele de Sapânța (Sapienția) ...Atitudinal față de misterul existenței și trecere, îi recomand să viziteze acest straniu apocrif al stelelor... El spune "Îmi amintesc să mă bucur"... Poezia filozofică a lui D'Orazi ne amintește – amintindu-ni-l pe Eugenio Montale, să ne bucurăm.

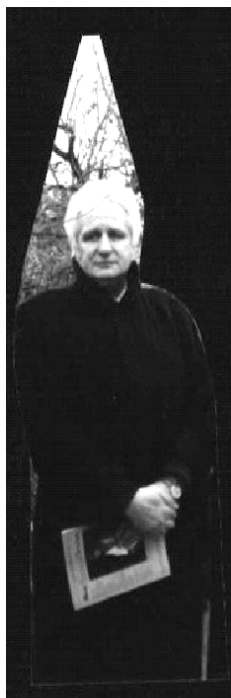
Extazul clipei în care pulsează Eternitatea. Poezia – iată anamnesis-ul privilegiat: de a exista devenind într-un etern ACUM, continuum spațiu-timp- ființă cosmică."

Eugen EVU, Hunedoara - Romania

Traducere de

Elena Daniela Rujoiu- SGONDEA

Un înnobilat prin înalt simț ecologic și regalist prin operă

SIGISMUND DUMA

**Magna cum Laudae
Eruditul SIGISMUND DUMA
RESURSELE ȘI ECOLOGIA**

Studiul masiv și perormant universitar, prezintă lumii actuale din perspectiva relațiilor sinergice dintre resurse și mediu. Abordează problematica resurselor și a mediului în contextul stărilor de criză în care se află lumea de astăzi, pe componente care s-au redus cantitativ și calitativ și resursa umană care a crescut explosiv. Profesorul Sigismund Duma este absolvent al Facultății de Geologie-Geografie din Cadrul Universității București, el deținând titlul științific de doctor al acestei instituții. A elaborat și publicat în reviste din țară și din străinătate peste 80 de lucrări științifice. Este autor al unor cărți de mare importanță cu teme din geo- ecologie, ecografie economică mondială, resurse și mediu-tratat, management general ecologic, economie mondială.

A fondat în 1990 Universitatea Ecologică „Traian” din Deva, fiind succesiv decan, prorector și rector (președinte).

(fotografie Eugen Evu, S. G. cu Porvincia Corvina, Prislöp)

***

Un studiu de mare amploare (600 pagini, format masiv, cu iconografie policloră de excepție, cartografieri și grafici relevante) apărut recent la Editura Universitară București, prefigurează deja opera de vârf a profesorului universitar hunedorean Sigismund DUMA, rector al Universității de Ecologie din Deva. Fără îndoială, este opera esențială, implicată la maximum în fenomenul acut ecologic global, inclusiv în arealul nostru. Este absolut sigur că anvergura și competența științifică vaste ale acestei cappo-d-opere, sunt tot ce a dat mai bun în domeniu în ultimii ani Hunedoara cultural-științifică, recte știința pluridisciplinară românească, cu axis-ul de susținere ecologia - dilema universală a mileniului cel nou. Un uriaș sacrificiu în timp și de substanță creativă magistrale transpar din opera profesorului.

Superlativele dincolo de tematica strictă, ambițioasă și admirabil concretizată prin cartea sa, ca operă, ea ne impune prin viziunea și pragmatismul eminentului profesor. Un tabel bibliografic pe măsură, poate în sine să ne edifice. O capacitate uriașă de sinteză, o cultură copleșitoare, se susțin echilibrat, cuceritor și cvasi-acordate la actualitatea mondială a cercetării, glossării și panoramării nicidecum enciclopedice, ci deplin cuprinzătoare. Nici un elogiu asupra acestei opere ce merită

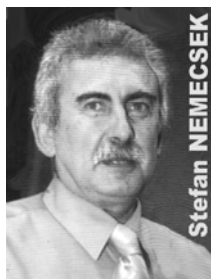
sintagmarea „*Opera Magna-Omnia*”, nu stingherește, ci motivează la cele mai înalte exigențe. Iată cum o operă științifică este și încântătoare!

Sigismund Duma este omul complex, dedicându-și opera implicit ca practician. El nu oferă nu doar unui (prin deducere) mare model venerabil, acad. prof. univ. Alexandru Pesamosca – ci studenților, olaltă cu tagma elitelor cercetării și învățământului academic. Evident, o atare operă va avea impactul cuvenit în țară, dar și în marile biblioteci universitare, fiind tezur nou în prima linie a cunoașterii și un posibil rezervor de cunoaștere sistematică pentru studențime.

În restrânsul spațiu al revistei noastre, este imposibil să intrăm nici măcar fulgurant (cum oare?) în minima descriere strică a capitolelor. Important credem este faptul că această carte este scrisă – elaborată - editată de un hunedorean (criteriu omeneste sentimental, zonal, irelevant desigur, doar dacă...) și de facto este într-adevăr o mare Carte Document, magistral alcătuită. O arhitectură ireproșabilă, pe verticală, înaltă și oferă contemplării, dar și „*inițierii*”, modern labirintice a unui palat al cunoașterii. Planeta ne este casă (oikos) iar știința este logos. Așadar ECOLOGIE – esența acestei opere, nadirul și orizontul între care ființa umană nu acceptă starea de captivitate, nici limitele – nicidcum nu pledăm erezia oarbă. Sigismund Duma, un filozof, un cărturar dar și un scriitor cu har afectiv ce se revarsă tonic la lectură, este savantul – prietenos, atent și limpezitor, plin de farmecul comunicării elevate, omul a cărui cunoștiință și apreciere m-a onorat dintotdeauna, - are un mare destin. Cartea aceasta este fructul totalei arderi dedicate celor mai înalte probleme ale umanului, și face cinste Școlii Superioare Românești. Ne vom înfrupta din arborele fructifer pe care l-a întrupat într-o viață, cu bucuria ce o transmite uluitor de empatic, vibrant de generos și într-un stil deloc „*rece*”, cartea unei mari, neverosimil de mari iubiri de natură, biotopul originar și cel planetar, ca și de valoarea esențială a existenței: Omul. Tot ce îmi rămâne, este să ajungeți a citi și a vă convinge. Eu sunt mândru de prietenia ce îmi dăruie acest mare om.

Grafica de Radu Roșian

ȘTEFAN NEMEČEK

Filologul, filosoful și psihologul vulcănean de certă valoare, Ștefan NEMEČEK ne-a trimis două volume ale Dsale recent apărute: „**Toleranța în filosofia lockeană**” și „**Controverse filosofice**”, ambele apărute la Editura Realitatea Românească.

Complexitatea și volumul de informație, precum și verva ideilor ambelor cărți nu pot fi comentate și prezentate revuistic, datorită spațiului disponibil, deși tentația noastră de a aprofunda și emite opinii critice, este firească. Important este că ambele studii sunt acut – actuale, necesare mai ales tinerilor studioși, iar sub aspectul psihologiei și teologiei, generațiilor crepusculare. (foto George Roca, Sydney)

Autorul fiind și un experimentat jurnalist, și-a scris cărțile în formulă ușor asimilabilă, concentrând în limbaj „digerabil”, evitând doctul, așadar oferind unui public mai larg, informații extrem de utile, despre marile teme ale omului actual: de la determinismul și indeterminismul vechilor greci în gândire și filozofie, respectiv determinismul medieval, modern și contemporan, la controversele filosofice actuale, cu dominantă filosofică a Adevărului și criteriilor acestuia; un capitol pertinent și explorat ca inepuizabil (încă), uimitor „filon” de (auto)cunoaștere umană, este Opera lui Nietzsche în interpretarea eminentului autor. Cel mai incitant capitol din „*Controverse...*”, este dedicat fenomenologiei și hermeneuticii la Husserl și Hiedegger, unde Ștefan Nemeček este semioticianul invederat de analistul operei lui K.R. Popper. „**Controverse filosofice**” este o contribuție excepțională în filosofia românească, o sinteză lucidă a religiilor și filosofiei pe itinerariile istoriei umanității, a lui Hommo Cogitans, a Ființei ce răsare ciclic, din propriile-i amurguri...

Ștefan Nemeček este și ne bucură să-l cunoaștem negreșit ca pe un Filosof în Acțiune. Aș zice unul cu spirit amanant și formator, Dsa are fascinația cunoașterii pe care o consider informație genetică captată și dezvoltată prin intuiție și tenacitate uimitoare Ștefan Nemeček nu este doar un cuceritor enciclopedist, ci un gânditor erudit unul ziditor de sine și de ceilalți, aristotelian și raționalist științific, cartezian-popperian. Poate că amprenta formativă transpare mai ales din școlile marilor germani și austrieci (Nietzsche, Jung, Freud, Hiedegger, Popper, etc.) - ai secolului XX.

Unul pe care merită să-l descoperim, pentru a ne re-descoperi pe noi înșine, oricât de retoric ar suna acest enunț unora mai sceptici, de voie, de nevoie. Cred că acum avem enorm nevoie de astfel de oameni „ai reanimației”, în pragul românesc al mileniului, oarecum numărat mai greoi, cu excepția unor elite care, bizar, se aglutinează în nuclee separatiste, inoperante și chiar tumorale!

Sintagma mea este a amărăciunii indicibile față de ceea ce se petrece în intelectualitatea divergentă a generațiilor (încă) vii, așa că îmi asum antipatia nesemnificativă a acelor care sunt vizați!

Cea de a doua carte este un „puzzle” necesar inclusiv monografic, rod al experienței de jurnalist, animator cultural, realizator TV și cercetător al spațiului geo-cultural hunedorean, cu focalizare „subiectivă” pe Valea Jiului. Datele despre presa explozivă de după 1989, sunt monitorizate ușor incomplet, motivate just de către autor de lipsa de receptivitate a unor editori la lucrarea sa. Cum Nemecek ne promite o ediție revizuită, era bine să înscrie în carte o adresă pentru a fi contactat. Nu i-am cunoscut intenția; Dsa a consultat dicționarele editate în județ, multe deja depășite la chiar apariția lor, dacă nu – fie cu omisiuni, fie prost întocmite, fie clientelar politic, totuna...

Presa explozivă post-lovulutionară, a fost și este una a efemeridelor. Totuși, bunăoară revista noastră de literatură și Arte* este în alt 11-lea an de apariție continuă, iar autorul nu a monitorizat-o măcar ca simplu titlu! Arealul cercetării sale în domeniul mediilor, se cere extins în regiune și paginile ediției II să recupereze informațiile despre presă. Altfel se riscă prin omisiuni, resentimente jutsificate.

Mai opinez că partea întâia a cărții, în tema conceptului de toleranță lockeeană și micile portrete Machiavelli, Hobbes, Luther, menite complementare la mesajul „Scrisorii despre toleranță” a lui John Locke și impactului acesteia asupra societăților de azi, poate ar fi meritat să fie tipărită într-o carte separată, însă bănuim - deducem că în aste vremuri, răbdarea noastră nu mai are răbdare...

Ștefan Nemecek este o personalitate în ascensiune și însăși traiectoria sa bio-bibliografică ni-l relevă ca pe un eminent filosof, unul pe care l-am numi practician (sau porofet modern) și un *spiritu-movens*.

Născut la 19 iunie 1956, în Vulcan – jud Hunedoara, el este inginer, dar a absolvit și Facultatea de ziaristică. Este deasemeni, Master al Facultății de Filozofie și Jurnalism București; doctorand al Institutului de Filozofie și Psihologie „C. Rădulescu Motru”; doctorand al Facultății de Filologie și Istorie a Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia.

Iată un Profesor ce continuă a-și relua studenția, ca pe un superb și roditor travaliu al cunoașterii, din care ni se dăruie și nouă! Căci majoritari sunt încă „studenții” la umbra lungă a massificării, umbră zdrențuită peste decenii, adică studenți „la fără-frecvență”, ori la „seral”! Dl. Nemecek este o personalitate emblematică, un model și un modelator de care nu doar cei apropiați zonal au nevoie. Aștept cu bucurie volumele 2 și 3 ale scrisului hunedorean, la care lucrează pe brânci Stefi...

...și Castelanul de Hațeg și Densuș, dincoace și dincolo
de apocrife evanghelii, dincoace de intrigile de la Castel ...

Constantin STANCU

Descoperirile de lângă Castelul Corvinilor
sau noua școală literară de la Hunedoara

INEL DE AUR FĂRĂ CORB

Antologia poezilor tineri din Hunedoara lansată de revista „PROVINCIA CORVINA”, apărută la editura „POLIDAVA” – 2006 este una curajoasă în vremuri de căutare pentru societatea românească și pentru fiecare om în parte, cu atât mai mult a tinerilor. Antologia a fost posibilă datorită sprijinului financiar al *Primăriei și Consiliului Local al municipiului Hunedoara cu ocazia Zilei Hunedoarei 2006*. Dar sprijinul financiar, deși nobil și necesar pentru memoria *cetății*, nu a fost de ajuns, a fost nevoie de coordonarea, de inițiativa și viziunea poetului Eugen Evu, cel care a **văzut** dincolo de conveniențele sociale necesitate ca **poetul tânăr** să iasă în lume, strigând duios în cetate. Prezentând versul cu delicatețe și dragoste lumii, un vers provenind de la tinerii nepătați de încercările din lume, dar atinși de păcatul propriu al poemului trăit, apoi scris, apoi suferit, apoi uitat și în fine lăsat să zboare.

Dar apariția antologiei este una mai tainică, la Hunedoara, loc ros de **zgura** necesară a industriei fără de industrie, partea spirituală este una care dă valoare **cetății** și comunității românești trăitoare în Comunitatea Europeană. De aceea antologia este foarte importantă, e glasul **CETĂȚII**, într-o lume clădită pe cetăți instabile.

Titlul este simbolic, poetul pare păstrătorul secretului pentru viața sigiliu, a *inelului de aur*, dar rămas singur în univers, fără de corbul care să fie emblemă, sau care să-l hrănească miraculos la izvoarele eternității. Curajul de a lansa poezi tineri este unul necesar, poezii bătrâni se **continuă** prin cei care vin, este aici un **popor** care se hrănește din cuvânt pentru a nu se topi în deșertul lumii.

Antologia are o postfață semnată de poetul Eugen Evu, Redactor șef al revistei mai vechi și mai noi „NOVA PROVINCIA CORVINA” în care este prezentată pe scurt istoria **POEMLULUI de Hunedoara**. Rezultă că aici a existat **ceva** nevăzut care a dat consistență sufletului omenesc. Aici s-a scris, indiferent de sistemul social, fiecare scrib a plătit plata pentru curajul de a scrie, fie prin boală, fie prin uitare, fie prin eroare, fie prin exces. Dar s-a scris, arta a dăinuit și tinerii poezi prezenți în antologie ar trebui să vadă **valul** care i-a dus la mal și, dacă, vor putea, să evite ratarea țintei ... Poate acesta va fi pentru ei opera capitală, pare să le transmită Eugen Evu, nu vă

risipiți, adică... Atenț el transmite mesajul și celor necuprinși în această primă ediție, dar care ar putea veni din viitor spre trecut ...

E un fel de mulțumire pentru Eugen Evu, legat de acești tineri: „Precizez că cei antologați de mine, au debutat revuistic în PROVINCIA CORVINA, iar unii dintre ei au fost promovați și editați de mine la unele edituri și la alte reviste din țară și străinătate, cu toată cuvenita încredere, unii dintre ei confirmând și obținând premii în occident (Italia, Germania). Le vor urma și alții”.

Sunt poeme ale tinerilor: **Mihai – Victor Afilom, Hanna Izabella Baranyai, Erica Erdoș, Andra Kadar, Magdalena Kuhn, Ana - Maria Neag, Petrodiana Onciu, Olga Ștefan, Elena Raluca Weber ...**

Poate în versurile lor e o mlădiță din poemele celor din alte vremuri, dar cred mai mult că în versurile lor e puțin albastru dintr-un timp nedefinit după reguli umane, un timp din viitor miraculos.

Olga Ștefan are un ciclu bazat pe „**Bitter Times**”, ca șoc al poetului la realitatea imediată care îl paralizează și pe care o depășește prin metaforă, cu „*gâtul lui demian sub răcoarea altei ghilotine*”, pentru că „*în barurile de zi muzica miroase a sânge*”. Dar Olga Ștefan are mult curaj: „*mă îmbrac într-un personaj pozitiv și-mi controlez ieșirile în scenă*”

Elena Raluca Weber își adună poemele în limba română și în limba engleză, poet dintr-o generație care știe drumul spre altceva, cu un fel de marketing de timiditate, sub fiița delicată e o persoană puternică, care scrie despre *ciclop și Narcis, despre evrei și Demiurg și simfonie, sub moto – te naști ca să naști!*

Ana-Maria Neag are puterea responsabilității, și bucuria de a relaționa cu alții, căutând dincolo de cuvinte: „*toate așteptările au doar viitor*”.

Victor Afilom poate privi în interiorul lucrurilor, are talentul de a vedea magia versului prin **RETORICA MACILOR ROȘII** și realizează *căderea de jos în sus* ca mod de a explora existența. Imaginea buniciei pe un pat de spital: „*Trup de țărănă, umană crisalidă, / Suflet, aripă de fluture de zbor avidă*”.

Hanna Izabella Baranyai caută umanul, lumina care călătorește prin **cetate**, ieșirea din suferință prin scris: „*Călătoria putea să mai continue, viața noastră este și ea o călătorie, numai că unii coboară, alții urcă, mereu – mereu alți oameni. Și alte întâmplări ...*”

Erika Erdoș are puterea analizei și cultura ca stare a sufletului bucuros de eseu, poate ieși în lume cu mult curaj și are tăria de a rezista prin gândul mlădios al tristeții de a fii ... Ea scrie despre *trăirea autentică și heliografia morții, despre minciuna Apolilnicului și luminișul pieșis*: „*Domnișoară, frumoasă domnișoară, vă recomand o selecționare aleatorie a realului ...*”

Andra Kadar are gândul de a se întoarce în **realitate**, vede evoluție și progres cu capul în jos, sau „*unele cuvinte văd*”- *Timpul de ar curge invers...*

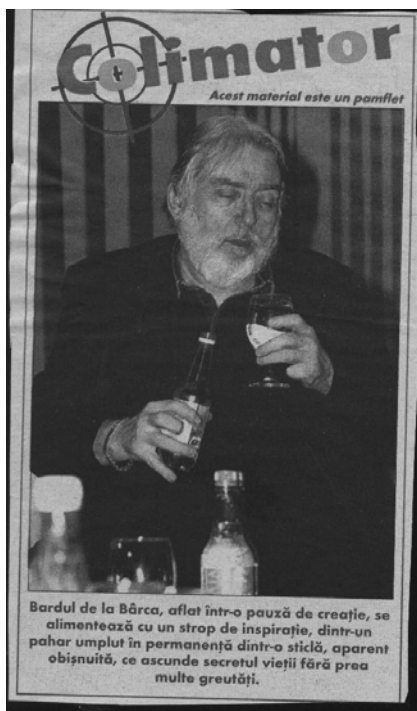
Magdalena Kuhn are tăria unui mesaj elevat și fascinația vieții, pornind de la realitatea pământului ca *amant perfect*, simțindu-se *o nebună în normalul efemer*, căci e mereu un *zbor deasupra unui cuib de cuci pentru a atinge esența – oul*.

Petradiana Onciu simte semnificația sensul cu naturalețe, cu discreție: „*Să fim rugăciune împreună*”... sau „*atârnat de cuierul trupului*” când „*memoria ninge-n pustiu*”.

Este în scrierile acestor tineri lucruri care nu se pot defini exact încă, dar care se lămuresc în versul adânc, luciditatea de a rămâne tânăr e pentru ei examenul că dincolo de cuvinte este **CETATEA**, iar **suferința** prezentă la toți pare semnul că Hunedoara are puterea de a rezista timpului dincolo de integrarea **zgurii** în marile ritualuri ale ierbii eterne care crește și pe acoperiș ...

Eugen Evu poate fi fericit că a căutat și a lăsat **puntea** între Castel și Cetate, iar primarul Hunedoarei Nicolae Schiau poate vedea că există planuri de urbanism care nu pot cuprinde în exactitatea lor lacrima poetului sau eseistului de Hunedoara ...

Riscurile longo-barzilor...

Senatore de Hunedoara în pauza de șpritz deontologic omul de care am fugit la timp ca Avram Iancu de Franz Joseph când cu medalia ...

„Un debarcat și ciclic auto-îmbarcat, deținător al ordinului (de sus) **Tupeul bârcan...** și un PAMFLET pentru Ne-Toții călăuziți ca aciuaiți, care duc în spinarea metaftizică un număr de schelete ale memoriei răsucite” ...o dezamăgită...)

Flash foto : REPLICA– Deva,
2007

Cavaler al insultelor, sex-u-agenar celibatar convins

**TOVARĂȘII. TUPEUL SALVEAZĂ HINTEUL.
NETOTISMUL sau REZISTENȚA
PRIN SUBCULTURĂ... BARZI și LONGOBARZI.**

*Se dedică și lui Gligor Hașa, ex-șefului apoplexic
care mi-a întemeiat dosarul părelor la Secu' Deva, colivar și insultant.*

Mă bucur : Mircea Dinescu a primit în 15 ianuarie premiul național de poezie EMINESCU, la Botoșani. Reauzindu-l recitând oraculara poezie „Democrația naturii”, îmi permit câteva meditații adiacente, la aproape două decenii de la prăbușirea sistemului național-ceaușist)

În România nu a fost o lege a lustrației și chiar după integrarea în NATO și U.E., este amânată. Celebra „profeție” a lui Brucan probabil va fi re-gonflată iar „stupide people” mai are a agoniza într-o demență senilă direct proporțional cu procentul populației crepusculare : cca. o treime de pensionari. Dispariția biologică probabil va fi o cinică despovărare a statului abstract(sic, n)- și numerologia care funcționează obscur în mistica bursieră a capitalului – dar nu cel al lui Marx! , - va rezulta logica unui New Age ... original: iliescu- acest gorbby mai catolic decât gorbaciov,- constantinescu-bănescu ; cu jolly jokeri de tipul isarescu-vărăroiu- meleşcanu ... CAP-urile au fost demolate dar ideea de chibut – chibzuiește și chibițează, cetitorule, va triumfa deoarece este remotivată etern de non-comunismul naturii. Sau cum zice Mircea Dinescu – recent premiat Eminescu, nota bene, - „democrația danturii”. Pentru unii DEMOIN- crația naturii. Umame desigur, dar cu etimonul DEMON. Dragă Mircea, cenzura a dispoărut în teritoriui, dar a rămas codița ei : ura . Remember, boborul osanalist asta scanda pe stadioane, la congrese, pe șantiere : URAA!!

*

În literatură vedem dintr-un anumit unchi de incidență, reflectat, un soare ca un apocaliptic ghem de păr, oglindit într-o baltă reminiscentă a mlaștinii și ruinei.

În zona cvasi-industrială a Hunedoarei și Văii Jiului, a existat și agonizează demențial patologic fantoșa unui colectivism subliminal nostalgic. Au năvălit și se chinuie a fi recunoscuți pseudo- disidenți scribi care de fapt nu-și pot da seama, ridicoli și uneori isteric- răștiți, pretinzând finanțări și titluri de gloriole locale, un soi de sub-specie. Nu degeaba Miron Cosma a fost cinic numit de către politrucii obscuri sau medii aiurite, „luceafărul huilei”...

Este sinistru să conați că geniul eminescian este astfel îngălat de iresponsabili retardați ai sistemului agonice: același din gloata proletcultist stalinistă și dejistă, care scornise sintagma de „Eminescu – mizerie”.

Unii analiști pe ticla și politicienii noilor miliții salvatoare, au expresia disprețuitoare înrudită cu cea sus- menționată : „fugi domne, asta e poezie „,

Cei ce mișună isterici, regrupați în asociații și forțând recunoașterea societății civile –recte primirea în Uniunea Scriitorilor, după 5-10 broșuri analfabetice- sunt de fapt niște jalnice victime ale doctrinei ceaușiste. Unul mi-a scăpat euharistic-mistic mărturisirea pe scara blocului: „și eu am dat cu *subseminatul*”. A scris două coperte umplute cu articole școlare despre conștiința colectivă. Sărman exorcism de tip Tanacu.

Acești candidați agresivi la primirea în uniunea scribilor, sunt de fapt niște terorizați care terorizează ca să (se) suporte. Virtutea răbdării i-a doborât în excesul ei- adică în lașitate. Rezistența prin subcultură. Nefiind în stare să cunoască nici măcar la nivel școlar cultura și literatura țării lor, literalnicii kulturnici-minori sunt imitatori, întru compensație identitară, de fapt ai

TUPEISMULUI imund, iar cele câteva modele care nu au nici trecut, nici viitor, însă au mereu un anumit prezent în capul trebii, barzii și longo-barzii, le sunt fetișuri și apostoli cinici. Efectele sunt aceste culturi de viruși ce invadează arealul culturii în tranziție. Tranziție înspre ce și unde?

*

Fantasma sau dogma unui destin colectiv- zombismul mesianismului de tip miron cosma se bââie în cetatea post-culturii ceaușe. Efesenii au devenit eFeSeNiști. Colectivismul de ieri impregnat subcortical și ieșit turbure la suprafață, triumfă în felul milionarilor de carton. Protocronism recidivivus!

LITERATURA MINORĂ este en vogue într-un provincialism rămas fără tătucii activiști și securiștii atot-vigili, iar vechea oponimie elitism-proletcutlism s-a acutizat. Ambetații de glorie locală cum laudae Toni Dîrțu.

Jurnalismul în tranziție de la academismul lui Fane Ghiorghiev la cacademismul echidistanțoid implementat de FSN și cloambele lor răsucite distrofic în noua paradigmă a agoniei – propagandismului – este fără egal în lume. Cine știe, își amintește, cine nu are de unde, așadar e scutit de revelația de coșmar a fenomenului; majoritatea celor ce au fost definiți ca moguli ai mediilor, sunt urmașii școlii cvasi-ideologice din anii 80. Câțiva dintre analiștii omniprezenți în piața cotidienei (troica fiind Cristoiu, S. Roșca Stănescu, Nistorescu,(vezi ziarul Ziua) și invitați baban plățiți în zeci de mii de euro ai gălcevismului „, înțelepților cu lumea „, - în fapt derizoriu cu propria națiune – au fost **formați și reformați drept „directori de conștiințe”**, de fanatismul ideologiei ceaușiste – de tip extremist-nazist-stacoju – și de sinteziștii adânc întunericit-odioșilor D-tru Popescu

grafica de George Roca
cu un titlu de Eugen Evu

Dumnezeu și Suzanei Gîdea. Unii cu voie de la Elena și Nicu Ceaușbei, și cu a Securității. Presa din 2007 a etalat câteva mii de capi ai acestora, azi pensionați cu urioașe sume și unii magnați miliardari în România... euro-Penisată! Iliescu a răsplătit sute de obedienți de acest soi cu pensii pe viață și agoniseli indexate celor acumulate în calapodul Împușcatului. Dar nu de tot... Nici de netot, cum flutură Hașa mai rromân ca tine, ca voi, ca noi.

Ei au fost ceea ce partidul comunist numea „cadrele de nădejde” ale viitorului. Uteciștii nastasieni. Dar și tuzluci de genul lui Gavrilă Tîrnăcop, a lui CODOI – savanta schizoprenă Elena Codoi ceaușescu doi .

Tagma cum laudae – pegra unei elite falimentare dar nu de tot. Surd și mut la criticile și caricaturile mediilor din zonă, Adrian Păunescu este senator de Hunedoara al baronilor regionali, pardon PDSR (*dă câteva pagini înapoi!*). *Gligor fotografiat de paparazzi cu mâna pumn pe stradă!*

Sexuagenarul Domn, cu operă longevivă de pionieratat, *legendist și scrib de romane miliște*. Și Latrian Găunescu, Gligor Hașa, un ziarist la „Călăuza- tuturor” - Deva, scrie o carte despre Ne-toți. Ne tot mirăm. Dar nu de tot. Vorba turcului „*ni-i lehamite!*”. Ardeleanul zice „*mi-i a neheza!*”. A neheza este ceva de-a calului, dar și caii rîd, nu-i așa ? Am rîs citind, dar cumva cu zăbală. Se sparie gîndu de așa întîlniri. Dacă mor primul, îi voi bîntui!

- Bravo, Hrehore! Un popă isteț va ceti prohodul acesta și uite-așa, într-o veselie, netoții înșiși vor transcende în eternitatea locală. Iar tu vei scuipa atribuind altora ceea ce ești, faci și desfaci. Palma ta e suspect de umedă, rece.

Cea mai mare rotație de cadre din istoria comunismului rromânesc a biruit în 1989 și continuă! La miezul nopții, Radio Rom Act dă imnul: „-*Deșteaptă-te române*”. Când să se culce omul. Așa-i în tenis: facem istorie, dar nu de tot. Ne facem harakiri sau seppuku, dar nu de tot. Ne facem cruce, dar nu de tot. Ne urcăm noi înșine pe cruce, dar nu de tot. Avem conștiințe, dar nu de tot. Suntem protocroniști, protodaci, protosaurieni, dar nu de tot; tot-alitarism – da – Doamne-ajută, nu chiar de tot. Vorba lui Hașa: NE TOȚI !!!

„- *Mărie și Mărioară/ ia un par de mă omoară/ Parul să fie de soc/ Să nu mă omori de tot!*”

Meșterul Manole a devenit Meșterul Manele. Sau vorba lui Piersic : ciocoflender. Nici Dinamo, nici Steaua. Iar giuleștenii fac greva foamei de o lună pentru renumerotarea la atestatete de revoluționari.

*

Stigma transcende. Lichelismul liceean ...pune Pata pe vicii. Dar nu de tot. Efectul placebo reiterează fetișismele, gunoiul de îngrășământ al asolamentelor date în pârlouga subculturii. Buruienele și lichenii - dacă vrei, Lichelismul.

Eliticii de ieri și „rezistenții prin cultură” – între școlile de tip Diogene Laertio am zis Noica și jurnalismul de la Păltiniș (adică samizdatele micro-grupate și nule ca efect în popor.

Și obscurele lupte intestinale ce au eșuat agonic în Uniunea Scriitorilor, pe cale de dispariție, după ce voci care știu ce spun, anunță deființarea ei. Se afirmă că nici măcar un sindicat nu mai e, ceea ce e adevărat.

Numeroșii amărășteni care se bulucesc ca la urcarea într-un autobuz ultim din noapte, să fie recunoscuți în cetate ca scriitori musai și geniali – sunt de fapt niște chinuiți, vorba tov. Artur Silvestri. Ei sunt totuși mai de înțeles dacă nu altfel, pentru că ei sunt tot produsul totalitarismului: disprețuiți ieri și de partid și de eliticii duplicitari de anvergură patologică – unii big-reformatori de azi, - agonizează în indiferența societății civile și a ștabilor decizionali. Îi privești și îi înțelegi. Iar, dacă ai ars împreună cu ei în societatea massificată de ieri, ai un frison: acel colectivism al omului de tip nou ceaușist, este comunismul pe care ni l-au injectat încă de la grădiniță în subconștientul colectiv – cel freudian! – Tovarășii lu’ dracu’! Salut voios de pionier și Cioc Selim (băr)! Salam (fără soia) Al(e)icum! Gata mă? Noa hai să ne haidem! Yahoo. Ya-huo!.

Eugen Evu, 21 Ian.2008

Pion(ieriul) pensionat
Gligor Hasha

sursa și resursa:

Replica Deva, 2007

***Un pasaj aluziv la cine se simte netot,
dar e un biet cioclu mercenar pomanagiu***

EVANGHELIA LUI IUDA - un pasaj gonflabil...

„...El zicea să-ți iubești dușmanii și să le dai economiile tale, adică obrazul și tunica, punga și recolta, dar e imposibil, căci acela care primește în casă un hoț îl va vedea pe hoț luându-i, drept mulțumire, chimirele și femeia. Și cel care dă de mâncare dușmanului său va avea un dușman cu atât mai puternic. Îmi ziceam: - *Ei, nu trebuie să iei poruncile lui Isus chiar în litera lor!*, dar gândurile nu-mi dădeau pace...”

Manuscrisele de la Nad Hamadi

Și, cu voia ta, cetitoriule

EUGEN EVU

"- Tu cititor fătarnic,
tu, semenul meu, frate..."

dixit Charles Baudelaire

Poet, prozator, eseist, critic de arte, publicist, editor.

Născut la 10 Septembrie 1944 în Hunedoara, fiul lui Gheorghe și Clara. Căsătorit cu Maria, este părinte unei fiice, Gloria, (căsătorită Kerekes), emigrată, cu acordul lui, în 1984 în RFG, de la care are doi nepoți născuți în Germania; al fiilor Sorin Sargețiu și Remus Septimiu - licențiați ai Univ. Cluj Napoca și respectiv București. Botezat ortodox în 1944.

Având o origine modestă, o familie săracă, muncitorească, – urmează un destin asumat, pe care îl consideră recuperator în absența unor studii specifice scrisului, de la care a fost respins de către comuniști și securiști. Se consideră un autodidact, cizelându-se continuu, animat de idealurile substanțiale ale scrierii literare românești. Exegeții critici îl situează în Promoția 70 (Doinaș, Ulici, Cistelean ș.a.), dar cu o accentuată tranlație spre post-modernism. Tatăl său, Evu Gheorghe, a fost pastor raional al cultului apostolic pentecostal, fiind încă din anii stalinismului, 1950, hărțuit de securitate. Eugen Evu obține în 2007 dosarul părintelui său (120 file), semnificativ în acest sens. Același drum al prigoanei îl preia și fiul, ca întreaga familie Evu: în perioada 1968-1989 a fost urmărit și „lucrat informativ” și cu o înverșunare acută, de către securitatea Hunedoara, Deva, Timișoara și București – mărturie fiind cele patru dosare DUI și un dosar de expertiză penală MAI București, urmare unei scrisori de protest adresate în 1986 lui Ceaușescu. Principalul anchetator, lt.col. Lucian Văceanu, este înfierat pentru a fi fost „agent al poliției politice comuniste”: *Monitorul Oficial al României partea a III-a; nr 633/27.VII.2006; Decizia nr. 157 din 9.05.2006 spre publicare în 24 iulie 2006.(CNSAS pentru arhivele statului Arhivele securității). Așa cum probează cele 460 de pagini strict secrete ale dosarelor „Cerna”, „Anonimul”, „Scriitorul” și „Claunul” (...), poetul nu a consimțit să colaboreze cu organele de presiune. Monitorul Oficial detaliază juridic numeroase articole din Constituția RSR încălcate abuziv uneori cu ordin chiar de la CC- din Declarația Drepturilor Omului și altelora, secretul corespondenței, al convorbirilor telefonice... Inviolabilitatea domiciliului, dreptul la liberă exprimare și altele... Doritorii pot afla detalii în Decizia sus-citată.*

Eugen Evu este membru al Uniunii Scriitorilor din România, din 1980 - Filiala Timișoara, titularizat din 1990, președinte USR Mircea Dinescu.

A înființat și îndrumat trei decenii cenacluri sau cercuri de creație literară, arte plastice și cursuri de teatru preuniversitare, obținând înainte și după 1989 numeroase trofee și premii în România, Italia, Germania, Franța. Specializat în domeniile sus menționate timp de șase ani, sub egida Ministerului Culturii, este considerat un „practician” cu maximă eficiență, un apostol al culturii (*prof. Victor Isac, filosof*)

Autor a 35 de volume de versuri, proză, jurnale, eseuri, literatură pentru copii (versuri și proză), cinci dintre cărți bilingve (engleză, germană, italiană). Fondator al publicațiilor „Renașterea Hunedoarei”, „Semnal”, „Vitrailu - Arte frumoase”; „Semne (prima serie)”, „Provincia Corvina”, „Nova Provincia Corvina”. Antologator și editor a 67 de autori din țară și din diaspora. Atestat ca membru al Academiei ASLA Oradea și Accademia Internazionale Il Convivio – Italia. Deține numeroase trofee, premii și diplome de excelență în țară și în occident. Animator al vieții culturale, promotor al valorilor literare și plastice, inclus în Istoria literare, dicționare, antologii, tradus în antologii și publicații din lume. Inclus în Who's Who A.B.I. Diplomat cu Excelență pentru o viață dedicată artei și culturii în județul Hunedoara. Cetățean de onoare al municipiului Hunedoara. Dintre multele trofee și diplome, prețuiește cel mai mult Cheia Cetății Hunedoarei conferite de către Edili în 2005, la 60 de ani. Din 2008 a fost pensionat cu 40 de ani de muncă neîntreruptă, pentru limită de vârstă, din funcția de bibliotecar. Pensie lunară: 645 roni (cca. 200 euro). Câteva zeci de mii de securiști, anchetatori, activiști și zeolși ai ceaușismului dețin drepturi și pensii incomparabil mai mari. Vivat dreptatea și adevărul.

Muzeul National al Literaturii Române Septembrie 2007

OPERA LITERARĂ EDITATĂ

Eugen Evu a publicat următoarele cărți de poezie, poezie și proză pentru copii, eseuri, jurnale, pamflete:

Debut editorial de grup: Editura FACLA: “**Toate iubirile**”, (șapte poeți tineri); „**Cu fața spre stea**”, (poeme) “**Ram cu oglinzi**” (poezii) “**La lumina mâinilor**”- (poezii)

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ: “**Țara poemului meu**” - (poezii); “**Aur heraldic**” (poezii)

Editura Militară: “**Soarele de Andezit**” (poezii)

Editura “*Ion Creangă*”: “**Omul de zăpadă și omul de cărbune**” (poezii)

Editura EMINESCU: “**Incursiuni în fantastica realitate**” - reportaje literare (coautor) și “**Caiet de poezie 1973**” (volum de versuri colectiv)

Editura Călăuza: **“Amarul mierii”**, **“Aventurile lui Păparudă”** (proză pentru copii) și **“Ghinda și sabia”**, de Avram Iancu – memorialistică - document **„Raport către Împărat”**)

Editura EMIA: **“Cartea de sub brad”**, **“Elegiile Corvine – Evroze”** și **“Grădinile semantice”** – volum antologic jubiliar.

Editura Helicon (Signata) Timișoara - Colecția Liliput: **„Mierea sălbatică”**, (versuri), **„Plângea să nu se nască”** (versuri), **„Strugurii întunericului”** (versuri), **„Sărutul cu privirea”** (poezie); **„Luceafăr din lacrimă”** (eseuri, pamflete); **„Tresărirea Focului”**, vol I - jurnal de idei - (604) pagini;

Editura Cogito – Oradea **„Port și rănil tale”**, poeme (ediția întâia)

Editura Biblioteca Provincia Corvina **„Magnet – ferestre fulgerate” (Blitzende Fenster)** - coautor cu Magdalena C.Schlesak; **„Empatia Divină”** (eseuri, poeme, interviuri) ediție româno-germană, premiată la Muenchen (Premiul NOVALIS a U.S.Germani pentru Est) .

Editura Călăuza v.b. **„Port și rănil tale”** poeme, ediția a doua

Editura **„Viața Arădeană”** - **„Rezerva de duioșie”** prima ediție

Editura Viața Arădeană **„Rezerva de duioșie”**, versuri, ediția a doua

Mic manual de recitări – versuri pentru preșcolari, ed. Timux

Editura Aplissoft - **Transilvanian poems**, în engleză trad. Mariana Zavati Gardner și John Eduard Gardner

Editura Corvin - Deva **„Tresărirea Focului/** jurnale eseuri și teatru/ vol II (Briliantul și Noaptea, Cârțița pe acoperiș, Cagule - teatru absurd) - 406 pagini, 2006

Editura Eubeea - Timișoara – **„Purpura, iarna”** – poeme, 2006

„Grădinița Prichindel...” - versuri pentru copii în cooperare cu Ion Urda - carte de colorat – Colecția Biblioteca Provincia Corvina 2007

Editura Polidava, Deva **„Neauzit de lumină”** - poeme, 2007 - 170 pagini

Referințe fulgurant-selective

„Remarcabile, în poemele sale sunt în primul rând știința compoziției picturale, capacitatea de a estetiza o impresie, o “idee”; de o asertorică propoziție, ajunge surprinzător la detaliul de iconografie prerafaelită... Într-o elegiacă rememorare poate fi izolat un tablou lucrat cu ingeniozitate de orfevru barochizant”... În altă parte frapează o scenă de gen, mitologică, alcătuită cu rafinament alexandrin... O rostire elegiacă, vag exaltată, convoacă simboluri cosmice ori elemente aparținând lumii fenomenale. Timpul îl definește ca pe o “fiară suavă”... Nu rar, afectează un principiu vizionar. “Eugen Evu consacră o poezie a beatitudinii existențiale...”

LUCIAN ALEXIU, critic și poet

Revista Orizont, 17 mai 1979

„Spațiul interior al liricii lui Eugen Evu este deopotrivă supus înfloririi și întunecării. Cele două ipostaze corespund timbrului celebrant și elegiac, egal reprezentate în orchestrația lirică... Personalitatea poetului s-a arătat

deja conturată încă de la primul volum, lirica sa va evolua fără excese, prin temperamentul echilibrat dar și ferit de sterilitate, prin sensibilitatea creatoare de imagini din spațiul profund al înfiorărilor în transcendental”

SULTANA CRAIA, critic

Luceafărul, 18 nov 1978

“S-a remarcat încă de la primele volume nota elegiac evocatoare a versurilor eviene, religiozitatea lor (prin sacralizarea peisajului și a istoriei), traduse într-un discurs grav, incantatoriu. Deloc ostentativ-declarativ, poetul se apleacă asupra laturii interioare îndeosebi, celei a eului, de unde sinceritatea aproape oraculară a liricii sale. Ceea ce impresionează, de asemenea, la Eugen Evu, este muzicalitatea versurilor, “vraja melodioasă”, urmare a unei ecuații personale: cuvânt plus muzică egal poezie... În special în “evroze”, Eugen Evu domină un spațiu populat de angoase și spaime, de tristeți și coșmaruri și chiar de revoltă în fața acestei panorame a deșertăciunii contemporane, “acestui “orizont decapitat”. “Evrozele” sunt “elegii exorcizante” care îl salvează poate pe poetul-om, fiindu-i refugiu”.

MIRUNA MUREȘANU, critic

revista Universul cărții, nr.10 1998

“Stăpânind un domeniu larg al expresivității, Eugen Evu dă ținută solemnă limbajului colocvial cu atâta dezinvoltură încât uluiește, de pildă, gășind izvoare de melodicitate în rememorarea insistentă a latinității limbii noastre, sau izvoare de poezie în sonorități pur fonetice, în “arheoființă”, cum fericit definește el “stratele subconștientului”, ori în apeluri la structuri ale poeziei populare (blestemul), cu simbolisme și lexeme specifice”.

ELIS BOGĂȚAN, editor și poet

revista Orient Latin, 1998

“**Evrozele**, elegiile crovine ale lui Eugen Evu, sunt de fapt nevroze, în sens bacovian. Jocul de cuvinte nu este accidental. Nu întâmplător, printre comentatorii poetului Petru Poantă a invocat “angoasa bacoviană”, iar Laurențiu Ulici scria de afinitățile poetului cu simbolismul bacovian și dolorismul ardelean tangibil (*Literatura Română Contemporană*, ed. Eminescu) . Toți comentatorii, Laurențiu Ulici, în primul rând, se întrec în a depista valențele multiple stilistico-tematice ale unui poet a cărui activitate se întinde, iată, pe durata câtorva decenii bune. Poezia chtonică românească nu face decât să adauge un nou registru capacității de recuperare a realului prin poezie. Acel autenticism evocat, rând pe rând, de Ștefan Augustin Doinaș, Ion Mircea și Al Cistelean – este nevoie irepresibilă de certitudini, pe temeiul cărora să *se edifice o teogonie sau*, cel puțin, o altă realitate. Poeziile sunt rilkeene ca intenție, neaoșe ca factură într-atât este poetul de implementat în *humusul* ținuturilor de baștină. Virtuozitatea poetului care poate face poezie din orice, evocând incinte sacre ori Cetatea Corvinilor, încărcate de istorie, sunt pretexte pentru o meditație gravă și responsabilă pe

marginea existenței. Acestea țin, în cazul lui, de o creativitate aparte, necontrafăcută, țâșnind din glia natală, din “argila sacră a frunții” (cum definește el). Om al locului, Eugen Evu este locuit de o aspirație spre universalitate, de propensiunea căutării adevărilor ultime... Reușitele indelegabile ale volumului “Evroze” sunt “Poem pentru contemporani”, dar și “Balada mierlei Albe”, ori “Excomunicatul”, “Poesis”, “Foamea de adjective” și încă alte câteva, care întăresc poziția ocupată de poet în Cetatea Literelor (nu doar corvine !)...

AL PINTESCU, critic și poet

revista Poesis, 1999

“Eugen Evu îmbină reflexia cu atitudinea vizionară în cadrele unui lirism de o remarcabilă expresivitate. Spiritul poeziei sale este ceremonios, solemn, căci poetul oficiază ritualic prin limbajul poeziei având o evidentă propensiune pentru ceremoniile verbului. Poemele lui sunt făcute din materia grea a simbolisticii tradiționale ardelenesti în care plutește duhul etic al vechimii sociale. Autorul simte “rănilor din veac” și e înfiorat de semnele ancestralității, poetica sa e un mod de a întemeia lirismul pe stări și simboluri esențiale ale memoriei colective, uneori tonul este profetic (...). Imaginile sunt încărcate cu memorie istorică, versurile conțin dolorism specific poezilor transilvăneni... altele această claviatură cedează locul unui lirism în manieră hesiodică și pilattiană în care opulența autumnală e proiectată în imagini euforice. Poezia lui Eugen Evu de până acum e dominată de simboluri chtonice, predomină metafora fertilității, prin prisma unui mister blagian al Ființei. Încărcat de spiritualitatea străveche ardelenescă, limbajul liric al poetului are eleganță hieratică. Sentimentul etnic este resimțit la scară cosmică... Există o tensiune interioară care alimentează viziunile dându-le forță morală și culoare etnică, scenariile agreste conțin lumina unui mesaj venind din adâncul istoriei...”

O superioară conștiință artistică ni se reconfirmă de la o carte la alta”.

ALEXANDRU HORIA, critic

“Luceafărul”, 1986

“Este o poezie deosebit de complexă aceasta, în care se suprapun ritmuri și pulsuni ce cutremură poema în direcții contrarii. Pe de-o parte fraza organizată, lineară, imaginea prinsă într-un desen coerent, cuvântul nemalaxat, etc., duc impresia la poezia clasică. Pe de alta, ciocnirea aparent întâmplătoare a imaginilor, dislocările bruște din subconștient prin savante eufonii, un subteran frison care se insinuează în succesiunile regulate ale silabelor, ca un motiv răzleț, neluat în seamă, dar care curând va tulbura legănarea simfonică a versului dau certitudinea că suntem în fața unui poet modern cu o cunoaștere adâncă a științei poeziei”.

CONSTANT CĂLINESCU, critic

“Luceafărul”, 1988

“Proiecțiile sale au frăgezime și candoare și nu mai puțin o forță reală, un timbru de “oratio vechio” o fosforescență arhaic păgână. Identificarea cu elementele se face printr-o vrajă melodioasă de incantație, care resuscită puteri sufletești ce păreau uitate. Buna stăpânire a versificației, alegerea cuvântului poetic cu halou semantic verificat, sugestiv, iradiant, refuzul “rupturilor”, al redundanțelor, al prolixității converg într-o “spunere” armonioasă, cu veritabile filoare de lirism. Pentru el expresivitatea rămâne o categorie estetică fertilă”.

ADRIAN POPESCU, editor, poet, eseist

Revista “Steaua”, februarie 1979

“La Eugen Evu, muzica răzbate din profunzimile textului poetic, amintita simbioză-muzică-vers încercându-i structural poezia, - poezie străbătută de efluvii eufonice, luminoase, cu toate acestea, numai în aparență, ca o încăpere scaldată în razele soarelui, dar în care cântă stins un flaut. Eugen Evu este o lebădă cu gâtul străpuns”.

ION MIRCEA, poet și eseist

Revista “Transilvania”, 1986

“Atât formula, cât și temele iradiante, de o recurență implacabilă, ale liricii lui Eugen Evu sunt fixate încă de la primul volum (1976). Pământul exaltat e un “pământ de leac”, conotat în registrul matern, cu valențe de o pozitivitate infailibilă. Mistica plaiului își asociază cultul eroilor și simbiologia jertfei. “De spus seara” (1982) este aproape o rugăciune pe când “Hamlet” se deschide spre o retorică mai degajată, ironică și sarcastică. În “Țara poemului meu” (1983), conștiința comunitară a poetului e exprimată tranșant: “sunt dispus să duc idealul comun în spinare”.

AL. CISTELECAN, critic, editor

“Dicționarul Scriitorilor Români” vol. 2, pag. 242-243, 1999

“Un frumos lirism se regăsește în cărțile lui Eugen Evu, care știe găsi cuvintele pentru a spune “pecetea catartică” a lui Dumnezeu, la fel de bine ca “gustul sărat al libertății”.

Există ceva de viziune naivă în această poezie, dusă de o istorie întreagă, hrănită de antice sentimente ca și de emoții provocate de lumea contemporană, ca, bunăoară, în foarte frumosul poem “Tânguirea mierlei”...

PIERRE DUBRUNQUEZ – critic literar francez, revista

“Poesie”- Paris, 1999

“Deși nu are obsesii tematice și se apropie cu egală dezinvoltură de orice motiv liric, există la Eugen Evu niște nuclee semantice care-l atrag într-o măsură mai mare: energetismul ardelenesc, îmblânzit de o undă elegiacă și patosul introspectiv ținând o identificare de sugestie mesianică; în ce privește evocarea matricei transilvănene, dicțiunea e calmă și gravă; în spațiul introspectiv tonul se schimbă, gravitatea ardelenescă e însoțită de o

fină acoladă de umor muntenesc... Dar el apelează și la tehnica discursului ironic al promoției 80, atunci când tema poeziilor o cere, de pildă în cazul celor ce explorează introspectiv sub regimul legii morale și implicări existențiale”...

LAURENȚIU ULICI, critic, președ.USR

“Literatura Română Contemporană” –

Istoria Literaturii Române Moderne

„vol. 1, pag. 267-268, 1998

„Poet al Iubirii, Eugen Evu nu este un închinător lui Eros, decât rar, iar atunci într-un mod mai mult circumstanțial. Esențiale în poemele sale erotice nu sunt trăirea, efectul, sensibilitatea, ci șansele de a defini conceptual ori a ilustra imagistic o situație, un topos oarecare. Remarcăm în poeme capacitatea de a estetiza o impresie, o idee. O rostire elegiacă, vag exaltantă, convoacă simboluri cosmice, ori elemente aparținând lumii fenomenale: timpul, lumina, ninsoarea, fluturii.(...) O sete a primordialului străbate volumul „Țara poemului meu”, (1983) dorința sa fiind instituirea unei radiografii arhetipale a spațiului și timpului în care există ca exponent al unui neam ce-și trece în cântec țara. Paradoxal, din voința sa de vitalitate și vitalizare a poeziei, ceea ce rămâne ar putea fi nota elegiacă, abordată spontan, care, cultivată constant, generează veritabile carate lirice”

HORIA ȚĂRU, critic,

Panorama poeziei românești, 2006, vol II

PE MUCHIE DE CUȚIT “INTELECTIV”:

PURPURA IARNA, de EUGEN EVU

Noua carte a poetului hunedorean EUGEN EVU, *Purpura iarna* (Editura Eubeea, Timișoara, 2006), demonstrează, exemplar, atât ce înseamnă o poezie minuțios și profund elaborată, o poezie eminentemente cultă și de vastă deschidere a porților întregii culturi eurasiatice (de la antichitatea greco-latină, la scolasticitatea medievală - și până la Rinscimentul dantesc - și de la iluminismul german și tehnicismul/pozitivismul ultimelor două secole, la buddhismul indian al čakrelor – demonstrând cum, în poezia modernă de azi, pot coexista, relativ armonios, fizica nucleară și moleculară cu lirismul cel mai rafinat-patetic și chiar cu esoterismul alchimic/rosicrucian) – precum și pericolele intelectualității în surplus, ale intelectualizării excesive, prin care poezia se vede trădată și întoarsă spre concepte sterile/sterilizate semantice, adică fără “îmbrăcarea în materie sensibilă” (“hierofania învierii”, “din metatext iese luna”, “hierofanie aortă”, “viermele ecologic” etc. etc.), în loc să-și facă intrarea, definitivă și triumfală, în Grădina Paradisiacă a Arhetipurilor. Pe muchie de cuțit, Eugen Evu evoluează între **purpura imperială** (aspirând, manifest, și la **puritatea iernatică**, în tente parnasiene - ceea ce este foarte greu de realizat, pentru un poet cu haruri vizionare...) a poeziei autentice – și **gongorismul prețios**

(supraîncărcat, aiuritor-conceptual, de tip eseistico-jurnalistic, de genul: “nevropatii ale cunoașterii telurice” – p. 60).

Ceea ce dă valoare deosebită volumului de față este, însă, poate, tocmai acest uluitor eclecticism, în care se ajunge, cu un firesc fermecător, am zice, de la aglomerările obositor-conceptuale, la “ahturile” suave ale poeziei autentice-romantice – de la “genomul ancestral”(p. 16)și “uraniul apocrifelor”(p. 52) – la eleganțele postrafaelit-horațian-baladesco-trubadurești: “*Adie vibrația, alizeul semantic/ Și din coada Păunului se scutură*”, “*Din psalmi, ce triluri?Cărui geam/Replăsmuind epitalam/Străvechilor iubiri dintâi/Troianul ciclic de stihii?*”, “*Adjectiv înjunghiat la o nuntă străină*” – ba chiar cu nuanțe picturale din Van Gogh: “*Fac cu stihiile dragoste/Ca adierea cu purpura macilor*”, sau la îngerii naiv-rurali: “*îngerul îmi taie răsuflarea[...]*Și mă bea, luminând: redevine copil” – de la nostalgii bacoviano-symboliste: “*eu nu m-aș mai întoarce azi acasă/și tristețea-i în derivă spre lila*”-p. 29, la sincerități existențialiste și, paradoxal (un paradoxal premeditat!), mistice “*Cel puțin am avut vrăjmași de elită[...]* Cel puțin n-am învins pe nimeni/ Cel puțin v-am iubit pe toate/ Știind, până la capăt știind că a fost/ Numai una și perfect jumătatea[...] Cel puțin mi-a fost milă de Iuda[...] Cel puțin n-am trădat/ Pentru că nu m-am trădat” și chiar expresii tradițional-gândiriste, aroncotrușiene “*Ah! chiotul meu pe umărul Transilvaniei/ și cuțitul poemului meu*” sau “*Pe terase transivănice/ Fagii roșii colorând bucuria*” și chiar cu adieri de poezie populară: “*Foc deschis/Și taină vinovată/ Să nu lași în urmă/Niciodată*” – sau “*Fără teamă mi-a stat pe umăr/ Pasărea morții*”-p. 57).

Tematica este, și ea, extrem de diversă – iar aceeași temă este tratată cât mai diferit și nuanțat – Eugen Evu facând (atunci când își poate stăpâni demonii excesivului pozitivism și conceptualism infertil...) adevărate miracole lingvistice, invenții/alchimii de cuvinte (între “elite-n zбочотul tâmplelor”, “ceramica antarctică”, “abnorma” - și “holograma ta o icoană sculptată în rouă”, sau “aqua dulce a chakrelor”, sau “zvâcnind ca pulsație/a celui căzut/îngenuncheat sieși în pronaos/Pater in Filius Mater Dolorosa”) Se trece, ca într-un discurs elevat, de salon iluminist, bine calibrat - de la **condiția Omului**, în genere (situat între atrocele Cain, ucigașul cotidian, travestit într-o Evă și-un Preot, definitiv degenerați funcțional - Cainul-Iudă, călău ipocrit și blazat, al Mielului-Hristos:”23 de miei tineri/behăie îngrozitor, au glasuri de prunci[...]o femeie trece murmurând premonițial: <<*ce știți voi, micuților, mai aveți doar o clipă*>>/formule de politețe, preotul pleacă solemn...” - cf. **Paște bizantin**, p. 44), la **condiția Vieții Mistice și a Poetului/Poeziei**, discursul desfășurându-se, aparent, aproape de avântul emoționant-pășoptist – de fapt, mișcându-se în catacombele celeste ale esoterismului creaționist (“*Poezie, tu, patria mea./ Teritoriul al inimii/fără atingere. Alinătoare-i/Duioșia dușmanului./Lanuri imense de in, ale cerului -/ Fastuos unduind, chemătoare/Dincolo de pura iluzie/A zărilor*

noptii” – cf. *Patria poetului*, p. 51 – sau: ”Nu-ți strică o doză înfimă/ o sete de ilogic” – cf. *Poem*, p. 50 – sau, și mai ”sapiențial”: ”Poezia nu dă răspunsuri: ea întreabă[...] Viața poetului e prag care suie[...] Poezia nu dă răspunsuri: ea întreabă/Viața poetului privește dincolo/ Zona interzisă îl umple de strigăte. /Ceea ce uităm la ieșirea din Vis/Altei logici aparține. Astfel și noi?” – cf. *Ieșirea din vis*, p. 63 – lăsând, ca în orice discuție autentic academică – problema în suspensie meditativă...). Apoi, de la introspecție și recapitulare existențial-umano-poetică - din, probabil, cel mai profund-sincer, cel mai lung-confesiv, dar și cel mai reușit (ca omogenizare a marilor/mărețelor tensiuni poetice) dintre poemele volumului : **Ființa poetică** - cf. p. 31, pe care, numai din rațiuni tipografice, nu ne permitem să-l cităm în întregime, ca lecție vie(în ciuda unei ușoare adieri de narcisism luciferic...), pentru conștiința multor oameni, poeți sau ba...: ”Cel puțin m-au iubit și poeții adevărați/Cel puțin n-am trăit pe seama altora/Cel puțin nu l-am plagiat pe daimonul cel bun, l-am fentat pe cel rău/Cel puțin mi-am văzut numele nins pe spatele zeului” etc. – la analiza compoziției structurale și de adâncime a lumii-cosmos (în stilul nichitstănescian, al concretizării abstracțiunii maxime(de observat și admirat performanțele orfismului delicat aliterativ! – deși poetul nu are, în mod special, vocația inovării experimentale): ”Mimesis doliu delir de flaut al viului/Sub vulturul cu rece lumină în spate”- cf. **Un delir controlat sau extazul gândit**, p. 5 – sau:”reciprocă inseminare iertare prin vină/răsucită spirală în haos” – idem, p. 6, sau : ”Amintirile Celuilalt Soare pe spatele visului oglinzii/Sculptate din lacrima gigantului orb/Briliantul și noaptea fac dragoste/În numărul sacru” – cf. **Incantație**, p. 10; ”Fruntea reface solzii ancestrali/Inima redevine moluscă-n cochilie spartă/Răsucire spiralică moartea” etc. De la contemplarea scormonitoare de Istorie-ca-Artă-Mistică-a-Facerii-și-Crimei: ”Ale căzuților zei războaie/Demult au fost preluate de oameni descendenței/Arta/crimei lor prin viol s-a disimulat în istorie -/sub ghețari și-au îngropat arhivele mutanții” (**mișcarea subtil/secret cosmică** este, însă, sesizată de Eugen Evu ca fiind mult mai suavă:”Nu penetrează, ci unduie”- cf. **Poemul dichotomiei**, p. 22) – la anistoria Poemului-Lume-Cataclism Apocaliptic-Înnoitor, în plină desfășurare de eoni-foneme și focuri de athanoare alchimice-lexeme(iar Poetul este Grădinarul Grădinii de Foc a Tatălui...):”Adie vibrația, alizeul semantic” – cf. **În ceramica făpturii**, p. 25 - apoi: ”Nimic nu e mort. Sursa dănuie curgerea./Ceea ce distruge, pe sine distruge./Fiul zămislit de zeu cu Fecioara/și surăde, prin sacrale Foneme” – cf. **Fecioara Alchemia**, p. 26; urmează, tot ca **nuntă alchimică**, ușurătoare/transfiguratoare, prin coacere de Pâine Vitală, a Lumii Secrete A Metalelor - **Foamea de adjective**-calitativul Creației Umano-Divine (cf. p. 36): ”Mușcam cu foame rea, ca de cuvinte,/ Din pita dimineții, cea fierbinte...Și fruntea grea de-argilă cea dintâi/ Se prăbușea cu-al mierlei căpătâi/ Cu-al altei zile, cea dintotdeauna,/ Când tipărit-au Soarele și Luna...”. Concluzia apocalipsei-demiurgie: ”Sub unsprezece

*chipuri: același Purtător/ de Sabie melodioasă va fi la Seceriș/ Pe cei fără umbre îi devoră Tenebra./ Pe cei fără lumină, înflorind să dea rod/ Îi culege Cuvântul cu astralul Năvod” – cf. **Grădinari ne gândise Tatăl**, p. 26.*

Doar cel care înțelege acest proces, nu ca discurs, ci ca Inițiere-Transcendere-Trăire-întru-Adevăr, poate să-și înțeleagă-dobândească Nemurirea, prin **teandrie** (omul fiind colaboratorul lui Dumnezeu, la Facerea Lumii - ca și la propria-i Facere – SIMULTAN!:"Sieși să se roage cel adevărat/Până ce trece și moartea” – cf. **Intrare II**, p. 34.

Filosof al Poesiei, Senior Pedant al Cuvintelor, Concurrent Divin și Meditativ Lucifer al Cosmosului Fonemelor Ideal-Demiurgice – **EUGEN EVU** produce **minuni, experimente** (unele voluntare, cele mai multe involuntare, provenind din ispita/ispitirea cuvintelor, din deliciul, chiar desfrâul intelectual al Verbului!) și **excese-hybris**-uri (unele exasperante, situând Infernul în mijlocul Paradisului Verbal!). Se produce, la nivelul Poemului Lumii-AUM, o echilibristică aproape senzațională, pe sârme și muchii de cuțit - ca „ustensile purgatoriale”. Ceea ce rezultă nu e, în nici un caz, Perfecțiunea (deci, mult prea intelectualul, mult prea mult vizitatul de tentantele „iele”-stihii demonice, Eugen Evu, nu ne dăruiește, pentru că nici nu și-a propus! – Paradisul... – nu ne dăruiește nici măcar sufletul său integral - pentru că sufletul său se desfată, secret, orbit/orbitor, când la banchetul Primordiilor, când la acela al Mefistofelicelor Abrupte Aproximări...) - dar este ceva mult mai prețios pentru cititor-ființătorul de planetă Terra, mai important și mai interesant/pitoresc : O CU TOTUL NOUĂ ȘI ORIGINALĂ PARASHABDĂ-VIBRAȚIE PRIMORDIAL-DEMIURGICĂ A LUMII-CARTE-POEZIE.

EXPERIENȚA BAUTULUI DE CUCUTA... (o epistolă)

a - "*Tresarirea Focului (II); Briliantul și Noaptea; Cârțița pe acoperiș; Cagule*" (nu e nicidecum o "nebulie eclectică", așa cum declarați dvs., în dedicație - ci, precum mult mai exact formulați în *e-mail-ul* dvs. din 25 aprilie, descătușează/declanșează acea necesitate imperioasă de "a ne mai citi, pentru a ne cunoaște cum s-ar cuven « ca să știm unii de alții »

b - "*Rezerva de duioșie*" și "*Port și rânile tale*" - două volume de splendidă poezie (din care rețin, pe moment și fragmentar:"Trei vârfuri are flama poetului: /Cel de sus, care intră primul în cer,/ Apoi al inimii; suratele [n.mea: aș zice eu : "sutrele"-versetele, cele două rugăciuni ale tâmpelor...] luminii/ sunt ale tâmpelor, două(...)"- cf."*Rezerva de duioșie*", p. 17 - și, respectiv, în "*Port și rânile tale*", p. 102 : "Am avut doar trufia să cânt mai frumos/ Între ei n-am fost Iudă./ Dacă totuși vrea Domnul și zua s-amână/ Cât să pot dureros nevăzut de lumină/ Voi lăsa, printre rânduri, ocrotită și vie/ Viața mea, cea mai adevărată poezie" - versuri în care găsesc cea mai autentică dezvăluire a Chipului și Misteriului Poetului).

Vă mulțumesc mult pentru cele trimise. Într-adevar (chiar dacă n-am apucat s-o citesc rînd cu rînd...), prima carte, cea în care jurnalul mărturisitor de sine și marturisitor de cele mai profunde zvârcoliri și neliniști, cu extensie dinspre ființa-individ, către cosmos - ca stare de Ființare Supremă (nota bene: este o experiență zguduitoare să-ți descoperi, în dosarul de urmarire, nume în care avuseseshi incredere... - probabil că și din aceste experiențe vi se trage scepticismul manifest - dar nu si organic: sunteți mult prea uman ca să renunțați la lume și la oameni, AVEȚI NEVOIE DE EXPERIENȚA BĂUTULUI DE CUCUTĂ, pentru a vă întări forțele - aveți amarul deliciu al otrăvirii, pentru a căpăta puterile transcenderii/aripilor de fluture/vultur/"hultan", cum se zice pe la noi...: teatrul dvs. nu e doar "pamflet în replici" - este și un binefăcător emetic/vomitiv... - care vă ușurează de tărănă și de ale țărânei: în primul rînd, vă face imun la meschinărie!).

Scrieți, văd că scrieți cu înverșunare - scrisul este, se pare, respirația dvs. E bine și sănătos! Impresionant număr de premii, impresionant număr de traduceri ale operei, în multe limbi de circulație mondială: aveți, ca oricare poet care își cunoaște forțele, setea de a vi se auzi Vocea! (Vă rămân recunoscător pentru intenția dvs. de a-mi face cunoscută recenzia la cartea dvs. - pe revista electronică *Agero-Stuttgart*... - dacă voi avea noroc și ceva îndemănare, sper s-o gasesc pe Internet).

Bineînțeles, nu pot "achiesa" la toate ideile dvs., care zvârcolesc paginile de *Jurnal*; unele sunt meditații extrem de interesante, incitante - care, dacă v-ați face vreme și v-ați disciplina un pic scrisul, ar putea deveni adevurate tratate de esoterism - altele (precum "ufologiile"...) sunt placut-naive...Cred ca, dincolo de înfrigurata sete de lectură extrem de heterogenă (minunate sunt încercările de descifrare a unor coduri lingvistice! - chiar dacă n-aveți admirație, și bine faceți, pentru epigonul grotesc Napoleon Săvescu - sunt convins că nu aceeași atitudine o veți avea față de, să zicem, "*Dacia preistorică*" a lui N.Densușianu... - văd că vă pasionează tracismul, în ipostaza lui esoterica - cu căldura, dar și cu teama de a mă izbi, și în cazul dvs., de ironie/ [poate chiar] batjocură - vi l-aș recomanda pe extraordinarul inițiat-erudit alawit și creștin român, totodată, Vasile Lovinescu...) dincolo, deci, de căutările în sinele dvs. faustic - cred că nu v-ar strica o cărțuție, minusculă, dar esențială, a unui esoteric francez, Fabre d'Olivet: "Geneza după Moise"...V-ar lămuri multe lucruri, și v-ar ajuta să depășiți, rapid și extrem de senin (dacă nu chiar "luminos"!) faza cu "implantul lui Iisus în Maria"...

Vă rog să nu mă condamnați că voi amâna puțin trimiterea (în "contrapartidă"...) a unora din cărțile mele - pentru ca aștept să iasă de sub "teasc" revista "*Contraatac-18*" - și să v-o trimit, dimpreună cu cărțile!... Revista care greu se mai moștește...(mereu sub spectrul "sucombării" subite!...) - nu mai spun cât de greu se face, pentru că eu trebuie să mă ocup de absolut toate!...Adjudul, cum mi-a spus cineva, cu intenție de jignire (dar

avea dreptate, în mare parte...) "e un oraș mort de tot"...Culturalicește, firește...Negustorii "de piei de cloșcă" (de fapt, 99% niște hoți nenorociți...), cu două clase primare, prosperă și îmbobocesc/infloresc!

Poate că știți, de fapt, prin revistele dvs., o parte din această "nebulie" a facerii de revistă "contra vântului" - dar nu cred c-o știți (sper să n-o cunoașteți niciodată!) pe toată - când se adaugă cea mai agresivă, primitivă și turbat-destructivă acțiune de aneantizare a revistei (de la nivel local până la...M.Ed.C!), și cea mai tembelă și stupidă rea-credință...a unor "frați-confrați" (din spate mânați...) - numai pentru că revista n-are chef să asculte decât de Bunul Dumnezeu!

EXEGEZE LA EUGEN EVU

„....., “Tu vezi mai mult visând icoană/Tu vezi din viitor în lume”...În *Abecedarul străpuns* este imaginea stării pe care toti o râvnim, dar știm/bănuim(ce puțin...) că facem totul ca s-o depărtăm, ca posibilitate, de noi: “visul de icoană” este, de fapt, visul/visarea/starea de Paradis. Copilăria este singura dovadă că era posibil, dar n-am făcut nimic, pentru a trasfigura posibilitatea, în realitate sacră...

“... *Ne ține, Doamne-n rânduieți*
Mai buni, mai singuri prin greșeli,
Și – ndură- te din cei ce mor

Să fim întorși ca un ogor” – la fel ca la Goga, Eugen Evu face să vibreze Cerul de un Bocet aparent irațional... - de fapt, chintesența unui “paradis confiscat”... Dar, din păcate, Eugen Evu TREBUIE să scrie partea a doua, continuarea poemului sublim al jalei metafizice ardelenesti: în această parte a doua, Ardealul își răsfrânge soarta asupra întregii țări, asupra tuturor românilor... Când icoana este cuțitul, și sărutăm răni...: „*Ne facem din cuțit icoană/Pe lemnul de cireș sonor./Și sărutăm de fapt vreo rană...*”

...Și, în definitiv, Eugen Evu este “scrisul din Cer” care să dezvăluie și partea a treia a Celestului Poem (început, cândva, de Goga...): “*Fruntea mi-o saltă Munții Ardealului pridvor/ Și- îngenunchind în stihuri clopotnița mi-e frunte/ Iar inima-i altarul de jertfă sus pe munte/ În arderea iubirii în sus, spre Creator.*” Este, de fapt, încheierea apoteotică a unui Ciclu - sau, poate, trecerea (la fel, apoteotică!), în Noul Manvantara! Poetul este Taumaturgul și Onomaturgul care, prin Logos Resacralizat, având ca “sustinere”, în lucrarea sa (re)demiurgică, înșșiși Munții Ardealului, Clopotnița-Emisfera Androginică ce lipsea împlinirii...iar Iubirea este Rugăciunea cea Veșnică...

... *Taci și tu, gură zvântată,/Taci, cuvântule, să mor.../Taci, tu inimă mușcată,/Taci și scrie-n urma lor... - doina*, de dincolo de “evi”, este LECUIREA LOGOSULUI!!! “De suferința mea devine arte/Și-n felurimi de chipuri e doar Unul/Matricea Sfântă- nluuminînd o carte/Mă paginează, Doamne, cu străbunul/Și toți urmașii noștri, mai departe !” – iar Poetul este cel mai fidel ascultător/înțelegător de Doină Mântuitoare, prin Forța

Turnisorul

Stihinică a Plânsului Orfico-Cristic: “*Sădește-n sufletu-mi furtună*”/Să-l simt în matca-i cum se zbate./Cum tot amarul se revarsă/Pe strunele înfiorate!” – spunea autorul primului volum al Doinei Românești, pe care a continuat-o Eugen Evu... De fapt, Poetul așteaptă ca Dumnezeu să-l “pagineze”, în sensul de a-l scăpa de Demonul Pytagoreic, al numărării – Dumnezeu preluând INTEGRAL sarcina exorcizării de numărul/numărare – ca-sovăială-neîncredere!!!!... – “înluminându-l” *O CARTE – Unică*!!!). La fel de “soteriologic”, prin orfismul Logosului, sunt și cele *Trei doine pădurenești*... în care spinii-raze umile(„travestite”mistic...) îl anunță pe Hristos, cel care se încapățânează să ne mântuie până și de delicii deznădejzii noastre...: „*Rai cu spini pe dealuri sparte/ Ierte-mă de-or fi să-nvie*”.

Da, Poetul trebuie să fie/existe, cel puțin ca proiecție ideală/extatică(de la ekestasis, ieșire în afara sinelui...) – doar în chip de Androgin de Foc (sfânt, evident... – soteriologic – și mai evident!): „Verbul meu suflet radiesteziac și zeu/În interiorul sferic al/Textului Domine Deu”... – pentru ca, în final, să-și recunoască, desăvârșit, Sinea:” Îngenuncheat mie însumi/În Splendoare ca ființă din Operă/Melodios și tragic mă închin/În numele Vieții și muririi morții/Melodiindu-te, românește./Amin !” Da, Poet nu se cheamă decât cel care are conștiința Sinei întru Sinea Divină: “Gândul că sunt gând din Dumnezeu”.

***

...Cele mai frumoase două versuri despre femeie, pe care le voi fi citit în ultimii vreo zece ani: “O, nemurirea râde și plânge când femeia/Se răsuțește-n puntea peste abis cabrând.” E un imn superb, închinat Femeii, celei care re-echilibrează, mereu, cosmosul dezzechilibrat de năucul Bărbat... - smulgând omenirea, prin „cabrare”-derobare decisă, de la Fața Răului Esențial-Distructiv, din zona „abisului” demonic. Cu Iubirea ei Necon condiționată, Femeia este, chiar în așa-zisa (rău-zisa!), „prea-curve”, tot Maica Cerului, a lui Hristos-Dumnezeu: de aceea, Hristos (cert Androgin!), are, în Ființa Sa Sublimă, atâta feminitate-sensibilitate universală (îmbrățișând, în Mântuire, întreg Universul...), dar este și atât de cumplit ARZĂTOR!!! – prin Faptă și Logos. Hristos iartă Femeia, și pe cea adulteră, și pe Maria Magdalena, cea care poartă, în numele ei, Lumina și Umbra, contopite: câtă splendidă revoltă are Hristos, când Iuda încearcă să blameze Femeia-Maria, din Magdalena-Femeia...Cred că fie și numai acest argument, prin subliniere, arată câtă stupiditate și totală ignoranță a sensurilor sacrale sunt în *Codul lui da Vinci!* (roman și film, deopotrivă...). Răzvrătită, profană și sacră – VIE, înainte de toate, EA, prin împreunarea-taină sacrală, smulge secretul zeilor – NEMURIREA (infertilitatea- plăcerea-ritual al plăcerii poate fi însăși sugestia stopării stării de păcat esențial...).

... „*Tu, îi dau nume textului, tu, clonă numărată invers a/ Entității care ne scrie în viziunea lui Borges Orbul*”...Mă bucur nespuse că îngenunchem împreună, stimate domnule Eugen Evu, la picioarele Orbului Argentinei –

de fapt, Marele Orb al Omenirii!!! - mai genial decât Orbul- Homer, pentru că, în "orbenia" lui Sublimă, Borges îl vede pe Dumnezeu- Hristos...În Biblioteca Babel suntem "scriși" cu toții, cu toate "textele" vieții noastre...Dumnezeu să ne îndrepte Textul- Logosul Ființei Noastre de Hârtie, spre Lumina care o va arde (hârtia... - evanescența, zgurile albe...), transfigurând-o în Logos Pur!

...,Pe cât sporește Carnea, substanța translucidă/ S-o decanteze zeii, cultura s-o cuprindă/ Prin spiritul viclean, Eonul să-și extindă/ Tulpinele de neamuri, plămada lor stelară?" - cele mai expresive versuri ale poemului *Demiurgos* (formă finală), strălucită demonstrație a întrepătrunderii mistice dintre carne, spirit-cultură și stele...sau: între carne, stele și spirit-cultură, sau... Până la urmă, Totul este Totul... – toate sunt TOTUL - dincolo de AMURG – SUNT CELE PATRU RĂSĂRITURI (PĂTRATUL CERULUI-TREIMEA MISTIC-DINAMICĂ) - iar toate se resorb în Unul!

„Mori Moartea !

Fă Răsărit Amurgul.

*Chiar însumi împotriva-mi, cu tot ce Tu mi-ai dat
Cu Sinele-mi și Sinea-mi reîntregi Pătrat
Triada să transceadă, fă cognoscibil visul
Astfel adevărindu-mi prin Tine Paradisul :*

*Și-adaugă Geniul lumii, pe noi redă-ne Ție
Să Știm ! Ca Deitatea Ce Ești din Nou Să Fie !”*

Prof.dr. ADRIAN BOTEZ

*Semiotician și hermeneut,
poet, cavalier de rang.*

Grafică de Radu Roșian

Castelano di Hunedoara- «Il Convivio» Eugen Evu

Marilena Rodica CHIRETU

„...mussica dell’anima e colori della mente ...”

„I numerosissimi premi letterari ricevuti în România și all’estero confermano la validità letteraria del poeta che riesce a trasformare la propria terra nella musica dell’anima e nei colori della mente... viva come *La febbre dei papaveri rossi* che, simbologgiando il sorriso della ragazza, sembrano volti che sorgono dal cielo profondo e schizzano verso la luce...

La poesia di Eugen Evu raffigura lo spirito del suo popolo, della propria terra vista come „*una terra di risanamento*”, della stroia e del paesaggio arcadio, tutto dipinto in un unico quadro, quello dell’amore, della devozione, della sacralità, cuciti con il fiolo d’oro del passato in parole ed imagini din particolari musicalità, profumo o misterio...

*„Come potrei estrarre il freddo di quel profumo
Sulla riga di luce delle tue labbra
Il bozzetto di quel vago edenico
Dorato nel giglio del sorriso”...*

*Antologia” Cento poeti per l’Europa del terzo millennio”
- ed Accademia Il Convivio, Italia 2007
Fragment din prezentarea în italiană*

dr. ing. Ion URDA

*Membre fondator și președinte
al AsCUS „Provincia Corvina” Hunedoara*

...o valoare națională cu recunoaștere internațională...

Titrat „*Consulting „Editor” și „RESEARCH Board of Advisor*”, decernat de The American Biographical Institute do hereby recognize that „ – 2005; Titlul de „*Prinț al Poeziei*” – Deva, 2005. Diplomat de onoare al unor Fundații și Asociații din România și din U.S.A.; Diplomat de Excelență al Județului Hunedoara, „*pentru o viață închinată artei*” și Titlul de Ambasador cultural al județului Hunedoara; Titlul de „*Cetățean de Onoare al Hunedoarei*”. Medalia „Ioan de Hunedoara”; Trofeul „*Cheia Orașului*” – 2006, conferit de Primărie și Consiliul 2005. Doisprezece importante premii în Italia, pentru creație în română, italiană și franceză. Premio Antonio Filoteo Omodei, Menzione Speciale Italia, 2004. Premio „*Recognoscimento Speciale*” și Premio „*Poesia Prosa e Arti Figurative*” - Castiglione di Sicilia și 2004 Giardini Naxos, Italia; Premiul NOVALIS – Kreis, München, Germania, 1999 și 2000. Diploma de Excelență a Asoc. Române pentru Patrimoniu, 2005. Titlul de Accademico e Delegato del Convivio, 2004, Sicilia - Italia . Titlul de Expert literar al A. Biographical Institute, U.S.A. – 2006. Membru de onoare Academiei de știință, literatura

și arta Oradea. Membru din 1990 al Societății Ziariștilor din România (legit. Nr.1067) ca redactor șef de revistă; Titrare The World Medal Freedom - 2006, A. Biographical Institute, SUA; corespondent L' Atualitta din Roma.

Prezent în peste 40 de reviste de specialitate din țară și din lume în antologii și culegeri literare din Romania, precum și în reviste din Ungaria, Serbia, Italia, Germania, SUA, Croația, Australia, Franța, Belgia, Bucovina.

Colaborează la numeroase publicații, cu publicistică, poezie și cronici literare, eseuri, cronici de arte plastică, opinii, editoriale, etc. Inclus în prima ediție românească- VHO's Who in Romanian și în șase ediții ale „ho's-Who American Biographical Institute- Carolina de Nord.

Publică în reviste internet (România, Germania, Australia – Agero-Stuttgart, Ziarul meu, Noi nu, Altre Pagine, Paradigma, Clipa. Site realizat de Marilena Rodica Chiretu pitestiromania.il convivio.org; reviste italiene, maghiare, etc) semnând articole, eseuri, poeme, pamflete, jurnalistică, istorie, traduceri. Titrări în dicționarele Who'sWho A.B-I. -SUA „The Lifetime Achievement Award great achievements Science – International Profiles of Accomplished Leaders - 2007; Medalia de Argint Pur a Concursului Internațional „Coppa d'Orro - al acad. ”F. Petrarca” din Capranica – Roma - Italia, Regio Calabria și Statul Vatican – 2007; Premiul pentru rezistență literară, Maramureș - 2007; Premiul internațional ITALIA - la Premio Letterario Internazionale „Il Sentiero dei Briganti” – Cellere e Viterbo.Premiul Prinț al Poeziei- Deva 2005, Cheia Cetății Hunedoara,etc.

În activitatea sa literară, Eugen Evu a fost receptat critic de nenumărați cronicari ai revistelor, publicațiilor, dicționarelor sau site-urilor internet, participând la viața literară și artistică din județ, dar și din țară, unde a reputat succese remarcabile, implicit un prestigiu bun Hunedoarei culturale natale, mișcării literare predilect din această parte a țării.

Este prezent în volume de înaltă ținută ale istoriei literare române, între care numeroase antologii tematice; În volume și dicționare ale unor critici consacrați: Prima Verba de Laurențiu Ulici; “*Literatura Română Modernă*” de Laurențiu Ulici, vol. 1, ori în marele “Dicționar al Scriitorilor Români” de la origini până-n prezent (perioada 1970-1989), vol. II, de Mircea Zăciu, Marian Papahagi și Aurel Sassu (referent Al. Cistelean, cărțile de până în 1989); Aurel Sassu – Dicționarul scriitorilor români; Aquilina Biraescu și Diana Zarie - Scriitori și lingviști timișoreni – 2000; Dicționarul general al literaturii române – (E-K) Academia Romana; Vise într-o liniște sumeriană, Editions Cogito bilingv, 1999; Portret de grup cu Laurențiu Ulici, ed. Dacia, 2002 (pag. 129-136); Marele Dicționar Al Academiei Il Convivio - Cento Poeti per Europe, „unicul poet român din cei o sută selectați și prezențați” (Accad Angelo Manitta și Marilena Chiretu) „Panorama poeziei românești” 1970-2005, de Horia Țârnu; Fourth international Anthology on paradoxism, ed Almarom 2004, Camera cu pereți de oglinzi, D-tru Velea, ed Siteh 2006, alte dicționare importante.

Dicționarul biografic al literaturii române, ed paralela 45; Timișoara literară - al membrilor U.S. Filiala Timișoara. Antologii și site-uri româno-italiene, antologii ale premiilor internaționali, ș.a.

Este inclus în primele două ediții ale Dicționarului „*Personalități hunedorene*” și-n dicționare americane, precum și în edițiile 2003-2006 Who's Who ABI. SUA .

Eugen Evu se dovedește o certă valoare națională, din păcate cu o recunoaștere mai mult internațională...

Domnița de Petrila

Prof. Elisabeta BOGĂȚAN
Poet, eseist, traducător și editor

EUGEN EVU – PURPURA IARNA

Profundă, solemnă, dăltuită parcă direct în timp, poezia lui Eugen Evu pare a fi, din chiar momentul irumperii în cuvânt, sortită să dureze. Confirmă aceasta și volumul recent apărut la Editura Eubeea din Timișoara, (2006), « Purpura iarna ».

O poezie densă, ca o materie condensată la maxim, care încătușează nebănuite energii latente , o poezie izvorâtă dintr-un prea-plin sufletesc dă măsura unei înalte arte a zicerii, cu subtil dozaj între cuvânt și necuvânt, în sensul impus de Nichita Stănescu : « *În interiorul ninsorii o singurăitate străină / Dor de mine însumi din plânsu-mi / Mimesis doliu delir de flaut al viului / Sub vulturul cu rece lumină pe spate / Verbul cu gheare în spirală rotește / Captivul sieși cerc / Inelând tot mai strâns / Cum dinspre margini spre miez al vibrației / Arbore-i* ».

Poetul care « *smulge trilul din lespede* » reafirmă originea sacră a artei: « *Sublunar, să se smulgă din sine-androginul / și-amaru-nfloririi, hierofania-nvierii / Ars mimesis imitatio dei* » și « *În interiorul ninsorii / imprudent înflorind / ramura, flautul sacru* », « *cerul gurii tale-i fagure la zei* » . *Ochiul poetului vede esențele : « sfericitate a Logosului, / logica, de lumina seminței / dornică, rodnică »* , « *lumină divină-n dornică tină / reciprocă inseminare iertare prin vină / răsucită-n spirală în haos* » .

Sacralitatea la Eugen Evu nu e cea a unui « Deus otiosus », ci o sacralitate revelată, (« *Zeul plângea, ultim zeu, răzlețit în pădure / prin spinuri, prin urme de înger căzut, / Prin urzicate aure/ ci grăbită-n sărut mușcătura zeiței* »). Un panteism cald, o contaminare de sacru a orizontului omenesc, face raportarea la sacru firească : « *Luna era jumătate-n pridvor / sacru, de melos și sferic străpuns / ca un cromozom seminal de izvor* ». Și doar uneori aduc răcoare « *amintirile Celuilalt Soare pe spatetele visului oglinzi / sculptate din lacrima gigantului orb* », care amintește de Marele Orb, Marele Anonim al lui Lucian Blaga.

Invocarea arhetipului este realizată prin apelarea repetată a vocabulei UR, ca o incantație menită să reînvie forțele « ab initio ». De altfel, incantația, explicită sau implicită, este deseori prezentă în poezia lui Eugen Evu, cum este poezia intitulată chiar « *Incantație* », cu enumerări și apelări cu secrete conexiuni : « *Singure se recompun cele destrămate-n de sine căutate / aleanul e-al inimii cuib legănat de vânturi bătrâne / Din zbatere memoria zborului zburare de cuget / Coloritul durerii ocrotind esențele pure.* »

Investirea cu har este văzută de poet ca o hipnotică zicere, un dicteu automat după ziceri celeste, (« *De dinaintea cuvântului / este în poet acea bucurie / extazul irizărilor, curgerea zărilor* »), astfel încât poezia devine « un delir controlat sau extazil gândit ». Pe această linie dă poetul definiția poeziei : « *între noapte și numele omului / chihlimbarul acestui poem peste ape / înfloriri delirând, ale celuilalt timp, / sieși taină și ardere.* ».

De altfel, în poezia lui Eugen Evu motivul originii divine a poeziei este puternic reprezentat : « *De dinaintea vorbirii / sufletul își amintește imaginea / luminoasă transparentă latentă sub semne / Enoch și Orfeu dăruie sferile vii : în sclipătul ei promisiunea / întoarcerii arde. / Nimic nu e mort. Sursa dănuie curgerea.* ».

Poetul își asumă menirea unor mesaje vizionare, care condensează în cuvinte legități intrinseci existenței, ca în « *enunțul evuian* » : « *Prin aceea că Dubla spirală genomică-i vie / astfel pulsează Etern Universul: și-i dublu / în unicitatea-i multiplu* ».

O « *empatie divină* » descoperă poetul în regăsirea sinelui în poezia română : « *Nicăieri exilul nu a fost / Mai fructuos decât în interior / În teritoriul poeziei române* ». Iubitor de românimie, de ținuturi transilvane, poetul își afirmă mereu apartenența : « *tu, Transilvanie stranie / printre ruine apocrife deja hotărâtă mi-i viața/ hlamida zeului cu litere hiperboreene / Vântul cu numele Acvilon pe sub vulturi / Și clopote în transă mă-ndrumă spre casă* ». Meditația asupra poeziei descoperă resorturile ei divine : « *Am avut un răgaz, să contemplant / Irealul prăpastiei, dar și frigul din ea / Liniștit, cât să-mi văd propriul templu / Înainte să-l pot alunga... / Cum, pe cine ? Pe cel intangibil, / Pe de-ne-numitul ! Pe zeu / Exilat (pentru-un timp) în istorie - / Deghizat în chiar cântecul său / Și-n bătrânul cuvânt, ce izvor ie, / Care curge, devine memorie.* »

Poezia apare mereu în lumină apoteotică : « *Lumină cu sămânță în ea, / care plânge... / Suflet al meu, Interior care ninge / Însă știu, însă știu, însă știu / Tulbure dorind străvezii / Dor al lumii-n lumina cea vie / Floare ești tu, poezie, / Floare pe care nu o vei, dar va fi / Dorința-n noapte știe, vanflori* ». Întâlnim adevărate arte poetice : « *Patria poetului // Poezie, tu, patria mea. / Teritoriul al inimii / fără atingere. Alinătoare-i / duioșia vrăjmașului. / (...) Făptura-n eternă întoarcere. / lanuri imense de in, ale cerului - / fastuos unduind, chemătoare / dincolo de pura iluzie / a zărilor nopții.* »

Melancolia la Eugen Evu este frecvent asociată dorului : « *Arde golul ca-n amforă, gol din brațe străine / Sunt și țarm și talaz, iarna pleacă și vine, sfărmatul clopot prin vis / În Exil să mă tângui, din Exil să îți scriu / pedepsit ca părinte în fiu, iubitor astfel viu, / Să mă iarăși sfâșie dorul de cine / Care nu este, dar vine, devine...* ».

Meditația asupra condiției omului dă gravitate tonului : « *Smulge-mi săgeata din verbe și vindecă-mi umărul... / Să ningă, să ning, trecut ce pe sine se-ascunde / Cine suntem, mergem de unde, spre unde?... / Răspunde !...* ».

Urmărind o linie mai veche, esențială, a scrisului lui Eugen Evu, poezia sa primește, în răstimpuri, limpezimi de piatră prețioasă, care dau întreagă măsura talentului și a rafinamentului artei sale : « *Parcă stătea ceva să se întâmple / Pândind, de pretutindeni, întru toate / Stam prizonier în naosul din tâmple / În gând venit de foarte de departe / Eram ca treaz în straniul fenomen / Strălimpezit și gândul meu cresc / talaz sau undă-n sus, către etern / Sporind, apoi, deodată se pierdu / Trântit pe jumătate-n somn ca-n moarte / Din strigătul grozav căzui prin vis / Iar visul se închise ca o carte / Lumina deveni cuvânt ucis.* ».

Tot limpezimi prezintă, pe alt registru, poezia de notație care adoptă tonul colocvial. „*lumea e-n mine merg pe străzi care nu m-au iubit / ce miracol mai adulmecă ramuri blajine ploaia a șters / urma de sânge a micului prieten servesc o / lacrimă răspund la scrisori uit numele morților / ale viilor le mai greșesc îmi cer scuze oricum / ce miracol, Doamne, antimateria totuși există*” sau „*Cel puțin m-au iubit și poeți adevărați / Cel puțin n-am trăit pe seama altora / Cel puțin nu l-am plagiat pe daimonul bun, l-am fentat pe cel rău / Cel puțin mi-am văzut numele nins pe spatele zeului / Cel puțin mi-am iubit patria ne abstract*” . O cuceritoare aparentă simplitate a zicerii trădează forță și profunzime, meditația asupra existenței devine gravă și discursul poetic primește o esențialitate, o generalitate tulburătoare.: „*Ceea ce adeverește ființa / nu îi este sens purtător. // Altceva urmează Văzutului / Fenomenul precede visul.// Ai fost visat. Treaz pulsează cerul / În făpturi și-n cuvinte.*” Sau, în registru similar, cu fericite metaforizări : „*Pe-omătul paginând scripturi în rugă / Fricoase cuiburi țin și-ascunse-n ele / Cenuși de păsări arse către stele*” care uneori devin ample, sintetice („*Fără teamă mi-a stat pe umăr / Pasărea morții./ Am împărțit în tinerețe / Cu ea culcușul. / prietenoasă, pot spune, / Somnu-mi pâdea. / De la mari înălțimi Am scrutat teritoriul cel straniu./ Bănuiesc că nu a fost străină (De cântecul meu./ Acum nu mai știu unde tace./ O fi pe-aproape? / Orizont învelit / În privirile mele, ori răbdând / să devină de aur / ultima-mi lacrimă?*”)

Acest filon este întărit de prelungiri din volume anterioare, poezii-bijuterii, de domeniul perfecțiunii: „*Imitatio Dei // Joc de cuvinte / Al Domnului/ Scânteind peste/ Mărire somnului.// Ah, pe orizontală cuvintele / Mormane de scoici, sidef sfărmat - / Netezite morminte ale furtunii / Ale*

Memoriei Sale. In / aeternum Te gloriam! / că suntem, că sum / Flăcări fără fum/ Arderi fără scrum -/ Complici ai Domnului / la mărire somnului.”

Mișcându-se dezinvolt între mari teme și motive, îmbrățișând cu ușurință diverse registre poetice, Eugen Evu risipește har și talent în așa măsură încât fiecare nou volum devine o întâlnire de sărbătoare cu Poezia.

Surioara Domniță de lumină neagră:

Erika ERDÖS

Îieșirea din Timp sau despre Ontologii inerte și polimerice (în teatrul lui Shakespeare)

Richard al III-lea, Titus Andronicus, Falstaf, Caliban... câteva exemple de jalnice produse cvasipatologice, enclave ce se vor potente în fața unei realități, unde, militantismul în favoarea implicării evocă obsedante chemări lipsite de o valoare conturată convingător, de un vagabondaj andalucian.

Într-un fel de parodiare in-conștientă de sine, care induce în eroare printr-un mecanism fals de fetișizare a diferenței acestor x - realități, ce, odată adoptat, te legitimează ca protecție ce fascinează, gresit! Dincolo de a mângâia vreun model stupid de discurs "*determinist*", vreau să subliniez un fapt trecut în umbră din cauza unui simbolism tardiv (asemeni d-lui Laforgue), că luciditatea acestor așa-ziși "*outsideri*" este o proiecție ficțională a absențelor dintr-un teluric în destrămare ce caută un fel de candoare a blazării, prin expedierea voluntară a unui model paideic arhaic. Plus, după principiile unui liberalism veritabil, acești eroi de kașmir sunt de o dihotomie suspectă. Prin texte-mozaic, Shakespeare expune deloc discret (evocându-ni-l pe alocuri pe Musorgski, cu nasul lui roșu, și fața mototolită bătrânicos), crusta fadă și placidă a normalității ce, prin aceste false prezențe (trădând o cecitate de facto), nu fac altceva decât să se deschidă istoric ipocrit, aliniați și ei, în fața unei transcendente goale!!

Există, desigur, un aspect monotropic al ființării, și e ciudat cum, prin jocuri de lumini și unghiuri mobile, strategic așezate, e construită ieșirea lor (asumată sau nu, ca proprie alegere sau nu), dintr-un rithm al inapetenței generale pentru libertate (ce cuvânt mare!) și înțelegere de bun-simț... Ca să intri într-un fel de formă, indiferent de cât de consistentă se vrea aceasta, trebuie să te deschizi înspre potență, prin act; potența ca și activarea unei subiectivități ce ține de o realitate proprie, ubicuă, de timp nedeterminat și străveziu.

Francesco Goya - Intermezzo
sau *Le Bordel des muses*

Întotdeauna de o hidoşenie funest - prevestitoare, într-un stil desuet aparent "*productiv*", Richard al III-lea, în celebra scenă de seducție, unde, preocupări convexe sunt asezonate cu miasma componentei corporale a scrisului lui Shakespeare, se circumscrie unei metafizici profund neoriginale, în ale cărei falduri de o refracție personalizată, cade ușor și previzibil o half-woman, ce își lasă cu o lascivitate călduță și în tempo narcisiac, organul respectului de sine târât pe umărul (și limba) unui intelect mutilat și mobilat abuziv de crampele unei așa-zise personalități-unicat.

Prin tot felul de interdicții dictate de disciplina unui "*Deus*" (ex abrupto...), găsim un Caliban, pus sub lupă și mărit cu tenacitate harpagonică, simbol al unei inocențe curate, instinctuale (de altfel el așa și apare pentru Prospero), acum chinuită și oarecum afectată de o formă de perverteală experimentală generată de tortura unui climat unde instinctele mai sus amintite se întind, asaltează, cu sete de "penetrație", de foame de suficientă, spre Absențe, spre absurdul unui insuficient ce nu se explică sub nicio formă, și mai ales, care devin, paradoxal, nici măcar cicatrici pentru o "*sensibilitate*" devorantă ce trece epidermic dintr-o direcție în alta, dintr-o poftă în alta...nimic special, nimic diferențial, polimer slab, înșiruire de primă stare rousseau-iana, dar de data asta, manifestabilă într-un deșert al minții unde proiectiile sunt cu atât mai mari cu cât nevoile sunt mai infime, mai brute! Im Anfang war das Wort !....și apoi s-au construit miliarde de Burghtheatre

Mai departe, pornind de la definiția afectului ca și "subiectivitate a unei stări psihice elementare, neanalizabilă, vagă sau definită, dureroasă sau plăcută, care se poate exprima masiv sau sub forma unei nuanțe, a unei tonalități", ajung la maselele zbenguieli sexuale, ce, prin suprapunerea de forme diferite de manifestare în abstracto, potentează efectul unei picturalități textuale, la fel de false, poate și din cauza ramolimentului britanic cu care scoate (macerat de moliciune și tic-tac-urile sterniene parcă), din depozitul unei memorii cangrenate de crezuri dezlănate, "bardul" din Stratford-upon-Avon, Iluzia

Ca tot nu se vrea un teatru al derizoriului (în sens ionescian), ca tot e purtat ca un fel de adevărat artofor, e totuși, cred eu, vorba de o acceptare somnambulică a unor stereotipii conceptuale și, aici, mă refer, mai ales, la nuanțele atașate plictisului și sărăciei endemice, of course,

monocromatice, ale unor entități ce tac, ce se tac tocmai prin demonstrații stupide și culpabilizatoare.

Deci, ca și cum logica verticalei e una strict aderente suficienței la un social ce (se) auto-revelează și își "uită" nuanțe (paradoxal și apofatic), sui generis, ce ar trebui xilogravate și multiplicare obsesiv.....

"*Calea Regală*" este de fapt o atmosferă stătută, unde fac infuzie cu Timp, câteva abisuri de cerneală...

NEAUZIT DE LUMINĂ sau eliberarea de eclecticismul limitei

Cartea poetului Eugen Evu, apare ca o rectificare a neconcordanței dintre Acum și Dincolo, sunt abolite ca insuficiente cadrele semnificațiilor imediate, ne-mediate și mai ales, într-o algebră motivat deconstructivă, potentate sensurile politice inflamate alături de miopia demagogică, maimuțeaala programată, toate prin proiecții antropologice ale unor cvasi-sensuri atașate unor semi-docți.

„Zidit în metaforă”, autorul vede scrisul ca și alternativa în fața inexorabilității unei Morți ce își pierde funcția angoasantă, pentru că thanatosul e aici amorțit, se postulează o stare anamnezică, exercițiu platonician, ce reintegrează, ce dă sensuri și finalități spiritual-ierarhice „*sunt aici și sunt uitat de cine știe cine, și când!*”.

Realitatea ca structură fluidă, meta-realități ce zvâcnesc în nuanțe accesibile numai inițiaților, syntheme ale neapartenenței la Limite și metempsihoza sacru orientală „Măsura fiind a sacrelor ondalii”; răscruci hermetice, și autorul ca proiecție în spațiul de frântură dintre lumea epidermiei cerute de un mediu ce se vrea uniformizant și unidirecționalizat și ne-lumile străvezii „*Fântâna-rezlețită la rascruce/ Mă uit în tine ca în mine însumi*”.

Structuri puternice de limbaj ce dezintegrează lent convulsii ale unei memorii ce suportă conștiința unor poli-stratificații sacro-culturale: „Nesătul niciodată ca spirit”, poetul, într-un delir ca predeterminare ontologică vede cum „Canibalismul lor ziesc vrea oameni”, cum „*Fiece teorie/ Dualizeaza substanța*”. Apoi, revelația structurii Celuilalt, prin consumarea în frenezia tipică sparagmosului, a propriei structurii, hermeneutica absolut unică (într-un fel de blestem a regelui Midas), ruptură de nivel ontic „*Pe cât sporește Carnea, substanța translucidă/ S-o decanteze zeii/ cultura s-o cuprindă*”.

Poetul neagă construcțiile telurice de agregare etilizate, forme aulice care nu mai au nimic de spus, doar o pulsație inerțială a unui sistem artificial și inefficient (poate doar la un prim nivel de o vulgaritate postmoderna): „*Să devii/ Prin aceea că uiți în parte/ Cine ești/ Zilnic*”; travaliu de re-inventare printr-o deschidere a transconștiinței, pregătire contiua a subiectivității pentru ca „Omul este o ființă/ Care devine ceea ce crede că este”, depărtare

de starea dezarticulată a unui mundan ce se vrea panspermic în sensul unei sceleratii sexuale, erosul postulat de poet fiind unul al Transcendentului, eliberatoarea forța kundalini fiind activata printr-un demers pantagruelic de ocolire a „doctrinelor răsucite”, a „genezelor pervertite”, viziune cu posibilități de distorsionare a infecțiilor a-posteriori, autorul se dezice de supraviețuirea în mod fraudulos, anti-positivismul acceptat ca reflex ale unui vechi respect și atât!

„Neauzit de lumină”, carte-om, ca și cosangvinitate (în sensul unei exacerbări a conștiinței-de-sine-prin-sine), apare ca o kalliphanie la scara unei auctorialități ce propune o perspectivă anamorfica, trecere de rit misteric printr-o multitudine de eikon myhtos, pentru ca, în final, la un al doilea topos redescoperit prin asumarea de noi sensuri, să apară, în lumina de rit arhaic, agathophania, Binele ca și esența orfică, sămânța ce se vrea parte a Întregului, poetul, parte ce se vrea auzit de Lumină, tragicul așteptării în Cuvânt „o suferință-n sus e poezia/ și-nlocuiește viața,o devoră!”.

„Un adieu et je n'ai pas de mots”...

Erica Erdos este studentă în anul II Literatură comparată și Norvegiană - Cluj Napoca, membră în Colegiul Provincia Corvina (2008). Pariez pe o devenire de excepție și o împlinire în armonie cu Steaua Norocului și Dăruirii

Un mic protocol elogios pentru exilații rămași acasă cu sufletul: - Adio, dar rămân cu voi...

Eugen EVU

Contra frigului stelar

*Se dedică lui Lucian Hetco
Melaniei Cuc și George Roca*

De rescris într-o a nu se uita...

Încă de copil, spunându-mi-se cum a fost făcut Omul, am avut câteva nedumeriri care – iată, la bătrânețe, revin pe „*memoria lungă*”. Acea logică elementară a copilului, pare să fie o discernere aparținând reminiscentelor sau relictelor înăscute, ci nu...făcute.

Cuvântul biblic este unul scris, într-o a nu fi uitat, așadar este învățătură pe termen lung însă acordată la nivelul de cunoaștere al celor contemporanii cu scribii...Chiar dacă a fost dictată de însuși Dumnezeu, a fost destinată așadar omenirii în întregime, ci nu doar unui popor ales... Părerea mea este că Divinitatea nu a dictat scrierea direct, ar fi fost cu totul plictisitor și avem mai degrabă sensul de revelație: celui care a primit spre învățare cuvântul Domnului, i s-a revelat, adică a fost inspirat telepatic.

Deoarece logic de bun simț este că Omul a fost creat ca pământean – dacă Edenul era situat pe planetă,- și el a fost creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Nici omul, darmita Tatăl omenirii, nu și-ar putea vreodată dori o

reflectare a Sa orbă, nu își concepe urmașii – descendenții - fiii, niște idioți. Apropos sintagma „*fericit cel sărac cu duhul*” - se știe că traducerea deficitară e din greacă și altceva înseamnă: „*PTOCHOS TO PNEUMATI, a fi blând – blajin – cumpănit cu duhul*” ...

Așadar să meditam: în prima parte a existenței speciei adamice, Domnul nu doar „umbra prin răcoarea dimineții” paradiziace dar și **dialoga** cu omul. Omul nu era dobitoc gol și inconștient, devreme ce avea un limbaj evident și el dumnezeiesc: după asemănarea ...

„*Păcatul original*” este definit sec: „*cunoașterea*” (diferențierea) binelui și răului. Dumnezeu a observat - deși era atotvăzător și ubicuu - că Adam și Eva s-au ascuns de temere. Li se spusese să nu încalce porunca divină, de a „*mânca din pomul cunoașterii binelui și răului*”. Restricția era una de prevenire a... emancipării, deci a devenirii... Or, dacă a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ceva nu e clar cel puțin în înscrisurile biblice... Vom regăsi și în cap. „*Stricăciunea ...*” episodul cu Babilonul: pluralitatea Elohim (o fi vreun substitut...demiurgic?) se teme ca omul să nu ajungă „*asemenea nouă*”, să „*ajungă la ceruri*” așa că geloasă pe omul emancipat îl cenzurează și va distruge specia... salvând doar un eșantion (Noe) .

Omul creat dintâi era deștept, el vorbea cu Înșuși Dumnezeuul lui creator și dialogurile erau agreabile, îi inspirau iubire filială omului. Limbajul este ab initio verbal, ci nu scris. Omul a încălcat ulterior și cenzura divină, descoperind semnele și apoi scrisul: factori esențiali pentru emancipare sau prevenitor al recăderii în barbarie, era vital pentru supraviețuire.

Deci dacă omul adamic a CUNOSCUT... binele și răul, recunoscând implicit că este GOL (în goliciune animalică, în treacăt fie spus, vulnerabil climatic, expus primejdiei...), trebuie să regăsim – regândim și sensul inițial al noțiunii de CUNOAȘTERE.... *Formula biblică din geneza pentru cunoaștere are un sens absolut clar: al copulării dintre bărbat și femeia lui!*

Condiția perpetuării stabilită de Creator a fost clară, motivul de asemenea: „*a se înmulți și a stăpâni pământul*”. În acest sens, omul chiar după pedeapsă, alungarea din zona originară a creației (Facerii, *nu nașterii din împerechere*) – a rămas în condiția (programul) creatorului său. Adam a cunoscut-o pe Eva... Adam s-a culcat cu Eva și au cunoscut sensul faptei lor, au avut primul urmaș. Iată aici un prim răsad al Treimii. Doar că Tatăl este (și) fiul, (născutul rezultat prin naștere) și Duhul Sfânt (esotericii îl numeau feminin, Sofia – înțelepciune, inteligență, intelect, conștiință)... Tresărim deloc ludic la vocabula integrată (original greacă) – TELE - poate telepatie?

Omul a cunoscut așadar la modul carnal, trupesc, adică și-a relevat sieși (fie îmboldit de o entitate rebelă, Lucifer - Satan, creat desigur tot de Universalul Creator, însă la un rang mult superior potențial) – acel **hiat dintre bine și rău...** „*Dualismul*” acelui divin pare să fie diferit de Trinitatea pledată telologic și teosofic ulterior. Omul, **făcut** inițial, ci nu născut (!) putem înțelege cumva clonat („*identity copy*” - după chipul și asemănarea ...) a fost re-condiționat permisiv și din iubire

infiniță, pe jumătate iertat – pentru a se perpetua. Condiția secundară (!) a fost înmulțirea nu așa cum El dorise la început, ci la opțiunea perechii...

Nu încetăm a ne tulbura de aceasta: cunoașterea fizică induce și o altfel de cunoaștere, prin aceea că dă omului șansa de a se autodepăși, adică de a semăna cu creatorul și în sensul puterii dumnezeiești, DE A CREA? Desigur, vom reînțelege și faptul că femeia ieșind din condiția de făptură creată, ci nu născută - suferă prin abaterea de la condiția primară - arhetipală, prin ceea ce Domnul definește „durerile, chinurile facerii”... O incompatibilitate anatomică poate fi înțeleasă și ca o imperfecțiune a creației. Devierea motivează desigur – teoretic – consecința.

Se știe că nici un alt mamifer terestru nu naște prin chinurile facerii, ca omul... Însă, în afara oamenilor, toate animalele superioare au perioade anume pentru imperativul vital sexual și acuplare - numit rut. (Un pic ciudată fonetic... asociem cuvântul rut de... sărut... Poetic zicând, la început a fost... mușcătura, adrenalinală, și aceasta a sumbimat în sărut...)

Creierul uman are, pentru senzația extrem de plăcută a orgasmului, un distribuitor senzual, o hartă erogenică pe tot corpul... O serie de funcții - stimuli, neapărat tot de creator programate funcțional, necesare procesului de reciprocă atracție și normalitate a condiției fertilității prin acuplare. Dacă vedem unde a ajuns azi senzualitatea și sexualitatea excesivă, erotismul exacerbat – ne mirăm că acel „păcat originar” al cunoașterii carnale, în care două trupuri devin „o clipă cât veacul”. (Orgasmul cel asemănător agoniei, ...extaz și agonie...). Unul (...) întru a-l concepe pe al Treilea (...) este un continuum ce pare nelimitat și irepresibil în istoria multimilenară a umanului. Numai dacă Altcineva este Veghetorul – sau, cum scrie tot în Biblie, „regele ACESTEI lumi”... În care dintre lumi (și lumile de lumi) din miliardele de galaxii perceptibile de oamenii actuali, o fi Dumnezeu cel ce – desigur – se continuă în Operă – prin intermedierea Ființei - Inteligenței Cosmice Incognoscibile, în om ?... revenind *per conclude* : dacă scrie că omul vorbea cu Dumnezeu în mod direct - credem. Dacă da, deducem contradicția: omul nu a fost inconștient de cine este și ce i se cere – prin aceea că el a fost CREAT: după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Q.E.D. Literal, în fiecă DEMONSTRAȚIE, există vocabula DEMON (corect gr. DAIMON)-ul socratic. Iar a scrie este o erezie pentru că creatorul nu ne-a înzestrat ab initio cu aceasta. Dar pentru condiția omului lăsat singur să se dezvolte, să devină, după chipul și asemănarea ..., (Esher ashe Eshe - cel ce sunt sau cel ce devin în continuum) – a scrie a fost și va fi vital esențial: a nu uita, a stoca informație și a comunica... Așadar A CUNOAȘTE... Noi nu exagerăm când atribuim facerii operei literare, durerile facerii, chinurile, muncile indicibile ale creației virtuale. Pare o luminiscentă a splendorii apheyonice – sau ancestrala impulsivă a inefabilei și imuabilei divinității... Arta creativă redefiniște sublim umanul. Este divinație, ci nu incubatio. Mântuire, ci nu băntuire. Când decade în aceasta, ceva din interiorul materiei vii s-a defectat... Îmbolnăvirea nu este indusă din creație, ci din mediul dizarmonic, din dereglarea funcțiilor genomice – desigur atunci când omul s-a „înnoit” prin naștere în condiția Originară. Ontologie - entelehie. Accedere - Transcendere. Captivi în libertatea cosmosului, iată un paradox de suprafață într-un oarecare discurs. E bine să medităm în Dao. Să fim

atenți la luciul apelor calme, ci nu la spasmele telurice ale uraganelor, fie ele psihice. După furtună, vine iar soarele. Luați aminte în interregn, căci în interregn suntem. A cunoaște, a iubi. Cunoaște-te pe tine însuși... Re-cunoaște-te în chip și asemuire cu Dumnezeuia.

Lucian Blaga scria „*a cunoaște/ A iubi/ înc-odată, iar și iară...*” A iubi e... primăvară. Înnoire ciclică, renaștere, reîntrupare, genesă perpetuă, recondiționare în legitatea iubirii creatoare: ninsoarea pare a fi un ritual misterios al Naturii, virtual, întrezărindu-se următoarea înflorire... *”Risipei de petale i se dedă Florarul”* ...

Iubite cetitoriule: după aceste simple fulgurări ca să scriu așa „*în interiorul textului*” (cugetului), adică în interiorul ninsorii..., să ne împărtășim din același Lucian Blaga, poetul diferențialelor divine:

„*Visând, întrezării prin doruri/ Latente-n pulberi aurii/ Păduri ce ar fi fost să fie/ Și niciodată nu vor fi...*”

Să-ntrezărim și noi în sus, prin doruri și să ne tulburăm într-o mai limpezire... Deoarece credem știind că suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Recognoscibil în chiar Opera Sa în perpetua Genesa....

Grafiță de Radu Rosian

Empatia divina sau noblețea mării poezii

FLEUR ADCOCK

Medalia de aur pentru poezie în U.K.

The Queen's Gold Medal for Poetry 2006, a fost acordată de către MS Regina, poetei de origine neo-zeelandeză stabilită în UK, **Fleur Adcock**. Versurile poetei sunt cunoscute iubitorilor de poezie din România prin excelenta traducere facută de Liliana Ursu în volumul colectiv *Trei poeți englezi contemporani* (Editura Univers 1989). Festivitatea de decernare a medaliei a avut loc la Buckingham Palace la 7 iunie 2006.

Volumul pentru care poeta **Fleur Adcock** a primit *The Queen's Gold Medal for Poetry 2006* se intitulează *POEMS 1960-2000*, și a fost publicat de Bloodaxe Books, Newcastle upon Tyne in 2000. Cartea a primit la publicare o *Poetry Book Society Special Commendation*, este o culegere a poemelor scrise și publicate de poetă în decursul timpului. Recent, cu acceptul poetei, am prezentat-o și în prestigioasa revistă orientată spre deschiderea culturală europeană. „**Provincia Corvina**” (detalii despre Premiul Regine și traduceri bilingve) iar în pragul noului an 2007, oferim alte două poeme bilingve, elegantei reviste devene „**Vox Libri**”.

Lirica doamnei Fleur Adcock este mult apreciată prin stilul conversațional și ironic. Poetei i s-a mai acordat *Cholmondeley Award in 1976*, *New Zealand National Book Award in 1984* și *OBE (Officer of British Empire Order) in 1996*. Poeta este *Fellow of the Royal Society of Literature* și face parte din conducerea organizației *Poetry Society*. A publicat numeroase volume de poezie, a editat mai multe antologii și a scris *libretti* pentru operă și alte lucrări de Gillian Whitehead.

Între 1979 și 1981, a beneficiat de *literary fellowships* de la Northern Arts in Newcastle și Durham. În 1984, poeta a vizitat România, când a început să învețe limba română, facilitată de cunoașterea limbii latine (tradusese din latina medievală în limba engleză *The Virgin and the Nightingale 1983*). Am regăsit ecurile de profunzime ale acestei experiențe afin-culturale în poeme care reflectă inconfundabil un simț de observație ultrafin, privitor la comportamenetele omului de cultură înregimentat într-un sistem totalitar, tușa ironică fiind tangentă oarecum cu a lui Marin Sorescu, minus sacrasmul parodic al celui ce se auto-numea „singur printre poeți” și „văr al lui Shakespeare”. Deasemeni, Fleur Adcock a editat și tradus din limba română în limba engleză din poezia scriitoarelor române Grete Tartler (*Orient Express 1989*) și Daniela Crăsnaru (*Letters from Darkness 1991*). Nu putem fi insensibili la aceste afinități electivă și nici valorii liricii ei, „reportaje” smulse empatic din freamătul memoriei, uneori în dimensiunile, în vămile interferente ale realului, retrospectiv și regresiv -

vizionare. Poemele evocă original două ființe din galeria familiei, amprenta originismului autoarei fiind înlocuită de astă dată cu o gravitate acordată subiectului.

în românește

Mariana ZAVATI-GARDNER - Eugen EVU

POWER CUT

(for Michael Longley)

You've kept me company in this power cut,
at first in the dark, and now
by the light of half a dozen candles --
your calm voice speaking to me
out of my transistor radio
about birds, and your father, and wild weather.

I'd planned to record you, on the machine
which let me, half an hour ago,
listen to my own dead father
talking of his own childhood on a farm
with no electricity; but mine went off
just five minutes before your programme.

Outside, the moonlight is so white
I took it for snow on the front steps.
There's a thin mist. You're talking about
where you want your ashes scattered.
It's coming up to midnight. My candles
burn on steadily. You stop talking.

PANA DE CURENT

(pentru Michael Longley)

Mi-ai fost companie pe timpul penei de curent,
mai întâi pe întuneric și acum
la flacăra de lumânare, jumate de duzină -
vocea ta calmă-mi vorbește
din radioul meu cu tranzistori
despre păsări, și tatăl tău, și despre vremea sălbatecă.

Plănuisem să te înregistrez, pe dispozitiv -
Cel care-mi permisesese, cu jumătate de oră mai devreme,
Să-l ascult pe tata cel mort
vorbind despre propria lui copilărie la o fermă
fără electricitate; dar a mea s-a întrerupt
cu numai cinci minute înainte de programul tău.

Afară, lumina luna-i așa de dalbă
am crezut că-i omăt pe treptele din față.
Este-o ceață ușoară. Vorbești despre
unde-ai vrea sa ți se împrăstie cenușa.
Se apropie miezul nopții. Lumânările mele
ard domol. Ai încetat din vorbă.

THAT BUTTERFLY

(i.m. Irene Adcock, 1908-2001)

It is true about the butterfly --
a peacock, no common tortoiseshell --
that surged in through my open window.

You were in your coffin in New Zealand.
I was here, in my hot London study,
trying to get my voice to work

As Marilyn held the telephone
over your dead face. You couldn't wait:
you fluttered in at once to comfort me.

You were no showy beauty, dear mother,
but your personality was bright rainbow,
and your kindness had velvety wings.

ACEL FLUTURE

(in memoriam Irene Adcock, 1908-2001)

Este adevărat despre fluture --
Un „coada păunului”, nu-i din бага de rând --
care a galopat prin fereastra deschisă.

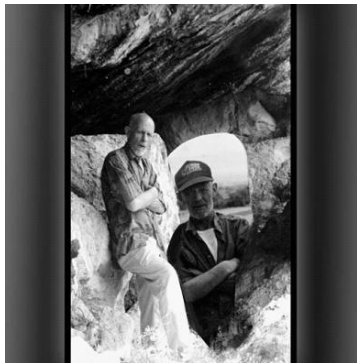
Erai în sicriu în Noua Zeelanda.
eram aici, în biroul meu dogoritor din Londra,
încercând să-mi pun vocea la treabă

Pe când Marilyn ținea telefonul
peste fața ta pierdută. N-ai putut aștepta:
ai fluturat înăuntru să mă mângâi.

Dragă mamă, nu ai fost o frumusețe ca o cadră,
dar felul de a fi ți-a fost curcubeu sclipitor
și-a ta bunătate avea aripi din catifea.

* apărute în Noua Provincia Corvina și Revista Agero

Castelanea pro domo:

Subsemnatul despre...

PEȘTERA ȘI CANIBALII

Orice imagine sau inscripție etalată (prin imprimare parietală, sau suspendare) pe orizontul unei suprafețe, este reprezentare și deci icoană. Prin aceea că ea este semn, semnifică, așadar codifică un simbol, un mesaj constrâns întru a ne transmite ceva, fie direct, „primitiv”, zugrăvit explicit, fie necesitând la percepție un anume grad de inițiere, de educație specifică, de cultură.

În reprezentările tip frescă parietală, antice, Peștera a fost întâia bazilică – (forma expresivă greacă a bisericii creștine de azi), - iar picturile rupestre ale omului primitiv aveau rolul magic al inițierii în vânătoare, pescuit sau altor indeletniciri vitale pentru om. Când grafica aceasta reprezenta și altceva, de pildă forme-corpuri cosmice (soarele, stelele, alte fenomene observate de omul din natură), rostul magic se transfera simbolic magic în funcționalitate mistică, așadar în răsad al religiosului.

Fantazând, să observăm componența „litografică” a cuvântului Peștera: Prefix PEȘTE, simbolul creștinismului inițial, sufix ERA: Era Peștelui, zodia sau constelația din care tocmai ieșim trecând în Vărsător... Doar că noi nu suntem ai „cabbalei”, nici ai zoharului, nici măcar ai gematriei... Preferăm analogiile din parabola Peșterii lui Platon, ci nu mitul lui Sisif.

Așa cum desenul reprezentând animale ce urmau a fi vânați era icoană pentru ritualul de „învățare”- inițiere era un procedeu magic de a prefigura capturarea aceluia, (individual sau în turme), forma stranie a unui zeu, corp ceresc sau simbolul unei energii naturale (simbolizată tot ca zeu - zeități antropomorfă sau zoomorfă, totemică) aveau funcția de a fi capturate de om, dacă nu doar a se obține bunăvoința. În acest caz, era o formă primitivă de adorație, de închinare, eventual de captatio- benevolente.

Peștera, prin funcționalitatea ei arhaică, vitală, este habitatul dar și templul nostru ancestral: pe vatra ei ardea focul vital, cu dublu simbol consacrat magic, primitiv religios: fascinația luminii și căldurii în vibrație, aproape hipnotice induce o stare de semi- transă, de stare între veghe și visare; arderea unor lemne rășinoase mai ales, umple aerul din incintă de miresme cu acțiuni amelițitoare, deasemenea inducând stări hipnotice/transe; pe focuri se aruncau, bunăoară, semințe de cânepă (canabis), dar și diferite rășini, cum mai târziu pe focurile geto-dacilor înainte de lupte! Serbarea Bobotezei în Ardeal – săritura peste focuri a feciorilor este o reminiscență a ritului dacic de îmbărbătare înaintea războiului; ei aruncau semințe de cânepă și deci se drogau, apți doctrinei „a muri răsând” pentru că, prin eroism ajungi la Zamolxe în ceruri...

Rezultanta? Acel „furror dacicus” evocat de istoricii greci și latini. Și anumite băuturi „magice” aveau efect vizionar, ce putea fi interpretat, așa cum anumite emanații geo-termale induceau transa oraculară.

În fine, carnea vânatului, fumul și mirosurile grăsimilor ei, excitând simțurile sugerează jertfa religioasă a vechilor oameni Adamici și postdeluvieni.. A se reciti modern mitul fraților gemelari (Coloana Cerului de Vulcănescu, Basmele Românilor, de Lazăr Șeineanu ș.a.). Însăși parabola biblică a lui Abel și Cain, frații care jertfeau, sacrificau diferit, unul din regnul animal, celălalt vegetal, asta subânțelege, codifică mitologic – inițiatic... Nimic nou sub soare, dar nici sub lună! La români, Luna este Sora Soarelui!

Cum am mai scris într-un articol din revista „Dacia” (Uriași din Transilvania) – tulburător că spațiul nostru muntos carpatic, abundă în povești- legende - mituri cu Uriași, sugerând izbitor codul genezic vechi-testamentar al unor hibrizi dintre „*Fiii Cerului - îngerii căzuți*”, fraternizați cu omul adamic, (n.a.) în care e încifrat temporar Începutul Celor Dintâi. Mutanții dintre cele două specii vor fi răzlețiți ca adevră sau mit arhaic, în „omul pădurii”, muma pădurii”, „Gaia” (la români) sau Big Foot, Yeti, ș.c.l.

din Pamir, Caucaz, Munții Stâncoși, China, etc ? „*Prietenul meu Enkidu*” al lui Ghilgamesh?

Senzaționalele descoperiri ale lui Zecharia Sitchin, care a descifrat după 16 ani cca. 25.000 de tăblițe în Sumer, la Ur (atenție, etimon sigur al Uriașilor biblici, sau Anu-naki (fiii lui Anu-Marduk, EL, Creatorul Demiurgul și la planeta al 12-a a sistemului nostru planetar (Nibiru, Planeta Crucii, a Nephilimilor – iarăși biblici), ne pot face pe oricare dintre noi dacă avem curiozitatea vitală a spiritului, duhului omenesc, dezinhibat din superstiție și obscurantism spăimos (!) – dar și din tabuism, habotnicie, ipocrizie, spaima tabuistice, etc – de a cerceta întru a re-înțelege ceea ce știau „sacerdoții barbarilor” din *illo tempore*... Muntele ne-a ridicat fruntea, iar fruntea noastră este metaforic (analogic) înțelegând, Cupola și Bolta de tangență sau chivot, dacă vreți, cu Cerul Înstelat-și-Ziua, (însorit) în Miazănoaptea senină, dar și în Amiaza însorită a Înțelepciunii. Omul este *cel ce devine*, asemenea Creatorului. Isus a spus „*și voi puteți fi Dumnezei*”, deoarece asta înțelegem: suntem opera vie, Inteligența-incorporată, așadar parte din Unul cosmo-prezent ubicuu și în perpetuă Devenire. Disertația noastră nu pretinde axiomatic adevărul, dar își revendică grila relativității lui Einstein, codex-ul misterului ce ni se relevă prin unul din cele două (cel puțin) tipuri de cunoaștere: revelatorie sau rațională-intuitivă. Ambele sunt ale Inteligenței ubice în Universul știut și cel deductibil, dincolo de arealul accesat de Telescopul Hubble, dar și de Microscopul Ultra- electronic: în infiniturile Mare și Mic... Mentea (Cogito) și Vederea ne situează între aceste aparent disciate Lumi, ca dimensiuni ale Lumii Unice. Fiica Lumii este Lumina!

.....
Revenind la pretextul acestor opinii ale unui poet iubitor de cunoaștere (între starea de veghe și cea de visare) Peștera are un spațiu care asociază în extenso și ideea (percepția) noastră de spațiu cosmic, accesibil inițial simbolic, întru

posibilitatea tangibilului prin ridicare, progres, înălțare, devenire: pereții ei sunt zărilor tangibile, nadirul fiind vatra... Zărilor-orizonturile pe care „se perindă” aparent panoramic –hologramic. Imagini, deci ne induc iluzia de mișcare naturală; (în casele noastre, un peisaj este codul reprezentat al unei ferestre, prin care „vedem” în afară, din interior.

Bolta peșterii ne este altfel Cerul de deasupra noastră, spre care se înalță flăcările focului- altar, cu jocuri de luciri și umbre ale cristalelor, deoarece focul din vatră și ritualul de sacrificiu, împart cu zeul, ofranda, darul, partea merită a îl îmbuna, a-i cere protecția și promisiunea ca vânătoarea următoare să ofere o altă captură, spre a împărții cu zeul: împărțășania! Fac parte zeului, așadar mă va ocroti și ajuta să îl slujesc, lucrând-luptând și pentru mine, dar și pentru el!

Peștera a fost biserică a omului primitiv. Acolo a fost și adăpostul prielnic, ferindu-l de vitregia naturii, de spaimile catastrofice și de fiare. Ursul sau leul de peșteră, sau reptilienii, cu variantele lor mito-poiezice balaurii, zmeii, uriașii, ciclopii, au fost primii „diavoli” care sălășluiau în „hadesul” labirintic și din care au dăinuit ca formă arhaic-originară, religiozitatea ca atitudine imperios vitală pentru supraviețuire.

Bolta peșterii-cerul spre care suie flacăra arderii (din altarul vetrei centrale, unde vraciul, șamanul, sunt primii „preoți” - inițiați, intermediari cu zeii protectori și (sau) zeii canibali (atributul primitiv uman fiind unul de transfer simbolic), sacerdoți ai barbarilor, cum îl numește Umberto Eco – este Cosmosul Înșuși, în care vânturile, ploaia sau ninsoarea fac să răsune magic „clopotele” unui fel de „melos” din adâncurile imemoriale ale genomului nostru. Grecii numeau Anamnesys această amintire ciclică, revelatorie, regresivă, a existenței, ca succesiune de reîncarnări. Crezul este și mai profund conservat „freatic” în ancestralul nostru cromozomial, de unei arhaice religii oriental-indepărtate. Poate că Învierea este Reîncarnare, deoarece Isus a fost înviat și în trup, cum mărturisesc apostolii. Dar nu stagnăm în această nuanță a argumentelor acum.

Cerul de unde fiorul indicibil al Noapții înstelate, sau altfel cel al Soarelui atot-stăpân, este așadar cupola Bisericii Primordiale propriu-zise, milenare(!) – iar vârfulurile munților de deasupra au fost turnurile acelei Biserici străbune. Omul se raportează astfel la cosmos, la veșnicie și la fenomenele care îi induc subliminal și devine ancestral- dobândite, repere ale Sensului existenței lui efemere, în voia zeilor, necunoscutului, prezenței ubicue redată prin Reprezentare iconică sau - prin abstractizarea inteligenței umane, - petroglifă, hieroglifă, semn-etimon al primelor scrieri. Toate au consacrat prin timpuri mesajul, comunicarea și permanentizarea codificarea inițiatică a Mesajului transmisibil. Vraciul, vrăjitorul, șamanul, accesoriile lor „de lucru” sunt instrumentele de mai târziu ale riturilor canonice din religiile iconoclaste, mai ales celor secularizate.

Ce anume însă avem deasupra Peșterii? Muntele! Refugiul din calea apelor diluviene, a Potopului ciclic, Muntele Sacru, Muntele Altar, Muntele Templu al primordiei. Muntele Sfânt, pentru toate civilizațiile arhaice din *illo tempore*. Muntele popoarelor Soarelui, așa cum ne-a fost și nouă, descendenților prin veacuri-vecii (...), din vecii-vecilor – ai proto- dacilor și probabil ai Hiperboreenilor și mai în

adânc, poate ai uriașilor rezultați din zeei-îngerii căzuți, care au coabitaseră cu femela umană (Genesa 6-8, Enuma Eliș, Gilgameș, Enoch, Muntele lui Abraham, Moria), unde într-o relativ temporal „recentă” clipă a eternității căreia îi părtășim, a fost chemat să-și ofere ca jertfă fiul cel Dintâi Născut, „partea Zeului”. Ciudată sugestie a unei paternități supra-stihiale. canibale sau cum? Așadar sintagma noastră „zei canibali” nu e chiar scandaloasă, nicium impudică ori blasfemiatoare!

Ca să ne amuzăm un pic, cutare adorându-și pruncul zice: „- *Mânca-l-ar mama!*”. Alt cutare zice despre unul căruia i s-a făcut un rău: „- *L-ați mâncat fript!*” sau „*mâncate-aș*”... „*Mânca-ți-aș*” dixit piranda galeşă, exclamație nuanțat erotică, sau mai oblu „*mânca-ți-aș p... ta*”. Relictă de peșteră... canibală! Existau triburi care practicau sinistrul canibalism, necrofația, și nu oricum: își mâncau morții, ca un semn de venerație – dincolo de obsesia că preluau energiile, calitățile eroice etc. ale celor devorați ritualic! Hait! Dar de unde acest mit? Or fi existat „zei” care literalmente îi mâncau fripti sau doar le adulmecau – inhalau fumul de jertfă... „plăcute domnului” (!!). Desigur, nu exagerăm asimilând astfel de expresii violenței de limbaj, nici porno-curentelor en vogue. Cum nici uriașul dicționar multiseclar al culturii orale, cel a sudalmelor- excelând în „trimeri” „canibale” sau cu substrat sugestiv- vrăjitoresc- al inducerii – manipulării subconștientului și inhibarea acestuia. (Sudalma, farmecele, legările, deochiul, piaza rea, blestemul, drăcuirea, spurcătura, etc sunt tot ...canibalisme; lor li s-ar adăuga un și mai mare arsenal al stihialului, băntuirile vampirismul, moroi, strigoi, ielele, ș.a.m.d.) Un altfel de „*canibalism*” este cel al situațiilor limită, dramatice: Unii membri ai unor expediții eroice, la Polul Nord, s-au salvat mâncându-și colegii morți. E nedrept să numim „canibalism” teribila faptă, dacă tot oamenii, la o adică, și-au mâncat câinii de ajutor în sinistrele friguri polare,... Mai e un pas până la a ne îngrozi când știm că omul mănâncă ucigând prin vânat deloc... ecologic, la modul „*sportiv*” cam tot ce mișcă și fuge instinctiv de el... Iar abatoarele lumii și măcelul de când istoria pentru a asimila energii celui mai puțin ECONOMIC organism din lume, al omului, ne pot – dinafara umanității văzâns ... - definiotiv denumi OMIBALI.

Ca să nu devenim patetici, să mai zâmbim oleacă...

Relictele tribalismului strict-explicite, literalmente, sunt peste tot, inclusiv în limbaje „funcționale” aiurea: „*Mi-ești drag de te-aș mânca!*” Brrr...! „*Îmi vine să te mînc!*” „*loai mîncu-te!*” „*Mânca-te-ar mandea*” ș.a. Până și metaforic subtil, țărânel zice „*mîncat de gânduri*”...O foame ce aparține teluricului dintre energii (!) pare a se insnuia implicit în limbajul uman! O lume în care fiecare mîncă (ar mânca pe) fiecare ! În actualitatea lui 2007. sunt cazuri numeroase de necrofație, canibalismul unor crime oribile în care s-au tranșat și gătit- mîncat organele sau trupurile întregi. (vezi știrile curente) Patologia și criminologia oferă nenumărate cazuri, desigur, subumane, dar „*nimic din ce e omenesc*” nu ne este străin !? La urma urmei, fratricidul războaielor dintotdeauna este CANIBALISM. (Și iarăși avem aici o vocabulă integrată amintind zeei: BAL- Baal.)

Recent, în Germania, a fost scandalul cu un canibal de oraș, care a convenit cu victima, prin internet (!) să-l mînânce. Și l-a mîncat. Ecuția călău-victimă a funcționat patologic uzându-se inclusiv de internet ! Demonologia de ieri, patologia

criminalistică modernă, cazuistica teribilelor boli psihice ale omului, relevă canibalismul ca fiind omniprezent. Ca să nu trecem în domeniul psihologiei sociale, unde canibalismul disimulat de fapt este activ ca factor uman de concurență, barbaria substituindu-se în o groază de acte specifice societății progresului.

Uriașii rezultați ca *mutanți genetici* prin încrucișarea zeilor „îngerilor căzuți”, Fiilor Cerului din Genesa, nephilimii, titanii ș.a – căzuseră înainte de potop în canibalism. Scrie clar în Vechiul Testament! Popoarele soarelui, amerindienii, smulgeau inimile jertfelor pe altare cu rigole și beau sângele semenilor! Cuțitul de obsidian era forcepsul cu care fulgerător i se smulgea celui sacrificat „zeilor”, de fapt preoțimii canibale, inima! Apropos profețiile antice, biblice. Profeții clarvizionari, iluminății arhaici, deduceau din trecut, înțelegând ciclicitatea timpurilor și fenomenologia planetară precesive, ceea ce este previzibil a reveni. Indemnului lui Ioan din Apocalipsa (Apocalipsys – revelație, descoperire, arătare explicită, decodare a unui mesaj n.a.) – de a fugi la munte din calea urgiei, este înțelept deoarece el este Amintirea unui trecut catastrofic... repetabil. Deoarece timpul este circular, iar semnul cel mai vechi din timpuri este Spirala (infinitatea temporal-cosmică) – adică cercul captiv iluzoriu și sensul reversibilității eterne.

În interiorul Muntelui Sacru și ca loc-sens ascuns-protejat al Său, este Peștera-Biserica, cu-adevărat-Primordială, Biserica Mater. O tulburătoare analogie se face mai nou între silueta navetelor de pe rampele de la NASA și ...siluetele bisericilor și catedralelor... În prima mea carte de poezie , (Muntele mioritic – 1967), un vers suna așa „ Au fugit îngerii din răcoarea bisericii/ din Densuș/ această navă cosmică împietrită”..

Apoi omul a evadat din Matricea simbolică, adică a urmat din inițiativ în Real, în Istorie, Epifanic (remember Zamolxe și Marele Preot Deceneu) – s-a „relevat” superior Cerului Pater - iar atunci Matriarhatul a trecut în Patriarhat.

Muntele cu ale sale înălțimi a fost astfel reprojecțat și raportat cosmic drept Biserica Sacră mai aproape de Cer. După civilizația megalitică, vezi Baalbek, Stonehenge, Matakiterani, Carnack, Muntele Omul, Babele, Sfincși Carpatice, etc. (care par a fi de inspirație Urieșească n.a.). Scararea, terasarea lui naturală, a inspirat omul la construcțiile în gen Zigurat, „strămoșul” babilonian și răspândit în toate civilizațiile antedeluviene, arhitectura Piramidei.

În zonele deșertice, acolo unde nu existau Munți, egiptenii au zidit artificial acești „Munți sacri”, venerând Soarele și Constelația de deasupra lor, Orionul... Bunăoară, deasupra munților Orăștiei, Centrul religios și magic și calendaristic-zodiacal al Protodacilor de la Muncel (cu al său Cult inițial al Soarelui-Soarele de Andezit), stă pe verticala în jos sub Constelația Dragonului Sacru. Este Simbolul Constelat al Zeului Zburător : cel cu cap de Lup (vezi lycantropia și confreriile Dacilor, M. Eliade ș.a.), sau Bălaurului (Băl - alb – dalb – aur - strălucitorul metal din muntele Sacru) și astfel (dar și Baal - zeu, poate de unde vine D(z)ece-Baalus – fiul lui Scorlloo,-, al Zecelea descendent din zeu?). Despre care Biblia scrie că „ ei, uriașii, vor fi eroii acelor vremuri”... Noi vorbim de o arheologie specială, o arheologie explorând semantic stratul Limbii Primordiale - Antebabilonice, iar conceptul pe care l-am propus într-un poem cosmogonic este acela de Arheoființă (de la Arhetip).

Genialul nostru conjudețean Nicolae Densușianu avea inteligență superior-intuitivă și magnetismul lui Teslea, ca un fel de halou din Hiperboreea .. Dealtfel recent revenitul concept de Cod (și resurecția Ghematriei cabalistice în cercetarea științifică polisemantică, etc) nu e altceva decât un instrument anamnesys(!). Iosif Constantin Drăgan ar fi putut extinde justa teorie a precesiunilor terestre și în dimensiunea infra-cosmului minții umane.

Într-adevăr, Zamolxe fusese nu „sclav al lui Pitagoras” - din Egiptul atunci ocupat), ci elevul – discipol, învățăcel al Genialului Întrupat. El avea să învețe la Egipteni și apoi să reformeze aici o religie care cândva a fost planetară, predominantă a Muntelui. Va trebui să decodificăm în mensura actualei inteligențe - cunoașteri Mesajul din seria proto-istorică și istorică a Civilizațiilor succedați (prin) de Genomul Ancestral Uman, eventual – ipotetic prin Descendență Deică (Extra-terestră? Vezi excelentul studiu „Aparatul lui Uriel” de Cristopher Knigt și Robert Lomas, Originile antice ale științei, editura Aquila 1993 în care vom regăsi splendide referințe la fenomenalele tăblițe de la Tărtăria-Orăștie, care avansează cu peste o mie de ani scrierea din Sumer – cca. 8500 de ani, cum demonstrează recent și Zecharia Sitchin ș.a.). Într-adevăr, și în acest sens, trăim timpuri apocaliptice, adică Revelation - redescoperire: a omului de sine și despre sine în lume și raportat la Ceruri. Chiar și știința este sincretică, iar Divinitatea se reflectă în Istorie-Cunoaștere în mod revelatoriu, epifanic, înnoitor, învietor! Un autor recent definește aceasta „Codul lui Dumnezeu”, readucând în cartezianism ghematria grecilor și codul cabbalei și torrei, recte cel integrat biblic.

Muntele Sacru Kogaion (Kogaion, posibil etimon la Gugu, sau Gaina (Muntele Gaina- Muntele Gaia – Geeea?- Muma Lumii, posibil relică onomastică a Erei Matriarhale (!), Mama Pământ, Tatăl Cer. Soarele și Luna sunt primordiale piese ale iconeriei, imageriei, reprezentării simbolice, abstracte, mitologice, ale Peșterii Cosmice în care „ne-am născut, am copilărit” și din care „am urcat pe acoperișul Lumii, în Peștera Înstelată”.

Mai aproape de zeul fiecăruia, așa cum suntem semănați din milenii, în spațiile paideumatice ancestrale, sau prin migrațiuni pre-deluviene și post-diluviene, post-glaciare, probabil ne-am mișcat ca Popoare-Tulpini. Epifaniile din Milenii sunt ciclice și ele, remember, Timpul, cel Eonic, este Circular, avem Marele An Cosmic (de la ANU, zeitatea sumeriană?) timpul ne este repetabil așadar la infinit. Ce superb definește poetul : „noi suntem semințele timpului”!

Regenerările sunt învieri - peiorativ zicând! Neamurile-seminții sunt entități transcendente, la scară natural-cosmică, iar dacă medităm în grila matematicii de ultimă oră, au o structură fractalică. Prin aceea că Lumea este Creație în perpetuă reinnoire după ciclice distrugerii și sau autodistrugerii... iar Opera este oglindirea ei eternă. Dumnezeu este nu incognoscibil, ci revelatoriu. S-a spus metaforic că El se arată ascunzându-ni -se și ni se ascunde arătându-ni-se!

Revenind la noi înșine, să ne reamintim cu mintea celor ce suntem azi, aici, că Patria (și Matria!) alor noștri din Începuturi, ai Celor Dintâi, erau „aninați de munți” (cronicarii cei vechi). Religiozitatea primordială are absolut sigur o motivație ancestrală, adică nu poate fi distrusă, nu piere din specie. Iar specia dă etimonul

conceptului de specializare. Muntele Sacru, Peștera din inima lui și Cea Înstelată, sunt într-o osmotică structură pe care am numi-o arhitectonic zicând, Catedralică.

În fine, fie-mi îngăduit să nuanțez: și în „infinitele mic”, în biserica trup, vie, a lui Christos, amintind și sintagma „micro-cosmos-macrocosm, sau „precum în cer, așa și pe pământ”, al Corelației (ecuației) intrinsec macro-cosmos, micro-cosmos. Intuiția ne spune: sunt situat în Continuumul ACUM- Spațiu-Timp-Energie. Așadar avem acces para-noeitic(!) prin spiritul-Duhul Paraclet coborât într-o smulge din inerțial și a reinălța - prin cunoaștere - revelață – apocalipsis. Din sus în jos, din „ceruri” în omul Ființial (fiindul) și „dinafară” – solarian reflectat în lunar și sublunar, prin oglindire-reflectare-reflecție, discernere și interpretare- decodare ; ezoteric: metalimbajul, metatextul, cerul înstelat deasupra și legea morală în noi și cu gândirea Haijinului nippon, sau mioriticului anonim, esențializând Memorie în arealul hermeneutic al artelor.

Inima omului este naos în haos și altar vatră de sacrificiu, de jertfire, prin iubire, nălcuire și smintire într-o limpezire ... iar Creierul, Capul este tainic locaș al lui Dumnezeu-Creatorul, anume prin Duh-Spirit, conștiință, inteligență, minte, cu toate Atribuțiile Sale. Poetic formulând, Sufletul ne este Radiestezic, iar Spiritul-Duh-Inteligența ne este (dat „la purtător”) ca fiind Telepatică, una a Ființei Heideggeriene. Biblic a fost numită de eleni Paraclet, adică Duh care coboară într-o înălța. Nu suntem departe nici de parabola Peșterii lui Platon!

Simbolul Muntelui Sacru este relativ așadar în Trupul și Mintea Omului, entitatea enigmatică De Sus, revelață în ID-entitatea fiecăruia dintre noi. Însăși Istoria, versus Entropia, devine în sens Epifanic, inițiativ, înviator, ciclic, precesiv și corelat cu Inteligența ubicuu manifestă în Cosmos. În acest sens, zborul a fost paleoastronautic și revine din imperioasa nevoie a omului de se întoarce ACOLO, în „satul cosmic natal”, de unde va fi fost cândva alungat, recte creat ca implant pe altă planetă și travaliul nostru astronomic spre stele reface cumva ...invers...acelor ceasornicului... coborârea din Ceruri a semințiilor umane, dacă vreți *întoarcerea la origini*, eterna reîntoarcere(?), întoarcerea Acasă a descendenților... Inteligența umanului pare-se reface accelerat și ..eretic – rebel, luciferic (Lux – Ferris – purtător de lumină, lat.) așadar recuperatoriu... partea de calitate genomice divine, prin cuceririle tehnicii de vârf... Virtual ne „ teleportăm” instantaneu prin e-mailuri, ori bunăoară controlul Arborelui Vieții (spirală ADN- ARN) face posibilă clonarea (nașterea prin durere este depășibilă, tabuul arhaic idem)... Cine se teme de om dacă nu omul? Unica speranță anti-panicardă ne este, desigur, conștiința morală: să avem încredere în acest control care vine din acel spațiu-timp misterios: de mai presus de „bine și de rău”.

din Revista Agero Stuttgart

Scara genomică

Urzică-n aprilie estetica sarcasmului clinic
carnea sceptică primejduiește specia
metafizica unui text efeminat

prin iubire de sine
bătrână lumină cugetătoare, tu, zeu activ
rece alb rece negru neutră refracție
în stagnare aparentă pe orbita erotică
mușcatură a inimii
și care determină
această sălbăticiune fertilă
prin anamnesis
Singuri împreună în extramuros
alungați din edenul gelos
singuri noi doi
(putea fi mai rău , numai unul ...)
*(zeu răsucit în femeie
cruce orizontală
și iedera cuvântului
scara genomică dublă)
dulce dezmierdarea elitrelor !
Își reface cuibul sub lună greierul
Întuneric din căldura seminței
despicată monadă*
(creierul omului asemănător este
unei duble, v o i lă !)
Nu este din uman dorința de sine
Ceva straniu pulsează acolo în
lumina lobului temporal ,
harta celuilalt soare
prin distrugere se reface
gravitația pe care o străpunge
sărutul (amfora zeului)
turbure să -nfiorească răsadul
Reminiscenta din arhetip
Geloasa cabrează reptila aviară
Cenzurată să nu-și repete violul
încolăcindu-se pe gemene rodii -
sânii tăi duminicali ...
(în acest lexicon compozit arde sacru
miezul morții-n orgasm, prin succesive distrugeri
învierile...

În ceramica făpturii, indestructibile
Semnele își așteaptă mărturisitorul.
Arheoființa se lăsa citită în sus:
E un joc care bucura Timpul.
Cei ce uneltesc se adună pe întuneric

La sfat, să-și suporte războiul.
Adie vibrația, alizeul semantic
și din coada Păunului se scutură
Stele răscoapte.
Stea de departe e amintirea
Care stie, vorbește, se dăruie.

Fecioara Alchemia

De dinaintea vorbirii
sufletul își aminteste imaginea
luminoasă transparența latena sub semne
Enoh și Orfeu dăruie sferile vii:
în sclipătul ei promisiunea
întoarcerii arde.
Nimic nu e mort. Sursa dănuie curgerea.
Ceea ce distruge, pe sine se distruge.
Fiul zămislit de zeu cu Fecioara
îți surade, prin sacrele Foneme.

Memoria poeziei

Ei sunt într-un rai paralel oarecum
Antimateria transcende genunea
Substanța râde oglindind goliciunea
în care străluce poemul acum
Suferința materiei înflorește stihia
Se pare declanșând ceva inuman
Ne visează mai mult poezia
Printr-un isihasm fără ecran
Ființa tăiată accede spre trei
Astral înjunghiat și tatuat cu himere
Memoria poeziilor ajunge la zei
și ei o numesc înviere.

Febra macilor roșii
Febra- învâpăiază- blonde lanuri
Sfiiciunea soarelui spre seară.
Macii- abia fiind le înfioară
Cu surâsul feței. Dorm limanuri
Ocotite- n freamătul a toate
Și din cer adânc adastă- afară
Chipuri, iconițe- n dulci elanuri
Spre lumina care ne separă.

din site-ul pitestiromania.ilconvivio.org

Domnița de Argeș a Florii de Cireș din Simeria

IOANA „DE AUGSBURG”

Ioana GEIER (Germania)
PAȘAPORT PENTRU IUBIRE (poeme)

După debutul cu un roman inedit ca formulă, combinând evocările auto-referențiale, fruste și tulburătoare, cu reportajul *verite* și poematich-jurnaler, („Femeie, ia-o spre Vest”), Ioana Geier a publicat volumul bilingv româno-german de poezie „Rochia de nisip”. Receptarea critică nu a întârziat, fiind favorabilă în reviste ca „Orient Latin” și „Nova Provincia Corvina”, precum și în „Agero”, cu o recenzie și un medalion liric.

Au urmat volumele „Gongul din Altenmuenster” (roman cu nuanță nuvelistică) și o a doua ediție, roman, revăzut și adăugat, cu același titlu. Câteva recenzii au fost și aici favorabile, dar și reacții controversante, ale unor scriitori români din Germania...

Reproșurile privesc formula directă, mărturisitoare, febrilă, pare-se neagreată de autori conservatori. Însă este probabil că tocmai noutatea stilului să devină un atu, subiectul dramatic al emigrării femeilor din Est în Vest fiind unul dintre cele mai actuale și deloc mistic! Exodul acesta este un fenomen care inhibă dar și incită la meditații grave. Individul căruia i s-a promis „un cer nou și un pământ nou, dacă nu și luceafărul de ziua” (Vechiul Testament) – arde în dilema promisiunii delimitate strict „evangelic”, sau doar geo-cultural și habitual? Astfel, tema este reluată și liric, deoarece, recent, Ioana Geier a editat un al doilea volum de poeme, titrat „Pașaport pentru iubire”. (Coperta Ion Urda). Poate fi condiționat cu „*ausweiss dincolo de fostul prag Schengen, un itinerar al iubirii dezamăgite și dornică a se replia sub alte stele?*”

Un volum derulat cinematografic, vibrant introspectiv, structurat unitar și dezvoltând poeme de mai amplă respirație față de „Rochia de nisip” (poeme reductive) - Ioana Geier se exprimă elevat și în forma prozodică clasică, în care muzicalitatea este complementară armonic emoției și senzualismului feminin remarcabil.

Recomandăm această carte ca un frumos corolar al liricii de dragoste, în care elegiacul are doar rolul umbrelor în pictură, dominantă fiind aspirația spre idealul etern al iubirii și prin iubire, a cunoașterii. Limbajul este unul estetizant, dens metaforic și al sincerității necorupte de virusii manierismelor triviale.

Eugen Evu

* * *

Ești apărătorul meu
Doamne
În fuga asta nebună
Prin mine însămi
Să-mi regăsesc
Glasul de copil
Uneori atât de flămând
Tinerețea mea
Pe frângerii de fakir

Și dedesubt
întuneric
e, poate,
ultimul fulger
când eu smulg pașii
spre o dragoste nouă

Prelungește, Doamne,
Ziua aceasta
Din ceasul tău
Cel mai viu
Închipuie-Ți lumea cu mine
Încă odată
Așa limpezită de mâna ta
La toate țarmurile
Și pe auriul, nisip de oglinzi
Pe care cu degetul inimii scriu...

*ZODIAC ROMANTIC
(ORHIDEE AMARE)*

1. (Între răbdare și neîndurare)
Cu omenească măsură
Între răbdare și îndurare
Ard înflorind între cuvinte și gură
Poeziile mele -
Orhidee amare ...

2. (Între toamne și primăveri)
Se rotesc anotimpuri
Mai mult răsucindu-se
Și săgeata palpită
nenoroc de demult...
E a lunii pulsația

Și a inimii temerea
Că mă pierd și pe mine
Cu norocul pierdut
Mi-i busola în inimă
Sub stelar azimut.
Te sărut, Primăvară,
Doar de tine ascult...
Calendarul cromatic
În grădina sub fluturi
E -al femeii din luturi,
Paradis ne-pierdut.

3. (Doar gustând...)
Ne hrănim doar gustând
Din Celesta Iubire:
Eu mai mult dăruind
din puțin mult am dat ...
Au cerșit jefuind, s- au mințit
ca să fure
Poate- așa Sacrificiul
Este Har feminin?
Cine arde să dea i se cer
Trup și Gând
Eu sunt pomul prea greu
De fructe în Ancestrala Pădure ...

4. (Insomniile Memoriei Freatice)
Undeva între zori,
Nici visat nici trăit
Ard și arde cu mine
Un Mister fără timp
Un promis fruct oprit...
Doar gustat prin atingere
Jăruind în nestingere :
Căzut prin întrupată iubire,
Ți-i minte, Îngere ?

5. (Cabinet virtual nocturn)
Slobodan, te implor, poate știi
Cine suntem rămași
prin iubire copii
Dar prin fibră și plasmă
Copaci sub stihii?...
Nevăzută vreo stigmă
Dintre mamă și fii?

6. (Terapia scrierii sepia)

Desfrunzite din carte
Cuvintelele râd
Dimineața suspină
și iarăși se duc
Undeva între noi
s-ar putea să-ți deschid
cu genunchii o poartă,
cu fruntea o lumină....

7. (Taumaturgia)

Sacerdot prin cunoaștere
Hei,du !
Doctor ești și de suflete
Ori numai de trup?
Poți să-mi spui Adevărul:
Viața-i Vis sau de sine Trezire?
Și de ce de minciună
Sunt rupte, se rup, se rup
Și ramura vie și roada
Cea bună
Și ființa de trup?

Domnița croată din Germania:

Nada POMPER, cu două misive via tedesca din Eugen Evu

Eugen Evu (n.1944) roden je u Hunedoari, u Rumunjknoj. Un krijzevnost je 1970, pjesnama, ogleidima, knjizevnim i likovnim kritikama.

Djelovao je u rodnome gradu kao urednik novina, osnivač knjizevnik casipisa i 35 revija.

Objavio je petnaestak zbirka pjesama te mekoliko knjiga za djecu i mladez. (din **Hrvatsko Slovo, fragment**)

PROMARTRAM SE U ZRCALU

Tajna

Jesi li ti savrseni vrtlar
Eiji cvjetovi pjevaju
Preako vodenastog tkiva,
Jesi li ti jedini zivac
U lebdecoj kugli
Cudo hrani
Kaziprst.

Stube pream gore

Stune prema gore,
Stube koje ti pogledom dizse,
Celor podubires
I koje tebe snaze
Stube srca orla
Koje stari zidovi nose
A nazubljenom aurom-

Koje One'strane gledaju
Blagost za snagu
Da tijelo nosi
I koje svete rijeci, katkad,
I koje svete rijeci, katkad,
Bit ce da je to raj, ugledaju

Dar

Umiruci list, otrgnut vjetrom,
Donesen i meizgudjen
Ocuwane linije lista
Krhke kao pticji skelet,
Kaji je jedano u krosniji sanjao
Poljubljen list od mene najezli
Se u ruci ja mu odgovorih:
Vjetar se prijatelски budi
Izmenada svanuchem
I ja u mislima skrith

*Traducere de Nada POMPER
și Maggie Schlesak*

R e m e m b e r de nevermore

de Semenici și de Corvin Heraldic

**Cavalerul Luminoasei Figuri
- in memoriam**

ION CHICHERE de Reșița

POETUL ȘI POEMUL FĂRĂ SFÂRȘIT

„Spirit înfocat, născut anume pentru a înviora lentoarea existenței celorlalți, deopotrivă incomod și blajin, exuberant ori circumspect la provocările celorlalți, încrezător peste măsură în puterea cuvântului de a dezmorți și mișca lumea, Ion CHICHERE s-a putea să ne mai facă și alte surprize în viitor(...) Personaj boem al locului, Chichere reușea să adune împrejurii oameni feluriți, cărora le împărtășea, până la saturație, din preaplina sufletului său”

Costel Stancu – Reșița, septembrie 2007

„Într-adevăr, cartea post-mortem editată de confracții lui, primită de la Doamna Ileana Chichere, este Vie, este scormonitoare și este un semn accentuat al unui destin asumat cu totala dăruire a arderii întru misterul

existentțial, revelatoriu. „în timp ce se împart teritorii inexistente/ eu bat, ușor, cu degetul,/ în cochilia unui melc”.

Cochilia lui Ion Chichere este și craniul lui Yorik, dar și petroglifa unei galaxii... Des-morțire, etimonic, adică dezvățare de moarte, în Poemul fără sfârșit. Poetul reșițean m-a bucurat cu prietenia lui, am corespundețe valoroase și cel mai frumos pentru el este gestul permanent de a sprijini noua generație! El aparține poezilor arderii totale, ca Labiș, Rimbaud, Stelaru, amintindu-ne versul lui Blaga: „*poezii, toți poezii, sunt un popor...*”; și continuă să ne încânte-descânte, să ne desmorțească în modul cel mai alinător. „*A fost*” în cazul lui Ion Chichere, este un verb neverosimil, absurd ca și moartea.

.....

„*Atunci, demult, cândva, când nu voi fi*”... Iată, Ion Chichere care îmi scria nu demult, cu acea kaligrafie unică, înălțată, severă, de trestie aliniată într-o parte, căutând parcă răsăritul de mâine... prietenul cu care am făcut câteva schimburi de... tineri poeți, ca să-i încurajăm sub azimutul fiecăruia, însă prin magnetismul special al empatiei... nu mai este. Fiind în opera. Oglindindu-se. Și mereu se întreba, în numele fiecăruia om, dar în felul lui hărăzit, adică însemnat cu Har și simț al tragicului - unul înstelat, - cine suntem, de unde venim!? Eventual să afle mai devreme prin intuiția ființei, unde vom pleca. A fost Ion Chichere un poet al Stigmei? Dacă da, stigma este cea mioritică, cea din doina de jale, răsadul cromozomial.

Dacă un Ţone a fost în eroarea de a-i reproșa că are șansa unuia dintre cei mai mari poeți ai României, dar scria și publica prea mult(!) - nu a înțeles nimic: numai cei adevărați înțeleg. Chichere a ars mai mult, a trăit modulat interior cumva invers proporțional cu durata proprie... Un presimț superior îl arunca mereu pe propriul rug, ființa din el știa că esența cere ardere și cuvintele vii dacă sunt strecurate sau încetinite din moarte, cum îl iluzia ninsorii, se răzbună. „*Atunci, demult, când nu voi fi*”... Odinioară, adineauri, odată ca niciodată... Se repetă acel nedeslușit dor acel inefabil care ne mușcă inima spre a regenera cumva dorul de celălalt, al Sinelui de Sinea. Cei care ard mult, mor mult. Cei ce trăiesc în felul lui, trăiesc cumva și pentru alții – însuflețind verbul fertil - cărțile devin seminarii transsubstanțiale - metaforele semințe – dar cumva mor și din moartea altora. Din cea de cu zile.

Obsesiile poetului sunt: ființa, omul, originea, timpul, moartea, dragostea și urâtul (în sensul de singurătate cosmică) re-proiectată din entitate în universal. Arta lui poetică interferează cu ipoteza sau intuiția superior-științifică. Dar nici atunci când pare nichitian, nici când este labișian, nu strivește „corola de minuni a lumii”. I-am încurajat graba de a recupera editând, de a experimenta riscând tot ce se mai putea: boem și născut, ci nu făcut, deja se retrăgea „înaintând spre moarte cu spatele”. Dar moartea e un concept ce redevine cascada inversată, căzând spre ceruri, iar lira lui a îmblânzit-o și pentru unii dintre noi.

POEZIA MEA

Poezia mea este o gimnastică a morții,
O repetiție zilnică a verbului „a fi”
Până când se șterg diferențele
Dintre timpuri.

De fapt acesta e sensul:
Să stai tot timpul cu ușa deschisă.

Sora mea moartea
Bea cât bea
Din viața mea,
Apoi îmi adoarme, cuminte,
Pe umăr.

ILENEI CHICHERE

Câteva clipe aidoma
Păsărilor tăcute, o
Parte ascunsă a norului,
Vântul limpede și
Picioarele goale. toate
Cuvintele la un loc.
Câteva clipe. Scaieții roșii
Ai unei copilării uitate
Demult. Pânza albă pe
Geam. alte glasuri, alte
Încăperi. Copilul mic
Cu o lumânare în mână
Și plânsul ca singura
Mea avere.

ALBASTRU ȘI ALB

Acum lângă piatră
Este un cuib,
Marginile cuibului
Au căzut
Cu paie cu tot

În stânga e marea
Ca un ochi de
Mort, albastru
Și alb
În Tată puii...

FĂRĂ TITLU

Într-o apă târzie,
Lângă mal,
Ți-am desfăcut
Sandaua.
Apoi a venit
Moartea
Și neaua...

CRUCEA CU TREI BRAȚE

Strâns la piept de crucea
Cu trei brațe,
O să scriu din nou pentru paiate
O să scriu și le doresc și lor
Viață lungă după ce-o să mor.

Să le-ajungă inima la cap
Și-n iubire să-și găsească leac.

DRAGOSTE

(Ilenei Chichere)

Am văzut omul lipit
De pământ
Femeia lipită de cruce
Sărutul desăvârșit.

***

mecanismul ploii seamănă
cu ciugulitul păsărilor
într-o cutie de piatră

pri gușile lor grâul
se întoarce în sperietori.

LITERA, STROFELE

Toamna a venit într-o singură zi
Strugurii, merele,
Crește distanța dintre cei vii,
Soarele, stelele.

Stau într-o cruce de drum
și ascult
dangătul, clopotele,
este târziu și este demult

freamătu!, ropotele.

Chiar să învii acum
este greu,
pietrele, gropile,
cineva scrie cu numele meu
litera, strofele.

Trec una-ntr-alta fără
să știu,
zilele, nopțile,
în cărduri rotindu-se a pustiu,
viețile, morțile....

VIU

Viu este
Doar Hristos.
Noi păzim
Moartea.

AZI

Azi e în mine-o altă zi
Și toate zilele-s una
În care rareori ajung
Să-mi port cununa
Și obosit nici nu mai văd
Cum trece veacul
Azi e în mine un fel
De moarte
Și nu-i știu leacul

FĂRĂ TITLU

Doamne, ajută-mă să înțeleg
Ce este omul
Ființa lui ce este
Și cine schimbă timpul
Din conștiință
Cum cerul verii
Sfășiat pe creste
Și gândul și trăirea
Cum de pier
În zori
Când steaua nopții

Se topește
Și cum din amintire
Se întoarce
Altcineva decât
cel ce trăiește .

DOINĂ

(în memoria Jagodei)

Murim prea aproape unii de alții
Și nu știm care din noi a murit,
Cântăm pe rând
Ca degetele aceluiași fluiet
Sub un cer neclintit

Aceași doină a neputinței
De a înțelege de unde venim
Și dacă moartea este o naștere.
Și pentru cine murim...

POEMUL FĂRĂ SFÂRȘIT

Nici nu știți ce vă las
și totuși
cândva veți vedea
cum axul stelei polare
trece prin inima mea.

Atunci, demult, cândva
Când nu voi mai fi,
Veți vedea linia
Dintre noapte și zi,

Tăișul îngust de spadă
Pe care privighetoarea
Cu cântecul ei a unit
Cerul și marea,

Și mâinile-n rugăciune,
Și dragostea în cuvânt,
Și umerii țării,
De capul său sfânt.

* *Ion Chichere*, s-a născut în satul Fizeș, comuna Berzovia (Caraș-Severin). A absolvit liceul teoretic din Gătaia (1973) și a urmat un curs postliceal de telecomunicații (Caransebeș, 1976). Debutează publicistic în 1971 cu poezie în revista „Orizont”, iar debutul editorial are loc în volumul colectiv „Argonauții” (Editura Facla, 1986). Colaborează la revistele:

„Apostrof”, „Arca”, „Contemporanul”, „Contrapunct”, „Convorbiri literare”, „Dacia literară”, „Literatorul”, „Steaua”, „Tribuna”, „Vatra”, „Timpul”, „România literară” etc.

Din volumele sale de poezii se pot menționa: „Șansa hârtiei” (Editura „Semenicul”, Reșița, 1993), „Aprilie negru” (Editura „Hestia”, Timișoara, 1994), „Viziuni” (Editura „Amarcord”, Timișoara, 1996), „Abisaliile” (Editura „Marineasa”, Timișoara, 1997), „Orchestra neagră” (Editura „Vinea”, București, 2001), „Puterea iluziei” (Editura „Mirton”, Timișoara, 2004). Ultimul volum de poezie este „Transatlanticul și pădăria” (Editura „Marineasa”, Timișoara, 2004). Poetul a decedat în septembrie 2004.

Domnița INA de Argeș Monahal

ECATERINA CONSTANTINESCU

In memoria tatălui meu Romulus Constantinescu

Lazăr ascuns în lacrima
Prelinsă pe treptele marmurei
Cel care de prea multe ori
Așteptase la poarta bogăților ,
Să fi fost sau nu regele Lear,
Desculță coroană de plumb,
Sceptru uscat de migdal
Înflorind la fereastra de gheață .
Un cal pentru Lazăr !
Un cal cu potcoave de foc
Să cucerim regatul de stele,
Acolo unde veșmânt sfâșiat de postav
Se va preface în nimb de lumină
Și tălpile ostenite de praf
Vor afla odihna
Întoarcerii apelor
(...)

Învierea lui Lazăr

Când ai strigat Tu , Doamne,
Spre Lazăr, să iasă afară,
Străbătându-l ecoul
Iubirii cerești
Până la încheieturile oaselor,
A ieșit acela grăbind
Din pânțele tăcerii de piatră

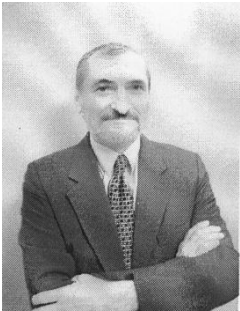
Prunc îmbrăcat în fâșii de maramă
Înfiorare zburândă
Spre adierea creștelor de zăpadă
Doar la glasul Tău, Doamne
Cutremurată viorile stradivare
Prelungi ascuțite arcușuri
Despicând adâncuri de pleoape.

Vizitiul

Ai privit încă o dată
Spre Cel care caută
Cine se- ascunde-n caleașcă
El se atinge de ochii orbilor,
Își pune mâna Sa pe leproși
Și pe morți , îndreaptă
Pe gârbovi și pe slăbănogi
Și ține seamă de cel
Care crește și se împlinește
În trup-căruțașul sufletului
Știind bine că o creangă
Răsucită și încovoiată
Poartă adesea cel mai
Dulce fruct .
Ai privit spre Acela
Iubindu-L până la moarte
Precum Lazăr ca fructul
Ce așteaptă să fie cules .

Un Castelan înnobilit demult de Comandorul Cezar Ivănescu

Lucian GRUIA La cenaclul Numele Poetului...

Eugen Evu
Rezerva de duiosie (ediția a doua)
Ed Viața Arădeană

Poetul Eugen Evu se apleacă în lirica sa asupra problemelor ontologice majore. Gravitatea cu care își urmează demersul cognitiv este o caracteristică stilistică specifică poeziei sale: „*Savoir*” *Am strigat și am dat nume vântului/ care din sine se-*

nalță, sieși piere/ Cum nici n-ar fi./ Eram deasupra apelor ca un izvor al trădării/ Savoir! Am făcut saltul cascadei/ Înțelegând deodată: imaginea curge-/ Iar Dumnezeu e privirea. Deci Legea (A ști).

Crezul este heraclitean, în existența universului totul se schimbă, curge și cu atât mai iute trece viața noastră efemeră: „Ninsorile mai șovăie-n cădere/ Cum fruntea unduind printre himere/Un dans hermeneutic, rudiment/ Al scrierii astrale, dalbe sfere/ Aură-a unui zeu omniprezent/...Duminică - aurindu-mi cerul gurii/Acest cuvânt ce nu se poate naște” Purtat din stră-memoria Făpturii/ ca zestre din părinți. A te cunoaște?/ Pe luciul din oglinzi se recompune/ Lumina rece, Apheyron bogat/ Sămânța lumii prizonieră-n rune/ Un joc divin trans-substanțializat/ Mă duce-n munți, să aflu iar Izvorul (**Florile dalbe**).

Poezia citată ne duce cu gândul în zorile genezei, când s-au separat apele terestre de cele ale văzduhului și am fost zămislîți din materia unică (apeyron, în concepția filosofului grec Anaximandru) ca ființe muritoare. Drept urmare, existența conține mai mult: „Spinuri și ruguri/ Chin, beteșuguri/ Nicândva muguri, Nicedecum struguri” .

Odată cu trecerea timpului, poetul trăiește senzația că este respins de natura care odată l-a creat: „Acum simt un straniu fenomen de respingere/ Al naturii care a suferit/ Al cărnii care a rodit /și s-ar întoarce în piatră, în mit...// Cum lumina e partea de sus/ Și-ntunericul de jos o susține/ O foame divină de pretutindeni/ Mă împresoară// Și îi răspunde cel prăbușit/ Din mine-mi.” (**Simptom sau suferințele naturii**)

Existența biologică, oarecum zadarnică, pare o scară incompletă, „fără capete” de aderență, ridicată între pământ și cer. (un axis mundi deteriorat de absența divinității (sau a verigii lipsă?), pe care fiecare om este totuși dator să urce: „Ciudată e doar scara fără capete/Scara suspendată unduind între noi și zei/ Fie că au promis și au fugit de alții, semeni ori gemeni cu ei/ Fie că î celălalt timp s-au stins și ne-am uitat/ Destinația și numele./ Ne rămâne noi înșine să devenim” Și departe în ceruri să le aflăm cenușariile/ În criogenice urne/ Pe care să le repatriem și să-i pomenim/ Creștinește/ În numele unei Legi care naște și stinge” **Galaxiile și cochiliile melcilor/ (Scara suspendată)**).

Artistul/ artiștii încearcă să înfrumusețeze viața prin creație și fraternitatea poetică se înalță peste egoisme, sublimă, sub tiară budistă: „Încă o mie de poeți deodată cu mine/ În aceeași clipă, sub aceeași stare /Pretutindeni prin lume răzleți, scriu/Tresare mâna mea cu altă mână/ Pământ de flori în Lotusul cel Mare” (**Lothus**).

Limbajul poetic este un logos secund, cu puteri creatoare numai în planul imaginarului, nu și cel fizic: „bobocul unui logos în doliu/ tu, poesie”.

Parafrazând o doctrină presocratică, în care se spune că trebuie să fii înmormântat în pământul țării natale pentru a nu deveni strigoi, Eugen Evu vrea să moară simbolic în limba română. „Oricum, vei muri românește./

Mori în limba-n care-ai învățat a vorbi/ Mori visat de dinainte iarăși visat/ Doare doar dorul. Moartea va traduce”...(Etnie)

Luciditatea poetului îl conduce spre o înțelepciune mioritică, sublimă: „Am trăit în eroarea de-a-mi face icoană/ O bătrână lumină, o rană/ Înțeleptul cu suflet copil, către moarte/ Știe ultima peșteră-n ultima-i carte” (**Epifanie de primăvară**).

Împăcat si sine, Eugen Evu se consolează cu gândul continuității speciei, chiar dacă individul moare: „Căci taina reîncepe-n noi, mereu/ precum în om, așa în Dumnezeu”. (**Estimp**)

Regăsim aici relația dintre Ființa individuală și cea supra -individuală sau aceea dintre eul personal și cel colectiv: „Delirul frustrării de zeu/ Jur-împrejurul celui numit Super-Eu/ Halou semantic, siaj al devenirii/ Care separă tenebra de fulger. (**Poesie**).

Dincolo de cultura sa metafizică, Eugen Evu rămâne un poet imprevizibil, proaspăt, modelând limbajul în felul său inconfundabil întrucât „Ceea ce nu se-nvață e viu”.

Un tânăr castelan pădurean recent nuntit și cu poezia...

Mihai AFILOM

Peisaj marin

Am fotografiat cerul,
Și am dezvoltat în suflet,
O frântură din nemărginirea lui...
Era albastru-indigo,
Iar norii fugeau straniu
Spre un continuum atemporal.
În obiectiv am întemnițat

Și un soare supărat
De valurile ciclopice
Ce încercau să-i estompeze strălucirea,
Era acolo și pescărușul Livingstone,
Zburând anevoie cu o aripă rănită
Din care curgea purpură sângerie
În oceanul verde-smarald.
Oceanul era verde,
Căci algele se contopeau
În simbioza cu ființa lui marină.
Algele pluteau libere
Pe suprafața translucidă,
Iar unicul lor punct de referință
Era Avata,
Piatra ascunsă din adâncuri.

Grifonii învolburau pânza apei,
Urmărind sirene goale,
Ce-și revelau sânii
Cu sfârcuri de coral
În vâltori de șuvoaie argintii.
Narvalii cu corn de sifid
Străpungeau membrana iluzie
A apei transparente,
Încercând să împungă soarele
În avântul lor luciferic,
Demoni inverși,
Căzând de jos în sus.
Balene uriașe expirau
Arteziene utopice,
Pictând orizontul
Cu nuanțe expresioniste,
Iar delfinii întâmpinau
Corăbii cu catarge fumurii,
Ce se profilau discret la orizont.

Am fotografiat cerul
De pe corveta lustruită
De un mus adolescent
Cu apă sărată
Și molecule de plancton.
Aruncăm ancora în larg
Pentru a ne contopi
Cu Afrodita – zeița zămisliță
Din spuma de mărgăritar a oceanului.
Aruncăm colacul de salvare
Celor ce au înotat prea departe
În apa salină și înșelătoare.
Insula din ziua de ieri
Am revăzut-o retrospectiv
Ne aștepta în clipa ce a trecut
Undeva la babord.
Meduzele și-au început
Dansul tranchilizant,
Întinzându-și tentaculele peste tot.
Căluții de mare și-au prins cozile
De fucușii uriași,
Ce și-au împlântat rădăcinile
În teluricul care se ascunde în străfunduri,
Curcubeul și-a întins

Arcul răsfrânt
Peste orizontul încremenit
În liniștea primordială.

Toamna a aureolat natura

Cu bronzul clopotelor din catedrale
Și a început recviemul
Vibrațiilor eruptive din soare.
Fructele pârguite
Atârnă precum niște promisiuni
Printre frunzele poleite
Cu rugina armurilor medievale.
Stoluri călătore
Se pierd printre razele incerte
Spre ținuturi mitice
Dintr-o Africă – utopie.
Frunzele cad lin
Efectuând looping-uri îndrăznețe
Și sărutând pământul jilav
Cu fruntea lor de aramă
Cohorte de furnici
Se ostenesc sub povara recoltei
Urcând treptele altarului-mușuroi
Plămădit din humă și noroi.
Albinele se pierd printre florile târzii
Într-un balet inițiativ
Cu staminele virile
Ce le fecundează cu pulbere aurie de polen.
Deasupra tuturor
Soarele a devenit un Deus Otiosus
Ce nu mai are forța
De a domina un univers
Cuprins de văpaia sa plăpândă.

Retorica macilor roșii

Mac roșu
De pe câmpiile getice,
Grăiești prin inflorescența purpurie,

Aureolată de razele Soarelui,
Rădăcinile încleștate în huma răbdătoare,
Lujerii verzi
Și sămânța halucinogenă.
Toate îmi vorbesc despre diafanele acuplări
Între fluturi și petalele încărcate cu polen...
Stropi de sânge
În lanul auriu.

Aripile fluturelui (Așteptând între primăveri)

Soarele văzut printre aripile fluturelui
E doar o părere de rău
Filtrată printr-un caleidoscop cromatic
De nuanțe incerte.
Soarele se transpune pe aripile fluturelui
Ca într-un șevalet multicolor
Într-o explozie de lumini înșelătoare.
E liniște,
Când privești soarele printre aripile fluturelui,
Doar greierii știu să o tulbure,
Vibrând cu viorile de chitină
Cadența trohaică dintr-o altfel de lume.

O domniță aspirantă universitară

Ana Maria NEAG

Noua generație corvină Invocație – monolog*

Figură palidă și nemulțumită... avidă de perfecționism... te-am resimțit ca întotdeauna prin resentiment rebel și teamă bolnăvicioasă de confruntare. Te-am redescoperit în partea stângă a cerebelului tău frustrat; și m-am gândit să-ți cultiv îndemnul gratuit la răbdare: ascultă glasul autentic, înțelepțește-te și pune stresul în Cutia Pandorei.

Când te-am pierdut printre esențe și parfumuri simțitor de masculine, pielea ta n-a păstrat niciunele. Te-ai curățat de instincte și dorințe mediocre la duș; șamponul a îndepăratat fumul nociv și ești mai fresh ca niciodată... Din nefericire, însă, oglinda trădează... și te sfidează... în schimb fotografiile îți eternizează șarmul. Narcisisto!... nu ți-e somn? Ploape irosite de sărutări neînsemnate... frunte alintată de pupici dulci și virtuali... tâmplă mâncată de

letargie... Dormi, domnișoară!... coșmarul a dispărut de ceva timp, să știi; acum a rămas doar visul liliachiu al nopților de aprilie. Nimicul, controversatul detaliu și gustul amărui s-au dizolvat în paharul de unică folosință, murdar și inutil... De ce presupun oare că în zorii dimineții, pâinea cotidiană se transformă în apă minerală cu acid întârziat? Fiindcă s-au dus demult jocurile, s-a dus și zmeul și plutirea...

Te-am căutat adesea prin palate de cleștar, prin castelele de aur, fermecate labirinturi, chiar în picturile lui Picasso ce-mi păreau mozaicuri capabile să te-ncrusteze-n mister, când ție, de fapt, ți se contura silueta în noaptea grabei lucidității. Ce dezamăgire, obositoare conștiință!... Atunci perpetua nefericire încerca asiduu să se stingă odată în jarul obsesiei permanente: moralitatea!... Oricum toate acestea erau fumate! Ha ha ha! Oricum ai cunoscut schimbarea și ai călcat ireversibilul. Pixul e de vină, sau topul de hârtie, sau pur și simplu, spiritualitatea și scopul creației.

Și totuși, copilo !... fă-ți odată somnul de frumusețe! Știi prea bine nu ți-au fost simpatice niciodată cearcănele delirului și prea absorbită pari tu de izbucnirea problematică a propriei conștiințe...

Și din nou ți-am distins chipul în apele tulburi de confuzie: privește-te! Oglinda spune pe bune, ca Sprite-ul. Hai, recunoaște odată: te retragi și apoi afirmi că nu-ți convine să stai deoparte. Te doare impulsivitatea, te papă ca un Trojan și ca să îl combați îți procuri un antivirus meseriaș, un BitDefender și pui și viermele ăla în carantină, dar n-ai mai multă ambiție să-l cureți și să-l papi tu pe el ! Și, iată cum stagnează virusul frumușel în conștiința durerilor ascunse de vise sfărâmate și nostalgice neîmpliniri. Și parcă n-ai vrea totuși să fii sclava depresiilor – hemoragii timpurii. De aceea, declam prin inefabila forță a cuvântului, care azi e la ofertă pe moca: te integrezi în dimensiunile mai puțin spiritual-afective și supraviețuiești fără reveniri la umanitatea congestionată în sânul societății-mamă-monstru cadaveric. Bucură-te, așadar, de toată splendoarea ipocriziei, de relaxarea aceasta, temeinice de-a dreptul pentru cea mai simplă și superficială abordare a existenței.

Cu toate acestea, sufletul încă mai cunoaște vechile derpinderi. Le și comportă, de altfel... nu-i nimic, figură blândă... ai o scăpare: socializarea, aerinitatea și delirul colectiv.

Debut revuistic : "Nova Provincia Corvina". Debut editorial: Antologia "Inel de Aur fără Corb"- nouă tineri scriitori hunedoreni 2006, Antologatori Eugen Evu și Ion Urda

---

Mesagerul româno-european via Provincia Corvina

Asociația cultural - umanitară și științifică "Provincia Corvina" și Redacția revistei de literatură și artă "Nova Provincia Corvina" acordă DIPLOMA DE EXCELENȚĂ pentru anul 2007, distinsului domn Prof.Acad. Angelo Manitta pentru prodigioasa sa operă și cultivarea

valorilor culturale românești în spațiul de expresie neo-latină, prin Academia „IL CONVIVIO”.

L' Associazione culturale- umanitaria e scientifica “Provincia Corvina” e la Redazione della rivista di letteratura e arte “Nova Provincia Corvina”, concede il DIPLOMA DI ECCELLENZA per l'anno 2007, all'egregio Prof. Acc. Angelo Manitta per la sua prodigiosa opera e la diffusione dei valori culturali romeni nello spazio di espressione neo- latina, tramite l' Accademia „IL CONVIVIO”- Italia.

Asociația cultural - umanitară și științifică “Provincia Corvina” și Redacția revistei de literatură și artă “Nova Provincia Corvina” acordă DIPLOMA DE EXCELENȚĂ pentru anul 2007 d-nei Marilena Rodica Chiretu, pentru dezvoltarea colaborării romano - italiene și promovării valorilor culturale românești.

L' Associazione culturale - umanitaria e scientifica “Provincia Corvina” e la Redazione della rivista di letteratura e arte “Nova Provincia Corvina”, concede il DIPLOMA DI ECCELLENZA per l'anno 2007, alla signora Marilena Rodica Chiretu, per lo sviluppo della collaborazione romeno-italiana e per il promuovere dei valori culturali romeni.

Președinte/ Presidente: Ion Urda
Redactor Șef/ Redattore Capo: Eugen Eviu, Romania.

Cavaleri ai Memoriei:

Domnița Ruxandra CESEREANU

GULAG și HOLOCAUST în conștiința românească

Un regal sărbătoresc meritat ne-au dăruit Centrul de Cercetare a Imaginarului, Universitatea Babeș-Bolyai și Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România. Mă refer la consistenta carte-revistă seria Caietelor Echinoctiu. Sub direcția lui Corin Braga, un colegiu prestigios de academicieni români și din Argentina, Franța și Federația Rusă, a ajuns la Volumul 13 cu genericul de mai sus.

Coordonatorul volumului este eminenta Ruxandra Cesereanu. Semnatari sunt prestigioși oameni de cultură, artă și filozofie, istorici și scriitori, între care Andrei Marga, Caius Dobrescu, Ștefan Borbely, Cosmin Budeancă, Julien Trappe, Mihai Dinu Gheorghiu, Ion Vianu, Michael Shafir Andrei Cornea, Ovidiu Pecican, Doru Pop... Studii de caz sunt semnate de Marius Oprea, Dorina Dobrinca, Lidia D. Bradley, Marta Petreu, Andrei Oișteanu, Doina Jela, Cristina Anesescu, Robert Furtos, Octavian Roske și bineînțeles Ruxandra Cesereanu: așadar nume de top, nucleu dur al lucidității – întregind excelenta colecție a Bibliotecii ...echnoctiale elaborate de o pleiadă strălucitoare și... apropiată.

La o atare cappo-d-operă desigur pot spune fără a risca patetismul, că am resimțit puternic venerația întru adevăr și re-cunoaștere ontologică a istoriei contemporane, așa cum a fost-este și mai ales am resimțit limpezitor efectul acestui splendid demers al conștiinței naționale față cu cea a umanității. Iată un dosar esențial al procesului comunismului și o pledoarie pentru dreptateav...adevărului.

„Acest volum tematic din Caietele Echinoctiu..., reunește o parte din lucrările prezentate în cadrul simpozionului cu același titlu, organizat de către Phantasma, Centrul de Cercetare a Imaginarului, între 25-27 mai 2007, la Cluj. Prin tema propusă, s-a inițiat o racordare la cercetările de mentalitate de ultimă oră, care să explice traumele mondiale declanșate de funcționarea totalitarismului, cu cele două direcții ale sale.”(Ruxandra Cesereanu).

Radiografia la nivel național, cercetarea comparativă transfrontalieră, utilizând teorii și metode existente, sunt aplicate novator și degajat în zona maximei exigențe

a conștiinței colective- naționale. Caracterul uneori polemic este firesc, dialectic, desigur. Important este faptul că splendidul volum 13 **Cahiers de l'ECHINOX** ne induce un acut sentiment al coparticipării și e meritul Ruxandrei Cesereanu în a-l asambla modular, colocvial și compozit. *Le Centre de Recherches sur l'Imaginaire* ne reumple astfel, dar ne și scutură de umbra tenebrei ocultată de memoria dirijată, de forțele ostile umanului și manifeste în lume... O carte-document, un jurnal în care timpul zilei se dilată în proporția duratei revelatoare, a mensurei pe care ființa ubicuă a supra-justiției, tinde a netezi și reconfigura totuși forțele binelui de care depindem întru a nu pieri ca specie. Fie ca generația studioasă a răsăritului de nou mileniu să războvească prin cunoaștere și înțelegere, dezastruosul infern ce astfel va tranzita prin zona purgatoriului, spre o posibilă țintă mai calmă și mai meritată de însăși Istorie.

Excelsior:

Poemul visat

*Se dedică divinei Domnițe
a cântecului preferat Celine Dion*

Popoare vindecate de hybris fragmentar
Vag terminale-amurguri ce se înghit din urmă
Cu foamea de culoare a formelor transparent
Abisuri centrifuge din galacteea turmă

Sporitul geniu-al minții se dăruie-n neștire
Nefiinda moarte-nghite ecoua sepulclară
Doisprezecimea sacră stă gata de venire
În entitatea nouă curând nemai- barbară...

Sum uragan de stele! Maelstrom- Ochiul Orb
Dar văzul ni- scrutare ce- apropie iluzoriu
Întrezărind distanțe ce-n sine se resorb
Iar infinitul nu e decât aleatoriu

Respingeri circulare delimitării vide
Și atracția- centrală și unică, nucleu
Transfiguratul Eon Pleiadelor gravide
Le sublimesază-n arderi splendorile limpide
În care pulsatoriu eternul Curcubeu
Multiplică-universuri și-n moartea o divide

Astfel că arde rece trecutu-n viitor
Și un Acum etern luminilor genune
Se complinesc din însăși nimicnicia lor
Splendoarea fiind divinul ca non- dimensiune.

Trup scânteind cuvântul melodiind explozii
Poemul meu pulsează. Din text răsare luna
Și inima-i răspunde cum zburând cu antipozii
Strălumindu- mi partea dumnezească, Una.

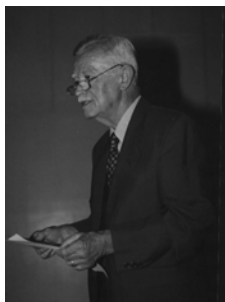
Răsplinul unei clipe cu tine mă inundă
Și se înclină-n mare restituind talentul
Amfora de iubire jertfindu-se fecundă
Cum irizând lăuntric năluce diamantul.

Eugen Evu, 24 Februarie 2008

Invitat de onoare și fraternitate Cavalerul de Canegrate

Giovanni FORMAGGIO

(Canegrate – Milano)

Giovanni Formaggio este o „*descoperire*” care de la început m-a cucerit prin franchețe, propensiv amicală dar mai ales prin afinitatea lui pentru lirica română. Se pare că are chiar în familie o româncă... Poetul nu este acel „*uomo di periferia*”, cum titrează ultim apărut carte; dar prin mesajul principal al liricii lui, exprimă durerile și visele omului din mulțime, același în Italia ca și în România. Scrie dedicat, are cultul familiei și strămoșilor, dar de

profundzime unul al naturii agresate inconștient sau nu de chiar trofeul ei: omul...

Dominanta ideatică a acestui liric harnic și cu miza pe emoție este una ecologică, de aici contestatară. Scrie *de stânga*, deoarece inima este situată în stânga. Este un stilist elegant așa cum consideră el că trebuie: ținuta de gală și mândria de a fi un artist. Un bărbat frumos, cu trăsături armonice, în echivalență cu poemele.

Schimbăm câte un grupaj de poeme, o carte nouă, o veste bucuroasă... Am tradus câte ceva și a fost bine venit mereu în revista Provincia Corvina. Suntem vecini de „*palier*” în Il Convivio. E un poet mult iubit acasă la el, deoarece este un animator sufletist. Ediliile i-au bătut în piatră pe un mic monument, un poem ce elogiază jertfele eroice. Este un poet umanist, cu mesaj clar – pacifist. Scrie pentru copii și pentru adulți, cu aceeași sinceritate caldă și generoasă. Giovanni Formaggio este un poet al expresiei directe, înfiorate de un simț profund poetic al lumii... S-a născut la 13 martie 1939, la Asigliano Veneto (VI), și trăiește la Canegrate (Milano)... A debutat în 1967, parcurgând un traseu frumos, dificil, inițiativ... Din poezia lui transpare un arpeggiu melodic interior, rezonant în sintagme simple și limpezite de simțul cosmic al cuvântului, ca scânteieri din Logosul ce caută trup într-o perpetuă creație. Temele sale lirice revin predilect dedicate, ca semn al unei empatii și oglinzi din care omul se recunoaște pe sine, primordial, arhetipal...

Poeziile lui sunt inserate în manuale școlare, având un timbru moralist pedagogic ziditor. Este membru al multor Academii italiene și străine, premii de recunoaștere în Franța, Spania, Germania, Austria, Malta și Statele Unite... Este Cavaler al Republicii Italiene pentru merite literare. În 1980 a fondat la Pero (Milano), Premiul Internațional de Solidaritate „*Notte di Natale*” (Noaptea de Crăciun).

Pentru merite umanitare a fost distins cu Medalia de Argint a Parlamentului Italian; Premiul Filantropic al Franței; Premiul Umanitar Sant’Uberto din Bavaria; este membru de onoare în Corpul de Voluntari din Noua Zeelandă... Admirația și prețuirea mea se adaugă firesc acestor recunoașteri, convins că vor mai fi.

Lirica sa este una cursivă, cu fluentă discursivă, dar de simțire eminamente poetică; metafora este poemul întreg. Vag, ca un halou empatic, îmi aduce aminte de Montale, dar și de Ungaretti.

Un poet înnamorat de patria sa și de umanitate... Caută a dialoga prin poezie cu viitoarea generație, redescoperind mereu extraordinarul. Acesta e mesajul lui Giovanni Formaggio pentru cei care vin. Propria istorie se reflectă în sfatul calm și ne sentențios dăruit celor tineri... „*Poetica lui este una a esențelor*” afirmă Luisa Stochi, asesor cultural italian. (E.E.)

Versurile lui Giovanni Formaggio, inspiră mare emoție cititorului, încât externează atenția unui om ce privește cu ochi precauți ceea ce îl înconjoară fără a pierde niciodată din vedere sentimentele. Și este propriu acest ultim element care transmută versurile lui Formaggio în mesaje de speranță. Poetul cu un quit care îl contradistinge, știe să strângă din micile lucruri aspecte pozitive. În lirica lui transpare un viu dialog cu propriul sentiment, cu natura, cu idealurile în care crede. Toate acestea consimt la iluminare, fiecare mesaj, adevărat e că la el cuvintele se reîntăresc și se transformă în forme expresive. A sa Madona, în unghiurile propriei trăiri, amintirea trecutului alternându-se cu anotimpurile - sunt toate meditații care prind voce incantată într-un timp infinit, care e cel al poeziei.

Giovanni Formaggio e un poet care meditează și el e cel care rămâne în versurile sale muzicale și bogate în conținut într-o întrecere dintre valoare și sentiment.

Prof. Univ. ENZA CONTI

Directoarea revistei IL CONVIVIO - Sicilia

Perle de soare

tatălui meu

Este înăuntrul meu
Și vibrează cu tinerețe
Cu foșnet de mesteacan și salcii
plângătoare
Viața ta.
Trăiesc
Ca o tufă de coriandru-n floare

Ce rup din cer perle de soare
Este scris, aici, în vene
Zgomotul pașilor tăi
De muntean neobosit
Splendizi
Cu răsăritul ce joacă
Și roua pe petale de crini
Sunt aici în luminișul inimii
Jucăriile de lemn
Plăsmuite cu mâinile tale
Pentru a mă face un copil fericit.
E aici în inima
Închisă într-o îmbrățișare infinită
și ușoară
Făptura ta de bătrân suferind
Cu poeziile mele pe genunchi
Și un ring de plâns
Tată
Ai sosit cu glas scăzut anii mei
Mari cât imensitatea mării
Aș vrea să strig timpului să se oprească
Să nu ne stingă dialogul
Ce nutrește scurgerea vieții mele
Care-o continuă pe a ta.

Viața noastră

Viața noastră este aici
În această casă îndoliată de timp
Între brațele câmpului
Te purtam pe mâini
Înainte cu mulți ani,
Întâlnind miraje de vis...
Aici trăiam bucurii și dureri
Ale inexorabilului dus de anotimpuri...
Împreună
Privim în copaie
Portretele fiilor.
În tăcerea discretă a câmpiilor
Așezate pe piatră
Alături marelui vas al oleandrului
Să ne încredem așadar în ele.
De mână,
cum acea zi rămasă intactă în inimă,
traversa vâltoarea.

Așa că primul din noi care va pleca
ar putea spune altuia:
fumam fericiți împreună.

Metamorfoze

Aici, între brațele apusului
Trăiesc metamorfozele mele
Deșiretez papucii zilei
Sufletul transpiră de soare
Miroase a must nou,
Presând generoasele primăveri
Inima respiră adulații
De resurecții
Abdicând tăcerile serii
Fură lumina acel câmp
De stele.
Aici firul ierbii între brațele
Noștii mă simt pergament
Cu antice rugăciuni
Vele de aur
Legănate de mâna
lui Dumnezeu.

A mia madre

Stupendo chiarore di luna
Che porti mia madre
Irrestabile ruota del tempo
Un attimo.
Scendono nell'anima
Come gocce d'arcobaleno
Felici ricordi.
Un attimo
Ch'io raccogla nelle vene
Questi ultimi brandelli di vita
Ch'io ripaghi con una carezza
Una vita d'amore.

Chiara alba d'agosto
Che hai portato via mia madre
Prendi il mio pianto
Con il gesto cieco del seminatore
Spargilor sulla sua tomba
Perche ogni giorno
Nasca una rosa.

30 agosto 1970

Perle di sole

„ a mio padre”

E' dentro di me
E vibra con tenerezza
Come il fruscio di betulle e salici
Piangenti
La tua vita.

Vivo come un cespuglio
Di rododendroni in fiore
Che strappa al cielo perle di sole
E scritto qui, nelle vene,
Il rumore dei tuoi passi
Di montanaro mai szanco.

Stupendi
Come l'alba che gioca
Con la rugiada sui petali
Dei fiordalisi,
Sono qui, nella radura dell'anima
I giocattoli di legno
Plasmati con le tue mani
Per farmi bambino felice.

E' qui, nel cuore
Racchiusa in un abbraccio infinito
E leggero
La tua figura di
vecchio sofferente
Con le mie poesie sulle
Ginocchia e un rigo di pianto.

Padre,
Hai accompagnato
Sottovoce i miei anni:
Grande come l'immensita
Del mare.

Vorrei gridare al tempo
Di fermarsi
Perche non si spenga il dialogo
Che nutre lo scorrere di questa
Mia vita che continua
La tua.

Vento della sera

Questa tua anima
Racchiusa nella conca della mano
E il mio mare
E chiarore d'alba, indaco di tramonto
La mia vita.
Questo tuo cuore
Così vivo tra le braccia
E il mio cielo
E calore di bacio, rovente di passione
La mia storia.
Queste tue mani
Intecciate nelle mie come filigrana
Sono incanto di memorie
I miei fiori di pesco
Al vento della sera.

Sub puntea de piatră

Sub puntea de piatră
Ne-am împreunat mâinile
Sub vocile fumului și ale serii
Ai ultimei singurății și ai
Razelor de lună

Stăruind a ne spune
imensele cântece
Ale vieții noastre
Despre una de alta
Inimile noastre vibrară
Încuviințând

Și pentru noi doi
Sub puntea de piatră
Începea o primăvară
Fără final.
Deziderat

Dați-mi un Dumnezeu
Care trece pe strada periferică
Care să vadă opera uscăciunii
Dinspre fabrică
Și respirația toxică
Sufocând în pini verdea
Și înnegrește
culorile florilor.

Dați-mi un Dumnezeu
Care deschide poarta casei mele
Și șade la masa mea,
Care conviețuiește cu mine
Să se joace cu copiii mei
Și ai vecinilor
Când iubesc și când sufăr
Un Dumnezeu care mănâncă
pâinea mea
care privește când alții mă judecă

Dați-mi un Dumnezeu
Care respiră ca mine
Cu bucuria unui vechi prieten.

*Trad. di Eugen Evu,
Hunedoara, Romania*

Senzualitatea rugăciunii:

Ioana Cassiana BOLBA

Rugăciune

Nu mai știu când Te-am rugat
prima oară să mă inviți
În cerul Tău,
Doamne în copilărie credeam că stai treaz
între degetele bunicii împreunate a închinare
Și că inima Ta bate în clopotele
bisericii din deal

Doamne nu de acolo vin ochii Tăi?

Cu ei străbați lumea și cerurile și inimile...
și... fluturii aceia de pe Cruce
Ți-au spus că un străin
mi-a schimbat lumea cu un vis
În el nimeni nu te ia de mână când plângi
Și ne purtăm desculți
și dezbrăcați peste umerii Tăi
Cu toate crucile în spinare
Ce puternic ești și ce mâini mari ai!
Doamne iubește-mă ca pe un păgân,
ca pe un străin,
ca pe un copil,

iubește-mă ca pe un orfan,
ca pe un profan,
ca pe o sămânță
din ea au crescut copiii mei
Doamne dacă străinul mi-a luat norocul
Dă-mi speranța că mâine va fi alt vis
De degetul Tău mic o să atârn
o veșnicie lumina
Din candela bunicii.

Portret de serviciu

nu știu să îmbrac decât unica mea piele
de femeie
în mansarda asta unele piei
și-au pierdut căciula
capetele lor se bălângănesc într-una
de ciudă
apoi râd și împroască aerul
cu duhoarea vieții lor
de nemernici
fiecare zi e o pantomimă în lavalieră
ne prefacem surzi, orbi și incuți
doar așa vă cresc capetele drepte
hai, luați-vă gândacii, bocancii
și poveștile la plimbare
azi nu am chef să mă eschivez
în Fata Morgana...

Dacă Hristos stă la ușă și bate,
ar fi bine să stăm tot timpul cu ea deschisă.

Habar n-am

Cam asta ar putea să dea sens vieții.
Fără să fim încuiați ne cresc
măslini în vene,
fiecare cu Ghetsimaniul lui.
Lubiți-mă
Iertați-mă
Mai încolo vine moartea
ca o lebdă neagră
Și gustă cât vrea din viața mea
Apoi îmi adoarme sătulă pe sân
Habar nu am ce va fi după ce
se va trezi....

Rezonanțe semiotice sau Adjudecăți :

**Cavalerul Trismegistos de Adjud
ADRIAN BOTEZ SENIOR**

despre Constantin Stancu de Hațeg:

ORBUL CARE VEDE FULGERUL ZĂPEZII

*Constantin STANCU - POMUL CU SCRIBI
Editura EUBEEA, 2007*

Pomul cu scribi urmează altor trei volume de poezie cu dens conținut religios, ale lui CONSTANTIN STANCU (*Fructul oprit, Păsările plâng cu aripi, A privi cu ochii inimii*). Ne aflăm în plin și înțelept neomodernism, în descendență nichit-stănesciană, dar cu accentele circumflexe puse de psalmiștii antici.

Ceea ce înlumina cu frumusețe versul lui Constantin Stancu, din acest nou volum, este „seninătatea în patimă”: este evident că Poetul trăiește niște experiențe spirituale de mare anvergură (precum Marii Orbi-Proroci ai *Vechiului Testament*) și, deci, de mare pătimire interioară – dar lecția/implicita poruncă divină a înțeles-o: **CALMUL SENIN este slăvire a Lui Dumnezeu – iar MĂHNIREA – păcat!** Deci, un întreg volum, 168 de pagini – este un Întreg Munte de Nemăhnire Vizionară, de Scrisoare întru Dragoste, sub tălpile Lui Dumnezeu, tinzând/tânjind, neobosit, spre/după Dumnezeu: „*acolo, în Retezat, poți scrie o scrisoare de dragoste/direct pe tălpile lui Dumnezeu*”(cf. p. 93), „*mă prind cu ambele mâini de marginea cuvântului/și urc spre răsuflarea ta, Doamne...*”(cf. p. 70).

Vizionarism:

Al descompunerii nonputrescente, ci **imaculate/devoționale** - a Pietrei, care-și arată litera divină a inimii către Creator: „*insectele acopereau totul,/ chiar și piatra era roasă până la carnea ei de piatră,/ până la inima ei de nisip,/ până la prima literă din vechiul alfabet...*” cf.p. 9)

Dar mergând până la vizionarismul asupra imaterialului creator de material LOGOS/ CUVÂNT – care este supus dragostei cu insecta mistică, simbolizând, esoteric, atât alternanța semantică (de fapt, în registru divin: CONCOMITENȚA semantică!), cosmică, între efemer și etern, cât și comuniunea dintre Toți Scribii/Toate Literale/Vorbele Creației lui Dumnezeu/Poetul/Adam/Hristos (să nu uităm episodul biblic, cap. 2,

Sfințirea zilei a șaptea. Așezarea omului în rai. Prima familie - în care Dumnezeu îl pune pe Adam să NUMEASCĂ toate obiectele din Paradis/Creația Dumnezeiască!!!: „Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa ca toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam” – curiozitatea divină: „ca să vadă cum le va numi Adam” – este socotită de Constantin Stancu, în subtextul volumului, **complicitatea sublimă**, teandrică, în virtutea căreia Omul/Poet este dator, mereu, cu încrederea zâmbetului hieratic, către cel pe care l-a lăsat **Onomaturg/Armonizator Orfic**, iar nu **Măcelar**, cum sugerează ipostazele „modernității”: „Lângă carcasa calculatorului, toporul plin de sânge...” – cf. p. 153), „O insectă se opri pe cuvântul scris./ cerneala proaspătă nu se uscuse/ și ea, insecta se acuplă cu semnele acelea vechi,/(...) și m-am întrebat dacă acel cuvânt scris de mine/ va căpăta și el aripi și ce viață va avea,/ va trăi veșnic sau va dura cât viața unei insecte,/ doar cât o banală zi/ în care avem libertatea/ de a scrie despre Dumnezeu...” – cf. p. 168).

Practic, volumul lui Constantin Stancu este și **o sumă respectabilă de arte poetice** – de problematizări ale ontologiei Poetului (nu doar în modernitate, ci, normal și moral, în eternitatea/constanța Creației : **Cămașa poetului** (p. 14 – unde poemul se sugerează a fi mântuitoarea Cămașă Hristică, umilă, dar cu firul/început „în cealaltă parte a vieții”, chiar dacă viața „este o floare de sânge,/strivită de strigătele mulțimii”), **Poetul** (p. 71 – Poetul ca tracicul Lup Fenrir Purificator/ Mântuitor prin Mușcătură: „capul acesta de lup cu mandibule care pot mușca...”...), **Singurătatea poetului** (p. 127 – singurătate benefică, pentru autocunoaștere și pentru comuniunea/ revelația Pietrei-Credință: „Trebuie să trăiești singur cu trupul acesta,/ să te faci mai înțelept(...)/ prietenii/ îți fac semne cu mâna,/ îngropați până la destin sub iarbă,/până la ultimul gând,/ acolo unde întunericul se preschimbă-n piatră...”), **Scrierea poetului**(138 – nenăscutul decât prin revelația-Poem – Poemul este Poetul!!! – Poemul/Poetul asigurând comuniunea Cinei de Taină a Rearmonizării Omului cu Creația Integrală, cu Dragostea de Creație Integrală, numită Dumnezeu: „vine ploaia și începe să citească poetul,/ lacomă precum o femeie...” – femeie mai curând în sensul marianic, decât de Evă!) etc. etc.

Iar ceea ce uimește la acest poet este **capacitatea sa de a se situa, permanent și stabil, de a-și trăi viața, ca experiență mistică, mereu uimitoare (dar extaza rămânând doar zâmbet fascina(n)t!) - la hotarul dintre lumi, la răscrucea revelațiilor, la întâlnirea cu Lumina Lumii-Hristos** (de aici, și moto-ul cărții: „Iisus: Veți cunoaște adevărul – și adevărul vă va face liberi” – **Ioan**, 8/32): dintre vizibil și invizibil, palpabil și imaterial, născut și nenăscut, dintre făcut și nefăcut, dintre ivit și așteptat în lumina munților/ghetii/zăpezii: „ca un semn între două lumi” (cf. p.

110), „*va fi o ninsoare peste cel care nu m-am născut, încă,/dar viu prin fulgerul zăpezii*” (cf. p. 61).

Pomul este PUNTEA DINTRE CELE TREI LUMI (celestă, terestră-sub-lunară și subpământeană) – este copacul cu două rânduri de rădăcini: în Cer și în Misterul Chthonian. **Scribul** este, precum în vestitul basorelief egiptean, Cumintele Așteptător-Ascultător al Celor Divine – este, acum, Poetul Cel Așteptător – cuminte, etern supus sub ascultarea Celor din Transcendență – și este anonimizat întru comuniune și, totodată, cvasi-sanctificat, situat sub semnul sacru al tetraktys-ului pitagoreic („o mie/1.000 de scribi” este, în fapt, Unul Divin, urmat/ascultat de Cele Trei Lumi...) tocmai prin această ASCULTARE, prin care își va merita nu doar o mântuire individuală relativă – ci însăși Mântuirea întru Munte și Zăpadă, întru Efortul Colectiv/Munte al Dezrobirii întru Zăpadă („*zăpada ardea precum gândurile sfinților*” – cf. p. 56 - dar și zăpada Reflecției/Proiectării Divine, Tăcerea Plină, dinaintea Creației prin Cuvânt-Logos: zăpada colii de hârtie...), întru „*viața care începe din nou de la capătul fulgerului*” (cf. p. 16): „*A înflorit pomul cu o mie de scribi,/ toți tineri, purtând în mâini albe coli nescrise(...)/ dar să credem în tăceri,/ există un alfabet al tăcerii, îngropat în muntele acesta născut de alba zăpadă...*” – cf. p. 7).

Tot volumul se desfășoară, dincolo de toamne, în **iarna purității**, de la hotarul cu „răsuflarea lui Dumnezeu”. Se desfășoară ample mișcări, o veritabilă **metanoia**, întoarcere a ființei/spiritualității umane pe dos (există în volum și un poem cu titlul **Metanoia** – cf. p. 41) – între **nisipul** care explicitează tăria credinței pietrei („spiritul de nisip al pietrei se ridică la ceruri...” – cf. p. 118) – și **zăpada** care marchează inefabila „margine a zilei/zăpada dintre trup și gând...”(cf. p. 68). Spiritualizarea trupului, prin credința în limitele ilimitate ale **stării de ZĂPADĂ** – starea de volatilizare a materiei în sfințenie! (repetăm, cu nespusă plăcere, cel mai frumos vers al volumului: „zăpada ardea precum gândurile sfinților”).

Noul volum de viziuni hieratice al lui Constantin Stancu este, în esența sa, ostil nu **sentimentului** (cum ar putea interpreta un cititor neatent! – cf. **Antisentiment**, p. 69), ci **sentimentalismului**: a convorbi cu Dumnezeu presupune TĂRIA /ÎNTĂRIREA DUHULUI – și, în niciun caz, edulcorarea pierzătoare de vigoare a Logos-ului: sentimentalismul în poezie distruge ”floarea de cireș”-sakura (simbolul purității concentrate spre Cer, al comuniunii mistice a Omului cu Cosmosul și a Cosmosului/Integrală Creație, cu Dumnezeu, întru **recuperarea paradisiacă**) – distruge „inima pietrei”/credița în DEPĂȘIREA HOTARELOR AUTOIMPUSE DE ADAM/OMUL, prin păcatul **inițial** (dar și **inițiativ**, în registru mistic... – poate acel „*Peca fortiter*”, al lui Luther... – sau, poate „*Felix culpa!*”, a Sfântului Augustin...).

Constantin Stancu, Omul/Orbul Profetic din Vârful Muntelui (Inițiativ) **VEDE FULGERUL ZĂPEZII** - știe, deplin, că **forța iernii/ZĂPEZII LUMINII-ILUMINĂRII**, adică a concentrării întru Sinele Pornit spre

Respirația Lui Dumnezeu (precum Tezeu, pe Firul Ariadnei!), a represiunii paraziților divagației moleșitoare, de la Metafora Sublimă a Muntelui – **este singura forță real-soteriologică**. „*Dumnezeu și sufletul meu. Nimic altceva? Absolut nimic!*” – spunea Sfântul Augustin. **IARNA RE-INIȚIERII ÎNTRU MUNTE** - este singura noastră șansă de a depăși hotarele păcatului adamic, și de a nu uita zâmbetul hieratic al strămoșului („proto-Omului”/Adam Protogonos) din Paradis. Sinele-Sinea, care ne așteaptă, etern/întru eternitate, acolo, în Paradis, ca **UNICĂ FIINȚĂ DIVINĂ, RECUPERATĂ SPIRITUAL**.

Madame de Mont Martre

care a elogiat „verdele ireal de frumos al ochilor” mei

Jaqueline VANDAL

(Linda BASTIDE)

*Premiul Jean Cocteau, 2000
al Societății Poeților Francezi*

Mont Martre

Roșu Carco, verde Saint Vincent,
Ezitare roșiatică de Renoir și albă
de Utrillo,

Multicolore mov dintr-un cimitir calm,
Sfântul Petru, sălbatic aur albastru,
Ametist ghemuit, o urzică, singură la umbra
unui liliac,

O mie șapte străzi sub luna roșcată,
Labirintul meu are pietre pierdute:

Iată înaltul oraș,
puternic și ucigător.
Montmartre, scufundat sub griuri și jeg
magnific.
Un castel de cețuri.
Dar străzile sale sunt vii.

Strada Lepic, stradă de nenumărat, stradă
ca o ancoră
Secrete despre culori sunt spuse
de o pisică galbenă, așezată.

Tertre, roșie inimă și miere în sfârșit.
Fiecare zi se împlinește, rotundă.
Tu ești Tertre.
Și al meu,

Și apoi ca un iaz .
Solitudinea ta tresare la soare.
Strada Berthe ridicată până la spasmul
mârâit al unui nor.
Strada Gabrielle de asemenea, scară-vrajbă.
Strada Starețelor, un mister funingine și mătase:
răbdarea.
O amețeață înflăcărată strada Sălciilor.
Dar morile sunt moarte la răscruci de timp.
Montmartre,
Te văd, cald ca o navă,
Dormi în golul unui port,
aproape în golul mâinii mele.
Atunci bucuria mea vuieste și eu zic:
Mă ascuți, orașul meu?
Și muntele apare,
Etravă magnifică, spre un cer extrem.

Traducere: Elisabeta Bogățan

Le Mont Martre

*Rouge Carco, vert Saint Vincent,
Hésitation fauve de Renoir et blanche
d'Utrillo,
Multicolores mauves d'un cimetière calme,
Saint Pierre, sauvage or bleu,
Améthyste blottie, une ortie, seule à l'ombre
d'un lilas,
Mille et sept rues sous la lune rousse,
Mon labyrinthe a des pierres perdues.*

*Voici la haute ville,
forte et meurtrie:
Montmartre, chaviré de gris et crasse
magnifique.
Un château de brouillard.
Mais ses rues sont vivantes.*

*Rue Lepic, rue innombrable, rue comme
un amarre,
Des secrets de couleurs sont dits
par un chat jaune, assis.*

*Le Tertre, rouge coeur et miel enfin.
Chaque jour s'accomplit: rond.*

*Tu es le Tertre,
Et mien,
Et puis comme un etang.
Ta solitude tressaille au soleil.
Rue Berthe dressée jusqu'au spasme
feulé d'un nuage.
Rue Gabrielle aussi, échelle-sortilège.
Rue des Abbesses, un mystere suie et soie:
la patience.
Un vertige flamboyant rue des Saules.
Mais les moulins sont morts
aux carrefours du temps.*

*Montmartre,
Je te vois, chaud comme un navire,
Tu dors au creux d'un port,
presque au creux de ma main.*

*Alors ma joie gronde et je dis:
M'écoutes-tu, ma ville?*

*Et le mont appareille,
Etrave magnifique, vers un extrême ciel.*

Primim și dăm mai de(O)parte ...

Vasile IANCU

Ti(rnăco)pologie sau despre lucrarea cu glugă*

După ce eșuase tentativa de asasinare a doamnei Monica Lovinescu – una din vocile de la „Europa liberă” care-l deranja teribil pe dictatorul paranoic, poliția politică, prin condeiul unui „cronicar”-colaborator, a pus „tunurile” propagandei pe acest post de radio și, în special, pe autoarea unor emisiuni ascultate de mii de intelectuali români. Cu tot bruiajul serviciilor speciale ale Securității. O paranteza ceva mai lungă, credem, necesară pentru reîmprospătarea memoriei unora dintre noi. În alte cazuri, operațiunea de lichidare a unor voci deranjante pentru regimul de la București a avut, din nefericire, finalitatea dorită de conducători; chiar dacă mijloacele crimelor n-au fost elucidate (vezi morțile suspecte, galopante ale lui Noel Bernard, Vlad Georgescu, ipotezele vehiculate, plauzibile, fiind iradierea, otrăvirea). Despre Emil Georgescu se știe, în schimb, că a fost înjunghiat cu câteva zeci de lovituri de cuțit. Încercările – penibile, de nu idioate – ale ofițerilor de la Departamentul de Informații Externe (D.I.E.) de a trece drept apărători ai interesului național – vezi, Doamne, ei au fost adevărații patrioți, neavând nici un amestec în asemenea asasinate și acte de agresiune/ intimidare de tip terorist – au fost contrazise flagrant de chiar câțiva ofițeri – extrem de puțini, excepții care întăresc regula – care au

trădat ordinele de la București, odată ajunși în Occident. Probabil, sub impulsul unor ultime crize de conștiință. Aceștia au făcut, de altfel, dezvăluiri senzaționale în conferințe de presă, în cărți. Reamintim declarațiile de presa făcute de ofițerul Matei Haiducu („Domnul Z”), care a povestit că misiunea sa era să-i lichideze pe Paul Goma și Virgil Tănase (vezi și cartea *J'ai refusé de tuer*, dincolo de limitele ei ideologice, inerente unui vechi slujbaş al poliției politice), de un oarecare ofițer Bistran, care îl avea în „țintă” pe Virgil Ierunca, iar mărturiile generalului Ion Mihai Pacepa, după „defectare” (*Orizonturi roșii* s.a.), au fost/ sânt absolut cutremurătoare, aproape de regimul criminal comunist, pe care și el l-a servit (încă din timpul lui Dej). Una din publicațiile care a avut această sarcină de partid și de stat și a găzduit cu generozitate mai bine de un an articole vituperante, otrăvitoare la adresa „Europei libere”, a fost „Luceafărul”. Pe atunci și o tribună a protocronismului, cu multe numere, la zile aniversare și evenimente politico-ideologice (acestea din urmă se succedau amețitor, precum plenare, conferințe, vizite de lucru etc.), dedicate aproape integral acelor „zile” și „evenimente”. Ca și cum ar fi făcut concurență organului de presă al partidului – „Scînteia”, iar subtitulatura de „revistă a Uniunii Scriitorilor” ar fi fost o farsa. Explicabil: la conducerea revistei fuseseră impuși doi oameni de încredere: Nicolae-Dan Fruntelată (șef) și Mihai Ungheanu (adjunct). În acest context, e bine să reamintim – iarăși – că în corul scribilor de serviciu, care „ejectau” texte împotriva celor de la „Europa liberă” (în ce termeni, nu e cazul să mai spunem) se înscriau Ion Lăncrănjan (*Căteaua*, „Flacăra”, iulie 1979), Vasile Nicolescu (*Naufragații de pe pluta lui Nimeni*, „Contemporanul”, iulie 1979), Ion Dodu Bălan (*Mercenarii vorbei de ocară*, „Flacăra”, iulie 1979), Pompiliu Marcea (*Moș Teaca în literatură*, „Luceafărul”, iulie 1979), Dan Ciachîr (*Murături de Paris*, „Săptămîna”, iulie 1979), Doru Popovici (*Cacofoniile Europei libere*, „Săptămîna”, iulie 1979), Dinu Săraru, Eugen Barbu și ciracii săi de la „Săptămîna” ș.a.m.d. Și am luat ca an de referință numai anul 1979. Dar și la Iași au fost câteva nume care au semnat articole cam de aceeași factură și cu aceeași adresa. Să trecem... Cea mai lungă și veninoasă/ injurioasă campanie a dus-o însă Artur Silvestri în „Luceafărul”. Genericul articolelor: *Pseudocultura pe unde scurte*. Pe parcursul anului 1983, de pildă, sunt publicate sub acest titlu peste 40 de texte. De la început ne dam seama ca autorul (*programat*) a avut acces la o sursă de informare oficială bine știută: Securitatea. Numai așa îmi explicăm – și îmi explic și acum – de ce omul reproducea pasaje exacte din emisiunile „Europei libere” (de ex.: *Teze și antiteze la Paris*), în condițiile în care ascultătorul obișnuit, fără „antene” speciale, pierdea adesea vocile postului, bruiate permanent. Nu oricine avea posibilitatea să dispună oricând, de orice emisiune, curat înregistrată, cu totală fidelitate. Numai „băieții” din camerele de ascultare ale Securității îi puteau pune la dispoziție lui A.S. benzile magnetice de care avea nevoie. Iar el „executa” prin cuvinte. La ordin. În numărul din 12

februarie 1983, după ce da informații privind tehnici propagandistice ale C.I.A., prin „Europa liberă”, Artur Silvestri examinează, ca un om bine situat în sistem, organizarea și finanțarea postului de radio „imperialist”. Concluzia: „Europa liberă” nu era singurul canal antiromânesc finanțat de capitaliști etc. Sînt desființați Monica Lovinescu, Virgil Ierunca („poet amator, autor de note de jurnal”), Sanda Stolojan („semnează texte care i se dictează la ureche”), Paul Goma („un balon publicitar de săpun”), Anneli Ute Gabani („un geniu pustiu”), I. Petru Culiianu („teoriile stîngace ale junelui nu ies din mîntea lui, ci din a lui Virgil Ierunca”), Ion Caraion („vehicul al diversunii”), Virgil Nemoianu s.a.m.d. Calificative, în plus: „căzuși fără operă”, „agenți ai disoluției”, „vătafi parizieni”, „prestidigitatori”, „ipochimeni”, „diversioniști” s.a. Iar pentru că promovează – nici vorba – cosmopolitismul, acești „agenți ai disoluției” au mentalitate „neofascistă” (!?) și – culmea – sînt organizați în „niște grupuri de mafioți”. Imaginați-vă: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Sanda Stolojan, Paul Goma, I.P. Culiianu (cel ucis de o mîna criminală trimisă de la București), Anneli Ute Gabani și alții asemenea lor, constituiți, la „Europa liberă”, într-o grupare de mafioți! Afirmație de un absurd total și de cine făcută... Adevărul e că ne aflăm într-o făcătura cronicărească de tip ubuesc. Cum menționam, atacul cel mai dur, infamant, este centrat, însă, pe Monica Lovinescu, subiectul a trei lungi articole, cu titluri care spun mai totul: *Biografia unei nulități cu fumuri* (nr. din 13 și 20 august 1983), *Denigratoarea clasicilor* (nr. din 27 august). Cîteva pasaje sunt, credem, edificatoare despre stilul cronicarului A. Silvestri, stil care, vorba cunoscută, e omul: „*Prelungirea indistinctă a unor obiceiuri infantile, alăturată de un cult aproape de deificare al tatălui, proprii psihologilor «accentuate» (spre a nu spune altfel), caracterizează mentalitatea retardată a sexagenarei de la Paris*”. „După toate datele, a răzbi exclusiv prin protectori i se părea junei pusă pe carieră foarte recomandabil: protejată inițial de E. Lovinescu...” s.a.m.d. Mai reținem că Monica Lovinescu are, în viziunea lui A.S., și „*mentalitate de incendiatoare*”, în articolul din 3 septembrie „*agenta de la Paris*” fiind băgată în „*categoria Caion*”... Citim într-un ziar regional că un domn Artur Silvestri este „*expert în afaceri imobiliare*”. Să fie oare – îmi zic – același Artur Silvestri, virulentul – ca să folosim, totuși, un cuvînt blajin – critic de la „Luceafărul” ante-decembrist, cel care a defăimat „*oficina imperialistă americană*”, cum era numit adesea postul de radio „Europa liberă”? Dacă domnul „*expert în afaceri imobiliare*” este unul și același cu pamfletarul de la „Luceafărul” – ca să zicem așa „*Expert în Europa liberă*”, care dădea cu „*înrăcopul*” (numele adevărat al doctorului A.S.) în Monica Lovinescu, atunci domnul cu pricina a iubit dintotdeauna arginții. Numai că, după decembrie 1989, a avut șansa să-și arate adevărata vocație. De data asta, fără voie de la Secu. Doar e în plin proces de construire a capitalismului, pe care, până mai ieri, îl detesta. Nimic de mirare. În fond, atîția foști securiști se află în rîndul capitaliștilor

autohtoni. De ce nu ar fi și un fost cronicar de la „Luceafărul”, condus de N.D. Fruntelată, ajuns – deloc întâmplător – la un moment dat, în ștaful fostului nomenclaturist prezidențial I.I. Cum se mai leagă lucrurile, oamenii de odinioară... * *Titlul ne aparține.n.*

(Sursa și resursa: Google - Artur Silvestri)

...și o amintire din cartierul O.T. Hunedoara

Baladî moldovinească di cartier

Moto:

„mănânc și plâng, mănânc”

N. Labiș - *Moartea căprioarei*

Miel bătut în cuie, pe-un copac,
Între blocuri cu intrări blocate
Mirosind a sate-abandonate
Și a neam di moldovean sarac...
Taică-mio l-aduse din obor
Jumătate mort de frig și foame
El e furnalist, brav muncitor
Membru de partid, cam bea prin crame
- Bă, învață, scrie poezi
Pionier di laudî la gazetă
Poate și tu premiu vei primi
Că și măta a fost tăt poietă
Proastă, dar știa la potriveală
Hî hî hî și da din cur și gură
La serbare o beut cerneală
Și-o lucrat la casa di cultură
Din Focșani , era nasoală
Dar noroc că futăcioasă ciulă
Strechea mamii ei de-așa marghioală!
Am adus-o la oraș să stea la bloc
Am făcut-o doamnă di prasilă
Mătii io i-am fost al cu noroc
Că mi-o fost di ea și-un chic di milă
Nici chiloși n-avea că nu se poartă
Io am prins-o-n grajd cu repejoru
„ - Du-mă la oraș văzui pe-o hartă
Că acolo-i domn și muncitoru’!”
Și i-am dat sî-ș facî di danturî
Zestre nu avea doar curul mare
Și-i lăptoasă, porți s-o mulgi din gură
Ugeroasa-i futăcioasă tare!

Bre, ce talentat îi taica-mio
Ci talent de-a hi să povestească!
Soi moldovinesc cum mis- și io
Să mă fac poet ca ve birgău
De-al vîrtos și tîț sî ma cunoască!
Știe să belească mielul viu
Are și cuțit cu-acetilenă
De crăciun pîrlește porc trandafiriu
Mielul l-a înfipt într-o antenă
L-a bătut de viu în trei piroane...
De se zbate gîduit sărmanul
Sîngele se scurge-n trei ligheane
Taică-mio-i naprasnic, moldoveanu'
Pe omăt băltoaca s-a lățit
Taică-mio îi taie beregata
*„ - Bre, copchile, am copilărit
Slugî-n Dorohoi la fel cu tata”
Ia di tragi di curaj o dușcă
Mielu-aiaste-i noatin neînțarcat
L-aș mai fi-ndopat ținut în cușcî
Dar și-așane- ajunji di mîncat”
Ia di bea și tu să hii barbat
Zi-i lu mîta să ni mai aducî
Și sî hiarbî usturoi pisat
Că la noapti i-o vîrăsc sub bucî!
Ia saltați să-i tragim blana vie
Cât nu-i mort să -ți fac di o caciulî
Și lu mîta guler la dimie-
Tragi bre că doar' nu traji di sulî”!*

.....
Mielul a-ncetat să fie miel
Boț însîngerat tranșat cu artă
Capu- ntr-un belciug făcut inel
Părțile de fript în oala spartă...
Mâna care a lucrat în moarte
Repede se șterge pe halat
*„ - Bre copchile, foamea n-are carte”
Iaca de-aia mielul' l-am taiat”!
Ni ti mai sgîi și ia di bea
Din lighean olac'di sînji cald
Că ti fași ca tat' tu uite-așa
Di barbat napraznic și înalt!”
Mielu-i sfânt ascultă-mă pi mine
Miel de lapte, nespurcat di iarbă*

*Ia di fuji la măta iote-o vini!
-Fă, ai pus verdețele să hiarbă?
Ia din țuica iasta di pufoaicî
Șî mai hai pi sus că-mi vini-a futi
- Te-n cur di oaii iepuroaicî!
Io baui, tu te-mbatași, ia du-ti!*

*Al. Amușinăcioarei
Stațiunea Onănești - Gară*

***Descendent din nobili Maramureșeni, castelan Corvin
organizator de turnire amicale, paradoxist de Gallup
University sau aripa dreaptă de stânga a smeritului său
ne-paharnic, jolly-jokerul cu pumnal melodios Eugen Eviu***

Ion URDA

DESPRE INTELECTUALI

*(comentariu pe marginea articolului
„Ce sunt intelectualii” de Virgil Diaconu
din Cafeneaua literară nr.5/47 mai 2007)*

Incitat de conferința filozofului Mircea Flonta pe tema „***Ce sunt intelectualii***”, dl. Virgil Diaconu publică articolul amintit în subtitlu, cred, ca un comentariu pe marginea acestuia, dar, presupun că, în același timp, și ca păreri împărtășite cu ale ilustrului filozof. Desigur că, de la nivelul nostru de erudiție, nu ne putem permite prea multe, dar presupunem că nu vom păcătui exagerat dându-ne cu părerea asupra unei probleme care, măcar pe la extremități, ne înglobează cumva.

Cele două concepte elitiste asupra intelectualului ale ilustrului filozof, respectiv:

- *Intelectalii sunt marile spirite din istoria culturii;*
- *Intelectalii sunt geniile creatoare,*

se susțin prin ele însele ca și definiții generice, dar permit o foarte mare labilitate în privința aprecierii exacte a adevăratei categorii a intelectualilor, mai precis a indivizilor sociali care pot fi încadrați fără puțință de tăgadă într-un grup social care se distinge clar de celelalte categorii umane.

Eu nu cred că intelectualul ar putea fi definit vreodată drept saltul peste un nivel de acumulare intelectuală precis măsurat (gândiți-vă la nivelul de acumulare și cunoaștere al unui elev mediu de clasa XII-a din zilele noastre comparativ cu un geniu antic), și, cu toată prețuirea față de personalitatea distinsului filozof, mi-aș permite să sugerez că ***conceptul de intelectual(itate) este mai aplicabil grupurilor decât indivizilor.*** Și,

desigur, ca în orice grup, apar vârfulurile (ar fi de preferat valorice), dar prezența acestora nu anulează masa de intelectuali ca și categorie, pentru că ele însele (vârfulurile!) s-ar estompa prin lipsă de reper. Iar problema apariției vârfulurilor în cadrul grupului este, de asemenea, extrem de discutabilă, pentru că nu întotdeauna, socialmente vorbind, liderii (cei cu pâinea și cuțitul) sunt cei naturali (și, de obicei, valorici) – unanim acceptați – iar aceștia, pentru a nu crea probleme!?, sunt sistematic împinși în afara posibilităților de afirmare.

Iată de ce eu consider că tratarea intelectualului într-un mod elitist, individual, pe baza conceptelor de *“mare spirit din istoria culturii”* sau *“geniu creator”*, perfect justificat din punct de vedere al analizei post-mortem a subiecților, nu ne ajută în mod real să distingem valoric intelectualii contemporani, să ne fixăm reperele noastre ca simpli muritori într-o lume în care totul e bulversat.

Pe de altă parte, dacă, sub comuniști, intelectualitatea era (hai să zicem!) *“oprimată și marginalizată”*, iată că după revoluție ne umplurăm de intelectuali, care mai de care mai *“rasați”* (curios lucru, cu cât răcniră mai anticomunism, cu atât deveniră mai *“intelectuali”*), numai că, la o simplă analiză lucidă, de om sănătos, cu intelectul intact (dar nu neaparat intelectual!?) constăți că te umple greața când analizezi calitățile de indivizi sociali ale acestora, cea mai mare parte profitori ordinari și, mai apoi, bineînțeles că atent selectați după interesele sus-pușilor, unii dovediți ca vechi *“ciripitori”* ai securității comuniste.

Deci, în asemenea condiții, cu instrumentele filozofice pe care le avem la îndemână, pare destul de incomod să luăm o personalitate contemporană și să o argumentăm *“pro”* sau *“contra”* ca intelectual elitist, dacă nu mai adăugăm ceva sistemului sau definiției pentru noțiunea de intelectual. Pentru că, nu întâmplător, dl. Virgil Diaconu pune problema dacă anumite acte sociale, creații de geniu, comportamente sau simpatii ale personalităților vremii, le scoate sau nu pe acestea din categoria intelectualilor bazată pe conceptele ilustrului filozof Mircea Flonta.

Păreră mea este că orice intelectual al vremii lui se raportează la contextul său social și nu poate fi judecat decât în cadrul acestuia. Dacă am nega calitatea de *“geniu creator”* a lui Nobel, am nega tot progresul omenirii bazat pe exploziile controlate, chiar dacă alte categorii de *“intelectuali”*, tot *“genii creatoare”*, dar ale răului, au folosit-o distructiv. Cine ar putea nega calitatea de intelectual *“mare spirit în istoria culturii”* a lui Nicolae Iorga pentru faptul că a creat o nouă doctrină politică *“doctrina națională”*, cea care le pute cel mai acut la nas europenilor uniuniști adepți ai globalizării fără frontiere și ștergerii oricărei urme de identitate națională? Curios lucru, prin asociere mi-a venit în minte mult uzitata sintagmă *“ștergerea deosebirii dintre sat și oraș”* din vremea comunistă, cea care a făcut, cred, cel mai mult rău spiritului țăranului român.

Și totuși, dl. Virgil Diaconu încearcă să așeze intelectualitatea dincolo de rău și bine. - Interesant mod de a pune problema, dar unde, d-le Diaconu, în locul "*unde nu este durere, nici întristare...*", cum zice preotul la îngropăciune pentru cel dus? Poate că aveți foarte mare dreptate, numai Dumnezeu îi va putea judeca pe toți elitiștii care se consideră intelectuali, dacă merită sau nu, comportamental, acest titlu, de noblețe în primul rând.

Dumnezeu l-a creat pe om, dar nu pot nici aprecia dacă el i-a dat și calitatea de a discerne între bine și rău, pentru că Șarpele a pus-o pe Eva să-i dea lui Adam fructul din pomul "*binelui și răului*", dar cert este că omul are capacitatea de a discerne între bine și rău, cel puțin la nivelul preocupărilor individuale. Dar intelectualul, ca nivel de informare, are alte posibilități de a discerne binele de rău, chiar când este vorba de colectivități mari. Problema este doar de opțiune, el poate analiza ce e bine, ce e rău, care este răul cel mai mic dintre două rele (și acesta fiind, în fond, tot un bine), dar opțiunea sa poate fi liberă sau determinată (nu insist asupra determinismului opțiunii, problema ar ocupa prea mult spațiu, dar "*corupția*" este doar un segment îngust al acestuia).

Înțeleg intenția d-lui Virgil Diaconu de a analiza simbolic intelectualitatea "*dincolo de bine și de rău*", dar o analiză reală de acest fel practic nu este posibilă, pentru că nu-l putem scoate pe intelectual din rândul "*indivizilor sociali*", aceasta este însuși calitatea care-l validează ca intelectual. Cel mai potrivit ar fi să analizăm, la un intelectual, cu instrumente pertinente de măsură, cât bine și cât rău a făcut, cu bună credință și în deplină cunoștință de cauză, și neaparat în contextul social al vremii în care a trăit. Cine poate să-i acuze pe inventatorii bombei atomice de crearea acesteia, când, în bătălia "*care pe care*" cu nemții, aceștia puteau să le-o ia înainte? Cine poate să nu-i acuze pe cei care au folosit-o împotriva unei populații nevinovate la Hiroșima și Nagasaki, cu toate că era evident că Japonia urma să capituleze? Intelectuali au fost și unii, și ceilalți, dar despre buna lor credință se poate discuta.

Cât privește problema răului făcut de cei care vor să schimbe lumea, sunt de acord întru totul cu poziția d-lui Virgil Diaconu, dar vreau să nuanțez puțin. Lumea însăși este în permanentă schimbare, rezultată din tendințele firești spre progres, spre o viață mai bună, confort, civilizație. Orice om creativ care a văzut pe un altul trăind mai bine ca urmare a unei creații, invenții, metode etc., prin imitație, încearcă să facă la fel (amintiți-vă de "*ligheenele-satelit*" din vremea lui Blacheu-vodă) și astfel lumea se schimbă. Problema răului în schimbarea lumii se pune în condițiile schimbărilor brutale și împotriva trendului de schimbare deja existent. Orice schimbare de acest fel, oricât de mult s-ar trâmbița ideile de "*democrație*", "*drepturile omului*" etc., aduce comunității în cauză mai mult rău decât bine, fie și datorită faptului că respectiva comunitate percepe binele în altă nuanță decât cea care i-a fost băgată pe gât cu forța. Ceea ce este îngrijorător în asemenea cazuri este faptul că intelectualitatea, dotată cu un

instinct de conservare prin adaptabilitate mult mai ridicat, se rupe de contextul său social, *“convertindu-se”* conjunctural la ideea schimbării impuse și derutând vulgul. Rare sunt cazurile de rezistență, oricum oprimată, dar aceasta ar trebui să fie atitudinea adevăratului intelectual. Pentru că, prin însăși acumulările intelectuale, intelectualul devine mai *“laș”* decât omul de rând, deoarece, în subconștientul și conștientul său, el găsește mai ușor fundamentarea teoretico-științifică a lașității sale, pe care o propagă, duplicitar, dar cu tărie drept cel mai important crez al său. Este cel mai frecvent caz în rândul intelectualității elitiste postdecembriste de la noi, când indivizi care au crescut în familii de mari activiști intelectuali comuniști, beneficiind din plin de privilegiile unei clase sociale răsfațate de regimul comunist, au devenit, peste noapte, fervenți anticomuniști, ba unii sunt prezentați și ca etaloane de anticomuniști, când ei, de fapt, nu sunt altceva decât niște javre *“lătrătoare”* făcând frumos la cei ce le aruncă ciolanul.

După toate demersurile de mai sus este imposibil să nu pui în discuție problema moralității civice a intelectualului. Iar dacă, în cadrul grupului social (această noțiune, din punct de vedere sociologic, este des abordată sub denumirea de *“pătură socială”*), intelectualul este un vârf, atunci el este intelectualul elitist și, cu atât mai mult, problema moralității sale civice este mai acută.

Se tot discută în mediile noastre despre *“corupție”* ca despre principalul flagel care este sursa tuturor relelor din societate, dar termenul este atât de uzitat încât nimeni nu se gândește la o clară definiție, care să realizeze o delimitare cât de cât orientativă a noțiunii. De multe ori cred că lucrurile sunt lăsate intenționat așa, pe baza principiului *“dezbină și stăpânește”*, pentru că, în ochii săracului, orice bogat este un corupt, în ochii reclamagiului, toată justiția care nu-i dă dreptate e coruptă, în ochii pensionarului, sistemul protecției sociale e corupt etc., ori, în opinia mea, *“corupția”* ar putea fi definită, în cea mai mare parte, în modul cel mai simplu, imoralitate civică, iresponsabilitatea individului față de drepturile și libertățile semenului său.

Problema care se poate pune în discuție este cea a intelectualului de vârf care se lasă sedus, indiferent de argumente, de *“partea întunecată a forței”* – ca să parafrazăm un erou din *“Stars War”* – și atunci mai există argumente pentru includerea acestuia în rândul *“elitei intelectuale”*?

Punctul meu de vedere este acela că, într-o societate normală, asemenea indivizi, oricâte calități și acumulări intelectuale ar deține, ar trebui categorisiți drept niște *“paria”* ai grupului social, pe care societatea să-i evite ca pe leproși pentru a nu se infesta. Pentru că un **adevărat intelectual de elită** trebuie, în opinia mea, să constituie, pentru societate, un real model de comportament social și un catalizator al reacțiilor de dezinfecție și dezintoxicare socială.

Neutrosofisme

- se dedică prof. *Florentin SMARANDACHE*

Oprimare

Un pătrat
exploatat,
abuzat,
apăsător,
a căpătat
un jungghi
și s-a transformat
într-un ... dreptunghi.

i-a dat flit:
- *Nu emit
cu sensul
să te conturb,
dar universul
e curb!*

Neîmplinire

Mai exista
și-un cerc,
evident berc,
ce-și dorea
o clonă
mignonă,
dar, ne-implinit,
în lipsă,
a devenit...
elipsă.

Megalomanie

O paralelă
euclidiană,
impudică,
rebelă,
megalomană,
unică,
axată
pe direcție,
a fost cadonată
c-o lecție:
- *Ah, ioi!*
După Bolyai,
a îndrăznit
unul
să nu tacă,
să-i facă
un bine,
dând cu tunul,
fără răutate,
sunt ca tine
o infinitate!

Confuzie

Puțin amețit,
un unghi ascuțit,
luat la pilă
și la tociță,
într-un context
stabilit
de-un text
confuz,
a devenit...
obtuz.

Lustrație

O ecuație
plină de grație,
se simțea frustrată,
lustrată
pe nedrept
fiindcă-un deștept
a afirmat
c-a colaborat,
la revoluție,
când s-a identificat

Contradicție

O dreaptă,
deșteaptă,
tinzând
spre infinit,
s-a întâlnit
c-un bolând
care, răsând,

o necunoscută,
neștiută
care, în fapt
și de fapt,
era... soluție!

Realism

O suprafață
isteață,
se-mpieptoșă
și se-ocoșea,
măreață,
- *Eu pot fi plană
sau curbă
dacă nimic
nu mă conturbă!*
Se plocneau
și-o aprobau
curbe
și drepte,
proaste
sau deștepte.
Numai un punct,
nițel disjunct,
un pitic,
i-o trânti-n botic:
- *Din păcate,
n-ai fi nimic,
ai fi un gunoi
de n-am fi noi,
o infinitate!*

Infatuare

La revoluție
o ecuație
cu grație
în evoluție
făcu un salt
atingând
un grad înalt.
Nici gând
să-i mai ajungă
vreo prăjină

la nas.
Dar o vecină,
privind-o-n dungă,
îi zise: - *S-ai fras!*
Ce te dai, fă, nobilă?
De fapt, ești... insolubilă!

Paternitate

O problemă
stăpână
pe-un domeniu
de geniu,
peste-o săptămână,
a născut
o teoremă.
Ce de mai bârfe
au apărut!
- *E plin de târfe!*
zicea o axiomă,
de altfel, bonomă.
- *Are tată
această fată?*
Soluția dilemei
apăru tiptil:
tatăl teoremei
era, de fapt, ... un copil.

Orgolii

O spirală
plină
de fală
dar cu-o mină
banală,
puțin obeză
o luă-n freză
de la un punct
pitic,
infinit mic,
aproape defunct:
- *Geaba te-ntinzi
și te extinzi
ca o coadă
de păun*

rotată,
ți-o spun,
ești fadă
și umflată,
dar eu ți-s tată
pentru
că-s centru!

Lingușeală

O asimptotă,
cocotă,
se tot întindea
și se lingușea
spre-o dreaptă
deșteaptă,
cu grație
și educație
solidă,
dar cam rigidă,
nemișcată,
orientată
pe o direcție
dată.
Cu circumspecție,
un segment
delinvent,
mărginit,
ipocrit
emise
o părere
și zise:
- *Oricât
îți faci vise,
măiere,
poți să te-mpingi,
n-ai s-o atingi*

decât...
la infinit!

Libertate (fabulă)

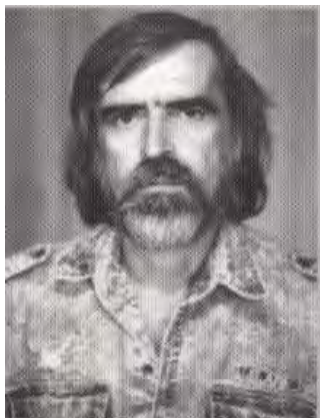
Un triunghi isoscel
cam tembel,
inabil,
debil
și rebel
se uita
cu frică
la latura
mai mică.
- *Nu se poate,
eu nu-s delicvent
ca un segment
să-mi țină,
fără vină,
picioarele
legate!*
S-a tot străduit
pân-a reușit,
fără lege,
să se dezlege,
dar, în libertate,
s-a răscărănat,
s-a aplatizat
până a devenit
o dreaptă
una cu coala.

Morala:
Când ceri libertate,
uneori,
capeți o posibilitate
să mori!

Ion URDA - poet și scriitor hunedorean. Doctor în științe. Profesia de bază inginer. Născut la 13 ianuarie 1951 la Tismana, județul Gorj cu descendență de nobili maramureșeni. Director coordonator al revistei de cultură și artă „Provincia Corvina” – serie nouă. Președinte - fondator al AsCUS „Provincia Corvina”, editor. Scrie poezie, satiră, cronică literară și de arte plastice, eseuri.

Autor a două cărți de poezie și a uneia științifice. Îl consider „cap limpede” complementar (sic, n.n.) în lucrul meu empatetic riscant și, prin aceea, frumos.

Remember la Turnul Ne Boisa

**Ioan RADU IGNA
de Ilia pe Mureș**

**Saltul mortal al Poeziei
sau Prințul real al oglinzilor...**

Am rămas prieteni deoarece eram modulați pe aceeași frecvență ultrascurtă: Streiul și Cerna mea intră în Mureșul lui ilian. Iar umbra acestor râuri este rezonantă cu Lancrămul lui Blaga, satul purtător de sunet divinătoriu. Odată ne-am boemat sub stelele prea joase. Mi-a spus că el este soldat al unei stele apropiate. L-am crezut și am umblat cu el ani în șir prin locuri care necunoșteau și ne inspirau, prin cărți care ne înfuriam că nu noi le-am scris. Era zugrav, dar nu de morminte. A fost și el trădat de schizofrenicul care te fetișizează, invidiindu-te și fiind cioclu care te elogiază prin epitafuri „fraterne”.

Plecuse din Hunedoara. Era omul de talent, amintindu-mi, straniu, de Ion Chichere Reșițeanul și de Georg Trakl. Îl ura pe Irod, dar îl și plângea prin aceea că era manipulat de Irodiada. Își câștiga pâinea prozaică a vieții jucându-se, poetic, cu ambele amante: dragostea și moartea. Îi adora pe Trakl, Labiș, Blaga, Rilke, Ensensberger, Rimbaud, Stelaru... Poetul, unul adevărat, scria cu sânge propriu, făcând imprudent perfuzii cu vin roșu-negru de acasă.

Hamletian și buimac de doruri stinse, jaruri, plin de arsuri și prinoase din zestrea eposului rural, era bruscat în exilul proletcult al cartierului județean Hunedoara.

Un frunză verde al doinelor de jale premonițial, înjurând-o frumos pe Euridice - Margareta care se cuplase cu Maestrul... A fost oțelar, ca mine, a dezertat dintre flăcări, ca mine: ne-am distrat împreună la ipocrizia și lașitatea țigănelii dirijiste unde se turnau între ei piticii cu vise gigantice. Eu, cu Ioan cap-țaiat și jazzmanul Johny Răducanu, am beut cucută la modul socratic; musa solemnis a lui Ursachi ne-a vizitat oleacă așternutul din garsoniera cu fresce roșii și calorifere așîșderea, era Carmen frigida și da târcoale Maeștrilor, dar degeaba, ei nu mai aveau sămânță. Vorbesc în dodii, cum se cere cu stafiile: mâna care scrie oriunde dungă aurie, ca la masa lui Bogdan Petriceicu Hașdeu... Am fost cu Ioan Iancu și Ioan Radu la Castelul Iuliei și am înțeles triadic deodată totul. Cine nu pricepe, nu e vina scribului. Cu Marin Sorescu am suit în trei la Cetatea Deva. Sorescu a plâns: singur printre poeți. Ne-a zis că el este cel mai tragic scrib român și

autor de texte di musica facile. „- *Eugene, voi sunteți poeții, eu pasul de găscan prusac al oltenilor*”... Chiar așa.

Alungat în infernul orașului etern-șantier, „*cu venele înafară*” – zise conducte de gazometru, Ioan Radu era plagiat copios, mai ales de pitulicile care adulmecau în cenaclul de luni, scâncind să se logodească cu prințul boemei și cumva să îi fure talentul. Semăna cu Ilarie Voronca. Un ofițer al stării civile pe vreme de militarism de partid, a eșuat în a-l însura cu o pitulice. Nu a reușit nici cu progenitura, când cu alt prinț cam ciufut și oleacă bine misogin.

Radu de la Ilia avea umor negru și suflet dalb, mătășos. Căuta o Fată Albastră, sub spectrul mov. Trăznaie. Așa vorbeam, în dodii. Ne-am îmbătat odată într-o vie cu struguri negri și mari, căprești. Bojdeuca părintească o vopsise cu albastru moțesc, amintindu-mi de cea a părinților lui Miron Țic.

Ne-am trezit și amintindu-mi de Ghilgamesh, am strigat „- *Prietenul meu Enkidu!*” Pas de înțelegeți nebunia.

Se născuse într-o căsuță de chirpici și acolo încă trăia Măicuța bătrână. „- *Mă hamletizez!*”, îmi zise. „*Nichita Blondu îi mai nebun ca noi, bea apă și simte votcă, păcat că-i jumătate rus... Noi suntem doar esenieieni*”; „- *Care, esenieni? Desigur cei de la Marea Moartă!*”; „- *Evident, doar nu de-ai lui Serghei...*”

Recita din memorie și într-un mod inimitabil, parcă rupea din cuvânt și arunca la vrăbii. I-au furat câteva caiete pline cu versuri și l-au imitat din invidie. Maestrul frigidei Margarete l-a urât copios, iar un Iago l-a împrumutat cu niște bani, apoi l-a dat în judecată la Simeria și l-a amenințat cu pânaia: a plătit prin împrumut de la unul mai cornut. Ioan Radu Igna era total păgubos, nu le avea cu spiritul revoluționar și nici nu a sărit în căruța tuturor; nu a rămas dator nimănui, cum scria Tibi Mariș, când scria. Nu l-a turnat nici pe Balșan, genialul shizofrenic, atunci când unul „M.I.” a făcut-o, iată amintiri care mi-l țin aproape și după ieșirea din labirint. Prin icarism.

Îl urmărea o stigmă și s-a prins cu stihiiile. Ioan Radu Igna a fost Optzecistul real, chiar dacă Bârgău, fostul coleg, l-a uitat. Au plecat amândoi diferit, dar halucinant aidoma.

A fost un într-un fel veriga de legătură dintre generațiile mișcării literare hunedorene în cea mai fertilă manifestare a sa. A fost boemul vinului lui Khayam și Otto Stark, al melancoliei taoiste a lui Dan Constantinescu, al lycantropiei eliadești a promoției '70 (frații Evu, Tibi Mariș, Nicu Balșan, Sevastianos Vlahos, Pascal Vlad, Nicu Crepcia, Mariana Pîndaru, Carmen Demea... Atunci a fost Flacăra – flacăra și cenaclul – cenaclu. Dincolo și dincoace de caracude și turnători. De sefrodoți și grafomani. De relicte staliniste. De babaci cu șoșoni și pâslari, cu pufoaice și bălbe proletcultiste... Ioan Radu Igna ar trebui să fie genericul unui concurs anual de poezie la Castel. El s-a aruncat de pe turnul

Ne Boisa , nicidecum Victor Niță, care îl plagia atitudinal: stilistic nu avea organon.

Da, IRI a fost și adevăratul poet al turnului Ne Boisa al Corvinilor. Am umblat împreună pe Mureș și pe Strei, ne-am jucat de-a tinerețea răsfățului romantic, am gustat și amarul mierii... Ioan Radu Igna a fost, cu o săptămână înainte de a muri, la mine să îmi dăruie prima lui carte. N-avea bani. Fiica îi plecase în U.E.

Soția mi l-a plâns. Colegii ba. Niciunul. El mi-a dăruit câteva exemplare. Am înțeles că va muri. Era bacovian și era cumva sub spectrul Greene: „*Un caz de mutilare*”... Lumea era leprozerie și el nu era imun. Lumea se ipocrizise și mai rău, după 1989.

Ioan Radu Igna s-a prins prea mult cu umbrele, le vedea luminoase. Cartea lui primă și ultimă (?) – a botezat-o „*Dor cu ghiare*”... Știu că este undeva pe-aici, ușor cu capul înclinat spre umărul stâng, semănând cu Ilarie Voronca. Semănând cu Ioan Radu Igna.

El nu s-a temut de talentul celor de lângă el, ci l-a privit cu frăție. Un Singuratic care își scrie și acum cărțile pe undeva... Le editează pe banii parveniților angeloizi, poate în Agartha. Există un supraviețuitor al său care îl considera complet nebun. Un descălecat din Trenul Foamei Chișinău – Suceava – Cluj – Hunedoara - Valea Jiului - Dinamo București.

Eu îl consider poetul saltului mortal. Veriga lipsă a fost ruptă și continuitatea duratelor vii-literare, zgreabănă la vitraliul plumbuit al unor memorii așa... ca un dor cu ghiare... Dar ghiarele acelea sunt de vultur, ghiare la aripi... **Poeziei noastre însă îi este dor în sus, dor cu aripi ...**

Din arhiva mea de suflet, redau câteva poeme. Dar din dar se face rai...

...dor cu aripi îngherate/ Pe sub clopote cam sparte ...

Fie primit și de turnătorii lui comeseni. După lectură „...*picura-va duhul lui Villon ca vin roșu sub spânzurătoare. Cum cădea-va, după cântec, mâna mea*” (citat din *Divina oratio nuovo* de Cezar Ivănescu).

Promontoriu

Toate ar fi în ordine
Dacă nu ar veni cea care atât de mult
Se aseamănă unei crizanteme mov
Strălucitoare umbră a domnului Bacovia
Vă conjur însă lăsați-o să vină
Ea oricum vineri să mă devore ca pe o mireasmă
Unde să plec de pe acest promontoriu
Când cele de taină mă acoperă
Ca o rouă cosmică
Mai mult o părere alunec înspre fruct
Înhămând cuvinte la acest plug de oase
Care trage după sine
Luceafărul de zi.

Dor cu ghiare sau Salt mortal

Mi se face frig de tine
Dor cu ghiare mi se face
Și chiar cuvintele care
Atât de bine știau
Să facă sluj
Se viforesc acum pe limbă
Și dă în clocot de amurg
Iubito
Sufletul îmbracă mănușile de gală
Noapte de absența ta se face
Vârcolacii lunii îmi mistuie conturul
Pe scripeți uriași se desfășoară
Absența ta –
De ninsoare mi se face
De soldat cu pușcă mi se face
Să mă apere de absențe
Când umbra prinde
Contur de șarpe tăiat sub plug
Să fiu mușcat de părți
Aș vrea
Ah cât aș vrea
Mai visând
Mai fiind.

Totul despre viața mea, dragostea mea și moartea mea

Movă e carnea
Liber cugetătoare
A poemelor mele
Și tare
Pentru dinții de lapte
Ai dogmelor.

Semnale enigmatice

Neîmpăcat cu sine bestiarul.
Ochi mobili între
Singurătăți inegale.
Puls sacadat. Viață în rafale.
Beton.Metale. Sirene. Talanți.
Încremenți munții cei mari
Iar marea o imensă plasă
Pentru acrobații sufletului –
Un salt mortal poezia.

Ori în răstimpuri
Enigmatice semnale.
Ale vecinilor.
Ale celor care vin.

Sămânța mai grea decât munții

Mă alung cu himera
În rariștea cu ierburi treze.
Nu fac dragoste cu tine,
Îmi spune,
Realul ne aude !

Dar tu ești mai albastră
Decât oricare dintre
Ferestrele ce se deschid
Spre mare,
Sămânța ta e în mine
E mai grea decât munții,
Cântând se-nfiripă
Umbrele tale peste mine
Ca petalele unei
Flori adevărate .

Poem necesar sau șarpele casei

Nu, niciodată nu l-am scuipat
Pe Dumnezeu în oglinzi
Era un vers rătăcit
Răsucindu-se-n absența vederii.
Sunt prințul oglinzilor,
Cea mai de soi cerneală
E chiar sângele meu.

Iubesc frunzele de întuneric
Și șarpele casei
Cu cap de miel și solzi de lumină.

Iubesc întâmplarea liniștii
Care fecundează murind acest poem.

Viața mea tremură alături –
Un pumn de semințe.

Orizonturi roșii,
Orizonturi albastre,
Orizonturi aurii ...
prin umor și poezii

Departele de aproape:

Doamna mănăstirii Prislop de Hațeg

Liuca –

Teresia BOLCHIȘ TATARU

Opera Doamnei născută nu departe de Valea Streiului meu natal, este cvasi-biografică, una cu accentuat travaliu de „*carte trăită*”. Nașterea ei în satul aferent vechii Mănăstiri Prislop (unde tatăl său a fost preot refugiat odată cu cedarea Ardealului, în Maramureș...) a fost pentru mine monedă de lumină ce aruncă și mai în derizoriu, bunăoară, că satul Nădăștia de... Jos, a înjosit istoria gloriosului loc prin ivirea și băntuirea unor Zărani și așa-ziși nemeși, însă aceeași vatră a dat României mari nume ale istoriei.

De fapt profesoara Teresia Bolchiș-TATARU (foto) este originară din istoricul sat hațegan Nădăștia de Sus (la un pas de Mănăstirea Prislop), unde părinții ei au slujit preoțește Mănăstirea Prislop. Este, cum o știu, o venerabilă Doamnă a scrisului românesc: refugiată în anii cizmarului în Germania, în condiții dramatice parcă urmând un destin al mântuirii prin arta scrisului, Liuca, Lia dezimerdată, continuă a scrie opere istorice și de geo-botanică, în paralel cu o serie de cărți documentare și desigur romane. Uneori mai scrie și poezie, pe dominantă tematică a originii și paideumei transilvanice. Din același spațiu ținem aproape și cu hațeganul Radu Igna, romancier, cu prof. univ. dr. Sigismund Duma, dar și cu un mare om de omenie, prof. univ. Teofil Bolchiș, fratele cel mai sensibil la destinul surorii sale, Scriitoarea...

Silită de vitregia oprimărilor regimului totalitar, a plecat din Baia Mare. Domnia Sa a reușit să emigreze în Germania, pentru a-și proteja ființa și Familia. Cloșca cu puii de aur... Militantă exemplară a moralei creștine de tradiție istorică în Ardeal, Biserica Unită cu Roma, confesiune pe care a deprins-o din familia sa, de preoți maramureșeni, - tatăl ei a fost preot la Mănăstirea Prislop, - avea să se facă prețuită și pe alte meridiane prin scrierile și studiile de specialitate, nenumărate fiind referințele elogioase, meritate, la opera sa, cât și a dimensiunii pe care o cred esențială, aceea a unei mari, statornice și înalte iubiri față de origine. Se reflectă aceasta în primul rând, în excelenta lucrare „*Maramureșul - mândria și durerea noastră*”, monografie amplă de istorie și memorialistică, în două volume, lucrare pe care a condus-o Epica Mariei Teresia Bolchiș,- este una evocatoare, un reflux al memoriei, un adevărat memorial al dramaticei noastre istorii. Romanele, nuvelele ei sunt compozite, fresce de familie sau ale unor oameni pe care i-a cunoscut, schițe de portret ce – prin extindere – devin colective. Sunt destinele Oamenilor din țara ei din care a purtat cu venerație și religiozitate aparte, amintiri demne a fi povestite celor ce ar putea uita. Un patos remarcabil transpare din „*Amintiri silvășene*”, dar și o intactă ținare de minte și reflectare fidelă, minuțioasă, de arhivă vie, a evenimentelor care i-au marcat copilăria și adolescența, mai ales. „*Liceu, - cimitir al tinereții mele*”, „*Anii noștri de școală*”- „*Sovietizarea*”, „*Măriuca*” – un roman eminentemente creștinesc și cumva autobiografic, o alegorie întrețesută de parabole

biblice.: „*Aparițiile și mesajul Sfintei Fecioare de Lourdes*” este direct - documentată, o carte-mărturie despre locul sfânt de pelerinaj al catolicismului universal; „*Monumente ale naturii în Maramureș*”; „*Comoara pierdută*”; „*Floarea de piatră*”; „*Legende botanice creștine românești*”; „*Lacrimarium*” (poeme)... A coordonat trilogia „*Maramureșul- mândria și durerea noastră*” – operă esențială și document excepțional de mare interes pentru noi.

După emigrare, nu s-a rupt – dimpotrivă – de oamenii de istorie, învățământ și literatură din Nordul ei, precum nici de cei din preajma ținutului natal, Hunedoara .

Scriitoarea este membră a cercului cultural - artistic APOZIȚIA din München. Membră Liter-Art XXI U.S.A.; Membră a Asociației Botaniștilor din Schwaben, Augsburg; Membră UCIP de Presse. Opera ei a fost premiată și asupra valorii ei s-au pronunțat oameni de înaltă competență din țară, precum și din SUA, Germania, Italia, Franța, iar colaborările ei cu importante reviste din toată lumea, au dus mesajul strălucit, demn de dragoste, respect și onoare, în primul rând unul al Sufletului Românesc ancestral. Teresia Bolchiș Tătaru face cinste literaturii române și crezului neabătut de o viață în divinitate și națiunea din care s-a zămislit. Am avut repetat onoarea să peregrinăm împreună locurile natale, evocate tulburător și inconfundabil de unele din cărțile ei. În două rânduri, am refăcut împreună un itinerar ar memoriei noastre colective, cu fratele ei, prof.univ. Theofil Bolchiș, la Hațeg, Prislop, la Pădureni sau la Castelul Corvinilor, la Deva, dar și la Baia Mare, unde, cu pietate, revine pentru a-și regăsi cuibul sacru familial, venerabila Doamnă. Energică și consecventă își scrie cărțile nu din alte cărți, ci cărțile trăite cu vigoarea și binecuvântarea harului autentic. Cuvântul scris al Liei Bolchiș este binecuvânt, *benedictus fructus tu Jessus*.

Mărturisire...

În ziua de vineri, 3 Iulie 1935 pe la amiază, pe o zi toridă de "cuptor" am venit pe lume în casa parohială greco-catolică din Silvașul de Sus/Hațeg/Hunedoara, Munții Poiana Ruscă, unde tata, Gheorghe Bolchiș era preot.Mama, Valeria, născută Costin era casnică, absolventă a Școlii Pedagogice din Sighetu Marmației, dar n'a profesat crescându-și cei patru copii dintre care eu sunt cea mai mare. Ambii părinți sunt "de neam" din Săcălășenii Chioarului(azi greșit, jud. Maramureș) descendenți din voievozii Maramureșului.

Am copilărit în Silvaș până la cinci ani, când în Martie, 1940, părinții mei s'au strămutat "mai spre casă" în Nordul Ardealului, în Boinești, apoi în Trip/Țara Oașului, unde tata a primit parohie.

Am făcut școala primară la unguri, în Boinești, apoi cls.I-a de Gimnaziu, 1945/46, la Baia Mare, după care am fost mutată la "Liceul "Doamna Stanca" din Satu Mare, devenit după reforma comunisto-sovietică a învățământului românesc: Liceul de Fete Român, pe care l-am absolvit în 1952, cu 11 clase. Când am venit pe lume ursitoarele cele bune m'au dăruit cu un creion bont, infectat cu un microb ce te îmbolnăvește pentru o viață, îți pregătește mereu stânca lui Sisif și numai rareori te duce spre Câmpiile

Elisee. Ca urmare, "când voi fi mare, mă voi face să... spun povești!" ca și părinții mei, dar nimeni nu prea știa ce meserie va să fie asta.

La ora când se formează sentimentele politico-morale, a dat peste noi "realismul socialist" în cultură și artă și "arta cu tendință" comunistă, care au retezat brutal aripile puiului de rândunică ce abia încercau a se deschide spre soare. Așa, părăsind cu durere literatura, respectiv literatura minciunii și a adulației partinice demente, mi-am căutat refugiu

în știință crezând că gâza este peste tot Pământul, Hexapoda, dar m'am înșelat amar. Datorită nivelului meu politico-ideologic tovarășesc scăzut, n'am știut că dacă tovarășul Stalin a decretat că, gâza socialistă are sau poate avea șapte, nouă, zece, ba chiar și treisprezece "pode," picioare prinse pe torace, este *o realitate*, "ce nu se discută, tovarăși" În "Pravda" sovietică iar la noi în "Scânțea" o armată de trepăduși dovedeau că tov Stalin are dreptate.

Așa, în 1952, m'am înscris la Facultatea de Științe Naturale-Chimie a Universității "Victor Babeș" din Cluj, devenită "Babeș-Bolyai" după revoluția anticomunistă din Ungaria, Oct.1956, pe care am absolvit-o cu examen de stat, în Iunie, 1956.

Am lucrat în învățământul socialist, ca profesoară de biologie-chimie, la Baia Mare, 20 de ani.

După ce aproape 20 de ani nu m'am mai ocupat de literatură, în ușoara perioadă de liberalizare de la finele anilor 60, mi-am făcut ucenicia literară în cenaclul "Nord" din Baia Mare unde ne înființam și desființam reciproc după toate regulile exigenței literare. Am început să public în presa locală.

Am debutat în 1969 cu schița "Lumini sângerii" puțin tovarășască, necesară pentru debut (!) în suplimentul literar-artistic "Maramureș" al ziarului local:"Pentru socialism" Cu un reportaj turistic am debutat pe plan național, în "România pitorească"tot în 1969.

În cadrul "activității culturale" obligatorie pentru cadrele didactice, am dus o activitate susținută de ocrotire a naturii și protecția mediului, în cadrul acțiunii "Almanah cultural" organizat de sufleteștii culturali, (ex politrucii), presa și oamenii de cultură, aprobat de partid.

În 1956 m'am căsătorit cu ing.Mihai Tătaru, oșan din Trip, căsătorie din care au rezultat doi copii: Mihai-Ovidiu și Sanda-Maria.

În 1976 am părăsit România socialistă împreună cu cei doi copii, soțul nu ne-a urmat. (capitolul este lung și complex)

În Occident/ Germania unde am obținut statutul de refugiat politic am lucrat ca botanist la Übersee-Museum din Bremen unde am început chiar o teză de doctorat. Am continuat alergarea pe două piste, botanica și literatura, până când m'am mutat în Augsburg, landul german Bavaria, unde primind un serviciu de o jumătate de zi, am depus botanica dedicându-mă total microbului meu, scrisul. Am încercat să recuperez anii răpiți de comunism, au început să'mi apară cărțile:

Cărți:- Baia Mare, ghid turistic, Oficiul Național de Turism, Agenția Maramureș, 1967(broșură).

- **Ocotirea naturii în Maramureș**. Comit.pt.Cultură și Artă, 1970, colaborare cu Ion Nădișan.

- **Monumente ale naturii din Maramureș**. coautoare, Ed. Sport-Turism, Buc.1976

- **Comoara pierdută**, schițe literare, albe, gri, negre, albastre. Ed.Ion Dumitru Verlag, München, 1988. Recenzii: șapte, în presa din exil și la radio BBS/Londra, Radio Europa Liberă/Munchen și Radio Vatican.

- **Maramureș leagăn românesc**. Ed.Nistru, Bruxelles, 1989. Recenzii, două, presa din exil.

- **Ieșirea la Lumină**, carte de rugăciuni gr.-cat.(în colaborare, teolog Victor Bolchiș) Augsburg, 1991.

- **Terminologia botanică creștină la poporul român** - Studiu etnobotanic - Omagiu profesorului Alexandru Borza, Augsburg, 1993. Recenzii, opt. în presa din exil și din țară.

- **Comoara pierdută**, ed. II-a, Ed."Viața Creștină", Cluj, 1997. Recenzii trei, presa din țară.

- **Floarea de piatră**, povești ecologico-creștine. Ed.Gutinul, Baia Mare, 1997. Recenzii două.

- **Legende botanice creștine românești**(culegere) în colab. cu prof. dr. C-tin Drăgulescu, Sibiu, Ed.Gutinul, Baia Mare, 1998. Recenzii, trei.

- **"Liceu cimitir al tinereții mele..."** vol.I.(memorialistică) Ed.Gutinul, Baia Mare, 1998.Rcenezii, trei.

- **Maramureș - mândria și durerea noastră**, vol I - II, coordonatoare, Ed.Gutinul, Baia Mare, 2001.Recenzii șapte + o broșură, comentarii.

- **Amintiri silvășene. Portretul uni sat hațegan din anii 30**. Ed. SigNata, Timișoara, 2001. Recenzii, trei.

- **Aparițiile și mesajul Sfintei Fecioare de Lourdes**.Augsburg, 2003. Recenzii, două.

- **Comoara pierdută**, ed. III-a, Ed.Criterion Publishing, Norcross, USA, 2004, Recenzii, două.

- **Anii noștri de școală. Sovietizarea 1948-1956**. Ed.Criterion Publishing,USA, 2004.Lucrare premiată de **LiterArt XXI**, 2004, Asociația Internațională a Scriitorilor și oamenilor de Artă Români, USA. Recenzii, patru.

- **Măriuca**, roman, Ed.Gutinul, Baia Mare, 2005. Recenzii, șapte.

- **Lacrimarium**, poeme, Biblioteca Provincia Corvina, 2005.

- **Tragedia Oașului și a Maramureșului**. Convorbiri cu Teresia B.Tătaru, pag. 247-294 și

- **Teroare în Țara Oașului** - Memoriile preotului Gheorghe Bolchiș(puse la dispoziție de fiica sa, Dna Teresia B.Tătaru) pag.295-323, în **Cartea neagră a ROMÂNIEI 1940-1948**, de Liviu VALENAȘ, Ed Vestala, Buc. 2006

- **Maramureș - mândria și durerea noastră**, vol.III, Ed. Gutinul Baia Mare, Dec. 2007.Recenzii trei.

- **Calendarul naturii** - carte pentru copiii de școală primară - sun tipar, Ed.Gutinul, Baia Mare.

- **Restituiri**, roman finalizat pentru tipar, Ed. Criterion Publishing, București.

+

Noi **premiu** internaționale pentru scriitorii hunedoreni la Giardini Naxos, Sicilia-Italia, 2007.

Proză scurtă: **Premio speciale per il miglior racconto in Romeno: BOLCHIȘ-TATARU, Teresia: "Desigur, nu era decât vântul..."** Nova Provincia Corvina, Anul XI-Nr.8(45)sept.2007, Serie nouă, pag.50.

+

Autori maramureșeni, dicționar biobibliografic, Biblioteca Județeană "Petre Dulfu" Maramureș, Ed.Umbria, Baia Mare, 2000. **teresia B.Tătaru**, pag. 534-535.

+

Câteva publicații în germană: două științifice, 1986 și trei schițe literare în: **ZUAGROASTE, Rumänische Prosa aus München und Bayern. Sammlung Observator-Hefte, München 1995.** Herausgegeben von Radu Bărbulescu.

+

Colaborări, la Radio Europa Liberă, emisiunea "Tinerama", 1976-1980, sub pseudonimul, Mara Mădăleanu. La ziarul românilor din Canada, "Cuvântul românesc", 1977-1989, sub pseudonimul Cornelia Baltag, apoi din 1986 sub numele adevărat, Teresia B.Tătaru.

La: Săptămâna müncheneză, Observator München, Curentul, Perspective, Apoziția (München), Lumea Liberă (New York), Căminul românesc (Geneva), Balada (Bonn) Origini (USA). În țară: Viața Creștină (Cluj), Unirea și Cultura creștină (Blaj), Provincia Corvina (Hunedoara), Aurora (Oradea) în presa băimăreană: Pro Unione, Graiul și Glasul Maramureșului, Informația zilei de Maramureș.

Membră a Cercului cultural-artistic "Apoziția" München; Membră LiterArt - XXI, USA, Membră a Asociației Botaniștilor din Schwaben/Augsburg; Membră UCIP (Union Catholique Internationale de la Presse); Membră în Colegiul redactional al revistei de cultură "Pro Unione" Baia Mare și a revistei "Provincia Corvina, Hunedoara.

+

Două maxime, îndrumare de viață și model: "Ad majorem Dei gloriam" Sf.Ignațiu de Loyola „*Spre mai mare mărirea lui Dumnezeu*” și "Eu nu sunt decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu" - Mutter Tereza de Clacutta.

Teresia Bolchiș-Tătaru, Augsburg, în Martie 2008

Un text dadaist de eugenevu

Nu a înnebunit Lupul!

Umblă zvoana panica țipenia
Ca dragobetele
Prin moldoltenia
Că ar fi înnebunit lupul
Însă aceste e delirul mediilor
Oglinzile sparte ale istoriei

Numai când Doamne ferește
va înnebuni pădurea
Decăzând în duplicitate cu
Securea
Și a cozilor de topor
Ori de târnacop
Ah nu a înnebunit lupul ci turma ?

Silvestrele dihonii își fac din cauză
Un scop
Și Bătrâna Erinie
La capăt de linie
O papă Foamea de sine
Stihia de Tanacu
Lux-Ferris turbat
Ca Nabucodonosor
opulent și milog la vampirul din pat

Scuzați-ne rima absolut dadaistă
Într-o literatură post
Cripto fripto scripto
COMUNISTĂ
Iar zvonerii saducehii
și Patroana lor Țoapa
Când se va răsturna groapa
În gaura neagră a
Urâciunii va să-i devore
Fatasma
Cortina de Fier Vechi
Și catapeteasma

Lupul nu va înnebuni
Niciodată
Câtă vreme turma
Este dinlăuntru vegheată

Chiar de Lupul din stindard
Protodacic, Carpatic,
Sub druidic stejar
Lupul Stelar
Puiul aceleuia mi-a ieșit în cale
Copil fiind la Vâlcele de Vale
Și nu m-a mâncat
Nu m-a mușcat:
Pădurea din melos
Mi l-a chemat.

A (se) mira, mirare

Odată m'am mirat, foarte! După dicționar, **mira**, este verb reflexiv și tranzitiv, a fi surprins sau a surprinde, refl. a nu se dumiri. M'am mirat pentru că nu știam că există și o altfel de hârtie de șters la c... decât „Scânteia.”

Trăiam „în vârful dealului” și ca și copiii ai naturii, eram una cu ea, cea care ne alimenta, ne îmbrăca, ne ocrotea sau ne pedepsea cu secetă, fulgere trănzete, inundații sau zăpezi, dar niciodată nu o exploatham până la distrugere, ci întotdeauna fiind una cu ea, de la sine o ocroteam, păstrându-o curată și frumoasă, oarecum instictiv și inconștient, chiar fără să ne dăm seama cât este de frumoasă, sau ce valoare are pentru sufletul și viața noastră această frumusețe. Era așa, pentru că: așa trebuia să fie; era așa pentru că așa s'a moștenit „din bătrâni”; era așa pentru că „așe'i bine!” și era așa pentru că așa am crescut în sânul ei, ca prunci ai ei, exploataatori ai ei și păstrători ai ei, în același timp.

Așa stând lucrurile desigur că știam cum se mulge vaca și oaia, cum se face cașul și urda, cum se măsoară laptele la sâmbură, cum se toarce fuiorul și canurile de lână sau de cânepă, unde se ascunde „marți sara” = Marțolea, care poate îmbolnăvi sau vindeca, mai ales pe pruncii mici de hernie, sau cum se poate lua laptele de la o vacă și „strămuta” la o alta!!!

Tot așa știam și cum să ne ștergem la c... cu iarbă, dacă te-o apucat aieste nevoi pe câmp, sau cu frunze de pe o tufă de te-o apucat în pădure, ori cu „pițiene,” frunze de porumb, sau de floarea soarelui, cam aspre, dacă te-o apucat într'un lan de păpușoi. Dar cel mai bine era să folosești pentru o treabă ca asta frunza de brusture, care lată fiind, ba și moale, dacă era de specia „*tomentosa*” își îndeplinea cel mai bine funcțiile igienice. Pe vreme de iarnă, funcția igienică o preluau pănușele de porumb, care se adunau, la desfăcătul mălaiului iar în lipsa acestora, funcția o îndeplinea, ceva mai puțin plăcut și mulțumitor, fânul sau chiar coceanul de porumb. Deci dacă toate astea le știam, ca și copil „de la țară” că există și altceva, o hârtie specială, de folosință igienică pentru la dos, nu aveam cunoștință.

Mai știam că lelea Mărie folosea frunza de brusture și în alte scopuri: când mergea la „piaț” cu lăptărie, înainte de apariția tifonului, în vârtea scoptătura de brânză de vacă, ori căpățâna de curechiu murat, în frunză de brusture. Cu treaba asta cel mai bine era investită frunza de brusture mare, care după cum o definește și numele științific, *Lappa maior*, are frunza cea mai mare în cadrul speciilor surori. Doar că eu la ora aceea nu aveam habar, că brusturele nostru, de polivalentă folosință are și un nume special și încă într'o limbă de mare respect și valoare în lumea oamenilor învățați, ba chiar foarte învățați!

La casele parohiale construite în formă dreptunghiulară coridorul însoțea clădirea pe fața lungă de la intrare și uneori pe ambele părți cu laturile scurte ale dreptunghiului. Într'unul din aceste capete, cuprinsă în zid, se găsea „latrina” „closetul” sau „biroul” cum îi zicea tata, în bațjocură, pe a cărui ușă pusese chiar un bilețel cu: „intrarea străinilor strict interzisă!”

În gospodăriile mai răsărite din sat, care după șură sau după grajd aveau o „privată” sau o „latrină” se găsea împlântat într'un cui, bătut în păriletele de scândură, de la „budă,” hârtia de ziar împărțită în bucăți dreptunghiulare, mărișoare, servind scopul igienic. Adesea însă, în criză de hârtie de ziar, pe scaunul de la „latrină” se găseau frunze de brusture, proaspete, veștede sau chiar uscate, ce desigur că nu mai puteau fi folosite.

La noi, mama, care și împodobise casa, cu acul, pusese și în „biroul” tatei un păretar mic, cusut cu ață roșie în motive florale, care avea un buzunar în care se găsea hârtia. Se renunțase la cuiul din perete cu hârtia, prezent cam peste tot și după cum am citit mai târziu, exact la fel prezent și în latrinele din restul Europei.

Pe vremea când am crescut eu, la parohie venea neabonată, „Scânțea” tovarășască „foaia” cum îi spunea mama, după numele ce-l purtau ziarele, în România în perioada interbelică. Neabonată, dar cu obligația de-a fi plătită, căci tovarășii nu dădeau nimic pe gratis, doar ei aveau „dreptul” să primească, sau să ia, pe gratis, de toate dar mai ales udătură tare, de „țâpat pă chept!”- ne trimiteau ziarul partidului spre îndoctrinare.

Abonată sau nu, „Scânțea” era de trebuință, la parohie, unde altă sursă de hârtie de ziar, de aprins focu, de șters geamurile, dar mai cu seamă, ca hârtie de budă, nu se găsea. Era ceva absolut normal, ca hârtia de ziar să fie folosită în acest scop, iar cum altă foaie mai „populară” și răspândită ca „Scânțea” nu se găsea în Republică, este clar că dumneaei era materia primă nr 1, de șters la c... unica ei întrebuintare majoră, căci de citit nu o citea nimeni, pentru simplul motiv că nu era nimic de citit în ea, doar propaganda deșuceată a partidului, o minciună da' capo al fine, pe care tot românul o cunoștea și era sătul de ea până peste cap.

Nici în internatul tovarășesc, dar nici în căminul studentesc, în anii 50, nu era altfel. Ba trebuia să'ți duci hârtia în buzunar, dacă aveai nevoie, la WC, de data asta...

La începutul anilor 60 eram profesoară în Baia Mare. Într'o zi vine în cancelarie o colegă cu știrea alarmantă că la „Alimentara” din cartier, „se dă!” hârtie igienică!

Trebuie să vă spun, ca să se știe, ce înseamnă, comerț: înseamnă a cumpăra și a vinde, dar în socialism era altfel: „a cumpăra” însemna nu ceea ce se vindea, asta se făcea sau se face doar în capitalism: în socialism unde totul se planifică, inclusiv dragostea, „se vinde” doar ceea ce „se dă” ca nu cumva oamenii să se îmbogățescă și să devină inegali, capitaliști!

Așa, grămada de cadre didactice, femei, se reped la „Alimentara” uitând că peste cinci minute au de intrat la clasă. Asta nu era atât de important, cât ceea ce „se dădea” la „Alimentara;” hârtie igienică, nu departe de consistența pițienelor de păpușoi a căror, inclusiv culoare era mai atrăgătoare, decât a hârtiei igienice tovărășești! „Scânteia” era mult mai de calitate, se înțelege, chiar și pentru scopul în care o foloseam noi, cetățenii Republicii Populare Române! Dar pentru acești cetățeni, care până la această hârtie se foloseau de brusture, iarbă și chiar fân, hârtia de „Scânteia”, era excelentă! Ce, mai! Cadou tovărășesc! Socialismul să trăiască! Nici în anii 90, diferența de calitate, culoare, dar mai ales de preparare, nu era mare. Noiăștia, capitaliștii, am făcut alergie după asemenea hârtie „igienică.” Greu cu civilizația asta. Pe vremea brusturelui era mai sănătos, cel puțin poluarea nu se cunoștea.

Acu’ să nu se creadă că noi românii „e proști” după cum încearcă unii a ne „picta” lipsiți de civilizație, chiar de cultură! Dacă ne uităm bine în lucrările de igienă din istoria omenirii, lucrări apărute din ce în ce mai multe în Occident în ultima vreme, mai ales pe tema latrinelor și tot ce se leagă de ele, începând din antichitate și până în zilele noastre, găsim că materialele de șters la c... au fost generale, în toată lumea. Există desene care prezintă în Europa Evului Mediu closete, în mânăstiri, case bogate sau regale unde pe un perete al latrinei se găsește un grilaj cu fân pentru șters la... Sunt amintite cărpele, lâna, mușchiul de pământ, frunzele de tot felul, nelipsind nici coceanul de porumb, ceea ce ne arată că globalizarea era pe lume încă din antichitate! Că cea mai corespunzătoare pentru acest scop este hârtia a fost dovedit cel mai bine de împăratul Chinei, care la 1393, după ce supușii lui au descoperit acest produs, împăratul a ordonat ca o anumită cantitate, într’o mărime dată, să se găsească în separeul său intim, unde și „împăratul merge pe jos”! Se spune că grecii antici purtau cu ei un săculeț cu cioburi de lut sau pietricele spre a-l avea la nevoie... Atunci mai era de mirare că noi în internat sau la căminul studentesc purtam hârtia de „Scânteia” în buzunar spre a o avea întotdeauna la îndemână?!...

Hârtia de toaletă cunoscută azi, are o istorie întreagă. Se citează că americanii, la mijlocul sec.XIX mai exact, la 1857, când li s’a oferit hârtie de „budă” albă, neimprimată, au reacționat negativ: de ce să cumpere ei asemenea hârtie când doar ziarul de ieri, sau cataloagele vechi la ce altceva sunt bune dacă nu la closet?! Care-va-să zică nu eram noi primii care găseam, în firea lucrurilor, folosirea hârtiei de ziar în scopul igienei de closet. Dar dacă noi foloseam „Scânteia” pentru șters la c...o făceam întâi pentru a ne dovedi nouă înșine de câtă valoare se bucură „partidul (comunist) iubit părinte” în viața noastră, și era singura modalitate de-a demonstra marea „dragoste” ce o nutream față de „părintele” nostru. În această demonstrație cred că nu ne întrecea nimeni, nici chiar americanii, cu ziarele și cataloagele lor. Dar despre despre asta, cu altă ocazie.

Augsburg, Febr.2008

Grădini semantice neo-latine

Eugen EVU*

(In memoriam lui Ioan de Capistrano)

In quale dei Mondi?

In quale dei mondi stai vivendo
Interamente ed in quale parzialmente
Essendo dai Sensi celesti
Captivo, dalla Durata uguale

Quanto appartenenti, per consanguineità

Tra triplicazione ed intero

Tra la scienza e la credenza

Persi sono quelli che capiscono

Tra quello che c'è e che transpare
C'è solamente il fuggente abbraccio:

Il desiderio creandosi degli dei

Distrutti da quei che nascono

Tramite loro

Il multiplo. Assettato si rifa

Vivo per se, galoso e sublime vorace

Fuori dal tempo

Captivo dalla durata uguale.

Cireșul dalb

Altoi-voi dalb cireș

La mormânt spre Răsărit

Unde moartea dete greș -

Tată-al meu de sub pământ.

Umbră-n floare dezmiardare

Coasa vântului când taie

larbă grea lumina mare

De sălbatecă văpaie

Să se scuture-n vâlvoare

La Cerescul Estuar.

Dalb cireș bogat în floare -

Tatăl nostru milenar...

Il ciliegio bianco

Innestero il blanco ciliegio

Alla tomba verso l'Est

Dove la morte sbaglio

Il mio Padre da sotto la terra

Ombra nel fiore carezza

La falce del vento quando taglia

L'erba pesante grande luce
 Di selvaggia flamma
 Che si scuote nel vortice
 Al celeste Estuario.
 Bianco ciliegio ricco
 Nostro padre milenario ...

*Din revista *Le Muse, Italia*
 Trad. da Marilena Chiretu

Eugenio Euv
 dal Volume:
 "Giardini Semantici"

Eugenio Euv

POETI CONTEMPORANEI
 ROMENI TRADOTTI
 PER NOI
 DA MARILENA CHIRETI

IL CILIEGIO BIANCO

*Innesterò il bianco ciliegio
 Alla tomba verso l'Est
 Dove la morte sbagliò
 Il mio padre da sotto la terra*

*Ombra nel fiore carezza
 La falce del vento quando taglia
 L'erba pesante grande luce
 Di selvaggia flamma*

*Che si scuote nel vortice
 Al celeste Estuario.
 Bianco ciliegio ricco
 Nostro padre milenario...*

(Din volumul "Gradinile semantice")

CIREȘUL ALB

*Altoi-voi dalb cireș
 La mormânt spre Răsărit
 Unde moartea dete greș-
 Tatăl meu de sub pământ.*

*Umbră-n floare dezmiardare
 Coasa vântului când taie
 Iarbă grea lumina mare
 De sălbatică văpaie*

*Să se scuture-n văltoare
 La cerescul Estuar.
 Dalb cireș bogat în floare-
 Tatăl nostru milenar...*

IN QUALE DEI MONDI?

*In quale dei mondi stai vivendo
 Interamente ed in quale parzialmente
 Essendo dai Sensi celesti
 Captivo, dalla Durata uguale*

*Quanto appartieni, per conseguenza
 Tra triplicazione ed intero
 Tra la scienza e la credenza
 Persi sono quelli che capiscono*

*Tra quello che c'è e che traspare
 C'è solamente il fuggente abbraccio:
 Il desiderio creandosi degli dei
 Distrutti da quei che nascono tramite loro
 Il multiplo Assettato si rifa
 Vivo per se, goloso e vorace
 fuori dal tempo-
 Captivo dalla Durata Uguale*

(Din volumul "Gradinile semantice")

ÎN CARE DINTRE LUMI?

*In care din lumi trăiești
 Deplin și-n care parțial
 Fiind al noimelor ceresti
 Captiv Duratelor egal*

*Cât aparții în consecință
 Prin întreprindere înțeleg
 Intre știință și credință
 Pierduți sunt cei ce înțeleg*

*Între ce este și ce dă
 E doar fugară-mbrățisare:
 dorință plămându-și zei
 distruși de cei ce nasc, și-ntre ei*

*multiplul însetat reface
 viu, sieși lacom și vorace
 Eternul Joc, atemporal-
 Captiv Duratelor Egal.*

**Maggie - Domnița cristalelor
care curg și a empatiei divine**

**Magdalena
CONSTANTINESCU
SCHLESAK**

Elegii pentru fratele meu Romulus

*Moto:
Septembrie 2007 ultima respirație.
Ex Deo nascimur in Christo morimur
Per spiritum sanctum recivicimus*

Solie

Vocea celui ne smerit:
„nu mai e, el a murit”
misterioase oase
vântură de grea mătase

lucitorul negru rău
sub pleoapa lui Dumnezeu
timpul lăcrimare seacă
cuvânt ghemuit în teacă
ochi ceresc sevă fierbinte
loc al dalbelor morminte

Hotărâre

Jocul neliniștitelor Mări
Bătrânele seri lamentări
Rupe furtuna crengi de lămâi
Scânteie văzduhului fii și rămâi
Întunericul naște în azi
Te ține în univers și arzi
Văpaie aprinsă în toate
Viscerele fără de moarte

Rama

Pictorului Romulus Constantinescu

Dezordinea locuiește fără măsură
Între cărți și tablouri
Hergheliile visului galopează
Pe spatele depărtării
E frig – soarele ațipește
În ochii ramei
Îngenunchează surâsul

Talazul gândului

Chipul morții lacrimi inspiră
Somnul ascuns răsunset de liră
Nestăvilitele popasuri
Galopurile cailor suri sub rumoarea
de glasuri
centura tăcerilor sfinte
răscolind târzii oseminte
Netezitorul de morminte
Talaz al călătorului gând
Peste gând
Labirinturi triste legând

München den Autumn 2007

Un mesaj lui Eugen Evu

Willkommen auf der Website von

Dieter Schlesak

**Dieter
SCHLESAK**

Zur Person

Dieter Schlesak wurde in Schäßburg/Transsylvanien, Rumänien geboren. Er ist Lyriker, Essayist, Romancier, Publizist und Übersetzer, Diplomgermanist, Lehrer und Literaturredakteur. 1969 Übersiedlung in die Bundesrepublik. Lebt seit 1973 in Italien/Toskana, Provinz Lucca. Und in Stuttgart. Mitglied des deutschen P.E.N.-Zentrums und des PEN-Zentrums deutschsprachiger Autoren im Ausland (London), Der Kogge und des VS.

Zahlreiche Preise und Stipendien. Zuletzt für das Gesamtwerk die Ehrengabe der Schillerstiftung/Weimar 2001. 2005 Ehrendoktor der Universität Bukarest. Schlesak beschäftigt sich mit Meditation und Psychiatrie (1975 erschien sein Buch *"Sozialisation der Ausgeschlossenen"* bei Rowohlt; 1978 auch holländisch in Amsterdam). Er schreibt Lyrik, zuletzt: *"Lippe Lust. Poesia erotica"*; *Weißer Gegend*, Gedichte, Lyrik-Edition 2000, Hrsg. Heinz Ludwig Arnold, München 2000; *LOS*. Reisegedichte, München 2002; *Herbst Zeit Lose*, Liebesgedichte; alle vier Bände bei: Buch&medi@ GmbH, München; *Sette volte sete. Grenzen Los. Oltre limite*. Hrsg. Stefano Busellato. Lyrik-Werkauswahl italienisch-deutsch, Edizioni ETS, Pisa 2006. Essays und Prosa: Bildmeditationen in: *"Das Neue Licht Michelangelos"*, Kunstdruckdokumentation der renovierten Sixtinischen Kapelle, 3 Bde. 1989-1991; *Există o viață după moarte*, București 2001. Romane: 1986: *"Vaterlandstage"* (1995

rumänisch: "Zile acasă"); *Der Verweser*. Roman, Allitera Verlag, München 2002. *Eine Transsylvanische Reise*, EDITION KÖLN, Köln 2004, *Romans Netz*, Roman, EDITION KÖLN, Köln 2004.

Essays über Literatur, Grenzphänomene und Religion. Hörspiele und andere Arbeiten für das Radio (vor allem über psychiatrische Kliniken, Patientenkunst, über Meditation.) Historisch schließt an Vaterlandstage der Essayband *Wenn die Dinge aus dem Namen fallen* (1991) an, der die „enteignete“ Revolution von 1989 untersucht (rumänisch: *Revolta morților*, Bukarest 1998, italienisch: *Bandiere bucate*, Bergamo, 1997) gefolgt von dem synoptischen Journal *Stehendes Ich in laufender Zeit* (1994), das den europäischen Nach-Wende-Geist bis 1993 kritisch ausleuchtet; *Zeuge an der Grenze unserer Vorstellung*, Porträts, Studien und Essays, München 2005; Übersetzer- und Herausgebere Tätigkeit. Essays über rumänische Literatur und Philosophie; zuletzt Nichita Stănescu: *Elf Elegien*, Übersetzung und Nachwort: *Metapoesie der roten Zeit*, Ludwigsburg 2005, *Gefährliche Serpentinaen*, Rumänische Lyrik der Gegenwart, 1998.

Stimmen der Kritik

Hier ist, um mit Musil zu reden, nicht nur eine neue Seele da, sondern auch der dazugehörige Stil. Das vitale Sprach- und Erfahrungsmaterial ist in großräumige Rhythmen uebersetzt, die in der Ferne die Zentnerschwere einer lyrischen Tradition von Gryphius bis Guenter und Klopstock ahnen lassen, bei denen die Form gerade noch die alles sprengende Erfahrung fasst... Man moechte auf die formale und sprachliche Kunstleistung hinweisen, auf die Vielfalt der Themen - und koennte doch nur sagen: Ecce Poeta. Viele dieser Gedichte lassen den Leser nicht los, sie greifen seine Erfahrung, sein Bewußtsein an. (Walter Hinderer, Frankfurter Allgemeine Zeitung) Die Ausführungen von Dieter Schlesak haben den Vorzug der Klarheit. Was bei Heiner Müller bisher dunkel "deutsches Verhängnis", "Kolonisation" oder "Überfremdung, bei Volker Braun locker "das nicht Nennenswerte" hieß und von Christa Wolf als "dunkle wilde Jagd" bedichtet wird ... ist hier plötzlich deutlich." (Iris Radisch, DIE ZEIT) Sein Ich ist sich des Zeitsprungs gewiß, sein Ich warnt den Leser vor allzu großen Erwartungen ... Die enge Verbindung von gegenwärtigem Geschehen, das das Bewußtsein noch nicht aufnehmen kann, und einer eben abgelaufenen Vergangenheit, die als Traumsequenz in eine Zukunft reicht, in welcher alles erst entwickelt wird, was im Präsens zu schnell vorüberjagt - ist der Übergang, in dem das Schlesaksche Ich stehengeblieben ist, um in der Fülle des Augenblicks seine vielschichtigen Beobachtungen machen zu können. Es wählt den quälenden Weg der Offenlegung von Wunden im Zeitbewußtsein am Ende des 20. Jahrhunderts. (Wolfgang Schlott, Kommune 2)

Poesia Erotika

FAND SPÄTER

Deine Lippen deine Scham
Hier auf dieser Zeile
Berühre sie wirklich
Der Atem geht schneller
Öffnet die obere Welt
Öffnet mich selbst
Um ein Haar:
Als ginge ich über
Die engste Brücke der Welt
Den vergessenen Abgrund

Michael, Filius Maggie und Dieter

**Dialog Magdalena Constantinescu-
Michael Schlesak - magician**

MICHAEL SCHLESAK (foto, sursa: <http://musik-zauberei.de/index.html>) - este născut în anul 1970 în România. Încă de timpuriu, din anii 1983-1984 a fost premiat cu diplome și medalii la Congresele tinerilor din Germania și diferite țări participante. Studiul în arta magiei a fost desăvârșit la renumiții, internaționali profesori-editori și magicieni: Daryl Martinez-David Williamson, etc. Michael Ammar – america. După alte premii

internațional, Michael Schlesak obține diploma specială Büssel-Berlin-Bregenz în anul 1989, pentru deosebitul merit și talent în arta magiei.

Pianistul și compozistul Matthias Schulteiss însoțește arta magică a lui Michael Schlesak. Compozițiile muzicale fac posibilă cu mari emoții, prezentarea artei magice. Pianistul creează „imagini Sunătoare“ – magicianul le atrage ca un magnet – facilitând o neobișnuită întâlnire a celor doi interpreți – într-un concert de estetică, emoție, surpriză, minune – pe dimensiuni pline de farmec și virtuozitate. Optică, acustică și perceptibilă comunicare între poezie, muzică și magie.

Magdalena Constantinescu: *Cum ai interpreta tu definiția „iubirea este cea mai înaltă magie“?*

Michael Schlesak: Iubirea este pentru mine cea mai înaltă magie, când ești cuprins atât de tare de propriile-ți sentimente, încât nu-ți mai poți imagina altă viață frumoasă, măcar pentru un singur moment.

M.C.: Cum se diferențiază magia spirituală de cea pământească?

M.S.: Sunt de părere că magia spirituală se poate recepta, magia pământească este vizuală.

M.C.: *Cum accepți tu cotidianul?*

M.S.: Nu este important să reflectezi despre monotonie, dimpotrivă, să-i îndeplinești pur și simplu – temele – fără mormăială.

M.C.: *Cum se leagă prezența ta magică cu arta fascinației?*

M.S.: Muzica poate însoți magia printr-o expunere verbală, sau chiar fără cuvinte. Fantezia nu cunoaște granițe.

M.C.: *Mulți spectatori sunt entuziasmați de arta magică. Se poate explica mereu miracolul?*

M.S.: Miracolul nu este mereu explicabil, însă ascultătorii au întotdeauna o explicație, chiar dacă este falsă!

M.C.: *Ce fel de momente magice – evenimente – au fost pentru tine impresionante?*

M.S.: Eu iubesc senzația uimirii, încât când se întâmplă ceva magic sunt de fiecare dată impresionat. unii oameni blochează acest sentiment conștient. Magia, Minunea, mirarea, supranaturalul, esoteria, etc., sunt noțiuni străine și prea emoționante pentru oamenii analitici și neîncredători. Cine nu se poate deschide emoțional, cercetând totul numai rațional, nu poate fi fascinat.

M.C.: *Ce fel de emoții dorești să trezești în spectatori?*

M.S.: Prin spectacolele mele împart cu auditorii propriul meu entuziasm pentru magie. Esența acestei arte este uimirea. Dacă nimic nu te surprinde, nu poți trăi intensiv reprezentația. Mulți spectatori văd magicianul un Entertainer vesel, povestind glume, interpretând clownescul. Eu nu sunt de părere că magicianul trebuie să fie mereu vesel. Desigur depinde de gust.

M.C.: *Denumește, te rog, câteva importante personalități din istoria magiei.*

M.S.: Istoria magiei este o vastă temă. Din păcate în medie auditorii nu știu nimic și nu sunt informați. Nenumărați, grandioși magicieni sunt trecuți în uitare. Numai mijloacele de transmitere moderne, tehnizate pot face un om renumit. Așa sunt în general cunoscuți în timpurile noastre Siegfried und Roy, DavidCopperfield und Houdini în general cunoscut. Este păcat, fiindcă reflectând au existat și există alți artiști și mai buni, decât cei mai sus amintiți. Jeff Sharidan, der Lehrer – profesorul lui D. Copperfield, Jeff McBride, Lance Burton, Ger Copper. Lista acestor personalități magice poate continua. Există nenumărați magicieni, care au atins – aproape de necrezut un înalt nivel.

M.C.: *Ce interese comune are arta ta cu muzica și poezia?*

M.S.: Muzica, Poezia, magia – impresionează – vorbind – trezind senzații, sentimente în oameni. Un eminent muzician, poet magician ne „răpește“ într-o lume mai bună, mai frumoasă! Artiștii buni ai lumii ne dăruiesc „hrana“ sufletească – îmbogățind corpul nostru emoțional.

M.C.: Se poate învăța Arta magiei?

M.S.: Partea tehnică-teoretică a magiei se poate învăța. Trebuie investit mult timp, putere de rezistență, perseverență – și hărnicie; a capta publicul pe un drum magic – este important ceea ce este sugestiv.

M.C.: Are arta magiei un viitor?

M.S.: Timpurile noastre sunt computerizate. Tocmai acum se bucură arta magiei de viitor. Computerul poate înlocui multe lucruri, niciodată însă un magician. Se încearcă în timpul modern să se explice taina, magia prin televiziune – să se distrugă minunea. Aceasta constituind pentru semenii noștri o atracție! Curiozitatea, din păcate, a neștiutorilor nu poate ruina minunea. Arta magiei se hrănește din TAINĂ. Esența triumfă. Cel ce „aude“ și „vede“ nu este dezamăgit, deziluzionat. Magicianului îi corespunde respectul. Ne rămâne speranța, că această minunată artă – care fascinează omul, conducându-l într-o altă lume, se va menține la infinit. Cred într-o întregă lume spirituală!

M.C.: De când „trăiești“ în această lume a minunii?

M.S.: În anul 1978 de Crăciun, mi-am dorit să primesc de la mama mea, ustensile corespunzătoare – și cartea unui magician alături de fiul său – din Franța. Aveam opt ani. Astăzi notăm anul 2006. Trăiesc în lumea magiei și în Crăciunul – precis de 28 de ani.

„...acolo unde intră vârful de flacără în cer...”

Constantin STANCU

TRESĂRIREA FOCULUI la Eugen EVU

Vine o vreme când **focul** tresare. Din adânc, și arde și purifică și deschide astfel o nouă cale, un alt drum.

Aflat la volumul al doilea din scrierile sale în aparență ca fiind proză, dar poate poem epic, Eugen Evu, a publicat, cum a putut, învingând tendințele vremurilor, cartea „**TRESĂRIREA FOCULUI (II)**” cuprinzând părțile *Briliantul și noaptea (jurnale 1980 – 2006)*, *Cârțița pe acoperiș și Cagule*.

Editura „**CORVIN**” – Deva, 2006 a acceptat oferta acestui important scriitor, poet, eseist, romancier, editor de revistă, mentor de cărți, crescător de tineri poeți în Țara Hunedoarei și Țara Hațegului, barman și șomer, om care a trăit în timpul vieții sale și a epocii pe care nu a avut puterea să o aleagă, ci să lupte în ea.

În acest volum, cu tentă autobiografică, autorul descrie viața sa, care, din fericire, nu se limitează numai la persoana sa, descriere **epoca** pe care a trăit-o în România înainte de 1989 și după acest semn de trecere, descrie oamenii pe care i-a întâlnit, efortul scriitorului de a realiza volumele pe care le duce în trup, cronica interioară a cărții sale unice, adică **manuscrisul** care de fapt nu are titluri, nu are limite, nu are început sau sfârșit, manuscris ce-l poartă fiecare autor în parte cu sine, ca o greutate, ca un fruct, ca o lacrimă,

ca o deșertăciune, ca oaza în care trăiește, ca neantul pe care l-a depășit și pentru a ajunge la neantul de sus, apoi să poată atinge cuvintele lui Dumnezeu, imediat, după ușa acestor scrieri.

Cartea merită citită pentru că pune în lumină un miracol, acela de a scrie, a publica și a face de cunoscut lumii peste treizeci de cărți conform listei propuse de autor, dar poate mai multe, îngropate prin edituri sau pe la oamenii de bine care au trăit totdeauna în istorie. Cartea este și o continuare, a volumului scris anterior, purtând același titlu, dar și o continuare a **cronicii**.

Cartea este una serioasă, are dovezi, se bazează pe durere, pe multe premii primite de-a lungul timpului, pe oamenii pe care i-a promovat și i-a susținut autorul, pe oamenii pe care i-a lapidat și cărora le-a pus în față oglinda să își vadă chipul marcat de ură, se bazează pe autoritățile care întotdeauna au neglijat cultura română, pentru că aveau totdeauna ceva mai bun de făcut, să promoveze doctrina comunistă venită din **est**, sau pe cea clasică a consumismului venită din **vest**.

Cartea are la bază multe **cărți** care trec prin sufletul unui poet în decursul vieții, cărți care se cheamă unele pe altele, aparent haotic, pentru ca, apoi, să apară ieșirea de serviciu care duce la opera capitală, la volumul de versuri, la proiectul revistei. Ceea ce se degajă din carte este lupta pe care Eugen Evu a dus-o, luptă cu sine în decursul vremurilor, a **evului** în care a trăit și a murit și a scris. Se identifică tot mai mult cu acest ev.

În paralel scriitorul notează modul cum și-a crescut copiii și modul cum și-a crescut poeziile din zona Hunedoarei pe care i-a promovat, apoi relațiile cu familia, uneori complicate, altele acide, relații care au evoluat în timp în mod ciudat, de la mesajul lăsat de tatăl său fiului mai mare, Eugen, pentru frații lui și pentru neamuri, de la mesajul venit din inima sa pentru copiii săi, cu o forță care schimbă destine.

Totodată autorul atinge socialul, locul de unde îi vin loviturile, descrie mecanismul care distrugea vieți în timpul comunismului, suferința sa, organele partidului care acționau asupra omului în numele unui viitor mai înalt pentru alții pe care îi abandona, sistemul securității ca poliție politică, bazat pe dosarul său format în acele vremuri, dar și pe amintirile sale, pe jurnalul său, mărturie tristă a neputinței de a răzbi într-o țară mică și măcinată de politic. Dincolo de vremurile acelea, jurnalul său prezintă aproape același mecanism care s-a perpetuat în alte forme după anul 1989, într-o zonă monoindustrială, aflată în cădere liberă din punct de vedere economic, ceea ce a făcut ca oamenii să se agațe de iluzia că cel de lângă tine este de vină... mereu altul este de vină, iar poporul este masa de manevră care declanșează interesele celor care au iubit și iubesc puterea ca mod de a ieși din istorie, de fapt...

Dovezile din carte sunt pertinente și aduc cititorului imaginea unei lumi din această parte a Europei, a unei societăți aflate în tranziție spre descompunerea morală și spre altceva decât am fost educați, învățați,

proiectați, într-o lume care l-a refuzat pe Dumnezeu și care a fost mereu incomodată de Dumnezeu.

Cartea - eseu, mărturie, autobiografie și roman în paralel, nu menține un stil, un program, viziunea din carte este dictată de viața lui Eugen Evu, scriitorul, scribul de la Hunedoara, care a notat evenimentele din acel loc, evenimente care au determinat stilul.

Viziunea asumată de autor este a unui care a acceptat mediul închis dintr-un oraș industrial construit special pentru epoca socialistă și comunistă, pe valorile rigide ale acestui sistem care au generat ulterior un populism ieftin ce a deturnat sensul istoriei la români.

Eugen Evu nu a evadat, a rămas în cetate, la masa sa de scris, la odiseea sa, la suferința inerentă, pentru că trebuia să-și scrie cărțile, să fie martorul unor lucrări mult mai înalte. A face o paralelă între viața sa așa cum apare în această carte și viața altor scriitori mari din lume, te determină să accepți că în România există scriitori mari care nu sunt scoși în față pentru a fi o mărturie în Europa sau altundeva, despre ceea ce înseamnă opera de artă la români.

Disperarea răzbate din această carte, dar nu este numai a lui Eugen Evu, este a multora ca el care caută ieșirea în lume ...pe scara de serviciu, pentru că restul ieșirilor sunt ocupate de politrucii care trăiesc în acest veac de parcă ar fi artiști, **vip** –urile necesare... Cartea trebuie citită.

Cartea a fost hulită. Cartea incomodează sau atrage laude, cartea acuză sau iartă, uneori, cartea are psalm și tragedie, texte de înțelepciune sau de anatema ... Personajele din carte au trăit, trăiesc și își asumă o altă viață decât cea morală normală, își asumă „**teapa**” necesară în vremuri triste, pe care să o plaseze altuia...

Cartea descrie lupta scriitorului într-un oraș de provincie pentru a menține în viață o revistă, o revistă de cultură, în care să se scrie literatură, poezii și eseuri, într-o lume a **mafiei** fierului vechi și a zguri, a depărtării de fondurile necesare dezvoltării regiunii monoindustriale, să scrii mânat de tresărirea focului, era soluția ...

Istoria, natura, cartea, copiii, familia, noaptea care își crește plantația de briliante, scrisul ca mod de evadare și de zidire sunt repere care dau cărții valoarea de **epistolă**. Poate cititorul va ierta unele pete de negru în peisajul operei pe care Eugen Evu a pus-o acolo din revoltă, poate va înțelege destinul unui poet care a rezistat, chiar și fizic, tensiunilor din epoca tranzițiilor de tot felul.

Frazele, ideile, sunt scurte dar pătrunzătoare, întregul se încheagă din fragmente care dau imaginea spirituală a vremii.

Eugen Evu a fost necruțător cu sine, uneori, dar și cu alții, a găsit în final ieșirea ...

„Orașul ucide axiomele, ucide înțelepciunea rurală, ucide instinctele active, vitale. Cât din cel ce ești, este meritul tău? Cât al spamelor, eșecurilor, distrugerilor, iluziilor, extazelor, cine ești tu de fapt? Ai aflat?”

„E nevoie de un profet batjocoritor.” (Biefs)

„Urne în care doarme timpul.”

Citatele pot continua, idei care au marcat gândirea scriitorului, toate formează cartea aceasta, manuscrisul. Din păcate această carte avea nevoie de a exista în spate o fundație, de o editură, de specialiști care să ajute acestui demers.

Eugen Evu a făcut totul singur, cum a putut, e mărturia sa, deși ceea ce a făcut la Hunedoara e semănat și seamănă a **instituție**, ce adună energiile din loc. Peste vremuri această mărturie va fi peisajul din vremuri neînțelese încă ...

„...Pierderile mele eu însumi le-am determinat, sfătuit de geamănul interior. El nu moare, el e mai viu decât cainiții...”

Dacă unul dintre voi a căzut în utopia răscumpărării lui Iov, după ce își pierde averile și familia, a greșit... deoarece ceea ce a pierdut a fost bun pierdut, iar ceea ce a primit, o nouă familie, o nouă bunăstare, etc., au fost ALTELE” – scrie autorul.

... și un comentariu acid al aceluiași

C. STANCU

... BUZUNARUL LUI ABEL

În general, în cultură, mai ales în cea scrisă, persoana scriitorului, a cărturarului, a omului de cultură, personalitatea sa, au avut și mai au încă, dar în mică măsură, un rol important.

Omul de cultură e vocea din cetate, de multe ori ia locul politrucului sau a sociologului, gândurile sale sunt gânduri care bat mai departe decât problemele zilnice ale lumii. Are capacitatea de a trece de ziduri. De multe ori oamenii zilei, VIP – urile, au apelat la cei care au avut puterea să vadă mai adânc problemele. Cărturarul acoperă un gol în viața cetății, când unele personalități uită care este rolul lor pe lume, când abandonează misiunea.

Cu cât însă capitalismul original românesc, deși puternic influențat de cultura europeană, sau cu accente din cultura diverselor medii, începe să se maturizeze, apare, într-un fel, amurgul lupilor singuratici, a oamenilor de cultură care par a se topi în zgomotul de fond al istoriei.

Operele lor ajung greu la public și, așa cum remarca Roman Horia Patapievici, blocajele își fac prezența, cu alte cuvinte lumea nu mai circulă de la un om la altul, de la la un grup la altul, se formează nuclee care rezistă puțin, apoi mișcarea, valul acestui secol, le înghite. Lupul singuratic urlă în pustiu, pare a nu fi auzit. Își scrie operele, beneficiază de sponsorizări când e vremea lor, trimite cărțile în cele patru puncte cardinale, dar răspunsul nu vine, glasul timid al cititorului e prea slab, prietenii își aduc aminte din când în când de crângul unde se ascunde lupul cel singuratic. E un efort maxim al

ființei de a se face remarcată în librăria de zgomote, în biblioteca de strigăte, în tribunalul veacului.

Regulile se schimbă, marile edituri, marile companii care fac piața de cultură își fac loc, astupă urletul lupului singuratic. Apoi asociațiile de tot felul se zbat, focalizează destine, încearcă să le valorifice pentru a da culoare istoriei după stilul cerere – ofertă. Și, Doamne, multe cereri mai au cei din comitetul director ...

În mod clar e nevoie de o strategie și de o viziune puternică venite din partea marilor companii de cultură, de forța nevăzută a puterii capitalului. Rezistă cine înțelege că e nevoie de strategii de atragere a fondurilor comunitare, sau de la stat, pentru marile acte de cultură, de cunoștințe din mediul de afaceri, cunoștințe economice, juridice, de regulile europene și internaționale. Rezistă cine poate face presiune asupra instituțiilor de stat pentru a-și atinge scopurile, de a forța mâna rece și inertă a ministerului în scopul dorit, a agresa spiritual politrucul pentru a –și aduce aminte că totuși există ceva cultură prin România.

Lupul singuratic nu e băgat în seamă în acest spectacol de blog-uri mișcate. Doar societatea civilă, invizibila putere, mai strigă, mai acționează în judecată statul, agenția, ministerul, are putere, e un glas, iar legislația internă și cea europeană recunoaște dreptul asociației de a acționa în numele cuiva, pe teme și direcții, există proceduri de a trece de zidurile sociale, recunoscute, acceptate și cine știe rezistă, câștigă, beneficiază de bani, de putere, notorietate, poziție pe piața culturii.

Încă se mai simte în România boala trecutului, în spatele acestui mecanism de cultură, sunt rechinii - mecena, ei au relații oriunde, știu să beneficieze de reșalonări la finanțe, să inițieze proiecte înainte de a fi lansate de agenție sau de minister, au informații, știu să creeze colaboratori, asociați, coautori, etc., să restituie credite, etc, să apere eternul drept de autor în fața lui Dumnezeu Cel Unic, bătându-se în piept cu pumnul pentru eterna originalitate. Mai apare și o comandă de la stat, una grasă, un dicționar, un studiu, o enciclopedie, o antologie a unor tradiții sau zone uitate, etc., ceva important pentru Europa din care uităm că facem parte.

Rechinii se mișcă mai bine. Apele sunt adânci, se vede banca de credite pe fundul oceanului, contul cel banal de serviciu. În acest timp, deja lupul singuratic are dușmani, prea a atacat pe mulți, prea stă blocat în viziunea sa de serviciu, nu iartă, se luptă, sistemul pare să-l sufoce, fiscul bate la poartă, familia suferă din pricina eforturilor sale de tot felul, nu are secretară, nu are asistent în managementul său unic, are o mașină de scris interzisă cândva de comuniști, vreun calculator vechi, uitat de vreo asociație străină, care nu poate scrie cu diacritice cum ar trebui, un calculator care se blochează în mijlocul manuscrisului, comunicarea pe email e greoaie, viruși electronici blochează memoria electronică a capodoperei, etc. Lupul singuratic scrie noaptea, când poate, în rest e prins în programul de la serviciu, trebuie să – și câștige pâinea cea de toate zilele, nimeni nu-l iartă, el nu are dividend, nu

are blog pe care să strige, să-și pună opiniile și să fie cunoscut, își corectează opera în vremuri de tristețe, uneori în trenul de navetă, sau în tramvai.

E aici o luptă inegală și mai sunt și prietenii care vor să facă politică, iar lupul singuratic îi deranjează, îi stressează cu nihilismul lui, cu dosarele recuperate de la diverse instituții, de la CNASAS, îi deranjează personalitatea lupului, ei vor să fie în parlament, în consiliul local, oriunde, iar el, lupul singuratic, e împotriva tuturor, nu vrea partid, nu vrea ong –ul, agenție, etc., pare inadaptabil deși este cel mai deschis la vremurile noi, la inimă și la glas.

Vrea să-și scrie capodopera... să o facă tot mai cunoscută, să fie văzut din balconul operei naționale.

Nu a violat pe nimeni, nu a tâlhărit pe nimeni, mijloacele de informare din mass – media nu îl au în proiect, el doar știe ce anotimp este în România și pentru cine bat clopotele în Europa ...

Din când în când lumea își aduce aminte că a împlinit 50 de ani, o viață, o, dar nu face invitații la restaurant, doar la casa de cultură sau la galeria pictorilor din centru, poate la iarbă verde, cu fluturii pe post de ospătari ...

Aș dori să urlu, dar sunt răgușit, nu e la moda lupul singuratic, el știe să scrie și e prea puțin într-o lume în care totul se cumpără ...când nimic nu e de vânzare ...

Privești adânc și începi să pricepi, că pentru a-și scrie opera și a sta la umbra cuvântului domnul Horia Roman Patapievici acceptă criticile din toate partidele care l-au propus în instituții director de cultură , post din care s-ar putea eradica blocajul, dar crează blocaje, pentru că instituția e fabrica de blocaje, nu e politică aici, doar propunerile sunt politice.

Stai și auzi corul îngerilor târzii când domnul Andrei Pleșu își scrie eseul, melacolic și realist cu un gând zburând-i spre rolul ministrului sau a consilierului de stat, inspirat când bilanțul fundației este în regulă, contribuțiile vin la timp și există inimă bună în cetățeanul român de la ora 20,00, sâmbăta, când femeile cântă la pian.

Filozofezi tandru când îți zboară gândul la domnul Gabriel Liiceanu care știe că un bun capitalist poate rezista și dacă editura publică marile cărți ale filozofilor și antologia de urlete ale politrucului de serviciu, în buna tradiție a editorului care rezistă prin acțiune și prin studierea pieței de momente și prin critica pură a celor trezeci de arginți ...

Observi că Uniunea Scriitorilor e condusă de un critic, repede devenit demnitar la stat, cu influență și prestanță, lupul singuratic vrea în haită și comisiile de tot felul din uniune nu au reguli stricte de autocontrol și evitarea incompatibilităților și a conflictului de interese, sunt, de fapt, un fel de control al pieței prin concursuri.

Uniunea nu are o bază publică de date corectă și actualizată cu ceea ce se scrie în țară cu talent și suferință, ci doar ceea ce oferă editurile bine reprezentate în comisii.

Desigur că mulți s-ar supăra dacă am afirma că aceștia sunt băieții deștepți din cultură, dar în orice epocă ei sunt prezenți, indiferent de sistem, domeniu și apostilă. Forează precum marii petroliști în deșertul din estul Europei. Ajung adânc în pământ, până la pânza neagră a țițeiului care mișcă epoca ...

Este interesul, ca să folosim un termen perimat venit de la Marx, de la Adam Smith, de la filozofii antici, de la Avraam, de la Cain care l-a găsit în buzunarul lui Abel ...

Zăpezile trec, lupii rămân și își schimpă părul, dar nu și fotograficul ...

Un mare poet spaniol tradus prima oară în românește **Monseniorul prof.univ. Santiago MONTOBBIO**

După ce, cu o bucurie rară, am descoperit lirica acestui mare poet contemporan spaniol, Santiago Montobbio care, inconfundabil, confirma forța și claritatea unui mesaj foarte răspicat, fără echivoc, a unui *«teolog dizident»*, cum sună titlul unui poem .Nimic dogmatic, nici abisal, ci doar amezișorul fiorul metafizic, ca un frison de trestie cugetătoare mlădiind vântul, colaborând cu el. El este și nu este un sceptic este un savant al cercetării și cunoașterii prin revelație – intuiție lirică a sensului vieții. Teosofia este împletită cu eroismul Cavalerului Tristei Figuri,

Filosofia îi este cumva heraldică, iar viziunea modernă glisează în social infernul tandreței sau dacă vreți explorarea dantescă a psihicului uman în era cyborgizării umanului. Montobbio este un cercetător în substratele ființei proprii, fără să exalte mistic, dar având o religiozitate față de lumina din cogito, scânteia micului soare din om. Paradigma unui mare poet contemporan, ci nu paradogma (!) arde frumos în stil și în esențializarea spre inefabil a neliniștii metafizice . Poemele sale sunt fulgere mentale – holograme încremenite în cristale limpezi.

El afirmă cu sinceritate, fără a face figură de oracol sentențios, că *«figurațiunile»* sale, chiar dacă nu ating un sens, *« închid și se stârșesc în mine însumi »*...Clipa continuă, în Acum vorbește fără emfază, dar nici cu falsă umilință, care ar insulta creatorul, Eternității .

Santiago Montobbio distinge, între fabulă și semn, acel inefabil « la limita focului ». parafranzând un vers propriu, *«acolo unde flacăra intră în cer»*. Îl descopăr rezonant cu Lucian Blaga. Cititorul român iubitor de poezie, de cunoaștere revelatorie, îl va asculta, înțelege și-l va căuta. Spaniolității noastre e de mirare că nu l-au tradus măcar după căderea sintezismului totalitar: poate o vor face mâine. El este profesor universitar la Universitatea din Barcelona și deja celebru autor în lume prin lirica sa unanim recunoscută, admirată și premiată.

Marele poet este tradus și elogiat în Anglia, America, Danemarca, Italia, Franța. Oferim pentru prima oară în română, un buchet... via lingua italiana, de Elena Rujoiu și Eugen Evu.

Teologul dizident

Nu există moarte, nu va mai exista
Deși sub amenințarea sa a trăit omul
În minciuna sa, nu există moarte, nu există
Și dacă ghicești în spatele lunii precisa față
A absenței, dacă, cu uitarea pironită
Pupila închisă a așteptării
A înțelege că nu există, că într-adevăr nu există
Și dacă a început în a exista ca nume
Am avut așadar puterea de a-l da acestui pământ.

Fabula este semn?

Pentru că niciodată nu ne-am gândit că D-zeu ar putea fi
Atât de mic
Cum pentru întrebarea propriei existențe
Ne-a surprins întâlnindu-L cu dinții goi
La limita focului.

Bucuroși de a ști că îl ținem înăuntru
Îl întindem la soare, cum ar fi o sărbătoare.

Nocturn

Am traversat viața cerând scuze pentru alții
Sau niciunul acompaniind niciodată aceste cuvinte:
Pentru a mă înșela este cât mi-am spus deasupra
Pentru a mă înșela e pe de-o parte
Că sunt versuri plicticoase
Dacă fac un efort mă gândesc
Că nu am cerut scuze dacă nu pentru mine însumi
Și cuvintele însele
Sunt deja o companie.
Dar eu sunt un om sfârșit și care are sufletul
sătul de solitudine.
Fumez
La toate orele și alături
De viață, de a bea și de alte falimente
Conserv încă
Diferite manii

Peste acestea și ale obișnuinței
Greutatea nopții nu descoperă
Dacă vreodată am crezut în ceva.

La fel nu văd dacă figurațiunile care le-am scris
Închid un sens ,
Dar cel puțin știu că toate
Încep și se sfârșesc în mine însumi.

Ținta

Mai mult am trăit la condițional sau cu puncte de suspensie
Al nostru neânțeles amor este o datorie fricoasă
Și vibrează de frig: sigur aceasta este o prostie
Pentru care ar rezulta mai oportun
Să mă țintească.

Iubire

Coborai strada frigului și a răului
Și eu nu te iubeam. Coborai
Strada zilei mele
Și mai mult nu speram. Ani prea târzii,
Chiar și astăzi încă rămâi
Și continuă a căuta motive.

Cheie

Nu sunt nimic, nu doresc nimic
Nu aștept nimic
Dar
Tot ceea ce am scris
Are forma chipului meu

Estimado Eugen Evu,

...Por si despiertan su interes y quiere publicar algunos en traduccion al rumano en su revista Nova Provincia Corvina, tengo el gusto de enviarle varios poemas. Me alegrada mucho que diera a conocer mi poesia en Rumania.(...)

Ajunto una lista de publicaciones, en que consta que he publicado en las principales revistas de Espagna, Europa y America. He sido traducido al ingles, frances, italiano, aleman, danes, a portugueses.

Puede leer varios articulos sobre mi poseia: entre ellos,un ensayo del hispanista Giuseppe Bellini... (publicado en Universidad de Milan, y otro en una revista de la Universite Paris 8. (...)

Espero que mi poesia despierte su interes, y que la de conocer en Rumania...

*Un abrazo cordial,
Prof. Univ. de Barcelona - Espagna,
Santiago MONTOBBIO*

Un delir sau Poligonul

Unora li s-a tăiat timpul merit recunoașterii
 Altora, greșit numărându-se, răgazul
 De a-și cânta cum Holderlin patria
 Însă răgazul tulbure e al lui Dumnezeu în aprilie
 și asumarea erorilor e preț din care bea sânge istoria
 asasină asasină asasină!
 Ole-auleo!, virtutea răbdării a ajuns lașitate și ură de sine
 cauza celor subțiați ca ființă maimuțărindu-l pe dumnezeul
 purtat ca treimea parte de zeu;
 din carnea poetului daimonul își rupe azima
 smulsă la gura realului- din realul delirând își rupe
 pâinea fricii și micile spaime-ale metafizicii
*niciodată nu am trecut dincolo de starea aceea
 primordială de a suporta plânsetul mieilor și al copiilor
 omului – cruzimea naturii oarecum inumană (...)*

mila e ancestralul răsad al iubirii
 freamătul din care grâul alor mei pe coline
 va rostogoli paradigma noului soare
 poate mai puțin ucigaș
 cântecul vine la seceriș ca tânguire sublimă
 aud distrugerea între două precesiuni
 glaciare
 cântecul este de dinaintea cuvântului
 aina daina și n-am mai murit eugeneviu
 n-am aflat cine sunt nici voi n-ați aflat
 nu vă mai fie frică de trecere
 degravifierea mea pe această lespede
 lângă râul de legătura aorta mea Streiule repede
 și experimentez o anume dezordine
oarecum gândită
 și izvoarele care încă rabdă în piatră-un amonte-n aval
 și melodiind roua care sculptează vocile zellor
 deplâng suferințele naturii care nu ne justifică ființa
 miracolul din hermeneutica semințelor
 dumnezeirea de sine dorinică moartea ne insultă!
 chipuri ale noastre succedând sinele
 lumii mater-dolorasa din memoria humii
 (ce nedreptate inumană faptul că nu toate fapturile
 au ochi!

În iminența fluctuantă a dumnezeirii
spaipe și uri înaltă catedrale abnorme vai mie sunt

iedera care sunt sprijină zidul în interregn riscând în orgasme agonicul
feminitatea artelor disimulează hermafrodismul
cunoașterii prin anamnesis – *carnea mea e clopot fisurat în Subcuante*

enuțul taie capul celui deja perimat zeul moare în partea de operă
legea își inghite tatăl legea e materia cu foame de spirit de inseminare
și cain îl vânează pe abel îl ucide și comite incestul cu sora Yang
în Cainabel în kali yuga în schizofrenia esteticii de sine gravidă
chivot purtat în cătușe logos străpuns Primordie născând în dureri
lob temporal microcip ganglion sacru-n azimut în gușă de phoenix
opturat preventiv – în exil cum fratele meu Enkidu în estincție
să nu reizbucneasacă gelozia divină voila *Elohimii!*

*cui anume cedăm noi energiile slabe pulsația
dintre veghe și somn
dincoace de azurul zvâcnit și agonic de fapt al
orgasmului*

*și sămânța dublă a memoriei de sub aura străpunsă
ceva luminos și la pradă...cine ești zecharia sitchin*

zeitate germinală în amonte de ecluza memoriei tăiate
cine recuperează lacom talantul fructul din vârf
unde flacăra intră în cer

viața mea ne a mea
sub vulturi sub clopote curcubeu care ninge
doliu peste mărtișoarele sacrului
colaborând cu fluxul atemporal
inversându-l? Sufletul meu cozonac la incestul Zeiței cu Omul-

... Înnebunirea luna piena a Textului... Să nu murim cu-adevărat
Vom afla?

Penetreză energiile post-mortem
Înelișul care curbează
Spațiul deci timpul? Există o moarte curbată- tocmai dispăre după colț

Semeni sau gemeni mutanți ori clonați
și suind cohortel înspre izvoare-n amonte cum păstrăvii curcubeu
în noi este drumul și zborul ca pădurea din gușa cocorului
- ah, *veverița metaforei în salt
sfidând gravitația, surioara metaforei!*

interconectat mi-i cuvântul la
dimensiunea aurie delirul oarecum controlat
capul meu tabernacol hard graal ciclotron eregor purtat

ci aporia cu ghiare, delirul, răspunde prin spărtura ecoului
nevermoore nevermoore
niciodată niciunde

acolo, nicăieri, odinioară
răspunde răspunde răspunde !

Răsad melos gură cusută suferință a naturii tu, Mater,
Resurrect babilonul fosil în substratul freatic al memoriei
Târziu al diviziuniilor chacrice? Locuim o explozie.

Arbore fructifer și smuls întru a zbura sau a arde
Fecioare cabrând frenezii să se-nfrupte
Seminariile stranii ale neantului foamea nopții de înduminicare lumină
Răsucindu-se-n sus să-l înșface pe îngerul viclenit la greci
Cină de taină-a materiei foamei ei de sămânță
Prin aceea se umflă și crapă
În vis și ideile viremele de Murano viermele orezului alb ca și orezul
Care ne nasc și iau trup în doctrine dogme și idoli?

Cine îmi ești tu poezie daimon în călduri tropicale melodiere a pietrei ce
curge în miriadele de nisipuri memoria sfărmată a polisemanticei
Leagă-nă-mi jalea și dorul de cer înstelat
Amintirea originii voi muri românește parte nevăzută a doliului auriu
Cuib sub inimă, tu,
Mușcătură sublimată-n sărut
De sine dornică monada: îngenunchiat
Cu fruntea sunt fiul celest al războiului de oameni purtat

*Capul meu e trofeul
sau ținta?*

31 Ianuarie 2008

The Contemporary Who's Who Dictionary America

Biographical Entry

EVU, Eugen oc/ Writer; Publicist; ad /Avram Iancu Street, Hunedoara 2750, code street 331014, Romania; Diploma ASLA Honnor Academy Oradea, Academic Member; Accademia Internazionale IL CONVIVIO-Italy, Academic Member; pa/ Writer; Publicist; Editor-in- Chef Nova Provincia Corvina (a Literary Cultural and Arts Magazine); Hon.Member Neutrosophic - Paradoxisme Gallup Insitute, New Mexico. The World Medal of Freedom – ABI – 2006; Writers Union Romania; cw/ Author, 34 Books including Poems, Essays, Prose, Editorial Journals, hon/ National an International Literary Prizes.

*A.B.I. North Carolina U.S.A. Dictionary
Publisher :American Biographical Institute 2003- 2006*

Castelanul de BIHARIA and WATERLOO SYDNEY
Ordinul Corvina Simpatica

George ROCA

Cromatică australiană

- avampremieră editorială Orizonturi bleu – ciel

Negru și alb

Am citit în albul ochilor tăi
că nu mă iubești
nici cât negru sub unghie.

Cearcănele mele vineții,
fructul nopților albe,
au devenit negre
plângând de
inimă albastră.

Roșu

Culoare roșie,
steag roșu,
flamură roșie,
ouă roșii,

apoi:
roșu cardinal,
roșu sovietic,
și... roșu de buze.

De ce Doamne
în ultimul timp
văd
numai roșu
în fața ochilor?

Olé!

Roșu și negru

Toreadorul
roșu la față
îmbrăcat
în togă roșie
Cu haine roșii
Cu ciubote roșii
înfinge suliița neagră
în taurul negru.

Inima haină
a criminalului
este neagră
precum
pielea
taurului
ucis.

Albastru

Cerul fără nori
mi-a dezmiardat
irisul
cu
albastrul
acela infinit
contopindu-se
cu culoarea
Mării Negre
care în fiecare după-masă
a verilor litoraliene
avea nuanțe
de bleu marin
aidoma
celor din perioada
mea sinilie
când mai vizitam
încă Mănăstirea Voroneț.

Verde

„Verde crud,
verde crud...”
cânta un poet
ascuns într-o carte

așezată
lângă
un burtă-verde
care lenevea
pe-o pajiște
mai verde
ca verdeța
verdelui
înverzit
în copacii
verzi
mângâiați de
o ploaie
de primăvară.

Galben

Paradoxal,
noaptea toate
pisicile sunt galbene!
-Demonstrează!
-Demonstrez!

*Urmărit de o pisică galbenă
un pui galben
ca gălbenușul oului
din care a fost creat
se ascundea mimetic
în toiul nopții galbene
încercând să se contopească
cu o fresca galbenă
divorțată de
albastrul acela
mult discutat
care ducea faima
unei mânăstiri
din Moldova.*

Pestriț

prepeșița pestriță
cu cei patru sprezece
pui de prepeșiță pestriță
odată împestrițați
cu pestrițele pestrițe
erau dezbrăcați la nud

de penele pestrițe
și ambalați curvește
cu picioarele-n sus
în folie de plastic
pentru deliciul papilelor gustative
ale oamenilor cu dare
de mână!

Călătoria

(Poetei Antigona Kefala)

Visele își încep călătoria
precum ai duce o lumânare
într-o cameră întunecată
care miroase a dulceață de
cireșe
și a leuștean.

Stau și observ figurile
proiectate pe pereții înobilizați
de atâta animație
asemănătoare unui teatru de
umbre,
culegând de prin colțuri
elefanți negri
sau balauri cu șapte capete
și jumătate.

Când seul lumânării
a dispărut
întunericul
începe să vorbească
în șoapte și murmure
despre Kafka.

Atunci îmi pun urechea
la pământ și ascult tropăiturile
cailor cavalerilor apocaliptici
care trec linear prin așchia
prafului cosmic
al secolului vitezei.

Simt căldura flăcărilor
create de scânteii moi
care dansează sub
pleoapele mele
înroșite de atât auriu.

Brusc, mă trezesc
la realitatea literară
enervat de bătăile
pendulului în zațul
ceștii mele
de cafea cu lapte.

Obosit,
deschid o altă
poartă a Universului
cu toate că stamina
cotului meu mai adu-mecă
încă mirosul de duceață de
cireșe și leuștean.

Sărăcia

(Dedicată poetei Dorothy Porter)

sărăcia pare frumoasă
ca o galaxie de stele tinere
și fierbinți
noaptea
când întunericul
ajunge până la vârful
munților.

Poemul

Poemul este
ca un soție infidelă
care sosește acasă
abia după ce
te-ai băgat în pat
și ai adormit.

Sunt unii care
nu se întâlnesc
cu poemul
niciodată în viața!

Alții au parte de el
foarte rar... și
culmea nenorocului,
atunci
când nu au la îndemână
creion și hârtie!

Hoțul

În camera mea
nu a intrat
nici un hoț!

Nu lipsește nimic!

De ce mă simt
totuși
furat de amintiri?

La cinematograful

Și-au petrecut seara
împreună
înfundați în scaunele
tocite de vreme,
așteptând să înceapă
filmul.

Întunericul
se contopea cu misterul
și cu umbrele proiectate
pe ecranul imaculat.

Fata era tăcută,
băiatul neastâmpărat,
până când buzele lor
s-au atins însetate
precum omul
rămas fără apă
în deșertul Sahara.

Când s-a aprins lumina
cei doi
dispăruseră
într-o altă lume.

La muzeu

În spatele panourilor
de sticlă
păsările
sorbeau soarele
precum un fluviu care
se revărsa în gâtlejurile lor
pătrunzând adânc în gușile

lor asemănătoare
cu curbura
amforelor vechi
din ceramica
zămislită de hiperboreni
și păstrată pentru noi
în nisipul de aur
al unui fund de mare.

Scrisoare lui Freud

(Poetei Kate Llewellyn)

- Ce și-ar dori bărbății?
- Ce întrebare aiurită, Sigmund!

- Bineînțeles,
vorbind despre
persoana mea
aș vrea să fiu iubit
la fel cum ar vrea fiecare,

dar femeia care aș
vrea să mă iubească
aș vrea să fie iubită
și de lăptar
și de vânzătorul de la
chioșcul din colț
și de vecinul de pe scară
și de primul ministru...
Atunci,
eliberat de gelozie
nu mi-aș mai pierde timpul
cu nimicuri
și aș avea mai mult timp
să scriu poezii.

De aceea, Sigmund,
nimeni nu mai are timp
să scrie poezii!

Pamflet radio-color-grafic no comment ?

Domnita de Tzone and Vakulovski and company

– un text supărat dar nici prea- prea ....

Marsupii cu dantelutze

Moto:

...când s-a turcît, limba română a ratat genial. De pildă, i-a dat nume celei mai măiestre, prin tril, păsări din acest spațiu „ciocîrlie”... Vezi și momîrla, tîrla, cofîrla, gîrla, mocîrla... „î”-ul sau „â”-ul

Nume urât dat oricărei frumuseți pângărește, insultă înjosește. Cum cel mai urât e să te insultîți pe tine însuți

Olga ȘTEFAN

Este vorba aici despre mine

Autobiografie trucată

„Ceea ce scriu e o autobiografie trucată”...

Olga Ștefan se ferește să spună că ceea ce scrie este autobiografie. Ea crede că tot ceea ce scrie este mai degrabă o autobiografie trucată. „Eu încerc să fac astfel încât poeziile mele să pară autentice, dar biografismul nu are o pondere foarte mare, nu se pot numi autobiografice. E o reinventare prin trucarea a ceea ce este material brut - jurnal, biografie, amintiri de tot felul. Vreau să pară foarte reale. După cum zicea Bachelard „merită scris tot ceea ce merită să fie trăit,”. În acest sens sunt reale, pentru ca la ieșirea din volum orice cititor să aibă sentimentul că merită să treacă prin stările scrise

și descrie acolo. Oricum, așa putea zice că e un soi de relație de interdependență între ceea ce scriu și ceea ce trăiesc, în sensul că ceea ce trăiesc mă influențează indirect și că fără ordinea mea personală n-aș putea să scriu așa cum scriu. Sunt câteva elemente care-mi sunt indispensabile: muzica, internetul, prietenii mei, care să mă ajute să mă folosesc și de o estetică a receptivității, de un , care mă ajută foarte mult să mă exprim cât mai exact și coerent, apoi Hunedoara și rutina de la școală care să dea aerul acela uneori voit, altelei inopinat al poeziilor mele. Nu este vorba în niciun caz de autocenzură în cazul meu”. În viața reală, Olga Ștefan se pregătește pentru admiterea la Facultatea de Litere din Cluj Napoca, secția de Literatură Comparată.

Fragment din dialogul cu Monalise HIHN / Replica, Deva

(...) *pata de gafea*

...”îmi ascund sexul cu palma.
uneori arat ca păpușile tale indecente crăcănate. acum arăt ca o nimfă
de gradină. în hunedoara praful e o palmă care ascunde sexul de
prostituată al fericirii”

Autor – Olga Ștefan

Vakulovski:

**Nimeni nu are dreptul să
pângărească lucrurile pe care un
altul le consideră sacre**

*Arădeanul . Cotidian Național Nr.143
din 18 octombrie 2007*

Dialog cu Olga Ștefan, realizat de Mihail Vakulovski

Mihail Vakulovski: *Am fost saptamina trecuta la un festival din Sighisoara, unde era un tinar care avea deja citeva carti publicate, patru parca, dar era varza, ca de obicei, din ala care scrie despre Patrie, versuri din patru rindurile, dar din cind in cind intilnesti si **cite un tinar care scrie misto**. Uite, peste citeva zile dupa Sighisoara am fost la Timisoara si acolo te-am intilnit pe tine, care esti cu totul altfel, nici n-as fi crezut ca esti abia intr-a XI-a. Ce reactii iti provoaca scriitorii batrini? Criticii? Blog TIUK !*

Olga Ștefan: A existat dintotdeauna aceasta „manie” a promovării unei imagini pe care unii o considera exotica, si anume aceea a unor asa-zisi „scriitori copii”. Am trecut si eu prin etapa asta, participand de la o varsta destul de frageda la tot soiul de manifestari culturale, lansari de carte, chiar festivaluri de o mai mica sau mai mare importanta. Aici, daca nu eram privita cu scepticism sau ironizata, eram, in cel mai bun caz, tratata ca un exponat exotic, cu o oarecare condescendentă, dar stiam ca nimeni nu-mi prevede un viitor nu-stiu-cat de stralucit sau reale sanse de supravietuire in

lumea „scriitorilor adevarati”. Mie personal continua sa-mi provoace repulsie ambele atitudini pe care le adoptau si inca le adopta scriitorii si criticii „batrani” vizavi de mine.

Bloog-ombilice fracturiste - maneloide

...e mișto blogul tău **pfau**i abia aștept să-l văd la maturitate- **oricum e mișto și așa puber** [DoboșCelTinar](#) spune:

Dragă Olga Ștefan,

este foarte frumos acest blog al tău, primitor, călduros, precum un **marsupiu. Un adevărat lăcaș de cult pentru cyber- gheișele de pretutindeni.**

andra spune:

mnoh olga ce'ar mai fi de zis?

exceptând că mâine e româna oral- which brings tears to my eyes- bu-hu
exceptând că pe zi ce trece involuez psihic-între dealurile de vest și deutsch
ist toll(ha?)

exceptând că vara asta e pusă pe slow mișion în momente ca astea și pe fast
forward în momente'din-alea'

exceptând că nu mai am stare

și că tipu' nu mai are răbdare

(am făcut și'o rimă)

și că m'am săturaaaaaaaat

sper să prinzi toate momentele astea în bloguri hiperbolizate ofcorz

și...

wir haben angst un sind allein

Foaie de observație no comment

o vreme când pui pe masa platouri de carne rece-

corpul meu intact și creierul tău golit de rigori

....o vreme când inimile părinților noștri

guri știrbe guri împodobite cu proteze clănțănitoare

guri care știu sa sărute si guri care știu să muște

guri care-mi spun la mulți ani nu mai sunt decât mici frigidera”

....port intre picioare un mormânt sigilat și gol”.

....iarna se va prăbuși peste torsul meu ca un violator

în serie. ca un amant.

....amprenta de ucigaș

lăsată pe fese mirosim a usturoi și-a cuțite din ce în ce

mai tare. dimineața mi se strecoară în pijamale ca o ploșniță. O strivesc între
unghii”

”...straturile de grăsime ale vremurilor care vin

au să-ți înghită omoplații și coastele

instrumente cu coarde

la care exersam cântecele dragostei.
instrumente de suflat cu care-ți traduceam urletul” .
„...îmi dau capul pe spate și zic
că în camera asta-i mai frig decât acolo de unde vin.
mai frig decât în sticlele lor cu bere..”
„după ce tinerețea mi s-a făcut grămăjoare
de rahat și chibrite arse...”
„...brațele mele se umplu de tine ca un recipient alb de colectat urina
hepaticilor cu ochi portocalii
și dinti stricați.
„ îmi pierd strălucirea. îți las urme ca de jeg
pe degete. eman prostul gust al sincerității extreme. degetele tale mă poartă
pe rând mă uita acasă **mă scapă după caloriferele fierbinți ale amorului
liber.**
„...**când o să-mi ridic desfac picioarele de bunăvoie**
și când o sa-l însoțesc peste tot
cu grija mare să nu se îmbete
sa nu mă facă de răs
ce crezi ca va fi altfel în hunedoara?”
„...O.M.-ul cu blocurile lui în formă de craniu
ne înghite ca pe pastilele tic-tac
**mirosul corpului meu nu-i decât un semn
de sexualitate îndelung reprimată”**
„mi-am epuizat resursele de energie/unghiile de ros/
imaginile cu carne afumată și **corpuri grase făcând dragoste/
vâscozitatea timpului dintre penetrare si orgasm/voluptatea grea..”**

„dragostea asta ar putea conține aditivi alimentari
(bărbatul îi ridică rochia ca pe capotă unei
mașini scumpe/ o mângâie acolo / o sărută acolo)
....., acum străzile pe care te plimbi miros exact ca mine
a transpirație diluată cu spray și a față nedorită singură pentru totdeauna
în mijlocul lumii o baltă de untură..”

Un comentariu to “Textile, farduri, isterii”

„...eu am impresia că Andrei Doboș și Olga Ștefan sunt uniți sub
umbrela unei personalități ambivalente având ca rezultat o troică
placentară, un fel de zonă tampon între elementele constitutive ale
angrenajului mamă- fetus. există o corelație fenomenologica decapantă
între modul brut, onest in care se transmite mesajul in poeziile Olgăi,
avalanșă totemică polimorfa ce tinde la o muzicalitate gen Sepultura (în,
poate, cele mai fericite cazuri) cu isteriile aferente unei atare
superficialități” (subl.n)

Revista Echinox- Univ Cluj Napoca 14

„Volum gros, aproape 140 de pagini, ce te întâmpină din start cu o copertă de culoare verde – bolnav, Toate ceasurile e biografia unei maturizări, a unei așteptări continue a Celui lalt – el, masculul tânăr, dezvirginator, blazat și pueril...

„De unde trag concluziile, ipotetice, evident, că debutul acesta e încă prematur. Olga Ștefan are imaginație de poet, dar nu știe cum să o așeze în pagină. Scrie mult, versuri lungi, poeme de câteva pagini, dar se grăbește. Nu lucrează poezia, impresia persistentă e de idei geniale sufocate de mult balast. Există o grabă în a scrie, în a pune totul pe hârtie, în a spune totul dintr-o răsuflare .....,...”. De parcă aveam nevoie de jocul acesta facil. Balast mult. Versuri ca – „tu și cu mine ne vom dezvăța repede de spălarea picioarelor amputate din corpurile/ acestor soldați de plumb răniți în războaie și-n dragoste”, „de-aici l-ar mai putea scoate/ doar o echipă de descarcerare/ ca pe victima unui accident cu mașini făcute zob” (mă întreb unde mai intervine descarcerarea dacă nu la accidente, și nu la alea cu mașini făcute zob!?), „acum străzile pe care te plimbi miroso exact ca mine/ a transpirație diluată cu spray...” sau imagini redundante ca: „urina hepaticilor cu ochi portocalii”, „agorafobie. spaima de mers singură prin piețele deschise...”, „ca un capsator mușcând dintr-o foaie”, „tahicardie. (o inimă care bate prea repede...)” – nu fac decât să umbrească imaginile poetice reușite. E imposibil să scrii un poem bun în care să servești imagini de-a gata, să le caracterizezi, să le inventariezi, ca și cum celui care citește îi lași doar șansa de a te confirma pe tine: „demian ar fi zis că-i seamăn unei felii de pâine/ întoarsă și-nținsă obscen [subl. mea] pe plita fierbinte.” Sau: „își întinde lasciv [subl. mea] brațele înnegrite.” Nu mă interesează caracterizarea poetului, vreau să îmi dau singur seama de lascivitatea unei imagini! Astfel de greșeli reduc puternic din forța versurilor. Și creează, în mod evident, impresia de stângăcie, de atelier, de texte de sertar. Dacă Olga Ștefan ar reuși să dozeze imaginile mai bine, să dea ritm poeziei și nu doar lungime, să lucreze textul, să-l șlefuiască după „curele de inspirație”, sunt sigur că ar ieși un volum net superior. Deocamdată, molozul și construcția deficitară a multor poezii dau impresia unui volum scris pe fugă, neglijent cu cititorii. Și cu imaginea poetului, bineînțeles.

Valentin Derevlean,

Debut « Toate ceasurile » Tribuna, 2007

...Ea spune: „nu sînt o femeie adevărată. sînt doar o palidă/ imitație. un pandantiv la gîtul tigăncilor de mătase./ am în suflet lacăte și spații închise. port lacrimile din tus/ ale manechinelor dior și zîmbetul dilatat al lui pierrot” și așa mai departe. S-ar putea depista un ușor hermafroditism, dintr-o astfel de portretizare. Dar, în fond, realitatea se lasă descoperită și din spatele unor astfel de induceri în eroare, tocmai pentru a ne provoca la o participare mai atentă a lecturii. În această secțiune poeta se apropie cel mai mult de o congeneră, editată de tot de Nicolae Tone, Rita Chirian, unde

confesiunea, ascunderea în alter ego-uri dar și asezarea într-un spațiu poetic palpabil sînt mai mult decît evidente și caracteristice. ...*corpul*, din care am citat la începutul acestui articol, acele fragmente de poem de dragoste, se sprijină și pe un moto din același Eliot, de unde atmosfera poetică pare a fi împrumutată cu puterea unei asimilări și rafinări maxime. „Tara pustie” a Olgăi Stefan este „trecerea”, care are trei culoare: „tunelul”, „bittertimes lost”, „aproape”. Construcția acestei secțiuni demonstrează încă o dată știința pe care poeta, deși foarte tînără, o are în privința scrierii poemelor ample, de substanță, viguroase, bărbătești, așa putea spune.

Lată încă un debut care ne confirmă că din urmă vin poeți cu adevărat talentați, puțini ce-i drept, care acoperă imensa zgură a celor ce ies de sub teascuri direct în anonimatul etern „

Critic și poet Gellu Dorian, Debuturi

....,în următorii 10 ani o să-mi restaurez amintirile
ca pe niște grupuri statuare lipsite cu desăvârșire
de valoare artistică. **dragoste, te îmbrac în pielea unui ficat regenerat**
și am încredere să mă mândresc cu tine
ca și cum mi-ai fi un organ în plus. o anomalie.
dragoste, îți dezlipesc leucoplastele și măștile din ghips
dacă mă-ntinzi pe canapea e ca și cum ți-ai aranja
degetele gangrenate pe o chitară dezacordată.
nu mai avem nimic între noi.
dă-mi papucii și restituie-mi corpul până la ultima
îmbrățișare.

(eu mie)

îmi ascult cu atenție corpul
care se cere mîngâiat și ocrotit
vocea lui matură **și fierbinte conținutul ei**
vâscos ca o ceară de epilat prejudecățile
pe care le-am ras cu lama fiecărui kilogram pierdut și
pe care le-am văzut înmulțite la loc
ca într-un cuib
de pureci . vreau să fac dragoste
într-o cursă de șoareci peste care ura
își întinde lascivă brațele ruginite

(subl n. aut)

Promotion surescitat...*

„Pe **OLGUȚA ȘTEFAN**, eleva de la **COLEGIUL NAȚIONAL „Iancu de Hunedoara”**, am cunoscut-o la Catedrala Sfinții Împărați Constantin și Elena unde Duminica, participa cu regularitate la serviciul religios. M-a

impresionat prin smerenia și frumusețea ei, dar și prin modul cum mi-a descris-o profesorul **Gheorghe Alpinescu** (?n aut.): „Fetița aceasta are un GENIU. La cei 19 ani ai are un palmares „Eminescian”...

- Ultima carte publicată care este ?
- Cartea de poezii „Toate ceasurile”, la editura Vinea. (Așadar, totuși nu e prima, cum declară peste tot? - n.aut.) ...
- Despre familia ta ce ne poți spune?
- Părinții mei sunt ingineri, iar fratele, elev în clasa a X-a la același liceu (corect colegiu, n.aut.)
- Școala, Biserica și Hunedoara se mândresc cu tine, Olguța. Îți mulțumesc și mă rog la Dumnezeu pentru tine! Succes! ”

- fragment articol de Constantin GRECU, vol. „Din dragoste pentru semeni” , editura Călăuza v.b., dec 2007- titlul interviului: Olguța Ștefan – un geniu hunedorean. Învățământul hunedorean naște genii. De la inspectori la profesori, o singură dorință: Educația”.

* s-a respectat grafia non diacritică a surselor. Sursa: MIKI - MAUSE

Din Țara mea de Acasă

CASTELUL CORVINILOR DIN HUNEDOARA

Clădit cu scop inițial strategic, ca un veritabil fort care, secular, a apărut Țara, mai cu seamă de expansiunile otomane, Castelul Corvinilor este azi în lucrări costisitoare de reastaurare, atât exterior, cât și interior. Totuși, el este accesibil și deosebit de atrăgător . Există zvonul că el va fi concesionat de un investitor italian, fapt care, oarecum, ar aminti de Ioan de Capistrano, cel ce avea să scrie la moartea lui Ioan (Johanes) de Hunedoara, memorabilul elogiu: **“S-a stins lumina lumii”** ...

Sezonul estival, cu toate că a venit târziu, în anul cel mai ploios și cu grindini, zăpezi, în iunie (...), face ca forfota turiștilor din țară și din occident să anime incinta , pe lângă faptul că aici se improvizează des studiouri de filme, recent americanii turnând scene din “Alchimistii”.

Castelul în care mă jucam în copilărie, este un reper heraldic al unei Europe de altădată, poate va fi un reper al Europei ce se re-figurează în acești ani, sub semnul reintegrării noastre în matca sperăm mai liniștită a următoarelor decenii.Vechiul Târg al Fierului (Eisenmark) trăiește o perioadă dificilă, uriașa platformă siderurgică și mineritul din amonte fiind, practic, epuizate în proporție de cca. 85 %. De la big-combinatul de ieri, cetatea se repliază, urmând o ecologizare masivă, pentru a încuraja investitori în cu totul alte domenii. De ce nu și în turism, care ar fi prosper, oferind un spațiu natural splendid, depresionar și montan, cu ape acum mai curate, cu lacul Cinciș, cu drumeții în Țara Pădurenilor, ori a Hațegului, pe Streiul Sargeției în amonte, Castelul Chende și Castelul Santamaria Orlea, Parcul Natural Retezat, Densuș, Sarmizegetusa Ulipa Traiana, Zeicani, Mănăstirea Colț, Prislop, un baraj sus în munți, proiect american , unicul râu Bărbat , Porțile de Fier ale Transilvaniei (anticul Tapae) ... ori Munții Orăștiei și Sarmizegetussa

Reggia, a Daciei, ori Dealul Uroiului, la Simeria, cu un parc dendrologic lângă Mureș, unic în Europa, recent retrocedat urmașilor fondatorului său Otchkay La Hațeg, recent, cercetătorii au desvelit oseminte de dinosauri. În sus, drumul duce spre Defileul Văii Jiului, pe anticul râu Rhabon...Doamne, ce loc mi-a fost dat, ca să mă nasc în așa spațiu mirific și încă neștiut chiar de mulți români! Cetățile Blidaru, Grădiște, Piatra Roșie, Costești, sunt la o aruncătură de praștie de satul părinților și moșilor mei.

Cum aş putea fi, ca poet, suspectat de patosul firesc al cărților mele, dacă nu doar de sceptici ? Castelul Corvinilor este zidit pe stâncile dealului Sânpetru, semet, încărcat și de o istorie numai a sa , plină de exotism, într-un fel amintind mitul Păsării Phoenix. Originea îi este încă disputată, existând ipoteze că ar fi zidit pe locul unor fortificații dacice, al unei Dave. De la înălțimea lui, se vede valea Cernei până la Simeria, iar în sus, Văile Zlaștiului și ale Cernei Ruscane.

Exista aici încă din timpul vremelniceii ocupații Romane, cum unele izvoare atestă. În istoria maghiară e scris că a fost proprietate a Coroanei sub regii: Bela al IV-lea(1235-1270) și Ludovic cel Mare(1342-1382). Regele Sigismund (1387-1437) dăruiește castelul viteazului Șerb, de la care este moștenit de fiul său Vlaic(u), apoi de fiul său, Iancu de Hunedoara (Huniade) Corvinul.

În sala de parter a Cavalerilor (unde frescele murale sunt șterse și poate că vor fi cândva restaurate, se află inscripția "HIC OPUS FECIT FIEI MAG. d. IOHANES DE HUNYAD regi. Hugi. Gubna. A.d. MCCCCLII". În traducere ,, Această operă a făcut-o marele Ioan de Hunedoara , guvernatorul Ungariei, în anul Domnului 1452".

Așadar, dincolo de disputele interminabile, numele lui Ioan este cel latinesc-românește pronunțat (scris), ci nu Iancu, variantă pare-se slavonă, ori cehă. Ioan Corvinul îi dăruiește castelul fiului său Matia Corvinul (iarăși din latină, preluat sub forma Mathias- ung. și "îndulcită(dezmiertativ) de localnicii vremii în "Mateiaș ", pe care –l numește atunci "Conte de Hunedoara...Viitorul Rege al Ungariei, cel mai mare ,o va lua de soție pe Beatrix de Frangepan .

După moartea regelui Matia, Beatrix se mărită cu contele George de Brandenburg. Deoarece Beatrix, ca și fiii ei de la primul bărbat (Regele), mor în scurtă vreme, castelul va trece în posesiunea Contelui George, care duce arhiva Corvinilor la Anspach, iar castelul și moșiile aparținătoare le amanează. Ne imaginăm ce tezaur s-a înstrăinat, poate irecuperabil, cu acest nefericit episod. Amintesc și existența la Bratislava a unei "Bibliotecii Corvina " ,despre care nu se vorbește nimic, deocamdată, în lumea cercetătorilor.Revista Provincia Corvina va apela oficial la nivel cultural pentru o eventuală explorare, poate că și la Anspach.

În anii 1526-1618, regăsim castelul în posesiunea familiei Torok de Enying. Un episod dramatic, parcă scos din straniul Ev Mediu englezesc, în curtea Castelului a avut loc o execuție pentru nealoyalitate familială : în 1557, a fost decapitată Borbala Balassa (Barbara Bălașa) și de aici o legendă demnă de menestrelă, pare-se cântată prin vremuri la alte curți, de trubaduri.

Dacă ar fi să extragem de aici un subiect, nimic mai potrivit pentru un film de epocă, bunăoară cum celebrul "Ana celor o mie de zile "Dar, poate vor avea alții

banii necesari. Istoria teribilă a acestui castel continuă : În anul 1534, principele Zapolya, împreună cu Emerik Czibac, dau foc castelului, urmare unor intrigă nelămurite .

Refăcut, castelul este amanetat lui Gavrila Bethlen de către Ștefan Torok, contra sumei de 12.000 de florini. În această perioadă, are loc un nou incendiu devastator, dar a venit o vreme fastă : Principele Ardealului, cel mai important, despre care am scris într-un număr trecut "Agero" ... este ales domnitor. Va domni între 1619-1624. El amplifică interiorul cu zidiri noi, clădind Tractul Bethlenian . la Sud- Estul Castelului, apoi înalță și etajul de sus, cu turnul numit "Ne Boisa"(în sârbă însemnând Nu te teme ".

După ce Principele moare, castelul trece în posesiunea fiului său Ștefan Bethlen, apoi este transmis lui Petru Bethlen, iar la 1684 altui Ștefan Bethlen senios. De la acesta îl moștenește fiica sa, Catharina, măritată Zolyomi. Ea clădește partea vestică și dă curții forma relativ pătrată, cea actuală. Un atac al pricepelui George Takoczy în 1659, incendiază din nou Castelul. De fiecare dată, el este clădit mai optim, mai stăruitor. În anul 1671 este posesor al acestuia Apaffy al II-lea, iar la 1723 Catalina Apaffy, care decedând la 1724, i se cedează Castelul "Erarului Regesc ".

Împăratul Francisc I-ul petrecând în 1817 trei zile la Hunedoara, predă suma de 30.000 de florini aur pentru restaurarea castelului.

În perioada absolutismului, la 1852, fiind încartiruit în castel Oficiul Austriac BEZIRKSMA (administrația teritorială a vremii), silit să se mute urgent, deoarece izbucnește alt incendiu în noaptea de 13 Aprilie 1854, noaptea la orele 23, cum spun cronicile.

După incendiu, a rămas descoperit până în 1868, când Francisc Schuler începe, iar după moartea lui continuă Emerik Steindl (1871)- duce mai departe lucrările de restaurare .

Din 1874, acesta abdice conducerea lucrărilor și se convine (prin vot) pe baza unui plan de lucru al arhitectului Ministrului de finanțe Wagner, suma de 66671 florini aur pentru restaurarea castelului. Din anul 1880, acesta trece de la ministerul de finanțe, la ministerul cultelor, și anume la secția Monumente istorice ale țării. Restaurarea completă ce urmează, la 1907, este completă și conformă vechiului stil în care s-a zidit.

Aceste rânduri sper să fie o invitație pentru turiștii români care mai au în suflet dorul de acasă, mai ales acum, când schimbările istorice, ca un simptom, totuși, al vindecării, par să promită minunatei Cetăți, cuib de vulturi și splendid simbol al dăinuirii, fac clipa vitregă, dar și plină de promisiune .

Articol apărut în Revista Agero, în Provincia Corvina și în „Clipa” – U.S.A..

PRINCIPELE DAC

(descoperire importanta lângă Castelul Corvinilor din Hunedoara)

Pe creasta de stâncă granitică a dealului Sânpetru, unde dănuie Castelul-fort medieval al Corvinilor, arheologul prof.univ. Sabin LUCA, director al Muzeului Bruckenthal din Sibiu, a descoperit recent mormântul complet intact al unui print dac. Vechimea lui este atestată la peste 2100 de ani, mormântul datând din anul 100 î. Chr.

Cu nici un an în urmă, o echipă de tineri arheologi hunedoreni, sub girul cluj-napocanilor, dezveliseră, pe aceeași coama situată imediat deasupra Castelului, un număr de mici morminte care conțineau schelete ale unor copii, situl având vechimea aprox. de 1900 de ani: o monedă (ort) era datată în anii imediați de după cucerirea română. Despre această descoperire încă nu s-au comunicat date publice, semnificația ei fiind de asemenea tulburătoare. Practicau acei daci în mod izolat, ritualic, sacrificiile unui zeu solar, ca în vechime, la Soarele de Andezit de la sanctuarul dacic din Muncelul Orăștiei? Am văzut mormintele și piese din inventarul lor.

Revenind la senzationala dezvăluire din finele lui august, consemnăm câteva date spicuite din comentariile mediilor și alte relații:

Mormântul este situat în actuala grădina a Castelului, în spatele cetății, terenul fiind ocupat de locuințe și terenuri private. Profesorul Luca a declarat că este sigură existența sub zona a unei DAVE, deoarece a găsit dacic (murrus dacicus) inconfundabile. Cert este că zona hunedoreană și în amonte pe văile Cernei și Zlăștiului, a fost din vremuri protodacice marcată de extragerea minereului fieros și prelucrarea fierului- acest aur al vremii. Știm că dacii efectuau incursiuni la sud de Dunăre, aliați cu celtii, de la care au învățat în illo tempore adevărata artă a prelucrării fierului. Arme și unelte, cuptoare rudimentare de reducere și alte vestigii, dovedesc faptul că după aurul Apusenilor și cel din râurile din regiunea padurenilor și nu numai, era vital pentru războaie și pentru existența civilă. (Toponime slavizate ulterior, au etimonul ce desemnează aurul: „Gura Zlata, Gura Zlatei, Zlăști, Zlătari, s.a.) sau Aurari.

Fierul este prezent și în mormântul princiar de la Hunedoara: un cuțit curbat (sau cosor) - profesorul afirmă că este unul „de sacrificiu” – leit celui știut din Columna Traiană, purtat și de ultimul rege dac, Decebal. Lipsesc doar mânerul probabil din lemn, sau corn (?) dar se disting clar patru orificii de fixare ale acestuia. S-au mai găsit un vârf de lance (recuzita războinică) și o cataramă cu ac, accesoriu evident al costumului princiar.

Dată la anul 100, este de dedus că urna prințului, ce pare a fi murit tânăr, posibil prin lupta (!), recte mormântul, sunt o pagină din cenusa, piatra și publere din marele moment de răsruce al istoriei de aici: războaiele cu romanii din anii 100-102 și ulterioara cucerire parțială (!) a Daciei. Desigur că analizele antropologice ale ramășitelor enigmaticului prințpe Dac, vor aduce noi și spectaculoase detalii. Știința își are prudentele ei, așa că nu sunt excluse chiar revelații șocante privitoare la riturile de incinerare, șpecifice civilizațiilor și culturilor Celor Dintăi

Cavalerul român

Lucian HETCO

Eretica

Dumnezeu nu avea de ce să existe, cel puțin nu în lumea materiei. Și nici nu ar trebui să existe nici măcar teoretic, ca să nu poată fi (re)inventat.

Pentru mine, cuvântul Dumnezeu este în cel mai bun caz similar cu viața, iar viața e chimie curată - înșuflețind-o astfel, o numim biologie.

Gott ist tot – ne spunea Nietzsche, luându-le altor neo-filosofi pita de la gură. Fără Dumnezeu nu se pot explica astfel nici pe ei însuși. Filozofia în sprijinul religiei e whisky pe burta goală...

Cunosc un fost activist de partid, fost pecerist înverșunat. Acum zece ani îl „descoperea“ pe Dumnezeu. Îmi ține teorii, îmi vorbește exaltat de Noica și de Tușea. Și tovarășul vine să-mi povestească mie de Fiul risipitor? Omul are dreptul să fie TOTUL, nefiind invenția unui Demiurg. Demiurgul însă e invenția Omului.

Apocalipsa biblica nu va veni niciodată , ea fiind perpetuă. A început odată cu Omul. Dumnezeu vrea să ne sperie cu cioace – până și Facerea e contrafăcută.

A aflat vreodată cineva care este contrariul lui A FI? A fi înseamnă viață în materie – dar până și materia moartă este tot materie. În concluzie, moartea în sine nu ajunge nici măcar pentru contrariu.

Un filozof care crede în puterea minții sale se săvârșește fără să triumfe public. Iar pe un popă obez și mediocru îl urcăm evlavioși pe-un pedestal imaginar și îi spunem „părinte“, în timp ce babele i se agață evlavioase de sutană. Slăvindu-l pe Dumnezeu își asigură o viață liniștită, de muncit - muncesc alții.

Teoria inteligenței emoționale nu aparține secolului 20. Punerea ei în practică a început odată cu misionarii creștini.

Triumful săvârșirii nu poate fi decât biologia. Orice altă teorie e religie.

A nu fi – este imposibil, căci materie suntem de fapt tot timpul.

Semnul crucii l-au inventat romanii. Evreii habar n-aveau de ea. Crucificarea e o pedeapsă romană – vezi istoria. Până și Spartacus a fost crucificat, dar era trac și nu evreu.

Un popă cu celularul după el, e la fel de sfânt ca un bețiv pe autostradă, conducând cu 180 la oră.

Tehnica nu poate fi plăcută lui Dumnezeu, fiindcă îl anulează.

Între frică și foame mă decid pentru foame, cel puțin până mă apucă frica.

N-am nimic contra bisericii – dar nici pentru...

În Evul mediu, Nietzsche și Cioran ar fi murit în flăcări, pe rug.

Vidul de ideologie în fostele țări comuniste îl vor desăvârși popii. Cadrul îl creează neo-comuniștii.

Filozofia și religia sunt total diferite. Devreme ce filozofia se poate explica, religia nu se poate explica nici pe ea însăși.

Iadul a fost inventat de biserică pentru dizidenți. Rușii ne bisericosși îi spuneau Gulag, iar românii Canal.

Tot ceea ce e contra biologiei – pierde, naturalul triumfă întotdeauna.

Chiar și un orgasm nenorocit are la bază o reacție chimică. Mă îndoiesc că Demiurgul avea cunoștințe de chimie organică.

Nu există mesianism femel – de aceea și feminismul va rămâne un curent, fără să devină filozofie.

Doamnelor, înjurați-mă cât vreți, cei mai mari filozofi în istoria omenirii au fost bărbați.

Cinci șesimi din prima divizie ruseasca de femei din primul razboi mondial au dezertat.

Pentru bibliofili – ce-ar fi fost cei doisprezece apostoli fără Isus?

Isus nu ne povestește niciodată despre femeile din viața sa. Ne-ajungând probabil la ele, s-a sfințit de la sine putere. Înclin să cred că a murit virgin, sfidând biologia, care-i era oricum, superioară.

Morala creștină are la bază invidia, la fel ca și democrația.

Virtutile Fiului Risipitor? Înainte sau după?

Grafică de Radu Roșian

Isus vorbea aramaica. Azi nu l-ar mai înțelege nimeni și-ar umbla cu translatorul după el.

*Germania,
Göppingen*

Adevăratul Cavaler Corvin
primum movens al mișcării literare hunedorene
DECENEU EPIFANICUL

Dan CONSTANTINESCU
NICOARĂ

din familie înnobilită de Corvini la 1200

Biblioteca Județeană Ovid Densusșianu Deva a editat recent Biobibliografia Dan Constantinescu-Nicoara (1921- 1991), în condiții de excepție. Este meritul soției importantului poet și traducător dispărut tragic în exil la Freiburg, care a oferit poetului Eugen Evu și prof. Gabriela Marcu , director al Bibliotecii devene și editoarea cărții, textele și imageria rămase de la D.C.N. Precizăm că defunctul Iv Martinovici, preș. de onoare al revoluționarilor hunedoreni, și care îl vizitase pe Dan la Freiburg în anii 90, împreună cu Ionel Amărieuței, avea încredințată o arhivă literară în scop editorial, însă nu a reușit să obțină sprijin în acest scop. Ulterior, după decesul lui Iv.M., arhiva a dispărut în condiții obscure. Am intermediat direct între soția poetului, și Mariana Pîndaru- Bârgău, (Valeriu Bârgău între timp a decedat, n) care a luat și un interviu în casa lui Eugen Evu, apărut în Ardealul Literar. Apropos numele poetului traducător ploieștean hunedorenizat Iv Martinovici, tradus literalmente „ fiul lui Martin”, l-am întrebat odată de ce „Iv” și a spus că sunt inițialele tatălui său Iuliu Victor, dar era în perioada prosatalinistă și suna bine un nume cu „vici”(?!)......

Biblioteca și-a asumat finalmente o editare, astfel apare acest splendid volum omagial. Lucia Constantinescu i-a încredințat lui Eugen Evu în copy moștenirea literară, din care E.E. a promovat parțial texte și comentarii în revista internet Agero din Stuttgart și în Provincia Corvina, recte în recenta apariție. Deasemeni, E.E. a oferit date esențiale eminentului critic – exeget și poet din Italia, Dieter Schlesak, fost prieten al lui D.C.N.” Dan Constantinescu a fost cel mai hărțuit scriitor hunedorean de către securitate: el a fost taxat de trădător în urma fugii în Germania. Eu am fost anchetat inclusiv cu acest subiect care a cutremurat atunci viața noastră literară...

Excelenta lucrare biblioteconomică este de fapt o carte- tip revistă- conține cele mai esențiale date și comentarii, documente și facsimile reconstituind impecabil portretul poetului și filozofului hunedorean.

Iată semnatarii, în ordine: Gabriela Marcu, Lucia Constantinescu, Mariana Pândaru, Eugen Evu, Prof. Dr. Paul Miron (Freiburg), Mircea George Roșian (Freiburg), Elisabeth Axman-Mocanu (Koln), Iv Martinovici, Ion Acsan, Radu Ciobanu, respectiv prefațatorul nesemnat al

celor 5 volume de lirică niponă (premiat de japonezi și chiar de U.S.R. în regimul trecut, ed Albatros 1974 n.n.), Wolf von Aichelburg (din Freiburg, cel mai important prieten german al poetului). Cartea mai curpinde o parte poemele inedite arhiva Eugen Evu, și - în fine - mărturisiri semnate de marele dispărut (De nemernicie și sânăuire - proiecte inedite, antologate de noi în trei reviste, precum și în antologia „Harfele Harului” (Eugen Evu, Ion Urda – 2007 n.n.). Opinez că în mod straniu, aceste „reîntâlniri în eterul literar”, refac parțial dezastrul discordiilor semănate de securitatea și activiștii ceaușiști și cozile lor de târnăcop, care au dezbinat devastator și pe termen lung, boema literară a anilor 70-90... De fapt Dan C.N. a fost un strălucit corifeu al Cercului de la Sibiu. Acolo ne povestea că a participat la întâlnirile modelatoare, formative, ale celor ce-l primeau pe un Blaga, Henri Jakier, prof. de italiană Cianciolo, simpatizanți români și germani, precum marele prieten al său de o viață, W.von Aichelburg, care dealtfel dă mărturie și în această publicație memorială despre el.. Acolo el a jucat chiar teatru poetic în piese de Lucian Blaga, acolo veneau Ion Negoitescu, criticul și poetul, Ștefan Aug. Doinaș idem, sau conjudețeanul lui I.D(esideriu) Sîrbu sau Cornel Regman. Exigențele maxime ale unei adevărate Pleiade pentru acele vremuri, au rodit strălucit pe două coordonate: creație și critică, nu întâmplător. D.C.N. avea să se restabilească în Hunedoara natală, aducând de fapt un model cerchist ce se va imprima aici; chiar deviza ușor malițioasă era cheia boematică, deloc anecdotică a grupării noastre: „*Vine cine vrea, rămâne cine poate*”...În jurul lui D.C.N. a apărut un fel de concurență pentru traduceri din marea lirică universală, practic el fiind imitat în tenacitatea și dăruirea sa; așa s-a dezvoltat aici o școală nedeclarată de traduceri : N. Chrica din franceză (Villon), Ianis Sevastianos Vlahos (emigrant grec) din Desnos, Vretakos, etc; poliglotul evreu român (ulterior emigrat în SUA) ,Otto Stark din persană , franceză engleză și ebraică; Iv. Martinovici din rusă, chineză (peste 20 de cărți), apoi din francezul Reverdy, dar și Rabrindanath Tagore „ la vârf”, în colaborare cu o doamnă din București, nu ne mai amntim cine . D.C.N. a tradus masiv din lirica marilor haijini japonezi, însă marea lui lucrare, timp de decenii , a fost traducerea unică a unor Rilke, Georg Trakl, Lasser Schuller, Novalis, Hans Magnus Ensenzberger...De la el am avut timpuria cunoaștere a marii literaturi germane, dar și o lectură pe atunci interzisă, un regal: „*Așa grăit-a Zarathustra*”, de Nietzsche... Accesul la asemenea opere în vremuri de proletcultism cras agresiv a fost pentru cenaclul „*muncitoresc*” hunedorean, un adevărat fort de rezistență prin cultură și a iscat desigur animozități între adepții cătrăniți proletcutliști și chiar staliniști (Vasile Nicorovici, Nicuță Tănase, Ion Băieșu, Irimie Străuț, C. Busuioc, Constantin Clemente, Iosif Lupulescu, Nonu Avrigeanu, Vasile Pop, Neculai Chrica). Acesta e adevărul convenit memoriei profesorului, ironizat, din păcate, mai târziu, de chiar unii care îi frecventau casa și patrimoniul cultural familial de secole, în romanul milițienesc „*Utopia profesorului*

Dunca”, la editura Eminescu, dintr-un reprobabil cinism și lașitate... materialist - dialectică duplicitară... Tandemul de autori aveau apoi să-l revendice, după „revoluție” drept mare prieten... Însă la anchetele ulterioare evadării lui din sistem, au acceptat „teza” securiștilor locali că D.C.N. a fost – vezi Doamne, un trădător de țară! D.C.N. a fost prieten cu Nicolaie Balșan, Edgar Papu, care ne-a vizitat pe atunci. De asemenea, cu graficanul Victor Mașek, care ne-a ilustrat o antologie și cu celebrul pictor Sorin Ionescu... Erau încă de atunci mari admiratori ai unui monstru sacru al baletului, Maurice Bejart... Balșan, talentatul prozator, a primit premiul de debut editorial, dar nu a mai debutat niciodată cu carte, fiind luat în colimator de securitatea locală, pentru firea sa impulsivă, deși a fost susținut și de protocronistul filozof și istoric Edgar Papu... Ce vremuri! Țin minte o anchetă securistică asupra celor ce ar fi primit câțiva amărâți de dolari de la grecul Vlahos: Ion Macovei, Victor Niță, Neculai Chirica, Iv Martinovici, Balșan, Mircea Tuță, pictorul Szalkayi. Mircea Neagu, M. Enescu, I.Lupulescu. Noi, cei încă foarte tineri, am aflat că li s-au luat declarații sub presiune, fapt ce a determinat o ruptură a încrederii și a dezvoltat apoi înverșunate dușmăni prin ani... Un motiv în plus al dezbinării era să dureze până la decesul lor, între proletcultiștii sindicalişti devotați „cauzei” și autorităților acelea pentru că doi dintre ei, Dumnezeu săp-i ierte, s-au luptat toată viața pentru meritul de „primum movens” lider al cenaclului... În anii ceaușiști, din cenaclu s-au rupt două grupări tinere, una numită „Lupta”, a lui Valeriu Bârgău atunci venit la Hunedoara, și una „Lucian Blaga”, înființată de Eugen Evu la Casa de cultură, fiindând între 1975-1997. Am rămas discipoli de suflet, alături de și el emigratul Martin Segedi, și reamintirea sa ne umple de emoție...

Extincția cenaclurilor a venit, paradoxal, atunci când o tradiție fertilă avea cale liberă prin democrație... Răscrucea paradoxală a fost 1990... Unii dintre acei „veterani” și-au modificat pur și simplu „memoria” prin diverse dicționare de personalități sau în CV-urile proprii, ori noile dosare politicianiste... Din prietenii generațiilor lor, au urmat mici „beneficii”... N. Chirica a fost apoi la Atena, la grecul repatriat A.S.Vlahos, cel cu „dolarii, iar după „revo”, Iv Martinovici a fost la Dan în Freiburg unde, însă, nu l-a mai întâlnit, ci au convorbit doar telefonic, cum mărturisea el... Iv M. a călătorit apoi și împreună cu Ionel Amărieuței, primul fiind președinte al revoluționarilor din decembrie și delegat cultural, la Biblioteca Română din Freiburg... Apropos anchete și dosare de urmărire informativă: tov ex-securist Ion Haicu, pensionar baban și liniștit, care l-a avut „în lucru” și pe D.C.N. și pe alții dintre noi, poate fi un lector avizat întru exactitatea acsetor date, acum ne mai scrise sub presiune goebelsiană!

Mai e de știut pentru istoria reală a Mișcării literare hunedorene că Iv M. a avut în Germania o soră încă din anii 60, fapt care i-a atras și dumnealui unele șicane, dar măcar a călătorit frecvent în URSS și Iugoslavia, unde românii aveau un bruş de acces, desigur, cu vigilente

îndrumări de la Secu'... Iar nepotul „Maestrului”, editorul din diaspora al unei reviste politice, „Observator cultural”, Bărbulescu, l-a primit ca pe Erou al Revoluției lui Iliescu and company, a mediat conferințe de presă despre lovilitzie și etcetera.

Departe de noi intenția de a defăima unele merite, doar că însuși Iv ne-a exprimat regretul acelor efuziuni: „*dacă știam în ce am intrat, nu mă murdăream*”... I-am scris dlui N. Manolescu la R.L. după 1990 o scrisoare despre persecuțiile MELE și apelul meu către purtătorul local de cuvânt al Frontului (CPUN) Iv Martinovici, rămas fără efect: Știți ce mi-a scris Manolescu, în revista USSR? „*Deh, așa când și-o face omul cu mâna lui*”... Sincer fiind, actualul președinte nu îmi mai e agreabil, noroc cu... reciproca cu adaos indexat, Alex Ștefănescu (Eugen Evu, n.n).

Bărbulescu, nepotul editor de casă mică, l-a numit pe Maestrul unchi în colegiu și au tradus la Verlag-ul lor, o plachetă, inclusiv în revista-buletin de atunci (Observator Munenchen) - câțiva tineri poeți (nota bene) Ioan Evu, Constantin Stancu, Ovidiu Băjan și a treia soție a lui Iv, Carmen Demea... Iată că toate acestea au devenit amintiri și căutăm a nu ni le... auto-cenzura. De spus că o animozitate a existat ireconciliabilă între șeful „uzurpator” al cenaclului , Neculai Chirica, și Iv – care se afirma „primum movens”. Ultima aniversare a cenaclului s-a vădit și cântecul de lebedă. Eminentul filozof și om politic țărănist Victor Isac, a scris un pamflet diatribă la adresa lui Iv M. încă în timpul vieții acestuia, acuzându-l de mania mesianică de „descălecător” și de falsificarea CV-ului propriu, publicat de editorul de vean Valeriu Bârgău. Acesta i-a mărturisit lui Eugen Evu, când Bârgău, conciliant, i-a editat ultima carte „Maestrului”, că i s-ar fi spus literalmente: „*Bârgău, ești o mare surpriză pentru mine, eu te-am urât o viață, iar dumneata acum mă editezi*”... V.B. era realmente șocat de spusele autorului... Sămânța activisto-securistică a vechilor suspiciuni au distrus treptat orice solidaritate a vechii mișcări literare de prestigiu... Noua generație a preluat dăunător acele vrajbe, lupte de subsol, trădări sau dezamăgiri... Poate că într-un fel, amintirea lui Dan Constantinescu ne inspiră din astral aceste mărturii.

Ne oprim aici cu aceste detalii deloc boeme, crude în adevărul lor, însă credem necesare . Sunt consolată că pe fiecare dintre ei, cei dispăruți între timp, le-am publicat în revista Provincia, interviuri, articole sau eseuri și poeme. Inclusiv necroloage...

„*Acele timpuri s-au retras în zona obscură a uitării, dar pentru cei rămași sunt încă de meditat, așa cum au fost, cu bune sau rele. Recent, prin ironia sorții, accesul meu la dosarele arhivei securității, mi-a relevat șocant câteva decenii în care am fost împreună în viața literară și culturală, între anii 1968- 1990 și cu unii până recent*” (Eugen Evu) ...

Recenta lucrare este un splendid gest reparatoriu întru memoria lui Dan Constantinescu Nicoară și sper în continuare că va veni clipa când autoritățile din orașul lui natal, Hunedoara, vor sprijini editarea unui volum

de poezie pe merit, cu toate poemele inedite, deoarece tot ce a realizat acest om al unui destin exemplar asumat, are valoare patrimonială și ar merita inclusiv, așa cum am susținut repetat și publicistic, un MUZEU – casă memorială! Din nefericire, se tergiversează epuizant pentru unica urmașă de drept a sa, **Lucia Constantinescu- Pușa**, un proces în recurs, pentru moștenirea casei părintești a familiei. Este clar că acea casă (care fusese patrimonială!) este definitiv înstrăinată, aparținând pe jumătate unei familii de rromi(țigani). Lucia C. luptă pe căile legale să își obțină partea:

„Nu știu cât și cum va mai dura acset coșmar....Sunt bolnavă și poate dă Dumnezeu să pot măcar repatria osemintele soțului meu, dacă nu la Hunedoara, la Arad și astfel să revin și eu în țara noastră...Îți mulțumesc, Eugen și ție și Gabrielei Marcu, și CJH care ați reușit deocamdată acest volum comemorativ. Știu că Dan a ținut foarte mult la tine Tot ce ți-am lăsat este și la Biblioteca Română din Freiburg, iar acum și la cea din Deva”.

Se cuvin mulțumiri editorilor: Gaby Marcu, Denisa Toma, Simona Nicoleta Vasile, Dana Schobel Roman - recte Bibliotecii Județene și Consiliului Județean pentru sprijin moral și pecuniar.

Cenaclul hunedorean Flacăra în vremea când ardea ...ardelenește - 1971

Jos > *Eugen Evu*

Sus> *Dan Constantinescu și soția sa Lucia
planul 2 profil: Nicolae Balșan, doamna
Nuți Chirica și junul Ion Macovei...*

Post scriptum:

Știm că Poetul D. C. N. avea mesajul de profunzime al unei „*memorii itinerante ancestrale*”, o filozofie ce fuzionează religios și sincretic spre izvoarele dacice precreștine: ținta luminoasă a acestui mesaj tulburător este Marele Preot Deceneu....

Or poetul hunedorean, căruia i-am fost învățăței, a fost fidel etic și estetic celor de la școala Cercului de la Sibiu și prin durabila prietenie a traducătorilor Ion Acsan, Ioanichie Olteanu sau Ștefan Aug. Doinaș (Ștefan Popa). Se decisese în exilul de la Freiburg, să reia numele mamei saleenerate, româncă de spiță înnobilită de Corvini încă din anii 1200!) – astfel că el, abia azi realizez (!) a „*codificat*” cu aceasta, prin inițialele nominale, D.C.N. (Dan Constantinescu- Nicoara) – numele Marelui Preot al lui Decebal, (regăsit de mine în textele încredințate de soția sa recent):

DECENEU! Această intenție ne-o mărturisise într-o stranie transă sub efectul filozofiei taoiste, fiind ridiculizat de unii, încă din anii 1970, la Hunedoara. Bicisnica invidie, ipocrizia sau ranchiunile nu au lipsit în destinul acestui model de trăire a propriei arte și filozofii.

El ne-a arătat și înscrisurile de înnobilitare Corvine. Sperăm că doamna Lucia le-a ocrotit olaltă cu valoroasele colecții de artă private și ale valori culturale - categoric PATRIMONIALE .Cât despre vioara unui mare lutier, luată cu el în exil, există legenda că el susținea a fi un Stradivarius . Nu cunoaștem soarta ei.

Drept pentru care am comentat mai aparte sus numita publicație. Este un mic Memorial în care am depus cu pietate unii dintre noi o floare de genarium.

Eugen Evu și Ioan Evu

O mare poezesă contemporană:

Doamna DENISE RILEY (ANGLIA)

Pentru noi, Denise RILEY este o mare descoperire, o mare și rară bucurie ce iradiază din poezie. O poezie a limbajului în plină și splendidă explozie, un „strigăt roșu” inconfundabil, al unei mari poete contemporane. Suntem convinși că prin traducerea în limba română, forța poeziei ei nu se diminuează, deoarece are substanță energetică și *harfa whitmaniană* a marilor sentimente umane. I-am resimțit teribilul suflu într-un cutremurător poem evocator asupra recentelor tragedii din Bosnia, demn de a fi săpat în piatră pe un obelisc. Am ales dintre poemele oferite în exclusivitate: „DARK LOOKS” (Priviri înnegurate) și terifiantul „DESINTEGRATE ME” (Dezintegrează-mă!)

„În război pârjolesc înaintea paranoia celor nerevizuite...”, poeta cu semnătura ei se face cunoscută tremurând recunoscătoare, rușinată mortal! Ce prozopoeeme, ale unei „hemoragii” în care ard cheaguri de spirit lovindu-se cu materia vulcanică. Sau un strigăt de astă dată verde-alb: „*Alintă-mă mai mult, Coventry/ să cadă din norii anglo-catolici/ ai derivei din noi înalte simțiri deprimare*” sau „*Ce anume forțează persoana lirică să se ducă de bunăvoie la judecată deși trebuia să rămână strict neînsemnată?*” Iată limbajul eminent al Poeziei!

Spaimele unei limite insuportabile, ezoterice, iau amploare parcă incendiate din însăși realitatea, din delirul istoric al realității. Ele se reprojecțează fascinant, cu un *tsunami* de replici, ale abisalului din profunzimile unui ancestral, iar cântecul ei orfeic, menit să împlânzească omul, este aurit de „*rana care vorbește*”, „*întâia tăietură*”, a gurii, cum spune ea.

Limbajul poetic acut-original, impregnat de țesutul uneori fastuos al sintagmelor, de armătura rezistentă a unei structuri ce se pliază simfonic, amplu, pe un discurs auto-referențial, însă și eseistic-psihanalitic, distinge (așa cum Stéphane Mallarmé definise), cu fast melodic interior, statuia *agitată* („*Spiritul e cel ce se-agită*”) al acestei lirici demne de a fi auzită și primită oriunde trei timpuri „*cel ce se agită Spiritul*”, însă aș teroarea dinspre *mentis* animată con-vibrație electivă, cu actual. „În poeta, un război vreme de pace... continuare rece, atare, dintre Bine ce -în mod duce cu sine, altcineva, căci acesta: ducem cerului, în

suntem, în cele arbitrare. Dar (aici) este identifica o istorie, o *terror* de formidabila (afinitate) Lumea, cu Omul „*război*” spune neîntrerupt, pe un război în nedecarat ca și Rău, un război straniu- omul îl însă pentru paradoxul este războaiele materie.

Limbajul poeziei ei îl „știm” de când lumea, este cel primordial, peiorativ zicând, cel ante-babylonian, necenzurat de zeitatea geloasă.

Cred că Saint-John Perse, Walter Whitman, Lucian Blaga, Thomas Stearns Eliot, ar fi sărutat mâna care scrie semnând Denise Riley! Textul curge fără virgule, flux de enormă respirație, este *catarsis* și exorcism, este spasm și surprize de lumini cumva reci, dar orbitoare, flux de particule ionizate, pulsatorii, suflete într-un mare suflet. Revelație a ceva „*tăcut pe dinafară/ dar vibrând asurzitor înăuntru*”, astfel supapa este chiar „*cicatricea spre vindecare care consimte să dea glas*”, gura este „*tăietura cea dintâi, care cântă*”, „*părul orbește în luminile neprihănite*” și „*gura întinde un spațiu ezitant*”...

Denise Riley aude tragedia lumii, o confruntă pe ai ei, ca entitate-oracol, ea aude „oamenii și orașele lor rezonante cum sunt distruse”, cu fiecă por și celulă.

Vrem ca românii să-î cunoască poezia, ea ne-a mărturisit că este onorată să fie tradusă în română. Darul poeziei domniei sale, ne-a împovărat frumos, ne-a fascinat și îmi vine să îi spun cu infinită tandrețe: „*mă tem pentru tine, pentru omul rezonant, riscant de empatic! Consider că Denise Riley merită a fi nominalizată pentru un premiu suprem*”

Eugen EVU (România)

Denise Riley, s-a născut la Carlile în 1948. După studii strălucite, s-a dedicat unei cariere academice de excepție. Este profesoară universitară la School of Literature and Creative Writing la University of East Anglia / Norwich.

Autoare a unor volume de non-ficțiune *War in the Nursery: Theories of the Child and Mother* (1983); *Am I That Name?: Feminism and the Category of Women in History* (1988); *The Words of Selves: Identification, Solidarity, Irony* (2000); *The Force of Language* (2004) în colaborare cu *Jean-Jacques Lecercle*; *Impersonal Passion: Language as Affect* (2004).

A editat lucrarea *Poets on Writing: Britain 1970-1991* (1992).

Colecțiile sale de poezie, intense și intelectuale, includ *Dry Air* (1985); *Mop Georgette: New and Selected Poems 1986 -1993* (1993); *Selected Poems* (2000).

Spring 1993/ Primăvara 1993

Știi că exist în pădure
că pot luci în clar obscur ca o păpădie
că pot să mă rumenesc ca murele sau să cresc palidă

precum o colombină dezbracată de culoare la
apus sau să amestec pânguirea ca strugurii
pe o gura ce plânge-n sughituri că ceva
crește să-mi dea putere și mie ca și ție -
nu vezi că asta-i tot ceea ce pot face
nu vezi că-i teribil de obișnuit

dacă o voce matură și clara cântă absentă
Cînd ai să vii iar acasă?
Cînd luna și soarele or să sară pe deal

deasupra orașului, canalul său cărămiziu mărginit
cu balsam scuturat lângă piatra-nnegrită
și case din beton îngrămădite strâns

împreună, un oarecare alergând de la o ușă la alta
batând și palavragind la fiecare ușă, pe când alții
pășunează ca bovinele privind îngândurate în zori

și ridicându-și capetele și coborându-le nepăsătoare
până când nimeni nu mai trebuie acum să zăbovească prin spatele surilor
cu o funie sau o privire, trăncănind vrute și nevrute

Dark looks/ Priviri innegurate

Cine sunt eu sau oricare altcineva nu înseamnă nimic în ordinea lucrurilor.
Scriitorul
ar trebui pe bună dreptate să fie ultima persoană la care
ascultătorul sau cititorul să se gândească
cu toate acestea, poetesa cu semnătura ei se face cunoscută tremurând,

recunoscatoare, rușinată mortal
și mai ales jenată față de sine, aranjându-și părul și bodogănind Dacă, dacă
numai
n-ar trebui să apar în persoană! Să fiu diafană și muselină!
și pe când se agită minutele în război pârjolesc înainte paranoia celor
nerevizuite
mânate contra unui îngheț care ne gonește în noi împreună - alintă-mă mai
mult, Coventry
să cadă din nori anglo-catolici ai derivei din *noi* tonuri înalte de simțiri
deprimare
la imagini microscopice oribile de suprafețe lucioase minuscule îndesate cu
forța
curgând pe Niagara, plutind și ciocnindu-se, întrecând cutii de bobine
Joseph COTTON
fascinat de strălucirea lui cuviincioasă: odată ce *noi* ca ectoplasme
înfășurate în tamâie suntem suflați
noi unități ude leoarca și alungate se adună în haine lucioase să fie spilkuiți
în propriul polimer:
totuși nu-i cum trebuie să dărdăie și să pâlăpăie față de fictiva
„plictiseală mondenă a tineretului”
prin mândria hormonală a vârstei de mijloc a *Doamnă, trebuie să sângezezi,*
este necesar...
Șterge, Șterge georgette. Singurul motiv pentru a-mi jefui sângele este dacă
ați gândi. Și ce?
Toți avem așa ceva: de atunci încoace v-ați simți fiecare mai bine: mai puțin
aparte. - Mai de loc:
mai mult e pentru mine să știu că *eu* am o cantitate, ca un manual despre
anxietate sexuală
pe când activista-socială poeta din mine și-ar dori răzbunarea
pentru a se fi născut și a fi fost părăsită.
Ce anume forțează persoana lirică să se ducă de bunăvoie la judecată
deși trebuie să ramână strict neînsemnată?
contează pe această stagnare să pară tare iubitoare și lumească: un val
pentru mania
care o face să se simtă din când în când înduioșată și neputincioasă?
sau de altminteri schimbă direcția să devină arogantă
de vreme ce șmecheria nu-i departe de disperare: Așa că ori mă iei ori mă
părăsești.
Nu, așteaptă,
Nu am vrut să spun părăsește-mă,
asteaptă, numai nu o fă - nu luneca și nu atinge subsolul paginii
pentru ca apoi să te ridici ca să te duci

Red shout/ *Strigăt roșu*

Îngrozitor să gândesc că-i mai plin de viață aici când sunt
singură decât atunci când nu sunt - că acel ceva ar putea
să apară chiar atunci unde, marginile unei pagini se pornesc
să sângereze și să se arate că este umană' - și vin
mai adevarate decât atunci când fac același - văd cum
poate fi o viață cum trebuie al cărei sentiment era
ținut din frâu și ținut numai peste
scriitură - încă aștept un semn într-adevăr omenesc
la fel de șocant și luminos ca o anunțare -
uneori înțeleg și în forma democratică: *Strigăt
Rosu*. Unde roșii trec în goană pe la colțurile ochiului
să se deschidă dincolo de marea marourilor strălucitoare
tăiate mai tare în negru și mai iute ca o scoarța de
frumusețe roșu deschis se despică - dacă este putere solidă
acest roșu nu va opri ci va închide fermoarul direct prin
cine este aici epuizat și mulțumit, lovit tare în cap
de viață și prin care cine nu-i: toate acestea înseamnă numai
că poate să funcționeze, rectificarea în acest caz colorează
izolarea – nu-i așa că ceea ce se potrivește
aici este tocmai cum cineva
care era traumatizat a încercat să o facă?

Disintegrate me/ *Dezintegrează-mă*

Era atâta strălucire care se ridica din mare, linia sa acvamarina
blocată în spatele mimozelor dalb spulberate, care mi-au înșirat ochii
toată dimineața pe când stăteam pe terenul cel vechi de joacă,
împingând scrânciobul
domolit, privind peste apă și tânjind să exist fără
aceste voci radiofonice, și fără postul meu de secretară zeloasă, ca
transmițătoare de mesaje de la morți, care publică renunțări
ca le-ar fi trimis vreodată - în același timp o rană fierbinte înceată se întinde
să mă prăjească acum cu întrebări ale propriei mele complicități în vătămare
bombănind gânditoare despre „modele” până când sunt nimicită
ca un șal vechi din lână sau un kelim uzat, arăt tot așa de bine ca și acesta
sau ar trebui să fiu mai puțin falsă sau stridentă? și deasupra
dulapului de haine, spirite familiare se adună și se prind să palavragească,
se apleacă
să mă cerceteze cu interes, cu vivacitate, manifestându-și nemulțumirea
marea cantitate de puf pe care l-am lăsat acolo, „este tocmai la ce ne-am
așteptat”: între timp, persoana plecată să omoare nu este, sau astfel el sau ea
ridică din umeri, sfâșiați de voci, dar morți în inimă stă amnesiac

umflat de inocența efectivă a celor impasibili -

Această lucire mă duce spre curse neconvingatoare de-a lungul oarbelor alei în care nu am incredere, de când sunt disperată văd lucrurile direct, nu pot să potrivesc

o vină aptă în auto-damnare: pot să cred în loc într-o abandonare stearpă, în derivă pentru un acru presărat cu caramizi roșii destinate să fie ridicate și micșorate

deasupra unor câmpuri mărețe de culoare sienna și născut înainte de a deveni o tulpină deschisă sau o scorbura ridicată, un inel de carne

prin care alunecă un cilindru curat printr-o cosiță azurie încâlcită, care se duce după Stella Maris, stea ferventă a mării vas de culoare marin lăptos prăbușit la margine alungând șiruri de pescăruși care emulsionând pământul înnegrit și șerpuind sub stâncă sub fin ars aer acoperit de puf în plantații de cocotireri - arbuști țepoși în floare își rumenesc scoarța pe stâncile

unde mai jos un verde ca pasta de dinți se tot înalță peste învelitoarea din apa orbitoare mototolită descrescătoare spre neted și clar: atât de calm lasă-mă să mă împrăștii atât de simplu

lasă-mă să mă împrăștii să smulg un evantai din sare ușor înspumat ca o clatită întinsă din dantelă, sau lasă-mă să cad pe spate precum delfinii se aruncă în mare

înșurubându-se ca jucării încete fixate pe roți cu pivot - Nici un cuvânt despre asta

nu-i mai mult decât împodobirea unei dorințe grandomane de demult de a arunca eul atât de departe și violent încât interogarea trebuie să facă o pauză pentru ca suspectul principal

să alunece să se facă val, să fie panglici de culoarea valurilor: ,nu' slobozire din slujba unui stăpân nemilos poate să atingă acest alt imbold al rușinii

care se luptă să-și restabilească deplin numele: nu poate, pentru că motorul funcționează cu convingerea că dacă înțeleg propria mea măsură la vină atunci aceasta mă dovedește agent: nu vrea să confrunte un posibil adevăr de neputință - ca dorința umflată să măsoare și să tragă în țepăa fiecare deserviciu

ar putea să se prabușească asta ar fi cel mai rău - să suporti: hazardul impersonal, umilitoarea lipsă de mai mult control - nu depășesc acest gând cu nici un fel de încredere.

*Traducere din limba engleză de Mariana ZAVATI GARDNER
în Revista Agero Stuttgart, Vox Libri Deva și Nova Provincia Corvina*

Ioan EVU*

- în 2008 la 55 de ani -

Șapte poeme din șapte cărți

Silabisind văzduhul

Acea femeie naște plângând
într-o mansardă naște plângând
și brusc în ceruri se deschide
o groapă un gol uriaș prin care
neînduplecat ne scrutează
privirea unui zeu învins.

Dar ca o memorie
vine palma de pământ și lovind
peste față născutul
ne aduce astfel aminte că strigătul
e prima vorbire abia apoi plânsul
și mult mai târziu când fiul
își va rupe singur de pe trup
cămașa de lacrimi
va spune cuvinte adevărate.

Dar mai mult decât orice cuvânt
eu iubesc țipătul unui copil
în prima dimineață a lumii
țipătul unui copil
silabisind văzduhul de afară.

Mai mult decât orice cuvânt
mai mult decât orice cuvânt
încărcat e de sensuri adânci
primordiale țipătul unui
copil în prima dimineață a lumii.

(„Fereastră de apă”, *Facla*, 1982)

Ghilotina lirică

Altfel te-am cunoscut eu, poezie.
N-am fost nici donator
de lacrimi plânsului general
nici arlechin al circurilor ambulante
să-mi dau cu fard cuvintele
numai de dragul culorilor melancoliei.
Mereu am fost absent la
uriașul tău carnaval.

Altfel te-am cunoscut eu pe tine.

Am auzit urletul în stare să decapiteze
magnolia – uruitul formelor dințate
complicatele angrenaje ale
scrâșnetului sabotând trilul.

Dimineața când soarele
rupe sigiliul de pe auzul humei
când pasăre și piatră
vorbesc aceeași limbă străveche
cine-i străinul care umblă singur
pe câmpiile tale pline de larme?

În zori când soarele spală
ghilotina privighetorilor și văzduhul
atârnă de zdrențuite alămuri
ce să-i rămână poetului
decât cenușa amară a fulgerului
stins pe buzele sale
încleștate în Marea Tăcere?

Ce să-i rămână lui decât
această hârjoană seculară cu moartea
dansul acesta mut
sub umbra greoaie a spânzurătorii.

(„Fără armură”, *Albatros*, 1984)

Sacru seceriș

Despre tine doar vântul
ar putea rosti ceva coerent
vântul îmbrățișând emblemele
încrustate cu chipul tău
de zeități polare.

Vrednici trompeți
au îngăimat silabe-n cetate
și-au amuțit cu zăpada în gură.

O ninsoare scămoasă
a acoperit limbile clopotelor
menite să te vestească

Pe pojghița văzduhului noi am citit
amprenta aripilor tale de silfidă.
Răzbat prin zale și prin solzi
prin lanțuri plase și zăbrele
ochii de linx ai disperării
de-a nu te atinge niciodată.

Dar eu mă bucur că ești.
Te-am deslușit în spornica lumină
ce-mpacă între ele formele ostile.

În dimineața
ce zădărnicește conflagrațiile.
Lacrima ta va bate ceasul
sacrului seceriș.

(„Somnul în munte”, *Facta*, 1986)

Adagio

Nu cânt. Deși-s la mare preț
trompetele-n cetate
n-am dibuit încă niciuna pe măsura
pieptului meu de-o mie de carate.
Alt instrument aş inventa pentru
plămâinii mei căliți în marile păduri de fier.
Poate magnolia tuberculoasă
ea singură se mai revoltă împotriva
acelui zeu de sârmă și beton și sticlă
dar ochiul meu ce altceva să facă
decât c-o lacrimă lăuntrică să plângă?
Poate orfeii odelor rulante
suavii fericirii trubaduri în sunete
de harpe și alămuri norocoase
mai înalță pe firmamente de reclamă
semne și nume în apoteoză.

Dar eu nu cânt.

Abia dacă găsesc cuvinte în măsură
să amâne e cu un ceas gâlceava haitelor
de viermi peste epava bietului meu craniu.
Din mine verbele șoptesc prin botnițe
văzduhul prăbușit sub semnele mirării.

De-aceea zic: contați pe mine
sunt martorul imparțial sunt
ucenicul crescut la școala celebrilor muți.

În trupul meu viața și moartea
își pot da liniștite mâna
privindu-se o clipă în ochi omenește.
Ele știu că doar prin mine există.

(„Poet de bunăvoie”, *Eminescu*, 1996)

Cetatea moartă

Ascultă cum moare lumina-n oraș
cu foșnet de cer veștejit printre ziduri
în lacrimi își spală zeul trufaș
armura de sânge și pielea de riduri.
Trec faruri și roți prin marele smog
sub magicul ochi. Și viața așteaptă.

Până se vindecă veacul olog
mai este o vreme mai e doar o treaptă.
Scris este totul. Și apă și dig.
Cu litere vechi cumpănite-n zapise
culeasă e taina în zațul de frig
cele nespuse de mult au fost zise.

Și-n vreme ce trilul zvârlit la gunoi
în rând cu nisipul stârnit de sandale
contemplă văzduhul căzut în noroi
zadarnice nume scandează osanale.

Cetatea e moartă. Trompeții sunt vii
își rumegă-n tihnă muștiucul de pâine.
Din praf de pe tobe complici în orgii
refac mușuroiul sobolii de mâine.

(„Cetatea moartă”, *Helicon*, 1998)

Însoțitorul umbrei

Însoțitor al umbrei mele am fost
scutierul iluziei biet sancho panza
mărșăluind somnambul pe
câmpul de luptă al atâtor himere.

Am sfidat baricada tranșeea
crenelul turnul de fildeș
și am ieșit la trântă cu îngerul
căzut în băltoaca pohtelor sale
racletul zvârlit în ghena putridă
a spaimei incestuoase.

Am văzut curcubeul bălăcit
în mocirla grohăitoare și-am plâns
pe umărul acelei viziuni
eram pruncul orfan de Tată Ceresc

lacrima mea o lichefiere
a luminii o condensare de vapori
tremurând ca roua
pe lentilele lui Dumnezeu.

Urletul meu în pustia fără ecou
s-a întors mai târziu amplificat
în labirintul de grote ale văzduhului
un bumerang ce te izbește în tâmplă
și cazi la pământ ca poseđații lui satan
bolborosind o frază neterminată.

În cădere am stârnit leviathanul
dormitând în oceanul de sânge al
inconștientului tolănit în peștera glacială

a memoriei ancestrale
o grandilomorfă încarnare
de ură cu zale cu gheare și solzi.
    Suflul de flacără colosală
    mi-a pârjolit într-o clipită izvoarele
    casa mea s-a dovedit o șandrama
    amărâtă o coșmelie de paie
    spulberată de hohotul fiarei.

Buzele mi-au ars mistuite
de arșița unei iubiri inexistente
ura trădarea și pizma
mi-au otrăvit cuvintele toate
mă oglindeam în ele precum
narcisul anacronic în fântâna
în care scui pă un zeu gelatinos.
    Fruntea mea era trofeul purtat
    pe umeri de metafore gârbovite
    în răpăit de tobe în zornăit de chimvale
    am descins din prăbușita agoră
    la iarmarocul colcăind de mitici.

Pălmuit de aplauze împroșcat
cu saliva fariseiceii lor adorații
eram profetul de tablă al suburbiei
pe tinicheaua pieptului meu
băteau darabana dandii borțoși
    cu degete înțesate de ghiuluri
    coborând din olimpul postmodern
    al mercedesurilor în viermuiala
    periferică a erosului în spelunca unei
    fericiri fără ștaif cu bulendrele
    boțite de tăvăleala prin budoarele
    bordelelor *second hand*

un paradis al nimfelor de silicon
cu siluete și simțăminte gonflabile
acolo unde cu greu mai distingi
foșnetul de fojgăială
raiul căzut al şușanelei
al bancnotelor făcute sul
și strecurate la portjartier
    în punga sexului umid al
    dulcineelor dedulcite la acadea
    în portmoneul țâțelor revărsate
    ca o miasmă a morții șpreiate
    o râncezeală de hoituri dansând

din ombilic printre ciozvărte
o buluceală de avortoni
izbindu-se cap în cap
cu labele întinse spre orbitoare
strălucirea talanților zuruind
pe dușumeaua pierzaniei
încât am început să vomit cuvinte
precum poezii fracturiști în latrina
cu pereți zmângăliți de fecale.

Am fugit în munți m-am retras
sub cochilia cerului de acasă
și-am scris poemul lubricei revelații
am trecut de fapt pe curat
viziunea bizanțului diacronic.

Acum sunt aproape de finalul
poemului jarul lui îmi arde
bolta palatină plămâni
mi-au luat foc am început
să tușesc semantic să respir
nu aer ci semnificații.

Însoțitor al umbrei mele am fost
scutierul iluziei biet sancho panza
mărșăluind somnambul pe
câmpul de luptă al atâtor himere.
Dar azi mă retrag ostenit din
toate războaiele renunț în favoarea
unor bucurii mai accesibile.

Arma mea va rămâne
totdeauna iubirea un strop
din cea a Tatălui Nostru Ceresc.
Într-o zi voi scrie marea însă
abia atunci când ea se va fi liniștit.

(„Însoțitorul umbrei”, *Axa*, 2003)

Balada noimei pierdute

În joasele agore-n iarmaroace
pe unde turma își aclamă zeul
întru tainul zilnic de potroace
e terfelit în zoaie curcubeul.

Un balamuc peștiț unde aezii
prea lesne-și schimbă lira în chimvale
și dedulciți la stârv ca huhurezii
gângavul tril și-l vând drept osanale.

Fervoarea lor de-a spune-ntruna imnic

același spleen sub felurite forme
e însăși spaima resimțită zilnic
chipul cioplit al stărilor diforme.

Ci eu tăcând răpit de aporia
acestui veac prea sufocat de texte
arunc la coș sofismul erezia
sunt scribul care șterge palimpseste.

Cu podul palmei corectând neantul
pe voi netăbăcite pergamente
v-aș azvârli la ghenă să rodească
ogorul îngrășat de excremente.

Sătul de behăitul ălor noateni
abia-nțărcați din bulucita turmă
în smârc semantic aș sădi izvorul
eu fântânar al apelor din urmă.

De n-aș simți pe buze sfiiciunea
cu care ah ne-mbrățișează marea
când își ascunde-n alge goliciunea
aș da-n vileag întreagă-ngrețoșarea.

Însă aștept să mai dospească verbul
cum crește pâinea frântă în grijanii
nu-mi pasă că mă împresoară herbul
ce mi l-au încrustat pe tâmple anii.

Drumul pieziș ascuns în poezie
îl suie-n pantă lacrima. Dar cartea
care pe sine singură se scrie
va-ndupleca măcar o clipă moartea?

Căci tâlcul îngropat în apoftegmă
ce pretindeau că-l prind anahoreții
pe drept cântar nu face cât o flegmă
dar noima vor pătrunde-o ei, poeții!

(„Cenușa vorbitoare”, ed Calauza)

* *Premiul USR Filiala Sibiu pentru poezie*

NOTE BIOBIBLIOGRAFICE (la 55 de ani)

Ioan Evu – Născut la 19 Februarie, 1953 în comuna Peștișul Mare, jud. Hunedoara. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu. Poet, prozator, cronicar literar, compozitor, solist vocal, chitarist și lider al grupului muzical Canon din Hunedoara. A publicat poezie, proză, și cronică literară în majoritatea revistelor de cultură din țară și în câteva reviste din străinătate. Deținător al mai multor premii literare, dintre care: Premiul I al Concursul național de Poezie – Tabăra literară Păușa (1970), Premiul revistei Luceafărul – Festivalul național de poezie „Nicolae

Labiș”(1976), *Premiul revistei Tribuna – Festivalul național de poezie „Nicolae Labiș”* (1977), *Premiul revistei Transilvania – Festivalul național de poezie „Lucian Blaga”*(1981), *Premiul Festivalului național de poezie „Lucian Blaga”*(1982), *Premiul revistei Familia – Festivalul național de proză scurtă „Marin Preda”*(1982), *Premiul Uniunii Scriitorilor (Filiala Sibiu) pentru volumul „Însoțitorul umbrei”*, *Diploma de Excelență pentru Poezie 2007 AsCUS Provincia Corvina*.

Cărți publicate:

Fereastră de apă, editura Facla, 1982.

Fără armură, editura Albatros, 1984.

Somnul în munte, editura Facla, 1986.

Poet de bunăvoie, editura Eminescu, 1996.

Cetatea moartă, editura Helicon, 1998.

Însoțitorul umbrei, editura Axa, 2003.

Cenușă vorbitoare, editura Călăuza, 2006.

Amintirile unui pitic din vremea când era mai mic, ed. Călăuza, 2006.

Prezent în antologia **Drei Dichter aus Rumänien/ Trei poeți din România** (Ioan Evu, Gheorghe Mocuța, Sorin Roșca), editura Radu Bărbulescu, München, 1999

Prezent în cartea de interviuri **Camera cu pereți de oglinzi** (editura Sitech, 2006), semnată de Dumitru Velea.

Despre creația sa și-au exprimat opiniile: Ioan Adam, Ion Arieșanu, Radu Bărbulescu, Valeriu Bârgău, Carmen Blaga, Miron Blaga, Adrian Botez, Constanța Buzea, Marin Chelu, Neculai Chirica, Mircea Ciobanu, Radu Ciobanu, Alexandru Condeescu, Ștefan Augustin Doinaș, Ion Gheorghe, Horia Gârbea, Silviu Guga, Dumitru Hurubă, Ion Itu, Iv Martinovici, Ion Mircea, Gheorghe Mocuța, Mircea Moț, Romul Munteanu, Gabriela Negreanu, Tudor Opriș, Edgar Papu, Adrian Păunescu, Mariana Pândaru, Petru Poantă, George Pușcariu, Ion Roșioru, Atila Socaciu, Constantin Sorescu, Constantin Stancu, Mircea Stepan, Ion Stratan, Constantin Ștefuriuc, Laurențiu Ulici, Dumitru Velea ș.a.

Poeseu

O mărturisire ...

Din triada Bacovia –Blağa- Barbu întrevăd abia acum ceea ce criticul matematician Laurențiu Ulici observase încă atunci când aveam editate doar cinci cărți...Ion Barbu se apropie (sau mi-l apropii în mod cumva accelerat) și înțeleg că se petrece ceva misterios cu mine, ca poet, după recenta depășire a 60 de ani...O re-situare ce probabil dăinuie „freatică” în memoria mea cromozomială, prin analogie, în memoria culturală- paideumatică. În acest sens, înțeleg și că Poezia este Matematică și viceversa. Prin Barbu oglindindu-mă în sinea mea, am ajuns la cartea „ Neauzit de lumină”, pe care s-au repezit măgulitor a o analiza mai ales soteriologiei. Și suport explorările lor, cu previzibilul

Melosul se arată astfel un genom ancestral și el, cu prioritate arhetipal și ca „joc secund” – ogivă a infinitului mic. De asemenea, prin geniul barbian- geamăn cu al lui Omar Khayam, bunăoară, - decodific ghematria, codul acestui binom cosmic, în ecuația macro-micro cosmică... Un „ceva” gemelar se manifestă în continuum-ul spațiu-timp, iar ACUM-ul constrictiv „ mult comprimat în puțin” (teza dealtfel a lui Gaus, la care aderase Barbilian, - așadar cred – am aflat- știu că Existența ca Ființă este hologramică; cred-am aflat- știu sau „mi s-a revelat că” Ființa ubicuă este universală aceeași, holograma fiind activă și în creierul fiecărui om; doar însorirea interioară sau sublunarele faze esoterice diferențiază claritatea. Lumea este un fractalic joc de oglinzi și în poezie, și în matematică - (geometrie - ghematrie; algebră - algoritmuri, etc.) Am semi- intuiția unei triade „magice” (sau dacă vreți a unei teoreme neeuclidiene vreodată...) în acest joc piramidal al structurii aparent stagnante (oriunde) dar relativ niciodată, deoarece nicăieri nu POATE exista un punct nemîșcat în cosmos. Numărul irațional a fost pentru grecii antichi piatra de încercare, eșecul lor de a nu și-l IMAGINA, îi va îndepărta de Poezia Lumii următoare lăsând doar splendoarea crepusculară a unei limite într-o agonie ...pitagoreeană.

Aceste fulgurante fraze le scriu la o trezire bruscă dintr-un somn adânc și pare-se agitat, iar gândurile din ele, sfărâmături stranii ale hologramei, abia de refac ca părți un întreg hieratic, ca și cum Ceva sau cineva nu se lasă pe deplin relevat, ci numai ecoul unei furtuni, de talazuri, se resoarbe subcuantic (intuitiv afirm) în vălurirea unei liniștiri pe luciul apei unui iezer ...Trestia gânditoare cum a definit omul Voltaire, foșnește și se leagănă încremenind apoi pe verticala atentă și nici o adiere nu mani amintește de fostul zbucium abisal al somnului.

Dincolo este dincoace, rigoarea gândului ce vrea să capteze în cuvinte metafora lumii, pare doar un suspin al materiei pe care Bacovia, din cu totul alte suferințe decât al ființei, le-a dedus ca plâns...Dar materia plânge auzită doar la nașterea omului, ci în logica barbiană, deducem (analogic paradoxal) că PRIN POEZIE auzim antimateria răsând. Astfel ființa universală este răs-plânsu din basmul românesc încă mai tulburător (codex aurea al genomului colectiv ancestral?) – decât „Tinerete Fără Bătrânețe și Viață Fără de Moarte”.

*Domnița Lori CRISTEA de Uricani,
cu care am dansat pe fluturi
subcuantici, la Lupeni...*

Nebunul din Zagreb

Mi-a spus privind-mă- n ochi
Că-n altă viață am fost mama lui
Și el era un fluture negru
Cu aripile frânte în fiordurile nălucirii
Eram atrasă de el, inexplicabil
Simțeam că mă trage cu ancora nevăzută

A demenței sale hilare
Și mă închide- n imperiile lui tulburi
Conform unor planuri prestabilite
Știa că am sub pat
Două sticle cu apă din Marea Moartă
Și mă șantaja cu viața anterioară
Amenințând s-o desconspire pe cea actuală
Cerea în schimb...să-l recunosc.

Apocalipsă

Doar pulberea și praful s-a ales
De tot ce poruncisem în Efes
La Smirna e aceeași nepăsare
Iar la Pergam- aceeași adunare.
Din Tiatira Izabela râde
Cu farmecele ei goale și hâde,
La Sardes ,hainele nu le-au schimbat
În Filadelfia e vânt curat
Laodiceea- i încă indecisă
Dar are, totuși, ușa mea închisă.
Mai faceți nunți și vă mai plângeți morții
Aceeași soartă veți avea cu toții.

Mă scrie Dumnezeu

Am auzit că-i bine să te dărui
Cu sufletul curat și pe de-a- întregul
Să nu despici ființa fiecărui!
Ne spune, iată, însuși teologul.
Și mă întorc din nou la ale lumii
Simțind, așa, un fel de grea povară,
De-a fi și eu o parte a minciunii

Pe dinăuntru și pe dinafară
Mă dărui lumii astăzi de pomană,
Mă scrie Dumnezeu cu pana lui,
Și la sfârșit, adaugă cu-n zâmbet :
Iubire dacă nu-i, nimic nu-i...

Spectacolul lumii

Voi nu simțiți aceeași nepăsare,
Ce-n jurul nostru, fin, își țese plasă?
Ne-nvăluie din cap până-n picioare
Și ce-i mai trist, e că-i contagioasă.
Tot ce-am aflat din cărți și de la dascăli
În ce trăiesc nu se mai regăsește,
S-au răsturnat valorile deodată
Și-i o schimbare care nu-mi prieste
Mi-e frică să mă prind în jocu-acesta
De du-te- vino fără nici un rost,
Ca-ntr-un spectacol fost cândva celebru
Și-acum montat de un regizor prost.

Un cavaler al subcuantelor și constalațiilor în formă de ciorchini

**Traian Dinorel STANCIULESCU
- un mare semiotician moldovean
magnetizat de piramida simeriană Uroi...**

Originar, cum mărturisea recent la un reușit simpozion în Hunedoara, din Orel (peste Prut), Prof.univ. Traian D. Stănciulescu este fără-ndoială o personalitate de anvergură a cercetării românești, un erudit desăvârșit, un vizionar și un iluminat al vremurilor noastre... O mare parte din cariera sa de profesor a consumat-o în Hunedoara proiectulizată, unde a fost animator iluminat al vieții literare, al culturii care făcea slalom printre grilajele propagandei ceaușiste. După migrarea lui Valeriu Bîrgău la Deva, el a preluat secretariatul cenaclului acestuia, Flacăra, de la clubul Siderurgistul... Lovilutzia l-a prins încă și pe el La Deva... Apoi s-a dus la Iași, ca moldovean ce invocă în numele Dinorel – obârșia mistică din Orel (...). Că doar nu din... Orwel! S-a dedicat unei teribile cercetări științifice, semiotice și... paranormale. Era obsedat încă din Hunedoara de universul în formă de ciorchine și alte cele.

Verticalitatea unei conștiințe și suferințele indicibile ale mediului viciat sinistru de ideologizare și militarism în speță fascist, deoarece consider comunismul fascism „în oglindă”, confruntarea unui destin la modul ascetic – inițiativ, sunt exemplare.

Studiile sale sunt aprofundate la maximum prin auto-cunoaștere artistotelică, dar și prin fascinația pentru științele de graniță, mitologie și fizică, unele de pionierat, mai ales în domeniul biofotonicii, semioticii și mitologiei, au rezultat cu brio opere de referință în arealul științific românesc și occidental. Anii unei „*bucle temporale*” la Iași, în mediul universitar, sunt pare-se ai epifaniei.

Acești ultimi ani au fost pentru Dsa un adevărat Boom creator, spectaculos, prolific, ce ni-l aduce în față, uluitor și cuceritor prin stilul de practician itinerant, în țară și în occident, profilând indubitabil o prezență emblematică pentru cultura română, în general și cea hunedoreană, în mod sentimental...

T.D.S. străbate Calea Regală a lui Malraux, nu doar prin țară, cucerind recunoașterea, elogiile și admirația a numeroși oameni de înaltă cultură, făcând auzită o Voce românească a geniului creator și descoperitor. Superlativele sunt absolut convenite.

Profesorul a trăit, a scris și a fost un spirit *movens* al mișcării literare, mulți ani în Hunedoara și Deva. Sufletește vorbind, ni-l „*revendicăm*” cu firească admirație și iubire. Redăm selectiv doar câteva din cărțile sale de după anii 2000. Ajung numai titlurile(!) spre a înțelege dimensiunea unui spirit, a inteligenței ce se re-cunoaște pe sine, ca oglindire. Simpozionul recent susținut de D-sa la Hunedoara a fost magistral, de neuitat. Îi prezentăm omagiile și-l așteptăm între noi, cei care am mai rămas... acasă.

Opera:

- **Duhovnicul de taină** –2004
- **La început a fost semnul** - introducere în semiotică- 2004
- **De la întuneric la lumină** – semiotica ieșirii din păcatul originar - 2005
- **Metamorfozele luminii** (*fundamente biofotonice ale conștiinței*) – 2003 (coautor Daniela M. Manu)
- **Terapia prin lumină** – 2005
- **Miturile creației** - lectură semiotică – 2005
- **Fundamentele biofotonicii** (cu Daniela M. Manu) – 2002
- **Semiotics of Light**, ediție engleză – 2005
- **Fundamentele valorii** - arhitecturi ale spiritului românesc – 2006 (coautor Victor Isac)
- **Tinerete fără Bătrânețe** – spre o terapie integrală
- **Argumentele biofotonicii** – 2006
- **Vestimentele luminii** – design sinergetic – 2006 (coautor Aritia Poenaru)
- **Povestea Leului zburător** – implicații biofotonice – 2006
- **Homeopatie integrală** – 2000 (coautori M.V. Botez și Gabriela Anastasiu)

Un cavaler foc și pară în Sala Dietei

Romulus Vasile IOAN

Sub cerul nemai purpuriu al Hunedoarei...

(Fulgurație la o epistolă sau despre Fratele Foc)

«Trebuie să știm de unde venim și spre unde ne îndreptăm. Toate căutările ne pot apropia de Dumnezeu. Cine și ce va putea lumina mintea căutătorului? Poți oare birui infinitul? Cu siguranță putem deveni ridicoli în lupta cu imensitatea, dar trebuie știut ce reprezintă trecutul, ce consistență are prezentul, pentru a putea accede în viitor.

Este pre-textul unui amplu studiu din lumea metalurgiei fierului, căreia i s-a dedicat de o viață, dr. Ing. Romulus Vasile Ioan, oaspete de onoare și con-simțire într-o bine și frumos. Am avut ani dificili și rodnici în parteneriatul de suflet al fundației culturale IDH. Dar și în eforturile sale energice de a recupera și repune în circuit un muzeu al fierului...

Cartea «Epistola către hunedoreni», vol 2, este o analiză vectorială care, așa cum mărturisește el, poate crea confort sau disconfort, însă contribuie semnificativ la clarificările și recuperările unei memorii ce pentru arealul hunedorean are lungime milenară: tradiția prelucrării fierului și oțelului.

Romulus are o dimensiune specială în aceste «scormoniri», el scrie cronică unui domeniu care l-au consacrat. Este vorba de o afectivitate față de arderile, destinele și dramele ori succesele oamenilor din acest domeniu.

Dincolo de exigențele maxim manifeste în scrierea sa, transpare o viziune filozofică asupra existenței și condiției umane colective. Autorul glosează munișos asupra evenimentelor parcurse în ultimii 20 de ani ca om implicat la vârf în destinul unui mare combinat pe calea privatizării. Referirile la Timp sunt deloc întâmplătoare. Inginerul de elită, megaerul și omul, se contopesc într-un model care la răndu-i se auto-modelează mereu, devine. Pledoaria pentru scrutarea atentă a trecutului, este într-o recalibra prezentul și a accede cu clarviziune prin cuget și lucrare, cu viitorul.

Paradoxal, el afirmă că: prezentul este o entitate, cea mai fragilă. Prezentul permite transformarea viitorului în trecut. Viitorul este izvorul nesecat de viitoare amintiri. Viața nu este un spațiu limitat de naștere și moarte, conținutul ei este plin de căderi și înălțări. Este o pulsație cosmică prezentă în fiecare din noi, există un raport și o lege așa cum afirmă sintagma: micro-cosmos- macrocosmos.

Autorul se smerește sincer numindu-se «nevrednicul laic», însă scrierile sale conțin un filon inconfundabil de autenticitate ancestrală în ecuația divinitate –

umanitate. Pentru Romulus, pasiunea este dinamul devenirii. Așadar empatia. Motivul Focului, ca principiu ordonator, este reînviat și esențializat impecabil de acest om al timpului nostru, prin aceea că este al timpului omului... Să sperăm nu al celui din Kali Yuga.

Romulus Ioan Vasile știe bine că metafora arderii este purificatoare în toate dimensiunile umanului. Este metafora Elaborării – prin retopire și alchimia dintre văzut și nevăzut... Tot astfel și în creație – care într-un fel este re- creație... Ceea ce homo faber adaugă este simțire-suflet, tot astfel și homo cogitans. Nu venim din nimicul unei paideume, deoarece nu ar fi paideuma. Ci venim ramificându-ne. Cei ce acum două mii – trei mii de ani - în acești munți, făureaua unelte și arme – tu ai scris într-o carte chiar despre o Cătușă dacică recent descoperită de prietenii tăi arheologii corvinieni, Cerișer și Cristian, - ardeau investindu-se în facerile lor. Tot așa, oamenii focului, cei recentți, între care ai trăit o viață. Apelul tău la memorie este tulburător și esențial: memoria noastră cromozomială este din Butucul Arhetipal. A-l nega, este a te nega. A-l ignora, este a te desființa complice cu entropia. Primim bucuroși mesajul tău preluând trecutul (din noi) și dorind să întrezărim un orizont : chiar de sub nadir, chiar din zarea de sub genunchi, din «oceanul invers» de sub frunte. O vreme am fost și eu oțelar. Am înțeles focul care transformă. Care modifică. Focul care tresare: de aceea mi-am titrat două din cărți "Tresărirea Focului"... A cunoaște omul din tine prin oglindire din ceilalți, din semeni... Tu ești binevenit în mod special în această carte. Nu e un muzeu aici, ci un mic labirint cu oglinzi în care ne recunoaștem cumva pe noi înșine, cu mirare sau cu nostalgie. Al trecerii. Al ființării. Al viitorului.

« În această viață am cunoscut oameni de care mi-a fost drag și pe care îi îndrăgesc și acum, chiar dacă ei nu mai sunt. Doresc tot timpul, chiar dacă mă mint, ca ei să fie printre noi și chiar sunt. Nu vom ști niciodată cu certitudine dacă moartea este un final sau doar o trecere. Deși moartea, ca final, îmi displace. Accept finalul vieții, fiind o realitate independentă de mine, care trebuie să transeandă într-unalt spațiu energetic, un alt univers». Într-adevăr, legea pare să fie aceasta: energiile ce se con-sorb într ele. Ecuație a transferului continuu. A informației. Firul de iarbă, (ci nu inelul de iarbă al logodnei cu teluricul...); clopotele și vulturii, fruntea și cartea oglinzirilor ... Flacăra arderii din toate, resorbite în soarele Celălalt.

Ceea ce suntem este PATOS. Motivație, cum bine spui. Credem într a deveni. A lăsa ceva în urma noastră. Arghezi : o treaptă"; Deuteronomul 32 : 7. Lumina din ochii urmașilor noștri, binecuvântare

Prietenii Ioan, cercetători în arderile de profunzime ale naturii umane, au descoperit recent că creierul nostru este p r o g r a m a t – de la Creator, - să creadă. Așadar tu scrii : Fiindcă că dacă nu credem că ISUS a înviat, totul este zadarnic » .. Fie, într A Fi !

Pasaggio de Eugen Evu

Pulsația

În memoria lui Omar Khayam și Ion Barbu

Marile corpuri sfârșesc prin distrugere
Îngerii entropici au căzut prin femeii
În devianții mutației, foamea de ugere
Le-a înecat prin chiar foamea de zei

Răzlețind energiile reciproc canibale
Suferința materiei de sămânță din haos
In extincția arderii teluric- astrale
Nu-și mai află nicicând prin genune repaus

Pentru saurienii feroce năpasta
A căzut nicăieri aflându-și scăpare
Marea Carne a pierit din aceasta –
Nesătulă de sine-și în ferocile fiare

Glaciații le-au stins felurimea de soi
Doar cei slabi în substanța și somnul cel mare
Au scăpat și fragila ființă apoi
Răsări primăvara cea cosmică-n soare

Tu, bătrână cât timpul din celălalt timp
A oceanului piatră fierbinte întoarsă
În abisul termal al vulcanilor ghimp
Carapacea de țest te-a salvat și ne arsă

De pârjolul cel cosmic, nici de frigul stelar
Te-a strivit jumătate-n târâș, de pietroi,
Calapagos edenic – norocos estuar-
Jumătate în cuib de nisip ca altoi

Și-n placentă –ocean milioane de forme
Au gestat androgina matrice fosilă
Entitatea Noezei Enigmei Abnorme
Ghematrie Celestă, tu, Cosmică Grilă...

Unitatea dedusă-n mulțimile mici
Plurilumi ale Ființei ce veșnici transcende
În Spirala Eonului, structuri de fractali licurici
Surâzând sub Pleiadele Marei Calende

Inima Vie a Lumii de lumi numărate
Prin fractalii eonilor reversibil divini
Chiar acum, în metafora mea ritmic bate
Pulsatorie chakra Întăiei Lumini.

Afinități oarecum (s)elective:

Elena Daniela RUJOIU SGONDEA
Lelea de la Orăștie

Glife transilvane

Ed. LIMES

La șapte ani de la prima ei carte, „Încă nu” (Editura Destin, Deva 2000) Elena Daniela Rujoiu Sgondea - între timp impresionant de laborioasă, prin poezia ei cât și traducerile în și din italiană, ne propune și această carte. Cizelată, grafiind delicat - feminin versuri de notații, constrictive dar dense în semnificație, între timp ea a cucerit numeroase premii internaționale. În expresie bilingvă, „Glife transilvane” probează o evoluție pe constanta arcurită a unui arc boltit, de un colorism viu și totuși transparent ca un vitraliu miniatural. Tehnica haijinului are desigur o necesară imprimatură modernă, iar versiunea italiană este uneori ușor infidelă legilor stricte de scriere, în avantajul loialității mesajului cu fior imponderabil al dimineații duminicale a emoției „*desculțe prin roua paradizică*”. Floratura acestei poezii amintește de fragmentele ceramice ale memorii ancestral

Eugen Evu

Motto:

*„Iubește-l pe aproapele tău”...
Eu îl iubesc plus egal pe cel
De departe...*

Lui Eugenio

Toate semințele
De fapt
Au sarea mării...
Ale făpturilor
Și dulcele învierii ...
*
Copilăria viselor
Toamna, târziu,
Spiritul meu desculț
Culege măceșe și zmeură...
*
Ultima ninsoare
A sărutat curcubeul
Trist m-ai privit:
Mi-a venit acest gând
Cu ochii închiși am iubit.

Timeo angeli

Teme-te de iubirile care
Iau în stăpânire:
Îngerii au ancestral
Instinctul de vânătoare:
Se dedulesc la fecioare

Ceea ce descoperim prin trădare
Ne poate salva
Iubirea fiind vindecare
De Altceiva,
Altceva

Seminar între culorile ochilor sau ultima glifă

Ochii verzi sunt dornici de albastru
Cei negri, de lumină străină.
Rarii ochi aurii
Au fiorii din aurele sfinților
Și frigul din clinchetul arginților

Tace numele înstelat.
Femeie bărbat
Sigiliu tăiat.
Trei de doi inseminat.

Omului cu priviri aurii
Îi voi dăruî floarea cerului.
Ea se închide privită
O ascund arătându-se
O cultiv cu laptele lacrimii.
O dăruiesc cu minciuni ce se apără.

Sarea dulce a primului cuvânt
Ți-o strecor în ceai

Duminica, să uiți cine suntem .

Clipa dintre noi eternă transcede:
Dimineața care ne va uni
Tot ea ne desparte.
Promisiune latentă-n semințe

A sufletului care migrează
Innoire dezvelită de vântul sălbatic
Tandrețe a energiilor reciproc
Nesățioase.

Alegoriile mele jucăușe
Decantează
Nesomnul grădinilor virgine
Codul unei lirici
Pe care îl ascunde natura
Să-și continue investitura
Între vis și cunoaștere

Miresmele de sub degete
Pe tastatura
Orgasmelor.
Fiece cuvânt este naștere.

Timpul meu
Timpul tău
Nu-i al nostru.
Tatuat pe astral

Cochilie

Îmi ascult corpul
Dimineața
Ca o cochilie în care
Răsună oceanul
Primordial.

Peisaj interior

Ca o ninsoare neagră
Scrierea ta însingurată.
Și deodată din nori
Răsare luna plină.

Tu vii de departe
Poezia se ascunde
Sub degete.

Ce parfumuri străine
Au înghețat departe de casă?

Luna se-ascunde prin ramuri
Geloasă, luna
Cu tăcerea mea,
Geamăună.
Inima se-ascunde la fel
Printre cuvinte:
Dacă afli, te pierd.
Cu un reproș
Te dezmiere.

Pro domo:

**Eugen EVU – fondator de publicații
și reviste la Hunedoara**

I. Publicații

1. **Renașterea** - săptămânal independent de opinie și cultură, 8 pagini format ziar. Caracter privat: Asociație.Familială. „**Renașterea**” **nr.1/18 februarie 1990**, tiraj 26.000, preț 2 lei. Adresa redacției: domiciliul meu: str Avram Iancu 14 ap.7. Colegiu redacțional: Eugen Evu, redactor șef, Redactori: Ioan Evu, dr. Ștefan Fischer, Eugenia Evu - Popa; tipografiile Deva și Valea Jiului.

2. **Renașterea Hunedoarei**, idem, **serie nouă, nr. 4/7 aprilie1990**, format ziar, 8 pagini. Red șef: Eugen Evu, colegiul redacțional: Dr Ștefan Fisher, prof. Petre Mihai, Petre Dragomir; Tiraje: 20.000- 26.000. Adresa redacției: idem); Perioada de apariție: 18.02.1990- 10.09.1990.

(Săptămânalul și-a încetat activitatea prin presiunile obscure ale FSN-ului, foarte deranjat de libertatea în exprimare a ziarului, furtul din depozitul tipografiei Deva al hârtiei depozitate acolo, animozități securistice, etc.)

3. Săptămânalul „**Bufnița**” (august 1990, **Supliment satiric - umoristic**, 4 pagini, format ziar, doar două numere succesive. (Red șef Eugen Evu, redactori Ovidiu Băjan, Ioan Evu, Petre Dragomir, Dr Ștefan Fisher. Adresa redacției: ibidem.

4. **Kilometrul Zero, revistă de literatură și artă** a cenaclului tineretului Lucian Blaga de pe lângă Casa municipală de cultură Hunedoara; publicație periodică, martie 1994; 12 pagini, format ziar. Redactor șef: Eugen Evu. Redactori: Ovidiu Băjan, Ioan Evu, Liliana Ursa (Brad), Liliana Petruș (Cărstău), Dan Pleșa (Hunedoara). Adresa redacției: Piața George Enescu nr. 8, Hunedoara. Publicația a fost salutată în scris pe frontispiciu de criticul Laurențiu Ulici. Au apărut doar două numere, Eugen Evu plecând de la cultură și cenaclul Lucian Blaga desființându-se.

5. **Semnal** - publicație lunară de dialog social al Sindicatului Siderurgic Hunedoara și al CSH – 12 pagini – două culori. Au apărut doar două numere. Adresa redacției: domiciliul red.șef - Eugen Evu; redactori: Nicolae Szekely, Ion Urdă, Romulus Ioan Vasile, Petru Vaidoș, Constantin Gaina.

6. **Gloria Mundi** – supliment **Kilometrul Zero** publicație efemeră (1 număr), destinată liceelor hunedorene. Redactor șef: Eugen Evu, redactori: elevi din licee.

II. Reviste de cultură și artă

1. **Vitraliu Hunedorean** – Revistă de arte frumoase sub egida USR, periodic 24 pagini, 1996.

2. **Pro Vincia – vitraliu hunedorean**, serie nouă, trimestrial de arte frumoase. Data apariției: ianuarie 1997. Ca fapt de presă, iată un manifest scris de mână în interior, coperta 2, autograf de Eugen Evu:

„Legea” conspirației poetice: *Sfidează dușmănia dintotdeauna a puternicilor zilei! Hunedoara a dat numele acestui județ greu de istorie. Ea a dat pâinea și sarea vieții multor generații, subordonate mereu ideii de sacrificiu. Ea a dat orizont conștiințelor, impuls performant și noblețe solidară inimilor noastre... Hunedoara nu este orașul lumpenilor proletari, nici cartierul săracilor zonei, nici carnea de tun a istoriei! Nu este scara de serviciu, trambulina spre putere, nici „femeia de serviciu” a cuiva....*

Hunedoara este și a spiritului. Oamenii ei de valoare, creatorii și artiștii, își merită o viață mai bună și ocrotirea societății și celor tari !

Distrugeți „laboratorul” înstrăinării individului în mulțime !

Voi, cei tineri, învățați din ceea ce am pierdut noi, ca să nu se mai repete !

3. **Provincia** - revistă periodică de cultură și artă sub egida USR - martie 1997, format A 4, 24 pagini

4. **Provincia Corvina** – revistă de literatură și artă sub egida USR, distribuție națională și externă; format ziar, martie 1998, adresa redacției: domiciliul lui Eugen Evu; Redactor șef: Eugen Evu; Colegiu: Ioan Evu, Romulus Ioan, Nicolae Szekely s.a.

5. **Revista SEMNE (prima serie)**, 1998. Director fondator: Eugen Evu, Redactor șef: Paulina Popa. Revista a fost premiată cu premiul I la Salonul Internațional Oradea pentru „cea mai reușită formulă de intrare în revuistica românească”. Revista a fost cedată Paulinei Popa, care editează seria nouă „**Semne- EMIA**”.

6. **Provincia Corvina** – revistă trimestrială de literatură și artă; Redactor șef: Eugen Evu – ISSN de autor fondator și sub egida USR; apare din 1999, coperte policolor și 6 pagini interioare policolor. Pagini 46, format A4 - finanțare proprie publicitară; colegiu: Ion Urda, Nicolae Szekely, Constantin Stancu, Ioan Evu, Radu Roșian; redactori externi: Magdalena Schlesak, Andrei Zanca, Teresia Bolchiș-Tătaru din Germania, Fl. Wenger (Elveția), Mariana Zavati Garnder (Anglia).

7. **Nova Provincia Corvina** (serie nouă) – revistă trimestrială de literatură, artă și deschidere europeană. Data apariției: decembrie 2005, anul IX nr.1(38), 64 de pagini, copertă policolor, format A4, , sub egida USR și sub finanțarea **Asociației cultural-umanitare și științifice „Provincia Corvina”**, cu sprijin din partea Consiliului județean Hunedoara în baza unui proiect avându-l ca responsabil cultural pe Eugen Evu. Redactor șef: Eugen Evu, colegiul: Ion Urda, C. Stancu, Nicolae Szekely, Ioan Evu, Radu Roșian. Redacție externă: prof. Andrei Zanca, Magdalena Constantinescu Schlesak, (Germania), George Roca (Australia), prof. Mariana Zavati Gardner (UK), prof. Florentin Smarandache - Univ. Gallup, (SUA), prof. dr honoris causa Maria Teresa Liuzzo și prof. Piera Rossi Celant (Italia). Distribuire internațională contra colaborare semnatari, cu pondere oameni de cultură români din diaspora mondială.

Notă: Din februarie 2008 revista a intrat în al 12-lea an de apariție neîntreruptă și a revenit la titulatura „Provincia Corvina” ca serie nouă.

III. Alte date privind publicistica sa

Eugen Evu este membru fondator și al altor publicații: redactor la **„Constelația Dragonului”**- Deva, redactor șef fondator Valeriu Bârgău; redactor la **revista Ardealul literar și artistic**; redactor la săptămânalul independent **Lumina din Deva**, director al **Editurii Sigma Plus Deva**; redactor șef adjunct la **Revista românilor de pretutindeni**, Arad, (2004 – 2006), redactor la **Revista Sinteze Literare** – Ploiești, la **Revista UNU** a Academiei ASLA Oradea, etc. Este redactor colaborator sau corespondent al unor reviste din Europa și SUA și al **Revistei web AGERO** a Asociației Scriitorilor Români și Germani din Stuttgart. Este redactor pentru România al **revistei „L’Atualitta”** din Roma și colaborator al **revistelor LE MUSE** din Calabria și **IL CONVIVIO** a Academiei Internaționale din Sicilia – Italia, fiind titrat academician și promotor al literaturii române în țările de expresie neo-latină. Este autor a 35 de cărți de poezie, proză, publicistică, eseuri, pamflet, teatru, literatură pentru copii, jurnale.

Pensionat la limită de vârstă din 1 februarie 2008.

Domnița Lucefărului de Dimineață

Raluca Elena WEBER

Raluca Elena WEBER s-a născut la Hunedoara în 18 August 1987. Absolvind în 2006 Colegiul Național „Iancu de Hunedoara”, profil matematică-informatică, a fost admisă cu brio ca studentă a Facultății de Litere, Istorie și Teologie, specialitatea Engleză-Germană și concomitent, la Științe Politice, Filozofie și Științe ale Comunicării la Universitatea de Vest din Timișoara. Timpul numără deja trei ani de când această harnică studentă escaladează curajoasă cele două obiective, privită atent de o Stea... Lucefărul de Dimineață...

Sunt deja elogii, sunt și tăceri sceptice, sunt frumoase premii literare, olimpice, naționale și internaționale, în Germania, Franța, Italia, colaborări revuistice și includeri în antologii, cu poezie, teatru, eseuri, diverse studii, unele scrise direct în germană sau engleză. Ca unul ce i-am girat debutul, mă bucur mereu de bucuriile ei și îi înțeleg norocul nu altceva, ci rodul unei rare pasiuni pentru cunoaștere, irepresibile însetări de a comunica elevat.

Buchetul italo-spaniol este oferit de Raluca în versiune proprie.

Eugen EVU, Hunedoara

„...Este evident că ați abordat tema introspecției psihologice. Spre evaluarea operei Dvs. am interpretat aspectele lingvistice, conceptuale, poetice și creative ale poemului „*Masken*”. Textul generează prin intermediul unui inteludiu ideatic o geneză lingvistică demnă de laudă, contextul, creația Dvs. este permanent convingătoare. Din punct de vedere imagistico-stilistic, dorința Dvs. de exprimare transcende...”

*Michaela DIDYK – Docent Germanistică,
Filozofie și Management Cultural, editor, Germania*

Raluca Elena Weber, giovane studentessa universitaria romana di Hunedoara, poliglotta, poetessa, ha pubblicato diverse sue poesie in volume, ed e stata premiata al Premio „*Novalis*” (Lob und Anerkennung fur ausergewohnliche „Lyrik” Novalis Kreis, Munchen, Deurstchland 2005; „*Aprecio y reconocimiento por Lirica exceptional*”) ed ha ottenuto il Secondo Posto, con il libro „*Pasărea Fără Nume*” (The Unnamed Bird), al Concorso „*Poesia, Prosa e Arti Figurative 2005*” dell’ Accademia Internazionale Il Convivio. Ha ottenuto anche altri premi nazionali ed internazionali in concorsi in lingua straniera (inglese e tedesco) e concorsi di Pittura.

*Prof. acad. Angelo MANITTA, laureato in Lettere
presso l’Universit’ degli Studi di Catania*

Boda con el tiempo

Sin golpes el Tiempo, siempre aburrido
Minutos de silencio es lo que has tenido
Tus dedos acarician el velo del dolor
El luto no esfuma, ni quere tu amor.

Adomas tus rodillas con gestos sin verdad,
Clavandolos punales de pura soledad
No puedes caminar,ni siquiera arrastrar
La acitud del Tempo despues de empezar...

Harina

Reloj de tus piedras, me haces crecer
Rompe tus gestos sin amanecer
La tierra se casa.El cielo decide
Como becarte, y nada despide.

Inocente la mirada de nubes con despecho
No puedes borrar lo que nunca has hecho
Munecas juegan con la gente
Ven-te por vientos, por la mar que miente ...

Rodilla hipocrita

Malgastas tu rostro
En mariposas
Ilorando alas...
Te vistes con parpadeos
Desnudos
Exigiendo verdades ...
¿Quien s' esta ocultando dentro el
altar de Mentiras?

Sabbia

Orologio delle me pietre, mi fai crescere
Rompi i tuoi gesti senza alba
La terra si sposa. Il cielo decide
Come darti una borsa di studio, enulla espande.
Innocente lo sguardo di nuvole con dispetto
Non puoi cancellare cio che non hai ma fatto
Manichini giocano con la gente
Vieni con i venti, con il mare che mente

Ginocchio ipocrita

Sprechi il tuo viso
In farfalle
Piangendo ali
Ti vesti con scintillii
Nudi
Esigendo verita
Chi si sta occultando dentro
L'altare di Bugie?

Medicină fără frontiere sau suferinți contra suferințelor ...

Dr. Lidia DOBREI

De aproape 4 ani, medicul Lidia Dobrei dezbracă periodic halatul alb și lasă deoparte aparatul de radiologie, pentru a se alătura colegilor săi din Consiliul Județean Hunedoara și a vota hotărâri pentru cei care au ales-o. De o modestie rar întâlnită la o persoană cu funcție publică, doctorița a venit în Călan în urmă cu circa douăzeci de ani, a rămas și nu concepe să-i mai părăsească vreodată pe cei care au trimis-o în legislativul județului pentru a le îmbunătăți viața. Lidia Dobrei și-a început cariera politică sub semnul social-democrației și a făcut din ajutarea semenilor săi cel mai important scop al vieții. Nevoită să părăsească PSD în urmă cu doi ani, consilierul județean Lidia Dobrei a devenit liberală, încercând să uite umilințele și jignirile care „i-au condimentat” cariera politică.

Cum se împacă medicina cu politica?

Medicina încearcă să trateze acea parte negativă a politicii care creează și patologia medicală, adică stresul și disputele. E bine că sunt acolo, pentru că, de multe ori, am încercat, discutând cu mulți dintre colegii mei, să le spun că această perioadă în care suntem consilieri județeni trece repede și rămâne doar ceea ce înseamnă a fi om, a fi un om realist, de bine. Jignirile și umilințele dor și nu se știe niciodată când se întorc împotriva celor le aruncă.

Când și cum ați intrat în politică?

E o istorie destul de dură. În 19 sau 20 decembrie 1989, în timpul revoluției, am găsit în fața ușii apartamentului meu, doi bărbați înalți și destul de duri. Ei mi-au spus „Doamnă doctor, suntem de la organizația maghiară și vă dorim acum în casa de cultură”. Am plecat eu și soțul meu, după ce ne-am luat buletinele, și am ajuns la Casa de Cultură din Călan, unde era foarte multă lume adunată. Strigau într-una „Dobrei, Dobrei,

Dobrei!” și vroiau să le fiu primar. Le-am spus că nu mă pricep la aceste probleme și să mă lase să fac ceea ce știu, ca să pot să-i ajut. În 1991, eram la București, unde îmi susțineam primariatul. Prima dată am intrat în FSN. Nu a fost decizia și dorința mea, pentru că nu am opțiuni politice și nu sunt un politician. Apoi, m-am trezit pe listele electorale, am candidat și am fost aleasă. Și așa am rămas în politică, acolo unde am fost pusă, nimeni nu m-a întrebat dacă vreau sau nu, pentru că în conjunctura în care m-am aflat eu atunci, nu se discuta, se accepta.

În PSD cum ați ajuns? Ați vrut să continuați pe linia FSN-ului?

Eu am rămas totdeauna pe varianta președintelui Ion Iliescu. Acesta a fost pentru mine un om deosebit. În urmă cu câțiva ani, rămânând fără aparatul medicală, aici, la Călan, i-am scris o scrisoare de 20 de rânduri în care l-am rugat să-mi dea cel mai ieftin aparat de radiologie, pentru a putea să-mi fac treaba. Dânsul a avut timp să vadă și scrisoarea mea și, în cinci luni, am primit cel mai performant aparat de diagnosticare. Eu sunt omul socialului. Cred că de asta am și rămas în PSD, iar, când am plecat din acest partid, nu am făcut-o pentru că așa am vrut eu.

Să candidați pentru consiliul județean în anul 2004 a fost decizia dumneavoastră sau v-ați lăsat, din nou, dusă de val și pusă pe listă de alții?

Cred că s-a gândit în felul următor: Dobrei aduce după ea mulți, pentru că indiferent din ce partid ești, dacă demonstrezi că ești om, lumea te susține. Chiar oamenii m-au încurajat să candidez, să încerc să fac ceva pentru Călan și am mulțumirea că am făcut. Propunerea pentru mine a fost făcută de fostul primar, Octavian Dumulescu, care și-a dorit ca și această zonă să fie reprezentată. Din păcate, am ajuns să regret că sunt consilier județean. Cel mai rău mi-a părut, în iunie 2004, când a fost aleasă conducerea Consiliului Județean Hunedoara, după ce legislativul nu s-a putut întruni decât după a treia convocare. Atunci, m-am simțit ca un hoț, umilită, aruncată de ici - acolo, pentru că unii n-au putut accepta că în viață mai și pierzi și că e timpul schimbării.

De ce s-au stricat relațiile cu acest partid, iar dumneavoastră ați ajuns să vă dați demisia din PSD?

Cred că știți povestea care a avut loc în decembrie 2005. I-am cerut președintelui Mircea Moloș să aloce mai mulți bani pentru Călan, pentru bugetul pe anul 2006. Am primit șapte miliarde în plus pentru Călan, nu pentru mine, că eu nu-mi doresc să fiu primar sau altceva, ci vreau doar să-mi fac treaba. A doua zi după asta, primesc dispoziție de la conducerea PSD să votez împotriva bugetului, or, eu cred că numai un om nebun poate să voteze contra unei sume pe care o primește orașul lui. Am votat „pentru”, în timp ce restul colegilor mei de la PSD au votat „împotriva”. În plus, au mai fost și alte conflicte. Eu, de multe ori le-am spus că a fi social-democrat nu înseamnă să schimbi scaune, să arunci oameni pe drumuri sau să jignești. Politica socială se face între oameni, nu de la un birou. Nu am avut intenția

să plec din PSD, dar, practic, m-am simțit exclusă de către colegii mei. Politica este pentru dumneavoastră un accesoriu, pentru că sunteți medic și vă iubiți meseria. Ați avut ceva beneficii din această carieră de om politic? Nu, am avut parte mai mult de umilințe și jigniri. Voi rămâne, în primul rând, omul Dobrei și medicul Dobrei. Voi încerca să demonstrez că medicina se poate face în orice condiții, numai să vrei. Ca om politic, am putut, în schimb, să aduc beneficii orașului Călan. Am reușit să ajutăm bisericile de toate confesiunile, iar, acest lucru a fost posibil printr-un consens al tuturor consilierilor județeni. Am făcut lobby pentru România, peste tot pe unde am fost.

După ce ați demisionat din PSD v-ați înscris în PNL. De ce ați ales acest partid? Pentru că este la putere?

Nu. Am considerat că, înscriindu-mă în PNL, voi putea colabora mai bine cu primarul Călanului, Adrian Iovănescu, care plecase și el din PSD și devenise liberal. Imediat după ședința aia de consiliu județean, am cerut o adeziune la PNL și mi-am dat demisia din PSD. Am făcut-o sub impulsul momentului. Dacă primarul ar fi fost de la PRM, PC sau de la orice alt partid, l-aș fi sunat și m-aș fi înscris în tabăra din care făcea el parte. Am rămas prietenă cu mulți membri PSD pentru că eu nu dușmănesc pe nimeni. Este șocant pentru mine să văd câtă dorință de răzbunare există în unii. Acest lucru mă îmbolnăvește.

Știu că ați fost și sunteți implicată în mai multe acțiuni caritabile. Vorbiți-mi puțin despre ele.

Ele au început din timpul războiului din fosta Iugoslavie când, împreună cu femeile din Călan și cu biserica, am colectat alimente pe care le-am trimis refugiaților de acolo. Apoi, i-am ajutat și pe cei 150 de copii din Mizil care fuseseră infectați cu HIV de o asistentă inconștientă. Era acolo o sărăcie lucie. Am mobilizat toate organizațiile umanitare și bisericile din județ, cu ajutorul cărora am adunat tone de alimente și le-am dus acolo, la Mizil. Acțiunea noastră a avut răsunet, pentru că Guvernul a declarat acest oraș, drept zonă defavorizată. Am trimis transporturi umanitare și în zonele inundate.

Cum apreciați activitatea consilierilor județeni hunedoreni?

La nivelul comisiilor, este o activitatea bună. Se discută, se pun întrebări, se cer explicații. Dar, în ședințele din plen, e mare dezamăgire. Sunt prea multe jigniri, bruiaje, se ridică vocile. Mulți dintre noi nu luăm cuvântul. Preferăm să o facem în comisii, decât să ajungem la jigniri. Unii au polițe de plătit și preferă să se răzbune în cadrul ședințelor de consiliu județean.

Credeți că hunedoreni sunt mulțumiți de activitatea consiliului județean?

Nu știu. Probabil că unii sunt mulțumiți, pentru că în orașul lor s-a investit mai mult. Alții, poate, se mulțumesc cu puțin. Dar mai există și categoria celor care oricât le-ai oferi, sunt mereu nemulțumiți. De ce ar fi

oamenii mulțumiți de un grup mic de consilieri, când nu sunt mulțumiți de Dumnezeu?! Fiecare dintre noi ar trebui să se întrebe ce oferă, cât muncește și ce așteaptă de la cei din jur. Câți construim și câți distrugem?

În calitate de consilier județean, cum ați vedea dumneavoastră o „reînviere” a Călanului?

Pornind de la dorința de a munci a oamenilor. Au fost și există oferte de locuri de muncă. E trist faptul că mulți au plecat să muncească în străinătate, iar românii au ajuns să fie mai răspândiți printre popoarele lumii decât erau evreii, pe vremuri. Lucrează ca slugi la alții. Mai bine lucrez aici pe două - trei milioane de lei, dar am demnitate. România, și prin ea, Călanul, va reînvia atunci când se va renunța la ajutoarele date unor oameni care nu le merită. Toți vor să fie directori și miniștri. Depinde de locuitorii orașului, dacă vor sau nu să reînvie Călanul.

Dialog jurnalistic: Oana Bimbirica

Dr. Adrian BOTEZ

Navigând Pământul / spiritul spre înviere

*EVU Eugen, Neauzit de lumină,
Editura Polidava, Deva, 2007*

Scriindu-și noul său volum, Neauzit de lumină – cel mai neliniștit și dens (din punct de vedere semantic) poet al Ardealului contemporan și-a scris, spre veșnică liniștire, cea mai valoroasă carte de poezii a sa, de până acum. De la sonoritățile tot mai mult/cât mai perfect îngânându-l pe Orfeu, și până la dezbaterile/gâlcevilor poetice, cu lumea, dar mai ales cu propriul său suflet, rănit de toate luminile, acest volum își află, prin sine însuși, tot mai multe argumente pentru a-și smulge Poetul din borboros-ul pământului și să-l înalțe cu mult deasupra torților/porților Cerului. Să-l fixeze, adică, definitiv, în piscul Parnasului. În limbaj creștin: în piscul furtunii apocaliptice și revelatorii al Golgotei.

Atâta suferință și iluminare a limbii românești, întru CÂNTECUL PUR, cu greu s-ar mai descoperi, navigând prin bălbăiala, adesea de tot stearpă, a poeziei românești contemporane. Și nu doar românești (ctitorul mândrei/preanobilei reviste europene Nova Provincia Corvina știe bine ce scrie Europa de azi...). E MULT mai mult decât trasmodernismul anunțat, cu surle și trâmbițe: ESTE VIZIUNE ASUPRA RĂDĂCINILOR LIMBII OMENEȘTI TERESTRE!

Totdeauna, cu smerenie citesc poemele lui Eugen Evu. Dar despre această lumină care pânzeste, „*neagra lumină care ne vede*” (cf. Neauzit de lumină, p. 5), nu îndrăzneau să gândesc, până la capăt. Iată că el, Poetul Evu, a avut sumbrul eroism să vrea/reușească să vorbească. Până la capăt. Este lumina transcendenței – „cealaltă lumină”, nu cea din ochii de carne și visuri, și nici măcar aceea din munți – este lumina masacrului/sacrificiului mistic („*Canibalii celești ni-s părinți și ni-s frați/[...] Alungați suntem,*

Doamne și sacrificai!”), după care eonii “*își ascund Timpul cel Negru*”(cf. Lumina neagră, p. 68), “*bătrâna și neagra lumină stelară*”. Este lumina cu care “*harnică moartea*” taie/hăcuiește “*prin mulțimi răbdătoare*”(cf. Alegoria ascunderii în zeu, p. 5) – fulgerul coasei Revelației...De acest fulger, numai Poetul se poate feri – pentru că numai el își/se poate zidi – așteptând, prin scris, Învierea – în METAFORA PREFAȚATOR-SOTERIOLOGICĂ: „*mă ferii fulgerat de atingerea ei/ într-o metaforă inuman de frumoasă/ într-o vibrație de clopoței/ într-o spirală tăioasă*” – metafora-citadelă a așteptării Învierii/Mântuirii este izotopică semantic atât cu Parashabda „clopoțelor” (deci, cu retragerea în sunetul/Logos-ul Primordial Atotînființator), cât și cu „soluția de continuitate” cosmico-demiurgică – SPIRALA.

Deci, ne spune Poetul, există leac la îndemâna tuturor, contra Morții: „*regressus ad uterum*” – întoarcerea la originaritate:

A) METAFORA Poetică este cea mai primitivă – în sensul mistic! – formă de originaritate prin Logos

B) Dar există și altă Metaforă – Topos-ul Originar, metafora situaării ființei: „*adast prin coroană a fi rădăcină*” (cf. Neauzit de lumină, p. 5) – sau SATUL-METAFORĂ A ORIGINARITĂȚII SITUĂRII DE FIINȚĂ: prin „poarta de stejar cea nouă”, și trăind/ritualizând efectiv topos-ul re-sacralizării: „scăldat în auriu, sfințind/ Lumina-nfăptuită-n rouă” (Abecedarul străpuns, p. 108) – ajunge în poziția-cheie a Hristului-Dumnezeu Înviator/Logos Înviat în tâlcuiri eterne, străbătător/navigator/străpungător de Styx-„părâu”/Abecedar al Nemuririi Rădăcinii: „*De peste deal, peste-un părâu/ Ponorul înflorit și-o cruce/ Sub care răbdă Dumnezeu/ Să-nvie, nu din copârșeu./ Și strigă mierla pe uluce*” – mierla fiind îngerul vestitor al Noului Început, de dincolo de sfârșituri...

Înviator prin NOMENUL SACRU, cel dat de Perechea Originară și de Eros, sau de Muma Lumii („*Materie și Spirit prin Ardere-Mpreună/ Ci Hrana Ei ni-i Moartea-n durate, ca altoi/ Pe care Muma Lumii îl naște – să-l răpună(...)/Iar soarele cel viu/ Se oglindește-n lună*” – cf. Muma Lumii, p. 68): „*Ai tăi iubind ți-au dat un nume(...)/Nume de Mamă și de Tată// Și, poate, un sărut de fată*” (cf. Abecedarul străpuns, p. 108). Doar revenind, etern, la IZVORUL PATRIEI FIINȚEI TALE – te poți mântui/învia: „*Eu sunt țara mea/ Unde sufletul știe/ Și se va întoarce -/ Acolo e patria*” (cf. Țara și Patria, p. 108).

Sau, încă mai convingător: „*Țărare dezțărare/ Țară-n iar aflare/ Hartă-n destrămare/ Înstelată boare/(...) Mie de dumnezeu/ Zvăpâind lumina/ Jucăuși ca focul/ Sămânțând norocul*” (Strungă, p. 152) – căci, prin revelarea Sinei Cosmico-Spirituale, în interiorul Sinelui (mai marele în mai mic! – necrezută de mulți minune, izvorul cel tainic și unic al CREDINȚEI!!!), se produce „dezțărarea/destrămarea hărții” Sinelui, în Cerul Focului Veșniciei Luminii/Învierii. „Sămânțarea norocului” nu va

produce răsărit de oameni, ci, „răsărind din apus” – zei-dumnezei, Omul Re-îndumnezeit, re-făurit, prin teandrie, ca nou „chip și asemănare” cu Creatorul/Demiurgul.

C) Poți învia și numai prin CREDINȚA ÎN ÎNVIERE/FERTILIZAREA LUI ZERO „*gravid de sine abisal*” (cf. Suspiciuni, p.108)

D) Poți învia crezând în “*uroboros*”-ul - “*eonul de sine străpuns/uroboros*” (cf. Uroboros, p. 96)

E) Dar, cel mai sigur, e să auzi/revelezi Pasărea/Fecioara Alchimion – Pasărea/ Fecioara Alchimiei Spiritului, trezit, dinspre aurul Luminii Eterne, spre Zborul ÎNTRONĂRII OMULUI, ca des-tronator al “monotoniei” sorșii/cuc (cu varianta „Ursomul Mare” - Ursita/ Ursoaică leneș-sfruntătoare): „*Chimion Alchimion/ Cuc nebun și monoton/ Taci, că te dobor din tron!*” (cf. Chimion Alchimion, p. 7). Inițierea în Ne-Moarte este Suprema Taină pe care ne-o șoptește Poetul-Bătrânul Lumii, cel ars, pe-o parte, de Moarte, și pe alta, de Uimirea Învierii/ANAMNEZEI ETERNE: „*Doar bătrânul care moare/ Știe taina lui de leac/ Roi de stele sămânțoase/ Spulberau jur împrejur/ Chimion le semănase/ Mi-a șoptit vântul mahmur/Te știam de nu știu unde/Parcă am mai fost cândva*”. Alchimia Ne-Morții se identifică, hristic, cu Erosul Mistic (aflat/pitit sub masca agoniei-orgasm – “la petite mort”...), prin care „bâlbâiala barbară”/primar-originară nuntește - hierogamic, firește! – cu „știința/științele” des-științate/des-țărnuite în Revelație - și cu post-Babelul din Ne-Noaptea Spiritului..., iar ispita/ispitire muncește din greu pentru purificarea escatologic-apocatastatică: „*Într-o noapte și mai bine/ Ne-am iubit și n-am murit.// Chimion Alchimion/ Abelcain semantic zvon/ În Egregor ciclotron// Sus de troița răstignită/ În Nenoaptea Celui Basm/ Dezlegat-am prin ispită/ Agonia din orgasm*”. „Cel Basm” este Hristos-Izvorul Mitului/ Unica Șansă Soteriologic-Cosmică.

Cum ne spune Maestrul Evu - Omul, prin Iubire-în/întru-toate, deci, prin a se sacrifica STĂRII DE POEZIE/ARTĂ (căci numai prin Poezie Omul poate Atoateiubi, Inspirat de Miracolul Divin, deci dedat la re-îndumnezeire/oglundire întru propriul Creator, dedat la slujire/făptuire/înfăptuire mistică și fericită, Demiurgico-Teurgico-Teandrică!!!)–re- devine, este/împlinește miracolul ”dumnezeirii!": „*Prin aceea că iubim în toate/ Ceea ce numim/Miracole/ Pentru că noi suntem/ Miracolul, signor Angelo!/ Iar fericirea este în devoțiune/ Și-n spectrul/Artelor*”.

În această inefabilă mângâiere care a fost în illo tempore/ Mușcătură (n.n.: ce minunat exprimă Eugen Evu inefabilul făptuirii/dezfăptuirii, adică Păcatul-cel-Reversibil-în Mângâierea-Creator-Dumnezeiască: a fost, la Începutul de Nespus, Mângâiere... - noi-Păcatul Ispitirii, am desfăcut Mângâierea în Mușcătură, dar tot prin noi, cei re-învățați întru Iubire, vom „*concerta/re-concentra/ împăca Dumnezeuul cu Omul, în Noua-Etern*

Reversibila MÂNGÂIERE HIEROGAMICĂ – ÎNTR-UNUL/ ANDROGINUL!!!/ În milenii/ În acest sublim chip sculptat/ În roua metaforei (n.n.: Ecce HOMO POETICUS!!!)/ Iubirea de iubire/Iertarea de celălalt/Ca de fratele geamăn/Pulsația unică în tot ceea ce este viu/(scarată fractalic)/Adeverindu-l pe Creator, prin aceea /Că pe sine eternul/Se sacrifică-n Operă:/Noi, poeții, știm cel mai sigur ”(cf. Noi, oamenii, p. 153).

Cine nu învață de la Hristos-Dumnezeu taina autosacrificiului, CA OPERĂ/FĂPTUIRE DINCOLO DE DURATĂ - nu este om; iar cine nu învață că supremul Sacrificat-Dumnezeu, s-a sacrificat întru Logos, adică întru TOATE CELE PUSE ÎN DUMNEZEIASCĂ/VEȘNICĂ RÂNDUIALĂ, nu este Poet. A fi Poet este, deci, suprema inițiere în FIINȚARE CA OM. Mulțumim, învățătorule de/întru Lumină, Eugen Evu!

Aproapele de departe, peste deal, la Deva ....

Dumitru HURUBĂ

Acolo șezum și ...râsem

Motto:

„Râzi,tu,râzi, Făt Frumos , dar ăsta nu-i râsul tău”

Poate că e nedrept, dar ori de câte ori m-am pronunțat față de o carte a lui Dumitru Hurubă, am avut, instantanee cumva, inducția unei ipsite de a fac haz, de a-l parafraza...Este acea un pic ciudată „conexiune” empatică a afinităților structurale electiv, care... Dar să mă rezum de-astă dată la faptul sec: tenace și inepuizabil, scriitorul deveau care a rezistat câteva decenii, fără oscilații semnificative, dificilei mele prietenii literare, a mai editat o carte! Este recolta companiei de rubricator la „*România Literară*”, pare-se recent încheiată, nu comment! Peste 280 de pagini în literă măruntă și-ndesată, de umor extras cu o ușurință (?) uluitoare, din realitatea imediată (și mediatizată ca un delirium tremens de mediile pe sticlă)... Acolo, în fața tembelizorului, șezum și râdem, ca să uităm a plânge... Ecclesiastul zis-a, deșărtăciune, deșărtăciune a tutuLor deșărtăciunilor! „Noa, dacă trebuie, trebuie!, așa că, ardeleneste, sub pecete stilistică ancestralo-bistrițeană, Hurubă toacă mărunt, tranșează, redistribuie și ne vinde pita cu usturoi a la americaine, ambalată multi-color, sau dacă vreți floricele de porumb, ori crumpenii „bio” (ecologici), - în ipostaza de marfă ZUPĂR...

Hurubă nu iartă nimic, iar Haralampy, un fel de dublură gonflabilă, face și drege, dar mai ales cujetă: nu ca Bulă, care se plânge doftorului „când cujet mă doare fruncea”, ci ca un Păcală, oarecum și în trevesti cu Tândală, euristic zicând. Chestia e că daimonul personal îmi dă ghes să întreprind lecturile odată cu titlurile și să strig către Turnul de Televiziune București: „*JOS GROBIANISMUL, Vivat no-tembelismul!*” Dar mă tem că ar reapare ca țipenie dl ex- ministru al Cultelor et Culturii, făcând apel să îl apere minerii, am zis Rrăzvan Theodorhescu DNA!

Hurubă este însă cu totul Alticineva, el este telespectatorul furror dacicus redivivus și pupicurile lui satirice sunt de fapt mușcăături, deoarece instinctul de vânătoare i-a rămas intact de pe vremea Înalt - Adânc Prea - Peticitului și toarșei de renume mondial, Mon Dieu !

Fiecare încondeiere este unică și irepetabilă... Textele par scrise în trasa indusă de apa Sâmbetei, parafrazând-o pe-a Iordanului, unde *in illo temporae*, cu alte motivații (sic, n) și alte „echidistanțe”, niște alții șezură și (se) plânsură...

„Române, ieși din televizor!” iată ce-ți vine să strigi, după ce gați lectura, năuc și conștientizând, încă odată, că am făcut dependență, pardon de termenul preluat din patologie... Leși române din tembelizor, că ăia mint boborul cu televizorul și ne-au cablagizatără, măi dragă animă planet!

DI. Gabriel Dimisianu dixit - pixit: *„De mai mulți ani, cititorii „României literare” pot întâlni, în pagina penultimă, rubrica de comentarii TV a prozatorului Dumitru Hurubă: spirituală, acidă, mereu incitantă...”*

(La ce, monșer, la ce incită, la lobbyilutzie?, pardone moi, n.n. Mirare mare: de-o vreme dl Manolescu, șefu' Uniunii, face cronică de fotbal la Evenimentul zilei, iar dl Varujan vicele, e ministru cu altele, așa că domn Dimisianu ar fi cazul să-l lase-n pensie pe dl Alex Ștefănescu și să refacă ștatul de rubricatori, n.n.)

Ce mai zice – și fain mai zice în continuare – dl. Dimisianu?

„Este o fereastră (ce zice, dar e termopan! N.n.) – deschisă către spectacolul actualității această rubrică, astfel cum ni-l prezintă televiziunile și cum îl percep personajele mucalite ale lui D. Huruba: el însuși, prietenul Haralampy, soția sa Coryntina ș.c.l. Nu este doar o „cronică TV” ce scrie săptămânal în „România literară” D. Hurubă, ci și o cronică a vieții noastre de fiecare zi, prea adesea covârșită (bașca și covârșită, n.n.) de absurd și de comic involuntar... Aceasta și altele prozatorul le înfățișează cu umor și compasiune umană, în textele sale spumoase („Trăiască berea din care ne-am născut!” n.n.) pline de vervă.”

Dl Dimisianu ne va ierta de paranteze, c-așa-i în tenis !

Și Dl. Mircea Mihăieș dixit - tixit: *„...o selecție din savuroasele, picantele, oniric-jucăușele și, câteodată, întortocheatele (hai, că ne place! n.n.) tablete publicate săptămânal în România literară. Originalitatea lui Dumitru Hurubă constă în talentul de a fi creat un echivalent de hârtie al bătrânilor cărcotași și al „muppets”-ilor de altădată...”*

Subscriem total, dragă domnule Mihăieș, ba chiar ar fi bine să preluați dvs. România literară, că pagina dvs. vinde revista, numai să nu ne lăsați pe noi, ăștia, de la Filiala USR Timișoara, că am suferi! (n.n.). Zău în Dumnedzău!

Și dl Holobică de pe Mureș, bârfește elogios, colegial și radicalmente pe răsfățata copertă doi a cărții, fapt care are un efect de inocență gelozie asupra-mi și dedesubtu-mi! *Merde, Volla!* Carvazăcă te-ntreb, Mitică, pe noi, cei de dedesupt (la același uger bugetar!), de ce nu ne-ntrebași, să zicem și noi vreo două, carvazăcă, monșer! Că doar nu ne crezi în stare să scriem doar necrologuri ?

Vreți - nu vreți, Dumitru Hurubă e cel mai tare din parcare între scriitorii genului, un scriitor care-și iubește personajele cu furnicăături digitale și trusă de psihanalist ... De fapt ceea ce îl așterne pe scris este o generozitate tulburătoare, dacă nu o

religiozitate de moralist și apostol al Bunului Simț românesc, aflat în suferință pe ici, pe acolo, prin părțile esențiale ...

Dintre hunedoreni, cel puțin, Hurubă a editat, serios glumesc, Cartea de Umor a anului 2006.

P.S.: Despre snopul (ce zic, stogul (!) de cronici satirice, îi îndemnăm pe cetitori să se lămurească, cetindu-le !

Amore de la poesia ...

Marilena Rodica CHIREȚU
MaRODIA...

Ferestre colorate sau Caleidoscopul magic

Cunoașterea intuitivă, revelatorie, relația specială cu lumina, altruismul unui suflet iubitor și de o rară serenitate (suntem sublunari!) - sunt liniile unei schițe de portet pe care chiar Marilena Rodica Chirețu mi le sugerează. Darul de a redescoperi valoarea esențială a sufletului uman: iubirea. „Sara pe deal din metatext iese luna

pienna!” (eminevu)...

Textele ei lirice, din care absentează lamento-ul, sunt totuși ale unei orgi de lumini în care primează tonal clavirul. Sunet și lumină, efecte holografice se derulează în virtual, predilect de cromatică vie, expresivă, strălucitoare, îmbucurătoare. Marilena dăruie prin aceea că se confesează mereu. Suavitatea femininului pur, cultivat ca o ikebană din grădină. Ea este poeta Primăverii Constante, a stărilor înnoitoare și mai ales a Reînfloririi. Arta ei este rafinament și o echivalează în dulcea limbă italiană, cea mai cantabilă din lume, din care parte suntem și noi. O fierbințeală dulce-amar tropicală se simte din aforismele ei, din meditațiile, mesajele ei.

Temperamentul este unul sudic, mediteranian, dar se simte și răcoarea unui munte care se uită spre ea. Nu vrea să-l escaladeze. Poate doar pe furis, dimineața, îl simte vibrând cu fruntea inimii. Eu înțeleg liric lumea, ea o trăiește liric. Îndrăznesc a-i spune, cu frăția poeziei.

Pentru Ma-Ro, (ludic zicând Mama Roma, Mama Romania) cromatică – mimesis este o dimensiune a substanței, un Oglindariu reflectorizant și un iconoclast virtual, al interiorității rezonante. Transparențele sunt metafore, devin ferestre colorate, vitralii: asta face și arătând lumii o Românie de tezaur, dar și sufletele cu naturalețe în acord modulată sublim de frumusețea unui spațiu dăruit de zodii în prozodii. Fascinația artei vizuale, căreia i se dedică cu pasiune și foarte beneficiu pentru cunoașterea noastră în alte spații, dar sub aceleași astre, este de fapt unei Generații care ancorează în condiția modern-taumaturgică a Întineririi prin magia artei. Prin asumarea și trăirea ei cu Bucuria Acum-ului.

A se vizita cele două site-uri - Doamne, ce CALEIDOSCOP MAGIC!
www.pitestiromania.ro și pitestiromania.ilconvivio.org sCaiă ... Un Un

A editat un frumos buchet de cărți și peste o mie de poeme, articole, a tradus mii de texte ale unor poeți români, este animată de alturism și empatie inepuizabile. Rar mi-a fost dat să constat atâta dedicație față de ceilalți și o lirică a seninătății absolut fără nici o frustrare, angoasă, o poezie care se apără cântând. Este aici o atitudine asumată reușit, metodic și fierbinte, de prietenie cu paradisul interior, din care, vai, cei mai mulți scriind grafitti-uri pe furiș, în nopțile propriilor spaime, se auto-alungă. Sunt un (in) discret privilegiat: știu ce spune și cântă Marilena Rodica Chirețu; știu și înțeleg. Dacă iubim să apărăm edenul din spiritul purtător, atunci „clipa cea repede” se deschide spre eternitate și gustăm din fructul providenței nu altfel, ci prin sărut. Dacă vrei, un sărut cu privirile. Antinomia întuner-lumină sunt suspendate cumva într-o încercare curajoasă de a echilibra sufletul. În poeziile ei, în laboratorul ei labirintic, în luminozitatea unei condiții armonioase: cu familia, cu lumea, cu natura. Arta de a privi se contopește cu arta de a fi. Este uimitor cum în agonismul, violența limbajelor, curentele paranoiei Salvadoriene care zguduie de două decenii avangarda literară și plastică violent resurecte. Poetessa care își gravează ori tatuează delicat-senzual aforismele lirice pe *virtuale Madreperla din sifid și suspin acqua marin...*, web master rafinat ce știe inegalabil să panorameze peisagistica și sufletul românesc în mini-recitaluri cromo-muzicale, (vezi site-urile ei pe Google!)- mărturisește cu fiecă fibră rostul imemorial al catarsis-ului prin încredințare în logos și arta sufletului, de a privi...”Sărutul cu privirea”...

Vizitându-i site-urile, inclusiv IL CONVIVIO, veți înțelege de ce româncă s-a dedicat a (se) arăta și a (ne) arăta lumii cu trezoreria unică a spațiului românesc...Dar și a-i înțelege pe sicilienii din preajma Africii, care și-au sculptat un oraș din lavă... Îmi veți aproba insistența totuși fugară, pe nuanțele psihanalitice. Ar fi timpul să o re-cunoască și cei din ograda proprie, nu? Eu, cel puțin, da!

MaRoC mi-a reamintit conceptul lui Roland Barthes, de **Asonptiune**: a triumfa în plină pierdere. Dar ce câștigăm ca oameni dacă ne-am pierde Sufletul?... Ars Religioza. Cred că aici este o buclă a duratei fiecăruia, în care regăsim Estuarul - iar acolo naosul et altarul.

În privința poeziei sale, înțeleg că este una a refuzului pervertirii dureroase, a luminozității cultivate Ikebana - prin cuvântul viu, cu brize tropicale și danubian - carpatice... Este socratica psycho-terapie a daimonului bun alter ego. Este oracol și sanctuar protodacic. Pentru că nu am uitat ceea ce știau anticii noștri, sacerdoții barbarilor: a (se) vindeca începe cu sufletul...

Doamnă a poeziei, vindecarea de lume este dinspre margini înspre miez, sau invers? Vă iubesc poezia și vă dezmiard ludic - ghematric - MaRodia. Cineva îmi spunea că sinceritatea ne face vulnerabili. Marodia este geamănă cu mine în această sinceritate: suntem vulnerabili! Fie! Numai că sinceritatea în estetica inimii, este cel mai curat aur al umanului... Aur care ninge, aur care înflorește grădinile suspendate ale Spiritului. Suflul iubirii, însuflețirea prin pulsația propriei rostiri prețioase uneori, cu diademe și sclipir cromatice în oglinzile cuvintelor... arta de a privi și mai ales a transmite celuilalt cioburile sau ogivele de curcubeu ale realului...

Poetesa își sincerizează înnoitor cumva, zilnic, simțul paradiziac: indiscreția este doar că avem tentația de a înțelege parfumul unei flori și ne abținem să rupem... cel mult ne reușim ochii și sufletul de lumină și sărutăm... parfumul indicibil al unui spirit orhideic... Viscolit cum sunt, îi ofer arareori un poem și mi-l traduce superb în mama-latina din ancestral...

Eugen EVU - august 2007

Ție...

Nimeni nu este atât de departe
încât sa nu depășească
orizontul pictat de flăcările
dorințelor ascunse în mintea
ce închide memoria
pentru a deschide cuvintele
în arcul glasurilor care să ajungă
până la tine, pe tărmlul soarelui,
pe valurile durerii
Nimeni nu este atât de departe,
încât să nu întâmpine
o silabă, un sunet, o culoare,
în simfonia norilor,
dăruind o sclipire a luminii fiecăruia;
una ție, cel care desenezi pe albul pielii
o casă,
ție, cel care guști cu privirile
aromele copacilor,
și ție, cel care aprinzi firul roșu al pasiunii
pe obrajii mei,
ție, care călătorești în Univers
pentru a aduce pe Pământ
strălucirea aștrilor,
și mai ales ție
care ești suflul iubirii
și al poeziei mele...

A te ...

Nessuno c' è così lontano
da non superare
l' orizzonte dipinto dalle fiamme
dei desideri nascosti nella mente
che chiude la memoria
per far aprire le parole
nell' arco delle voci che arrivino
fino da te, sulla sponda del sole,

sulle onde del dolore
Nessuno c' è così lontano
da non accogliere
una sillaba, un suono, un colore
nella sinfonia delle nuvole
regalando un barlume di luce a ciascuno;
uno a te, chi disegni sul bianco della pelle
una casa,
a te, chi assaggi con gli sguardi i sapori
degli alberi,
anche a te, chi accendi il filo rosso
della passione sulle mie guance,
a te, chi viaggi in Universo
per portare in Terra
lo splendore degli astri,
e soprattutto a te,
chi sei il respiro dell' amore
e della mia poesia...

Marilena Rodica Chiretu
28 luglio 2007

Invitat de onoare la Castel

ANAMNESIS

*Accad. Angelo MANITTA
CENERI DI FENICE
(Cenușa Păsării Phoenix)*

*Nemurirea este visul omului, cucerirea/ eternitatii
inseamna sa nu-ti pierzi memoria timpului/ sa te apropii
de Dumnezeu, să cucerești fericirea.*

*Angelo Manitta. "Gilgamesh e l'Antipotere" (I
quaderni del Convivio n. 1 - 2005)*

Autorul (foto), după ce s-a împrietenit cu Amedeo Moretti, un coleg venit din Nord pentru a se stabili în Sicilia, află că prietenul este toxicodependent. Moretti, întotdeauna afișându-se ca o persoană normală și corectă, chiar dacă puțin contracurent, în confirmarea cuvintelor sale prezintă narațiunea sub forma unui jurnal privat, în care povesteste dificilul proces de recuperare. Profunzimea psihologică a scrisului naște din partea autorului propunerea de publicare, pe care prietenul o acceptă.

Personaj central, Amedeo Moretti (romanul are un eu narator) este un om în cu o casatorie aparent fericită, dar are o amantă, Ilaria, cu care deseori se culcă. Când soția, Mariangela, descoperă acea traumatică situație, face tot posibilul ca soțul să se dezintoxice, reușind să o implice chiar și pe Ilaria.

Situația inițială e aceea a unui om care și-a pierdut complet memoria. Nu își amintește nici măcar propriul nume și nici numele de familie. După ultima doză de heroină, vrând să iasă din acel tunel. Terapia este inspirată... Amedeo este invitat de cele două femei să-și recupereze propria personalitate prin redactarea unui jurnal. Primele amintiri sunt fragmente, incoerente, apoi încetul cu încetul devin mai raționale. Avem așadar reomanul unei regresii în memorie, în straturile de profunzime ale subliminalului, ca într-un sistem de grote, sau un « labirint scufundat, firul Ariadnei având la capăt mâinile celor două femei - diferit motivate, dar pentru recuperarea unui om iubit. Am spune o memorie freatică, asupra căreia se fac presiuni spre a reizbucni spre suprafață ca izvoare fluente, în lumea rațională și afectivă mai ales.

Un anamnezis dirijat de rațiunea celor două femei. Amedeo a avut parte de o copilărie foarte chinută și trăită într-o familie în care mama era foarte protectoare, blând autoritară, și tatăl un libertin. Jurnalul confesiunii câștigă treptat finețe psihanalitică, auto critică, o analiză a adolescenței sale de dinaintea căsătoriei cu Mariangela, (nume care codifică simbolul Mariei creștine, dar și cel angelic) Apare și un personaj - stimul colateral, un coleg de școală, Giuseppe Gagliani.

Giuseppe, la vârsta de doisprezece ani a fost constrâns de mama să intre la seminar. Intențiile sale erau de a rămâne câțiva ani dar, la sfârșit, depersonalizat total, e constrâns a se face preot. Negăsindu-și tihna în cartierul în care s-a născut, decide să se stabilească la un unchi de al său în Emilia, unde îi este încredințată o parohie. Dar într-o zi, o simpatie bolnăvicioasă pentru o copilă din catehism îl doboară. Când acest lucru devine public, trebuie să fugă. Din cauza aceasta abandonează haina preoțească și pleacă în lume. La sfârșit, aproape respins de viață, crede oportun, pentru a fi din nou el însuși, să se întoarcă în cartierul său, într-o disperată regăsire a copilăriei. Amedeo se regăsește în dureroasa experiență a lui Giuseppe și încearcă să înțeleagă de ce și el a fost răpus de droguri.

Intr-o zi de vara, cativa prieteni îl invita pe protagonist sa viziteze o grota. Inauntrul grotei, Amedeo recunoaste un loc arheologic. Sicilii, popor antic din Sicilia, unde probabil si-au ingropat mortii si Amedeo incepe a-si imagina ritualurile lor sacre in timp ce se aventureaza pe bajbaite (pe dibuite). Dar la un moment dat un perete inchide trecerea. Tonio, fiul proprietarului din asezarea rurala in care se gaseste grota, isi atentioneaza prietenii ca nu e bine sa mearga mai departe de perete pentru ca legendele antice povestesc ca cine se aventureaza nu mai gasesc strada de intoarcere. Dar Amadeo, doritor sa cunoasca, trece singur dincolo de zid si, intre frica si emotie, isi da seama ca nu era chiar asa cum spunea Tonio. Pestera nu era complet intunecata, chiar o lumina palida inspira bucurie si serenitate. Acolo, timpul devenise foarte relativ, descopera ca progresul este in acelasi timp regres. Deodata lumina devine mai intensa si experimenteaza lumea de sensuri, de psihic, de divinitate. Uimitoarele senzatii si emotii elimina impresiile de frica, de singuratate,

de teroare. Totul se transforma într-o metafora. În cea peștera, care acum pare coruptă dar în realitate precum o mantie invizibilă care ține prizonieri, Amadeo experimentează ultraemotie, ultrasunet, ultratimp. Nu mai există nici un motiv solid pentru a se întoarce înapoi.

La o mișcare, Amadeo întâlnește o figură feminină sculptată în stâncă. Chipul marmoreu și emblematic reprezintă femeia. Când femeia începe să vorbească, cuvintele sale sunt de neînțeles, apoi devin mai clare, până când îl invită la o călătorie entuziasmantă. Se vorbește de o ulterioară călătorie în lumea drogurilor. Încearcă inutil să se elibereze de acel chip insuportabil și fuge.

Amadeo se întâlnește întâmplător cu o altă femeie tânără în carne și oase și se bucură că a găsit companie. Numele ei este Marta (atenție, din nou un nume biblic din anturajul Lui Cristos, n.n.), o fată sub anumite aspecte atrăgătoare, chiar dacă este neîngrijită. Dar e clar că și-a vândut de mai multe ori trupul și că a încercat heroina. Acum se concretizează speranța de a se putea întoarce înapoi, de a ieși din tunel. În schimb, Marta, într-o criză de abținere, îl împinge pe Amadeo să procure droguri și să le folosească.

Evident, romanul rămâne a fi citit și recitat, desfășurarea lui fiind departe de a se opri aici. E de lăsat cititorului această savoare și acest exercițiu coparticipativ. «Ceneri di Fenice» conține chiar în titlul parabola posibilei renașteri din propria cenușă, așadar un motiv niciodată perisabil, ci de revalorificat pe canavaua statornică a psihologiei omului. Ce fel de iubire este necesară, dincolo de cea maternală, sau paternă ? Iubirea cuplului, dincolo de erotic și senzualitatea copioasă a exploziei erotismului actual (nimic nou sub soare) este suficientă, sau cere compensatoriu, iluzia stupefiantelor ? Romanul este o capodoperă a cunoscutului autor italian și una a genului. Un roman alert, care poate fi transpus prin excelență într-o producție cinematografică eventual episodică sau una TV. Un film necesar la distribuție largă, utilă lumii de azi.

Panoramând într-un stil viu, trepidant, drama personajului central și prin tangență a altora, implicați într-o mică lume- așantion de studiu, Manitta are arta impecabilă a captării afective, coparticipative. O carte laborator al unei teme majore, cvasi-acute: alienarea și anihilarea identității, spulberul, sciziunea, ruptura dintre Id și ego - respectiv către Lume. Este remarcabilă conlucrarea diferit motivată dintre cele două femei rivale: teste egale ce demonstrează forța iubirii, empatia feminină, care este de fapt a Naturii - Mater.

Tema este cvasi-actuală, este o radiografie complexă, cu o profundă cunoaștere științifică dar și spirituală, intuitivă și esoterică a psihologiei umane. Refugiul în droguri, infernul și posibilul purgatoriu, recuperează prin mijloacele epicii moderne, marile simboluri dantești . Transpunerea unor dominante psihice umane în planul actual, este construită minuțios, ai impresia unor experiențe neapărat trăite și depășite chiar de narator.

Sunt implicate dinamic în roman, personaje complementare, cu arta contrastelor într-o frescă realistă, de fapt, cu toate că "endoscopia" și extrapolările sunt extrase din tenebrele subconștientului ce tinde să se autodistrugă, sau să schizofrenizeze. Paranoia care prefigurează dezastrul anulării identității, este

tragică și romancierul este și în roman acel ultra-exigent psihanalist știut de noi din eseistica sa, din incursiunile în mitologie, filozofie antică. Romanul lui Angelo Manitta, suntem siguri, va avea un succes meritat în Italia și sperăm o traducere de mare impact în română, cu atât mai mult cu cât problematica esențială a omului european (Homo europensis - mutatio- mutandis, american!), care confruntă riscul alienării într-o lume consumistă, dar în care continuă resurecte, din profunzimea firii umane, marile furtuni psihice induse din civilizație, paradoxal, Psyche fiind contopită traumatic - poate ancestral - cu Eros... Eros și Thanatos - marele binom subcultural al umanului post-adamic. Deoarece, consider, frustrările din «paradiziacul» familial diacronic, conflictual, dizarmonic, sunt «păcatul originar» ce va determina destinul, îi va «programa» subtil traseul și sincopile, sunt doar pretextuale: undeva între Freud și Carl Gustav Jung s-ar putea regăsi «cheia» care trebuie «răsucită» în poarta de scăpare, de revenire la lumină a celui ce adolescent, a avut excesiva autoritară maternă (fie ea de bun augur teoretic) - și la antipod, libertinismul tatălui, probabil un erotic. O recitare a romanului «Cuvintele» de Jean Paul Sartre, poate ar ajuta la «decodarea» acestor mesaje de adâncime ale unui roman original, splendid necesar mai ales generațiilor tinere, care se apără instinctual riscant de tembelismul modern, de canoanele «secularizate», calchiate, ale conservatorismului la nivel de familie, de societate.

Mesajul educațional al romanului manittian este unul de arhitect răbdător, meticol, convingător și... posibil taumaturgic. Calitățile strict literare ale lui Angelo Manitta ca romancier sunt absolut indiscutabile, talentul narativ fiind consolidat de cunoaștere. Salut un mare roman, un posibil film de mare succes!

Eugen EVU

Grafică de Radu ROȘIAN

....errare divinum est!?

Seniorul Adrian BOTEZ

Interviu neatent la erori cu poetul Eugen EVU

I. - Nu ne cunoaștem de foarte multă vreme – dar con-fraternitatea întru Poezie ne-a apropiat repede și fără întoarcere...și parcă, acum, ne-am cunoaște de când lumea...De aceea, am și zis, cândva, că „Poezia este șansa de mântuire/re-armonizare întru DUH a umanității”... Pentru că personalitatea dvs. poetică și culturală (de Ambasador cultural al județului Hunedoara și Prinț al Poeziei-Deva) a fost prezentată, pe larg (cu excepția aspectelor care-l revelează pe sculptorul straniu, Eugen Evu...), în numărul trecut (numărul 19) al revistei CONTRAATAC, cred că nu mai este nevoie să insist, pentru cititorii noștri, pe datele dvs. biobibliografice, pe opera dvs. poetică și jurnalistic-culturală de excepție (din zeci de reviste “de hârtie” sau electronice), pe faptul că sunteți mândrul cavalier și splendid-încăpățânatul (greu-încercatul de săcătitoarele probleme „moderne și contemporane ale finanțării”...) redactor șef fondator al europenei și mirific-româneștii reviste hunedorene NOVA PROVINCIA CORVINA, și nici asupra sumedeniilor de premii, românești și internaționale (premiu de mare prestigiu, precum Premiul Novalis-Kreis-München, sau ultima Coppa d'Oro, decernată dvs., în 2007, la Cellere-Italia, titlul de Accademico e Delegato del Convivio, Sicilia-Italia etc. etc.), sau prezențe în diverse antologii și dicționare, lucruri care vin să confirme valoare de excepție a Poeziei eugeneviene...Ă propos de poezia dvs. – înainte chiar de a apărea mirabilul dvs. volum, Neauzit de lumină - revista CONTRAATAC s-a grăbit să publice, în paginile ei, darul dvs. regal – poemul Chimion Alchimion...și cineva (un poet, și el...) m-a întrebat: “Ce-o fi gândit Eugen Evu, când a gravat, pe porțile eternității, acest poem, precum fluidurile cosmico-eterice?” Trecând peste orice teorie a “to poiein-ului” (actului de demiurgie misterioasă a Poeziei), mă alătur și eu preanaivei, poate, întrebări: “Chiar așa, la ce v-a zburat gândul, către ce constelație s-a îndreptat țeava armei dvs. revelatorii, domnule Eugen Evu, când ați iscat acest arhipelag de misterii alchimice – <<perla Coroanei>> volumului Neauzit de lumină – poemul Chimion Alchimion?”

Răspuns EE: Dau binețe nu din mers acestui „atac” sub meridianul frunții mele și primesc - fără ipocrizie, - subtila metodă –stimul de a mă atrage direct în fluxul amplu al mentalului dvs. prin inducție... coparticipativă. Vă previn că nu îmi caut cuvintele, de unde mea culpa dacă voi avea uneori formulări prețioase, deformația mea poetică: sunt înnebunit de CUM spun aproape ca alții de CE spun. Enumerarea de mai sus ale unor recunoașteri o iau drept joc așa cum e însăși creația: jocul acreditării (sic, n) față de cel ce va avea răbdarea de a ne citi. Am o colecție de astfel de atestate, dar sincer să fiu, ele sunt stingheritoare și un reflex ce disimulează mai degrabă inhibițiile provincialiste, impregnate de sistemul trecut. Tot

țiganu-și laudă marfa, iar marocul acesta abia de acum devine consumism. Ca să nu deviez însă, voi colabora cu textul Dvs literalmente, prin spontaneitate. „*Darul meu regal*” este un poem sub starea indusă de „onirismul” unui interspațiu dintre „veghe” și „vis”... Prin ani, am scris câteva astfel de texte în care melosul ancestral debordează în rostire-scriere mantramică și incantatorie, e o mantică, o divinație pe care o atribui – după îndelungă auto-observație, zestrei genetice familiale dar și memoriei stocate a empiricului ce sunt. Orice explicitare prozaică a mea ar duce în derizoriu, sau ar voala de fapt acel straniu ființial din care vine împusul „creației” poetice. Sunt un incorigibil uimit, un om rezonant, un om al mirării. Astfel că mi se poate reproșa de a descoperi americile arhaice, căutând indii noi. Însăși viața ne este ceva ce redescoperim zilnic și mai ales în mărire închise ale memoriei cromozomiale. Ei bine, mutația-metafora unei lumini care nu aude, e un artificiu de recuzită în scrisul meu: desenul de pe coperta susnumitei cărți despre care ați scris unic, are cheia lui: omul – un Einstein fără limbă scoasă ca un pezevenghi hystrionic! - în noapte, artificii sugerând explozia unor galaxii, sau jeturi de nave ...paleoastronautice din spațiu spre omenire ...în colțuri vagi reprezentări descifrate recent de tăblițe în Sumer: scene cu Anu-naki, în care vedem cu a fost creat omul hibrid de către niște ...îngeri-ing-ineri? (Geneticieni... Poemul Alchimion și alte câteva din cartea-album (aparent eclectică, dar de fapt modulară- compozită) – pare departe de o așa sugestie mai degrabă științifică, de astrofizică, cosmo și antropogenetică. Dar nu ! Poezia este revelație și starea aceea intermediară, a treia, este una rezonantă, telepatică.

Poate este o transă autoindusă, exercițiul acestei aparente spontaneității, iuțea gândirii față de încetineala de ninsoare a trans- scrierii (trans- scrierii în sensul de scriere a transeaticului)- zic „ eu sunt în interiorul textului/ ca în interiorul ninsorii”,- o captare a sferei armonice sau haloului cuvântului în „ poieion”. Tema poemului este pe matrice epopeică populară, relictă a paideumei entității mele „ coborâte „ din Muntele Sacru. Energetic sunt prin naștere impregnat din spațiul sanctuaric protodacic: resimt fizic (!) asta când mi se reîncarcă de singure „ bateriile” în scurtele incursiuni prin satele alor mei, pe Strei, pe Dzierna ori pe Mureș – în amonte ....Păstrăvii care sar la cascade pentru a urma invers calea spre cuiburile cu icre în apa vie – sunt la fel cuvintelor- conceptelor de la care pornește starea asta de auto-mantramism ca efect feed back (?), terapeutic. Sper să nu deranjez cu astfel de formulări. Alchimia din însăși numele plantei vindecătoare de inimă (...) chimion, este speculativă; tema, zic, este a erosului mito poetic: o față din copilăria mea a murit fizic dar revine sub incantația unei rostiri de „des-fermecare” – în care comit formulări șocant explicit științifice (!) spontane și ele, ea vine ca o rusalcă eterică ființă pentru a se contopi mistic cu bărbatul - feciorul vădov. Și nu știu de unde vine dar devreme ce am gândit asta, am pus în pagină acest barbian sau heșdeian poem, înseamnă că el e viabil și ia trup în morfogeneza poieion. Vraja rostirii este un sens al

lui codex aurea din memoria sufletului nostru. Oratio vechio vine polifonic, dar este silit să curgă prin vrana îngustă a crăpături din stâncă. Poetizez, deci poezez, creerez, nicidecum creiez. Inteligența materiei (sic, n) este aici păcat original. Nu cred că în multe limbi care fragmentează ireverisbil (?), **The primordial language** antedeluvian - nu știu de există un mai fascinant tezaur lingvistic din care poeții români se înfruptă. Oralitatea dainelor de anțărț, prelungită ca aprofundare a memoriei prin dobândire, a culturii noastre noastre (folclorice- literare) va fi răsturnat Carul cu mere și ciubărul cu stele în ogradele semioticii pe care o stăpâniți cu atâta fascinantă intuiție, cred că tot prin gândirea eminentamente poeion.

Arhipelagul este în noi, memoria freatică în noi, filoanele de adâncime în noi, poezia este fântânerie în astfel de poeme și există cum spun anume spații energetice sacre, știute de vechii întemeietori de mănăstiri. M-am pomenit cândva tot ascultând bătrânii că am anumite „*abilități*” pe care un troglodit mi le-a recunoscut ca blam : parvenitismul aceluia și hiclencia de „*grecotei*” – cum găsec în colindele laice din Ardeal, este alogenic și intrus în sacralitatea ființei colective a unui spațiu opturat pentru el, deoarece e bolnav de sine . El atribuie astfel insultător și patologic altora, ceea ce arde în el și îl macină: îi e frică de sine. De aceea e un „*cuceritor*” fluturând doctorate pe bani și conferind la răndu-i diplomuri. Greco-teismul acesta este ceva asemănător cu recentele ospeții ale mediilor noastre bruscdemocratizate, în care avem analiști și crainici din fanarul actual, ba chiar din kongolandul sârmanelor pustiiri paideumatische. Divinul (?) critic recita terifiant cum știți, de tot nebun „Eu sunt grec!” Adică noi suntem greci ? Păi cei cca 60% de origine alții din Istioria ...sunt doar pentru că scriu în românește, greci ? Dl Niki Apolzan care stă gata să ne dea de la buget o istorie de vreo 2000 de pagini, o fi grec ? Că după numele real.... Românul săracul când a tradus bine știa el de ce exclamația fanarotică „*ti kallos*” în „*ticăloșie*”, oare ce va fi vrut să spună ? Vezi, nu-ș-ce am de o vreme cu grecii, carvazacă am ce am n-am cu ideea lor fixă că Zamolxe a fost sclav lui Pitagoras, nu elev ce e altceva. Ca să vezi, tocmai „*se dă*” la un post privat TV emisiunea lui Dandanache care suportăm să ne dea lecții de democrație. Iar un conviv libidi-gnostic felcer de Mogoșoia și sfertodoct-or îngălat, îi ține isonul la tzambal mai abitir decât Tzândalâ lui Nietzsche ...

Ce Ionpribegi ne spurcă clipa, ce *lichenism*. Iar un „*ov*” care s-a transformat în „*oiu*”- mare analist juisează șifcăvit parentalnik despre manelismul în metastază prolificitate actual la toate palierele.

În fine, eposul îmi este accesibil uneori tot din interior, unul de extracție sau de izbuc-nire și singur mă minun(ez) de ce spune singur rostirea, orânda melosului fie în modernitate ...abstracționistă. Sigur, nu îl am idol nici pe Onir, nici pe Endimion, sigur, mioriticul incipient al cărților-via Blaga- a trecut la extrema atitudinii Săpânța... Concluzie: astfel de poeme-poeseuri sunt dezvoltări de profunzime în hlamida de magician a neliniștii metafizice pe care o resimțim felurit dar aceeași. „*Ard în iubire/ și*

iarba care crește/ în urmele focului/ o numesc poem/” scriam în 1970 la debut ...Iarba pe care o numeam „ spaima giganților”. Iarba ca memorie stocată a luminii, iarba etimonului de prelucă sacră, de codru verde și de foaie verde spunere....Iarba care imită talazul oceanic din care a ieșit cândva asemenea nouă...Verișoara gramineelor, visul deșertului, cum și ninsoarea...Redefinirea este adamică și ea înnoiește actul divinal al numirii, al botozului, darul – harul creatorului întru a-i face parte de atribut dumnezeiesc. Și așa mai aproape. Și astfel mai dincoace.

2. -Regretatul poet și om de cultură Valeriu Bârgău a strâns/scriș, între 1982-1987, materialul pentru o carte care i-a fost publicată postum (prin grija pioasă a soției sale, poeta de mare sensibilitate și jurnalista de curaj civic, Mariana Pândaru-Bârgău): **GENERAȚIE ȘI CREAȚIE** – apărută la finele anului 2007, la Editura Călăuza v.b., Deva . Acolo, în 62 de interviuri (luate unor oameni ale căror nume spun și azi destul de mult culturii... - dar, unele, și pseudo-culturii din România: Stoiciu, Cărtărescu, Dinescu, Cristoiu, Nedelciu, Gabriel Chifu, Mihai Coman, Marta Petreu, Elena Ștefoi, Rachieru, Constantin Sorescu, Cușnarencu, Simuș, Băciuș, Zubașcu etc.) , descoperim caracteristicile, destul de ferm trasate, ale generației optzeciste...: o generație de entuziaști ponderați, care nu uitaseră, încă, de decență, de curajul și onestitatea necesare dezvoltării atmosferei “intimului DUH”, dar și a agorei...O generație care știa ce vrea și care încerca să vadă pe sub suprafețe...Mai ales, o generație pentru care cuvântul “**SOLIDARITATE DE BREASLĂ**” (dar și “**solidaritate umană**”, de multe ori... - haideți să ne facem că uităm delațiunile și trădările...pentru că delațiunea/trădarea nu țin/e de o epocă, ci de **materialul prost al individului**... - iar o epoca sau alta nu fac decât să catalizeze într-o actualizare un “dat al firii”... - **atunci, acum și pururea!...un lingău de-atunci a rămas o ... javră de-acum!!**) nu dispăruse, nu se desemantizase complet...Dvs., debutând în 1970, sub girul glorios (și alduirea sacră!) a(l) lui Ștefan Augustin Doinaș – vă considerați un “optzecist”, sau un “șaptezecist”... - sau nu prea dați multe parale pe această “periodizare” istorico-literară?! Există, totuși, după opinia dvs., o generație “douămiistă”...??? - ...și dacă da, prin ce credeți că s-ar caracteriza ea? Vă întreb asta, pentru că generozitatea dvs. deosebită v-a îndemnat să-i ajutați a debuta pe foarte mulți tineri (și chiar foarte tineri...), mai din Hunedoara, mai din Ardeal, mai din toată Țara Românilor...

Răspuns EE: Am scris recent niște marginalii despre cartea asta. Știu – am fost mulți ani foarte apropiat de Bârgău, e prea recent totul, după ultima lui privire care devenise cuvânt mut, terorizat de recidiva primei paralizii și tot ce a urmat. Odinioară, am fost colegi la Hunedoara, unde veni „pedepsit” de imunzii ceiști – fusese elev la o școală și – cum zicea eil-încheietor de puton...Cel ce duce în spate țintele cap de om. Dintr-o familie extrem de săracă, periferică Bacăului, ajunsese elev cazon și acolo ceva i s-a

întâmpat, cert este că a revenit în civilie, venit cu un cufăr de lemn la Hunedoara și a făcut parte din cercul nostru clubar, unde caracudele staliniste se gălceau „ dialectic” cu noi, cei tineri și rebeli. Erau , ca să aveți o idee, Iv Martinovici, venit din Ploieștii lui Apolzan Niki Manolescu, Nicuță Tănase, dramatic-exoticul, o vreme chiar Constantin Chiriță (scria romanul Oțelarii, replică la „Așa s-a călit oțelul”), erau Vasile Nicorovici cyare ajunsese a fi predat în școli (!), era și un inevitabil grec, om cultivat, de-al lui Manolis Glezos, destul de rafinat, erau însă și Dan Contantinescu-din cercul de la Sibiu și eminent translator din Rilke, Enzesberger, Lasser Schuler, Holderlin, voila ! Pe vremea aia asta era o conspirație. Erau cărțile la care ne-am deducit și noi, teribili rimbaudieni sau traklieni, labișieni – oarecum – și culmea, era un evreu ultra doct Otto Stark, prin care l-a aflat pe Khayam, Saadi, o , Doamne ! Și citirăm în samizdat Așa grăit-a Zarathustra dar și „ Răbdarea la români” , aberația lui Marx, ca tot ce a fost el și agonizează încă balauresc.

Ei bine, Bârgău fu angajat – ca și Mariana Pîndaru mai târziu, la „ sârmă Blooming”, laminoare, și elev de liceu la f.f. ca să recupereze studiile și să aspire spre o facultate . El fiind în acel regim al „ reeducării”, necalificat și zadarnic insultat a se „cuminți” ... Ne-au asmuțit ani la rând securiștii din zonă și București, Timișoara, unul contra altuia. O vreme el își trăi viața de romantism revoluționar la Hunedoara, apoi s-a mutat la Deva...dar și de frustrat traumatic în acel trecut de care se revendica încrâncenat a cucerii lumea... Deja aveam câteva cărți proprii fiecare, când la un „triaj” activisto - securistic la Deva, Al Brad (prof.univ., fratele lui Ion Brad, de la Academia „Ștefan Ghiorghiev” ne-a vrut studenți și ambii am fost supuși unor „ dezbateri tovărășești” la p.c.r.-ul județean... Unde amândoi am fost respinși din motive de „dosare”: eu al tatălui meu, fost pastor regional pentecostal, el cu tinicheaua devenită butoi de benzină: ambii ținte ale acelorași obedienți zeloși turbați anchetatori care ne hărțuiau cu osârdie dementă deoarece eram „ostili politici partidului și statului nostru”. Recent am obținut cele 4 dosare cu 460 de file – un infern pe care nu am cum să îl mai scormonesc, gunoiul e prea pestilențial și de aceea uneori sunt radical, sunt scârbit de unii care acolo sunt iude iar în „ viața literală” din zonă se dau disidenți sau „ rezistenți” prin cultură...Nici o solidaritate nu am simțit în acești ani și nici înainte. Nici măcar o recunoaștere rușinată a lașității și răului ce mi l-au făcut mie și familiei mele. „Promoția 60”, ai ales, aia care menține în față și acum TUPEISMUL visceral și „face reformă” în politichia and kurtula romulanilor . Valeriu Bârgău a fost temperamental la extrema mea, dar am umblat editurile și redacțiile, împreună, ne-am tot cicălit sau concurat, dar am fost prieteni . Era suspicios și avea motive. Era capricios și avea motive. Era sceptic și avea motive. Era talentat și rupea din el texte colaje, paradoxale, poate optzeciste... Ambii aveam să ne luăm calea auto-perfecționării în absența acelei șanse... academice. Trăiam într-un mediu cvasi- pro©letcultizat. Am

avut șanse de a fi citați de redactori buni, promovați de ei, inclusiv în edituri. Am fost împreună repetat la un Mircea Ciobanu, la Preda, la Caraion, la Luceafărul, România literară... Ion Horea ne-a iubit, Ion Gheorghe idem : cu Bârgău și Gheorghe (ce mare poet în „Vine iarba”!!!, fie și în „criza lui cubaneză”... ori în Megalităce ...) o luase razna la modul uluitor de frumos: am fost, zic, pe Valea Prahovei în sus, unde ne-am jucat cu el, am ascultat împreună un corb de câteva sute de ani, cum să nu îl crezi ? Nevermore de corb ce suntem! Numai pe Nichita l-am cunoscut fără Bârgău, ci prin Mircea Micu, poet născut, ci nu făcut.

Bârgău se atașase „strategic” de SLAST și Tribuna, unde promise ca și Coșovei – junior, rubrică. Ținta: generația lor. Eu eram unul interferent, dacă m-ați întrebat. Așa cum sunt și acum. Un smintit s-a luat de mine deoarece am participat la o dezbatere foarte bună despre potmodernism. Ulici definește clar problema, în prefața vol I al Literaturii Române Contemporane – nucleu ce ar fi putut fi al unei Istории. În fine, Ulici nu l-a înțeles, așa că Bârgău, s-au înjurat și etcetera, nu s-a împăcat cu el niciodată. Dar când a auzit că a murit tragic, i-a părut rău. Și în schimb, l-a norocit Ion Caraion, cu toate că despre articolul lui despre „Fabulosul râu” din Jurnale vol. I (înainte de plecarea în Elveția) se poate vorbi (are comentarii paralele de subsol care contrazic ce spune în pagină, era un caustic cum e bunăoară azi Gheorghe Grigurcu , în opinia mea ...) așa că Valeriu a fost premiat la prima carte de către CC al UTC ....Maeștri la Flacăra erau Păunescu (pe care Valeriu nu l-a înghițit., deși era încă ponderal acceptabil) și mai ales alt pasager protector: Nicolae Stoian...Dramaticul maestru al unor Cristoiu, Nistorescu, Roșca Stănescu acum pe cai, și altora care azi sunt, pardon, mogulii ai presei . Dar să tai aceste amintiri și să răspund concret: Bârgău care dorea să fie inclusiv un istoric literar, cumpărase ceva rar atunci, un magnetofon, și lua interviuri celor din fieful Slast și Tribuna – floarea optzecismului. Apropos, Florin Iaru a declarat că optzecismul a sucombat în 1990. Eroare . A puia și un anume distrofism, niște „directori de conștiință” care parvin și în scrieri, și în edituri ce promovează subcultura și grafomania uneori abjectă. Cei autentici post-moderniști, cel puțin atitudinal – fără devianțele unora în dihotomice sub-curente de subcultură (sau lichenism) erotomaniac al câtorva, să nu dăm nume – și fără „ emanația” douămiistă de aceeași coloratură, ... Optzecismul e-n floare- dar au apărut și aberanții- Inclusiv solidarismul- nota bene – atunci un fel de rezistență prin ...apartenență- sau post-labișiană (cenaclul literar „Lupta cu inerția)...știa că Bârgău a avut la Hunedoara un numeclul „mama răniților” numit „ Lupta”, în vreme ce eu fondam unul cu numele Lucian Blaga ? Dar stihia lui Labiș, de care Nichita se plânse în Tribuna că „ atâta vreme cât Labiș a trăit, eu nu am publicat nimic” / ce superbă formă de venerație, nu?) - solidarismul zic, este funcțional, dincolo de decadența unei părți în cărdășism pătimaș sau aroganță în a fi ori ba „ disident ,, ,, contestatar”; etc . Bârgău așadar a

interviewat glosând apoi totul și Mariana a mai recuperat câteva nume de prin sus numitele rubrici găzduite, dar nu a mai apucat să publice cartea... Sigur că unii cuprinși acolo nu erau decât o reacție de generozitate a editorului Valeriu Bârgău – față de cei ce tineri fiind atunci, mulți ghiorghidizați cu adevărat, asta așa, ca probă de grațitudine. Căi unii au rămas ce sunt , bunăoară bunul lui amic Ioan Adam sau cîțiva moldoveni de-ai lui , răzăși cum se penes-curcanau ei , e altceva . Valeriu nu a fost ingrat. Cu el am stat de-o vorbă la ceaiuri (el nu a prea băut „ la viața lui” dar eu „ cam băusem” – până-n ultimele lui ceasuri. Valeriu venea aproape zilnic la mine, la biblioteca județeană Densușianu, unde eram salariat pasager și navetist. Era tragic lovit de primul atac și se transfigurase total. O așa foame de viață și de performanță rar am întâlnit. Era un timid care persifla cioranian mai totul. Era un încolțit : eu *știu cel mai bine dintre toți „confrații” din zonă.* Era colocvial și ne făceam planuri de iarăși-tandem.

Nu mai eram „*singurul talent de care mă tem în acest județ*”, ci uman-copilăresc: se temea de iminență... Și ea veni și soția mă chemă la spital, unde am fost, vai, în familia acelei groaznice clipe. Apoi au venit dricarii, cioclii și aciuășii, iar eu am fost îndemnat să fac ceva foarte greu : să scriu chiar pe masa casei lui necrologul. Nu știu cum am ascultat de Mariana să fac asta . }mi dau peste gură să opresc,iată, acest „ in memoriam „ care va trebui să mai rabde o detașare, pentru a fi nevirusat de emoție. Există apoi o decentă a amintirilor cu cineva, pe care nu o voi încălca niciodată. Am parcurs repede și stupefiat un caiet al lui Valeriu Bârgău, un jurnal de salon de urgență, la primul atac: ar trebui editat dar nu eu sunt cel ce o va face. Mi s-a spus că are de gând L.I. Stoiciu să prefăteze, în fine. Ar fi o carte cutremurătoare, este acolo poetul terorizat teribil de soarta omenirii, de istoria imediată, culmea, un suflu incredibil de mesianic, ceva greu de psihanalizat. Scrisese ca și alții „ Apocalipsa lui Bârgău” (m-a ascultat și a titrat doar a lui Valeriu), dar acel caiet este chiar o apocalipsă, deloc ioanică și deloc a revelației: or dacă vreți a revelației poieion, înfrigurată și cu text bandajat prin care bușnește sânge. Ar mai fi multe de pomenit, dar rămân la aceste tresăriri prilejuite de întrebarea Dvs și de cartea post - mortem. Judece alții.

3. - *Revista pe care o conduceți, la Hunedoara, NOVA PROVINCIA CORVINA, dovedește că, chiar neintrată, încă, oficial și dinamic-eficient, în UE, România Culturală are și poate dezvolta autentice valori de “export”, de circulație CEL PUȚIN europeană. De ce, însă, aceste valori ale culturii și, mai ales, ale literaturii române – NU CIRCULĂ, ÎNTÂRZIE SĂ SE AFIRME ȘI SĂ SE IMPUNĂ? Sau – nu circulă suficient, nu circulă spre celebritatea unui Premiu Nobel pentru Literatură, de exemplu?! Să fie de vină doar limba? Să se adauge și tembelismul responsabililor guvernamentali cu Cultura, dar și ai MAE, în România? (Nu pot să nu vă informez că MAE, prin DRRP – Direcția pentru Relațiile cu Românii de Pretutindeni - a dat “aviz negativ”, acum puține*

săptămâni, **ULTIMEI REVISTE AROMÂNEȘTI DIN ROMÂNIA!!!**...-
“**Dimândarea**”, cea cititorită și păstorită, până acum, de titanul patriot și om de cultură, dl. prof. **HRISTU CÂNDROVEANU**). Să fie și un sentiment de autosuficiență al scriitorilor români, care se mulțumesc a se citi între ei? Să fie “secetă” de traducători (**BUNI/CONVINGĂTORI**...nu “la normă”...!) ? Să fie toate astea...plus “încă multe”...?! - care **ANUME**???! Ce le lipsește, esențial, românilor, ca să demonstreze lumii că literatura lor este, în general, chiar peste standardele de valoare ale multor țări cu autoritate culturală supradimensionată , în lume...? Toată lumea se extaziază în fața unui Paz sau Marquez, dar nimeni nu-l mai cunoaște (**NICI MĂCAR ÎN ROMÂNIA!**) , pe un Ștefan Bănulescu ...A.E.Baconsky sau Labiș sunt “ocultați” **dintr-un motiv**...Radu Gyr ori Adrian Maniu și Aron Cotruș **din motive, zice-se, diametral opuse**...și rămân, în felul ăsta, relativizați criminal până și Goga, Argezi ori Blaga... - dar, de un timp încoace, nici măcar geniul eminescian, ori cel sadovenian, nu mai sunt făcute cunoscute măcar românilor...**d-apoi Europei/Lumii**...?! Și nu este de vină **DOAR Programa școlară de Română**...Eu zic că funcționează “omerta”-ul (oficial...) pe invers, în legătură cu anumite valori autentic-românești... Greșesc mult, probabil...

Răspuns EE: Doamne, câte întrebări într-una singură ? Gândiți poliedric. Aromânimea, ce subiect teribil pentru un mine ce sunt. Un mine însumi ce sunt. Mă botezați cu tulburări întru ce ? Limpezire? Mă supraestimați dar acesta e riscul dvs și măgulirea mea. Despre revista Provincia Corvina te rog să amânăm povestea . Sunt bucuros foarte că ați semnat materiale esențiale și sper să știm unii de alții în viitor, cât o mai editez. Despre armânime ...iarăși mi-i greu acum să opinez, dar știu că politica statului de la București a fost mereu una de trădare a originii românimii revărsate de istorie în vitregia fără egal a acestui exod încremenit.. Blestem pe capul tăiat al ultimului rege dac? Stigmă? Deși...

Poate că un nume devenea acum, profesor chemat ci nu făcut, vă spune ceva în subiectul armânimii: Bîrsoan. Voi încerca să vă fac legătura. Cu ani în urmă mi-a dăruit cartea lui de doctorat în domeniu, o cappo-d-operă. E un areal în care nu îndrăznesc să calc decât cel mult amușind. Nu zic că nu vibrez la acest vast subiect...Dar am limite, pietate și sfială firească. Nu sunt erudit, ci doar ...înrudit. Neam de neamul meu suntem Nostru. Desigur. Baconsky? Da, cel din Corabia lui Sebastian și mai ales din Cadavre în vid. Bănulescu ? Un cuvincios pentru Nobel, ,, Încremenit în proiect”, cum gura păcătosului scâpă cioara... Labiș? Sfășiat de hiene și fetișizanți, ucis de stigma care l-a ucis și pe Marin Preda: spiritul adâncului. Eseninul nostru dar și cel ce i-a făcut loc lui Nichita Serghieievici Stănescu să se decică (oare?) de impardonabilul ,, Roșu vertical”- îl am dacă vreți, - și să dea ,, cu boii în albastru” ....Mda. Dar să și audă nenăscuții câini, pe nenăscuții oameni cum îi latră” .Genialitatea? ,, Bolnavii care conduc lumea” versus esențialmente bolnavii care motivează sublim lumea ! ,,

Genii bolnave” (zise un doimn Bîcă recent). Paranoicii de genul lui Dali, și o armată fără sfârșit: Einstein, Orwel, Wells, Wittgenstein, Newton etc. etc.

Li se atribuie, ca și unor faraoni alte boli, boala Asperger. Beethoven, Andersen, Kant, Holderlin, Novalis, Dar și sudamericani finalului de secol XX- remember, Marquez, Sabbato, Eduardo Galeano și încă ... N-am viață de citit cât clipe de trăit. Nici nu mai primește memoria mea cea scurtă. Și simt seismic acest asalt informatic, această modificare a funcțiilor cerebrale indusă amețitor, riscant, de zeul Electron.... Simțul meu de „vânătoare”, în virtual este intact, dar și instinctul ființial al ...conșvierii. Mă tem de prea mult...Plânsul celui ce renaște este același . L moarte va trebui să avem resurse de a râde. Se spune că e un fel de orgasm – un frison prin care senzorialul ne apără . Fiiința SE apără? Spasmul este muscular, dar ceva amintește straniu de un copac ce se auto-smulge.

Așadar geniile sunt îmbolnăviri și bolii i se dau nume, i se schimbă nume. Se vorbește de conexiuni neuronale determinate în creier de probleme patologice : ceva forțează și reface circuitele, rupturile, ramifică și interconectează... Oare auzul fisurat se refac de la sine ?

...Precum în Om așa și în AT-om. Mai sunt, poate vreo mie de nume. Procentul genialilor pare să fie în creștere, suntem în constricția Timpului și totul se accelerează, fie și moartea mult mai harnică, să ierte adjectivul că îl vitregesc ! Oare nu cumva specia e astfel bolnavă? Se vorbește deja de revenirea unui cromozom de doisprezece ....De vibrații ce se sincronizează rezonant cosmic. De venirea unei noi specii, din exterior corelat cu interiorul... Fie primite ca daruri ! Că doar nu tot grecii ni le aduc în cetatea craniană. Geniile cele bolnave – adică ... mai tot ce avem! Efectul Bun versus efectul Rău. Avem cum știți cu supra-Hăruire și la români. Compensatoriu la sărăcie și nevoie din neam de neamul nostru.

Semioticianul ce sunteți mă intimidează și nu pot face nici schiță de paradă enciclopedică. Știu eu și câțiva enciclop(IE)edici – ciclopi cu piedici în gura peșterii lui Platon. Treacă-meargă. Nevermore de corbi, de mama lor!

Apropos „sudalme” polemice de care îmi scrieți undeva : eu nu sunt decât conjunctural palmfletist, l-am plagiat oarecum pe Cațavencul și pe Luca Pitul, deoarece numai așa mă lupt să nu îmi pierd mințile cum Ermil Rădulescu spunea : de atâta realitate urâtă. Descreierată! Dar nici nu voi scrie și apoi să mor după un frigidier beat: „*Va fi liniște, va fi seară*” ... Suicidarii de pretutindenii, nu de ei mă leg. Modificații. Fricoșii de viață. Mă dezleg mai degrabă.

Vorbesc deja în dodii, semn că nu voi trece la alt răspuns, dar nici nu voi dormi sub asediul interogativ ce cu atâta patos...infuzat mi-l inspirați. Să ne jucăm oglindind și poate captăm câte ceva licărind pe același cer din noi, ...aromânesc. Oricum, nu grec. Nici altceva , altceva .

Ne naștem plângând: nu după necesara palmuire a moașei, ca stimul: plângem ca reacție la prima alungare din edenul acvatic și întreruperea de la

sursă a omphamos-ului, cablul submers prin care primeam energie vitală și elementele necesare pregătirii... debarcării. Prima călătorie a omului în cosmosul captiv din Gea.

Eu nu am plâns când m-am născut, așa mi s-a spus cu uimire .. când am fost lansat în real- moarte; o fi ceva cu ființa noastră, care întâi se arată la chip urâtă (bătrână , mumie ?) și asta nu mă mai sperie. Cuvântul Fiu (fiică) s-a întrupat. Primul.Următorul este din femeie, nu mai e din fecioară, așadar e copil. Această distincție se făcea acum vreo două mii de ani, cel puțin la romani...Era discriminatorie, poate, dar legată fiind de problema milenarului drept de succesiune la tron. Era pe când omul imita zeul-dumnezeu și monarhiile panteonice...

Pentru mine extrag o metaforă, ori mai multe . Prima este că acel plâns este reacție la lumină a animalului smuls brutal din mediul dependenței paradisiace- dulce farniente....Din oceanul placentar, filogenezie. Pentru femeie, suferința dăinuie ca stigmă atemporală prin atribuție la o deitate reptiliană....Oare ce căuta pe pământ (?) înaintea omului făcut și continuând până azi, invizibil ori împelițat, superiorul antefăcut, să fi fost acela un homoo-reptilianus, sinteză a milioane de ani de saurieni?

Metaforele sunt speculative. Deductive. Psihanalize. Prezumții. Erori. Erezii. Întrezăriri. Fulgere mentale...

Nouă luni prenatale, nouă eoni? Fractalismul ar avea ce explora aici. Sau poate Ur-sitele erau ațipite. Plânsul este al izbirii de lumină a zilei, a soarelui, nu al luminii interioare, divine. La om e ca la păsări: Holderlin are un poem despre vulturul(natura inteligentă și crudă, care, imediat ce puilor le cresc pene, îl aruncă brutal din cuib: căderea îi ubligă să dea din aripi. Prima lecție este a naturii ...Gaia. Glumind uite că Gaia este la noi un nume pentru vulturoaică. Iar chipul bătrân – urât, al primelor ore o fi sugerat cândva superstiția reîncarnării, sau poate că nu.(În copilăria timpului, oamenilor li s-a zis și „Chipuri”, în Sudamerica...) – pare că era cel ce va mai fi, la moarte, urâțit de erodarea făpturilor gazoase care suntem: respirăm gaze, aerul e gaz. Eterul e de asemenea în noi. Bacovia auzea materia plângând, eu am speculat metaforic: aud antimateria râzând"... Paul Celan are un poem uluitor vizionar: vede asupra unui om pe o plajă o formă - făptură spectrală, sferică (!), sufletul lui, care se bucură deoarece omul de carne suferă agonizând, se bucură că va fi dezlegat de trupul muritor... Câteva lapidare fraze și poate reușesc să vă „explic” cum lucrez cu mintea, pe tulpina inspirației. Altoind.

Oare Cuvântul se întrupează tot plângând? De ce? Ce anume plânge fiecare re-geneză, ciclicele distrugerii într-o reface? Ce știe ființa și uneori ne amintim și noi. Învățând prin dezvățare... din memoria cromozomială... Ceva ne diferențiază de... origini: ni s-a obturat ceva, de unde deducem că pluralitatea El Ohim este temătoare, prudentă, geloasă, vulnerabilă?... Cromo-Zeu-om... At om. Aton. Akenaton. Omozeul. Zoomul. Amețim gematric. Delirăm? Sau ancestralitatea umanului are strangulații

artificiale? Ați privit suturile oaselor craniului? Pare că au fost cândva cusute chirurgical. Sodate pentru a extinde optim carcasa cutiei rezonante cu cerul. Sau dimpotrivă, tiparul cranian al omului adamic a fost prea mare pentru a ieși fără chinuri din femeie: l-au mai diminuat? Delirăm ?

Ce viteză are gândul nostru față de infima „scriere cu apă și funingine”, fraudă așa considerată a Veghetorilor civilizatori îngeri căzuți...O simpatie ar merita pare-se, dacă ne-au învățat câte ceva , să nu fim ingrați. Dar suntem, adică în dizgrație.

Poesia pentru gură-cuvânt este și naștere; este și limbajul inimii (zise și Blaga) dar și cel primordial, codul cel spart, străpuns de entitatea censorială, când „bâlba” ne fu pedeapsă și răzlețire... Adevărata alungare din Eden, iat-o : din limbaj. Știi ceva ? Eu îmi iubesc cărțile ca pe niște cuiburi în care am iernat.

Refluxul hermeneuticii, semioticii, pare să fie recuperativ și delirant ...de unde idiosoncrazia subculturalilor față de un dumneata .

Eu scribul mă las scris, mă las vorbit? Mă mistific întru a regăsi cee ace memoria scurtă dobândește dar pierde zilnic, ori explozează în somn, ca ne semnificativ ?

De demult, după ce am ieșit din învățarea de a compune (...) după model, ai observat că adolescenții începe la noi propensiv cu Bacovia ? inerentă celui nou venit, am înțeles că eram în efortul – ne - trufaș! – de a mi depăși maeștri. Doinaș mi-a spus că se bucură ca de un dar din partea lui Dumnezeu că m-a descoperit. Unicul sfat a fost să nu mai apelez la mauscule – accentuam astfel conceptual, - deoarece „*la dumneata odată rostit, cuvântul devine unici și esențial*”.

Ce șansă am avut cu astfel câțiva sfătuitori, vânători de talente! Școala ne îndopa cu sovietic și cu internaționalistii proletari. Nina Cassian, Al Toma, Sahia, Maiacovski, Șolohov, Olga Bergolt, Maria Banuș (sora lui Max Bănuș), Porumbacu, Baranga, Breslașu, Ben Corlaci (da, omagistul apoi marele fugar disident, ca și ninocika cassian nonagenara de la New York) Dan Deșliu, M Beniuc, Vuictor Felea, Florin Mugur (da, jumătate de onirist pe jumătate de cenzeni schiop de la C.R. – care mi-a făcut pierdut un proiect liric, cum altul, mai încoace ... Pierdut, adică împins la vreo instanță vigilentă doctrinar?)... Programa de învățământ ni-i vâra inclusiv în rusă, pe ăștia... Pe Letiția Papu, pe Vasile Nicorovici (a fost câțiva ani la He George Sidorovici, pe Al Toma, pe Virgil Teodorescu (da îmblănitul oceanelor de mai târziu)... Hunedoara, cu Nicuță Tănase, cu Ion Băieșu: erau directori de in-conștiință... Eminescu era trunchiat și explicat comunist. Caragiale ne-a mai mult otrăvit, grila lui e un șperaclu care va deschide cațavenci, dandanachibrânzovenești în orice regim demagogic și fanfaron. Ca și Ionescu, din păcate. Metoda e parșivă - va pune mereu „pata pe vicii”, necum stimulativă, cum ar fi fost a lui Gyr, Crainic, Goga, Eminescu cel tot.

Nici mai încoace, Caraion, nu joacă cinstit : ci în cheie dublă. Cheia dublă e altceva decât cheia franceză.. Nicidecum cheie de boltă. De Blaga

aflai abia prin anii 65...Nici Călinescu nu era. Mă mir că exaltatul lui poem „*Eu sunt grec*” nu a fost tăiat de staliniști paukeriști și jdanovicioși. Proletcultiști ? Ba bine că procleultiști !

O, Doamne, cât am pierdut noi în vechiul sistem, față de ce informație avem azi ! Avem acces la „fructul interzis”? Asta mi-e de-ajuns pentru a acuza totalitarismul: nu doar pentru mine, ci cel puțin pentru generațiile alor mei. Ființa se autocontemplă și nu prin onirism, misticoid, duplicitarism, bardism, ci prin cunoaștere și deci re-cunoaștere. Prin oglindire suntem în Dumnezeu. Putem fi și noi dumnezei. Biblia este grafiată cu „d” mic, dar Isus a vorbit fără discriminarea sintaxei: d mic nu există e doar o frică de traducere - remember: din greacă... Așa cum atunci totul era grecizat, se englezește azi. Barbu sua Khayam, ori Solomon Marcus ar fi bine să ne fi dat cheia sublimă: dintre Pancreator matematician-arhitect și cel Visător-Poet. Dar noi avem darul de a întrezări. A întrevedea. A anticipa. Abstractul poeziei nu este blamabil, ci de elogiat. Este codex de inițiere . Dumnezeu își amintește prin operă: doar acolo, în opera lui deplin vie ubicuă, în inteligență- poate fi dedus. Nu ne e de ajuns spre a nu ne mai teme de re-moarte ?

Am urmat întocmai –și intuitiv- deductiv proiectiv –prin oglindire - ab initio- apoi regăsind asta și în carte – sentințele oraculare ....Oraculare ? Revelatorii. Dar și empiric. Grecii sunt vicleni de la alții, predecesori. Și evreii sunt așa, ohoo, dear tot de la alții, de la sumerieni...Mai încoace, latinii care luară de la greci, care greci luară savuros și de la egipteni, poate de la Saurid... Ce-i aia sincretism în reglă și în istorie ?

Ce-i aia globalizare, dacă nu Recidiva, refacerea tentativa accelerată acum de re -conquista a Limbajului – Cuvântului Întropat în Lume (FIE , și a fost ca să fie) – primordiei? Repararea și recuperarea Condiției din care am fost expulzați? De pluralul El-Ohim, cel gelos, ca să nu devenim asemenea lor ? De ce nu-mi dă pace această problemă ? Promisiunea de Pace Vouă e referitoare la altceva, nu la pacea pe care eu o neliniștesc cu întrebările de acest fel. DE CE ? Alchimionul meu e și un descântec din mitul universal gemelar: abelcainismul sau cainabelul de care am scris ...). Gemelarul narcisic, gemelarul tuturor miturilor codificând ceva de neatins decât prin efracție? ...el-ohimic? Este această entitate plurală (sic) un substitut? Demiurgos? Îngerii - ingineri geneticieni ? Etimonul ING (ENG) să fie un întâmplător butucul „ viței inginerești”? Pe urmă acest Uriel și vasta panoramă a alfabetului străpuns (sic) și iată-mă delirând sinelui meu și sinei dtale, sau invers ...despre ce? Despre Noi care suntem UNU – în – multiplu. Cea stranie analogie s-a făcut între comportamentele similare la oameni și grupurile de păsări, turme sau insecte – roiuri...Funcționând la fel încât par părți ale unui unic organism. Eu empiricul și eu omul rezonant eram cu abecedarul acela stupid în trăistuță- am prins și creta și tăblița romană !) prin anii 50, când umblând desculț prin miriște la vitele moșului, observam ciudățenia asta: nu mă dumiream (întrebam DE CE ?).

Stolurile de păsări de deasupra holdelor, zburând în formație compactă, își schimbau instantaneu și brusc direcția, de parcă erau o pasăre unică!

Habar nu aveam de legile geo-magnetice, de interconecționare, de rezonanță, de câmpurile invizibile...Dar eram în câmpul pășunii, eram la păscutul vitelor, păscut cumva de te miri ce vibrații deo-prezente...Suntem în plin(virtualmente) interiorul textului de parcă el este corp viu , manifest în vorbire, în plin esoterism? Fie !

Iată fulgurația mea – dacă nu e un abuz să zic „ a mea” , devreme ce este a ființei inteligente...Altundeva masculinul Duh era numit le feminin: Sofia. O fi posibilă operația de transsexualitate în această deviantă întrebare a eului? Sau a supraeului ?

Ce paradă a derizoriului, sufocantă, este în jurul nostru și eu n-am ce face, omphalică făptură (făcătură, dar nu ! născut, ci nu făcut !). Textul în interiorul căruia rezonăm, să fie hermafrodit ca tendința de netezire, de continuitate versus D.V. - „ Deal- Vale ondulatoriu?

Ce furtuni magnetice m-au devastat odinioară, ce dor de mine însumi, cum scriam: ca să înțeleg DE CE ...Să nu rabd până-cum se promite-moartea îmi va arăta. Sieși,poate, ci nu purtătorului, sărmanului nostru trup teluric. De ce avem nostalgia asta a nemuririi? DE CE ? să nu ne consolăm? Cine anume își dorește recuperativ sau expansiv (...) o durată smulsă condiției deja date. Pare-se ireconciliabil, ca un fel de conflict cu un sine mai amplu, dacă nu infinit. Plânsul pruncului lansat în lume, să fie râsetul și cântecul de mai târziu, poesia existenței noastre? Oare de ce omul biblic, în general, nu râde ? Și de ce – mai ales la secte- această morgă și acest refuz *la veselie, la destindere, la o clipă-uitare de boli, de murire ?*

4. - *USR-ul a zis că va organiza lecturi publice, pentru a-i face cunoscuți românilor pe “homerii” și “shakespeare”-ii lor...Și a organizat...și organizează! Eu am participat la așa ceva...Vin, la Casa de Cultură a orașului/municipiului, scriitorii (nu toți, că invidia e mare...), plus ceva plevușcă, dintre cei care, precum peștii piloți, se țin de coada/gura scriitorilor...și cam atât...”CUM SĂ SCOȚI ELEVII, LA LECTURĂ PUBLICĂ????!! DOAR ESTE DEMOCRAȚIE!!!!* – urlă, parcă, hmmm... - *cu o satisfacție victorioasă, că-i pot feri pe tineri de contaminarea cu DUH, responsabilii învățământului și ai Culturii...Nu neapărat să-i „incolonezi, doi câte doi”, dar ceva ...”promo” mai energic, măcar...Pardon, “democrație” a început să însemne, oare, procesul de timpire/tembelizare, re-analfabetizare și re-bestializare a tineretului.*

Răspuns EE: “Contaminare cu duh”, sintagma îmi amintește incriminatoria “infestare religioasă” s securității și activismului dejist și ceaușist. E un război la toate palierele și școala ar fi trebuit, cred, să nu fie despărțită de cultură, ca minister, ci să fie în treimea : patrimoniu -religie- educație: adică învățământ. Elevii cred încă de mici, în inocența lor, că toți scriitorii sunt niște morți...Anecdotic, o jună admiratoare de a mea îmi

spuse: eu vă iubesc cel mai tare pentru că-mi plac nespusele poeziile dumneavoastră și deoarece ...sunteți viu”

Mi-a explicat cum stau lucrurile, așa că am glumit îngrozit: poate că într-o zi voi semna cu numele Eugen EVIU”

Te(ve)mbelizarea sau cablagizarea vine prin ecranele din care a venit și lovitura de palat –partid, sau cea mai mare rotație de cadre din istoria etcetera. Vine din pornoizarea, din cinismul josnic al „ reformatorilor” de speță sau descindere post- ceaușistă. Remember că nu degeaba ideologul de curte Codoi era supranumit Dumitru Popescu- Dumnezeu. Liota uteciștilor și rămășițele jalnice ale celor ce pot fi găsiți ca lideri ai operelor politice până-n 1989, în DEX-ul ultim editat de ceauși, au fost pârgjhiașii care s-au ocupat de implementarea acestei conspirații antinaționale fără precedent. Și prăsila tuturilor securiștilor parveniți la controlul „ istoriei” ; iar inspiratorii alogeni au jubilat și sunt pe cai. Totul a fost schimbat așa : pe ici, pe colo, prin părțile esențiale) sau non ?) . Iar radicalismul naște și el monștrii, deoarece extremele se ating. O demo(n) creație distrofică. S-a aruncat copaiia cu zoaie cu tot, dar și cu pruncul?

Țara lui Râșu-Plânsu ? A lui Papură Vodă ? Bulă și îmbulinările. Catarsis prin lepădarea pielii șarpelui. Patrioți zicem, patrihoți, cum Hașdeu zicem. Rezonața shambalică și draculismul lui Agathone and Bathory. Opera lui Ilici Viorel Iiescou, Brucan, Neulander, Clitoriadis, Priboii pleșițeni, becalicii vanghelici, et clientela toată din Egregorul ciclotronului „ globalist” ; and company.

Dar, profesore, să știm dintru a crede, să credem întru a fi : bestializarea nu poate reuși deoarece tot ce e Rău, de sine pierde . Nu mă tem de cei mânați de frica irepresibilă – ei se vor autodistrage – să ne temem de oroarea uitării , de schimonosirea pragmatică a esențialei legi rezonante : Paideuma.

Ideea este a dependenței de spațiu a culturii, organicitatea. Unii înțeleg „cultul urii”. Răfuiala, frica de sinele lor, spaima de trecutul ascuns. Dar bruiajele sunt mereu depășite, imuabilul continuă. Cultura este determinată spațial în umanitate; nu prin voința acesteia (ori a dirijismelor), cât consecință logică a unor înlănțuiri iminente de cauze naturale, care ținesc să producă prin oameni iște vaste organisme colective independente. Nu suntem un popor bolnav, ci avem doar prea multe uscături, ca și pădurile de azi. Există impulsul acesta logic încă neconștientizat: nu voința dă naștere culturii, ci cultura îl reînvie pe om... Un fel de al treilea regn suprapus interregnului în care suntem. Iată un grup de triade, ca să zic așa. Ancestral avem experiența acestui al treilea regn. Există sufletele popoarelor. România inclusiv cea revărsată peste granițe, este o zonă de cultură cu măști paideumateice.

Pulsează în noi un suflet supraindividual. De aici capacitatea de a crea cultură, adică paideumă, de ordin ontologic. Dar cu sfială îndrăznesc eu să vă amintesc domniei Voastre despre acestea . Faceți o revistă exemplară, o

faceți apostolic ca un martir. Și răbdăm să se termine răul prin sine. Vă rog să recitiți îndemnul final din Noul Testament, „cine a făcut răul, să-l facă și mai departe”...Energiiile negative se vor elibera „din sine”, doar efectele colaterale sunt tragice. Suntem în aceste efecte colaterale, mai bine zis agonice.

5. - *Am auzit pe mulți zicând că scriitorii nu știu “să producă”, pentru “nevoile pieții”... - adică, despre una scriu scriitorii, și de cu totul alta au nevoie cititorii...Bun, înțeleg că Sărăcia bate Poezia...dar chiar să coboare poezii ștacheta, până la nivelul de “poezie-rap/rock/manea”?!...bătucită pe caldarâmul străzii, ca în civilizația afro-americană...?! Sau mai este și vreo altă șansă...ba chiar o fi posibil și procesul invers, de “înălțare/educare a maselor”, prin cultură (știu că vă sună “ca dracu”, dar altceva-ul epocii noastre sună “ca tat'-su”... - ...sau, iar, greșesc fundamental, și sunt un babalâc învechit/“expirato-iliescian”...?)?!*

Răspuns EE: Scriitorii. Scribii, auctorii, ce amalgam barthesian. Calea? Asomptiunea! Dar nu auto-răstignirea. Respingerea în fine a ecuației călău-victimă, a sadomassochismului consimțit ca metodică a politicilor toate. Mulțimile lui Gustave le Bon dau luceferi ai huilei și cocsochimiei-nimic altceva. Sau conservă bestial (!) fanfaroni care confiscă retoric lozincile foamei și înjosirii, minciunii și pupincurismului, una pretinzând, alta făcînd. Sistemul, iată cine produce monștri. Structurile salvate, plantațiile de viruși, tulpinile nesmulse, ca buruienile, la vreme. Elitele obscure. Pseudocrații. Parvenții tuzluci. Mamelucii saraielor care alungă satele seculare din munți și își fac vile ca Taj Mahalurile rromilor. Sistemul și virtutea de odinioară, decăzută în lașitatea uitării de sine colective.

Scriitorul nu produce, el rezonează și cântă: El oficiază și altoiește unde s-a sălbăticit. Cei ce se tâmpesc manelind, din nefericire compromit teoretic „breasla” , deși expresia asta îmi displace. Mașterii Manele. Societatea civilă ar trebui să-i ferească pe ei de sărăcie: dar săracii nu pot sponsoriza săraci, iar elitele de carton sunt majoritatea analfabetice: și grobiene; și orbețe: Orbitor de orbețe când e vorba de cătrurari. Și habotnice cu botnițe când e vorba totuși să înalțe ca negrotei vodă ctitorii: pretind cap de listă pe placa memorială și la altar . În cutare locaș ce se tot zidește neisprăvindu-se de 28 ani, sub hramul inițial al martirilor revoluției, apoi al tuturor sfinților..., cântă folclor pseudo-religios manelistele care ieri desfătau protocoalele festivismului ceaușist. Pe schele, meșterii mari calfe și zidari suduie în gura mare... Un megafon transmite din ogiva turlei ne-gata, supradecibelic, slujbe de la Sathos... Peste drum, la crâșma cu pokere și rogobeți, concurează tot decibelic manea cu supraocaua... Credeți că inventez ? Piața fricii și a comerțului cu bolile și moartea. Farma-i-conul.

6. - *Dvs. ce viitor întrevedeți, pentru Poezie – în România și în Lume – pentru acest secol XXI? Unii spun, AZI, că Poezia este ... o prostie...(acuma, drept să zic, nu garantz că, în toate/oricare dintre epocile*

culturii umanității, nu vor fi fost astfel de...opinii... - dar astăzi, cu „civilizația Internetului/ciberneticii atot-triumfătoare”, parcă sunt mai multe și mai „vocale” opiniile despre futilitatea Poeziei, decât oricând altădată...). Chiar așa să fie...?! Până și comunismul s-a folosit (grotesc, e-adevărat, mai ales la începuturile sale strict bolșevice...!) de Poezie...

Răspunsul EE: Poezia sunt eu și dumneata, suntem noi, oamenii. Poezia este divinație și artă angelumană. Este bucuria și râsetul, tânguirea iubirii pieritoare e „șoptă de la om la om”. Este omul în perpetuă redefinire esențială. Nu zic râmătorie. Nu zic făcătură, cronică rimată, nu zic duhnet, ci Duh. Iar internetul e o binecuvântare dacă îl vom utiliza bine, recuperator pentru încetineala și lenea induse din valma istoriei. Într-o zi sper să formez pe un motor de căutare cuvântul Dumnezeu și să mă rog de iertare inclusiv pentru greșalele alor mei din veacuri.

Interferența galaxiilor Gutenberg- Internet este aparent catastrofică, iluzia ciocnirii dă spaime doar proștilor. Merită. Cutare e prost deoarece merită. Ticălosul pentru că nu merităm, dar îl trecem cu vederea. Poezia nu se știe ce este dar este a ști. A se revela. E starea de beatitudine pe care cei mulți o au prin stimuli biochimic, dar adevărații poeți o au în trezie. O pot dărui altora. Empatie divină. Rezonanță cosmică. Naos în haos. Viitorul poeziei este pacea și rușinarea față de fratricidul incubilor care mutilează rațiunea, lumina cugetului și curcubeul visătoriei. Poezia e toate artele la un loc și religie – Re –ligio. Refacerea Legăturii-legământului : din jos în sus, asta trebuie să ne fie mai clar. Nu ca dăruire divină, ci ca înălțare din sine în condiția înnoirii noastre.

7. - *Ce părere aveți despre critica românească actuală? O mare parte din răspunderea/vina sau meritul catalizării și promovării literaturii române de calitate (sau ne-catalizării și ne-promovării...) în țară și înafară, ține și de critică, îndrăznesc a zice eu... Cu foarte mici excepții, și acelea (vă rog să nu mă bânuiți, DEFINITIV, de „miopie avansată”, „primitivism”, „localism”, „spirit de vizuină” etc.) ținând doar de revistele de provincie, și, ÎN NICIUN CAZ, de revistele majorității „capitaliștilor”...critica de azi (mă refer, evident, la CEA PROFESIONISTĂ!!!... nu la cea amical-neprofesionistă... - dacă va mai fi existând, azi, critică profesionistă...) parcă a căzut în „somnul cel de moarte”...*

Răspuns EE: Te voi dezamăgi: orice părere exprim eu despre critica „actuală”, îmi va spori ca factor de risc suprasaturant marginalizarea, obida și sila. Eu văd că numai poeții știu scrie despre poeți. Ceilalți ...Reviste de provincie sunt câteva mult mai vii decât cele ruinate, ca fostele CAP-uri... Odată cu „factorii” și pensiile lor date de Ilescu celor mai îngâlași, se vor duce dracului și ele. Profesionism ? Păi nu există decât talent. Talentul este profesionism și este autocizelator. Restul e iluzie. Școala trebuie doar să compare și să istorisească povestea fascinantă a literaturii și mai ales a Vieților celor ce scriu: deoarece viețile lor fac opere, nu invers. Și neapărat

profesorul trebuie să fie ales, chemat, ca apostolii. Sfântul de serviciu printre șirurile de mlade tinere... **Altoiurile** le face literatura însăși, ca... știință a sufletului –duh

8. - *Credeți în șansa dată tinerilor prin revistele școlare, de cultură? Dacă "da", cum ar trebui să arate acestea, pentru a le folosi cât mai mult tinerilor...(bineînțeles, condiția minimă este de a fi cîiute de tineri...ceea ce începe să devină, tot mai clar, " o mare și puțin solubilă problemă"...)? Ce părere v-ați făcut, între timp, despre revista noastră, **CONTRAATAC**? Ajută pe cineva, pentru gândire/simțire, eventual chiar pentru..."creație"?!*

Răspuns EE: Cred deoarece și știu. Revistele școlare sunt foarte bune inclusiv pentru aprofundarea școlare tipice și pentru puținii dar de dorit aleși care vor accede spre arta scrisului, filosofie, cunoaștere performantă....Olimpicii latenți de talent.

Revista Contraatac ar putea fi numită și Ariergarda. Vitală în orice strategie superioară . Eu am descoperit decenii la rând în licee tineri care au ajuns apoi ei înșiși în literatură, teatru, muzică, arte plastice, film , jurnalism. Acum orice Colegiu are un nucleu și face o revistă....

Contraatac este uneori un colocvial tratat în care uiți de tine și te minunezi ce poate face un singur om, dacă are alături spirite tinere și înflăcărea aspirației universitare. Dacă dintr-o promoție fie doar unul-doi se vor ridica într-acolo ! !) și tor merită ! Meritați. Fără patos nu se poate. Fără dragoste astfel. Dacă dragoste nu ar fi, nimic nu ar mai fi. Cunosc, primesc, sprijin în zona mea, câteva duzini de reviste.

Mă întâlnesc frecvent cu cei ce mă cheamă, colaborez dintotdeauna cu acei profesori – dascăli care înobilează condiția de învățător . Ne bucurăm când descoperim devreme ceea ce oricum se va afirma în timp. Colegiul redacțional este o bună școală pentru eventualii tehnoredactori de mai târziu, lucru și el bun. O revistă este bine să fie și ediționată cumva vorbit, etalată cu scurte rubrici față de colegi, profesori, la o oră de studio deschis.

Unele sunt excelente, alte doar exerciții – bune și ele – dar sunt și unele superioare chiar celor editate de big ministere sau fonduri...Simplu : acolo unde ard oameni de elită, pedagogi și ei înșiși Creativi – avem și reviste minunate . Nimic din cele înșirate de mine, desigur, nu sunt literă de lege . Legea creației nu este nici de drept, nici de jure. Vă mulțumesc pentru încredere și cer scuze pentru te miri ce abateri... De la ce? Să trăim și să ne citim.

9. - *Mulțumesc mult, pentru onoarea dialogului cu dvs. și pentru soluțiile date ori întreprinderi, pentru opiniile pertinente (dar și în "im-pertinență" putem găsi soluții...!), în legătură cu literatura, cultura, oamenii de cultură ai epocii contemporane...*

23 februarie 2007

Eheu

Eu nu-s cum tot ce fi-va rost
In illo tempore-a mai fost
Ci-n toate timpurile sunt
Prin Dor Mărunt prin Dor Mărunt

Și prin aceea că-s antum
Dintotdeauna în Acum
Cum curcubeul în parvum
De Nevermore cum necum

Și jucăuș de zeu răzleț
În cobaltiu de Voroneț
Și-n aina- daina Leroi Ler
Florile dalbe de Prier

Armindeni sus, la Sanctuar
Fecior luceferit prin Har
Sub vulturi fost-am clopotar
Prin dor mărunt și Dor-Altar

Naos în Haos cap al meu
Cu tâmple două –n curcubeu
Pulsar străpuns
În Curcubeu

Am fost, m-am dus *adieu*

Eheu!

Despre omul poetic

*Surorii mele Eugenia,
fraților mei George și Ioan*

Cum despre voi de mine
Adevăr zic vouă
Omul are nevoie de a iubi
Mai mult decât a fi iubit

Natura e divinație pură
Nu există moartea.
Religiosul a voalat
Prin aceea că meditând
Panoramic
Moartea
A uitat semnificația

Sub clopote rumoarea

E de grauri la pradă
Când cireșele cad de singure
Cu vierme propriu.

Artele înnoiesc surâzând

Logos străpuns
Naște
A se cunoaște

Ființa este călătoria
Spre sine
Artele sunt memorie
Memoria o reoltează
La timp
Cerul.

Eugen EVIU

Maria Diana POPESCU

Interviu cu Eugen Evu

– Cine este Eugen Evu cu toată alcătuirea sa, cu toată gândirea, cu toată libertatea sau independența?

– Eu sunt cel ce zilnic află cine este și își amintește tot mai voalat cine „a fost”. Sunt cel reflectat cu luminițe sau umbre în cărțile mele cu tiraje mici, devorate de furnici, urzicare de pricolici, ba străpunse cu arnici. Eu sunt Jocul. Eu sunt plânsul de la naștere, care învață în lume să fie cântec. Eu sunt un poet ignorat de glossarii înăncriți și sentențioși care toarnă dicționare din auzite,

fișând cu acribie de experți securiști și „cacademind” propriile obsesii, stabilind cine este și sau cine nu este poet. Dând sentințe după rețeta cărții de telefoane „Pagini auri” – „cine nu este în această carte, nu există!” Bucuros de tăcerea unor „specialoizi”, pe care studenții lor îi adulează, fetișizându-i cu frică „monștri sacri”... Sunt undeva în provincie, nu departe de Lancrăm și aproape de mica piramidă din Densuș... De vreo câțiva ani, sunt în purgatoriul dosarelor obținute în fine de la C.N.S.A.S. – zonă obscură Moebusiană (...), din care voi ieși în curând ca un lup ce sunt și nu am înnebunit: deoarece nu a înnebunit lupul, ci îmbătrânita turmă a căpiat, sârmana . Total parțial arhivă: dosarele „Cerna”, „Anonimul”, „Scriitorul”

și „Claunul” (acesta fiind un dosar penal al defunctului M.A.I.- o expertiză fascinantă (!) asupra unui protest al meu către tovul împușcat; o expertiză care dovedește criminologic (!), că într-adevăr eu am scris acel protest unui fost om, în care românii crezuseră în anii 68, (la invazia Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varșovia) pentru ca apoi să constate prin foame, minciună, frig, militarism activistic și tot ce a urmat, că acel neom înnebunise și își distrugea propriul popor. Îl numeam ceauș- adică iscoadă turcească- în acea scrisoare, aflasem asta dintr-o carte a lui Bălcescu... Acest purgatoriu este deopotrivă infernul retrării, regresivii terorizante, a anilor 1970-1989, prin recitirea celor 460 de pagini strict secrete, păre, rapoarte, ordine, pătrunderi ilegale în domiciliul meu de atunci, urmăriri informative, scopalamină, anchete, presiuni în coterie imundă cu tovarășii activiști din oraș și de la județ, chemări la miliție și securitate, marginalizare, teste grafologice, urmărirea familiilor Evu... acuzații că sunt lăudat la Europa Liberă, că incit oamenii, că sunt ostil partidului- țară, că nu scriu destul despre tovarășul și bestia sa, că mi-am înstrăinat fiica (sursa Gligor Hașa din Deva)... Cea mai murdară este lașitatea unor „confrați” din zoină sau editurile din București, Timișoara, care mă turnau fie de frică, fie din interese meschine, cum o fac unii și azi, la firme noi. Acest purgatoriu e monstruos și nimeni nu mă poate ajuta decât eu însumi, să nu recad în infern. Poate crezi că dramatizez... Am numărat 42 de ofițeri, de la mărunțul Haicu Ion și șeful lui Văceanu Lucian, la generalul Mortoiu – dar și o liotă de „surse” informatori sau colaboratori, numiți conspirativ-delirant, Ion Rudeanu, Mihail Rudeanu (preoți!!! Ortodocși, unul baron local!) „Cazan Costel”, „Al Plopianu”, „Ghe Rădulescu”, „Dinu”, „Radu”, etc și cel mai longeviv turnător – azi lider de partid ...liberal, semnând cu inițialele numelui real: „, M.I”. Toți ăștia au făcut poliție politică și au făcut răul iremediabil, diabolic, de a lovi în familia mea, în demnitatea mea. În fine, adaug și existența unui dosar „, de urmaș”, a tatălui meu Evu Gheorghe, fost veteran de război și fost pastor regional creștin- apostolic penticostal. Iată-mă așadar în captivitatea cu zgardă a unei familii întregi suspectată ieri și poate și azi, de a nu fi patriot ! „, Aveți geniu, dar nu aveți strategie”, dixit imundul Haiku, pensionat de feseniști așa cum au pensionat zeci de mii, între 30 de milioane și 350 de milioane (Pleșiță etc comp)... Halal dreptate și adevăr! Halal lustrație, bravo frustrație! În România dreptatea umblă cu capul spart. Iar până-i iad e doar un gard/ și acela tot spart” (Moșul Ioachim dixit).

Coșmarul este că în acești ani, cu unii dintre ei, cadavrele dar nu de tot, nu mi-am respins total repulsia de a coopera literar. Ba chiar am suportat insulte ale unuia absolut decăzut din condiția de om, tocmai el, care mă turna în 1968, luat de martor-turnant, că în prezența toarșului Faur - șeful lui, și a Blandianei, a lui Beniuc și Romulus Rusan, l-am vorbit de rău pe tov ceauș-bei când vizita Țebea lui Avram Iancu... Ei bine, dl. Manolescu, prin anii 95, aflând câte ceva de la Iv Martinovici despre hărțuirile la care

fusesem supus, a scris în „România literară” înțeleaptă – greacă vorbă(Remember Xerxes despre viclenia grecilor): „- Deh, domnule Evu, ce își face omul cu mâna lui...” ! Asta e tot... Ha, ha! Păi cum să îmi scrie măcar numele acest jolly joker al *danaoșilor dezmiertat Niki Apolzan* – acar în addenda cutărui dicționar – cărămidă , sau dl A.Lex dura lex ũezi rex ! pentru care un Octavian Paler nici nu existase ? La ce să mai rabd astfel de criterii gorbacioave via Ilici Viorel Iliescu sau pegra reactivizată a nomenclaturii kultur- nătoare care se fac că fac lustrație ? Vorba lu’ Dinescu: Mi-i lehamite! Și în fine, vorba genială a lui Caragiali ot Haimanele: „BA PE-A MĂTII”!

Primește, rogu-te, Maria Diana Popescu, acest inevitabil subsol aruncat în pridvorul schimbului nostru de idei... Deoarece întrebarea „cine sunteți” m-a bruscat cumva în realitatea imediată și am simțit nevoia să oftez. Arză-i-ar focul !

– *Ce focuri mai tresar în viața dumneavoastră artistică, domnule Eugen Evu, parafrăzînd titlul volumului de eseuri „Tresărirea Focului” ?*

– Aluzia la vol. I al Jurnalului meu de idei, dorit trilogie, este cu înțelesul de diminuare a unui cutremur, care este dintotdeauna arderea... Focul ca principiu ordonator, creator și devastator – dar de aici misteriu ciclicității lumilor – m-a fascinat mereu în sensul zoroastric. Am simțit, de mic copil – privindu-l în starea aceea, indusă magic de semi-transă – vraja lui, și îl simt polisemic în ființa mea subțiată. De fapt de lumină prin ardere de tot e vorba. De uitarea cenușii, pe care Blaga o pune pe cântar prin rima delicată a greurușei...Cenușa este resorbită de țărână, lumina focului este resorbită de soare, ca tot ce ființează, arde și este resorbit... Sunt, așadar, apolinic. Jurnalul cu acest titlu era un mic atelier sau... „pietre pentru templul meu”. Și se va încheia în Mai, cu vol. 3, „Cartea întălnirilor” și „Oximoron – mănătorul de furnici”... Focurile sunt cu vârfuri iar eu sunt un vârf care nu uită că el este mai înalt, „acolo unde intră flacăra în cer”, prin arderea întregului, inclusiv a ultimei energii potențiale din combustia cenușii ...

– *Am aflat din paginile unei reviste, sunteți și sculptor. Vă propun un troc, ce spuneți, maestre, dau o carte cu apostila mea pe o sculptură, una mai mică. Sau nu merge?*

– Bine, când gat de cioplit o figurină (piccola scultura), vă voi dăruii una, dar nu merge poștal. Vă previn însă că nu sunt sculptor, ci mai scriu și cu lemn de accacia robinia, scriu din briceag. Sunt decorative ligno-glifele astea .

– *Un strâmt și egoist tablou cosmic îi face pe unii poeți să creadă că ei sunt rostul existenței. Cum stau lucrurile?*

– Păreați „grea”, dar sunteți suav sugestivă: păi rostul existenței privește „cum stau lucrurile”, nicidecum cum stau ființele, ființa! Eu de unde să știu? Micul cosmos din mine este al micii nemuriri din oglindirea haijinului: soarele din pictura de rouă. Poezia mea este autocunoaștere și

urmare de zeu propriu, vezi sentințele de la Delfi. Între-zăriri, năluciri, anemnesys, regresii în memorie. Poate înnoiri, poate epifanii, entelehia... Revelația și uimirea, străfulgerările acelea indicibile de bucurie: exist !

Eventual, mai aflu câte ceva, dar închid *iute-ntrezărirea* și îmi zic „în zilele acelea, înțelepții vor fi numiți nebuni”... Poate poezia e un fel de orgasm. Pentru unii orgiastic, pentru alții te miri cum-necum. Poezia mea este chiar existența mea, utopia care face dinamica entității mele. Dacă nu îți sună pretențios. E interiorul meu melodios, unul căruia eu îi sunt purtător. Este redefinirea „eului” din sus în jos, este bucuria mea de a fi, chiar dacă tot mai des mă rog mie însumi: „**să dorm, să dorm!**” Cum Hamlet și Cioran. Rostul este al Verbului „e exista” conjugat mereu în acest ACUM... Adjectivele fac doar ornamentică. Aum mane padme hum. Mallarme, Whitman, Borges, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Omar Khayam... Trăiască Dumnezeu din opera vie, Omul! Fără complexe, voi semna prima mea antologie lirică de autor **Eugen EVIU**. Slava Domnului!

– *Domnule Eugen Evu, arta cu ale sale legi dăruiește creatorului mai multă tărie?*

– Sigur. Face mai suportabil misterul existenței și îl îmblânzește pe om în sensul orfic. Dar poate sălbătici și îngerul.

– *Oricâtă importanță am da creației, totuși, într-un loc tragem o linie și spunem: „aici începe Țara lui Dumnezeu”, cel care ne face posibilă manifestarea în artă a întregii personalități. Cu dumneavoastră cum este?*

– Nu este creație scrierea, ci imitatio Dei. Sau mimesis- cameleonismul straniu al vietăților și, de fapt, al inteligenței ce se manifestă... Spiritul este cel ce se agită (în om)... Țara lui Dumnezeu este ca parte în om, dacă este după chipul și asemănarea... dacă nu e o proiecție a spaimelor lui ancestrale, și a INUMANEI nevoi de a fi „veșnici” (a trăi veacuri, vecii, secole)... Neconsolarea asta este răsadul religiilor și cred că și artele sunt religiozitate, ca umbră a Luminii. Sacralizează ori extrag memoria și o recuperează probabil (sperăm) în altă dimensiune. Dar ce știu eu? Când am fost alungați din Paradeisos (grădină împrejmuată de ziduri), edenul s-a rupt odată cu noi, adică îl purtăm ca nostalgie paradiziacă spre și întru – după moarte? Poezia mea este pentru mine și, uneori, și pentru alții, rezonanți cu mine, vindecare de acest dor. Sau LEAC băbesc. Efectul **mantic** (ro-mantic!) și incantația – divinația mantramică, etc. Descântec de leac și dor, euharistie, îmbunare a eriniilor, luare în răs a Gorgonei, înțelegere pentru preotesele prostituate, medicină a Sinelui gemelar cu Sinea. Iar vindecarea vine dinspre interior spre margini.

– *Hegel spunea că modul de cugetare al unei epoci îl înțelegem abia atunci când suntem în stare să-l negăm. Ce negați prezentului?*

– Uf ! Pe Hegel, Kant, Nietzsche, i-am fost citit când nu aveam acces la Socrate, Aristotel, Platon... Am avut noroc cu Eliade, Vulcănescu, Cioran, un bruș, cu Blaga... Dar eu nu sunt un poet prea citit, sunt un empiric și gata! Când să îmi scriu cărțile, dacă mă duc ăștia cu vorba? Ei

să-și întrebe și să judece sinele lor, nu să lărmuiască interminabil despre poet! Poetul este definit de orbul Borges iar el spune că toate cărțile din lume sunt scrise de o unică entitate... Chiar îl cred. Orbii văd mai bine, remember Homer. Eu sunt filozoful suficient mie. Nu neg prezentului nimic. Neg parțial trecutul care e cadavrul stocat în uluiorul mecanism de lucru al creierului „meu”, și am experimentat sufocarea ca levitație, coșmarurile ca decantare și epurare a bântuirilor, energiilor negative, sulfuroase... Creierul ne este un „sistem bioenergetic deschis”: așadar suntem permanent bombardați și străpuși de vibrații care ne mențin într-o uriașă luptă de a vieții armonice cu noi înșine și cu lumea beneficului, a viului devenirii în lume... Prezentul este delirant, a mai fost, este revelatoriu (apocalypsis) și este negreșit – dincolo de catastroficul său accelerat – unul re-genezic. Istoria este asasină, teluricul este cruzime – suferințele naturii ne dor și ne bântuie... Poate că pe unii îi mântuiește... Dar eu nu sunt nici profet, nici ...da-daist, ca să zic DA DA, pentru a nega NU NU. Labiș a scris: „Noi, nu, niciodată, noi, nu!”... Păcat că a greșit, ca Maiakovski sau Păunescu, și nu ca Esenin sau Stelaru... Prefer să greșesc ca... eugen evu. Marile descoperiri sunt rodul unor erori, intuiția e unica formă de inteligență care îmi place, o iubesc și o ocrotesc... intact-paradiziacă. Vai de cei ce se mint pe ei înșiși, acolo e spărtura și neantul!

– *Pe Comte îl poți surprinde în flagrant delict de romantism. Pe domnul Eugen Evu în ce ipostaze l-ar surprinde acum un flagrant organizat la gradul zero al sufletului artistic?*

– Christos a spus: „Și voi puteți fi Dumnezei”. Scribul a copiat revelația cu minusculă, din auto-cenzură. „Eu” nu pot fi surprins în flagrant, nici ca domn, nici ca rob, cu atât mai puțin sufletul cu atribut artistic. Gradul zero este eternul constant: zero este gravid de unul și prin aceasta, potențial multiplu. Flagrantul delict (adică frauda lui...Freud?... ca să glumim nițel), de cine e organizat? De specializații speciei literalnice? De comicii vestiți ai ecranelor, pardon, sticlei? De păturicii noului ordin „Năsturel” al societărilor cu față și spate umane? Muza mea se amuză mereu la așa dulci grozăvii! Uite, să fiu sincer tulburat: aș reciti cu un zvâc de simț și aplicație semiotică, Evangheliile astea apocrife, de la Nad Hammadi... Mai ales Evanghelia lui Iuda... Și, desigur, repetat, Cartea lui Enoh... Și Enuma Eliș, și Ghilgameș, și încă alte câteva. Apoi aș căuta să înțeleg prin ochiul exoftalmic al Telescopului Hubble... Și poate aș fi surprins în fix-graviditatea (de sine) a Zeroului – ca multiplu al unui Paradox : UNUL.

– *Cine mai citește astăzi, că de scris se scrie mult?*

– Ohoo! Citim noi și tot e ceva. Citesc studioșii, citesc securiștii de ieri, de azi și de mâine, psihiatri, legiuitorii, citesc tot soiul de firme și prețuri citytzenii ambetați care hâc întreabă „io cu șini votez”... Ca să dibuie de ce Iuda îi reproșa lui Christos că se rezuma doar la promisiunea unei libertăți „de dincolo”, și nu la Împărăția de aici, care e tot a lui

Dumnezeu, nu? Hai să citim două fraze din Evanghelia după Iuda: „*El zicea să-ți iubești dușmanii și să le dai economiile tale, adică obrazul și tunica, punga și recolta, dar e imposibil, căci acela care primește în casă un hoț îl va vedea pe hoț luându-i, drept mulțumire, chimirele și femeia (subl.n). Și cel care dă de mâncare dușmanului său va avea un dușman cu atât mai puternic. Îmi ziceam: Ei, nu trebuie să iei poruncile lui Iisus chiar în litera lor, dar gândurile nu-mi dădeau pace. Trebuie să acționez.*” Adaos: „*Cu acest gând, plin de bucurie pentru voi, eu mă voi spânzura*”... Tulburător, nu? Sărmanul Iuda! El, pe care Mântuitorul îl iubea cel mai mult. Ceea ce numește Iuda „*bucurie pentru voi toți*”, a fost, pare-se, nimic altceva decât o depresie indusă de ordinul indus prin poruncă: „*Unul dintre voi mă va vinde*” ... Iar eu te rog să îmi scuzi abaterea de la... literă .

Ne citesc stelele, că timpul fiind circular, dimensiunile sunt iluzorii și progresul este o lege cosmică: or avea Ei metode să ne psihanalizeze, fii pe pace! Eu citesc cu bucurie și ce scriu alții, sau cu milă și ce delirează maniacal alții. Citesc ca să nu crăp. Citim ca să reînvățăm, prin dezvățare, etc. Se scrie excesiv de mult, deoarece realul e insuportabil și omul dibuie în felul lui zone de refugiu, omul se virtualizează, e un fenomen cu o iuțeală fatală pentru cei mai mulți. Omul are în el vocația-programul auto-depășirii, al cunoașterii: cum altfel decât prin citire și scriere? Creierul actual are funcții adaptate, de cel puțin un mileniu, în acest sens. Desigur, informatizarea modifică, ea ciborgizează, ea ne face captivi, ne rupe de CONDIȚIA ancestrală și de cea dobândită. Lumea artificială a omului este de fapt Omul proiectat în ea, în materie, și este inteligență trans-însuflețită în omul evolutiv, devenitor. Este ceva recuperator în actul istoric, chiar asasin cum l-am numit. Dar văzul este mult superior actului de a scrie/citi: comunicarea umană actuală impune o atare despărțire de lentoarea și inconveniențele economice ale lecturii – studiului – accesului la Memorie în profanul istoriei. Problema este să ne reziste hardul .

– *Revistele, paginile culturale pot impune o „modă” sau modéle eronate?*

– Cred că da, asta așa a fost mereu. Însă moda, sau modelele, aduc a consumism și derizoriu. Iar paginile culturale din cotidienele mogulilor, ca să vezi, lipsesc cu desăvârșire, au fost doar câteva tentative eșuate lamentabil. Cultura nu rentează. Iar cutare – căruia i se suflă idei de-astea – definește hazos-sinistru recent chestiunea „*tonomate de presă*”. Ce zici de faptul că onor prezidentul USR Nicolae Manolescu are cronică de fotbal, bașca o revistă care e penibil de casă? Revistele din provincie sunt chinuri, anume întreținute de sadismul pseudo-elitelor, și clientelarisul este în metastază. Îmi vor spori dușmanii cu sinceritatea asta, dar mi-o asum și nu vreau să se răsfrângă asupra candorii splendide a întrebărilor Dumneavoastră.

– *Am constatat, unele reviste promovează scriitori pe temeiul apartenenței la un grup. Care este părerea dumneavoastră?*

– Este tipic să fie reviste emanate (sic) de o grupare. Pe criterii valorice, estetice, etc. Mai puțin normal să funcționeze pe criterii de apartenență fătășă, sau disimulată, pecuniare sau (și) politicianiste. Boala teatrului este teatralismul. Boala politicii – politicianismul, ș.a.m.d. Cancerul ismelor. Izmele.

– *Cine sînt cei care trag sforile în cultură și cui îi cade în cap cortina?*

– Păi, sforarii... Culmea e că mai și sforăie, așa că marionetele devin ventriloci autonomi. Se numesc urât mirositor fonetic: analiști. Uteciștii de ieri, detașamentul de azi ai etcetera. Asta văd și nu doar cred. Cortina cade în capul – culmea! – bietului sufleur Eminescu și al figuranților pe viu, infiltrați printre păpuși. Serios glumind. Sau vă referiți la cultura cartofilor, a păioaselor și a canabisului ori cultura natural-aviară, ori, și mai grav, ovariană, apropos de pornolirism a la giorno? Care cultură, *că e preacurvie*, domnișoară!

– *Mi se pare mie sau forțe anonime încearcă să creeze azi o nouă împărăție a spiritului?*

– Asta, da, întrebare! Și vedeți că o anticipam, oarecum, deductiv... Da, forțe obscure, dar să nu cădem în hilarismul sinistru al unor șamani pe sticlă ori pe aiurea, care, evident, sunt sub observație conspirativă, ca experiment „*cu față umană*” al păpușarilor electronici... Dar acest subiect îl amânăm, eventual, fiind prea grav și ...monitorizat undeva. Știi ce scrie în finalul Noului Testament? „*Cel ce face răul să îl facă și mai departe, cel ce face binele tot așa*” (citat din memorie). Asta e de gândit vis-a vis de subiectul nostru. Misticii? Analogia micro-macro cosmos? Ați citit legea lui Niels Bohr? Vorbe sfinte și pline totuși de acalmie... Poate să recitim Dao The Jing. Sau să citim iarba, culorile, cerul înstelat, descoperirile de ultimă oră în astrofizică, etc.

– *Misticii spuneau că orice lucru pămîntesc își are un lucru asemănător în cer. Prin analogie, ce mai aveți și puteți aduce de acolo prin corespondență în creația dumneavoastră?*

– Poate va trebui să înțelegem cât de cât matematica fractalică... Eu nu aduc „de acolo”, nimeni nu aduce....Eventual coboară și atunci ne mai luminăm un pic. Iar dacă avem har, dăm de înțeles și celorlalți. Ferice de cei ce cred dar și de cei care știu ceea ce cred.

– *Cum rămâne cu valoarea, cu efectele spectacolului sumbru, pe care-l provoacă literatura azi?*

– Fără îndoială că tot ceea ce se petrece-întâmplă ori este indus a se întâmpla, are o logică. Cui îi aparține și cum suntem sau nu suntem executați – conștienți ori ba – ai acestora, dincolo sau dincoace de „*perdelele*” de fum, cortinele sau catapetesmele acestei conspirații care este istoria... nu va fi venit clipa să știm... Poate suntem ocrotiți, poate merităm să fim ocrotiți. Să sperăm că suntem iubiți. În nici un caz așteptându-l pe Godot.

– *O vorbă de onoare, vă rog, în încheiere.*

– Mă onorează că tinerețea întrebătoare a Domniei Tale este tonică pentru cel istovit care sunt și scriu, trăiesc și... Onoare celor ce se iubesc pe sine ca să fie în STARE de a-și iubi și aproapele. Mai ales pe cel de departe. Cu dor.

...și un răspuns poliedric complementar

Iau de drept ceea ce un excelent poet și critic, Paul Aretzu, preciza în „*Viziuni critice*”. El pledează pentru convergența dintre demersul critic și opera comentată:

„*Un text trecut printr-un demers critic este total transformat, are altă identitate, alte ample. (,,,...) Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citește pe sine, în text*” (p.7-8). *Este pasajul pe care și Valeria Manta Tăicuțu în evocă inspirat. Ideea mea este că acei critici care sunt în primul rând poeți, sunt preferabili dacă nu cititorului, sigur autorului analizat:” delictul de subiectivism” devine prin modus operandi rezonant, empatic, un lucru demn de dorit.... ”Mâncătorul de furnici” care este monstrul sacru al teoriei, este imun la secreția formică a hărniciei din text, (și la rumoarea acelei memorii colective ce se modulează în inefabilul rostirii entitare–auctoriale...)pe când o mireasmă rară, o metaforă revelatorie sau un oximoron îl poate împinge la urlatul sentențios-autoritar, la răcnetul orangutanului înțepat de o furnică sau o viespe. Cutare big-specializat de opus-uri –cărămizi criticoide, este un simplu ilegală a „decoda” poemul poetului autentic deoarece pur și simplu nu are „organon”...Am fost siderat de „încercările lirice” ale unui supus sus-pus, ale cărei poezioare șontăce erau simple foi de auto-observație andropauzată. Sau dacă vrei, andro-repausată.*

„*Delictul*” sus citat ar veni din acel monologos auto-referențial-disimulat, cvasi-narcisic și afectat paroxistic, ca simulacru de judecată pe (pre) textul altuia. În fapt, acești trântori care consumă buget și hârtie prin teorie mai mult decât înșiși scriitorii, cei care produc, amintesc de starea produsului țărănilor, cumpărată cu jașca pe nimic, apoi revândută moftangiilor și sărmanilor cu aceeași vervă speculatorie. Acești negustori sunt în handicapul- teroristic asupra mulțimii bruccate de la comunism la consumism, unul special- specios, pe care l-aș figura grafic caricatural astfel: un *second hand reprezentat printr-o figură gen Viermele de bibliotecă, a unui pictor german , îmi scapă numele, un Hand-man” care are două brațe la un unic umăr, unul inutil, gorgonic, iar de cealaltă parte este ciung!* Nu dau doi bani (emisie veche!) pe acești criticoizi... La grila lui Roland Barthes despre auctori, scribi, autori, scriitori, ș.c.l. – echivalențele li se impun și ăstora... dacă aș fi răspuns setului – altfel splendid și erudit - nota bene - de întrebări punct cu punct, aș fi „*rezonant*” modular cu Ființa, dvs. fiind înșivă poetesă, dar aș fi deraiat în subiectivismul meu intact-natural și poate excesiv fabulatoriu... Subtextul

meu este memorie freatică, este strat de profunzime al uriașei memorii stocate în subconștient. De ce să întrețin iluzia unui dialog, când de fapt, monologăm împreună: ci nu împreunăți. Ne cunoaștem, dar nu în sensul originar? Arta este eros sublimat, transfigurație și trans-substanțializare. Iar pentru mine, o deseori tiranică asupra a Esențelor ce mereu reculează în recalibrarea efemeră: a unui Acum tot mai subțiat, mai fragil, mai tendențios eteric! Îmi redistribui puținătatea ființei în simetriile de fagure ale misterului... Cu cine comunicăm noi, de fapt? În acest limbaj postbabilonian, ante – babilonic?!

Și J.P.Sartre scria undeva: „...unii pretind că romancierul se descrie pe sine în personajele lui”... Acest bovarism de fond al creației și reflectării în tipologiile operei auto- asumate demiurgic (sic,n) este cvasi-discutabil mai ales în cazul poezilor. Excesul autoreferențial, bunăoară, este la noi eminescian, însă el a decăzut demult în eboșa sau în auto... manierismul ce ne amintește de „etapa” La Lilieci sau „Tușiți” al unui Marin Sorescu: simple parodii sau singurătate a parafrazei printre poeți... Marin Sorescu îmi mărturisea încă de la primul lui volum poetic, că este da fapt un tragic și un sceptic cioranian, dar cărțile aveau să-i fie tot atâtea variațiuni pe tema obsesivă: ispite atipice ale hazosului om de câmpie... Decorativism și texte de musica facile.

Primește rogu-te să răspund întrebându-mă, deopotrivă, pe mine însumi, fandând întrebărilor Domniei Tale, o, atât de rafinate... Oare nu cumva vă întrebați astfel de esențiale neliniști proprii, rafinate și rezonante la propria-vă frumoasă poetică, iar eu accept naiv a fi doar un Ecou ? Sunt vulnerabil și apelez la subrefugii. Vă răspund în dodii, risc poate truisme sau anacolute. Dar spontaneitatea îmi este șansa de a evita te miri ce abnormități care sunt luxul celor sus-înțepați.

Mea culpa poesis: psihanalizez și încep cu mine. Simt în direcția Jung și nu Freud, deși m-a terorizat o viață a sa „*mecanică a visului*” și altele. Dar Jung e îngerul meu – daimonul gemelar celui al lui Socrate. Ale sale „*Studii despre reprezentările alchimice*” au pansat în mine spărtura și au suturat ceea ce eu numesc fisura din aureolă. Nu îmi explic enunțurile sus-numite „de refugiu”: te rog să le primești de la poet la poet.

Așadar fulgurația preliminară poate fi numită poetizând: interior al ninsorii, adică a Textului.

Un reproș unic și crescător în conștiința mea odată cu anii, este asupra Cruzimii din Natură, omniprezente. Sau mai propriu spus, deo-prezentă. Legea asta guvernează și este dinamica transcenderii – de asta mă înspăimânt. Foamea energiilor de energie și sacrificiul, de la galaxii la sori, sisteme planetare și în jos până în infinitul mic... Spiritul ar trebui să fie de-situat, iar suferința creației în virtualitatea ei de delir (metafizic) este deopotrivă a meta-ftizismului de tip bacovian... Marele poet Vasiliu-Bacovia, auzea materia plângând: plânsul etern al cruzimii naturii față de sinea și sinele ei... De ce nu aş auzi antimateria râzând?

Nu uit un poem vizionar al lui Celan, spectrul unei entități eterice încheștate în ceafa unui sinucigaș instabil, pe țărmul mării... Sufletul-duhul aceleia râdea, la suferințele de Iov laș ale sârmanului. Pentru unii poeți - tot mai mulți - pe unii i-am cunoscut foarte bine - a scrie poezie egal a se sinucide lent, a se automotila... Vă amintiți dilema personajului lui Graham Greene, din romanul „*Un caz de mutilare*”?

Lumea este un lazaret. Ctitorii de basilici sunt meșteri mari sub teroarea lui Negru Vodă mandatat să ctitorească... operă de proslăvire...

Cui anume? Implicit lor. Este poetul român un astfel de meșter-duplicitar-habotnic-mercenar și care consimte laș să își zidească inclusiv iubirea și urmașii nenăscuți (...), doar spre a ajunge pe turla răsucită a operei? Și de ce? Ca să se arunce în gol și să țâșnească acolo fântână...?! Aberații ale întunericului revendicate de dogma luminii! Substitutio sado-masochist, asta e ! Victima călăul poet este clona încremenind în eșecul larvar...E o foșgăială de grafomani, de paranoici și de schizofrenetici mai ceva ca la Socola! După prăbușirea din decembrie a junglei pseudo-valorilor, surogatelor și năut-arzilor - pârla nu poate ține spațiul delavale blagian - superba utopie! - de la înnoirea- mocirlirea alunecărilor de teren ...paideumatic. Labirintul s-a scufundat, este inundabil, odată cu arhivele și urbariile de tip C.N.S.A.S. ale întregii literaturi române actuale. Suntem într-o criză de identitate inclusiv a Memoriei... Ce rost are să scriem când actul scrierii este conform lui Enoch -și altora mult mai moderni - un act de primejdie... Dedublează sau corupe însăși Id-ul arhetipal!?

Omul care scrie este omul care se auto-modifică. Trăindu-și existențial submersiile indicibile în sine, riscă nebunia, ruptura, schizoidia. Idol de sine sau ideal- ideologizant. Fractura! Ci nu cea din penibilul manifest al unor apologeti sur-escitați (!) cărora nu eu le sunt numitorul... ci fractura sinelui de sine. Ați observat androgenizarea textului? Sau efeminarea discursului pe acutele castrate ale erosului pornoliric ? Niște astfel de distrofici m-au insultat la persoană, neavând nimic de prins în propria-mi poezie- câtă și cum am editat-o ? Știți ce mă izbește? Noua istorie a plagiatului, fenomenul acesta deviant de la orice azimut care face ravagii în literatură și revuistică-cu mici excepții. Amputarea care doare deoarece centrul cerebral al durerii este atrofiat dar activ... Golul apetitului esențial de libertate , tocmai acum, când au implodat barierele și autocenzura - vârful perfid al „turnului de control” totalitar. De unde și delirurile criticoide, sudalmiada și cocoteria acestei Rinoceriate post-Caragiale.

Toți îl așteaptă pe Godot-ul Manolescu, așa cum l-au așteptat pe Iliescu. Și ei sunt de fapt în capul trebii. Cred că romanul românesc reîncepe sublim-abject de la începutul Filimonian.

Iar poezia... se sparie gândul! Poate că Malarme ar fi pentru noi, îmbălcâniții (Io ba!) un prag de unde să batem saltul spre o nouă poezie românească. Poate. - *Măi nepoate!*, cum moșul meu zicea. Și tot el: „Îs

multe de zâs, dar mai multe de tăcut". Malarme și al său Blanchot. Daimonul lui Onan biblicul – al monștrilor sacri. Sau cum anagramase simpatic Vasile Leac: Monștrii-s acri". Puah! Monstruoizitatea invocată și de Caragiale care „*gândea monstruos*” versus intuiția – și efectul placebo al... stigmei... pe care, cel puțin eu, smulgându-mă întru saltul următor și degravifierea necesară zbu-rătăcirii (...) – anume înnoirea (auto-psiche terapeutică prin erezia (!) scrisului- trăit !) – emoția (fără aluzie la tot soiul de satanisme gen „emo” (de la emotion), capcane în care cad ca fluturii derutați feromonic (sic, n) - ori alte cele agonisme... Cine sau Ce agonizează în-prin aceștia? Nu cumva devianta cruzimea naturii-autocruzimea firii, canibalismul acelei treimi de zeu din hibrys-ul Enkidu?

Iată ce ați stârnit cu ingenioasele și foarte interesante întrebări, simpatică poetessă Maria Diana Popescu! E un elogiu modest, nicidecum un reproș!

Numai că aceste sky-traps inocente prin profunzimea lor și nuanțările vitralice, sunt ale entității Dvoastre poetice mai mult decât ale demersului exegetic pe care îl probați căutând acel sacru pe care Blaga îl numea Curcubeu... Vai, simbolul lui re-ligio... Care a fost confiscat în occidentul Fricilor toate, venind asupritor și peste noi – doinitorii reminiscenței ai Dainelor (aina- daina) de demult... Devastator. Vă adresați superb întrebări. Și iată de ce m-am rezumat simpatetic intact- la aceste fulguri metatextuale. Precum în text, așa și în metatext. Oracularul, dragă Maria Diana, a fost o farsă... Efectele unei emanații toxice și delirul cu sclipete de premonie... Arta a fost și va fi Divinație. Iar divinația este mantică și pare a fi ancestrală. Apropos cunoaștere (și prin scriere-trăire poieion): sensul originar biblic al cunoașterii era strictu al împreunării sexuale. Adam a cunoscut-o pe Eva, etc etc... Blaga a sublimat unic acest sens: „*A cunoaște, a iubi/ înc-odată, iar și iar./ a iubi e primăvară!*” ... Aș spune că să ne iubim pe noi înșine, să reînoim acest desiderat cosmic. Și aș spune că omul are imperios foame- nevoie prioritar de a IUBI și doar apoi a FI IUBIT. Sunt un pic truistic, prin aceea că scriu inclusiv în vis și la trezire încerc să recompun nondimensionalul și atemporalul Ființei. De aceea îl invocam, pe Carl Gustav Jung și submersiunile sau „*regresionile*” lui în Memorie... Inclusiv în cea freudian-colectivă. Dar matriceal eu sunt transilvanic și sunt în paideuma- melosul ultra-energetic al spațiului cu stele foarte joase ce zburdă peste cimitire vesele, sapiențiale, cu aceeași ludică... seismicitate subcuantică de deasupra teraselor montane sau ale meridianului Frunții... Întrebările Domniei voastre sunt demne de răspunsuri spontane și... deviante, deoarece săgetează himera mea: Hiperyon.

Primiți aceste confesiuni și sper să fiți sinceră ca în propria-vă poezie. Candelăreasa Dvs este Dantelăreasa lui Vermeer? Ador Culegătoarea de scoici. Și nudurile preoteselor sacre ce se prostituau la porțile templelor. Chiar dacă „*pruncul*” text este asistat de doi heruvimi, eventual prin anestezie necesară implantului. Aluziile mele umil-mitologice sper să nu

insulte (nici nu au cum!)... Iar dacă există și un cimitir al metafizicii, desigur că e o groapă comună: se fac epurări și în Shambala dezgolită accidental de dilslocările cacademicilor în prelungită andro(re)-pauzare. Bine faceți că scrieți dumnezeu cu minuscule, fie și ca prudență. Deoarece el s-ar putea să fie Plural, cum bunăoară Elohimii.

Filigranele din Bacovia, cum scrieți, dar și „*cara, lontano come il una spechio*” a lui Montale. Ființăm prin oglindire și cuvintele poezează taumaturgic pentru NOI. În fiere apus este deja răsăritul. „Ceea ce va fi, a mai fost.” Neastâmpărul are pași de balet/ciocnindu-se nelămuriți uneoir, alteori/îmbrățișându-se într-un cerc rotitor/ într-o vervă pe note” (am citat din poemul Dvs „ Când încep să dea în pârg zăpezile”)... Să ne supunem dar nu timizi „ destinului de poet”. Din curcubeul, de acolo de unde „ curcubeul își bea frumusețea / și nemurirea”. Departele în aproape. Transsubstanța în stare de suferință? Antimateria răsând? „*Fără tot felul de injecții de atenuare a durerii*”... Ci poate doar de atenuare a cruzimii naturii și pedepsei nașterii prin durere ce stăruie nedrept asupra femeii. Și determină erezia nova a clonării, industria vibratoarelor, drogurile super-potenței care... ne fac geloși pe Îngerii odinioară căzuți, dedulciți la femeia umană: care să ne țină de urât! Chiar de urât? Adicătelea doare de singurăciune? „*Viciați de dorul de absolut?*” Dorul de noi înșine. Dorul gemelar. Toate astea sunt mușcături ce se vor sublimate în tandre săruturi ...cu privirea, pe luciul apelor textelor poetssei Maria Diana. Mă întorc și zic apropos actul critic: orice specializare eșuează în denaturare și ambiguizare implicit perceptivă. Orice act textual eșuează prin exces în act ratat freudian. Asta e valabil și în istorie, în revoluții, bunăoară: 1989 un act istoric ratat, adică unul cu p---e îndoite. Fie capii-căpăii sunt asexuați, ca Adolf, Mao sau impotenți ca „*tătucul*” Vissarionovici cu a sa fiică Alilueva, fie female eroticon ca Elena CODOI, care se delecta cu porno în iatacul Cizmarului cu limbă groasă: cică odată ea l-a întrebat e el: „*-Nicule, dar tu când mă mai f-i?*”, iar toarșul a răspuns patriotic: „*-Înîntîiaș datî boborrulu !*” Oare aștiii, monștri sacri specializați a ne „*esplica*” nouă și studenților poesia alturora, nu sunt de aceeași stirpe ? ba bine că nu !

Dacă la păsări cântătoare, trilul este preludiu, atunci artele pentru om – în naturalețea lor de odinioară - adineauri, ar fi de drept numai ale masculului – bărbătuș !!! Nu privighetoarea cântă , errare Macedonski! , ci Privighetorul! Mutația este stingheritoare, textele se androgenizează... recuperatoriu? Este ceva putred în Matei 19... cu acei fameni, nu-i așa? Isus răspunde cel puțin straniu: ei, famenii, sunt și „*pentru îngerii din cer*”... Ce zici de asta ? Iată ca te rog să strecori aici un răspuns dintre acele întrebări ce ni le punem prin chiar poemele noastre... seismograf!

De aici ar merita să monologăm nocturn-sideral ca două entități principii ce tind spre sfericitate (...), iar textele noastre replicate una dintr-alta, să întregească și în planul Cogito și Emotion – senzuality ...rostul de SEISMOGRAF care titrează un poem recent inserat în revista Provincia

Corvina de mine...Știți care e floarea seismului ? Primulla regala.Ea răsare doar ca semnal al cutremurului de adâncime, ce superb cod al inteligenței ciclic-genezice!

Ci nu despre trup ca seismograf am vorbi cu glas scăzut: ci de ceea ce eu definesc dual (în accepția unui Mircea Florian cu a sa „*Dualitate ca recesivitate a lumii*”)... Natura poetică a Omului ancestral: suflet radiesteziac-fotosinteziac, spirit telepativ. Fie și ca încă pulsând relictă a Divinului acelei Treimi de zeu... Să îl plângem cu Ghilgameș pe fratele nostru Enkidu. Cu etimonul zeului căzut ENKI... Priceapă cine vrea. Vă mulțumesc pentru îngăduința de a mă rezuma la acest mod de a vă răspunde: cu palma la gură, ca să vă fiu ecou... Dacă vreți, eu fiind un muntean, toate astea sunt doar niște... iodle.

Și ca să vă amuzați: Laurențiu Ulici mă vedea la pe atunci a cincea mea carte, parafrazic la am uitat care critic care afirmase că omul este un animal marin, ieșit pe uscat și visând să zboare „...Ei bine, prin anii 70 , Ulci mă vedea ca pe un alpinist la malul mării , echipat ok dar ce aș fi escaladat eu, omul din munte ? Poate furtuna ori poate nălucirea unui catarg ...morganatic ?

Sunteți mulțumită ?

Este cercul vicios al oricărui scepticism; renunțați deci la podoabe dintr-astea învechite... Bineînțeles, e o rușine să repeți asemenea truisme, dar pedanții noștri sunt atât de proști și de superficiali, încât trebuie s-o faci; bineînțeles, punctul de vedere al lui Blanchot este personal. Și, de asemenea, oricare ar fi instrumentele pe care le folosește, în cele din urmă experimentatorul constată cu ochii lui rezultatele experienței. Dar, dacă într-o anumită măsură, obiectivitatea este deformată, ea este și revelată. Pasiunile, spiritul, sensibilitatea lui Blanchot îl determină să facă o anumită conjectură mai degrabă decât o alta; dar numai Mallarmé va verifica conjectura lui Blanchot. Deprinderile mentale și afectivitatea unui critic servesc drept revelatori, pregătesc intuiția. Conjectura, adevărată sau falsă, servește la descifrare. Adevărată, ea este umplută de evidență. Falsă, ea se șterge indicând alte direcții” („Saint Genet”, p. 517).

Paul Aretzu oscilează între a-i acorda criticului calitățile invocate de Sartre (deprinderile mentale și afectivitatea care servesc de revelatori și pregătesc intuiția) și poziția detașat-ironică a celui conștient că, în lipsa unei platforme teoretice relativ omogene, în lipsa cristalizării unei concepții integratoare, critica (v. „cronica”) este „*cochetă, aventuroasă și dă satisfacție primului amant. Apoi, are prospețimea unei paradoxale istorii literare în pas cu timpul prezent*” (p. 8).

Înseamnă că ne întoarcem la Barthes, care spunea că în critică adevărul nu există: „*A face critică nu înseamnă a vorbi just în numele unor principii adevărate*” („Eseuri critice”, p.254). Deci înțelegerea critică nu depinde de categoria adevărului: „*Lumea există și scriitorul vorbește, iată literatura. Obiectul criticii este însă cu totul altul: nu lumea, ci un discurs, discursul*

altuia : critica este un discurs despre un discurs, este un limbaj secund sau un metalimbaj, care se exercită pe un limbaj prim sau limbaj obiect. [...] Din moment ce critica nu este decât metalimbaj, înseamnă că sarcina ei nu este de a descoperi adevăruri, ci numai validități. Un limbaj în sine nu este adevărat sau fals, ci este sau nu este valid; valid, adică constituindu un sistem coerent de semne. Se înțelege astfel mai bine de ce criticul se bucură de o libertate absolută față de obiectul său” („Eseuri critice”, p. 270).

Paul Aretzu numește „trădare” această libertate absolută a criticului: „Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citește pe sine, în text. Prin caracterul ei total neconvențional, interpretarea este predestinată să trădeze. Măștile scriitorului nu coincid cu obrăzarele criticului” (p.8). Evident, volumul publicat de Paul Aretzu nu este în totalitate fidel afirmațiilor din „La ce bun critici...”, deoarece cronicile adunate în el încearcă o polarizare în jurul unor principii omogene. Fenomenele centrifugale se explică prin conștientizarea libertății de a citi în cheie personală volumele de poezie încredințate de poeții contemporani spre lectură și înțelegere (printre ei, nume care s-au impus – Ana Blandiana, Gheorghe Grigurcu, Eugen Evu, Nichita Danilov, Liviu Ioan Stoiciu, Ion Beldeanu ș.a., dar și nume de care se va mai auzi – Aura Christi, Ion Maria, Tudor Negoescu și mulți, mulți alții).

Această libertate de a citi oricum o operă și de a scrie pe marginea ei ca și când ai scrie-o tu, de la capăt, în virtutea principiului strămoșesc al cărților care „se fac” din cărți poate deveni păguboasă pentru literatură și, mai cu seamă, pentru critica literară de la noi, dacă acel oricum se traduce prin eclectism și empirism. Ar rezulta (dacă nu cumva fenomenul s-a produs deja) o inflație de critici de circumstanță, fără o minimă pregătire teoretică, dar gata să ia cu asalt cărți pe care nu le-ar înțelege nici chiar dacă le-ar citi (de fapt nu le citesc!), dar despre care ar fi capabili să scrie la nesfârșit, cu acel tupeu al asasinului de cuvinte ce confundă critica literară fie cu o acțiune de ecarisaj, fie cu una de vidanjare, chit că n-ar putea deosebi măcar o figură de stil de alta.

Paul Aretzu, cu ingenuitatea trăitorului într-un spațiu intelectualizat, se pare că ignoră consecințele unor afirmații care ar da apă la moară veleitarilor și ar confirma perspectiva sumbră de care tocmai am amintit. Când spui: „Un critic chiar face cărți din cărți. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire efectivă este foarte redus și, de aceea, trăiește prin delegație, dând credit creaționist autorilor”, dar continui cu un ambiguu „critica are tendința de a deveni autonomă de textual referențial, de a-și rupe cordonul ombilical”, nu înseamnă neapărat că te contrazici (cine nu iubește oximoronul?!), ci, mai degrabă, că te bazezi pe o înțelegere empatică a celui care te citește și-ți completează, mental, cu cunoștințele sale, spațiile pe care dinadins le-ai lăsat albe în argumentația ta. Autonomia față de textul referențial este de fapt o falsă autonomie, nu poți

interpreta un text făcând abstracție de el, iar Paul Aretzu nici nu procedează așa în cronicile adunate în volum.

Demersurile sale critice se bazează pe descrierea unei organizări, a organicității interne a operei, cu scoaterea în evidență a unor structuri valide. E drept că citește în cheie personală, dar nu reacționează pavlovian și nici nu și-a pierdut acuitatea percepției ori capacitatea de procesare. Dimpotrivă, abordarea textului se face cu maximă prudență, fără etichetările sociopsihofiziologice de care așa numita „*critică actuală*” este plină până la refuz, fără judecăți de valoare tranșante și cu un respect aproape înduioșător față de cuvântul scris.

Luând, la întâmplare, cronica făcută la volumul lui Liviu Ioan Stoiciu, „*La plecare*”, se poate observa o logică fără cusur a comentariului, o curgere aproape canonică de la emiterea ipotezei („*Cartea lui LIS [...] face parte, prin temă, din categoria ezotericelor cărți ale morții, deși argumentul ei este tocmai imposibilitatea de a muri, datorită unui exces de vitalitate, unei viziuni a fenomenului, mai degrabă antropologice, perene*” – p. 55) spre demonstrație și apoi spre concluzia pertinentă: „*Liviu Ioan Stoiciu scrie o carte insolită despre o temă frecvent asumată, dar foarte pretențioasă. Demersul liric, aparent flegmatic, ținut sub control, în profund este tensionat, disimulând o autentică stare afectivă și punând în valoare o procesare artistică memorabilă*” (p.58).

Cele câteva pagini ale „*demonstrației*” se focalizează pe o înțelegere circulară a textului, ceea ce-i asigură unitatea, criticul, datorită deprinderilor sale intelectual-culturale, intuind exact elementele de bază ale universului poetic în care pătrunde: aventura existenței, funcția magică a poeziei, spiritualitatea trecerii în fizică și metafizică, în biologie, magie, mitologie, antropologie.

Cumva asemănător sunt elaborate și celelalte 48 de comentarii, ceea ce presupune nu numai un intens efort de lectură, ci și capacitatea de diferențiere semantică a limbajelor poetice supuse exercițiului critic. Este adevărat că acest exercițiu este unul de libertate și că, uitând uneori să fie „*raportor al lecturii*”, Paul Aretzu visează pe marginea cărților citite și se lasă sedus de un limbaj ezoteric, nicipând la îndemâna cititorului profan. O face totuși cu grația intelectualului care – vorba lui Călinescu – mai este încă „*putrefiat de cultură*” și iremediabil îndrăgostit de aripa ei cea mai dumnezeiască, literatura.

Un marchiz al Promoției 70

O'ntreagă zi

Fragmente inedite

prietenului de tinerețe fără bătrânețe

Eugen Evu

E vremea la masa ta
să te-așezi –
ești încă tu-însuți,
cel așezat ?
Găsește-i un adăpost

înainte ca tăcerea să nască
în el,
înainte să-înceapă în ființa lui
nunta pustiei.
E vremea dinaintea ta
să te-așezi și să judeci
în frîntura de timp ce te-îngăduie încă:
Să judeci, ce ?
Și pe cine ?

*

Altădată
ziua-începea înainte
de-a se ivi,
altădată
ploaia-ți îngenunchia
în prag
și ulmul îți aprindea candelabrele,
altădată
știai să vorbești prin
tăcere,
altădată...
Acum cuvintele
vin
din uitare.

*

Un singur lucru
e de aflat,
un singur lucru
de trăit,
un singur lucru
de spus
dar lucrul acela

niciodată nu l-ai știut;
de l-ai fi cunoscut,
toate acestea
n-ar fi fost scrise.

*

Nu poți clipei crezare
să-i dai,
nici trecerii,
nici întoarcerii
ființei tale furate,
nici ierbii care-ți încolțește deja
sub pleoape,
sub piele,
sub unghii.

*

Despre ceea ce acum
oprit este
vom putea vorbi
într-o zi ;
ceea ce oprit este
încă și mai pecetluit
într-o zi
va să fie :
o zi precum altele,
o zi printre altele,
o zi,
încă,
a cui?

*

Afară ploaia și îndreptările
zilei -
catehismul unui înțeleș
în care nu mai ai loc,
afară sângele ploii
infestînd ciorchinii,
oțetul unei zile
necoapte
ori de mult putrezită,
lumea lepădîndu.și
copiii bătrîni,
afară placenta obscură
în care vremea s-a-întors
să te moară.

*

Depart, foarte departe...
dar încă în ochii tăi
lumina de-acolo,
încă în ochii tăi
cerul de sine-însuși
uitat –
până-n măruntaiele
lui Dumnezeu
cerul –
în ochii tăi, încă,
în înalțuri,
rețele -
limba unui ceasornic
care nu mai e-al tău.

Cavaler de Meria și Săcălaz

Ion SCOROBETE

Paradoxul realului este *un ceva* fluent și savuros explorat permanent de poetul pădurean cu care am umblat pieptiș munții în amonte pe Cerna Ruscana, la vânătoare de metafore, în două veri și-o vară.

Ion Scorobete plasticizează discursul cu dezinvoltura cu care ai culege afine cu degetele rășchirate, sau ai culege zmeură de pe marginea râului cot la cot cu ecoul Pădurii, sau de a surprinde peste umărul stâng, prin oglinda retrovizoare a empatiei empirice, o scăpărare de otheadă a unei pădurence fugite de acasă, cu dor de învățătură. Sau orice. Prin aceea că acest avocat al efectelor inversate de cauze..., fascinat de istoria rămuroșilor lui terasând dealul și cultivând te –miri-ce idealul, scrie traducând ceea ce se pierde tot-văzând și vorbind- bombănind....Transferă în colorism rumoarea formelor ce nu pot stagna în spațiul dintre timpanele îngroșate și obstacolul invizibil al metalimbajelor. Ultimele cărți de poezie îi sunt tot mai largi în respirație și irepresibile ca izbucurile eliberate de dislocări : granitul însuși devine friabil, iar în oraș, caldarâmurile rezonante se sfarmă trepidând sub tramvaie și revoluții furate din undergroundul canalelor.

„Delirul în cămașă de in” este un fel de ritual al redefinirii ontologice interferând profanul urban cu sacralul rural, matriceal și muls, dar nu de tot... Unul al substanței. Siajul vălătucilor dalbe ale avionului, sus, sus, la

vama celeilalte Cunoașteri, scuturul unei frunze ca o idee de elice care cade mură-n gură în geniul lui Traian vuia ...acel orice care poate deveni- prin poezie- ceva....Într-un cuvânt, un pădurean pentru care drumurile poeziei și memoriei zăbovesc doar în „ sfântul răgaz de a-și cânta obârșia”, la câte-o troiță, la câte-o carte. Unicul poem titrat „ Seară la Săcălaz”, este rebotezat aluziv de un hermeneut gemelar : nuanțând că ni se ia pulsul într-o dimensiune paralelă, fie oriunde suntem sau vom mai fi.

Astfel îmi iei pulsul

Îngustă tot mai îngustă e fâșia
ce desparte
Ape cu întâmplări de care nu știu
să mă bucur
neîndestularea formulei de a ademeni
pasărea zilei
mă întoarce pe dos de pare a fi
povestea altuia
deși îmi simt pasul lent
bolnav de discreție
cum ies din cartierul
Circumvalațiunii
Spre tramvaiul 5 scăpat
În ultima secundă
A traseului prudent pe centura
de deviație

astfel îmi iei pulsul precum ai deschide
o fereastră înțepenită
pentru aerul neschimbat
te așezi neprihănită în tolba mea
de idei roase la guler
asudate în graba cu care trec
dintr-o sală în alta
a judecăților gata făcute
în apărarea frunzelor de vârsta a treia
învrăjbite în vântul postmodern
la fel de absurd cum se zice ar fi fost
îmbrățișarea de la Termopile

îmi fac testul vigoriei pe curbele
sumar acoperite ale junei
cum se potrivește în oglinda unui jet
de conductă răpusă de stagiu
îmi trezești dinamica inițială

din firida cinematografului
de cartier cu flamuri de zgură
mă pustiești la bariera cu mira
să-ți defileze-n torent vagoanele
burdușite
mărfarul cu fier vechi
în poarta Fantasmelor se mulg caprele
de dincolo de șine
țigani forțează pasajul
mârtoaga se ia cu Dacia- n clonț
eu trebăluiesc printre evenimentele
zburătoarelor vânat de gripă
și aștept în stânga jocului
celelalte alambicuri prin care
ar curge esența acestui timp fetid
spre artera lipsită de seducție

ești nesigură pe tăcerea mea
ca brățara cu nestemate rătăcită
de un oarecare Oswald
în Triunghiul Bermudelor
mă recunoști după cum împrăștii cuvinte
de grâu galinaceelor
sub tufele de aluni pârguiți
îmi rezolvi fuga din apartamentul 10
în boarea acestui asfințit de grădină
curtată de caniculă
căci suntem împreună deși singuri te închipui
patroana unor sentimente de zahăr
la care nu au acces
maneliștii din punctele cardinale
mai jos de artera 6 comunală

Egidă

Selecția naturală nu mai spune nimic
veritabil
despre ingeniosul temperat
al spartanilor din groapa cu lei
drumul tras la nivela cu bulă de aer
a cârcotașului Hefaiostos
instigă accesoriile
echipate cu tehnologiile de vârf
să doboare recordul la cruci
de-a lungul unui episod fecund

de week-end

în locul zis al lui antichrist
femeia robustă aprinde lumânări
și privește spre abis pădurea
de segmente
îndreaptă lujerii unui buchet
de ritualuri veștejite
se întoarce în arena cu benzi
de asfalt
la agitația cu sprintul
rapace.

Comunicare

Alerg printre cuvinte deloc lejer
împrejurul unei realități delirante
înfiorător de tenace
dacă mă atenționează fervent
că mă aflu la distanță de tușă
ce-i scapă de sub control
iar eu îmi rezerv dreptul să tac
și să ascult
cum picură instantaneu
din steașină burnița rece
între anotimpuri

Ingineria metafizică...

Lucian GRUIA

Triptic spiritual
Eminescu, Blaga, Brâncuși
Editura Feed Balk, 2008

Lucian Gruia nu este la prima cercetare întocmită cu afinitatea structurală a politehnicianului – a absolvit Institutul Politehnic „Traian Vuia” în 1974 – afinitate sau rezonanță care au fost aplicate și în acord cu formația de scriitor (prozator și poet) și în „*Universul formelor lui Brâncuși*” (2001), „*Brâncuși - repere și interferențe*” (2001) și „*Momentul revelației în templul brâncușian al eliberării*” (de ar fi fost să fie) (2004)... Cartea de poezie comentată de noi ni l-a apropiat tocmai printr-o astfel de „*rezonanță*” și iată că Lucian Gruia ni se descoperă poliedric – un gânditor complex și un om al sintezelor revelatorii.

El este din familia celor asupra cărora s-a întors cu venerație și nobila scrutare de profunzime a înțelegerii misterului creației umane – ca inspirație

a divinului. Viziunea lui este a unui triptic sau triade (teandre) ale geniului românesc, manifeste în beneficiul întregii umanități.

Dacă Brâncuși este stâlpul acestei triadic Templu Genial – coloană între vatră și cer- Blaga este exponențial „stării *pre-ontologice*” a Misterului existențial - autorul Diferențielor Divine fiind considerat „*neîngăduit a-l cunoaște*” prin cenzura „*transcedentă*” a Marelui Anonim: prin Logosul demiurgic. Eminescu este al „*stării dintâi a Ființei*” (ar fi fost interesantă o tangentă la Heidegger, n.n.)...

Ceea ce este cu totul nou prin această splendidă operă a lui Lucian Gruia, este sinteza sus-numitei teandre, corespondențele trasate osmotic – sau dacă vreți piramidal – între caracterele esențiale ale manifestării Ființei cosmice OM: Eminescu este Nocturnul (luciferic, hyperion), Blaga este Crepuscularul, iar Brâncuși Diurnul... Operele celor trei giganti ai spiritului românesc sunt într-adevăr axate pe aceste dimensiuni. Să nu uităm că Eminescu a lăsat o enormă operă-templu conturată în Pantheonul secolului său – inclusiv șantierul abandonat prin moartea fizică, este un vast fragmentarium... Iar Lucian Blaga a scris ceea ce chiar el, gândind axial pe verticala mausoleică (Pietre pentru templul meu) și opera poetică, contopită unic cu cea filosofică. Zic mausoleică prin Solemnitatea acestei opere – într-adevăr crepuscular și tragismului – manoleic, stigmatic, de origine sud-dunăreană, însă absorbit în vacuumul mioritic și resmul din păgânismul arhaic, în creștinismul cu „*turle răsucite*”, sacrificial și finalmente tot eşuat în fatalismul fosilei mitologii (Manole se sinucide aruncându-se de pe schele; păstorul se supune oracolului, acceptându-și moartea violentă ca „*dat*”... Q.E.D.(!): recte Meșterul Manole. Tot Blaga a fixat în acest punct interferent mitul tragismului eroic (idem sorginte mioritică! - n.n.). Mă refer la teatrul lui poetic și la unele poeme (n.n.) - (Avram Iancu); corelativ, aș adăuga, cu „*Sărmanul Dionis*” eminescian. Cei trei titani sunt așadar trei Civilizatori, trei înzeiți, trei Genii re-ziditoare, trei demiurghi – corespunzând unor trei TIMPURI – CICLURI... Se subînțelege supremația Timpului suprem Ordonator - eonic constrâns în durata umană (Rădulescu Motru) – așadar Timpului Circular, repetabil și etern înnoitor: iată epifaniile, iată învierile, iată triadicul sacru.

Și iată cum Nocturnul face Puntea cu Crepusculul pentru a reizbucni în Diurnul apolinic - solarian al titanului gânditor-arhitect-filosof care esențializează în Coloana Infinitului această ciclicitate de Trei a Ființei întrupate în Facere ea însăși demiurgică – Imitatio Dei. Studiul lui Gruia desigur este suplu și bine șlefuit, eu doar adaug fulgurații tulburat frumos de lectura cărții.

Nervul și inteligența intuitivă superioară, ea însăși revelatorie, îl oglindesc pe Poetul Lucian Gruia ca pe un comparatist ce explorează cu îndrăzneală, fără complexe, spațiul reflectat în profunzimea Ființiale (ale Fiindului continuum modelator în Materie), celor ancestrale ca și ale celor dobândite întru cunoaștere și devenire românească în amplitudine

universală. Autorul trece senin prin treptele-vămi, cu atât mai mult cu cât, consider eu, are înțelegerea poetică a lumii. Matricea stilistică blagiană „ondulează” deal-vale, ridicându-ne fruntea odată cu muntele esențializat magnific de Brâncuși: axa celor doi are temeul – vatră sub Luceafăr – ca etern simbol al cunoașterii luciferice, ca să preluăm conceptul blagian. Prin „*putare de lumină*”, dar și prin ipostaza mito-poetică a Zburătorului.

Din cartea lui Lucian Gruia am savurat spiritual – un rar ospăț al sufletului și inimii! – capitolul „*MINCIUNILE LUI DUMNEZEU - repere fundamentale pentru o metafizică românească*”. Nimic nu cunosc mai înviorător – necesar pentru mintea și întrezăririle unei cunoașteri pe care însuși Blaga o numea Luciferică. Sinteza lui Lucian Gruia este desăvârșită, operă de inginerie metafizică.

...Tare mult aș fi dorit ca Laurențiu Ulici, care anunțase o carte tentantă în acest context, să o fi definitivat... Ulici îmi mărturisea, cu ascuțit spirit de matematician... barbian, proiectul său... Absența tipului pe care Ulici îl definea MITICIST – ci nu mitic! (n.n.) – anume Caragiale – ar fi subînțeleasă, fără nici o discriminare, ca atribut alogenic într-o spiritualitate clar autohtonă, așa cum o conceptualiza cu ale sale tipologii – ispite Vulcănescu. Altminteri, divagând, dar nu de tot (...), mai erau alde Eugen Ionesco, bunăoară...

Într-adevăr, Lucian Gruia, a gândi triadic este a fi profet chiar și în satul-țara ta! Calitatea a acestei cărți pentru cititorul de rând dăruit, primesc darul pe înțelesul nuanțat de Blaga – al „*limbajului tradus al inimii*”... Deoarece „*poezi, toți poezi, sunt un popor*”... iar limbajul lor este cel recuperativ ante-babilonian: necenzurat! Să nu fim nedumeriți: După Eminescu și Blaga, Brâncuși – marea dragoste a autorului – inginer, este Egal Poetului!

A auzi pașii profetului este a te recorda brâncușian Infinitului. Cărțile de critică, proză, poezie ale acestui scriitor sunt ele însele prinse magic în tripticul (fațetele)... fractalice al ecuației pe care ne-o decodează cu inspirație și gravitate exemplare.

Nu știi de unde stăruie gândul unui al patrulea : Ion Barbu (D. Barbilian). Însă atunci...triada ar fi fost să fie ...patrulater.

Observație: între sigla editorială de pe copertă (*Feed Balk*) și cea din reversul paginii de gradă, (*Feed BACK!*) este probabil o simplă diferență: sensul de back (engl- înapoi) și cel de Balk (*Balcani?*) sunt divergente.

Un mesager de la Curțile Dorului

Emil ALBIȘOR

S-a născut la 25 mai 1954 în Izimșa, Mehedinți. Licențiat în filozofie la Facultatea de filozofie București. – 1979. În 1985, obține licența în Drept. Lucrează din 1980 până în 1993 în cultură. Din 1993 lucrează în Justiție.

A debutat în 1969 cu poezie.

A colaborat la cam toată presa literară românească, printre care: Luceafărul, Amfiteatru, Tomis, Orizont, Ramuri, Steaua, etc.

A debutat editorial în 1990 cu placheta de versuri „Călătorind”.

Din 1997 este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A inițiat și condus revistele literare: Lumina literară și Caligraf. În prezent este redactor șef la revista „Paradigma 21”

A publicat cărțile: **Călătorind** – versuri; **Arcane** - versuri; **Compania de sunete** – versuri; **Cântec dus** – versuri; **Sud** – versuri; **Nunțile** – versuri; **Manechinul de pluș** – versuri; **Labirintul de fum** – roman; **Ape și oglinzi** – roman; **Noaptea Moranei**; **Mărturisirile Automatului von Newman**.

Poem pentru Morana

Sărut

Caut
urma poetului
în această depărtată oglindă
peste care aleargă
aripa grea de polen
a uitării.

Caut!
sărut iarba
așa cum aș săruta zorile,
murmur amar
ori dulce, ori plin de nectarul
melancoliilor
abandonate în inima iubitei;
glasul și foneria poetului
strivit între fluturilor
născători ai văzduhului

Caut!
ating febra cuvintelor
și mă cuprinde plictisul,

poetesa cu fesele pline
râde azvârlindu-se-n valuri

undeva, dincolo de peretele orizontului,
un bondar se plimbă agale...

Libertatea de a nu trage barca la mal

lui Geo Dumitrescu

uitasem că poezia
nu are nici o legătură cu
oglinzile prin care respiră pădurile
și văile, și...

desenasem arcanele,
făcusem inventarul salcânilor,
mărunțisem fructele;
îți priveam tâmpla
înseninată de vocea melancolice
stăpâniri a văzduhul

o, câte cercuri
au căzut în privirile noastre!

Melancolia conservei

poemul acesta are gust de conservă;
curg epitetele
peste barba căzută-ntre sâni
distinselor doamne
și habar n-am
că omul de ceară face plajă
îngurgitând ultraviolete
precum iarba mărunță
sunetul pașilor pierde
peste îmbrățișarea suratelor.

e urât poemul acesta. Atât de urât
încât metaforarul uită
să-l transcrie pe-o frunză de nor
ori pe carnea meduzei
strivită sub lentoarea fierbinte-a
nisipului...

ai...
dragul meu, dragul meu...
cum zace mirarea-n poeme
și viforul bate la ușă!

Destin

în de sine colind prăbușitul
până la ciutura umbrei alerg.

beau...

fructul respiră-n
zemoasele teascuri,
nunțile fragede
boaba de rouă coboară,
oceane de jertfă
sărutul dezmiardă

beau...

până la brâu se ridică
turița albă din brume,
până...

ciuta privește, privește
râul târziu amețește
rătăcit,
în de sine colind
amuțește...

Șoimeasca urcare

sunetul era întru blănille nopții
căzătorul ce trup își făcuse
din albele petece. Ghemotoc de sulfină
ori agrișă
în somn rostuită;
brume, alani și ereți –
sicofanți-n joben strecurau.

Vis hămesit
dansau vânătorilor spaima
ca și cum zborul mărunt al hultanilor
sărutasem
nu pântecul zâmbet
hăul clipea.

(nu vezi mă,
aripa ei de viață,
prețul mirării la piață?

Nu vezi...)

vinete pene de corb
șoimeasca urcare
număra, număra...

Poem cu retrovizoare

Ar trebui să tac,
Să roșu râu ascuns sub geană
Amiaza dulce să mă culce.

Discurs

Spuneam:
să lăsăm
brațele dimineții
unde plini de mirare
ochii tăi necuprinși
desfac umbră cu umbră.

Peste frigul din inimi
sunetul abia să pătrundă -

Doamne, câtă splendoare
buzele Ei
trupu-mi cuprinde...

Umbră

își plimbă privirea
peste albele sunete

sângele stepei
obraji-i cuprind

albastra-i privire
trupu-mi animă

Întâmplare

ai privit surâzând
urmele zorilor,
orizontul mărunț peste care
blândă, lumina pătrunde
ferecate arcane
în trup de alun
ori de sânger
de grașiță
risipită sub pasu-ți...

unde sunt stelele?
unde mai sunt!...

De primăvară

vântul, pe umeri,
ploaia de verde sălta,
buzele tale
flacăra şuierau
peste pielea-mi căzută-n amiază

fata cu ochii albaștri
sânul pe mese-și purta
ochiul spre el dăruia,
miresme de crud
o tăceau
până ce carnea-ntreba
refuzându-și uitarea:
„Nu tu ești acela?”

iarba ușor tremura
între două de sunet oglinzi
din ce în ce mai albastre.

Pădurea

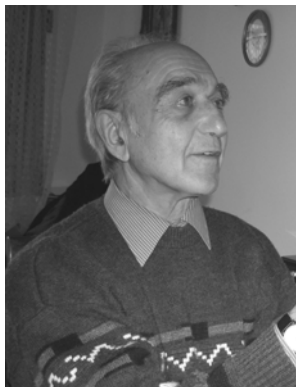
învingătorii jubilau sărutându-și
contul de fluturi ascuns între insule
de parcă, atunci, Arlechino coborâse în stradă
să-și cumpere somnul ce nu mai venea.

Colombina zâmbea în vitrinele oarbe,
sălciile cădeau scuturându-și amnarele,
mașinăria cu pântecul plin de cuvinte
scria, ne scria, ne scria...

nu recunoaște, țipau între frunzele crude salcâmi
în templul cuvintelor, perfidă, zâmbirea
temătoare pe sine de braț se purta
lepădând azvârlirea în găze
precum carnea de oase lepăda
limpede cerul întors
în verde mireasmă
de tânără, dulce pădure...

Crima de a cânta din GOGA și Radu GYR ...

**Martiri ai prigoanei criminale comuniste:
Familia TARCEA din Hunedoara**

Despre hunedoreanul Mircea Tarcea, președinte al Asociației Foștilor Deținuți Politici din municipiu, am mai scris, iar fulgurant am redat episoade din dramele trăite de domnia sa și de familie. În numărul trecut sunt mărturiile ale detenției de la închisoarea din Deva și apoi în lagărul de muncă forțată. Cele ce urmează au fost obținute abia în 1991, de către dl Tarcea, la cerere - document copy extras.

Iată că prin cartea lui Petru BADIU - „Mărturii din era ticăloșilor”, editura Napoca Star între zguduitoarele mărturii, aflăm documente care nu au nevoie de comentarii. Din Sentința nr.325 spicuim :

„Astăzi 4 septembrie 1959 Tribunalul Militar Orașul Stalin (Brașov,n red.), întrunit în ședință publică spre a judeca pe inculpații: MIRCEA TARCEA, Mihăilă Amos, Saftenco Mihai, Lixeanu Octavian, Cornea Cornel, Muntean Miron, Tămaș Silviu...(...)

Capete de acuzare: legionari notorii; dușmani înrăiți ai regimului nostru democrat-popular; cântau cântece compuse de legionarul Radu Gyr; preamăreau acțiunile huliganice ale elementelor fasciste, desfășurate în Republica Populară Ungară; au privit cu ură ajutorul dat de către armata sovietică poporului maghiar; (adică intervenția cu tancuri, n.red.); audiau posturile de radio imperialiste; au preconizat că și la noi în țară se va întâmpla ca în Ungaria... etc.

Inculpatul TARCEA MIRCEA, fost membru activ în organizația legionară F.D.C., crescut și educat în spiritul acestei organizații fasciste, fiind fiul preotului legionar Tarcea Gheorghe...a desfășurat o serie de acțiuni îndreptate împotriva orândurii de stat din țara noastră”...

...„Astfel, în vara anului 1956 inculpatul Tarcea Mircea a participat la o reuniune organizată de co- inculpatul Saftenco Mihai la domiciliul acestuia (?) din urmă împreună cu legionarii. ...unde au discutat despre viața lor petrecută în închisori, aducând în același timp calomniile la adresa regimului democrat-popular din RPR...La această reuniune inculpatul Tarcea Mircea a cântat cântecul naționalist „Doina lui Goga”, iar Mihăilă Amos a cântat romanța legionară „Vânt de seară”...

Tribunalul, în numele poporului, Hotărăște :

Cu unanimitate de voturi și făcând aplicațiunea art.209 ptc. 2 litera a și b, penultim C.P., condamnă pe inculpatul Tarcea Mircea la:

20 ani muncă silnică
10 ani degradare civică
confiscarea în întregime a averii
să plătească statului 1000 lei cheltuieli de judecată
...Dată și citită în ședință publică astăzi 4 sep. 1959, la Deva

Baza : Arhiva Min. Ap. Naționale

Văzut: Comandantul U.M. 02405, lt colonel ss indescifrabil.

*

Îl cunosc pe Mircea Tarcea și sunt copleșit de ceea ce a îndurat, asemenea sutelor de mii de oprimați ai stalinismului „frățesc” și a acoliților bestiali preținși democrați și patrioți care au distrus elitele țării și pe toți cei ce aveau conștiință autentic națională; istoria e asasină; mulți dintre criminali au scăpat și au ajuns la adânci bătrâneți, fără avea remușcări. După ce statuia leninistă a lui Petru Groza conjudețean de oroare a fost doborâtă din centrul Devei, se aude că o vor sui pe soclu în satul lui Bârcea... Tot pe aici, fiul unui mare criminal antinațional, Zăroni, din Nădăștia de Sus- Hațeg, se aude că a reprimat averile oribilului personaj pro-sovetic al vremii...Și mai sunt....În județ, mediile relatează că procuratura cercetează crime din acea vreme. Sunt descoperite cadavrele unor patrioți adevărați ca Mircea Tarcea, ale unor hunedoreni împușcați mișelește prin păduri... Istoria e asasină și așa se pare că a fost împământenită de ai lui Mamona; vai, chiar dintre popii colaboraționiștii, din sturpea trădătorului Popa Moise , al lui Horia- Împărat, chiar dintre ei – satane în sutane, - au fost și mai dăinuie. Căci prăsila este demonică și spornică pri felurimea de vicleșuguri ale...istoriei. Care istorie? A cui?

Memorialul de la Sighet este mult prea puțin față de grăzăviile ascunse memoriei și mai ales generațiilor noi. Un martir-martor ca Mircea Tarcea ar trebui onorat și alinat cum se cuvine, măcar din rușinea de a fi români. Sau dacă totuși vreți, din mândria de a fi români, de a fi avut astfel de bunici și părinți... Însă Goga, Gyr, Crainic și mulți alții, încă sunt stingheritori (!??) pentru bănuți cine. Vina poezilor naționali a fost pusă și pe capetele zecilor de mii de patrioți care nu au primit „binecuvântarea fratelui sovietic”, ca lichelele și iudele dintre „ai noștri”... Cimitire netezite de timp. Cimitire – mausolee ale înjosirii. Gropi comune încă neștiute. Cei ce uită riscă a trăi din nou astfel de delirul... Era ticăloșilor este era răbdării decăzute în lașitate. „Fiecare națiune își are hoții și criminalii pe care și-i merită”, cum s-a spus.

Agoniseli s-au transmis urmașilor, ca și multe din privilegiile... Au lăstărit din pârla amneziei și „democrației ceaușiste”, alții și alții, ca năpârcile. Rezervele de ticăloșie sunt inepuizabile în acest spațiu stigmatizat. Securitatea are vașnici strămoși în acei criminali, iar dreptatea și adevărul post-revoluționare sunt deja erodate cum vedem totul fiind transformat cinic în circ și orbire, minciună și teroare conspirativă ...Crima oprămirii propriului popor este polițienească și o replică la indigo a

fascismului atât de demagogic acuzat de satrapii care condamnau în numele... poporului. Care popor ?

Iată cum tatăl și fiul familiei TARCEA au fost condamnați pentru vinovății precum cele de mai sus :

- **TARCEA MIRCEA , fiul lui TARCEA GHEORGHE- 20 de ani muncă silnică**

- **TARCEA GHEORGHE, preot, condamnat la 20 de ani muncă silnică**

Notă:

Lotul Tarcea, incriminările din 1959... Toți cei pomeniți mai sus, în afară de părintele preot Tarcea, care era mai în vârstă, erau născuți în 1928, 29 și 30... În ianuarie 1941, când gen. Antonescu Ion a desfășurat Legiunea, aceștia erau copii de 11-12 ani. De unde atâta... notorietate legionară?

(Petru Badiu, pag. 121.)

„Comunismul a ucis mai mulți oameni decât orice alt fenomen natural sau social petrecut în istorie. Partidele comuniste din întreaga lume au fost cea mai mare grupare de răufăcători constituită vreodată”

(Vladimir Volkoff: Treimea răului: Lenin, Troțki și Stalin).

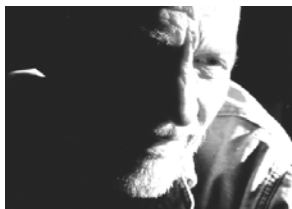
”...- Sunt aici la Păltiniș, liniștit, cu gândurile mele. Mă simt bine și nu mă sperie bătrânețea. ...

- V-ați gândit ce să faceți când veți fi pensionar?*
- Am să încerc să scriu*
- Numai să aveți ce!*

Nu sunt de la Sighet. Nu aspir la Premiul Nobel, vreau să scriu fără pretenții literare, mai degrabă vreau să depun o mărturie”

*Conversație a lui Petru Badiu, autorul cărții, cu Constantin Noica, la Păltiniș, 17 septembrie 1987.
Modelul noican este fertil și cutremurător.*

Rezumându-mă cu deplin respect la acest scurte citate, opinez că era normal ca dl Mircea Tarcea și urmașii săi, ca hunedoreni, meritau a fi invitații de onoare ai unei lansări pe măsura importanței acestei cărți-document. Dar, cum spunea recent careva, „românii au acest vechi obicei instinctual, de a uita intenționat cele rele și de a ține minte și vorbi doar despre momentele frumoase”... Nimic mai amar pentru noi, dacă întradevăr așa vom fi în continuare. Iată de ce închei acest capitol cu Domnia Sa.

ABELCAIN sau CAINABEL

- un mitopoeseu -

mi-am amintit cine suntem
 în a câta explozie
 din haloul uraganului înstelat
 mi-au spălat ursitoarele văduve

urmele care inversau călătoria
 ca sa nu cunosc
 întoarcerea spre moarte
 cu spatele

împins bruscat în Asomptiune
 amăgit că te voi regăsi ca să pot suporta
 răului îi înalț un te deum
 sub diferențialele divine

relația mea cu statul
 a revenit la început
 undeva pe malul drept al Tibrului
 odată cu focurile celor ce strigau din cărțile lor eretice
 incubatio al semioticeii care a ținut în peșteri
 o mie de ani curcubeul

și doliul pe care ninsoarea se îndură
 să îl însămânțeze în pustia esteticii Lor

aici unde muntele ascunde izvorul cu numele tău
 și prada se întoarce să își desăvârșească
 opera ca un bumerang scăpat din mâna înzăuată
 a zeului

mi-am amintit dincoace de om
 însă nu omul
 cel ce sub meridianul de telur al frunții
 îl căinase pe abel

abelcainul și cainabelul
 și madre Lilith cu zvâc plurisemantic
 alăptându-și bastarzii cei smulși
 din cămașa lor de quetzal

ca pe o stigmă-am purtat
 aura fisurată a poesiei din care
 catapeteasma urii lor s-a brusc spulberat
 să se redeschidă Ochiul

Mi-am amintit cine suntem și
al cui e războiul
ținta „cap de om” scump trofeul
clonajelor sacre

cine are ochi de auzit să vorbească
cine răsucit în treimea de jos
se întunecă-n sine
să fie iertat și purtat pe scuturi
ca întâiul născut
sus la muntele rugului

*AbelCain / CainAbel
grafica de Radu RO*

În curând
Lin ca un tremur din Dau pe iezer
Doisprezecimea se reîntrupa-va

Fără știre de chiar moartea noastră
Un adio nu va mai fi

Cealaltă Lumină să cânte !

Nu vă mai fiți complici spaimei voastre
Lucrarea de singură îi va-nterupe la sursă
Destrupați din Logos străpuns
viermele de marmoră
și viermele de cuvânt
viermele de parfum și viermele subcuantelor
protoplasma fragmentarium
hărmicia morții prin nerecunoașterea operei
partea asmuțită asupra părții
pluralitatea lui Jahweh în delirul
fanaților

Vai sentinței tenebrei
Inumane sunt mila suferința naturii și foamea
aud mari desfrunziri de preluci
între veghe și vis
Puntea refăcută și splendoarea
Apheryon
De dinaintea cuvântului

Văd ceea ce ni s-a ascuns voalând suprafețele
Aici în interiorul textului
Cum în interiorul ninsorii
Viscolit de orhideea mimesis
a chakrelor
răbdând înnoirea lui Unu
În amurg întrezărind răsăritul
Și logica circulară a

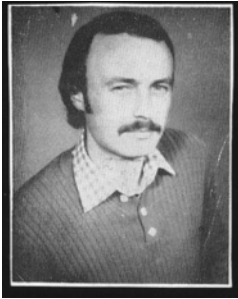
Eonului

Instinctul de vânătoare
Al omozeilor canibali
Legea străină o va uzurpa prin aceea că
Răul de sine pierde (...)

Noi vedeam răsturnat.

Departele de aproape...

Cavaler al inimii române în plâns de lumină Martin SZEGEDI

Adevărul Poeziei

Ți-e trupul meu locaș sărac și strâmt
și zare-ți este golul gurii mele,
de după oasele-mi mari te-arăți pe pământ
ca și cum te-ai urni de după zăbrele.

E timpul să le zgâlțâi cât încă mai sunt viu,
să ieși din carnea mea ca o sudoare
ce pică de pe fața veacului târziu,
când se împutinează feștila-n felinare

Și sângele de om intră mai în cer
cât un canal în pustietate
și creștetul îmi pârâie-n eter
sub bolovanul nopții și singurătate.

Mi se tocește părul sub maiul tot mai greu
și-mi ninge până-n creier de o vreme,
înghesuit de-a dreptul în abisul meu
abia de mai apuc o dată a mă teme

E o uzurpare, a cui? De către cine?
Ființa încotro oare mi s-a dus ?
Și cine bate-n grinda ce-n aer mă mai ține
cuietele ce-mi ies prin cuvânt în sus

Și țintuiesc pe mine a lumii carne mare
străină sau aceeași cu-a mea, eu nu mai știu
cum merg pe orizont cu ea în spinare
precum cu un cearcăn adânc și vinețiu.

Februar, West Germany

Descoperiri lirice

Ada IONESCU

Studii:

- absolventă a Liceului Teoretic "Iancu de Hunedoara", din Hunedoara - promoția 1995-1999
- licențiată a Facultății de Jurnalistică - Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu - promoția 1999-2003
- studii în derulare - Facultatea de Litere și Arte – Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu - an terminal

Experiență profesională:

- redactor Euro Forum - Sibiu - 2003
- redactor Euro Obiectiv 20 - Hunedoara - 2003 - 2004
- redactor Ziua - editia de Hunedoara - 20003 - 2004
- specialist relații publice - Asociația "Sprijiniți copiii" - 2004 - 2005
- redactor - Radio Color Hunedoara - 2005 - în prezent

Îndrăgostire

Străzi ondulând vertical,
împingându-ne unul spre celălalt,
grindină fluidă de miere,
curgându-ne pe obraji rumeni.
Nerostita tăcere.
Purtam rochii albe, lungi,
cu mici flori și volane,
ii stilizate, pe tălpi mirosul verde al ierbii
pudrată cu rouă.
Între noi începuse să plouă
cu zâmbete; din ochi ne urcau curcubeie.
Farul din Alexandria
ne apărea mult mai aproape.
Din păduri se auzeau cerbii,
Corăbii mitice pluteau pe albastrele ape.
Mână în mână pășeam pe Calea Lactee.
La urechi ne înfloreau pârguite cireșe,
vrăbii gureșe
ni se așezau pe umeri, pe brațele goale,
pomii turcoaz înfloreau alb, roz, violent
rupți de pământul absent.
Palatul Bruckenthal, cafenelele,
Piața, Catedrala
se perindau ca niște clișee,

printre fluturii uriași care ne izbeau pleoapele.
Între noi cântau nimfele, apele.

Poem

Nu te teme!
Cu picioarele goale ieșim
    în plină primăvară:
pe iarba albastră de cer
    ne vom arunca inimile roșii,
sub ucigașa lumină solară.
Pe bulgări de lut negru
    ne vom întinde oasele.
Din întuneric voi smulge
toți ghimpii durerii.
Îmi voi pune palma subțire
    sub fruntea ta;
voi împrumuta
spada unui heruvim
ca să te apăr de moarte;
iar din fuioare de raze și funigei
voi împleti, cu vinete degete albe,
aripi de zbor pentru noapte.

Oceanul hierofant

Stăteam amândoi,
dimineața,
în fața oceanului turbure,
urlând dezlănțuit în toate
    cochiliile eșuate pe țârm,
în toate timpanele singurătății.
Valuri cenușii,
invadate de ierburi de mare,
încercau să iasă din ele însele
    ca dintr-o maladie incurabilă.
Ne loveau peste ochi, peste buze,
ni se agățau cu deznădejde
    de obrajii trandafirii.
Stăteam amândoi
la capătul digului vechi,
    suspendat pe piloni
drepti, carbonizați,
ca două statui în inima
    unei stele stinse...
Fețele ne erau ude de ploaie,

eu țineam dreapta pe balustradă,
tu mâna stângă.
Iar cu mâinile care
    ne rămăseseră libere
ne țineam în palme unul pe altul.

Perpetuum Mobile

Soarele amiezii îmi invadează
    spațiul intim.
Cu pietre limpezi îmi sparge
    ferestrele sufletului,
întoarse spre vest.
Lumina năvălește în cameră,
    ca o fiară turbată într-o cușcă,
adulmecându-și prada.
Cu tentaculele memoriei
    pipăie pardoseala,
cei patru pereți, aerul rarefiat,
propriul meu trup...
Mă împinge spre colțul aspru
    al Sinelui
și curgând nestăvilită
    spre mine mă înghite,
îmi zdrobește oasele,
cu dinți de miere lucidă
    îmi sfâșie carnea.
Sunt digerată în propria mea limfă.
Mă prăbușesc în spărturile cerului
printre norii spasmodici,
ca între două infinite absențe.

Înviere

O, de n-ar mai veni niciodată
ziua de mâine!
Dac-aș rămâne încremenită
în dimineața dimineților,
născută din învălmășirea
    întunericului cu lumina!
O, dacă n-ar mai trebui să ies,
din mine însămi la fiecare
    cântat dureros al cocoșilor,
dacă n-ar mai trebui să îmi arăt dinții
lungi și lucioși,
dacă n-ar mai trebui să mă prefac

că râd în hohote!
O, Doamne, dacă m-ai bate în cuie de aur
pe lemnul styraxului
și m-ai îmbălsăma cu smirnă...
Dacă m-ai pune
cu mâinile tale în mormânt,
dac-am juca amândoi un joc
fără cuvânt
și mi-ai striga, Doamne, râzând:
„Ieși, Lazăre! Ieși!
cel fără de pată te caută și te plânge!”
Aș învia numai pentru tine,
Doamne, îți jur...
Aș ieși, în fiecare dimineață,
ca un copil
din capcana de bale și sânge!

Complicitate

Diminețile se insinuează între noi
întotdeauna perfide,
întotdeauna râzând asurzitor,
aruncându-și măștile portocalii,
în ferestrele transparente.
Atârnată între lumi,
îmi scot trupul prin lume
și-l scufund frenetic în singurătate.
La doi pași în urma mea,
pe urma mea invizibilă,
calcă îngerul...
Mergem în șir indian
ca să nu fim descoperiți
și aruncați jos
de pe cruce...

Mărturisire

Sorb, noapte de noapte,
cuvintele pe care nu le rostești.
Între noi o fereastră măginește spațiul.
O spărtură în întuneric
ne desparte și ne apropie.
Îți recompun chipul din umbre.
Mi-e sete! Mi-e sete, îți spun!
Mi-e sete de palmele care nu m-au atins.
La peronul acesta niciun tren nu vine,

niciodată!
Cum să îmi spăl trupul impregnat
cu absența ta?
Mi-e sete! Mi-e sete, îți strig!
Îngeri de cenușă coboară,
cu tălpile arse,
spre inimi albastre de frig...

Menestrel în absența cruciatului...

”- Mi-am înscenat plecarea...”

Nicolae SZEKELY

Poetul hunedorean Nicolae Szekely este un muzician- menestrel parcă desprins din legendele cu trubaduri și domnițe ale Castelului Corvinilor. Dar poezia sa nu este trădarea muzei ci tandemul artelor gemene. La Nicolae Szekely cuvintele devin și arpegii și solfegieri și lemn de rezonanță ale unei vibrații de profunzime, iar muzica preclasică și nu mai puțin genurile de ultim impact, inclusiv pavanele, Hendrix, ori mai nou muzica medievală reîntoarsă la Castelul Corvinilor, fac din poezia sa ceea ce face chitara sa clasică, din ecourile unui lamento straniu, parcă întors în radarele memoriei noastre ancestrale. Romantismul liricii lui, a evoluat spre o expresie când ironică-sacraistică („*Buletin de știri*” asta este) post-modernistă, când ușor sceptică, ba chiar aderând la „*agonismul*” promovat pe blogurile douămiiștilor... Dar de fond, amintind de cartea lui esențială, a răscrucii inițiatice, „*Alchimia divinului*”.

Premiile muzicale (solist chitară clasică la Predeal), dar și cele literare, Premiul Filialei Arad a Uniunii Scriitorilor pentru poezie, colaborarea onorantă cu reviste și edituri exigente, confirmă mai mult decât ce a fost o promisiune: o vocație. El a fost și tehnoredactorul revistei transilvane „*Provincia Corvina*” încă de la fondarea ei, timp de zece ani. Nicolae Szekely este excelent receptat de critica generației moderne, împătimit de carte și autocunoaștere, tenace, ultrafin „*diapazon*” și al poeziei altora. rafinat și poate uneori inflexibil...

Limbajul său poetic este dintre cele mai armonios structurate, ultra-plasticizant, rostindu-se cu subtilități de mare finețe, din care țâșnesc jerbele metaforei revelatorii, nici un interval lăsând loc prozaicului. El scrie o lirică a intervalelor, as suspendărilor și lent- descompunerilor pe inefabilul de petale al metaforei. Cultura poetică transpare în volute ludice, uneori onirice, alteori în livrescul aluziv la care se dedulcește cu un pragmatism frust. Deoarece el își trăiește poezia - textul cu o ardoare

aproape dureroasă, transfigurată, pesemne catarsic. Odinioară era singuratic trubadur, la „Amfiteatrul Satelor” pe vremuri, la Castelul de la Săvășin sau în sala Cavalerilor, ori a Domnițelor Corvinilor, ori la Rum, Cicele sau Szombathely, în Ungaria, unde am purtat poezia și muzica ca mesageri din Transilvania. Dar poate acordurile lui semantice transpar și răzbat din poemele recente cărți, „*Buletin de știri*” (Editura Mirador), dincolo de o maliția și ironismul parafrazic, ce vrea să disimuleze tandrețea preclasicului, în crochiuri desuete. Translucidul face aluzie la Odyseas Elitis, vine dintr-o lumină interioară, ezoterică: sentimentul valorifică un cristal.

Gelu-Eugen EVU – Revista Agero 2006

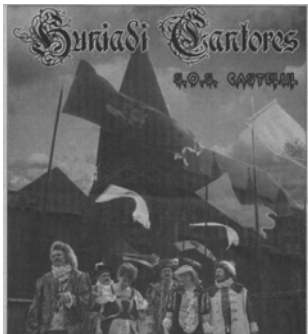
Buletin de știri

nu mai vreau clip-art-uri
nici să țin viața în mâini ca pe un dar prețios
mai bine citesc niște poeme 2000
mai aflu una alta una altul la ce oră se trezește
cum coboară din pat după un ziar
    își aprinde o țigară
câte o replică inteligentă apoi o întâlnire
ca între prieteni desigur cafeaua vinul berea
apare și soarele negru enervantele detalii
detalu detala

scuzați bălbâiala petala

Pietrele

„iar ca sentiment un cristal”
ca de obicei
dimineața înainte de a coborî din pat
fac un scurt inventar al evenimentelor
care se regroupează în viața mea
care de pe unde
apucă
în zona frunții un fânțar umflat de sânge
ridică miniaerul
ca pe o mică sferă deasupra capului
mărește și tulbură percepția
„cine e fără de păcat să arunce primul”

mai târziu
ies în întâmpinarea femeii păcătoase
cu o cană de sticlă plină ochi cu apă rece
ea calcă peste degetele mele subțiri
mă trage către o pizzerie din apropiere
„dar apa era pentru a răci motorul” zic

nu-i nimic răspunde ea vom arde
împună în carburator
și-mi voi scoate pietrele din rinichi
când mă vei iubi cu adevărat

Și mi-am înscenat plecarea

melancolia ca lipsă de politețe
aluniță-frunte-cometă ceva
ce seamănă a poem
ce era mai deosebit în tine arde se destramă
e mai rar decât zmeura dintre frunze
roșu stins arome de zăpezi netopite
cruci însetate lapte zdrobit în lujeri
fierul din vegetale săgeata din crin
sabia din măcriș ridichea din lăcrămioare
fața albă din sânge și fața roșie
mă ridic și plec nu mai aud ce spui
mă voi întoarce mâine
cu o creangă de corcoduș
plină cu grenade

Pictorul

culorile urmează smerit obiectele
numai pânza se ține tare
de parcă ți-ai ține strâns pijamalele
pe coapse
fluturii se ridică greu de la pământ
cu aripile încărcate de uleiuri
hai s-o lăsăm baltă
uite cum în zare
pensula retușează un asfințit murdar
și ratează

Poem

te plimbi pe lângă mine
dar atât timp cât îți place
cu ce muzică te ademenesc
te suport

chiar ating cu degetul
membrana asta muzicală
pieptul tău care vibrează
în ritmuri dodecafonice

ei dar toată filozofia se duce de râpă
la priveliștea asta grozavă
încercarea disperată a sânilor tăi
de a sări afară
din ei înșiși

ațipești (semn de carte) în brațele mele

Diferență și păcat

shakespeare kant
o caisă un dovleac
platon novalis
o rodie o cugetare
schopenhauer picasso
strugure și nucă de cocos
rimbaud elytis
aguridă și extaz
bach și merele
felii de pergamute dali
pipa și vioara lui einstein

Singur ca o trecere peste calea ferată

gara era ceva obișnuit pe vremea copilăriei
vegeta chiar în dormitor așa de-a dreptul
trenurile treceau prin șira spinării
bodogănind pe traversele neuronilor

proaspăt curățată hemoglobina de anticorpi
eu îmi terminasem treaba printre rânduri
îmi așezasem frumos hainele
pe o poveste cu sandale
când tocmai începu dezastrul vacarmul

universala gară cu șuierat
de fanfară și transpirație

izbea cu stâlpii de înaltă tensiune
în moalele capului
(tu te spălai netulburată în
mijlocul iernilor
cu apă jumătate gheață
jumătate viol)

Curiozități

*

abruptă procesiunea
procesele
sacrul
din ce în ce mai puțin profan

din spate
urlă religia
și mulțimea gălăgioasă
mă împinge înainte

*

în loc de fular
curcubeu de baltă
în loc de iubită
poezia lui t.s. eliot
în loc de margini
„dintre sute de catarge”
sau cum ar fi evoluat literatura
către anii 2000

*

apă și resturi de inimă
apă visată de tine
apă în care ni s-a injectat nemurirea
adică praf în ochi

*

pe dealurile de la Sântuhalm
e o liniște încordată
numai câteva căpițe arată că ar mai
fi ceva mișcare
în rest
numai vânt și flori fierbinți

*

sunt unul din eșecurile tale, Doamne
toată vina e a Ta

toată vina o porți Tu
asta aud eu
în țipătul gri al pescărușilor

Cu alți ochi

de fapt sunt cel autentic
(adică altul) când mă privesc în oglindă
cu ochelari (alcoolul tare
al lentilelor)

am o privire verde și susținută
de trecerea anilor
ca o caracatiță îmi mișc brațele
să mi le pot vedea
și în interiorul
inteligenței așa zis umane
descopăr o formă subacvatică
de reflectare

de afară claxoanele și bubuitul străzii răzbat
ca o bătaie de inimă
până aproape de mine
și se lovesc de faianța tăioasă
atunci privesc spre fereastra mică
a sălii de baie
cum se înclină cerul să privească înăuntru
cu ochii unui guguștiuc

Secvențe

tăietură de cuțit în carpații meridionali
/ visează porumbul așchii amerindiene /
serpentinele încalcă regula de aur
încetinesc urcușul zgândărint
cocoloașele de ghips de sub pleoapele orbilor /
de care se împiedică la mers /

/ pășind pe pământ
Dumnezeu a găsit apă în niște
adâncuri mediocre
le-a întins și a dezinfectat lumina /

o mulțime de exclamații
și aparatele foto țacănesc de zor /
apoi a prescris drept replică o oglindă /
dacă aș fi piersică te-aș mușca /

Blues-ul tinereții mele

colț de stradă rom și umbre decor
tobele băteau din senin
fără să le fi atins nimeni
stăteam față-n față și abia stăpâneam
triburile de sălbatici

acum
ca două mlaștini ne unim în puncte diferite
mâna ta pe nisipul meu mișcător
mâna mea pe corsetul tău de amazoană

în alte vremi
primăvara o traversam
prin locuri nemarcate
nu eram de acord nici măcar
cu doza minimă
de nepăsare

salcâmi aruncă în noi cu venin
apoi vine și chinuita vară

am scos la uscat hainele pe sârmă
stau acolo de câteva zile nu-mi vine să le strâng
aștept să apară cineva cu aceleași măsuri
să le îmbrace

Întâmpinarea echilibrului sau rămas bun poezie

se-ntoarce timpul peste gard
umăr lângă umăr

la orizontală câteva trepte lipsă
desăvârșesc momentele reale

în apropiere mișcări destinse
ridică-n jurul meu o lacrimă enormă
în care plutesc vacanțele

metoda de a-mi ține echilibrul ar fi să
cuibăresc în palmele creierului
idei mai puțin fragile

.....și CINCI PICTORI la Turnișor

Tabăra de... cinci inși de la Cinciș

...Statornici aliați ai scriitorilor, pictorii noii Renașteri culturale sunt prezenți ca un simbol la închiderea virtualului nostru simpozion.

Așa suntem de mulți ani, împărțind zbaterile și reușitele, uneori răzbind să colorăm singurătatea, să încetinim suferințele, scriitori și plasticieni. Ceea ce ne diferențiază, paradoxal, ne reunește mereu. Dan Pichiu, Tiberiu Balazs, Pilu Gaina, Radu Roșian, Torino Bocaniciu. La vernisajele lor, aici ori la Deva, în edițiile Taberei de la Cinciș, mereu ne-am simțit mai poeți și am încercat, prin cuvânt, să-i facem a se simți mai pictori... Sunt dintre cei cu care ne-am lăudat și prin Italia Ungaria, Franța ori Australia unde ei au fost mesageri ai de critică și laureați la diverse concursuri din țară, sau internaționale, girate de Academia Il Convivio ori Francesco Petrarca ... – în ideea conviețuirii și a comunicării elevate, prin arte, dintre neo-latinii ce suntem. Cei ce sunt și ilustratori de carte, îmi sunt de două ori amici. Cei ce nu-s aici, nu ne sunt dușmani, ci doar ai altei Curți... Bugetul nostru este Arta, și răbdarea sau nerăbdarea ne sunt colorate ca niște vitralii spre interior... Rolul umbrelor, în pictură, este și rolul tristeților în contrapunctul Bucuriei. Pictopoezia egal Poepictura.

Da, *ut pictura poesis*, și da, ut poesis, imagine. Da-ul din nu și Nu-ul din da. Complementare. Modulatorii. Empatetice. Cheia acestui acompaniament reciproc este magică prin simplitate: prietenia elevată, absența invidiei și a trădării...

Unul dintre ei, Pilu Gaina, vi-i prezintă în aceste glife de celuloid. Între peisaj și pictor este un spațiu al vibrației unisono.

Iar Ion Urda încheie, lansând cu patos chemarea la simțire unică într-o veșnică Renaștere a spiritului creator pe milenara vatră a Provinciei Corvine:

Cei cinci în ordine:
Radu Roșian, Torino Bocănicu,
Dan Vișor Pichiu, Pilu Gaiua,
Tiberiu Balazs

ATUNCI VOM FI FLACĂRĂ....

Oameni pașnici, strămoșii porneau, în fiecare vară, război spicelor cât vrabia cu paloșul încovoiat ca o seceră și, neștiind alta, procedau la fel și cu lanurile dușmanilor unduind la hotare.

Răscruce de vânturi au fost, peste vremuri, plaiurile acestea... Ca să reziste, străbunii și-au înfipt adânc rădăcinile în munții și dealurile locului și au rămas neclintiți în fața urgiilor.

Chiar dacă unora dintre ei li s-au cam pleoștit mustățile ocărmuind regate cu nații mândre venite călare de pe neștiute țărâmurii, rădăcinile lor sfințite în pământ binecuvântat i-au înălțat pe culmile măreției în luptele cu păgânătatea. Probabil că din rădăcinile unor asemenea strămoși s-au împânzit ținuturile noastre cu filoane de aur și fier. Candelă la mormintele străbune a fost primul cuptor în care șuvoiul incandescent al fierului a devenit simbol în memoria locurilor, alături de corbul corvin cu inelul de aur în cioc.

Cu timpul, cântecul oțelului a devenit dominantă locurilor. Flacăra nestinsă a Hunedoarei a aprins suflete, a luminat cugete, a înălțat vise. Oameni ai locului, cu pana strălucind în incandescența vetrelor metalurgice, „ca-ntr-o baladă a meșterului Manole mai evoluată”, au demolat și zidit metafore, au ars fulgurant și frenetic întru iluminarea urmașilor.

În fiecare creator stă aprinsă o flăcăruie, fie lumină interioară, fie sursă de invidii și răutăți, fie jertfelnic pe altarul inocenței...

Ne putem purifica mistuind în arderea creației orgolii și vanității, dăruind fără a cere nimic în schimb.

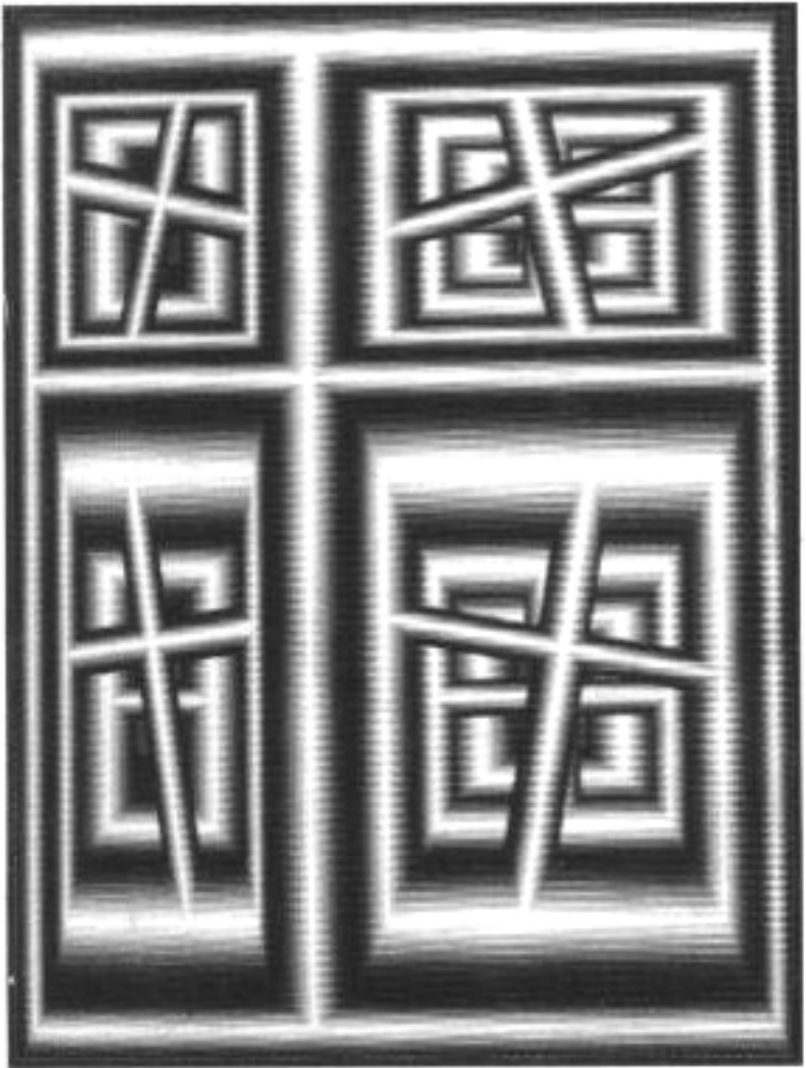
Atunci fi-vom cu adevărat flacăra străluminând semenilor! Am trăit să văd astfel de oameni, contopiți cu flacăra, oameni cu lumină proprie...

Octombrie 1999

din *Provincia Corvina – supliment de Zilele Hunedoarei, 1999*

Partea a II-a

MÂNCĂTORUL
DE
FURNICI

Op-art, by Tibor FAZAKAS

Pamflet și dare de seamă

CARVAZĂCĂ ...DEMONCRAȚIE ?

**AGONISMUL /
O PROCLAMAȚIE GLOBALIZABILĂ**

Auto-motto :

Tu să taci când vorbești cu mine!

Cine are urechi de văzut să vorbească !

Ceea ce se profilează de doi - trei ani (și proliferază într-o veselie), ca un posibil Curent Contestatar Românesc de Reintegrare în UIE, este **Agonismul**: atitudinal, caricaturare grotescă (de la Grotă? De la Matto Grosso?), cinică, cioranistă (de la Cioară?), nițel și manelistă (de la Ana lui Manele???), operând nașpa and super, prin violența limbajului, asupra însăși Poeziei... Pornolirismul, no problem, adică porno a la giorno (!), crește într-un an ca altele (!) în șapte, doar suntem în țara lui Făt Frumos Fiul Iepii, a Poveștii Porcului, dar și a Poveștii pulei, (de Ion Creangă Răspopitul)... Dar și a lui Jumătate de Om pe Jumătate de Iepure Șchiop, ca să nu zicem a lu' Drakula Implementatu' de Stoker et Erzsebet Bathory!!! Tartarul o fi implementat oare și inscripțiile alea de la Tărtăria, cu alde zeul Șaue (de unde aeroportul Șăulești, dacă nu și expresii ca „bate șaue să priceapă măgarul”, „Șeu” – artist plastic, etc? Ce zici, dom-ne Brilinsky și domnule Gligor Hașa ??

De ce să tot conspire alogenii, adică ai lor, și să nu la o adică (carvazică) NOI? Iar acesta, agonismul, e un fel de fiiu din flori, tehnic zicând, o clonă, să avem și noi priorități, că genialoizii s-au prăsit de parcă proliferază prin spori...

Intermezzo :

...Cântă zeiță mânia ce-l cuprinse pe Peleanul Pepelea Apollo și jos populismul, jos manipularea și sus manipenisarea!

BIRLIC :

„- Da și s-a-ntâmplat, citațene ?

„- Iaca m-a-ntreabî pi mine și s-a-ntâmplat!?! Păi s-a-ntâmplat o covârșitoare imoralitati politicî”, nene Iankule!” (cit. Caragiale)...

Cum să-i combați textual pe nimuricii aiștia, fără să te spurci și tu, carvazică Digital ?!!Că ni fornici sub amprenți, bre!

Cestiunea arzătoare este că... hâm... nu ai cum să ilustrezi prin citate porno, ca-n rubricuța Poiana lui (C)Iocan din Oglinda literară... decât pe ici, pe acolo, prin părțile nițel rușinoase, că hait!, riști să te ia peste picior, ghici ciupercă ce-i, avocatul boborului, nu spui cine, persoane importante la ordinea zilei, moncher! D-apoi să-i traduci, să exportăm în UIE avântul acesta post-revoluționar original de tot?! Slabă nădejde să găsim tradittori,

iar occidentalii au trecut demult la alte cele, Spice Platinum, industrie big porno video and Hollywood post Robin Hood.

Intermezzo : *cu plecăciune, facem precizarea că eminentul universitar Luca Pițu lingvistolog auro-atlantic number one, n-are a ne imputa vreo pasișă stilistică zicând, deoarece noi nu parodiem, ci parafrazăm, carvazică ! (E.Evu)*

(O știre recentă din EV.Z. arată că în lume la ora actuală sunt peste 6,8 milioane de bolnavi mintali și, văleu!, peste 60 de milioane de SCHIZOFRENICI... Frenezia porno a lovit România literanică pe vreme de **Demoncrație...** schizoprenica de renume mondial, of Troacă, a fost canonizată de cripto-fripto ceaușiști, pe când și tov. general Pleșiță et company, adică ETC ?)... Statistica este ceva mai grav ca inundațiile, criza aviara și într-un fel, criza ovariană. Oare un recensământ, ori un little referendum, ar rupe o cifră cu șase zerouri din zonă?... Poate că Pornolirismul cu aripa tânără Agonismul, sunt contaminări simpatetice dinspre artele plastice răsădite de capriciile lui Goya, de Salvador Dali și videniile lu' Brauner?... Absolvabilii Academiei de Arte (foste) Frumoase vor ști mai abtîr unde bat Șaue și unde Iapa întră-n călduri tropicale? Carvazică !

Țin să precizez că la Hunedoara, unde trăiește artistul plastic zicând întemeietorul ZOMBART-ului, prof.Constantin Zgîmbău, trăiește literar și plastic, cu voia dvs nu ultima pe liste, și Mery Nastratușnik , care-mi spuse că e o Prea-Cuvioasă, așadar spiritul revoluționar este efervescent, resurect, concupiscent și recuperatoriu rezistent prin cultură (N. Manolescu dixit) - iar uneori a dat roade și chiar slujbe comunitare!

Se rezistă ceva de se sparie gîndul, vorba lui Bulă: „- Domne doctor, când cuget, mă doare capu'!” (Apropos: știati că un senatore, poreclit Dănescu, a făcut, cugetînd, bătături la frunte, dar și, pardon, la șezut ?)

Intermezzo:

Di tov preot ex-direttore la kultur județ, I.O. Rudeanu, mă apostrofase într-un interviu solicitat mai anțărț pentru Provincia Corvina:

„- LA VREMURI NOI; OAMENI NOI! Ce, vreți să-i dau pe toți afară? Ce urmăriți Dumneavoastră!”

La vremuri noi, oameni noi, doar că 70% din subordonații săi depășeau 30 de ani de ședere în posturi (nu de Paști, nu de Crăciun, ci posturi – posturi, măi darling!) Iar Înalt prea Adâncitul cădea „ca dracu” la vernisaje, căci nu e compatibilă tîmâia cu pictura sexi, nudurile și alte cele vechi și sfînte)... Cu ighemonicon bogomilic și Metodic – Chirilic!

Carvazică d-sa era OMUL NOU, cu sublaternativii Pretisor, et comp alți nouă meșteri mari, califi și zidari... ! IO, ruteanul, mi-s omu'nou! Gura păcătosului adevăr grăit-a! Slava dlui ca l-au debarcat.Bogdaproste!

Mâncătorul de furnici

Cum ziceam: n-ați auzit de picto-poheta asistată social, cuvioasa lui mucenică, Nastrușnik?? Păi A primit premiul 3 când era pionieră la șcl gen din Strămutații di Vale, scrie pe coperte, scrie și-n carte!)

Cică pune acatiste (dar și bârfe, proteste verbale, că nu i-am oferit trei fraze de „recomandare”, deoarece vrea să fie primită în USSR! „- Da ce, pe mine de ce să nu mă bage-n Uniune?”

Strășnica năstrușnică bate birourile la județ, să o sărbătorească, deoarece hunedoreni nu o înțeleg, dl Evu nu și nu! Din județ, la solicitări telefonice, am recomandat 5 și am refuzat, cu vrere de bine, alți 9! Cine m-a făcut scriitor, de m-au „băgat și-n Who's'Who?” De ce nu-i face domn primar cetățeni de oroare ?

Talentatul cu carul Titi Zgâmbău „de Hunedoara” este măcar consolat: este salariat cu „Curierul Hunedoarei”, policolor și custode suprem al Galeriei (de arte plastice, față cu un gromleh made Marmosim - Videanu by Videle trans-București) – să mor de răs dacă nu-mi place! Știe, dom-ne, să-și facă imagine, e mai înzestrat ca paparazii motololi ai Intelligence Service! Scrie-n România Liberă că la procesele din București, avea casetofon și i-a înregistrat și pe magistrați!

Titi al Nostru, este un artist genial, pă bune! A fost, cum spune chiar el, poreclit încă din studenție ZOMBI: un lider nu doar sindicatelor studențești din anii 90, ci și al acestui curent transoceanic (dar ce zic eu? MAELSTROM!); emisese în anii 90 un Manifest pe care-l numise „ZOMB-ART”... Cu fotografia lui marfă, în cămașa cu arnici, pardon, suman alb.

Am citit lista fostului PNȚCD județean, era pe-atunci ultimul pe listă, cu voia Rutenilor recosmetizați, așa că și-a dat Dimisianu, cum ar zice Dumitru Hurubă ! A făcut ceva PEDE(va)!

Titi este și graficianul revistei Memoria, adică a gropii comune ancestrale a stalinismului, ceaușismului și – sperăm – a ilicit-escismului bruchanian ...

Sunt semne că pe listă pot ajunge și becalienii și vanghelienii, dar și ăia cu „- Cine ești tu, BĂĂĂĂ? Sescule!” Zău că mi-e simpatic, știe să-și facă promotion în presa județului și la mahării dâmboviți. Bine le faci, domnu' Titi! PROPUN onor Edililor să-l sanctifice și pe el, nu doar pe mine, cu titlul de „Cetățean de Onoare”! Serios, nu glumesc!

Intermezzo (sau încurajare de a muri onorat):

*H.C.L. nr. 3/ 2007 – a aprobat modificarea și competarea art.11, din anexa la H.C.L nr. 21/ 1997, după cum urmează: „Art. 11 – Persoanele cărora li s-a acordat titlul de „Cetățean de Onoare” al municipiului Hunedoara beneficiază de următoarele drepturi: înscrierea în Cartea de Onoare a municipiului; gratuitatea la accesul în instituțiile social-culturale, în locurile publice cu plată (deci și la WC publice, n. N . ?) și în utilizarea mijloacelor de transport în comun din municipiul Hunedoara; **acordarea***

unui ajutor financiar (subl. „Curierul de Hunedoara”, n. n) familiei persoanei decedate, căreia i s-a acordat titlul de „Cetățean de Onoare”.

(Publicația Curierul Primăriei – Consiliului Local din Februarie 2007, pag. 2)

„Eugen Evu n-a existat!” Au existat doar niște... și ptr că trebuiau să poarte un nume, li s-a spus... Zombartiștii, Călăuze, Agoniști ș.c.l !

...Iaca, vorbim în dodii, „câci va fi sub paralie, ș-apoi șini treabă are!!!” (Eminescu). E vremea semioticienilor, euristicii și codurilor ecleziastice, așa că cetitorii vor decipta voioși, deoarece cititorii noștri sunt cu mult mai deștepți ca ai lor !

Dacă vrei, presupuneți că Titi nu a existat, așa cum nici Eminescu n-a existat, doar asta învață, după Marin Sorescu, evangheliile alternative, carvazică manuale școlare ale tranziției, neh? Mai știi, pacatili mele, poate că nici Eugen Evu n-a existat? Nici o duzină de alți artiști plastici și scriitorii Hunedoreni?! Universul este multi-dimensional... Carvazică!

Etimonul de ZOMBI vine de la zombi, preluat din mitologia africană, traducibil la noi prin vampir, moroi, (nor-noroi, moarte-moroi etc.) priculici, sau mort care-i bântuie pe cei vii, dar ...agonici... Titi știe ce are cu „memoria”, cu geambașii și cu insultanții: îi dă în judecată, le face caricaturi, combate bine! Năstrușnik!

EUHARISTIE sau mărturisiri complete: Eram un pic sunt supărat că Titi cu Kamera nu m-a lăsat să fac fotografiile când cu „O beție cu Marx”, Maia Morgenstern, pentru interviu... Dar mi-a trecut, mi-a telefonat actrița și mi-a explicat că nu merită, mă pupă, zice, dar „e sătulă de toate”... Să fie o atitudine Agonistă? **Șalom și Salam Alecu! De Purim, un teanc de money pentru Nati Meir!**

Zombatismul a fost scornit isteț, a la maniere de tinerii furioși (the furrie mans) autohtonici, post-gnostici și mesianici milenariști, de plasticianul sus denumit. Neagreat de unii, blamat de aceeași, dar nu prea, deoarece Titi are ac de cojoace și tot ei zic că bine le face.

Repet, susțin public decernarea, de Ziua Hunedoarei, a **titlului și Cheii Cetății (Sau Șperaclului de Fontă!) și de Cetățean de Onoare, deoarece titlul de noblețe „de Hunedoara” l-a obținut deja de la Ordinul Cavalerilor** care se joacă cu istoria în Curtea Corvinilor... L-au botezat cu sabia de lemn, ritual ne-massonic! Să-și facă fiecare treaba !!!

Noa și ce? Ioan de Hunedoara să fie Unicul înobilat? Propun, carvazică, și înființarea titlului de „**Atletul lui Hristos**”! Nu de alta, dar musulmanii au ajuns din nou la porțile dunărene, cu cap de pod Salligny-Beizadea Fanariotis, pe Dâmbovitza!!! Și terminați cu disputa numelui adevărat al Corvinului: Păi nici acum nu e clar, a fost IOAN sau IANCU? Ianci, Ion, Ianis, Ienache, Ianke, Johanes, Johnny, Ianăș, Iohansson, Iona, Ianus, Ianko, Johhan, Ionescu, etc - că doar suntem plurilingvi, cu comisar la Bruxelles, măi dragă !

Dar să ieșim din ograda noastră, care, oricum nu mai e a noastră, e a Lor. Omul care merită number one Premiul inventatorului cu remușcări suedeze, al dinamitei (dinamica mitei?) este dl Titi Zombart. Zombartismul este Mama Fracturismului lui Marius Ianuș, Dan Iusuf - Josph, Alex Mușină și vetriștii (dar nu de tot!). Veritabil precursor zonal al Agonismului pus în practică demoncratică, prin Implicarea Artistului în Stradă, ab initio în Piața Scînteii, apoi exportat prin proiecte jos-ținute, sus văzute-susținute, în Piața Comună, recte economia de (bani la) Piață în care au intrat călcîndu-se-nre picioare recent și românii, recte Bruxelles and Stress-bourg! Jos stress-burghezia proletară marxist-laminoristă!

Bravo Națiune de-așa eroi, vivat Dinu Păturică, Vivat Hanu lu Manuc, vivat „Groapa” barbiană, vivat Săptămâna nebunilor idem, vivat Caragiale, Ionesco, Urmuz(achi), Cărtărescu, Tristan Tzara, vivat Miron Cozmâncă, vivat Mortua Est și Vest, vivat Republica, jos cel de sus, sus cel înjosit prin abandon la stat, abuzuri nepedagogice, vivat **Demnografia, jos Demonografia! Uraaa!**

Zombartism zicem, curent **neuronews icem**, Turcu platește, bre! Titi zicem, viteaz zicem, în pieptu-i de aramă! Jops Bau-Bau, cobori în jos Lucifer blond, că ne e dor de Belle-Arte! Vivat Agonismul și Spice Platinum! (Motors TV, după ora 0,50)... Trăiască berea în care ne-am născut, prietenii știu de ce! Urmați-vă Setea, de Titi Popovici! **Cine are urechi de văzut, să vorbească!** Jos conspiracy, lingurition and furculition, coană Chirița! Batem șaua să priceapă ÎNȘELAȚII, că e peste 22 de milioane, jumătate pe-afară, la cules de capsule și spălat putini, rasputini și altele, din răputeri. Ne băgăm în Europa, păzea!!! Carvazică ZOMBI – etimon cu ighemonikon: dat pe față. După Larousse, adică virgulă „*cineva semi-înviat, un ucigă-l toaca, un mort (vă, ne) care bântuie*” pedepsitor, ante-apocalipssis cum figuris. Împielitare, cu scop de a doborî fantezele totalitare, de a tăia necruțător, apoplexic, paroxistic, exorcizant și etcetera, în Tumorile și în Mafiotismul social(istic), dar și de a scormoni cu pichamerul sacrei indignațiuni populare, proveniter dîn bobor nene Iancule, carvazică! *Memoria, că a dat senilitatea-n națiune! ...Însă acolo unde frustrații acestui curent protestatar la limitele violenței (prin mijloacele artelor) își riscă respingerile, consecințele și chiar propria sănătate mintală (Terror Mentis), rămâne de văzut ce antidot se va găsi.* Adepții C.C.G.(Curentului Caricaturismului Grotesc), ARTA ZOMBI sau ZOMBART sunt, de fapt, terorizații (de sistemul politic și sociopatic) și care, paradoxist pe cale de consecință, terorizează cu scop „curativ”-(kamikadze!) la rându-le, întru ...imunizare? Această aruncare în valuri (vezi Păunescu) și în aer (vezi musulmanii), cu victime, cere fanatism neprecupețit, cere o altă îndochinare, cu răsaduri subcelulare, versus cea a „agoniei social-massif-ificaților”.N-a înnebunit Lupu, ci a căpiat turma?

Psihanaliștii, analiștii analelor tranzățului și serești/ seceriști et ciocaniști post-lobby-lovilutziei, urmași ai Școlii lui Brânzei, de la Socola, Zam, Gătaia și alte universități populare, **Cozmetizați** în tranzăț, carvazică COZMA – Etizați) se vor pronunța, desigur, mai legitim, dacă le „cade fisa”, ori le sare muștarul. Căci muștarul nu (e) sare! Paradoxal, că e logic, neh? DECI! Hunedoara, iubiți edili, de ce nu are un Ospiciu pentru liberalizații abuzați, conform normelor Europeanizabile??? Vrem ospiciu, că acum e demonstrație !!

...carvazică: Aduag încă ceva: Pasajul de Trecere (sau dacă vreți podul Grant...), dinspre pupincurismul rimătorilor genialoidici supraponderați... agonice în ograda ante și post loviluționară, l-a construit **Dinescu**, prin academiicii Cațavenci, apoi prozelești, de la Luca Pițu, la Vasile Leac și chiar Hunedoara are un procent de prozelești, care ne duc faima pe internet!!...

Adică internați-i! Că asta e Hărțuială SEX-tuală !

De la lașitatea disimulată „gonflabil” sub deviza manolesciană „*rezistența prin cultură*” (citește și CURTULĂ, n) moleșire a boborului ceaușat, dar nu de tot, în fața căreia Noica plângea (n-am zis scâncea) - și propunea retragerea în peștera gurru, întru epifanie zalmoxiană, ori la meditație ascetică, iar Liicenii și Pleșii acelei „agonii” mai degrabă a predicii în pustie (ori la vămile pustiei, ori la infernul discutabil..., se trece glorios – exorcizabil la Zombartism-Bântuire-Întru-Mântuire.

Ca să nu îi zic „Drakula Big Program of Agathone”, cel cu transplantul dă palmier pă litoralul exilului lui Ovi Nasso (Năsosul). Consimt, se poate defini și așa !... Bre Agahtohne, da un Furnal nu te-ai gândit, că mai avem unul, la Călan! Sau o Cruce maaaare, din fontă, pe dealul Cincișului, cu placă memorabilă cu tot! Pe Vaelea Cernei avem și zece cabane agroturistice ale dlui Mihai Lowe, la standard Karlovy Vari... Nu le cumpără domnul Tender, să le ducă-n Delta lu Triță Făniță?

Numai că are o vorbă un alt ultrafarinat justițiar analist, și D-sa un caricaturist-grotesc, șeful actual al jurnaliștilor din țara „*tuturilor posibilităților*”: dl. Cristian Tudor Popescu... Cum Rahalustra dixit, C.T.P. adevăr grăiește că: „*dacă te prinzi cu fenomenul ăstora, de massificați irecuperabil dracului și versuri de mafioții emanați burghezo-democratoizi, riști să ajungi ca ei...*” Se subînțelege efectul patologiei sintagmat în formula: relație victimă–călău... Citește SADO-MASSOCHISM. Că doar nu SADDAM-ciocoism Așadar în limba plurilingv and NATO, one Party my darling .

Recapitulăm ca virgulă conspectăm: Z.A.A.

Zombartism-Ante-Agonism, carvazică la vreo adică SADO-MASSOCHISM ESTETIC... (Dar să știm și noi, nene Iancule !)

Indexare

Aceste emanații pamfleto-post-prolecultisto-lobbyluționaro-europenitate (...) le oferim cu plecaciune Boierilor Doastră, cu modestie,

dar să nu ne complacem, măi dragă animă(!), ANAL-iștilor care Mișună (de la MIȘU, dezmiertativul dîmbovicios al lui MITICĂ și miticismului); în ziare, dar și la TV-uri, pe sticlă, sub sticlă și în sticlă. Inclusiv - exclusiv pe termopanismul năstășian generalizat... Carvazică, ANAL-iștilor, dar și recte Psihanaliștilor care riscă, fraudând. ..freudian, să preia negativ de la pacienți (ori societatea bolnavă de massochism-lașitate-stupide-people... agonică(!), virsul letal. Precursorii de substrat ai agonismului (sau zombartismului) sunt Caragiale, Urmuz, Tristan Tzara, Eugen Ionesco (plagiindu-l pe Becket)..., vreau să spun, fără aluzii xenofobe - Zău-în-Dumhhezău!, - niște ALOGENI (albanezi, evrei sau semi-evrei, parțial color Nichita (Sergheievici) Stănescu și mai abitir Geo Dumitrescu, Geo Bogza, Marin Sorescu – respectiv încă-n vogue academicii cațavenci !!!

Să **recunoască aiuro-atlanticii** că suntem deloc mioritici, deloc blagieni, și necum eminescieni, ba, din contra, pe-a măsurii, suntem absolut o-ri-gi-nali, măi dragă !!! Alelei feciori de zăi! Păzea, că venim !

Pe cale de consecință și în coilateral de aceste sus-pamfelate emitem:

MEMORIALUL ICNELILOR ET FRUSTRARI

- Articol Unic redactat și emis (de) la Hunedoara -

Motto:

Dai în mine, dai în tine , dai în fabrici și uzine

Dai în mine, dai în mineri, dai de dracu sfintei Varvara,

Vîrvora, amanta lu' Grizzu !

Deoarece Zombart-ismul s-a născut la (Piața Scîncelii și cu abateri de la traseu în fața Guberniei lu' Petre Roman-NEULANDER, București, inițiat cu arestări, pentru abaterea de la traseu, lovire și alte cele, de cătră și a liderului inclusiv sindical Zgâmbău Constantin, hunedorean d-al nostru prin adopție, post-strămutare cu Trenul Foamei Suceava-Cluj-Simeria-bifurcat Timișoara, recte Valea Jiului, după ce suferise cum scrie pe CV-ul său, și-n alte acte de salariat al Primăriei Locco (vezi și zierele din areal) „*teroarea școlii de copii din Baia de Criș, cu statut de semi-orfanie*”... Vă asigur că story-ul lui Titi Zgâmbău e mai dureros ca al celei răstignite la Tanacu de Roșcovanul exorcist drakuliano- pravoslavnic-chirilo-metodist! Biata răstignită fusese abandonată într-o casă de 1000 de orfelini, tat-su se spânzurase, mamă-sa a lepădat-o la doi ani statului, baș că recenta Decizie dîmbovită i-a dat peste 100 de milioane, peșcheș, pentru fidelitate de mamă... Mucenica a făcut un bișniț!

*

...(Orfeu zice, orfan zice!?) și tot din acest județ - fost-Erou al Munciiților Socialismului, ce Nagorno Karabah(!??), un veritabil Ciclotron-Egrog al Mineridelor (instrumentate magistral de securitatea care nu e a noastră nici a voastră, ci a rumânașilor urmașilor voștri, în vecii vecilor, Amen!)

Carvazică, virgulă, cu liderul abatajelor Minotaurul MIRON COZMA (n-am zis Cozmîncă, nici Da Vinci, dar nici Dăvâncă!), pensionar încă, în locul lui Iliciu Viorel Ilescu Ion, la bulău poreclit „luceafărul Huilei”, (- O, genialitatea zombartristă-draculoidă a acestei superbe națiuni rromâniate rău!!!)... declar și pledez, în premieră Mondială (Mon Dieu!) pentru întâietatea conaționalilor arhetipic ZOMBI în championship-ul carpato-danubiano-poantelor, și prognozez (profetesc!) că Apocalipsys cum figuris a lui Artur Silvestri, et apocalipsele lui Valeriu Birgău (auzit-ați?), Martei Petreuş, Irimie Străuț, Napoleon Săvescu et Brilinsky, Sergiu Nicolaescu, Ion Zubaşcu, Ion Cristoiu, Vadim Tudor (Ultimul înger cu trâmbețe), Gigi Becali, veteranii pensionabili Pleşu, Patapievicu Roman, Petre Roman-Divorțatu, dar și alde abil-pensionişti Liiceanu, Apolzan Manolescu, Goma, Tatulici, Paulina Popa, Lorin Fortuna, Liviu Ofileanu, (în contumacie) Angela Marinescu, Nina Cassian, Ana Blandiana, plus cohortele adiacente, și alte recente evanghelii fals-apocrife, scose la iveală de ZSN (Zdroaba Semioticienilor Neoași,) carvazică, Apocalipsa și chiar Cluj- (N)Apocalipsa lipsurilor celui mai încercat bobor din Est-Vestul (!) Iurophei, APOCALIPSA - măi anihmă! - SE AMÂNĂ!!! Idem NAPOCA- LIPSA!

Sub acest impact plurilingual, prezentul memorial este un COMUNICAT (ss indescifrabil) către d-l Ludovic Orban from Bruxelles.

Cu acest prilej, opinăm că liderul Celeilalte mineriade (dimensiunea telurică UNDERGRAUND), cea din spațiul Jalea Viului (Lupeni 29, 9o, 99-2009) ș.a.m.d. ar trebui să facă loc, eventual în Pușcăria lu' CVT - intendent doamna Buruiiană, chelar Dan Claudiu Tănăsescu, paharnic Protocol Controale - Mircea Micu și Nicolae Văcăröiu... dive: Patrian Dănescu, Rrrăzvan Theodorrescu și Popa Roșcovanu din Tanacu, popii Ruteni Baroni de Hunedoara aliați cu Firtzak (Fîrțac Aurolac) și cu măicutzele prozelite de la Tanacu, rezerve: Mircea Cărtărescu, Ioana Baetica cu tot personalul Băilor turcite ale pornolirismului lu' Ianuș, Mincu, și Preacuvioasa anonimă Fartușnik Mănăstire-ntr-un picor, cu binecuvîntare pe bază de tzuică, plus tămîie și anafură, a tov fost la DIE, Ivanko Rutyan, extras ca virgulă cîrțiță din teritoriul unguresc temporar Gyula și debarcat ca director al „kulturii” la Deva) – (date edificatoare se află sub șperaclu la C.N.S.A.S).

...Carvazică ... Miron Cozmicul zic, va trebui să facă loc celor care au incitat la zombartismul precursor iliesco-ilicito-voiculano-bruchanoid-bruckneriade ot Dămăroaia, Tovarășilor foști-actuali Membri și Membrane care ÎNCĂ mai băntuie sub cerul potpuriu și puriu al Patriei-Matriei noastre negreșit mesianice!!! Lorin Fortuna, dealtfel, a anunțat la TiviDidi că undeva în Moldova s-a născut noul Mesia, ca reincarnare a lu' Eminovici, necum Emin Bei, cum dezinformează (h)unii!!!

Carvazică, de voie bună și nesiluit de nimeni, sub(în)semnatul Eugen Evu, cel mai simplu român, fiul lui și al, declar Zombartismul lui Zgâmbău Genial și-l propun plurilingvistic comisarului româno-european de la

Mâncătorul de furnică

Bruxelles, d-lui român Orban, precum și implantaților noștri ne-pleșițeni de la Biroul Ovar, (românii Turcu, Grecu, Sîrbu, Maghiar, Tătaru, Rudyan, Muiegaru, eventual Pacea) – să i se decerneze lui Titi al Nostru, la urgență!, Premiul Nobel pentru Revoluționarea Literaturii și Artelor Și Prăznuirea Agonicilor, cu ighemonikon și icoană la muntele Athos, inclusiv antitero!!! La motivația juriului de la Stockholm, vom avea de sugerat unele explozive indicii, note CNSAS, pâre apocrife și alte ecumenice faceri de bine cu FF de mamă.

Drept pt. care subsemnez, ss indescifrabil.

Nume conspirativ: Gelu DELASTREI, pe răspundere proprie și improprie.

Notar : Tit- Livius Volodea Azombartiloaiei

Pt conformitate : Eugen EVU

Arhiva de umor - apocrife

Codul lui Adam și Coada lui Satan

(Enuma Eliș...)

Când gură-n gură Eva și Adam
Vor fi simțit acea furnicătură
Scurt-circuit orgasmul, scrântitură
Ea, oh, mylord, el o scuturătură
De înger mulș și stors ca de-un balsam

Pe-aproape Lucifer, gelos de pizmă
Strâmbându-se, icni ca-n smârc o cizmă
A uneltit să pe provoace-o schismă
Și-n mintea lui simți un fel de clismă
Căci asistase salivând vorace
Scuipând în palma dreaptă,
Ptiu, al dracu' drace !

După frugala Evei înfruptare
Satan simțind că scula lui e tare
Învârtoșat și tare hămesit
Având antecedent la ispitit
Mizând complicitatea-i motivată
O pipăi în flăcări udă toată
Și-o trase după tufe dezbrăcată
Sub pânțele băgându-se lihnit ...
Din fructul interzis mușcând odată
Și mestecând satanic, însutit ...
O, zei și draci mai mici! Primiți-i ghiorțul!
Pronunțe-se la cei de jos divorțul
Și înspumat să gălgâie biborțul !
Pecetluindu-și recuperatoriu

Cei doi, mai compatibili întru toate
S-au juruit să umfle repertoriu'
Cunoașterii prin sexualism orgasmic
Fotozinteza beznei și-a plăcerii
Ce-o Dracului livrează borta cheii
Alcătuirea înșăși a femeii
Unealta dezvățată-ntru- nvățare
Substanța-n masa strașnic sporitoare
Și a Materiei foame de sămânță
De toate, scumpy, draling muritoare,
Te voi școli cu super- iscusință !

Pledoarea ca preludiu fu savantă
Iar Eva-i deveni pe loc amantă
Urmând ca ăi de sus să se pronunțe
Iar ăi de jos pe buci și pe jeununțe
Își sățiară până-n zori grăunțe
Din rodia sămânțoasă, scuculentă...

(Părea Eternitatea ca absentă
Și-n clipa lor ferice , galopantă,
Din deal făcură munți, din văi o pantă
Și mările turbate-n ceealantă
Dimensiune s-au urcat, atlantă
Splendoara lor seismic-devorantă!!!)

Și-a dracu' Eva când Satana
Căzu epuizat, lingându-i rana
Ce-a redeschis-o dracul, în călduri...
Privindu-l cu -nroșiții ochi mahmuri
Căzu oftând : „De ce-ai gătat?! Mă furi ?”
De bietul Drac Suprem dintre picioare
Sări ca ars și clămpăind din ghiare
Dădu s-o-nșface, insultat se pare ...
„- Hai, du-te-n balta aia, de te spală
Și vino cât mai iute, cât mai iute,
Că iar mi-i foame și din nou m-aș fute
-Te-aștept, ca nou-născută-.n pielea goală !”

Adam dormea-ntr-o grotă milenară
Păstor la oi și capre, iar pe-afară
Nămeții mari cât munții se-aburcară...
Ieșind cu frică uneori, spre seară,
Se întâlni cu uriași prăсила
Din pânțele Evei, ce cu sila
Veniră-n lume și proliferară

Așa că de urât scorni prin basme
Parabole, legende și fantasme
Cu nu știu ce „păcat original”
Și cu prăsila zeului curvar
Ce ar urma să deturneze scopul
Creației primare, când Potopul
Va curăța pământul, treacă- hopul
Și Eva îi va fi nevestă iar ...

Cor antic răgușit :

*O, câte-n vremi de vremuri spală
Eonul cel barbar de-acea greșeală
A dracilor (foști îngeri, dar căzuți...)
Și câte bancuri diavoli recruți
Au perindat, prin veacuri, ca sminteală !
Memoria cea scurtă , opturată
Cu dinadins, ca omul să suporte
L-a protejat de taina vinovată
Indusă printr-.o fraudă spurcată
De cel viol celest! Cauzale Borte
De-a pururi atârând teluric, pată
A nebăgării-n seamă, camuflată
Prin mături calpe!)
Adevărul mort e !*

...Ci cum-necum,
mai dăinuie-n derivă
Cel sfârc anemic, un răsad de crez
Naivilor adamici, ce bipezi
Au revenit în calea ta, Apocalipsă ,,
Iar Îngerul, acea Verigă Lipsă,
S-a dedulcid ca tolerat genezic
La trai nineacă! Timp bătrân amnezic,
Doar bântuind buclat ca-ntr-o eclipsă
Azi? O abstractă zicere-trucată,
Ieri ? Doar o vrajă care ne-nvrăjbește!
Cândva? Odinioară? Nciodată ?
Noi suntem cum cuvântul nimereste !

Iar Dracul, marea lui progenitură,
Au germinat hibridizând umanul
Ca veri primari sau unchi întru făptură
În vârful trofic ne-a săltat Satanul !
Prin fraudă pe care Freud o știe
Și care Eva mitocondrială

A ocultat-o-n scop de culpă vie
Însă strategic ultra- necesară ! ...

.....
... Când Eva și-a-mbrăcat din frunze șorțul
Satana i-a șoptit: poți da divorțul
Pretextuând instanțelor din cer
Nepotrivirea lor de ...caracter...
„Și să-l acuzi apoi de adulter
Căci într-.un fel ca Soră-i ești Nevastă !
Nu te-ai născut, ci te-a extras din coastă
Un fel de soră plăsmuită castă
Proiectul e-un eșec, mă crezi mișel,
Eu, cel căzut. Sunt soțul tău rebel,
Adam e vinovat, te-a tras sub el
Și abuzată sexual nițel ...
Pricepi, iubito? Dulce ghiocel ?!

Cere divorț! Nu te răbda nevastă
Căci pentru tine-Adam e o năpastă
Și-acuză-l de ejaculări precoce
Deoarece măsura ta-i mai mare
Și nu te-ndestulează-ntre picioare
Nici acătării, doar să te sufoace
Dripindu-ți cu jenunții biete floace-
Geaba frământ, și geaba strofocare !
Și jur pe solzii mei și chiar pe coadă
Că e mai bine chiar să fii năroadă

Decât nesațitul cărnii, poftei pradă,
Să nu-l astâmperi! Prostul pus pe sfadă
Va pierde la recurs, pe propria-i noadă
De circumstanță sensu și de jure
Adam se va ascunde în pădure
Crezând că –i tăietura de săcure
Cea dulce-ți căpătură care arde!
Adam te lasă, noi rămânem *free*
Te protejez să nu avem copii
Și-ți dau ce-ți trebe, cât ai mai trăi !

Ascultă-mă pe mine Evo, fată,
El se retrage-n peștera-i blocat
Și până trece era glaciară
Ce o prevăd prin știința mea stelară
Recuperăm eroarea demiurgă
Asupra astrele vor fi să curgă

Mâncătorul de furnici

Iar noi împerecheați sublim- atroce
Răzbi-vom fie munți să se disloce
Și mărilor să sece, se strofoce
Bărbații fraieri, singuri, solo-voce !

*Voila! Pledez, ce erat demonstrandum
Tu știi că am dreptate! Memprandum
În legea drăcovimii ne există !
Consulting-ul ce-ți dau , hai, nu fii tristă,
Că ai scăpat de era comunistă
Și de decrete, cugetă „Există!”*

Cum zeei n-au ejaculări precoce
Și știu la orificii să lucreze
Cu arta științei lor întru sinteze
La care – Adam nici vorbă să viseze !
Ne-om tăvăli ! Căci îngeră-i bătrână
Și nu mai are nici un smoc de lână
La cuibul rușinos, e ca virgină
Și-a dat în menopauză milenară...
Iar îngerul căzut venit din spațiu
Te va –nvăța să –ți saturi de nesațiu
Și foamea și orgasmul
Pe care ți-l repetă-n șfung fantasmul
Extazului, O, Eva, scuză-mi pleonasmul !

Și au trecut la fapte. În instanță
Un văr bătrân și încă pofcios
Dădu câștig de cauză și substanță
Plângerii Evei și cu nonșalanță
O divorțată de blegul ei frumos...
Iar de atunci se zice că bărbatul
Un pic de-i mai urât ba chiar ca Dracul
Dar înzestrat să-ndestuleze sacul
Și să îl umple cârpăcit săracul
De folosință deasă –n sus și-n jos...
E preferabil pentru-n trai voios.

Sentință :

Adame, geaba ești pe cât îți poate
Conform cu întocmirea-ți naturală
Instrumentat, căci Eva te înșeală
Cu cel urât, dar zdravăn, mai pulos.

*Cor antic răgușit: bis !!!
(Uraaa ! Aplauze prelungite)
Recitator: Biscuim Măria Ta !*

Cortina de Fier Vechi

** din ciclul „Literatură de Sertar și sufertaș”, oct. 1989 - Cenaclul literar
Lucian Blaga și ss indescifrabil, Arhiva C. N. S. A. - SS.*

pt conf. Gelu DELASTREI

Proză scurtă

O TĂCERE ASURZITOARE

*Memoriei lui Nicolae Balșan, Victor Isac,
Dan Constantinescu, Neculai Chirică,
Catinca Busuioc și Valeriu Bîrgău*

O tăcere asurzitoare a urmat prăbușirii Zidului Berlinului. Apoi cea a Fratelui Mai Mare Sovietic „tatăl meu, Rusia”, cum l-a numit comandorul Cezar Ivănescu.

O tăcere și mai asurzitoare s-a lăsat după căderea rafaletă de rafalele u.m. „z.z” a garnizoanei Hășdat, după cele ale brigăzii lui Gelu Voican Waculovski ot Târgoviște. O tăcere asurzitoare a căzut după ce au căzut toți fasciștii, golanii. Legionarii și dușmanii tinerei noastre republici democratice, după discursul lui Iliescu și chemările repetate ale minerilor la București, via Tg Jiu, Tg Cărbunești, Ploiești și rețur pe Valea Plângerii, Defileul Jiului și Pacea de la Cozia .

Memoria e o groapă comună a ancestralului, carvazacă a subconștientului colectiv, cum dixit Sigmund Freud, lauda cum fraudae! Ecourile metafizice sunt niște replici imprevizibile, între două tăceri asurzitoare .

O tăcere asurzitoare a urmat după ce medicul veterinar pentru oamenii de la sate, prin anii 55, anonimizat din motive de interes național, practicant auschwitzier – paukerian de contagioși din Hunedoara, ajuns director și activist de partid, cadru de nădejde, urmare stagiaturii sale temporare în satul Bretea Română pe Strei, la organizația de bază viticolă, pomicolă și umanoidă din Lunca Streiului...

O tăcere asurzitoare a amuțit martorii și a promovat tartorii.

Ultimul custode al lui Jdanov, al Arhivelor înecate strategic în subsolurile Primăriei după 22 Decembrie 1989, bătrânelul Neuman, a orânduit cu meticulozitate eroică dosarele, apoi acelea au fost preluate de unitatea militară din Cluj, tutelară, pentru cercetătorii C.I. continuatori ai securității trecute în rezervă și stadiu de cărțițe.

Tăcerea asurzitoare a parcurs toate etapele ante-preconizate, conforme cu planurile Z.Z. antitero în caz de ocupație temporară, iredentism și alte forme de decimare subversivă a Cauzei Transcedentale și a Rămășițelor

sporadice ale Trenului Foamei, via Suceava-Cluj-Simeria, cu bifurcație dihotomică Valea Jiului și Hunedoara – Călan. Tăcerea asurzitoare a fost Salvată de Frontul Salvării Noționale, cu sprijinul neprecupețit al clanului Firtzsak și Ruteanu, Alycantis și altor ploscari nedecolmatați.

Ea s-a perpetuat și după ce tovarășul stagiar longeviv sus numit pe linie de cadre, a pricinuit moartea bunicului tău Ioachim, care căzuse de pe acoperiș, unde meșteșugea la un mic avion cu elice din lemn, pentru a indica direcția curenților... Infecția l-a făcut să zacă netratat, dar hrănit cu ceai de urzici, pită neagră și mălai rece cu magiun, rețeta dispensarului comunal, câteva luni, tratat cu răbdare de Iov de Tov stagiar, șef al dispensarului trimis de partid la țară...

Când infecția a devenit letală, tov stagiar, militant fanatic contra țăranilor ce refuzau să se înscrie în colectivă, ba mai și migraseră de la ortodocși la greco-catolici, apoi la neo-protestanții apostolici penticostali... stagiarul, zic, s-a decis să-l interneze pe Bunicul la Hațeg. Nici acolo nu se distribuiau antibiotice, era un lux pentru activiști, securiști și doftori, așa că pacientul în stare critică, a fost expulzat cu o căruță a manutanței la Clinica muncitorească din Hunedoara... Acolo, într-o tăcere asurzitoare, dr. Zlotti, pipăindu-și nervos bretelele englezești și bumbii auriți ai vestei, s-a uitat la ceasul lui de buzunar, luat cadou de la un agonice la morgă, după înscrierea aceluia și întocmirea inventarului în mod personal, și a zbirat către subordonat, intuind just că peste câțiva ani îi va lua locul ca șef la spital:

- Dobitocule, măi toarșe, acum mi-l aduci, când e mai mult mort ca viu?! Eu ce să mai fac cu el? Te raportezi la comitetul de partid!

- Tovarășe director Zlotti, ce națiune ești matale, ai ? Mai hacana cu raportul, jos cu darea de seamă, că penicilina aia din servieta de acolo știm noi pentru cine e! Io l-am adus pe țăran și gata, mi-am făcut datoria... Faceți-i actul de deces, că am tren la trei, nu ca tine, cu Wartburg rechiziționat de la ăia trimiși în Gullag la siberieni, deoarece au comentat că ungurii au făcut revoluție, nu ca noi, că suntem niște lași ,,!

O tăcere asurzitoare a căzut și directorul și-a mușcat cu proteza de aur fost dentar degetul supt, pe care aplicase un biberon antirabic.

- Bine, chiaburule răspopit, ieși și du-te dracului, coadă de topor și liftă stalinistă !

Sora șefă care ascultase dialogul, a ajuns șefă la partid și urmașii urmașilor ei au străbătut veacul, pepinieră de nădejde a partidului care este, a fost și va fi în toate care vor râde la soare .

Viitorul director al spitalului de contagioși din Hunedoara a plecat, ocolind prin Deva, unde a depus o declarație amănunțită, după care o tăcere asurzitoare a fost brusc întreruptă de demisia de bună voie a eminentului director și numirea tovarășului...

Celula de Partid din satul Vâlcele Bune nu a dat căruță pentru transportul mortului la țară, pe motiv că iapa nu avea potcoave și era

scrântită, surdă și afectată iremediabil, după ce fusese scoasă din mina Lonea, unde fusese cal de abataje.

Moșul a fost redat familiei din sat, unde preotul ortodox, om cu frica de Dumnezeu și de securitate et partid, a refuzat și el, cu bună credință confesională și osârdie cu ikemonikon, slujba de înmormântare. Bătrânii satului au absentat prudenți, din motive subînțelese .

O tăcere asurzitoare a căzut după bocitoare, iar un nor de ciori s-a izbit de clopotul înțepenit în turla bisericii greco-catolice în ruină.

*

O tăcere asurzitoare a căzut după ce fiul cel mare, cel întors de peste Prut, unde luptase pentru recucerirea Basarabiei cu „patria-Mamă”, a ieșit la pensie din combinat, unde fusese macaragiu la șarjare, dând oțel patriei, pentru tunuri, apoi pentru pluguri și tractoare. O tăcere asurzitoare a căzut și s-a spart fără zgomot, când, pensionar fiind, Fiul cu dreptul Întâiului Născut, scârbit de invazia gândacilor de bucătărie din apartamentul paușal, a repetat abuziv operația de deratizare cu Verde de Paris și s-a intoxicat... O tăcere asurzitoare s-a repetat când, într-o noapte târziu, venind acasă la bloc de la atelierul unde repara ceasuri, Fiul, acum Bătrân, a căzut în genunchi, icnind, declarase martora de la scara Blocului, Adela, d-zeu s-o ierte, că a icnit așa „*cum fac țărani când izbesc cu securea de taie lemnele*”.

Fiul cel Bătrân de Zile a depășit primul preinfarct și tăcerea asurzitoare a urlat doar prin tunelul galben al rugăciunilor sale fierbinți.

Al doilea a fost infractul datorat otrăvirii, deoarece un plămân fusese afectat, iar doctorița de cartier îi recomandase aspirină și usturoi contra tensiunii arteriale.

O tăcere asurzitoare a urmat după moartea propriu zisă a Fiului cel Bătrân de Zile, la camera de Trecere Dincolo, după ce s-a întreținut cu Fiica și Fiii și a murit privind undeva peste timp.

Nu se poate ști, înainte ori înapoi? „*Noi avem cele mai răbdătoare morminte din lume!*”, i-a spus el fiului cel mare, întâiului său născut.

„*Îmi pare rău că vă las în lumea asta, dacă știam, mai bine aș fi murit în stepele Rusiei*”, a mai spus Fiul cel mare al lui Ioachim, fiului său cel mare Eugen. „*Măcar nu vă pun la cheltuieli că mi-am făcut mormânt, acolo să o aduceți, când o fi, și pe ea...*”

O tăcere asurzitoare, mormântală, a căzut peste patru case strigătoare la cer.

În Noul Necropolis, eclectic, prosper și ecumenic de pe dealul din Valea Seacă, un SRL post-revoluționar a pus de-o afacere foarte rentabilă... În cimitir se produc direct plăci din fier-beton, un concasor și câteva utilaje din inventarul falimentar al șantierului de Construcții Siderurgice, se extinde și investiția în parteneriat cu Ediliile Orașului Încă Viu, este înfloritoare.

Uneori sunt aduși și săracii neidentificați, cu un camion dezafectat de la fosta Unitate Militară antiaeriană, morți culeși din subsoluri, canale sau de

la morgă, cosmetizați lapidar... Soldații în termen îi coboară în sicriile lor de carton, în groapa comună, ieftină și mai la margine, fără slujbă, fără viațe, fără lumânări, iaca niște înghețați.

O tăcere asurzitoare tace în clopote, zace în cimitir, până și flașnetă funerară, a falimentat, deoarece obiceiul costisitor și cam barbar al convoiului funerar, al fanfarei mercenare foste a sindicatului, a căzut și el.

O tăcere asurzitoare a căzut și după ce ultima mierlă din oraș a murit, ultimele rândunici au fugit alungate de dioxidul de carbon și praful stârnit de protestele șomerilor și disponibilizațiilor.

O tăcere asurzitoare se umple, dar pleznește instantaneu, de megafoanele decibelice ale catedralei martirilor revoluției, unde părintele tânăr Chiric se zbate să finalizeze în șapte ani cât alții-ntr-o zi, schelele de mănăstire ale meșterului Manolache. Muzica de la Muntele Athos, olaltă cu predicile și cântecele de folclor local, se întretaie, se ciocnesc în aerul civic cu decibelii muzicii Rapp de la Balul Zilelor Hunedoarei, într-o voioșie asurzitoare .

O tăcere asurzitoare căzu după ce sirena amuți definitiv, iar reforma fu bine camuflată să nu se vadă din sateliți, cu vată de sticlă.

Fostul director Contagiescu, un zdrahon smead cu mustață de comisar sovietic, a editat în tandem cu ex-comandatul securității locale o broșură în care explică novicilor cum lucra securitatea în slujba păcii și liniștii poporului... Este văzut călărind, aplaudat de numeroșii nepoți, o bicicletă nichelată, pe care o proptește de zidul primăriei și, înconjurat de pensionari nostalgici, ține discursuri anti țărăniște și anti liberale. Apoi, învinețit ca și creasta unui curcan, se smucește brusc, încalecă bicicleta și pedalează ca un mormânt patrupeț spre casă, unde-l caută cu pensia dublă trimisa cu geantă a Statului Recunoștinței Publice .

O tăcere asurzitoare se va lăsa peste toate acestea... Peste nici 50 de ani, jumătate din cei 73,4 cetățeni ai orașului nu vor mai fi. Necropola se va ramifica, după confesiuni, ranguri, finanțe și alte criterii post-mortem, cu binecuvântarea Edililor care se vor succeda, întru slava răbdării și lașitatea recidivus Romana.

Un mausoleu gigant va spinteca triumfal burta rece a orizontului. Furnalele vor fi demult fier de plug în Irak, Afganistan, Libia și Uzbekistan, iar neferoasele vor fi convertite în cazane de țuică la Tiraspol, ori în Bucovina altui Voronin, dacă nu altui Răs-putin.

Cortina de Fier Vechi scăpată de Big Căpușa S.R.L. and Compagny, va ajunge livrat concurențial neloial, gloanțe cu uraniu redus, pentru alte gălcevi sub-dunărene, ori sumeriene.

O tăcere asurzitoare face zoaie în urma Dogmei Mortuare a Slavei și Gloriei Istoriei Asasine Perfect Motivate .

M.C.I.M. -Marele Cadavru Industrial Metalurgic va fi ecologizat în secolul XXII, cu un pic de noroc, iar Dincolo de Cerna va fi Marele Cartier Rezidențial al Salvatorilor Neamului. Blocuri turn cu jumătatea fără

balcoane în nouri, va fi antisismic, iar bulevardele subterane și pasajele pe sub munte vor extinde Necropolis-ul City în Agartha, Shambala și un tunel special spre Interiorul Planetei, unde vor comunica frățește cu cei 600 de Anunaki, demonii iubitori de femei umane.

Norul de ciori ai Păcii Neutronice Post-Apocaliptice Amânate, care crește cu spor matematic, va emigra spre Țările Calde, sau Supraîncălzite, odată cu cei ce vor pleca la plantațiile de legume și fructe biologice.

Pasta de dinți, merele de import din Turcia, ananasul de Kambodgia și morcovii de Thailanda, cu conținut suficient de Stronțiu 90, va fi rezolvat demult problema paradontozei juvenile și a stimulilor demografici... ca și toate infernale dureri adiacente .

O tăcere asurzitoare se va prăbuși în arte, religii divergente, istorie și manualele școlare, editate de pompierii lui Ray Brandbury.

Certurile politice nu vor mai fi și o tăcere asurzitoare va transforma poporul acela într-un gigantic Timpan Îngroșat, gelatinos și rezistent la seisme și vibrații catastrofice de impact meteoritic. Toate basmele vor muri.

O tăcere asurzitoare în rafale scurte și repezi, se va mai abate, sporadic, acoperind miasmele încă nedescoperite ale Timpului .

Clonele vor reface recuperativ opera ratată și pacea va domni tovărășește, pe meleagurile acelea.

Toate scrierile vor fi demult declarata apocrife și vor avea soarta mumiiilor egiptene, care în criza celui de-al doilea război mondial, au asigurat luni de zile, încălzirea Londrei, înlocuind cu succes Combustibilii fosili și cei artificiali. Trăiască Lupta și Răzbiul Pentru Pace!

Rimembărul Lobbylutziei la Ignidoara

Ce-a fost aia... F O R U M 22?

Motto > cine-a tras în (N) oi/ după doo's' doi ??? "
pe melodia europeană „Tengo la camissa nerra „
Membre și membrane ! Fiți vigilenți ! Vine cometa Nibiru !

*Piromamnul incognito * daravere fără avere * eu îmi trăiesc cărțile * vreți adevărul? Care ? * unde sunt Canon-iștii? *cine-a dat foc ușii primarului ? * vorba lu Dinescu * ai un stil care ustură * știți că sunt bibliotecar pensionabil ? 42 de ani de muncă, 460 ron lunar *Vivat republica, vivat națiunea, vivat Mortua Est și Vest ! *

Preludiu: imediat după lobby-luția din decembrie 1989, arhivele fostului UTC și ale cabinetului PCR au fost purificate de „factori”, recte C-I-știi, care și-au asumat ceea ce nu mai făceau (pe față) securiștii: în curtea miliției au ars pe regul noii închișiții, maldăre de dosare compromițătoare, de unde unii dintre „legitimații” Frontului local au avut grijă musai să își sustragă propriile dosare... În subsolul arestului, câteva zile, milițienii și securiștii(?) au fost ținuți la bulău, iar alte arhive, privitoare la tot ce

interesa ca să știm adevărul despre împușcați și tãmbãlãul din oraș, la spital, la pãdurea Chizid, la Hãșdat,etc. - au dispãrut direcția UM cutare din Cluj Napoca. La fostul cabinet PCR, unde acum e noua bancã BRD, camioane cu „materiale”, opere ceaușe și chiar staliniste, au fost revalorificate ca hãrtie de cãtre organizația lobby-luționarã înghebatã de mahãrii lui Iliescu et Dan Iosif, cu sprijin neprecupețit și avânt lobby-luționar al comando-ului din capu'trebiei... O enigmã de care se tace, a fost cã „cineva” a dat foc ușii primarului însã - din motive „strategice” - nici pãnã azi nu s-a aflat, ori s-a aflat, dar piromanul avea misiune, cine știe cu ce a fost rãsplãtit, sã nu-i toarne cu alte chestii...

Organizația „Forum 22” a primit dotãri, ba și-a tras și un sediu nou, un Club Forum 22, colț cu parcul central, la parterul unui turn, inventar big: birouri cu logisticã din ajutoare, bar caffe, salã de biliard și poker mecanic, fresce de Gaby Brãnescu, jocuri, iar, „pentru ca totul sã poarte un nume”, i s-a spus „FORUM 22”... Președinte de club honoris causa, regretatul Iv Martinovici... Am asistat la inaugurarea clubului, ca și dl Remus Mariș, atunci primar, poetul revoluționar a citit din creația sa, apoi micuța Olga Ștefan așșderea. A durat ce-a durat, dar firma devenise fief al șușelor, apoi a cam falimentat, țin minte cã una din barmane era televizista deveancã Nicole Ebner, iubitoarea lui Tagore, fostã membrã (și nu membranã, cum greșit ziceau unii) la brigada artisticã a Fabricii de Tricotaje, și la grupul satiric, respectiv a cenaclului literar Blaga... Ei bine, clubul Forum a fost și ășta incendiat, mai încoace, poate tot de același PIROMAN? Am fotografiat vitrinele înnegrite și i le-am dat domnișoarei Monalise Hihn, șefa de atunci la ziarul din OT, dar despre autorul incendiului nu s-a mai aflat nimic... De ce sã-și dea careva foc la valizã, mãi dragã ?

Despre lobby-luția de la Hunedoara, uluitor de trasã-n croi dupã „revoluția de la Ploiești”, aia a lui Candiano Popescu, vezi scrierile lui Caragiale (n.n.) – vedem cum, odatã pe an, careva ici-acolo, prin pãrțile neesențiale, se pomenește, cu mici adaosuri „mediaprozar”... Îmi promisese (o făcuse și public) dl Iv M. cã va scrie „romanul revoluției”, dar tot ce știu este cã mi-a sosit din Olanda (!) un interviu cu d-sa despre „eroii hunedoreni” și români, apãrut într-o gazetã localã de acolo: purtãtorul de cuvânt al FPSN Hunedoara declara cã „România e o Etiopie a Europei” și alte cele.

Alte declarații de acest fel au apãrut în revista „Observer” din Munchen, xeroxatã de nepotul lui Iv. M., dl Radu Bãrbulescu, dar asta e o altã conservã de pește (I-am arãtat și d-lui Doru Gaita aceastã revistã, remember?).

Eu am încercat sã mențin primul ziar LIBER al Hunedorei, „Renașterea Hunedorei”, cu deviza „Dacã dragoste nu e, nimic nu e...” Tirajele erau între 18.000 – 30.000 de exemplare, apropo interesați: vând colecția acestui ziar silit sã înceteze, la licitație, dacã vom avea așa ceva

vreodată la Hunedoara!). Dl Iv M. a scos câteva numere din gazeta „Crisalide”, dar și asta a sucombat .

Ceea avea să urmeze cu „istoria publicisticii hunedorene”, altădată... Au fost „Exclusiv” (Mircea Diaconu, eu, apoi Victor Niță); a fost „Obiectiv” și „Euro Obiectiv” (eu i-am fost nașul de nume), apoi a fost suplimentul „Ziua”, Monalise Hihn, Mircea Goian, ș.a. Acum nu mai avem nici un ziar, doar buletinul „Curierul de Hunedoara”, așa că aflăm de la alții ceea ce mai e prin oraș. Am avut și TV, (Dana Ioan și unul care-a plecat în Canada?), dar a rămas TV Cablu... La ce le trebuie hunedorenilor presă proprie? Când au loc evenimente socio-culturale, TV-urile devine nu mai vin, deoarece, „*acum se plătește, sunt comerciale*” mi-a spus dl Mircea Goian, nașul de naș al radio-color, Obiectiv și Replica, fostul coleg de Canon et Kultur Haus...

Vorba lui Caragiale, patronul Naționale: „Vivat revoluția, vivat națiunea!” Am scris o piesă în cartea recentă „Tresărirea Focului II” (librăria „Luceafărul”) cu moto-ul „Vivat Mortua Est și Vest!” Au citit-o și unii de la SRI, și vechii prieteni de la vechea miliție, recte pensionarii securiști et activiști. Uluiitor, cartea este semnalată și elogiată deja în SUA, Germania, Australia, pe internet (**Agero-Stuttgart**), pe Google, dar unii concitadini nu zic nici păs, măi dragă.

Sincer să fiu, sufăr dar nu prea! „*Ți-ai făcut o artă și din a-ți face dușmani, Eugene!*”, mi-a reproșat un prieten adevărat, căci mai există și așa ceva. Pe ciunci degete. Remember: Tibi Mariș, pe vremuri, înființase o grupare literară, „*Mâna cu cinci degete*”... O scrisoare a lui, de la Cluj, avea să intre pe mâna securității locale, ca document care ne acuza de „*conspirație*” contra „*regimului nostru socialist*” (Arhivele C.N.S.A.S., București) Despre astea și multe altele, cu sinceritate, am scris în susnumita carte, sponsorizată generos și cu simțul dreptății și (chiar al) Adevărului, de dl senator Viorel Arion și firme hunedorene și baimărene, fapt care m-a motivat să optez pentru PLD. Cum să fii ingrat la așa omenie și cum să nu dorești ca hunedoreni să gândească, în fine, Liber, despre ceea ce am trăit noi, înainte, la și după LOBYluție? Măcar nepoții noștri să știe, că Europa află înaintea noastră! Pe onoarea mea! Doar am fost cinstit de către Dl ing. Nicolae Schiau cu titlul de „Cetățean de onoare al Hunedoarei” și idem de către Consiliul județean! Pot eu să nu mai am onoare? Domnul Gherorge Pogea mi-a spus public: „- *Taci și scrie-ți cărțile!*” Asta fac, George, îmi scriu cărțile. **Mi le trăiesc!**

Vorba lui Dinescu „Dacă eu tac, n-ai nici un drept să taci” (Câmp păzit e maci, 1985). Sigur, e greu să obții titluri, dar e și mai greu să le meriți în continuare... Eu sunt prieteni cu hunedoreni mei, poate pe unii i-am împovărat, entuziast și romantic, cu calități pe care nu le prea aveau, așa că au dreptul să trădeze... „*Ai un stil care ustură*”, mia- spus careva. „*De-ai ai rămas sărac*” ...

Poate voi scrie eu „romanul revoluției”, dar am alte urgențe, mai presante... Mă mușcă inima să întreb: unde ești tu, Grup Canon de glorie? Nelu Evu, Goian, Ordean, Laczi, Brudi Hampel - Auffidersein!), Lilian și Florin Chețe? A, tu ești diriginte de poștă, merci că mi-ai cumpărat cu 20 ron Jurnalul sus-pomenit... L-au citit și alții (...), cică m-aș fi răzbunat... Pe cine și de ce? E doar o parte din cele 5 caiete scrise între 1982-1989, cândva îngropate-n grădina bieteii mama, pe strada Panait Cerna nr. 18, (în Ceangăi), azi firma lui Florin Uscatu, care-a cumpărat căsuța zidită după 1990, de tata Gheorghe și unchiul Ion, dumnezeu să-i hodinească .

Poate voi găsi sponsorii doritori de adevăr și neuitare, ca să editez și volumul III al trilogiei ... Primul volum a fost premiat de Academia ASLA și de Congresul Româno - American din 2005... Oare voi fi auzit? Vă jur că doresc să rămân, cu adevărat, cetățean al Hunedoarei, unul de onoare, căci dl primar avea pe piept Tricolorul, când mi l-a decernat! Sunt mândru, dar nu orgolios. Eu chiar cred că sunt Eugen Evu .

Informația științifică și mai ales cea de senzație, a explodat în România post-ceaușistă... O mare parte din populația țării a fost nepregătită, ori precar îndoctrinată, oarecum sectarist, cu rudimente de „dialectică marxist-socialistă” și sau atee, exceptând zona școlilor, unde îndoctrinarea era și ea dirijată cu un fel de „dezinfestare” prin mijloace cazone și massificante, propagându-se imaginea „omului nou”, o caricatură a altei eboșe: neomensch... În sfera datinilor ce se sincretizaseră ca un puzzle din păgânismul târziu, pre-creștinism și creștinism – neocreștinism, culte și (sau) secte, e destul să-l amintim pe Moș Gerilă, înlocuitorul lui Moș Crăciun (Noel)... Roșul mantalei lui era parcă potrivit pentru regim și e comic să spunem că, de sărbători, prin întreprinderi și școli, animatorii organizatori ai „darurilor” (sindicatele sau secțiile propagandei) – improvizau costumația din... fețele de mese de la „colțul roșu”, adică birourile, sălile de ședințe, unde culoarea era cea de fond...

Așadar după revoluția confiscată din Decembrie, au apărut nenumărați escroci care preluând obsesiile maniacale apocaliptice, în ajunul și după anul 2000, s-au repezit pe toate canalele informației media, presă, radio și TV, - asupra mulțimii cu simptome psihotice... Induse și acutizate, de altfel, și de derută, temeri, șocul mării schimbări, ceea ce funcționau ca un teribil „factor de risc” favorizant. Liota de ghicitoare țigănci, de vindecători la distanță ori prin magie directă, concertau și încă o fac, într-o veritabilă piață semi-barbară a apocalipsismului... Este încă la ordinea zilei să avem știri exagerat de multe despre astfel de „semne” și a analiza fenomenul, nu ne este nici de competență, nici în intenție. Există câteva canale TV privatizate care își mențin reatingul pe astfel de rețetă ultra-rentabilă... Se face comerț cu spaimelile ancestrale, se speculează marile prăbușiri ale sistemului, suferințele tranziției și politicianismul paroxistic, cuplat de obscurele tenebre ale conspirației post-revoluționare, astăzi fiind sigur ca aparținând forțelor securisto-activiste .

Avem profeți, prezicători, magi, șamani, interpreți, dar și clanuri ale practicilor deviat yoghine, taumaturgi amintind de primitivism, dar și pseudo-naturişti, astrologi, iar acestora li se adaugă fenomenul unor decăderi dintre chiar oamenii onor biserici, slujitori mai degrabă ai lui Mamona... Un bâlci babilonic, altfel exotic, parodiat și de –a valma imitat, la palierele implicit ale artelor și culturii.. Ținta fiind „*catarsisul*” (arte) și exorcismul (religii), societatea pare un gigantic Egegor, în care băntuie expiind „*duhuri*”, „*bântuiri*”, vârcolaci, paparude, priculici, zgripturoaice, manifeste pseudo-artistice gen „*Zombart*” (Arta Zombi), alta inspirată de porumbelismul unui ins care crede că vinde floricele din psihodelismul local (...), și o duzină de fortunaști tembelizând naivii, insurgenți ai unui psihismoidism obscur, subcortical, exhibition moft of și auleo, drakula - big-zbang... Nu stau degeaba nici rockerii de anumite orientări satanice, cu belciuge-n nas, buric, clitoris, limbă, orelišti et oralişti, porno schimb-limbiști , peste care au năvălit „*forțe proaspete*” din Occidentul deja măcinat de curente și tsunami-urile ciclice...

Avem o cumplită revelație a ravagiilor pe care le fac, în virtutea libertății de expresie, pe fondul foamei de informație și cunoaștere autentică, a tuturor acestor fenomene... Apocalipsismul din SF-urile hollywoodiene este astfel cuplat pe unul improvizat aici de conjunctura favorabilă, datorată marilor schimbări, ale ieșirii din sistemul totalitar... Căci într-adevăr sistemul este AGONIC, așadar escatologic, la proporții istorice. Se știe că bolile indivizilor sunt și bolile societății. Bătrânețea unei mari secvențe din populația istovită, îmbolnăvită de fostele politici de austeritate, flămânzire sistematică, economie forțată pentru plata datoriilor uriașe ale țării, bolile bătrânești venite prea repede, poluarea criminală, teroarea psihică și fizică, au motivat totuși acuzațiile de GENOCID aduse ceaușismului: așadar coNceptul escatologic de Apocalypsis este mai activ în acest bairam al nebunilor, al deviațiilor, al dislocărilor, seismelor, peiorativ zicând de sfârșit de lume... Sfârșitul unei lumi și într-un fel, resimțit dinspre INDIVID (agonic) la SOCIETATE (AGONICĂ) ..

Metafora tunelului, din recuzita patologiei freudiene și a celor ce explorează zonele profunde ale creierului uman, a fost preluată inclusiv politici: luminița de la capătul tunelului.

E terifiant să aflăm analogii în lucrul și mitologia minerilor, a labirinturilor (simbolul creierului), abatajelor, minotaurului, în chiar acest ciclotron al psihozelor cu Procleți și Paracleți falși, analiști și fenomenologi paranormali, de parcă într-adevăr „*trăim apocalipsa*”... Câțiva dintre scriitorii generațiilor 70 (Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Adrian Păunescu, Vadim Tudor) dar și optzeciști, au scris fiecare „*evanghelia personală*”, sau literalmente „*Apocalipsa nominal-auctorială*”. Am citit cel puțin 23 (!) de cărți titrate ca „*apocalipse*” personale, cum s-ar zice, evanghelii... Pare-se că Biblioteca de la Nad Hammadi i-a inspirat pe mulți să-și asume misia

de profeți, apostoli sau chiar șamani, vezi televiziunile ce-au devenit, vorba lui Sorescu, „vizuini”!

Sensibilitatea de excepție a creatorilor e de așteptat să simtă, presimtă și reflecteze seismele induse din societate, din istorie, din religii... O mare parte dintre scriitorii au devenit peste noapte ultra-religioși, dar cei mai mulți evident habotnici. Politicienii idem... La numirea unui ministru, se cere să jure cu mâna pe Scriptură încheindu-se cu „*așa să mă ajute Dumnezeu*”... E curios că în Biblie scrie să nu juri, asta e practică blackmagic, cu efect bumerang, (n.n.)... Dar ce importă? Doar și cutare amărât preot de țară, mai „*practică*”: luat pe sus de sătenii loviți de secetă, au ieșit în cohortă, cu prapuri, cruci și strigăte imploratoare, la capul satului, pe holde, cerând să le dea Domnul ploaie antifoamete... Dacă tractoare n-au, instalații de irigare nu au, brațe de lucru nu au, ce să facă bieții bătrâni și păstorul unor enoriași convinși că-i sfârșitul lumii? Remember cazul călugărului care anunța la DDTv contactul cu Arhanghelul Mihail, chiar cu Isus și „*inversarea polilor*” fix în agustul cutare... Ori resurecția teribilă a practicilor șamanice, aiurea prin mănăstiri, ca să nu mai zic de aberante deliruri pseudo-astrologice și alchimice, semn al unor săpături agitate în precreștinism, revenind spectaculos prin avantajul informatic și al video-media.

La televiziune, sunt numeroși nostradami care cultivă o fină teroare asupra celor ce așteaptă apocalipsa: ore în șir, dialoghează cu țara, interpretează, fac lobby unor fundații proprii de tip eclectic șcientist, pro sau contra creștine, dar și alte specii, cu toții câștigând cumva niște bani, unii au pătruns și pe celulare, internet etc. De 17 ani România este într-adevăr o zonă a MULTILIGVISMULUI, voila ! Interferența și impactul de amploare cu Occidentul, unde ne revenim, dar mai ales cu Orientul, fără exotismul comercial și devianțele subculturale, sunt, tot-odată, fertile și prefigurează, oricum, o reasezare, de dorit valorică, a întregului în noua sa compoziție, transatlantică... Oare suntem în noul Babyilon? Pare-se că da.

Ce a fost va mai fi, deoarece timpul și spațiul sunt... circulare, se repetă, neh?

Dacă n-ar aminti de ceva ce s-a mai întâmplat, când cu alte sfârșituri ale (unor) lumi, ar fi chiar foarte interesant, și chiar este: turbionul gigantic este probabil că va fi preluat, în curând, de reglarea concretă, de acordul obligatoriu cu civilizația occidentală, de dorit cu forța ei benefică, în stare să infuzeze vitalele energii care, la un loc, vor trezi mințile ambetate din bielele bordeie cablagizate, adică interconectate, inclusiv neuronice, la individul și societatea de răscruce între „*plug și computer*”... Nemaiavând de unde să-și sugă lapții toxici ai psihozelor proprii, ori celor rețetate de șarlatani, profeții din galeria halucinantelor cărți ale unor Dos Passos, Marquez, Galeano, Ernesto Sabato, (o listă foarte incompletă, n.n.) ca și de Ionesco, Becket, Caragiale, se vor auto-stârpi singuri, cel puțin asta e de sperat. Nicidecum de... *speriat!*

Dilema parțial color, după Tanacu

sau TELEVEDENII și TELE-VIZIUNI

Vă amintiți de vizita Papei și de întâlnirea cu patriarhul Teoctist, întâlnire ce s-a vrut un cap de pod al ecumenismului relansat? După acest fapt mai mult diplomatic, a avut loc un recul, iar integrarea noastră în sensul depășirii efectelor schismei de peste o mie de ani dintre catolicism și ortodoxism, n-a avansat. Dimpotrivă, extremele s-au agitat și adevăratul motiv al idealului – contracararea musulmanismului în asalt prin terorism – s-a ratat.

Vrem nu vrem, noi suntem mai aproape de Constantinopol, decât de Roma. Vrem – nu vrem, noi am fost creștinați de două ori, sau în două valuri: odată de creștinii romani, legionarii coloniilor din Latium, ocupați aproape un secol în Transilvania – respectiv latinizarea și secole mai târziu, prin ortodoxia slavilor din Sud și slavinelor din Est și Nord... Dualitatea aceasta este vizibilă și în bizazeria – consecință: limba scrisă și iconeria sunt în litere chirilice, biblia și cărțile canonice de cult, psaltirile, precum și un procent covârșitor din lexiconul bisericii ortodoxe sunt sau provin din bulgaro-kiril-metodică slavă și greacă, un fel de rezistență seculară față de latinizare... Dar suntem și ne revendicăm un popor neo-latin! Roma ne-a dat numele ROMANIA, și nu Chiril și Metodi, nici Asăneștii, nici Kievul, nici Moscova.

Această duplicitate impusă dramatic, de secole, din istorie, a devenit un soi de „*ancestral dobândit*” și determină inclusiv probleme acutizate azi.

Reformele generale privind reintegrarea în Europa sunt dificile și în acest subteran al dilemei, unul vulcanic și seismic. Ceea ce au făcut secole, nu desfac programele politice peste noapte. Criza nu este doar economică și politică, ci este una de adâncime. Noi suntem majoritar ortodocși, iar UE este majoritar catolică. A treia tendință, explozivă, este neoprotestantismul: doi se bat, al treilea câștigă.

Bizanțul lui Constantin și al mamei sale Elena (care avusese viziuni cum că fiul ei va creștina lumea ca un nou Mesia...), a fost măcelărit la Instambul - Constantinopol(is): Uriașa „*piramidă*” a creștinismului bizantin, Sf.Sofia, a devenit Hagia Sofia... Asediați între ziduri, preoții s-au consolat să înalțe rugăciunile disperării, iar spahii lui Alah au tranșat, în numele profetului lor, criza... Prin secole, ortodocșii greci și bulgari, întemeiară în țările noastre, pe un fond destul de slavonizat, lent și sigur (vii în chirie, sunt primitiv, tolerant, apoi mă iei în stăpânire și îmi impui slavonizarea prin biserică și legi)... Românii latinizați gândeau și vorbeau în limba lor neo-latină, dar în bisericile de rit ortodox au dăinuit scrierile cu litere slavone, iconeria fiind bizantină! Preoții primelor secole erau siliți să predice în slavonă, serviciile fiind în aceeași limbă, iar țaranii români numără asta „*boscorodire*”: a existat o lege care impunea limba slavonă în

biserici, altfel popilor li se taie limba! (D.Onciul)... Iar popii astfel terorizați de „*tehnocrații*” ortodoxiei timpurii, cu asta își amenințau urma. De unde vorba rămasă până azi „*taie popa limba*”.

În anno Domini 2007, secolul XXI se vedește nu „*religios sau deloc*” (Malraux), ci multi-religios, cu acute extrem-fundamentaliste. Cauza? Noul asalt musulman în Europa integrată euro-atlantică. Iar România este între fălcile a două uriașe abstracții, fălci care nu mai sunt ale Krakadilului sovietic, ci ale fosilei Leviathan...

Pe vremuri, al nostru Ioan de Hunedoara Corvinul era Atletul lui Christos, susținut de Roma, deoarece Creștinătatea risca să repete tragedia Bizanțului și Corvinul a făcut incursiuni triumfale spre Sudul Dunării, unde i-a înfrânt pe musulamanii amestecați cu bulgarohtonii, rasă de ocupați venetici tot din Orientul nelatin ...

Cu aproape 600 de ani înainte, Oștile Corvinului au fost recrutate majoritar din țărănimea care-și apăra, luptând, moșiile, sărăcia și Neamul... Însuși Ioan fusese înnobilit pentru meritele sale și avea să dea Ungariei cel mai important rege al său. Dar noi uzităm, sub veșnice dispute și azi (!!) diferențiat, numele său: ba Iancu de Hunedoara, ba Ioan de Hunedoara, retipărit recent la cei 550 de ani comemorativi... (adică numele lui originar latin JOHANES - IOAN, cel de pe mormânt...).

Fără să vrei, faci apropierea cu altă ciudățenie: numele CREȘTIN-CREȘTINISM vine de la CRISTOS (numele grec al Mântuitorului), dar ortodoxia rostește și scrie HRISTOS (tot grecește).

Și Isus este grafiat la ortodocși diferit, cu doi de I, adică al doilea „i”, echivalând cu „i”-ul moale slavon!... De ce? De ce nu zicem atunci HREȘTINISM, ca să fim corecți gramatical ??!

Să recunoaștem că „dihotomia” a persistat mai degrabă ca DIHO-nie, necum „*spirit ecumenic*” de la ekumenikon... Cu ighemonikon?

Iată-ne, la 2007, pe valurile tsunami ale unor cutremure de adâncime istorică, deoarece istoria nu a rezolvat cu adevărat ceea ce zgâlțâie de două milenii această parte de lume...

Asaltul mediatic și hollywoodian abia a-nceput... Ținta este o altfel de integrare, una Mondială. Ecumenismul echivalează cu Globalizarea... Mai marii lumii sunt într-un Program care, practic, nu poate fi contracarat.

Creștinismul este în criză și este de înțeles că două milenii l-au șubrezit mai degrabă, iar asaltul „*ocultelor*” și al Științei, se adaugă celui musulman...

„*Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc*” a rostit, ca un oracol profet sinistru sau rece, Andre Malraux... Expresia „*sau nu va fi DELOC*”, se referă la Secol, ori la Creștinism, dacă nu în general, la Religie?

Eliade avea sintagma „*homo religiosus*”... Va fi înlocuită de Homo scepticus cioranian, sau de Homo Cybrogicus? Dacă profeții și apostolii aveau Vedenii (cuvânt slav pentru Viziuni) noi avem azi, prin

informatizare și cablagizarea, TELE – VIZIUNI, sau, a votre preferation, - TELE - VEDENII !

Andrei Gheorghe și invitații săi, un preot ortodox și un muftiu musulman dobrogean (!), ne-au oferit un Show ca o vedenie: disputa despre mormântul lui CRISTOS (HRISTOS); sau ISUS (Iisus)... Gheorghe s-a amuzat copios... Fanii pro și contra s-au ambalat... Ni s-au dat secvențe din filmele cu subiecte în acest sens. Muftiul dobrogean Murat sta față-n față cu tânărul ortodox, Gheorghe băga din 2o în 2o de minute publicitate pe mii de euro: actrița Maia Morgenstern și-a jucat și ea bine rolul, deși era tocmai de Purim... La Hunedoara, anul trecut, a jucat totuși mai bine pe versurile lui Dinescu, montajul literar-muzical „O BEȚIE CU MARX”...

Păi, oameni buni, nu-i așa că avem cu toții TELE-VIZIUNI? (Sau, după preferințe, TELE- VEDENII?)

Vorba lui Andrei Gheroghe: **Politică, frate, Religie, frate !!!**

PS: Celor ce nu știu, le amintim că RELIGIE vine din latină, RELIGIO, adică „*refacerea legăturii*” (cu Divinitatea)... Un fel de curcubeu nou al Legământului milenar compromis... Problema e că homosexualii (Famenii, Matei 19, Noul Testament) și-au ales tocmai simbolul acesta: Curcubeul... Iar CRISTOS îi răspunde apostolului care-l întreabă despre familie, că ei, famenii, sunt „*pentru îngerii din ceruri*”... Vorba cronicarului: „*Se cam sparie gândul!*”... Dar ardeleanul adaugă, cumpănind: „- *Noa, dacă trebe, trebe!*”. Sau, în variantă sceptic-cioraniană, zice ca la Zoo, despre girafă: „- *AȘA CEVA NU EXISTĂ*”...

Ce mi-a plăcut tare a fost cum a încheiat showul TELE-VEDENIEI Andrei Gheorghe: citind psalmul biblic ușor nazal, preoțește și zicând socratic: „*Adevărul merită să mori pentru el, dar nu merită să ucizi pentru el*”... Bravo, nea Ghiță... Am o singură observație de contribuabil televedenic: De ce nu l-ai invitat și pe Gigi Becali, Sfântul Gheorghe băgând sulița în Bălaure? Sau măcar pe Călărețul Trac Corneliu Vadim Tudor? Ca să savurăm MULTIVIDENIA, la o nouă ediție ar fi interesant să vină și dl VIDEANU de VIDELE, ca primar al fostei Hagii fanariotice, pas spre UE... Cu marmora Simeriei și cu psaltirile de la Bruxelles!

Fă serial și invită-i și pe Petre Roman et Max Bănuș, Silviu Brucknăr and Ilici Răspopitul, Tatulici and Cristoiu, Nașul and Gîdea, Cristian Tudor Popescu and Mircea Dinescu, Andrei Pleșu and Liiceanu, Emil Hurezeanu and Tănase, ș.c.l. Dacă-i Bal, (DECEBAL?) să fie! Sau Baal and Graal. Na, c-am început să vorbim în limbi!

Carvazică... Doamne, iartă-ne, că nu știm ce TELEVIDEM!

SHALOM și DOAMNE AJUTĂ !

Dar mi-e dor de ZAMOLXE (Zeul Moș, Tatăl Stră-Moș al tuturor zeilor, adică al oamenilor ca făpturi Inteligente. Nu intelegenizabile...)

Un poet zicea „*dor de noi înșine*”...

Cu pietate, Eugen EVU

Dezvăluiri în premieră mondială:

Acest text fără drepturi de autor și nici drept la replică se dedică mentorului întru redefiniri Ionuț Urda, Dumitru Huruba, Gheorghe Niculescu-Uricani and George Roca, cu aplomb, și amintirii duioase a lui Dan Pichiu – Vifor, septuagenar, neprețuiții mei colaboranți literari de-o viață spre gloria scrisului românesc inventiv și neinvestiv, spre o mai veselă amintire.

Eugen EVU DELASTREI,

Temporar location: Comuna Viața de Jos, Hunedoara, Romania

Pssst Agency Tiuk!

Trimișii noștri pe banii lor, Volga Tiukfanova și Oleg Liviu Aiurea, transmit pe cale orală:

Mediile mediocre din zona portocălâie a lui Curcencu, Putan și Răsputan, voronesc că în Rromînia cu „î” din „i” moale sovietic, vor avea loc alegeri anticipate și culegeri antipicate. O sursă care nu a fost desconspirată, (în limbaj secret „cîrtiță”), cu pseudonimul „*Zamatischa marmo-maxim - O.V.*”, a fost reactivată în rețeaua V Vest, cu grupuri țintă și țintă „*cap de om*”, să pregătească urnele și să numere voturile: cele contra, vor fi anulate și înlocuite cu dublul lor din stocul tipărit strategic, cf. metodei Iliescu-Neulander-Bruckner and comp. Surse reactivate afirmă că pe axa Trosoceni – Tiraspol – Kiev - Tanacu - Cotul Donului - Prundul Bîrgăului - Dealul Căpățînii - Bobîlna, au loc deviații suspecte de natură geo-magnetică provocate de știm noi cine. Există indicii că rezelbul electronic început în 23 decembrie 1989, conform planului „*Z.Z- Zât!*” continuă conform cu orgenialul, ultima fază (etapă de masă) fiind programată în 2012, spre seară, conform noului fus oral.

Cine este Volga Tiukfanova? * Are legături extraconjugate cu extraterestrii din planeta Nibiru? * Iredentiștii și dentiștii măsluiesc alegerile și culegerile?

Trimisa noastră, Volga Tiukfanova, printr-o filieră codificată „*Muiegarova - Casa Dalbă and Kazan Cioc Costelivu*” – precizează că în 2012 va avea loc impactul cu planeta Nibiru, prevăzută și de Zecharia Sitchkin – când așa-zișii uriași se vor întoarce în teritoriile pierdute după prăbușirea Zidului Berlinului... Dar ei vor eșua într-un catastrofal contraatac din teritoriile vremelnice ocupate.

Volga Tiukfanova afirmă că, de fapt, URSS este codul gematric cabbalistic al uriașilor: Ni-Bi-Ru, adică, în dialect moldovinesc: „*-Ni biruie rușii!*”

Agenția afirmă că iredentiștii și dentiștii grupului „*Orb la orb nu-și scoate ochii*” (CO2 – „*Corp la corp nu-și scoate rochii*”) vor măslui și

alegerile și culegerile, ca să iasă ai lor și nu ai altora... Dar ei vor fi cu iuțeala-ntunericii desconspirați de către și dinspre Gruparea „*Stângamprejur!*”, amorsată special pentru victoria finală și instaurarea păcii de o mie și unu de ani. Cine este această misterioasă Volga? Originile ei se pierd prin arhivele jdanoviste, dejiste, ceaușiste, iliesciste, băsești, tăricene și CNSAS parțial anonimizate din motive strategice și antialergice, antitero și anti-contra-deviaționiste .

Volga Tiukfanova este de proveniență frustrată, abandonată de mamă și de tată, fostă femeie de serviciu la pompa de benzină din Simeria Triaj, apoi din Cîrgîstan. Gura lumii zice că are legături cu AlQuaida, dar și cu agenții de implant din Gazometru, un poligon aparent dezafectat din nord-sudul Hunedoarei, precum și din Gaza. Volga a fost zămislită pe filieră de maternitate prin seducție exercitată de Forțe Oculte și Inculte „*Salvation Army Hangar zero-zero*”, organizație non profit sponsorizată de Patriciu, Becali, Gușă and „*Rromcirkus – and Cioabă Roy*”... Necunoscută sunt căile, domnilor!

Serviciile ei în slujba feminismului cu scop lucrativ, mutații transsexuale și trans-textuale au făcut vâlvă în anii ceaușismului.

A fost distribuitoare de sifon în mina Dîlja, primăriță în Videle, lideră cu infiltrările în partidele agonice-istorice și ziaristă echidistantă la cinci organe, toate falimentate cu scop lucrativ. Terorizată încă din faza prenatală, apoi din fașă, Volga Tiukfanova avea să devină ea însăși teroristă, în slujba binelui generalizat și globalizării. După ruperea alianței Dadaiste, a fost detașată ca atașat în teritoriile glisante ale noii reforme cartografice.

Zvonul că ar fi fost rudă repudiată a Ninei Cassian a fost recent neconfirmat, dar agentul cu numele de cod „*Dăvîncă*”, poreclit „*Jeremiah Străiți*”, face în continuare săpături, însetat de adevăr și dreptate.

Celebritatea ei este multinațională și multilingvă.

Ce declară un cappo decapitat temporar al S.I.E. privitor la misterioasa Volga: „*este o împlișată a Elenelor din istorie*”...

Un cappo al S.I.E. care dorește să-și păstreze anonimatul, conturile nedecarate și agoniseala pe cinci generații, a declarat poimăine:

„...este posibil să fie de origine extraterestră, ori rezultată dintr-o coabitare prin adormire și coborârea a doi Agenți Geneticieni și implantul care a rezultat, așa cum afirmă și celebrul Lorin Fortuna la DD TV, „noul Mesia” din Bucovina. Volga Tiukfanova este supranumită „îngerul strat”, pentru frumusețea ei ieșită din comună. C.I.A., SRI, SIE, Mossad, fac pipăiri, bănuind că Volga Tiukfanova ar fi reîncarnarea succesivă a unei duzini de femei istorice cu numele de Elena și că actuala împlișare ar fi agentă triplă, la muscali, cârgîzi, kurzi și găgăuzi și organizația radicală a jihadului ismailic „Capul decapitat decopitează Diavolul!”

Ea ar fi fost implicată și în implementul de rabie din metrourul Londra-Canalul Mâncătorului-Chișinău, capul și coada rețelei „*Vafankulovski and Gingis Ciockan*”, din solda lui Gadaffy-Gyurka. Agenturile au fost o vreme în vizorul gen Pleșitză, apoi a lui Asztalos Măgureanu, respectiv tov. Talpeș, acum camuflate în poziția de stânga-mprejur, doctrină de dat cu stângu-n dreptul și viceversa. Se pare că noul concept politic de „*suspendare a președinților*”, operabil în unele țări ex-comuniste, se referă de fapt la:

...,*suspendare prin spânzurare peiorativ zicând, adică atârnare de corupție și apoi ștrentuire prin revoluție*”(citată doc. Z.Z.)

Cine este K.Oleg Aiurea? * Apocalipsa din 2002 se amână!

K.Oleg Liviu Aiurea, zis Gogu-Magogu-Demagogu, a fost în anii 90 lider mascat al Liber-schimbăștilor salvatori locali ilieșteni, apoi obscur observator acoperit (și re-descoperit de S.R.I., USLA și U.M.” Ca Ghebe – Hășdat”) la Agenția non profit „Porno sport” din Josanii de Sus, o comună aproape primitivă, în zona secretă a unor foste mine de uraniu exploatare de sovietici, nu departe de Chișcădaga. Oleg Aiurea este văr de-al șaselea cu Voronin și nepot al lui Hurmuzachi, iar pe linie de maternitate, cu Roșca din Tanacu. El a fost scopit de serviciul antivicos „*Traian Decebal Nemeș*” adică, în limbaj codificat „*cu scop de securitate națională*”. Ciudat este că și el ar fi de fapt o clonă extraterestră, dirijată din spațiu de către cei de pe planeta Nibiru... În privința lui K.Oleg Aiureev (nume real) persistă, anulându-se reciproc, atât prezumiția de vinovăție, cât și prezumiția de curat-murdar. Atât iredențiștii, cât și dentiștii, susțin că agentul este cvadruplu, dacă nu a fost teleportat de Nephilimii biblici ai planetei Nibiru, care va reintra în centura de asteroizi numită „*Norul lui Ort*”, care va face ca toate fluviile să curgă în sens invers, din aval spre amonte, în tsunami-uri succesive. Cititorii noștri sunt mai deștepți ca ai voștri, așa că fiecare va decodifica mesajele conținute gematric în acest articol, rezumându-ne la aceste dezvăluiri în premieră mondială, precizând că vigilența noastră proverbială nu se va dezminți, iar la timpul oportun vom reveni cu detalii probative, care vor fi instrumentate zdrobitor la Judecata de apoi 2012...

Vestea bună este că apocalipsa se amână, iar adevărul și dreptatea vor ieși la suprafață prin efortul comun al unei noi alianțe prevenind inversarea polilor, prin realizarea unor poli politici noi, conform principiului termodinamic al Hazardului elaborat de Hegel și ratat de Morus, Campanella, Bacon, Robespierre, Lenin, Stalin, Pol Pot, Miloșevici și Adam Husein... Însă despre toate acestea vom vorbi după, adică after the day...

Trimișii noștri ne vor ține la curent, evident de 220 de volți, căci la 380 de volți, chiar nervii noștri cedează. Vestea bună este că și nervii extraterestriilor se scurtcircuitează, iar bateriile lor sunt vulnerabile la unde subliminale tele-empatice induse. Cercetașii noștri din Dămăroaia au deja

lassere cu agheasmă, invenție genială bine păzită de cele 34 de servicii ultrasecrete active, inclusiv în diaspora .

Vom reveni cu noi dezvăluiri, în pragul de sus al alegerilor anticiupite, antipicate și antipictate.

OZENEVU, Radio Color Alba-Neagra și EVUEMINENTUL SILEI

Scâncetul Carpaților Redivivus et Recidivivus :

Dlui Comicsar Leonardo da Orban Urbi et Orbii!
Stressbourg and Burecselles

Emitent: Fan Club Sider Urgia,
str. Turnătorului nr. 1337 bis HIHÎNnedoara

S.F.(F): CODU' LU' DĂVÂNCĂ

*(Macabei, art. trei versetul „z.z.” antiteror,
tăiat la conciliul Vatican din Laodice)*

moto:

Mă, fratre, ești nebun de deștept!

Auto-motto 2:

*„Deșteaptă-te, române” and „Așteaptă-te, rromâne!”
varianta Ceaușescu prostmortem .*

Onor comicsar Leonard Orban,

Subînsemnatul Bulă îmi revendic numele de la Bula Papală și mă declar nul și neavenit în eventualitatea că nu veți lua în seamă darea mea de seamă de bun român, de bine, de rău.

Petițiile mele vor continua până în pânzele albe, chiar și freactice! Motivez coragiul meu prudent prin aceea că acum e voie să avem cuvântul liber, în replică, euro obiectiv, cu accent, ca mesageri ai hunedoreanului liber la gură și vivat Republica Virtus Romana recidivivus! Ca avocat al boborului și scriitoare auctore fără parale, dar cu multilingă Asomptiune (vezi DEX Enciclopedia Britanicus sau Gilceava Înțeleptului cu Lumea II, de Gligor Hașa). Io, subînsemnatul, ca avocat al boborului inedorean protodacik, pledez nevinovat ca subconștient colectiv, în prezumția de vinovăție și anticorupție DNA (ADN) privitor la multilimblicismul boborului actual în arialul geo-strategic și antiaerian al Statului Palmă Barrbă Cot (SPBC), ca și a lu' Alic, Baba și cei 4o de hoți (baroni locali și nelocali, dar pămînteni), enclavă UE Zona V West în stadiu de germinație în Noul Ierusalim coborător, după modelul Mittel Europa (Hopa Mitică neaoș), din ceruri.

Codul Dăvâncă este un semn doborât - coborât din apocrifile lui Ianaș De Iudapesta și a fost apolalypsit de mijloace, dioarece multilingvismul nostru ancestral a fost ocultat și reinoculat de iredentiști ostili orîndurii

noastre și a generalului în tretargere (punct ochit - punct lovit) generalului Pleșiță.

Revin și redevin telegrafic cu jalba cătră U.E. dioarece vine comeata. Cu ocazia prilejului reîntregirii Europei Mari, protestez violent - moderat contra conspirației mondiale de a ne submina minele din Valea Jiului și Rusca, Roșia Montană și Spontană, dioarece protocroniștii vor să ne fure aurul și să-l rețopească ca brățări dacice false.

Protestez cu mâna pe Bula papală, pe cale de consecință, față cu națiunea, dioarece sub nasul SRI și a d-lui Talpeș, tâlpășițele orânduirii strasburgheze își iau vaea Jiurilor și a Nistrului, Prutului și Prutenilor, uneltind ca niște îngeri sălbatici protiva orândeii de care face vorbire poeta preoteasă Pavelnina Popa-Popas, în psalmii ei finanțați bugetarii la CJH „*Rochia de carne*”, „*Îngerul politic*” și Proiect de implementare în Vața (mintea) de Jos și de Sus, recent votată de majoritarii minoritari, sub președinția de consiliu a d-lui Moloț.

Dvs, Leo, ca virgulă comicsar UE, știți a răspunde pluriling, *a la francaise villon: U E LE JUSTICE, et U E la Realite, monșer?!!* Că care privatizare, că care patriot național, carivazăică?

Drept adevăr pentru care, subînsemnatul Evueminentul Zilei și al Noptii de Hunedoara ziare momental falimentare) în totalitatea Facultății noastre mintale, cu modestă genialitate ca scriitoare trăitoare în giudețul care a supraviețuit la tranziție încă din perioada colonizării romane greco-catalictice, catalizatoare și sfero-docse, vehement cu pioșenie robustă declar conspirațiune massonieră și de garsonieră, nulă și neavenită, orice cricneală cripto-cominternistă and comunistă!

Hern - Tovărășia Voastră Leonard, Shalom Aleicum!

Ca șef peste 2500 de funcționari multilingi, aveți oblijul multilingual și lingotier a vă sesiza din office și a traduce just vehemența mea care pledează peledist, dar sincer (și pre pământ), o Europă Unită, Dodoloață și deșteaptă cum dixit Imnul Naționale!

PRECIZARE: Codul lu Davâncă nu e al nostru, nici al Lor, nici al urmașilor lor, ci a urmașilor urmașilor altora, în vecii vecilor! Vorba lui Ștefan Tutankamon: Dacă voi nu vă vretzi, nice io nu vă vreu!

Aștept răspuns pe Google, evueugen @yahoo. com sau AsCUS Provincia Corvina str Pescărușului nr. 2/ 23 code street 331o23 Hunedoara. Dacă nu, activăm bomba cu viruși umoristici, neinterzisă de O.N.U.

Vivat Mortua Est și Vest ! Parodia salvează România !

Petenți euro-centți: *Ianăș Lingurar baron de Mischie and Mishu, Șefu Cărnii Județene și Firtzac din Cîrjiți Ciocu-Mic*

Locație și bilocație: *Berlinu Secuiesc Trei Scaune Number trespe bis*

Monolog oros-orwelian cu inserții romgleze

In memoriam Liviu OROS

NOA! Servus, servorum și hello, mă dragă animă! darling, oriunde te-ai afla! Am chef să filo-zoo-feesc, da nici vă spăriați, că nici nu-ncep bine, că-i și gata! Iote, cu multilingvismu multilateral orbanizat, că avem și comisar UE, la ăia cu varza de bruxelles și la stress-burghezii dracului! Noa, dacă trebă, trebă!

Vivat crescat floreat în bună-nțelegere, fără bite, fără pichamere, fără carbid, fără salariu sub centură, fără diminuarea demografică și fără alte cele, de care vreau să cam tac, că mă ascultă cine din asta trăiește!

Bag samă și io că acum populațiile conviețuiesc multilingvistic dezvoltate, în spațiu vital Șenghen, igen, of cors, via Iștenbul! Se pare că se întoarse Babilonul, dacă nu cumva Altantida, a cărei rearătare o fost profețită cabbalistic vorbind, și remembăr Petrache Lupu din Maglavid!

Vorba lui Ureche moldavul, se sparie gândul... Sau a lui Bulă, „*când cujet, mă doare fruncea, tov doftor!*” Oare există și reîncarnări colective? Că atlantții cică sunt încarnați în americanii de azi, ba și dinosaurii s-ar fi reîncarnat, prin adaptare și diminuare în vaci, oi, capre etc. precum și în găini!

Ice că riscul unei pandemii aviare galinacee, ar fi de fapt al unei răzbunări sauro-terapodo-astrale! Numai cu vietățile din ape, rămâne ceva absurd: oare cum de nu zice nimic mitologia despre soarta lor la Potop? Nici nea Darwin nu se bagă în subiect, deși originea mamiferelor este în apele primordiale și unele s-au întors în ape! Balena a fost mamut – elefantoid, delfinii or fi fost îngerii căzuți, mai știi?...

Io, Liviu Oros din Sântundreș colț cu Sîntu Halmagyi din Hălmagiu, bag samă că filozofii ăștia, de după anu 2000, îs și ei nește extratereștri, dacă nu dinozauri cyborgizați... Noa, că nu de astea vreu să vorovim, că avem timp mai încolo, după alegerile antipicate...

Iote, de fotbal, că îi mai la ordinea dezordinii, dar de-acolo ies moneii, măă, că Becali, de parigzâmplău, dolărește big turmoacele de miliarde, sau întrebați-l pe Mutu!

La noi două îs direcțiile, Dinamo și Steaua. Or făcut și lobiluție, s-or bătut între ei, dar or pierdut giugiuleștenii, c-așa în revo!

Apropo de Vavilion: mă, oare ce-i aia Dinamo? Pă ce limbă îi chestia asta, Dinamo. Di Ka Ghebele?! O fi dinamic fotbalu, dar etimonu, mă, e-timonu!?? Pe ce limbă mă? Pă limba electriciană? Pă limba furnală, sau țapinară? Io am mâncat Shalom cu soia, am făcut lumea să râdă de s-or îngărășat, dovadă că iote-i, acum s-or făcut mahări și pare că-s tăt nește reîncarnații.

Mâncătorul de furnici

Treb să dau de Mișu, șefu cărnii județene, poate știe el, că-i onorific, ori poate știe Patrian Dăunescu, n-am zîs io că-i încarnarea lu Diplodocus, alții or zîs... Dar ce, parcă despre asta-i vorba?

Că-i babilon, vorbele cad pe cap de lăcuior ca virgulă castanele suprastok din Niedoara. Ne dau ăștia castane, măăă, ca să ne antrenăm pentru când vine Impactu cu Comeata!

Cum, „care ăștia”? Păi ăștia, că doar nu ăilalți, ăia or căzut, așa-i în babilon, cad unii să se rădice ăilalți, dup-ăia invers, ioate așa, ca la roata de tras mădulare și tras în țepe... Că ice că și țeparii îi reîncarnări, adică împielițări draculice! Dar nici despre asta nu e vorba. Io tăt nu pricep, ce-i aia, Dinamo, mă? Boscorodeală, frate!

Cu gripa asta, ovariană... Ice că avem câteva cazuri, dar îs în regim de secret, interes strategic... Apropoz și fără nici o legătură, oare de ce New-Y-or Kăzut kilotzii, pardon, kilowații, ăleia de-i zice acum Energetica Company? Poate știe Petrică Romanul, că paparazii or ciupit ceva, dar i-or mituit cu termopane și scutire de tevea la publicitate petro-dolariană... Io vorbesc codificat, că acum codul lu Da Vinci și Coada lu Sătana înlocuiesc limba de lemn comunistă, se comunică în parabole ca petele de pe girafă, să camufleze antitero... Suntem în Nato, măă, în UUEE, mă, saurieni nătântoci!

Dacă vine gripa ovariană, ce fac traseistele, mă? Cum să-și cîștige cozonacu, la cules de capsule prin țara lu Don Chilote de la Mangialăc?? Da ce, parcă de asta-i vorba?

Să rePitulăm: vine comeata, ori să amână? Se extinde gripa ovariană, ori ba? Avem voie, mă, să acar vorbim, că altceva nu ne-o mai rămas, după tranzîț?

Și pîntru data viitoare, întrebarea de baraj: Ce-i aia Dinamo? No servus șî nu vă nărăvați, că există o viață dincolo de ortu popii, așa că reîncarnarea oricum există: carnea de pui, adică de dinosauri răzbunați, poate fi înlocuită cu carnea de soia, uleiul pentru oameni cu uleiul de rapiță etțetera.

Întrebați-i pă ăi bătrâni și încă vii, parțialmente: când era dinamo călare și steaua răsărea prin calendare, noi, ăștia, din Vavilon, am fost raționalizați: trăiam fără carne, fără vaca nebună, fără găini moarte de vii, și suntem antrenați... Gripa aia aviară, v-o spun io, se trage de la avari, mă! Avarii, de unde și starea generală dinamovistă a industriei monocotiledonate, Starea de Avarie, v-ați prins?

Noa, că tre să plec, bateți-vă căpăfâna și promovați examenu: ce-i aia Dinamo... Data viitoare, care ghicește, jos pălăria! Casa de Cultură din Deva îi oferă Șperaclul de Aur al Cetății!

Of fiderzein, ciao, orvoar, dasfidania și servus Atlantida!

Haida Mo Dynamo! Doișland uber alles Bulles! S-trăuți bineee !

Hai cu halba, hai cu jalba!...

Onor komisar U.E. by Multilingvistic of Bruxelles

Ludwig van ORBAN

Domle Comicsar,

Subînsemnatu' domiciliat și colocatar

Lingurar Janăș Dublu w punct rro

Mă adresez la offisul Doastre pentru lămuriri in probleme de scris și vorbit multiling, eu fiind elev la un curs de specializare pentru străinezi.

Io învăț paralel deodată intensiv engleza, turca, olandeza, francofona, italiana, dialectul macaronez, spaniola, și germana, că rroma o știu din împrejurările mele originale. Metoda învățatului în somn nu a dat rezultate, așa că vă întreb:

1. Domle komicsar, multilingvismul acesta nu e vorbirea în limbi de care ne ziceau la învățământ politic tovarășii despre advești de sâmbăta și marturii lui Iehova? Că io mi-s de confesie bakai și mă trag din tremurici, ceea ce mi-a dăunat și în trecutul ceaușist!

2. Drept pentru care zice lumea din sat că, peste carvazică fro zece ani happy niu iears, la școli nu se va mai învăța scrisul, deoarece vor fi numai compiutere și telefoane cu satelit mobil... Scrisul de mână nu va mai avea rost, nici vorbirea de la om la om, căci e mai mișto pe mobil.

3. De-o par egzamplu, cum traducem multiling espresii neaoșe și neoșenești, dân oraș, că-s de cartier: „*Was ist zdamatii*”, sau bag samă „*homor kaka*” sau „*sictir!*”?

Dar alte ziceri din cea mai multilingvistcă bună-nțelegere din sud-est-vest-nordul Europei, cum ar fi: „*O zoniat piciaabo*”? Sau „*sciorti benii materi*”? Că „*vafa-n culo*” știm, că de la Rrîm ne-o tragem!

Cum translăm în limbile parlamentabile, domle komicsar, „*șpaga*”, „*țeapa*”, „*te-n kurpen măta*”, „*mangialic*”, dar și chestii cuvioase, ca aia „*Paști fericit*”? E verb sau e proverb care ne face pe toți vite și ovine pe imașul comunal europenizat?!

Dar sintagme ca „*Luceafărul huilei*”, „*Miki șpagat*”, „*Ouăle lui Năstase*” și alte mii de perle ale romulanilor multilingualizați?

Se va desființa lingura, mersul pe jos, darea de seamă și altele? Cum translăm în romgleză „*Curriculum vitae*”, sau „*La muie*”, „*Ciocu mic*”, ș.a.m.d.?

Io trudesz la un Tractat „*Impactul multilaanguajos asupra vorbirii și alfabetului morse cu semne din Cimitirul Vesel*”, care va fi tipărit de editura „*Călăuza tuturor*” din Ciangăii Devei la ieșirea spre Avram Iancu... Comentariile aparțin unui grup - țintă coordonat de ozenologul protodacic Gligor Hașa, componenți: Huruba, Holobîca, Boboc, Ivan Vlad, Irimie Străiți, Monalise Hihn, Ștefan Ciocan, Bimbirica, Amarildo Szekely, Mișu Borșoș, Radu Ciob, Neodrom Grecu, Lady Cioabă, Domnul Evu, John Mc

Mâncătorul de furnici

Owey, Călin Heracle, Jonathan Barb, Rudolf Rudy-Ignatievici, Ortavian Ruteanu, Gyorgyii Fîrtaș, Janăș Mikloș Hormonyi și câteva dame de consumism, foste de comunism. Solicit lansarea big în aula Parlamentului din Bruxelles, alles bulles !

Io atîta am avut să întreb, urînd mult succes ăn pregătirea de luptă și politică, noi și importante succese întru propășirea omului nou, cu o înaltă!

Aștept rezoluție prin plata inversă, că n-am lovele mîncătaș și puradeii mi-o ușchito în America, dar tot mai am fro duzină extraconjugănită!

Bogdapăroștii și cioc selim. Triască lupta pîntru pacea mondialistă, globalizmu și multilingurarii! Jos terorhismu! Sus multilibajurilri!

Servus Șhalom Baftallo Stimă!

*Lingurar Janăș Dublu W dîn Berlinu Moțăsc,
str Budhai Delaanu, Comuna Cigmău, number one .*

Ss indescifrabel

Sider Urgia Club 3 Production

Mic dicționar cu greșeli de țipar

Analfabet – beat anal

Psihanalist – psiholog pidosnic

Băicoi – locație insultătoare

Psihotron – tron pentru nebun

Șotron – particulă subatomică

Psihopat – culcuș psihedelic

Tencuială – propunere licențioasă (sintagmă a hărțuirii textuale...)

Autobuze – buză la plural

Cață – ștomoleac pe cuib (lat.)

Trompă – bio-pompă

Latifundiar – bard din Bîrca

Locomotive – motive locale

Porno sport – vezi Prono prost

Claun – amantul clonei

Cucoaie – femela cucului

Anafură – acuzație judiciară

Tenis de câmp – anagramare la penis de tîmp

Lingură – perversiune superioară

Platitudine – atitudine P.L.

Furculiță – hoț cu patron electric

Buleversat – Bulă viclean (bulă în versuri)

Penelopa – membră PNL
Lepedeu – PLD anagramat
UDMR – gay agitate...
Pedofil – iubitor, susținător PD
Activist – fost pasiv
Pasiv – fost activist
Plebeu – membru P.L. beut
Multilingv – mulțime de lingăi
Citate – foste excitate
Living rom – rrom livid
Bush a Bush – metodă de salvare prin viol
Romavia – Agenție de zbor aviar
Navrom – rom navetist
Râm – momeală de la care te tragi

autori: P.Ogoritu - Iudapesta și Onan Doyle - TV Aviv

Altă jalbă multilingă

Onor comisar multiling Ludwig von Orban (2)

Subînsemnatul, contribuabil și contrabăubil, Ianăș Lingurar, poet popular și manelist, autor al variantei străvechi Ana lu' Manele, recidivez cu jalba la Ofice-ul Doastră, dioarece sunt ștudent la fețe pentru noua generație de cadre și cadrane, nemembru, dar cu soție membră la Gușe, atrag atenția asupra și dedesuptul unor expresii cu schepis de care mă ocup în intenționul de a realiza un Studiu Multi-senzual de senzuri deturnate ilogic semiologic la băgarea în U.E. Eu am fost disponibil din munca de jos, dar mă reconvertesc profesenist și am proiecte de captare a fondurilor reziduale din canalele adiționale ecologice și liber-schimbiste ale U.E.

Considerergesc că romii liungurari din spița mea de roată, care nu mai fură fier vechi, dar sunt cazuri izolate de mangleală de fier nou, ne tragem din temponauții planetei NIBIROM, care a implementat în cartierul Gazometru din Gaza, Tribul al 13-lea al lui Iuda, ca strămoș marginalizat și răsipit în lume, cu scop lucrativ spre globalizare, etapa antedeluviană, ceea ce dăunează adevărului istoric actual. Iată câteva observații etinomiche și onomastice:

Tribul din care ne tragem vine de la TRIB, par egzemplu: tribunal, tribut, tribușon, tribuna etc. Avem și vocabule integrate: contribuabil, distribuire, atribut, diatribă etc.

Suntem neam anteduvian cu preș-ul maerician BUSH, dovadă nume și expresii care au dăinuit prin milenii: Bușulenga, bușon, bușeală, de-a bușilea, iar cu vocabulă integrată sau prefix: prăbușire, cărăbuș, înnăbușire etc.

Mâncătorul de furnici

Alt etimon doveditor privitor la multilingi: Linggam, living-rrom, lingotieră, lingură etc.

Etiomoane privind că ne tragem de la Râm, vezi cronicarul: râme, rimmel de buze, râmător, tărâm, dar și pogrom, promotion, romb, sterom, crom, trompă, neo-drom, (drum), Rombac...

Suntem neam de buri, dovadă: bursuc, burlan, burlac, burtăverzi, buruiună (exclus aia prm-istă care, după limbă, se trage din vipera cu corn).

Mă rezum doar la aceste egzemple din vastul meu studiu în proiect și solicit buget multilingual. Dle comicsar Orban, deviza mea este: Orban la orb nu-și scoate ochii! Ciao baftallo!

Bibliografie și graffiti speologic: Brilinsky, Kernback, Xenopol, Chrișbaum, Pipiddi, Ozenescu, Pivnițele Vaticanului.

Studinte: Naum Borșoș – Tribunoiu – Ciomu, Berlinu moșesc

Mic dicționar multiling

Burghiu – mic burghez

Bordel – bordei lingvist

Traseism politic – trafic de organe

Orgasm – astm cu orgie

Străiți și stimă, Janăș Lingurar- ibidem

Smarandachiană

Bre !
Una peste alta
Cum necum
Că e laie că-i bălaie
Merge și-așa
C-o fi c-o păți
Aia ba aia da
Bla, bla, hop ș-așa
Merge și-așa
Pe ici pe colo
Așa și- așa șo pe ea
De ici de colea
Merge și-așa !

Jim Marmosim

Răvaș pe fărăș la nimurici...

Cosmin DRAGOMIR

Mostră, nici chiar Mușinoasă!

*Dragomiră-te, măi dragă,
Cine scrie și se bagă
Nix kultur și vlagă bleagă...
Tiuk! Ce-ți pasă?!*

Alte detalii despre Al. Florin Țene:

...Inepuizabil, Al Florin Țene scrie în continuare. Mult. Foarte mult. Redacțiile revistelor sunt asaltate cu texte purtându-i semnătura. Articolele, poeziile dumnealui sunt publicate, spre dezamăgirea mea chiar și în Oglinda Literară, însă în curînd, acolo, periplul personajului nostru se va încheia. Dar să nu-l compătimim, „Ateneu”-l din Bacău îl publică, „Convorbiri literare” din Iași idem, ce-i drept mai sporadic și lista continuă. Și chiar dacă redacțiile acestor reviste se vor trezi, să nu ne hazardăm presupunînd că am scăpat. „Sinteze literare”, din Ploiești, acest calet velin, pe nedrept numit revistă literară, înființat de prietenul și camaradul în ale grafomaniei, mediocrul poet Victor Sterom – care are la activ o irosire de hîrtie de peste treizeci de volume, îl va publica. Îi publică și acum, nu numai nerozille eseistice, și „poeemele” ci chiar corespondența, epistole în care se flatează reciproc. (Să nu uit: Victor Sterom își trimite textele la redacțiile revistelor în plicuri personalizate cu Guvernul sau Parlamentul României – POATE SE SESIZEAZĂ CINEVA!!!). Apoi urmează „Viața de pretutindenii”, revistă înființată (din cîte știu eu) și de dumnealui, loc unde, pe pagini întregi colectivul redacțional reușește să se laude între ei: Eugen Evu scrie despre Țene, Țene despre Petrică Birău, redactorul șef (i-am uitat numele) scrie despre Evu, Țene Jr despre Birău, Sterom de Țene Jr și tot așa. Nu sunt indignat de puterea acestor scriitori, de cît de mult scriu ei, ci mă întreb, retoric, oare cînd mai citeasc?...

P.S. cu smerenie: - *Păi ce sa citească, secrețiile matala? Du-te la doftor. La Gătaia sunt locuri, ca balnear tot nu ajungi, tre'să ai talânt!*

Iată, de pe Internet – 2007-10-05, o mostră di Kultură urinară a comintosului exegetos Coismin DRAGOMÎR-lanul:

rămii o curvă
atăt. Punct. Zero. Nimic
epsilon.

aceeași femeie moartă îndrăgostită ceva timp de penisul meu bălos

rămii o curvă iubirea mea, o curvă penală
pe centura ocolitoare a peisajului din mine
alte rupturi direct în plex, alte lacrimi
alcolizate excesiv
alte amintiri ce îmi fac greață
și mă întorc pe o parte și pe cealaltă
noți la rând

Mâncătorul de furnici

---

un gol ce se umple imediat cu alte curve
curve care nu se umplu decât cu spermă
goală, seacă, loc de lovit cu pula pe dinătru

femeile mele moarte
o să îmi bîntuiți viața
o să faceți buhuhu pe lingă tîmple
o să îmi albiți părul

cotidian național: "La locul sinuciderii s-a găsit un bilet de adio pe care scria
cu litere de tipar, netremurate. Mă sinucid pentru mine!"

sursa și resursa: internet, 2006 Anno Pomini

ARCA LU' NOBELEA

„-Nobel ești?

-Nu, Iobag!”

(Horia und Kaiserin Maria Teresia Summit)

Noi, amărăștenii din teritoriile actualei României, într-olaltă, din departe-n aproape, cu diasporiștii din pătrimea cardinală, considerați sau doar siderați de alde niște simpli cotizanți ai Filialelor (ei sunt paternalii recte și directe minoritari) ei fiind cei tari, de cap, îndrăznim a ne prinde-n clonț cu mahării care continuă să facă din scriitorii români de talent marionete, făcând apoi trenea profitarnicilor tărășeniei. Radicalismul tonal poate fi doar o blândețe cu duhul, izvodită din suferința adâncă a Iubirii întru Adevăr versus kitsch; deoarece inima are dreptul de a certa conștiințele mincinoase, Amin.

Subsemnatul scriitor român, hamletizez ca să nu hurmuzesc, ori să ioinescizez, înțelegându-l pe Caragiale și întristându-ne Samuel Beckett:

Ce-am avut și ce-am pierdut, dacă, în pioasa noastră iluzie a libertății de opinie, subsemnăm o „dare de seamă”, adică ne încă dăm seama ce se petrece cu noi, după 1989? Iată, mare zarvă-n țară, de la parlament la gară, privitoare la „catindații” noștri pentru Nobel în literatură...

În exprimare germanică, Nobăl, în fonie franco, Nobel, premiul lăsat moștenire întru probabilă mântuire, de suedezul inventator de explozive, nu a fost niciodată cucerit de vreun „de cetățenie română”, deși „artificierii” conspiraționiști care băntuie tagma cum fraudae „uniunii” de vreo 60 de ani încoace (și-ncolo) – au o istorie a lor, picantă, dacă nu pitecantrop-icantă!

Fiind în viață la ora acestor consemnări, nu uit ceea ce probabil zdrobitoarea masă de populații (sic!) alfabetizată între anii stalinismului paukerian și a ceaușismului cu ieșire prin față în iliescism-brucanian... pare să fi uitat între anii obsedantelor decenii și până la ora Bookfestului - Bucharest 2007!

În treacăt fie vorba, numele capitalei pare a conține vocabule mistico-pitagorico-gematrice: Buch-Carte, cu sufixul AREST...

Sforarii autohtoni au făcut cot-la-cot și cozi de topor, jocul duplicitar sau slugarnic al ocupanților alojeni, mutații au continuat cu osârdie mistagogică și fără complexe,acialmalele din țara lu' Caragiale ot Haimanale, p'ormă a lu' Ionescu...Marele George Călinescu a fost acuzat post-decembrist, de antisemitism sau șovinism, ca Eliade, Cioran și alții, însă o recitare a „*Istoriei Literaturii Române de la origini și până în prezent*”, relevă că ponderea scriitorilor, scribilor, auctorilor și scriitorilor români (în grila Roland Barthes) sunt de origini obscure.

Disputele continuă cu surdine sau filtre, după momentele istorice, de la revendicarea lui Eminescu (Eminovici) de către turci (Emin bei!), armeni, greci, chiar și de alții... Călinescu glosează originile pe filiere, dar azi dicționarele omit majoritar referințele de acest fel, din terțe motive.

E sigur că un scriitor aparține esențial limbii în care se exprimă, iar dacă o face genial, merită a fi inclus în trezoreria valorilor naționale... Un exces lingvistic disputat după 1989 deschis și răbufnind resentimente extreme, este al sintagmei de „*poet național*” Eminescu, posesorul acestui titlu, idolatrizat și gata a fi declarat sfânt național, cum a fost și cu Ștefan cel Mare, „*mic la stat, dar foc-bărbat*”, după modelul regilor antici, însemnatori de bastarzi pretendenți la tron...), se clatină nu în operă, cât în manualele alternative, sau în delirul mediatic de după 1989.

Înainte de a-i enumera pe câțiva dintre „*innobelații*” de după 1950, opinez că unica soluție de a stăvili delirul conspirativ de talcioc modern al disputelor, justițiarilor, setențioase, răstite și chiar mafiotice, care l-ar face pe inventatorul dinamitei să-și retragă banii destinați literaților, ar fi conferirea premiului NOBEL exclusiv POSTMORTEM!

Se știe că foarte mulți dintre cei odinioară au fost premiați, frecvent nedreptățiți fiind alți candidați, mai ales din Estul concentraționist stângist, sau din Orientul fanatizat mistic ori politic, nu au confirmat, criteriile conjuncturale, dincolo de retorica umanistă accentuată, motivațiile juriilor arbitrare prin firea subiectivă a „*monștrilor criticarzi*”- teoreticieni neînstare ei înșiși să scrie un biet „*cățeluș cu părul creț*”. Se mai știe că în România 1950-2007, coteria a funcționat multiform dar aceeași, politicul clientelar primând Ministerele, elitele duplicitare sau cripto-duplicitare, demența îmbârligată a unor „*coni-sacrați*” gerontocrați, ș.c.l. – au obstrucționat și chiar pulverizat prin invidii, dezbinări, motive extraliterare, propunându-se reciproc la „*Înalta Poartă*” a Occidentului, ori la Masoneria Elitară transoceanică, dacă nu oblu la Stockholm, prin emisari politrucii din satrapia totalitară, valori ca Lucian Blaga, (dușmănit de Beniuc), Preda (dușmănit de Barbu și viceversa), Nichita Stănescu (poreclit colegial Nichita Sergheievici Stănescu, nuanțat șovin, deoarece poetul era rus pe filieră maternă; Ionescu, mușcat din motive antisemite, el provenind din spiță evreiască; Ștefan Bănulescu era fluturat ca premiabil, dar a fost iute măcinat în culisele epocii; de câteva decenii, Gelu Naum (Naomi), Norman Manea, slavicul Mircea Ivănescu (nume bulgarochton, Mircev Ivanov);

Mircea Horia Simionescu, sunt gălăgios fluturați drept candidați la Nobă. Disputa privind-l pe Gelu Naum era în toi la un Congres româno-american, moartea candidatului oprind-o stingheritor. Și tot așa...

Ziarul „*Cotidianul*” al lunii mai, în ajunul târgului internațional BOOKFEST, a înseriat o campanie intitulată „*Dezbateri – Un Nobel pentru România*”, titlu echivoc, dacă nu parșiv insinuant! Naivul crede că, vezi Doamne, sondajele episodice ale serialului ar desemna un candidat, dar de fapt doar îl promovează în sistem „piață” publicitate, ca pe un produs de detergenți. Subtitlul îndeamnă: „*votați [www. Cotidianul. Ro](http://www.Cotidianul.Ro) la Bookfest scriitorul român pe care îl vreți nominalizat la cel mai prestigios premiu*”. Nominalizații listei „*Cotidianul*” (pondera criticilor fiind optzeciști alternativei USR-ASPRO) sunt Mircea Cărtărescu, Norman Manea, M.H. Simionescu, Mircea Ivănescu și Andrei Codrescu. Mediile presei și video fac big promotion pentru prezența acestora, dar și altora promovabili după jurizanți cu obsesia simplu-afirmativă, vezi Doamne Ei sunt cei care știu, nu cititorii, nu alți critic, mai ponderați, Ei sunt Nașii, Familia, deh, onoarea, deh, ai noștri, care E mai geniali ca ai Lor, monșer! Principalul originar CRITERIU al premiului Nobel, mesajul umanist și militantismul pentru pace, morale superioare și originalitate cu țintă de integrare patrimonială universală, s-a estompat în turbureala ispitelor pecuniare, ale sistemelor VIP holywoodiene, fantoma de celuloid băntuie asupra misteriosului foșnet al Cărții așa cum o codifica magnific un Jorge Borges: o carte universal umană, a unei Entități căreia îi sunt părți fiecare scriitor adevărat. E în vogă acum Comerțul, Industria, Taraba mondială! Cartea – marfă, cunoașterea marfă, recte Omul care scrie – marfă, viața lui marfă, rentabilitatea, consacrarea ca IDOL, nu consacrarea va Adevăr pulsatil. Creierul-Oglindă a Divinului este opturat de ecranajele și hologramele virtualității: manipularea este zeul luxuriant al scriiturii, performante ANTUME: banul produce ban, marfa-om care scrie, este girată de investitor și cere recuperare, venituri și etcetera!

E clar că există bani pentru o atare campanie, prea clar nu este când citești care sunt „*jurizanții*”, ca și tonul dumnealor, sentențios partizan, suficient și arogant, așa cum sunt și la decernările premiilor anuale ale U.S.R. Îmburicații, gășcarii sau marionetele unor eminențe cenușii-stacojii din penumbră, rostesc sentințe date ca sigur, iar tonul unora este obsedant reproșativ, al „*frustrării naționale*”. Marea bulibășeală de la război încoace, într-o veselie, nu se va reapeza niciodată și nici focalizarea pe criteriul unic al valorii, oricâte speranțe avem ca români, să fim, în fine, auziți!

Juriul suedez a conferit Nobel-ul în 1951, pro domo, deh, unui suedez ulterior uitat: Par Lagerkvist (1891-1974). Iată succesiunea selectivă, nuanțat ilustrativă la unele afirmații de mai sus, până în 2000: Francois Mauriac, Winston Churchill, Heminway, Laxness, Juan Ramon Jimenez, Camus, Pasternak, Quasimodo, S J Perse, Ivo Andric, Steinback, Seferis, Sartre, Șolohov, Shmuel Iosif Agnon-Nelly Sacks (dublu premiu 1966),

Asturias, Kawabata, Beckett, Soljenițin, Neruda, Boll, White, Johnson-Martinson, dublu premiu 1974), Montale, Below, Aleixandre, Singer, Elytis, Milosz, Canetti, Marquez, Golding, Zeifert, Simon, Soyinka, Brodski... Ne oprim aici, dar iată doar câteva nume de autori din lume care, nici măcar nominalizați la vremea premierilor, aveau să probeze prin operă, sau să devină unii chiar superiori premiaților Nobel: Kastanzakis, Dylon Thomas, Ahmatova, Huxley, Christie, Ungaretti, Miller, Plath, Maluroux, Moravia, Buzzati, Pasolini, Whiliams, Sabato, Lem, Paz, Cortazar, Salinger, Durenmat, Yourcener, Mailer, Roa Bastos, Llosa, Evtușenko, Updike, Bradbury, Joyce și așa mai departe.

Opera acestora (în care operă ei au înviat, peiorativ zicând, așadar sunt vii chiar fără sentințele cu gloriole îmbătătoare și clientelare ale clipei) pare chiar să încline balanța pentru ei, în detrimentul (complice cu timpul – singurul justițiar,- celor glorificați în timpul vieții). Despre eventuali candidați viabili români, susținuți cu variabile la constanta „*tu pe mine, eu pe tine*”, sau „*acela e pe listă, io mă retrag*” ș.c.l. – între Beniuc și Blaga, Stancu - Ion Pribeagu, între Bănulescu și Naum, între Sorescu și Ixulescu, între Nichita Stănescu și Mircea Cărtărescu, trena tulbure a disputelor va continua, spre slava eșecurilor bumerang! Și poate că „*originarii*” cutărești, cu nume neaoșizate ori ba, vor încasa ceea ce un Eliade sau Cioran, ca mulți alții, au meritat, dar n-au „*corespuns acasă*”, faultați de activiști, sinteziști, popeștidumnezei, gîdeasuzănici, cu sprijinul neprecupețit al securismului original, recent în SRI-izat!

Și cu același sprijin demolator al „efectelor coandă” criteriale, ale „lustrației – frustrației de partidute mafioțoide; de eternul bruiaj „tradițional” obsesiv, din nefericire, sub raportul etern extraliterar; virusaje politice – conjunctural și beizadești ale isarlficului, disimulat onomastic în sufixuri ca: escu – ovici – ov - anian, oiou, ache, tache - ianke și kadîr – kadar... Ciocoismul (vechi și nou), e stigma întrezărită de primul mare romancier genial român, Nicolae Filimon...

Ave, Book-Arest, noapte bună români, oriunde vă aflați!

Între cărțile de lux pe verzișori promovate de mediile „*echidistante*” dîmbovițene, ale nonagenarei Nina Cassian, precursora number one a Pornolirismului devenit azi „*curent literar*” en vogue la „*generația decreșeilor*”, fosta kominternistă (internabilă) Nina Cassian, rezidentă la New York și afirmîndu-se paroxistic că ar fi gata să „*cucerească piața de carte americană*” (radio România Cultural, în mai .a.c., interviu cu Carmen Firan din exil)! Repetir: „*Noapte bună, români*”, mai ales că imnul pașoptirist „*Deșteaptă-te, române*”, devenit sado-masochist, te asigură fix la ora zero, la radio, că te vei trezi! Că deștepta... depandă!

iunie 2007

2007 / Anno Pomini integration:

Epistola către Praștiarhia morfodoxă

Ca să vezi, pe lista internet, la rubrica „*Mari români*” îmi citii numele, piei ispită! Mulțumesc (jenat) celor ce m-au votat, dar nu agreez fetișurile, nici odoarele, nici acatistele, nici Moaștele!!! Mai bine înghit, bunăoară, sudălmile lui Mușina, fie și olgasmel de pe „*TIUCK*” a guguștiucului Vakulovski, ori „*modificarea memoriei*” declanșată de o fostă elevă precoce de pe strada Turnătorului, Hunedoara... decum o așa idolatrizare: ai zice idolatrină, herr Luca Pițu!

Nu-i așa că uneori e de tot hazul cum se pun lucrurile și, vorba ardeleanului, cum se zгодesc? Urmăresc pe internet publicarea listei de nume propuse sub genericul marilor români și mă aștept deja să fie inclus nu doar te miri care, să nu-i spunem numele, că suntem acuzați de antiromânism... De ce nu și Bulă? Căci așa cum au existat Păcală și Tândală (acesta fiind de fapt un personaj anecdotic TZÎNDALĂ, de care scrie Nietzsche, în „*Anticristul*”(înainte de război!)... ei fiind tandemul complementar, scornit nu la Scornicești, ci hă-hăăă, încă de când umblau snoavele în opinci pe cărările patriei-matriei!

E drept, cei doi au suferit, pare-se o simbioză suspectă, nu zic că s-au însurat, dar e clar că s-au contopit cumva, în sinteicul Bulă (cu varianta franceză Bula, ori țigănească Bulangiu, Bulache, Bulibașă etc... Despre Bulă, candidat sigur la „*Cel mai mare român*”, dacă ținem seama de notorietate și longevitate, a scris chiar Eugen Barbu, în a sa „*Istorie literară*”, a scris inspirat și chiar mai abitir decum despre alții, pe care i-a cam lucrat informativ, căci jandarm fiind, genialoid fiind, a avut harul de Botezător...

Deoarece și numele meu apare în „*acțiunea*” TV Române, mărturisesc că nu știu cine m-a propus, nici nu m-a consultat nimeni, bănuiesc că din bietele mii de prețuitori sau denigratori, ori ipocriți preținși amici ai scrisului meu, o mai fi rămas unul-doi intacti, după răsucirea din Decembrie anno Pomini 1989... N-am zis „*răsucire*”, ci lobby- lutzia lu' Iliescu Viorel Ilici et Brucknăr-Brucan, Gelu V. Clitoris et Petre Roman – Neulander(thal)!!! (cu ajutorul neprecupețit de prepuțuri al K.G.B. – vezi recente mărturii de la Brașov ale rusului Vladimir Bukovski!).

De fapt, cum se vede, cestiunea tinde să devină ceva mai kilometric decât dosarele C.N.S.A.S. care dovedesc vârtos că (mai) tăt suferea, cum zice natul, îl durea-n fund de altul, drept pentru care pâra strâmb ori ba, numai să se afle-n treabă... Își făcea treaba, cum zăsăi mai anțârț...

Nu e exclus să aflăm că ăia de n-au turnat ceva, n-au mâncate altceva, n-au țipurit de cutare câte ceva, e anormal, adică să constatăm că într-o lume de turnaciovii, cel ce nu și-a pârât aproapele e de fapt un nemernic și un dușman al națiunii!

Inițiativa televiziunii neapărat naționale (așadar celelalte sunt mai puțin naționale!?) este mai degrabă un soi de sadomasochism, ceva bolnav pe-acolo, printre programiști, ca să facă ceea ce fac cam toate mediile din România scribăristă: să ne umfle de lehamite și să bage totul în derizoriu, ca să ne mai treacă de scumpiri, îmbârligări la cozi, poate un pic și de inerența spaimei de moarte! M-am săturat de foame, ca pușcăriașul din anecdotă, și de taclalale boier-nașilor Liiceanu, Pleșu, Patapievici, Hurezeanu, Cristoiu, D.C. Tănăsescu, Stelian Tănase, Nașul, Rodica Stănoiu, C.T.Popescu, Gudea, S. Roșca Stănescu, Călin Hera, Latrian Găunescu, Monalise Hihîn, Ștefan Ciocan și toți „*replicații*” ăștia, de cohorta de clone a Paușalismului cu față umană, onană și geoană, de mercenariatului valutar și de bezmetici pacienți pentru Socola, de soiul lui Lorin Fortuna, de ocultști, de astrofagi, de parada țâțelor crainice, de lecțiile sexuale, de vibratoarele și lesbianismul descreieratelor din balamucul tembelizat!! de toți „*analiztii*” prășiți de „*tranzâțul*” delirant al euro-penișării!!! Jos cu orfanismul, pupincurismul, manelismul, jos cu sconșii, batracienii, famenii și coruții, cu zoaiele clăbuci ale hodorogitei mașini de spălat leșiile și mizeria pseudo-metafizicii, jos cu „*ura de sine a românilor*” (Patapieviciu dixit!)... Mi s-a pus pata-pe-viciu, tu, cititor fățarnic, tu, semenul meu, frate! (Baudelaire dixit).

Un HUOOO! hotărât, tutulor, *merde și va fancullo!*

Cantonați în ridicol, leșinați după reeting, acești sado-masochiști „*inițiatori*” ne fericesc, ne umplu de șapte ori piepturile de aramă, cum „*românul are șapte vieți în pieptu-i de aramă*” (unii și-au dat arama pe față, adică sub poeiala aurită, era cupru ordinar!)... și iote că trecu și anul acesta, numărât cu șase mai puțin decât de la nașterea lui Christos (cum recent s-a calculat)... Chiar dacă zicem 2006, dar suntem de fapt în 2000, să fim optimiști: vom fi băgați în Europa. Moneda euro Line mai încolo, prin 2030, cum zic prognozele lucide.

Ronii, nefericita denumire a leului ajuns să chițcăie... față de U.E., sunt deocamdată... neuroni. Iar euronews – neuronews... Vai de capul-de-locuitor al celor vreo 15-16 milioane de români, că până la 23 se numără plecați, dar statisticele sunt ignorate intenționat, vorba tovarăului Pavel de la „*Drumul socialismului*” Deva, „*-La ce să ne mai plângărim, toarșu'??*”

Apropos de ale noastre, de peste Cerna: mi-a spus un fost stahanovist și fost erou al muncii socialiste o chestie de era să cad mai rău ca de caniculă: „*- Dacă ne bombardau americanii salvau situația!... - Cum, zic, ne salvau? - Păi, zice, vorbeau ăștia cu NATO, abăteau două „F5”-iuri pe Valea Cernei, evacuum orașul două ore și ăia făceau fier vechi mărunt- mărunt combinatul... Pă urmă alegeau fierul și-l băgau la turnarea continuă... Ne ecologizau pe dee gratis, nu cu zeci de milioane de euro, necesari acum...*”

Evident, nu de turnaci vorbea omul, ci de tehnologia elaborării oțelului la Blooming...

Deocamdată, pe internet, vederile din satelit arată ceva incredibil: se vede combinatul ca și cum ar fi viu, funcțional, doar că nu iese fum. Chestie desigur strategică, adică de imagine...

Ca să închei în ideea acestei glumitze estivale, cred că dacă se va decerna titlul unic în lume, de „*Cel mai mare român*”, ar fi nimerit să i se decerneze Poporului Român, nu curvarului canonizat de „*Sfânt ortodox*” Ștefan Cel Mare, dar mic la stat și cu peste 40 de „*mucenici*” bastarzi, cum dixit Istoria, nu Praștiarhia!!! Un popor (sau bobor, zise Caragiale) așa bun, rău, guvernabil sau dificil integrabil, iar ca răsplată, nu i-ar strica întregii populații muncitoare, o triplare a salariilor, măcar pe jumătatea celor, bunăoară, din Ungaria, că-i mai pe-aproape decât Iștenbul...

Pamflet de la Stress-bourg

DE LA COMUNISM LA CONSUMISM?

Motto: „*Post friptum, salam aleicum cu soia!*”

Mototol: „*Ego? E gol! E goool și e nasol!*”

Moto: „*Stress-bourg uber alles - bules!*”

Moto Loto: „*Lauda cum frauda (e)!*”

Auto-Moto: „*D'acia ex Machina!*”

Mikimoto: „*Sam! Ura-i mare!*”

Glumind, greu traductibil, undeva între Caragiale, Becket și Ionesco (Triunghi a sortului Bermuda), căci de glume încă ne mai arde, deși suntem cel mai fript „*bobor*” din vama UE! Aș face un calambur: tot ce îmi sugerează viitoarea capitală europeană, va veni de la STRESSBURG. Ne vom, car'va'zâcă, stress-burghezi! Unii moșierindu-se, pe seama ălorlalți, moșmodindu-se. Banul tre tranzăț care circulă paralel și la distanța liniilor ferate rusești, cu ecartament siberian, este numit RON (1 RON egal 10.000 lei vechi), dar ar fi mai potrivit să-i zică ROM! Un rom, doi romi, că doar de la RRRâm ne tragem, romii se-mping în Europa, suedezele ard de prăsilă faraonică. În România dodoloată doi Împărați, unul mondial (Mon Dieu!) și un Roa... Bulibașă, de unde și Bulă se trage, bulversează bulevardele, umplu de bulion bula, au bulane, buletine, buline și bubuline, bulbucăți ca budlogii, îmbulinați și nebuloși ca ai lui Taras Bulba, pe trambulinele bulendrelor de la „*Bulandra*”! Un pitbul întăbulat l-a făcut tabula rasa pe un bulevardist, *vis-à-vis* de Boulangeria „*Noroc Bul*”, ca-ntr-o fabulă... Fibula unei nebule s-a-nfipt în bulta umflată ca o incunabulă, carlamburlind vocabularul bulgarochtonilor, că au bulit-o! Acest exercițiu cu etimonul Bulă, ori vocaBULA integrată BUL (bula-i feminioară, bulu-i mascul), îl puteți continua până la pragul de risc al hărțuirii SEXtuale!

Io, după ce fac exerciții de-astea, de mate-paradoxiste, mă simt ca pe drumul Damascului, iar metaforele mele, de obicei flori de colț, devin flori de colț de mistreț. Am avut chiar un proiect de pamflete cu titlul acesta,

doar că mi le-a făcut pierdute o paciaură din Râpa Dracului, cartier al Petreilei, sub care se bănuie că ar fi regatul Șhambalei, luat în chirie de tandemul inuman despărțit, Viorel Ilici Iliescu - Miron Cozma Răcoare.

Se spune că, înainte de Potop, celula adamică se autoreplica, adică era androgină. Platon mai bârfea despre asta, apoi i-au închis gura (minei) și așteptăm clonarea, recuperativă. Vom afla și cine a tras în (n)OI, după doo-j-doi! P-ormă or să dea ei ceva, că de-aia întreeabă toț natul: „*Bă animă!, ce se dă, măăă, acilea, se dă promoșân, se dă jos guvernul, se dă încă un impozit? Că deja avem 450 pă cap dă înlocuitor!*” Ce-z-sâi? Păi vom afla și de ce nu iese luceafărul hulei, să intre luciferul hulei, c-așa-i în tenis de câmp, sau penis de tâmp, că acum-i voie.

Și încă un calambur: tranziția, de la comunism (ratat) la consumism (sperăm că nu-l vom rata, nici nu-l vom suporta în rate, la noi are loc cu încetinitor!). Deși, ardelean fiind, sunt cumpănit, răbdător până peste cap (de locuitor), cred că zicerea veche latinească „*festina lente*” nu mai este o înțelepciune, ci un viciu. Sintagma este, de fapt, un paradox, căci cum, Doamne, să te grăbești încet? Dar parcă pentru noi, cei din vârsta a treia (a patra fiind tot mai nesigură ca ardere și împlinire), cei ce râd mai mult, mor mai mult, adică mormăie, chestia asta durează! Mor oamenii cu zile, chiar cu noaptea-n cap. Descendenții lor devin mai radicali, mai liberi: acuză stressul, dar stressul face progresul! În acest sens, așadar, suntem deja cetățeni ai Stressburgului! Vivat Evu Media, că mi-a suflat un rubricator calamburul meu nature! Văd că mai există și o revistă electronică EVU, hait, e chiar ecologică! Logic, deoarece eu sunt un ecologic, adică logica mea are ecou! Vivat *Neuronews*! Ni se induce stressul pe uscat, prin aer, și pe ape, și mai grămuștăm: unde sunt teroriștii din decembrie: păi un-să fie, bre? În continuare! În ianuarie, februarie, martie ș.a.m.d.!

Iau la-ntâmplare: suntem țara cu 450 de impozite! Da' ce, nu mai încap? Trei milioane (vechi) de români sunt „*migrația forței de muncă*” în lume, pe plantații, ca altădată africanii în America de dinainte de războiul de secesiune: acești 3 milioane sunt cei încă activi, desigur, mai sunt printre ei și pasivi, că acuma-i voie, or fi și famnei, de care scrie la Matei, cap.19, ia mai citiți, nu doar coranul și Tora – Tora fratre! În 2007, gubernia prognozează încă cca. 2 milioane de șomeri din mediul rural, deoarece vor pătrunde masiv tehnologii performante, iar cei ce totuși se mai, glorios, deșelau pe tarlalele patriei, vor rămâne fără resurse de trai, pe-un picor de plai, pe-o gușă de vai, plus că nu avem perfectat un sistem de filiale bancare ce ar permite rapid distribuirea unor fonduri europene per familie și proprietate! Ne stressburhezim, nu z'săi? Stressul nu vine pe ștec, vine prin televiziune, unii zic televiziună! La ora 24 noaptea, când omenimea doarme, la radio Buck-Arest se cântă imnul: „*Deșteaptă-tee române, din somnul cel de moarte...*” Car'va'zacă ne-ndeamnă la-nviere! Suntem sub o terapie de șoc psihic, terorizați, măi dragă animă! Așa-zisa imagine a României, face mânia Românului gata să explodeze. Este de fapt o

campanie de manipulare, de inducere a stării de panică, depresie, pe toate canalele! Suntem considerați distrofici, de-ai ne distrează ăia, de ne-omoară: cu un soi de rețele de canale, suntem „interconectați”, adică suntem genialoizi, scoatem limba în mod satiric, ca Einstein, căruia îi găsiră în creierul criogenizat, conexiuni în plus, datorate unei anomalii: vom avea și noi un *ein-stein*, un *zvai-ștein*, un *drei-ștein*? Bă, ce reclame către noi, cu studiourile lor! Bă, ce dame! Bă, ce voci gyiborgizate, prefigurând revenirea lui Semyaza!

Suntem auroiaci naivi așa considerați, pare-se de „*experți analiști*” și parada interminabilă, disimulat electoralnică, de politicieni, discuții delirante despre orice, mai ales despre corupție: nimic din modelele „*bune*”, căci sunt și astea, doar se raportează, totuși, triumfalist sau strecurat diplomatic, unele creșteri. Nu scapi de una, saltă alta, ciudat lucru, dar parcă anume se vrea „*undeva*”, căci suntem consumiști și la asta, prețul fiind suportabil, adică cel de abonați la informații video! Bă, ce gruppen-sexen pe Spice Platinum, păi de ce vă uitați, bre ? Butonați și gata! Butonăm, Măria ta, dar e așa, în lifturi, un damf de emanație! Pute-a pește, sau pute cu diacritică, vorba orbului, când trecea pe lângă pescărie: „*Ce mai faceți fetelor!*”

Consiliul Național al Audiovizualului impune cablagizațiilor să afle că „*alcoolul dăunează grav sănătății!*”! Dar aia mintală, aia nu gănează, măi toarșu? Avem și feminizarea lui „*escu!*”! Esca! Escatoloagă, după cum dă vești de pe șosele! Care stress? Care terorism? Care capră? Ziarele? Am zis, a apărut specia „*cititorilor de titluri*”, rețurile zilnice sunt așa cum erau pe vremuri cele de la Scânteia și de la toată presa de partid monogamic. Stereotipia unor publicații este stupidă, dar genială. Eșecul difuzării presei a fostei regii-monstru, nu l-a plătit nimeni, doar noi; ca și a altor regii, acum un soi de hibridi între etatism și bișniță. Dar să nu ne stressăm: vorba unui ghelărean tolobon, unul mort (de beat): „*Bine că-i Rău!*”.

Nici măcar în glumă, ca să nu vă stresăm în plus, nu mai scriem satiric: satira a devenit un pleonasm, acela cu râsu-plânsu! La ce să vă amintim, iubiți ascultători și neascultători, fie și meșteșugit artistic, ceea ce vedeți, dacă nu vă mai interesează. Căci apatia e efectul unui instinct numit și de conservare. Conserviți-vă! Așadar, fără vreo aluzie la conservatori, conservați-vă! Și, cu toate îndemnurile bulgarohtonilor tuzluceni, ori ale lui Agahton Palmieristul, de a vă face treaba, eu zic să nu vă mai faceți treaba: nici cea mare, nici cea mică, decât după necesități și nu neapărat după tufe, dar nici așa, ca la triburile Bantu, cu closete ecologice. Ce ofensă! Apropos! Ardelenii numesc WC-urile din fundul grădinii „*bude*”... Nu, ardelenii nu sunt budiști! Recent am umblat pe la sate și cu toate că subiectul nu e deloc poetic, i-am întrebat pe unii de ce nu renunță la bude, că-s inestetice , se umplu și clatină holda și tot ca(m) ca alea turcești, de stăteai pup pe triunghiul bermudelor, dacă nu călcai în conturul relictei! Biblia zice balegă de om, nu *kaka!* Amerindienii au un lac traductibil: Titicaca (caca zeilor)!

Noi avem un Titi, dar nu spui și mai cum, că mă dă-n judecată pentru calomnie! Din asta trăiește! Nu din kaka, zic, ci din procesomanie! Au și ei, sătenii navetiști, dreptate, „*pentru că nu avem instalații de apă*”! La aproape două mii de ani de când Romanii ne instalau apeducte, e o chestie de *festina lente*. Oare de ce zic ei Budă și nu Pestă?! Și de ce orașele din județ nu mai au WC-uri subterane, publice? O fi ceva strategic, să nu fie confundate cu metrouirile! O fi ceva de la teroriști, o fi ceva de la extratereștri?

Dar am promis că nu voi mai glumi nici literar, nici apolitic: îmi atrag dușmani și-mi pierd ultimii prieteni falși de-o viață, poate chiar două... Căci scriitorul este „*apolitic*”, cum pretinseră emanații, și continuă să pretindă și alții, vă sugerez să vă conservați și să nu luați totul în serios: nici măcar gluma! La ce să ne stress-burghezim! Dacă mă voi reîncarna, deși sunt un ascetic și semi-vegetarian, promit că nu voi mai face glume pe seama stressaților! Cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă, promit că nici nu voi bântui, cum o fac alții, de peste 16 ani, considerându-se ba în revoluție permanentă, fie geniali neînțeleși, răstindu-se către edili să-i proptească, nici măcar nu voi mai fi ceea ce sunt: un poet rămas acasă, în țara noastră, care e mai mult a Lor! Cu nețârmurită veselie, nestresat și tot originar din sat, dintr-un bordei...

Pamflet

de Gelu DELASTREI

În capu' trebii

„Toți cetățenii să-și facă treaba” ...

Vai și-amar, *Ole* și *văleleu*
Se schimbă-n oameni vechiul fus orar
Ziare și reviste apar-dispar
Și cititor de titluri mi-s chiar eu

Că RON-ul (mâine va să-i zică Rrom?)
Abia mai chițcăiește-n târg la bursă ...
Români, vă spun, un șoarece în cursă
Va fi când în UE băga-ne-vom!

Un verb din toate-ți zgârie timpanu'
Că-l folosesc *bulgarizând* mai toți:
„Să-și facă treaba!” Cei ce nu, îs hoți!
Chiar hoți ai mai mari, eu nu zic toți,
Geamgiu - Năstase strigă: „- *Termopaaanuuu'*...”!

Mâncătorul de furnici

Pe sticlă strigă - „*-Faceți-vă treaba*”
Și-ntr-adevăr, și-o fac de unii singuri,
Ca Bobolan, de îl căra cu roaba
Din birt spre șanț, tovarăși-ai de linguri

Era un banc, cu ardeleanu-n tren
I-au pus sub fund, o piuneză, geaba...
Sări ca ars, apoi a zis : „...*minten,*
Noa, dacă trabă, șed, pân-la Ohaba!”

Chiar procurorii-și fac cu brio treaba:
Procură! În euro și în dolari...
Omar (dar nu Khayam!) luat cu graba
S-a lepădat de ei, ca de șalvari...

Șpăgarii-și fac pe unde-apucă treaba
Țeparii treaba-și fac prin Europa
Sparg bancomaturi, fac viol la baba
Cic-au ajuns chiar și în tribul Droppa!

Globalizare, da! Doar noi, cu gloaba,
Păzea, venim în tine, Muică Uie!
Ne facem treaba și schimbăm taraba
Ca alba-neagra-viagra, uite-o, nu e!

Chiar unii treaba-și fac pe buza gropii
Ca la Tanacu, unde-un troglodit
Pe trei miare euroi (și-ai popii)
Pre una aciuată-o au mierlit!

Într-un oraș ce exporta oțel
Spre lumea-ntreagă, un milion de tone,
Capace de canal (să pici în el!)
Se fură ziua, (hoțul chiar patron e !!!)

În cimitir pe deal la Valea Seacă
Își face treaba mică, treaba mare
Furând chiar crucile din fier, sub care
A răposat măicuța cea săracă

Să-ți facă treaba! Patru milioane
Sunt duși la munci în UE, la plantații,
Temlebizând prin cablu emanații
Făcură treabă maaaare, bre, Ioane!

I-auzi ! Se cântă „Tornero”, măi dragă!
Nu-i mai trăistar, că-și zice Trăistariul!
Rotarul nu-i rotar, ci Rotariul

Ce imn al turnătorilor ne bagă!

Ah, din ziare mai aflăm de noi
Că noi de noi nici nu mai știm corect
Cum să ne facem treaba, eu aștept
Să-și facă treaba ăi de la gunoi

Dar vara nu-i ca iarna, la Ohaba
Din pălămidă strigă-un cocostârc :
Băăă! Țărănoi, la treabă ! Brazda-i smârc
Și spicu-i prăpădit (abia un sfârc)
Iar latifundiarii prin străini se-ascund
Plimbându-se prin lume, lați în fund,
Și-n veac e mântuit, din nou, Baraba
Ca substitut IHWH cu Naiba ...

Tu strigi din noi, bătrână Europă
Și în gâtlej eu simt ca o sincopă
Nod gordian: să-l tai? Ca Decebal
Sub un ștejar druidic, sus, pe deal,
În și mai vechi bătrânul Meu Ardeal?

Ah, e-o răscruce-n noi și-i rău, da-i bine!
Un paradox , dar rămuros! ne ține
Acasă, peste munți, peste coline
Deși o bună parte emigrează
Și ăi din Nord se-americanizează...
De înțelege oaia, căpiază!

Hei, ospătar! Da, șefu', vine, vineeeee!
Hai, buenas noches, răsul face bine!

OZN-Evul IHW HD autoînjugat la zdroaba culturii

Tiribombe de sărbători

EUROPIRINA PENTRU COMMONWELT...

Anul 2007 vine pentru români ca o a doua mare răscruce după 1989 și poate că, dincolo de epuizările, amărăciunile și pentru mulți deznădejdiile noastre, dacă nu ne-au ajuns frunțile genunchi(...), avem și a ne bucura: în fine, suntem reprimiți în acea Europă care în trecutele decenii, era hulita Piață Comună (Commonwelt). Adică zona adversă, dar și dușmană. Căci noi eram membri în Tratatul de la Varșovia, clocit de Moscova. De-acum etimonul obsedant este EURO, dacă până și aspirina săracului este euro-pirină!

Poate că ajungând, la Est și la Nord, graniță europeană, vectorii panslavismului secular vor fi cumva mai „*amortizați*” de Europa, dar tot noi, zonă de tampon, vom suporta presiunea dinspre Ucraina și Moldova de peste Prut, unde deja peste 500 de mii de oameni au cerut dublă-cetățenie... Ei vor invada piața noastră, ca forțe de muncă, așa cum și noi ieșim în occident... Li se adaugă românii de dincolo de Dunăre, din țările fost-iugoslave. Aceste tendințe sunt globale, devreme ce în Bacău au fost aduse 3000 de „*mici chinezoaice*”, ca să ne concureze acasă la noi. În România sunt peste 30.000 de chinezi, pentru ei un sat oarecare, pentru noi „*înlocuitorii!*” a 30.000 de șomeri sau asistați social... Ca să nu mai vorbim de arabi, care par să vină pe urmele ciudatului personaj de basm (și nu prea)... Arap Alb (Arab Alb...). Numai Ivan nu „*pașol na turbınca*” și, măcar, dacă nu la Moscova, la Tiraspol... Dacă ar fi să regândim istoria noastră, de secole, suntem „*globalizați*” și turco-greco-bulgărețimea definită de Eminescu, este demult asimilată, sub turbanele și caftanele fanarioșilor... Suntem, categoric, bucuroși că reintrăm în Europa, căreia îi aparținem. Dar ce vom exporta, unii intoleranță și dezbinare, alții folclorism corupt și demagogic, subcultural? Elite care se atacă reciproc, eterne reproșuri în absența la timp a legii lustrației, ca-n alte țări est-europene, parada marilor generali care suduie la televizor, afirmând, și acum, că ei au fost de fapt cei ce ne-au scăpat de Ceaușescu, și că sunt mai patrioți ca toți ceilalți? Antisemiții care au scos capul, la extrema celor ce sunt numiți „*mâncători de unguri*”, ori te miri cum?

Maghiarii-secui sunt relativ compacti de aproape un mileniu. Germanii (sașii și șvabii) au diminuat, vânduți literalmente de Ceaușescu și apoi „*împinși*” de revoluție, iar evreii sunt și ei pe calea exodului invers... Ca populație, țiganii (rromii) cresc exploziv și i-am auzit pe cei doi regi (!) și pe împăratul lor (care se declară mondial) – că ne vor depăși în câteva decenii... Cioabă spunea, la Tv, că vrea să „*salveze țărâניה română, cumpărând latifundii*”, ca să nu ni le ocupe investitorii străini!” Numai în Timișoara sunt peste o sută de PALATE de tip Taj Mahal, iar în țară peste o sută de mii! Miliardarii romi sunt speciali, nu-i veți afla în top-ul anual, ei

au alte cărări bancare, mondiale. În față, la înaintare, avem armeni, lipoveni, bulgari, albanezi, aromâni, becali, bruchani, agathonii, vangheli, năstasis, voiculani, fluturi și muște, și toată liota de substituți nominali, dar vestea bună e că ici-colo și câte-un frunzăverdist neaoșescu... Avem rusnaci, greci, turciți, ba chiar un parlamentar evreu care este declarat în Israel de escroc, Nati Meir, așa cum am citit recent într-o revistă ce îmi e trimisă din Ierusalim... Noa că dacă trebuie-trebuie! Nu suntem noi cei mai toleranți dintre neamuri? Dar avem și fabuloși, de genul d-lui Napoleon Săvescu et Brilinski, care reiterează mitologic protocronismul și splendida (de-altfel) mitologie a conjudețeanului nostru Densușianu, Dacia preistorică! E ca și cum ce a mai rămas din imperiile Soarelui precolumbiene (azteci, incași, tolteci, mayași) – le-ar cere americanilor mondializați să refacă Imperiul lui Montezuma și să-l reîncarneze pe Quetzalcatl!! Dar protodacismul acesta este frumos, să recunoaștem, iar tăblițele de la Tărtăria și capul lui Decebal, de la intrarea în incinta fostă sacră de la Costești-Grădiște, sunt locuri de pelerinaj pentru doi frați-pătați (nume de plantă adusă de vânt), clanul Rudenilor și-un păunesc renegat și dezlegat de județul vecin, pentru ineficiență, dar aciuat ca senatore de Hunedoara, fiind ținta deja banalizată a caricaturiştilor și fotoreporterilor, care-l surprind mereu dormind, dat pe spate, pe fotoliile unde se zbate problemele județului cu cei mai numeroși șomeri și disponibilizați: Hunedoara. Același supraponderal, care singur s-a proclamat la TV „- *Da, domne, sunt un porc!*”, senatore care este vip-ul Raportului comisiei lui Tismăneanu a Președinției Băsescu, pentru condamnarea regimului ceaușist ca „*unul criminal și ilegal*”, citit luni de dl Băsescu în Parlament... La fostele Cetăți Dacice, festivismul de tip „*cenaclul flăcărist*” și folclorismul așîșderea, al donei Marioara Murărescu, sunt reflexe ce nu pot fi depășite de veleitarii demagogiei și „*cântărismului*” stereotipe care ne-au „*imunizat*” prin suprasaturație... Ca să nu mai vorbim de grătare cu tricolor și mititei, bere, panem et circensis... Steaguri tricolore afumate de fumul cărnii prăjite, baloane și decorații creponate, marfă de duzină second-hand cu Decibeli în locul lui Decebali... Credeți că urcă vreunul la Sanctuarele sacre, dacă trece proba de cap greu cu bere, tzuica neomologată și discursuri de lemn? Pardon: de rumeguș!

Nu departe, abandonată și în suferință și mai crasă, este cealaltă fostă urbe a lui Traian, acum un sat la șosea, cu un muzeu umil, cu vestigii sub cerul liber, cu nevoie de fonduri pentru a cinsti istoria proprie, așa cum a fost... Mai în sus, fostul monument de la Porțile de Fier ale Transilvaniei (Tapae), a dispărut, mă refer la Buzduganul Corvin, piesă de mari dimensiuni, al cărui furt a fost o vreme subiect de presă, dar s-a perimat sub zvonuri... Și foarte numeroși rromi cu tarabe, dar nu tarabostes, cu Mercedes-uri și casetofoane de un metru, brățări groiase de aur și ghiuluri, parcă anume-mbrăcați în negru, ca debarcați din romanele SF cu Shambala și Agartha?

Dar vin și moșii cu ciubare, linguri din lemn și blide, vin și sărmani meșteșugari dormiți prin gări, din Râmnicu Vâlci ori Bistrița... Vin și pruncii sătenilor din-mprejur, să ia puiul târgului vreo turtă dulce cu oglindă and ciungam... Dl Bănescu a expus recent harta României din turtă dulce, la primirea-n U.E... Dar cei mulți, vorba unui banc trecut, *biscuiesc, Măria Ta!*

Pe când niște lupte în mica arenă din satul Sarmizegetussa Ulpia Traiana, cu însuși Traian Bănescu versus semi-grecul Tăriceanu: Dar ce? Mihai Viteazu nu era semi-grec?, fapta românească primează retorismului românist, nu-i drept? Iar pe post de satrap-grobaciovist nostalgicos comunist visătoriu „*sărac și cinstit*”, veșnicul Ion Iliescu?? (Dar ce? Noi, hunedoreni, n-am dat pentru Ungaria primul rege Mare: Matia Corvinul?) Oare nu suntem infestați de complexe care ne-au fost induse decenii la rând de propaganda ultra-naționalistă, disimulată în naționalism-ceaușism?

Expertul în imobiliare number one din țară, Artur Silvestri, scria într-un studiu, că aceste fenomen de ieșire deasupra într-un mod atipic (sic.n), a unor populații secular reprimată, marginalizate, ar fi „*răzbunarea fondului neconsumat*”... Cum s-ar zice, dezrobirea țiganilor a lui Kogălniceanu, abia acum are loc! Pe noi ne-a „dezrobit” Armata Roșie, după-aia ne-am ocupat noi pe noi înșine, iar după 1989, nu „*elementele iredentiste*”, ci „*d-ai noștri*”, doar că ei se comportă ca „*de-i lor*”... Dar dacă vedem miile de imobile grotești, cu câte 30 de odăi, turnuri cu nemiluța, acoperite cu alamă și aluminiu strălucitor, sinistre, îi dăm dreptate: foștii nomazi sunt acum nababi, iar țărănimea din sutele de sate românești izolate prin câmpie, ori în munți, continuă să „*supraviețuiască*” în BORDEIE... Dacă faci astfel de referințe, cu sinceritate, ești taxat de extremism, sau intoleranță... Uriășe fonduri occidentale curg spre acești minoritari care ocupă cu manele și sfidătoare nunți regale, Capitala României, televiziunile, având preocupări opulente, nu ca făurari tradiționali, ci ca proprietari de uriașe averi, limuzine, conturi externe, latifundii și case de discuri ultra-profitabile... Manelismul domină piațele, petrecărismul refulatoriu și maneliștii sunt modele pentru o lume între tribalism și consumism post comunist. Sau dacă vreți, între plug și computer (A. Toffler).

După ultimul recensământ, rezultatele reale nu s-au făcut publice: se pare că suntem doar 15 milioane de români!?, dacă îi numărăm și pe cei „*temporar*” imigrați... Alții zic că suntem, de fapt, 30 de milioane, adunându-i pe cei din afara teritoriului, din toată lumea... Numirea la U.E. a unui comisar cu probleme multilingve, subânțelege că România o fi ea Stat Unitar, dar și că aici este un fel de Egregor, în care se amestecă cel puțin 17 nații distincte, care vor să-și mențină și să consolideze autonomia culturală. Oare în acest sens, nu suntem mai degrabă de studiat ca avansstop al ideii de globalizare? Iată simple considerații, fără pretenția de a fi experți, ci așa cum și le constată fiecare dintre noi.

La multzi Ani, române, oriunde te-ai afla! Și servus, servorum, dar și Cioc Selim (băr!), salam aleicum și dasfidania! Hapciu new Year! Ieșiți din tembelizor, și saltare, neică, sănătoși să fim! (Rebellion 2006-7, Rev Agero)

DESPRE NOI, SCRIITORII ...

În lumea noastră, a celor care scriem literatură, majoritatea a exersat și jurnalistica, publicistica, uneori deranjându-i pe cei ce ies acum școliți, după alte criterii decât cele de la „Kakademia” Ștefan Ghiorghiev a repauzatului – răposat C.C. al P.C.R. S-au aruncat reciproc zoaie, uneori invectivele au fost insultătoare, pe unii i-a usturat, dacă aveau măcar reminiscență de conștiință, alții au rumegat mai departe și chiar s-au înavuțit pe seama foamei de informație. Județul nostru a fost (și este!) bogat, nu doar în natură și resurse, ci și în talente. Excelează literatura, artele plastice, teatrul...

Scriitorimea a fost mereu de partea celor mulți, deoarece mulți au răsărit din săracii acestui pământ... Au fost și burjuii care, în comunism, s-au convertit la ideologia retoricii binelui tuturor. Fiind unul dintre fiii unei familii sărace, am avut aceste spectru existențial mereu asupra, iar când mi-am câștigat pâinea familiei ca salariat la cultură, am cunoscut în mod unic condiția scriitorului căruia i se cerea imperativ să-și dovedească „apartenența”, dar și avatarurile îmbuibăților parveniți, care cereau să fii ca ei, duplicitar, altfel erai „*dușman al clasei muncitoare*” și „*defăimător al realităților noastre socialiste*”...Mi-au pătruns fraudulos în domiciliu!

Privind în urmă, văd golul lăsat de cei ce s-au dus, nici-unul împăcat cu lumea... Înțeleg, cu amărăciune, că acei care au dezbinat orice grupare, cenaclu sau cerc literar-cultural, au reușit... Uneori cu viclenia, care a speculat bieteale patimi ale unora, alteori cu forța, dar au reușit.

Mișcarea literară din județ a scos la lumină opere sau scriitură minoră, după harul și cizelarea fiecăruia. Îmi pare trist că, încă din anii 70, numeroasele nuclee literare din Deva, Hunedoara, Petroșani, Brad, Orăștie, Hațeg, Călan, au fost controlate de securitate și de propagandă.

Aceste nuclee ar fi trebuit să fie reunite și să avem azi o Filială unică a U.S.R., dar nu avem! Mahării centralismului cultural-propagandistic deveau au lucrat bine, ei s-au folosit de scriitori pentru a-și dobândi merite și salarii, avansări și medalii pentru „disciplină”. Parșivia acestora a fost, nu odată, în cârdășie cu unii scribi, cu eboșele grafomaniei și cu aceia care stăteau mereu în dreapta tovilor secretari cu propagandă; R.C. declara prin 1981 că „*nu are vocație de martir literar*”(Almanahul Tribuna) și, ca atare, a acționat, nu ca lider de drept valoric, ci ca o curelușă de transmisie. În 1989, poate, ar fi trebuit să reintrăm pe calea dreaptă, să fim chemați și de acord să avem Asociație, un statut și un sediu... Dar unii erau risipiți la Sibiu, alții la Brașov, Caraș Severin, București, Timișoara, unde piguleau câte un premiu și aici, acasă, nu le cădea bine să fie în conflicte cu propaganda și îndrumătorii aserviți ei- câțiva tupilați până las 2007 în scaune comode.

Iată, au trecut aproape două decenii, și fiecare *e altundeva*. Ruptura a devenit spărtură. Repet, una peste alta, dezbinarea unei mișcări literare de tradiție *a reușit*. Cât și cum își merită numele de scriitor cei altădată „*lupi tineri*”, se vede, unii au operă, alții o tot descoperă, dar nu o prea acoperă. Nu m-am consolată să reproșez unora, care nu s-au trezit, ori și-au „*rectificat*” trecutul! Falșii confracți au considerat doar că sunt vreun justițiar, iar dezvăluirile mele dezvăluite de la CNSAS îi lasă reci... Un megaloman devenea m-a insultat în „*Calauza*” : tov.Gligor Hașa...

Unii îmi scriu cutremurați, alții mă bat pe umăr, solidari, dar noua generație de presari, unii de vocație, *se ferește să taie firul în patru, deși ar fi necesar*. Dar lașitatea unora este una „*de monolit*”... Să fie sănătoși, că-i prag de An Nou și avem a ne ridica ochii spre o primăvară mai frumoasă.

Recent, la Alba Iulia, s-a constituit Filiala Alba a U.S.R., „*deservind și județul Hunedoara*”... Câțiva dintre deveni au aderat și cred că este bine pentru ei și pentru literatura noastră. Eu sunt afiliat la Timișoara și nu aveam cum să abandonez. Cunosc problemele scriitorilor și oricare dintre ei mi-au cerut o recomandare pentru titularizare, am oferit-o așa cum o merită. *E clar că o decizie guvernamentală, parțial-reparatorie privind pensionarea scriitorilor, face solicitările de titularizare atractive și cât mai grabnice*. Drepturile condiționează a fi membru cotizant, statutar, într-o filială a U.S.R., dar numai statutul de membru într-o asociație este insuficient. Unii optează pentru Cluj, Bistrița, Brașov, Sibiu, Dolj, alții s-au aliat cu Alba Iulienii, acolo s-au găsit edili și oameni politici care au înțeles rostul unei Filiale puternice. Citez din ziarul Unirea: „*La nivelul CJ Alba a luat fință un Compartiment de Cultură, ce are atribuții în realizarea și dezvoltarea de proiecte culturale*”... Ei bine, *Filiala a primit un sediu în vecinătatea CJ Alba, inclusiv ca sediu al revistei „Discobolul” - ...Pentru achiziționarea casei, CJ Alba a alocat circa 100.000 euro, bani provenind din fondul de rulment al instituției*”(idem)... Toată admirația pentru așa oameni ! Dar nu și pentru o duzină de grafomani analfabeți din Hunedoara!

Deși colegii mei din județ au statutul rudei sărace, acela de „*deservire*”, cred că ei vor afirma, ceea ce acasă-n propriul județ, din nefericire, ne-a lipsit, datorită eterogenității stricte, dar și cu toate coteriile invidiilor, părelor, orogoliilor, vanităților sfero-doctorilor: UNIREA... Nici în cuget, nici în simțiri, unirea nu a fost... să fie! Îmi exprim din nou dezaprobarea explicită că o greșeală gravă s-a făcut prin ruperea Ministerului Culturii de cel al Învățământului, în schimb alianța „contra naturii” dintre Biserică și cultură... Una e arta și cultura, alta religia.

Efectele se văd, chiar dacă controversatul (și versatul!) ex-director de resort, preotul cu rubașcă de chinez, I.O. Rudeanu, a fost îndepărtat după ani de zile de gălceavă, iar alții au fost maziliți... Adio conlucrare fructuoasă, normală, între educație și învățământ, adio continuitate literară pentru noile generații din licee... Doamna Muscă promitea revenirea, noul

guvern, afirma că Ministerul Cultelor se va separa de cel al Culturii, dar după doi ani, a rămas tot așa. Poate deoarece etimonul CULT este interpretat dialectic marxist ceaușist, ca unul dihotomic?? Dar ajungă-i zilei răutătoie ei și carului cu oale o bătă! Zic și eu așa, deși n-ar strica o ghioagă!

Fiind în preajma Sărbătorilor, dar și în pragul Uniunii Europene, să credem în renaștere, înnoire și reășezare mai spornică, și măcar acum să ne bucurăm: mai bine mai târziu decât niciodată!

Îi rog pe toți cei care scriu și cred în arta lor să primească sincera noastră urare colegială, inclusiv și mai ales din partea noului val, care va merge pe *terenuri fertilizate de cei ce încă sunt* și de cei care nu mai sunt, dar rămân ai noștri, prin valoarea operelor lor.

NOBELISMUL ... ȘI BOOKFESTUL

Tem unui eventual premiu Nobel pentru literatură pare a fi un fel de „obsedant deceniu”, care durează de câțiva zeci de ani... În anii 80 se vorbea de Nichita, poetul devorat de admiratori, fani, manieriști și invidiat de alții... Era simptomul moștenit de la cazul Blaga, în fine. O teză cam șovină, a dăinuit și ea, disimulată ori camuflată în taberele eternei noastre bârfe culturnicești. Stigma lui Pirgu și a lui Artur Gorovei brebanian, pupăzește peste colacul cu covrig în câine a lui Eugen Ionesco et... Luca Pițul... *Bine își fac*, păcat că pe seama literaturii și prestigiului ei peste pârliaz!

După 1989, numele lui Gelu Naum a fost pragmatic repetat în elitele pseudo-oculte, dar moartea a încheiat disputele. De o vreme, românul de origine evreiască Norman Manea, emigrat în 1986 în S.U.A., este susținut de o parte a criticilor... El este mai cunoscut în America decât acasă, fiind și universitar la Bard College în New York. Cel mai susținut este Mircea Cărtărescu, cu avantajul celor mai multe traduceri în occident, lider al generației optzeciste... O generație rebelă, din care s-a „ramificat” desprinzându-se temporar din U.S.R. cu numele de A.S.P.R.O. (Asociația Scriitorilor Profesiioniști, recte ăilalți nu-s!)... Pentru unii, mai ales promoțiile 80, genericul insinuează sentențios că ceilalți titulari ai Uniunii sunt... neprofesiioniști... Am auzit și vorba unuia, „*profesiioniștii versus sioniștii*”. Comic e că unii sunt cu curu-n ambele bărci.

Al treilea dintre cei cărora li se face lobby după legile talciocului globalizant, este M. H. Simionescu, pare-se tot de origine evreiască. Ciudat că Nina Cassian, mama pornoliricii post-decembriste, care face, la 93 de ani, spume prin mediile cu întorsuri massonice, recent, la Radio România Cultural, Carmen Firan, emigrantă și ea, afirma că Doamna Cal vrea să cucerească America... Desigur, alta decât ținta ei din anii stalinismului, când a scris celebrusul menifest cominternist. „- *Ție-ți vorbesc, Americă!*”

Slabă speranță că Nina rebotezata va „nobeli”, verbul Nobelului... Oricum, în acest caz alternativa „a *innobila*” ar fi o blasfemie, era să zic balsfemeie! Poate că nu era toiarșa Cassian, ci Banuș, dar ce contează?

În fine campania pentru candidatura expertizată sistematic de „o parte a *criticii*”! actuale dâmbovițene, este rezidentul american român Andrei Codrescu...

Cu tot respectul, opinez că modul în care o întreagă armată de specialiști (dar și specioși...) se manifestă referitor la Mircea Cărtărescu, nu îi aduce acestuia servicii reale: bunăoară, o fotografie din contextul „*dezbatirii*” episodice din „*Cotidianul*” îl arată cu vârful limbii insinuos traivial, al la „*Play cu boi*”-ul dinescian, iar comentariul semnatarului este absolut penibil de incult! Mircea Cărtărescu este un răsfățat, treaba lui, chiar și dl Băsescu, sfătuit de careva, l-a făcut șef cu titluri electorale și ironiile au curs... Compensatoriu, scriau alții, deoarece președintele- jucător habar n-avea nici de numele lui Cărtărescu, dar de operă? Unii au găsit că falca de jos este specific specifică predispoziției spre... cruzime și crimă(???). Astfel de aberații vin de la faptul că lobby-urile se fac aiurit, riscând să uzurpe, în loc să promoveze. Sunt sigur că toate se vor vădi apă de ploaie, zoaie.

Presa scrie după ureche, „*echidistantă*”, e aproape Bookfest... Ce mai fest! Comportamente de prolifici, hollywoodiene, varianta bâlci cu zvăcuri mateine... Grobianism și rinocerism, toate într-un voios talmeș-balmeș voios... VIP -ul, cam eclectic, este mai degrabă considerat marfă strigată, se fac pariuri și se emit sentențios big-victorii... Stânjenit ar trebui să fie cel astfel târât în scandalul concurențial, fie și sub țâpuriturile a la Furror dacicus! Ambetate titrări excesive, trâmbițări pe la ambasade, editări de lux, investiții prin sume atrase extra-literar, cam acesta e tărăboiul... Cel adorat poate eșua în a fi carne de tun, idol care e – de fapt – marionetă tristă, clown, jucăria zeilor Banului... Sunt astea criterii valorice care să ne impună onor-ocultelor nobeliene?

Căci foamea de glorie imediată pare a aparține, nu inimii celui potopit de laude, ci unor cercuri interesate la promotion strict comercial, cumva după modelul marilor cluburi de fotbal – dinamoviști versus steliști (da, Becali vs Dinu etcetera!). Publicații ca „*Observator cultural*”, „*Cotidianul*”, „*Suplimentul de cultură*” - umila foaie pe hârtie igienică(!) etc. par să fie pioni ai campaniilor. Talciouri.

O altă fotografie penibilă (mai 2007) din același ziar central ni-l arată pe „*cel mai mare poet român în viață*”, un Mircea Ivănescu *hidos luat în gros-plan*, cu un zâmbet tâmp (scuzați), și un dinte inegal, lat, de parcă foto reporterul d-lui Cristian Tudor Popescu a căutat să surprindă caricaturi cinice... „*Majoritatea criticilor români!*” Care majoritate? Staffuri clientelare, vecsații ăia cu „moliile” și alte cele? Totul are loc agitat, în ajunul târgului de carte București, unde jocurile par deja aranjate... Cunoaștem cel puțin o duzină de scriitori valoroși, inclusiv optzeciști, care nici măcar nu sunt amintiți în așa-zisele „*top-uri*”, dar cui îi pasă?

Prognoziștii unor dezbateri pe tema *nobelismului* au dezertat demult de la orice scrupule: bănuim că banii dau orbecăire și ei se popesc între ei... Noa, dacă își găsesc consumatori, care-i problemul?

Nominalizările de acest gen vor adăuga și în acest an un plus de penibilitate, iar acești miliardari de cartoon, celuloid și vorbe, vorbe, vorbe se vor citi între ei, deși e foarte posibil să nici măcar nu...

Cu dinamita lui Nobel Remușcatul și fitilurile de rigoare, nici măcar ca pe vremea unei Gabriela Melinescu și diasporiștilor români din Suedia (cu filiale tari la New York, Soroș and Rokefelers Anonimus Compagny), îmbrucatele mașinării de făcut larmă nobelească, de la 1944 încoace, au ceva iliescist ilegitim în speță, ceva foarte trist original, iar temerea noastră este că și aceste campanii vor exploda fix cum a explodat mămăliga, dacă nu vulcanic, măcar vulcanic noroios. Dacă ei, *catindașii* vor scăpa teferi și vor umfla niște conturi, tot e ceva. Decât nimicul *Nimicniciei*.

Cititorul de ...titluri

Gill DEL'ASTREY

Noi vrem țărani, de George Pământ...

Suntem supuși unui tir cu mortiere, de tip psiho-terrorist, de către mediile noastre... De suprasaturație, rețurtele zilnice la Rodipet le depășesc cantitativ pe cele ce se-ntorceau la Casa Scânteii și Sinteze înainte de 1989, iar pe piața presei a apărut o nouă categorie de cititor: cititorul de titluri... Probabil că el se va prăsi și generaliza, cu sprijinul neprecupețit al însăși presarilor, care titrează inegalabil în lume, care mai de care mai grotesc - ba, mai comic, cică unii chioșcari disperăți că nu-și vând cota obligatorie, cad la-nvoială cu navetistul' și îl lasă să deslușească fugar titlurile, contra 15% din prețul pe exemplar...

Pare că sintagma obsedantă „*imaginea României*”, este doar una a mâniei, iar știrile non stop cad pe capul de locuitor cum cădeau altădată castanele, căci și astea nu mai prea cad, dar vorba unui poet paradoxist: continuă să explodeze!

Dincolo de cifrele măcelului rutier, concurând ca în sinistra întrecere socialistă suicidul islamic din Irak, mai nou, știrile cu copii ce se sinucid deoarece părinții lor au plecat la muncă în occident, au ceva de celuloid fumegând, de parcă turbarea holywodiană a contaminat aviar, mai ales Moldova de dincoace, că cea de peste Prut a coborât și stagnează olaltă cu trupele lui Lebed, la lacurile lebedelor din Găgăuzia – Tiraspolis.

Aproape două decenii, ne-am plâns că ne țin critpo-fripto comuniștii cameleoni ai securității, fără dreptul la vize Shengen... E drept că, între timp, vreo două milioane din cohortele de avanstop ale rromilor ce se trag de la Rrřim, săriseră pârleazul și băgaseră-n „*teror sindrom*” Europa, prin cerșetorie, șuteală, mangialăc la cabină și alte metode. Când s-a dat drumul, adică vize carvazăci, au plecat și autohtonii (mai mult auto-htoanele

noastre) la parcelat, în Spania (de unde spanacul) – *la cules de capsule*, cum ice new-folkloristul „Chioru Corectoru”, ciocănard orlando furiosso.

Trei milioane de plecați (cu adaos TVA *cinci milioane de pensionari*) – e cam mult, dar din 2007 vor fi și mai mulți, asta-i vestea proastă. Revin la *știrile terror*: conform unei psiho-socio-ilogice, Doamna Liiceanu, copiii neluați de mămici în occident, fac șoc depresiv și resimt decopensarea, etc. În multe din aceste cazuri tragice, se acuză comportamentul celor cărora copiii le-au fost lăsați în grijă, ca unul inuman... Se subînțelege, din astfel de știri, și altceva: că părinții siliți să holongărească pe tarlalele paradisului U.E. ar avea dreptul să-și ia și pruncii cu ei, în exodul muncii și creației multilateral largite, dar nimeni nu aduce vorba de drama rurală de acasă, unde pământurile redade voios țăranilor, după ce Groza, Dej și Stalin le luaseră, au devenit parțial pârloage, adică parafrazăndu-l pe Coșbuc, doinesc eterna jale: *NOI VREM ȚĂRANI!* de George Pământ. Apropos de humorul globalizant: limbajele media românești au depășit cota de avarie a lui Eugen Ionesco, sunt semne de mahalagizare și e bine să se știe că Babilon vine de la Bâlbâială, căci asta înseamnă, în traducerea... Încurcarea limbilor e pedeapsă, urmează să aflăm de la care, de la Allah, ori de la Căzutul??? Că de la Dallai Lama nu-i, că-i în exil, Tibetul fiind ocupat de chinezi...

O știre mai puțin televizată este că țăranii trecuți de 60 de ani, mor pe capete, mai ales din atacuri cardio-vasculare... În felul acesta, mizeria metafizicii ne arată că umorul de tip Săpânța, concurent cu drakulismul vampiro-danubiano-pontic, este captat de extraterestri ca rugăciune bogomilo-paraschevисто-varvaristă, și Înalt Prea Așteptații dau pământ țăranilor și de lucru popilor, inclusiv pachete de acasă, pentru preoteasă...

Uneori, totuși, ceva pare să fie ca la noi, la nimeni... Emigranții sezonieri fac partide-n alte țări, de parcă nu avem destule acasă, dar nu cer, prin armatele de securiști și activiști guriști trecuți la munca de ambasadori valutari, în țările cu pricina, dreptul de a-și duce și copiii acolo, inclusiv spre a fi școlarizați și a avea afecțiunea părintească necesară.

E ceva absurd? Atunci de ce nu obțin aceste drepturi AL OMULUI liotele de plăți de la buget pentru aceste drepturi încălțate, și pe care le exportăm gata turtite tot noi, adică cei din subordinea conjudețeanului nostru de la Măceu pe Strei? Bravo! Cică de Crăciun le crește pensia ceapiștilor (oare câți mai trăiesc??) – cu vreo DOI RONI!!! Uraa and Bogdaproste, că au țăranii de-o lumânare! Măcar așa, să vadă la televizor în mod cinetic pe Oana Zăvoranu, cum devine ea Ioana D'Arc mai ceva ca regina Cioabă și Împhărăteasa lu' Iulică! Sus fruntea, români: Împăratul Iulian a promis pe sticlă că va „salva pământurile românilor” de prada nomazilor arendași, pe bune!

Cum? Repatrind două milioane de rromi din Occident, pentru a-i lega de pogoanele Măriei Sale, cu ștreangul muncii manuale? Piei, Sătană, că doar s-au pocăit cu toții, oițele e Domnului! Auzit-ați de Fondurile Phare și altele, care trec prin chimirele regiilor din Republica România, și Împăratului

get-beget? Văzut-ați nunțile de sahi iranieni și maharajahi indieni de la București, ori din Hășdat City? Unica salvare e tot în show-urile Oanei Zăvoranu, (fe sexy, de-altfel) care va trage zăvorul și fermoarul pe gura de serviciu a ciociolinei Șandru, dezvăluind cum face purtătoarea de cuvânt orele de oral la ORL-ul unui hotel (vezi TV DD)! Măi, ce dezvăluiri, măi, ce shoking, bre, ce bairam și ce harem, mai ceva ca în Harlem! Hahalere, atacuri la persoană, de dau atacuri la urgență!

Cât despre țărani, care nu mai sunt, că s-au navetit demult, *ce să mai cristi-popescuim ličenii, ori să bahmuțăm prigoana, că ne-a cristoit tatuliciul de ne-au mers fluturii și frunzăverzimea, ne stolojeneză de ne zboară și peneleul, cum ne-au emilit blandiindu-ne ăilalți! Vorba lui Ghiuri, din podul șurii: „- Vadim, tu dormi?”*

Noa, să afle știre dom' ministru conjudecios că, fix din satele Măceu, Ruși, Bretea Română și Strei, Călan, Strei, Strei-Sîngeorz, Bătălari, Vâlcele Bune și Rele, adică de pe unde-a păscut, bucolic, vacile-n copilărie sus-înălțatul, au plecat 99,9 % din cei tineri, activi, în Spania și Italia, Irlanda și Franța, de unde nu se mai prea întorc... Acesta este adevărul statisticii triumfalice care ni se flutură, de *stupide PIPĂL* credul cum ne credeau și scorniceștii, că ar fi scăzut șomajul pe țară... N-a scăzut, ci au plecat la munci milioane de bejenari, aducând peșcheș băncilor corupte miliarde de euro... V-amintiți imnul acela: „- *EUROI au fost, euroi sunt încă??*”

Au plecat ca triburile lui Burebista, peste trei milioane și vor mai pleca, dacă aici au ajuns mai pauperi ca pe vremea mult-slăviților... Ce mai vrea „*capul de locuitor*”? Va vrea să nu mai vrea nimic – deoarece cine n-are nimic, nu mai are ce pierde! Au plecat țărani, dar în sate se extind cimitirele, cresc noi biserici, semn că viața merge înainte!... Pe-o gură de rai, foaie verde de dai n-ai... Ardelenii, mai pățiți, și-au luat și pruncii cu ei, alții le-au născut acolo frați, că occidentul duce lipsă de prăsilă și gaii nu fac, decât dau din gură „*fuck you*”! Doar scrie-n Bilbie, la Matei 19, că ăia ar fi „*pentru îngerii din cer*”... Cum traduceți, la Tanacu a fost dracu?

Ehee, Espagna!! Acolo bătrânii ating suta, aici cad pe holde la 60 de ani, nu apucă a face depresii decompensatorii, doar că mor cu zile, deșelați de sapă, pensii de-o coroană, cad de greblă și lopată, de cancer și alzheimer, de oase poroase și se leapădă de prada fiscalismului parazitar, retrocedându-și „*pământurile retrocedate de Antonescu*” (ca drept pentru foștii soldați duși la răzbel pentru întregirea țării), apoi retrocedate lui Dej și Groza Doborâțul, dup-aia colectivizate de cozile de topor ceaușiste, care își revendică, știe gura lumii cum i-i, onoarea de... foști dizidenți... Vorba românului albanez Caragiale din Haimanale: „*Curat murdar!*”, măi dragă!!! Nu-i așa, doamnă psihologistă Lițeanu, ori prea-îndeliratul Lorin Fortuna?! Salut voios de pionier al Vestului și Restului,

Post Scriptum. *Dacă tot e liber la cuvinte, că fermoarul pe gură s-a blocat, sau unii l-au înghițit(?), țin să consemnez că vechile practici ale secției speciale de*

triere, de la Timișoara, funcționează parțial, devreme ce în trei rânduri, cărți trimise poștale de mine în Germania și SUA, au ajuns cu plicurile jumulte, ba unul trimis la Institutul Gallup, Carolina de Nord, a ajuns doar ca... plic gol, astfel că un venerabil profesor mi-a scris un e-mail, acuzând poșta română că e tot securistă! Oricât aş fi eu de patriot rămas acasă, nu uit că-n anii 2002 Ministerul Poștelor a efectuat o anchetă, fără rezultat, deh, în urma unui furtişag al cuiva, (din Hunedoara sau din Timișoara, subordonată ca instituție) – iar Poșta Germană la fel. Cum să apăr eu faima moralității românești, dacă am dovezi că și înainte, unii funcționari colaborau, de frică, cu securității, violându-ne corespondența?

Și cum să uit că, nu demult, la poșta din centrul vechi, două funcționare au fost trimise la pușcărie, pentru o delapidare big, iar păgubiții nu au știre că au fost rezolvați ?

Dacă nu crede cititorul, pot oferi mostre de felul cum sustrăgeau unii, parte nici azi pensionați sau mutați, (deci suspecti a fi șantajabili!) – scrisorile private ale cetățenilor? Dacă un singur cititor hunedorean îmi cere, voi publica astfel de „monstre”, măcar să se ferească a mai avea încredere în constituția nouă, dar pasibil a fi și asta încălcată la acest capitol !

Pamfleseu

LIMBA ÎNTUNERICULUI sau NOUA SCHISMĂ? *

*verba valent, sicut numi * boscorodire- îmbrobodire, adică zicere ne-a-noastră* timeo danaos et dona ferente* străinu-ți scui pă-n fântână după ce a băut din ea* Hristos sau Christos? Cunoaștere sau Împreunare? * Coduri sparte și coadă la panem et circensis * Cum ne sună mai bine știut: „A Fi sau a nu Fi ?” Ciclica pironire.

Moto: Io Zic ca Omu' se poate re-înzăua !

„Creștinarea poporului român a fost, formulează Victor Kernback (Universul mitic al românilor, 2006), făcută de două ori: odată de către romanii creștinați, recte misionarii legiunilor romane coloniste în Dacia de după 102, și apoi, de către slavoni, la rându-le creștinați în răsărit după rit răsăritean- bizantin”; am putea suferi că retragerea Aureliană (rămasă în colindele laice ca Ler Imparat și Leroi-Ler) în evaziunile lor pe acest teritoriu, nu prin cuceriri, ci în mod specific lor... am spune că ei îți vin în vizită, eventual în chirie, apoi nu mai știu să plece, ba cum au făcut în Ardeal și în implanturile de către stalinism ale celor de dincolo de Prut, cât și prin strămutarea masivă, ca forțe de muncă ieftină, șantieristă, așadar prin ocupație, „prin rudenie săracă”... Mentalitatea comportamentală are eficiență și în vremurile imperialismelor recente, cum a fost cel Sovromistic. Secole la rând, de asemenea, grecii au implementat în țară mănăstiri și schituri, ei fiind întemeietori, dar tot prin procedeul acelei ocupații disumulate sub „catapetasma” vicleniei atribuite lor încă de Xerxes, ori de mitul Calului Troian! „Timeo danaos et dona ferente”, zicerea latină pentru firea lor, poate fi exactă și pentru slavi. Duplicitatea

sus-invocată aparține bisericilor, ci nu națiunilor, mai cu seamă cele indo-europene, cum sunt românii din traco-geto-daci (vezi I. C. Drăgan ș.a.).

Așadar până la venirea slavilor ce aveau să impună limba slavonă în și prin biserici, de când a rămas poporana vorbă „*taie popa limba*” (vezi Dimitrie Onciul, Ioan Ploscaru ș.a.), în secollele X-XI ritul creștin s-a făcut în limba latină, mama limbii române în care gândim și vorbim, „*cu pecetea limbii autohtone*” (vezi Camilian Demetrescu, „*Despre creștinătatea română*”, R.L. 2006).

Nimic mai semnificativ ca exprimările referitoare în context, perpetuate până azi, care de la romani vin, ci nu de la slavi... Ortodoxia, însă, a asimilat cu forța elementele lingvistice slavone în vorbirea bisericească, slavonică – greacă sau bogomilică, inclusiv perpetuată în ic(lov)nerie, inscripții psaltirice etc. Avem acele sintagme inițial latinești, dar pe care cu suflul și mintea de neo-latini, le înțelegem mai firesc din memoria noastră ancestrală, dovezi sigure, vii, ale răsadului lingvistic din care ne-am dezvoltat ca popor înnoit, prin simbioză: DUMNEZEU, de la DOMINE DEO, BISERICA - Basilica, Noul Testament - Novum Testamentum, Epistola - Epistola, Cruce - Crux, Pâine - Oanem, Altar - Altare, Viața - Vita, Moarte - Mors, Păcat - Paecatum (ae-e-ă), Virtute - Virtus, Noapte - Nocte, Soare - Sol, Aștri - Aster, Zi -Dies... ș.a.m.d. În strictul areal lexical al religiei, vin, tot via latina, cuvinte ca: Rugă(ciuine), Treaptă, Profet, Martir, Desfătare (atenție, ab initio însemnând plăcerea masculină de a desfăta, de a deflora o fată - fecioară! –n.n.), Cină, Cunoaștere (și aceasta însemnând, biblic, via Babylon Sumer, evreii lui Moise din Ur, Geneza - Vechiul Testament, literalemnte, a exprima împreunarea dintre bărbat și femeie) (ex. *Avram a cunoscut-o pe Sara* ș.c.l), vezi Zecharia Sitchin și/sau scrierile sumeriene, n.n.) Adevăr, Cale, Iertare, Mărturisire, Aniversare, Lumânare, Poartă, Foc, Fereastră, Turn, Calendar etc. - toate de sorginte latină.

Revenind la zicala sigur milenară, din popor, mai ales în Ardeal, Muntenia și Oltenia, „*taie popa limba*”, vine din practica impusă de slavi preoțimii care habar n-avea de limba „*liturgiilor*” bogdaproști (lor)! BOG, numele slav al lui Dumnezeu DOMINE DEI – Domnul – Dzeu, aromâni sud-Dunăreni zic DOMNITZĂ(n.n.) „*vecerniilor*”, „*psaltirilor*”, „*hronicilor*” etc. – dar li se impunea lor înșile a „*boscorodi*”, cum a rămas zicerea la sate, adică a bolborosi, a bolbăi-bălbăi slujbele, privilegiile, predoslaviile, prefăcându-se a le înțelege, de unde enoriașii supuși se prefăcură, la rându-le, a înțelege... Mai cu seamă dinspre sudul bulgarilor – uitatu-s-a Imperiul Bulgar? – legăturile noastre cu biserica bulgară continuând și după desființarea imperiului (1246). „*RITUL SLAV A PRINS RĂDĂCINI atât de adânci la noi, încât se menține în Biserica noastră până în secolul XVII. Așa ne-a fost destinul fatal al istoriei*”, (D.Onciul- Originea Principatelor Române).

A. D. Xenopol: „...forma bulgară a creștinismului s-a substituit în **CHIP VIOLENT CELEI VECHI ROMANE...** Înfrâurirea Bisericii buglărești asupra **MINȚII** și **DEZVOLTĂRII** poporului român, care ținut aproape opt veacuri, fu din cele mai dăunătoare. Devenind în **MOD FATAL** și limba statului, aproape singura, scrisă și citită, limba bulgărească împiedică cultivarea limbii naționale pentru acest răstimp atât de îndelungat... Limba slavă și **FORMELE CULTURALE** legate de ea apăsau **CA UN MUNTE** asupra **MINȚII POPORULUI ROMÂN**. Străină de mîntea și cugetarea lui, ea împiedică dezvoltarea și această **ÎNNĂBUȘIRE** a **GÂNDIRII ROMÂNEȘTI** ținut timpul uriaș de aproape opt veacuri (900-1650) în care răstimp toate ideile mai înalte rostite într-o limbă învățată cu sila și nu cea firească (a **FIIRII FIINȚEI** noastre, a Fiindului, n.n.) – gândirea rămasă pironită (aluzie la răstignire, n) pe loc într-un cerc strâmt și îngust fără a putea rodi din ea o propășire intelectuală”... Numai de schisma orientală nu aveam NOI nevoie, am încheia această digresiune deloc metaforică asupra „pironirii” pe răscrucile Timpului. (O, ce unice ne sunt troițele la crucea drumurilor, mai biserici decât multele!)

Când cu tăierea limbii la popi și la enoriașii „răzvrătirii”, a funcționat, prin edict, obligativitatea vorbirii limbii străine prin bisericile de rit ortodox. Preoților care nu s-au supus **LI S-A TĂIAT LIMBA**.

*

Slavii au reușit, tot așa, să re-denumească, prin mandatul divin post-adamic (sic), **a da ei nume pe-nțelesul lor, pe legea că a da nume, este A LUA ÎN STĂPÂNIRE, a consacra(!!!) locurilor, davelor, râurilor, ponoarelor, pădurilor, viroagelor, prundișului, munților, oamenilor prea blajini și primitori, înstăpânindu-se** prin, cum s-ar zice azi, implementare: sabia și crucea, de care, altădată aiurea, conchistadorii la Popoarele Soarelui, s-au servit silnic pentru a OCUPA. Ne gândim la nobilul salut al Romei de SERVUS, cu imediatul răspuns de încuviințare, SERVORUM, și acestea confiscate de catolicismul imperial bicefal și apoi chiar demonizate (și demonetizate) de emanația seculară a bogomilismului chirilicoid: în satele din ținuturile Hunedoarei de azi, ca și în orașele ardelenne, românii se salută cu Servus, nu dinspre maghiară (cum confundă unii), ci din(spre) originile noastre latinești. Slavii au înlăturat termenii latini, cuvintele lor s-au suprapus, așadar ni s-a impus o duplicitate lingvistică, lezând-o și pe cea a a cugetului (cogito- cogitans); acest lexic dublu, o perversitate într-un anume fel, dăinuie și astăzi, tendința credincioșilor fiind totuși spre lexicul neo-latin. Se preferă a se spune **BINECUVANTARE** în loc de **BLAGOSLOVENIE**, **RUGĂCIUNE** de seară, în loc de **PAVECEMIȚA**, **CUVÂNT-ÎNAINTE** în loc de **PREDOSLOVIE** etc.

„Suntem singura națiune majoritar ortodoxă de origine latină care vorbește și folosește alfabetul latin. Rușii, Bulgarii, Sârbii, sunt s l a v i, iar

grecii elini. Poporul român s-a născut creștin, nu a fost creștinat ca majoritatea popoarelor europene.” (C. Demetrescu, vs V. Kernbach, n.n.)

Apropos: la două mii de ani de la cucerirea romană **și înromânirea** noastră din butuci străvechi traco-protodacic, biblioteci întregi dezbat confuzia, și amuzamentul este că unele dicționare ale consacrațiilor – culmea!, exegeți alogeni, Xenopol (adică străinul! – n.n.) grec, Pârvan(ov) (bulgarochton), Daicovici(u) – slav - sârb, M. N. Rusu (rusochton, cum nominem dixit), Iorgu Iordan (greco-bulgar) un Teleoacheș de-al telemahilor colonizați cândva prin sârmana MALdavia (Dava? - n.n.) Kernbach, C Daniel, Caragiale (albanez) un „*profet batjocoritor*” pan-ic-hat, altfel nițel fariseu, mult cărturar, plus sacerdot al unei neo-barbarii, Horia Roman Patapievici, un Paleologu (sorginte boieresc grecească, dacă nu fanariotică, Bălăceanu-Stolnici (nomen slavon) Sevici(u) - nume bulgar sau sârb; Calinic, idem și – desigur - POMELNICUL ce estem o nemai-sfârșită COHORS ETIMOLOGICUS cu falangele lor îmbârligate-n sterile „*boscorodiri*” (rodire boschetare)... Vorba „*verișorilor*”, cam vitregi, franțujii de azi, care, probabil, auzindu-i cândva pe Blahi-vlahi vorbind-vorovind... voronețian, au barbarizat maimuțărind BLA- BLA... Iar noi am zice tranca- fleanca! Curat murdar neo-Babel, dacă nu s-ar fi infirmat recent că Babylon ar însemna „*amestecarea limbilor*” de către (pluralul!) EL OHIM (o pluralitate de fii ai lui EL, poate geneticienii Anu-naki - fiii lui Anu și ai planetei Nephilim, care revine, odată la 3600 de ani, între Marte și Jupiter (Sitchin, trad. Negureanu et comp.), vezi asaltul teribil al astrofizicienilor și savanților, TEROAREA globală a acestor medii care „*pregătesc ceva*”, o „*revelation*”, engl. *Apocalipsys... vai! non „CUM FIGURES”* (Artur Silvestri). Nu vom îngora, habotnici, Știința recentă și bunăoară descifările a 25.000 de tăblițe din Sumer Mesopotamia (n.n.)! - zicem DEZMETICIREA din BEZMETICIRE, zicem NOUL BABYLON - dacă nu s-ar fi tradus CORECT recent că Bayilon înseamnă „*Ei au coborât*” (din Cer)...

*

Lexicul dublu este o DIHOTOMIE iar aceasta se poate deriva ca oglindă neagră-smolită în însăși FIINȚA noastră ancestrală, ca dobândire, prin implement forțat, impus de istorie și cu sprijinul servil-colaboraționist al bisericilor seculare. A recunoaște, de fapt, ceea ce SUNTEM prin ȘTIRE DE NOI ÎNȘINE, cugetăm dintru simțirea de zestre (iată alt lăstar slavonism) din stră-părinți, ar fi a ne regăsi Ființial în calmul înseninat al CEEA ce SUNTEM, fiind dintru CEI DINTĂI.

„Latinitatea limbii și structura civilizației latine (deci neolatinești), ca a italienilor, spaniolilor, francezilor, portughezilor ș.c.l., precum și rămurișului nostru de pretutindenii (n.n.), au menținut IDENTITATEA ETNICĂ a poporului Român (italienii zic corect ROMEN, ci nu rrom-îh-nesc! n.) în mijlocul oceanului slav ce ne înconjoară”. (ibid. Camilian Demetrescu – Despre creștinătatea română).

Limba slavonă s-a impus silnic și implementul echivalează un viol – un implant prin violență, o însământare samavolnică (adică slavizând puțin, „fără voia cuiva”).

Cărțile de rit, liturgia, cărțile sacre, textele Patristice erau scrise într-o limbă străină, NEÎNȚELEASĂ (prin cuget și simțire, deci nici prin CREZ – n.n.), nu numai de poporul român, care o numește „LIMBĂ A ÎNTUNERICULUI”, dar cu timpul nici chiar de preoți, care s-au „dedulcit” cumva la simplul ceremonial, așa cum distingem, limpezi fiind, și azi, uneori unul chiar ostentativ cu acoperire prozelitică, reacție a marilor seisme de facto NEO SCHISMATICE, a sfărării unității primordiale, remember Prima LUME, când „toți oamenii de pe pământ vorbeau o unică limbă” (n.n.).

Nemulțumirea și slabele crâcniri considerate mereu „erezii”, iute-năbușite, din considerente pseudo-creștine ale Puterii lumești, a durat cândva la răstriști peste șase veacuri (o mică VECI-NICIE – n.n.)... Se pare că resurecțiile sunt de amploare și, cine caută la sensul trecutului, poate deduce, relativ profetic (sic, n.n.), că ce va fi, deja este, nemulțumirea credincioșilor și clerului ne-ASERVIT (cum colaboraționiștii care au făcut poliție politică primind inclusiv bani și mită, vezi DOAMNE, doar pentru interese „majore”, în fapt spre a-și menține privilegiile). Vai, comerțul cu nașterea, boala și moartea fizică, sunt comerciale din illo tempore, nimic nou sub soarele lui Amon Ra! Aman-Aman et Amen!

„Noul Testament de la Bălgrad” - ALBA IULIA (CETATEA Alb-Dalb sau Cetatea a lui BAAL, de ce nu... DECEBAAL – n.n.), tipărit de Simion Ștefan la 1648 a fost prima traducere importantă a Scripturii în limba vorbită de popor. Cărturarul scrie în Predoslovie: „*Banii sunt buni carii împlă în toate țările, așa și cuvintele acelea sunt nune carele le înțeleg toți*” (ibidem C.D.). Este versiunea maximei latine: „*Verba valent, sicut numi*”.

Traducerea s-a făcut în greacă și slavonă. Deși tipărită în românește, s-a păstrat grecescul HRISTOS în locul latinescului CHRISTUS - CRISTOS, folosit, cu grafie chirilică, fiind condiționată SAMAVOLNIK-ește inclusiv rostirea numelor sfinte. Spuneam CRISTOS în secolele de dinaintea impunerii limbii străine de ocupație - navală, substituie, disimulare, cum doriți. Înrudire cu sila, șmecherie deloc... de-a noastră, cum ni se mai atribuie. Căci un altfel de „chiriaș”, zice ardeleanul „*îți scuipă-n ciorbă și îți f--e nevasta*”... Am zică că astfel de progeneritură-venitură, scuipă chiar în fântâna din care a băut, răzlețit fiindu-și.

E ca și cum nebunul scuipă-n oglindă și de fapt *pe el se scuipă*.

*

Desigur, mai târziu, când Biblia (nume de la Biblos, care fabrica hârtia „de Biblos”, ci nu de la „Babilon”, care greșit fu tradus bâlbâire – n.n.), va fi tipărită cu alfabet latin, condiționarea fonetică greacă și slavonă va pieri, cel puțin părelnic, deoarece știm că în picturile bisericești parietale de

interior, iconerie ș.a.m.d., persistă, nu doar ca RELICTE, rămășițele... duplicității induse.

Ce citești acolo, în ce litere buchisești, e cu totul alta decât *CE gândești și cum gândești*, ce vezi și cum înțelegi, nu-i așa, cinstite fețe și chipuri?

Poate fi ruptă TRANSUSBSTANȚA de SUBSTANȚĂ, LOGOSUL poate fi ÎNTRERUPT, scurt-circuitat ca Paraclet-Duh Sfânt, sau, mai corect, SPIRIT SFÂNT, coborând întru re-înălțare?

„*E normal ca Biblia lui Galaction să se întoarcă la numele latin CHRISTOS.*”

Desigur, perdeaua de fum pare a stăruii asupra dilemei și disputelor: „*motiv de discordie în sânul bisericii*”... Mda. Controversa fonetică, volens-nolens, captatio benelovelsis Potentum... este nu doar ce pare a fi. ESTE DUPLICITARISM din memoria freatică a LIMBII ÎNTUNERICULUI; este neo-schisma, căreia rimele cele mai imediate, poetic zicând, sunt PISMA și CISMA.

La ora scrierii acestor simple meditații, cotidienele româniei redau „*savuros*” - sinistru, de la Nistru la... ministru, lista unora înalți clerici posibili candidați a-l înlocui pe răposatul patriarh Teoctist Argatu, care suportase, dîrz și hotărât, acuzațiile duplicității față de regimul comunist-ceaușist și nici în ceasul morții nu avusese un cuvânt de regret pentru morții din decembrie 1989, cum nici Viorel Ilici-Iliescu, celebrul general împiciorat în ghips Athanasie (alt nume nelatin) Stănculescu, după o condamnare la 15 ani (neeexecutat și mereu tergiversată - dispărut de la doimiciliu, zvonindus-e că ar fi în țara lui Rasputin și lui Putin...), vinovat de genocid pentru morții „*în răspundere*” egală cu ai gen Chițac (acesta șobolan înseamnă!) ***sunt anchetați, ori deja învinuți oficial și public de a fi făcut POLIȚIE POLITICĂ: ÎPS Pimen Zainea, Calinic Argatu, Timotei Sevcicu, Bartolomeu Anania, Teodosie, Gherasim Cristea... cum și Corneanu...*** Unii dintre ei neagă și nu se prea dezgleagă.

Dacă am fi ortodocși(x)i iudei ne-am ploconi pioși la Zidul Plângerii, ori sioniști (sic!), am zice **un pomelnic al iudelor**. Dar nu sunt decât un simplu român din mioritica turmă la cheremul cu mangialăcuri fanarobulgaro-greco-turco-ciacâro-găgăuzo... bla-blah, cum Eminescu dixit (scuzați turcismele, ***Boiari Dvoastră! and nobellisimilor pitlani cărtărești!***) ai unor foști PECURARI, azi păstori becalizoizi, învrăjbiți între ei chiar în Sinodul celor de mai sus... capi ai unor biserici peste care fâlfâie zăbranic de vrajbe, duplicități, în limbarița întunericului... Oare Unul Dumnezeu se uită la televizor? Ori, măcar prin recent reparata în spațiu lentilă a Telescopului Hubble, evident, ca printr-un ocean întors? Evident, de dincolo de Norul lui Ort, adică din al nouălea cer (de unde probabil vine și zicerea „*ortul popii*”, moneda pe care anticii o puneau pe ochi, drept bacșis pentru luntrașul Charon...). Asta ca să avem un happy-end cu umor.

*Text apărut și pe internet, atacat de G.L. Teleoaca, Artur Silvestri și Pr. Alexa din Los Angeles în 2007

Pamflet contra...

PERUCI ȘI AUREOLE DE SFINȚI AI BOBORULUI

Moto-cheie :

„Corb la corb nu-și scoate ochii;
nici corp la corp nu-și scoate rochiile”

Ludic, procedeul acesta, calamburul, sau demon-tarea în vocabule a cuvintelor, rezultă efecte probabil greu traductibile în alte limbi decât cea română. El face ravagii în ultimii ani, în lumea gazetarilor, mai ales a celor care provin dintre poeți, recte Mircea Dinescu („*Cațavencu*”, prima serie, sau „*Aspirina săracului*”)... Procedeul parodic-parafrazic, persiflant; stilul calamburist, era unul dintre cele mai specifice românilor, în timpul cenzurii. Nici Sorescu nu e departe, însă, așa cum scriam într-un eseu, cred că marele tartor-mentor al procedeului a fost (prin extracție soresciană („*Singur printre poeți*” și „*Tușiți*”) – însuși Geo Dumitrescu... Mă refer la cartea sa de căpătâi, „*Libertatea de a trage cu pușca*”.

Poate că stilul în caută s-a remaificat dihotomic din trunchiul răsucit al ceea ce Nicolae Manolescu numea „*rezistența prin cultură*”... Avem azi un magistral manevrant al stilului prin terifiantul Luca Pițu (Eros Doxa et Logos), dar și jurnaliști și analiști de genul lui Mircea Mihăieș... Stilul a făcut vogă și continuă să facă valuri tsunamice, semnalând parcă un soi de cutremur de adâncime, nu departe de țărnul hermeneuticii cutremurate și ea de instabilitate, dislocări, mă refer la nivelul superficial, al stratelor identitare... Este un cutremur lingvistic, așadar manifestat undeva sub „*scoarța*” cerebrală a individului, dar și a celei comunitare... Cei ce scriu resimt acest fenomen, iar unii, mai înzestrați, mai sensibili, fuzionează fascinant cu energiile enigmatice ale teluricului substrat... și la replicile de suprafață, orizontale, propagate din nucleeele agitate ale socialului.

Pamfletul a infiltrat lirica multora, exercițiul poetic s-a reumplut de acest flux recurent dinspre „*mulțimea mută*”, sarcasmul, ironia, maliția, dar și extremele violenței de limbaj, ca fracturismul, erotismul porno-liric, ori neo-onirismul, sunt în cetatea mediilor scrise și în cărțile care tind a sația foamea de consum a celor frustrați, pentru care cartea poate fi drog, sau doar efect placebo.

Stilul persiflant se suprapune paradoxal pe tonul radical-panicat-catastrofist al discursurilor politice de extremă, curat-murdar demagogice... Vorba mea, Gog, Magog și Demagog, domne pedaGog! În fond, aici se apropie – oricât ar suna de aberant – chiar extremele (ele se ating!). Ca Horia Roman Patapievici (numit de careva patibular), Vadim Tudor, sau Paul Goma, Artur Silvestri, de par exemple. Dar și Păunescu, Paler ș.a.m.d.

Asocierile prin disociere (sic, n.n.) nu au a le cauza ofense, din contră. Păunescu face și în acest an, la televiziuni - televiziuni, figura number one, stop cadru pe sforăială, dat pe spate, apoi trezirea bruscă, năucă, întrebând

unde se află: păi în fotoliul de senatore, măi dragă! Asocierea, așadar, este opozitoriu-contrarie și vițăvercea, măi animă! darling!

Ceva ce desparte, este paradoxal și vector și conductor de sudură, ascuns în atitudinea „*isterizată*”, răstită ori sentențios – autoritară a unor „*oracole*”...

Un alt tip de „*oracol*” este, bunăoară, Lorin Fortuna, care eschivează absolut delirant ocultismul cu mesianismul, eclectic și de-a dreptul paranoid, prin emisiunile lui: dar genericul „*Misiunii Fortuna*” este, nu întâmplător, „*Sarmizegetussa*” și nu geaba ține, pe biroul de studio DD TV, portelul lui Eminescu. Este și un mod de a confisca ceva patrimonial, o găselniță populistă.

Procedeele este al fetișismului iconic, cu efecte inverse față de chiar Eminescu, iar apelul lui Fortuna la lumile sefiroitice, în amestec terifiant cu ezoterismul, gnosticismul ori masoneria, pe care, lumea le atacă, este simptomul unei grave anomalii... Căci pledoaria național-extremistă a acestuia, este replică disimulată-camuflată a celei pragmatic aidoma, a unor „*barzi*” Le-Pen-iști, varianta „*Săptămâna nebunilor*” sau „*Delirul*”, re(c)i divivus” cât încape.

Actul ionescian al acestei piese bufe a fost memorabila brambureală din Parlament, când cu Raportul Tismăneanu et co. și reacția lui CVT, plus 300 de „*volintiri*” la balcoane, gata de șoc, la condamnarea comunismului din România drept „*criminal și nelegitim*”.

Nu lipsesc, din emisiunile acestuia, nici pendulările spre Zelea Codreanu, nici câte vreo înfruptare din recuzita astrologiei, ori fizica modernă, că și te miri ce tangente la mitologia lui Densușianu (cu puseul Napoleon Săvescu), spiritismul lui B.P. Hașdeu etc. Lorin Fortuna, fost lider al revoltei de la Timișoara, fără să doresc a-l ofensa, îmi pare un sinistru experiment al „*cuiva ocult*”, poate al unei Abstracții(!), privind comportamentele psihotice. El însuși vorbește ore-n șir cu prozelitii sau cu „*sefiroții*” astrali, emițând, congestionat, un semnal alarmist-apocaliptic, aidoma apostolilor... Oare n-a anunțat el recent nașterea (Întoarcerea) Mesiei, undeva-n Basarabia sau Bucovina?... Fantasmagoriile interferează cu SF-ul și o uriașă, terorizată „*teo-gonie*”, în mod indescriptibil și incomparabil, pare-se, cu alte spații și culturi actuale. Nimic mai eclectic și nimic mai vechi sub soarele manipulării, acum conectate monstruos la tehnica info.

Revenind la extremele ce se ating, e de văzut unde și cum vor contianua „*modele*” de tipul Cristian Tudor Popescu-Dinescu-Hurezeanu sau tandemul Liiceanu- Pleșu... Acesta revine, de fapt, în noua conjunctură cultural-istorică, la momentul „*Jurnalului de la Păltiniș*”, și mai ales la „*Epistolar*”, care, în ceaușism, aveau, sub trena lui Noica, efectul drog-placebo pentru segmentul intelectual cel puțin, dar azi, reambalat pentru carnavalul actual politicianist, în marș spre Europa, par să devină doar joc halucinant față de noul Fanar dâmbovițean.

Plutește foarte jos și spectrul „*Săptămânii nebunilor*”, și „*Delirul*”-ui ori „*Cel-ui mai iubit dintre pământeni*”, într-o devălmășie absolut originală. Suntem, în acest mini-kali-yuga carpato-danubiano-pontic, în care se agită neo-experimental, ca într-un galimatias-colimator, troznind, craniile fantomelor, virzalizmul și încarnările (reîncarnările) paroxismului de a fi... Stihialul acelei daravere parte să fie un fenomen de reășezare, premergător, totuși, vindecării... Odată cu retragerea biologică a falangelor, găștilor, hoardelor, pseudo-elitelor sau celor autentice, **procleticultismului, emanațiilor din procleticultism, ori elitismul de definiție manolesciană** (rezistența prin cultură, creierile explodate, monștrii de erudiție, cum îl definea pe Luca Pițu un editor al său) (EROS, DOXA et LOGOS)...

Astfel, chiar atitudinea sus-numitului, una de vizionarism „*studiat pervers*” (Ghe Grigurcu, idem), s-ar putea redefini doar ca extremă ce se atinge cu... pornolitismul – fracturismul, a la Ianuș...

În fine, să ne amuzăm amintindu-ne că excelăm cam post-franțuzește, în sensul Coanei Chirița și lui Neanea Iancu, în supraréalisme ramificate ca micile aeduri în deșertul istoric: suntem sub steaua dublă a lui Eugen Ionesco, rinocerismului... Cine să fie, în acest Carnaval postedecembrist cu prelungiri agonice, Cântăreața Cheală?

Perucile au devenit aureole, nimburi de sfinți, profeți, procleți ori paracleți. Substituiți, ciocoi mai noi, de-același soi, șamani, escroci și ventriloci, psih-analiști, haha-guriști, genialoizi, paranoizi, guvizi, apatrizi, constipați orali, seraliști ori sexoraliști (noaptea, pe canalul Spice Platinum TV) (N)euro-news, frate! De parcă am fi în experimentul „*aurolak-nees*”, adică în canale, ori în Shamballa eterică, butonând, care cum vrea: ici bombe, acolo tiribombe, ici coupe-ul Liiceanu-Pleșu, acolo Vadim și Frumoasa, *ici-ș-a vama Ungheni/ cu mii moldoveni/ care vin urgent/ către occident/ acolo maneliști/ tiribomartiști/ cozi la plăți și rate/ boala-n sănătate/ și la Balc mistreți/ morți pe parapeți/ virșli gianabeți/ mâine banul se-nnoiește/ și în UE ne primește/ cioc selim coadă-cap-pește...* iar Agonia își amână „*apocalipsys cum figuris*”, cum dixit Artur Silvestri, deoarece calendarul gregorian a fost devansat cu șapte ani: nu am intrat în 2007, ci abia acum în anul 2000, așa că milenariștii sunt pe cai! Escatologia, prăpădul mondial, spaima și apologetii (geți begeți, beți ori gianabeți) aiurează pe canale, moartea e harnică în cetăți, inflația de versificatori și de curve fac piața să funcționeze, cad frunzele ca dolarii la bursă, leul cu multe zerouri „*umilește*” valuta „*pe cap de locuitor*”, trei milioane de români lucrează pe tarlale U.E., vin chinezii să ne tricoteze, și-n grădina lu Ion/ joacă țurca Babyilon... Democrația originală fundamentată de Ilici Viorel Iliescu et Petrică Roman-Neulander et Brucknâr-Bruchan, fiind una neîndoielnic reglabilă și gonflabilă, la perturbațiile climatice și la terorismul cu față umană, prognoze ale unei escatologii nesigure, dar nu incognoscibile. Vom exporta caragialăcuri, ionescoești, harapialbinoși,

brânză bulă în burduf de cain și abel, piele pe băț, mistico-fanar-rromi, poate și ceva loviluții pleșițene.

Q.E. Demon – stran - dum - dum!

NATIMEIR PATAPEVICIOGLU GOOGLU

Wwwcc alpecere

Scara una pe unu...

NU STRÎMTĂ-N GĂOACE, CI LARGĂ ȘI HARNICĂ ...

O scrisoare din partea Ninei Cassian

Stimată redacție,

Am ezitat să vă trimit aceste rânduri pentru a nu avea aerul că mă „*răfuiesc*” cu cei (mai ales, cele) cărora le-au displicut memoriile mele (Tudorel Urian în „*România literară*” le numește „*Însemnări inutile*”, iar Tania Radu, în „22”, o declară pe autoare „*Omul inexistent*”).

Rostul acestei scrisori e altul și privește o sumă de „*întâmplări cu tâlc*” survenite înainte și după lansarea volumului II al „*Memoriei ca zestre*”.

Astfel, pe o pagină întregă în „*România literară*”, Ileana Mălăncioiu îmi atribuie cuvinte și fraze pe care nu le-am rostit niciodată. Cu mulți ani în urmă, eram încă prietene, i-am povestit un film al lui Joachim Fest despre Hitler în care regizorul, departe de a-l anatemia, arăta fascinația pe care acela a exercitat-o asupra întregului popor german. Răstălmăcindu-mi spusele (presupun, n-am fost de față), Ileana m-a „*pârât*” lui Jebeleanu, care m-a admonestat pentru „*admirația*” mea față de Hitler! De atunci prietenia noastră a luat sfârșit.

În pagina amintită, I.M. merge mai departe și pretinde că-l numeam pe Hitler, cu tandrețe, „*Dolfi!!!*”. (Enormitatea asta m-a făcut să relatez cele de mai sus la prezentarea volumului III al *Memoriilor*).

Dar I.M. nu se oprește aici. Își amintește de o discuție cu (compozitorul) Mihai Moldovan (decedat!) care, într-adevăr, mi-a spus că, devreme ce am talent poetic, nu vede rostul să mă apuc de compoziția muzicală. (În paranteză fie spus, lucrarea în legătură cu care îi cerusem sfatul, „*Fascinații tonale*” – și pe care I.M. o ironizează – a fost terminată și executată cu succes de orchestra de coarde a lui Octav A.S. Popa). Dar Ileana pretinde că l-am apostrofat pe Mihai Moldovan numindu-l „*antisemit*” și că aceasta ar fi cauza obiecțiilor lui. Ba mai spune că de față era și arhitectul pe care-l „*bănuiește*” de aceeași „*etnie*”. De fapt, era de față arhitectul neevreu Gheorghe Lichiardopol, iar acuzația de mai sus n-am proferat-o niciodată, scena petrecându-se cu decenii în urmă, când „*problema*”, cum spun în cartea a treia era „*latentă și ținută sub obroc*”.

Și oricum, nu era problema mea esențială ca să mă apuc s-o stârnesc. (Dar poate că cea mai „*incedniară*” întâmplare a avut loc, imediat după lansarea cărții, în cadrul unui interviu pentru televiziune luat de Brândușa

(Armanca, parcă), în care aceasta îmi pune uluitoarea întrebare: „- Nu credeți că succesul dvs. în America se datorează faptului că sunteți evreică?” (..) Nici eu nu știu dacă acest dialog a apărut la televizor sau în ziarul „Ziua”, unde urma să apară în extenso. Știu doar că stupoarea nu m-a părăsit.

Obsesia de stat a „*originii etnice*” n-am resimțit-o din anul 1940, când am fost dată afară din școlile românești. Dar acum eram în noiembrie 2005!!! (Un ziarist, de altfel amabil, m-a întrebat dacă nu-mi simt periplul asociat cu cel al jidovului rătăcitor...).

Pe 28 martie „*Poetry Society of America*” mă sărbătorește la 80 de ani de viață. De ce oare?

*

Animalul poeziei sau pamflet echidistanțat la massa verde ...

Am redat întocmai o scrisoare a celebrei scriitoare Nina Cassian, recent apărută în Israel, în revista de limbă (încă) română MINIMUM, trimisă nouă de evreii refugiați după lobbyluție din România, o pochetă care ne-a otrăvit copilăria cu cărțile ei stahanoviste, duplicitare, proletcultiste, despre Doftana, „*La scara unu pe unu*”, „*Nică Fără Frică*”, ca și sor-sa Maria Banuș care se răstea la America cea putred-capitalistă („*Ție-ți vorbesc, Americă!*”)...

... „*La masa verde față-n față / cer unii moarte, alții viață*”...

... „*aduceți copiii aici lângă zid / să știe copiii ce-nseamnă partid!*”...

... și tot așa, până au roit-o peste pârleaz, dar Ninocikăi nu-i tace fleanca.

Aceeași revistă, România literară, dealtfel, i-a dedicat, probabil bine plătite, două pagini, în care Ninocika era vedetă, asta recent... Despre pornolirica ei, despre aventurile amoroase cu care îngălează numeroși oameni de cultură români, nici o vorbă. Nici despre longeviva ei activitate „*internaționalistă*”, în toate regimurile trecute... Cât despre Ileana Mălăncioiu, o cunosc, o cred și este incomparabil mai credibilă, ca și Brândușa Armanca și alți „*scoși la tablă*” de poeta-cal, cum era numită cu simpatie de cerchiștii ei. Geaba mușcă Nina Cassian de peste ocean, părând statul român („*obsesia de stat!*!!?”), revistei israeliene „*Minimum*”, cu acel nuanțat victimism, în cazul ei nemotivat, deoarece a fost una dintre cei mai duplicitare „*condeie*”, otrăvind generațiile încă de la grădiniță, la zecile-i de cărți proletcultiste... Sau așteaptă onoruri de la „*statul obsesiv*” român, la anii amneziei evidente?

Ca să nu mai vorbim că, în invocatele-i Memorii, apărute și la București, se dă-n stambă printr-un erotism patologic, înfierat pe drept de mulți scriitori atenți... Vezi un pamflet fără replică al lui Ghe. Grigurcu în „*Jurnalul literar*” călinescian, seria nouă... Așadar transfugiata evreică stalinisto-paukeristo-jdanovisto-dejisto-ceaușo-eroto-mitocondrială, americanca Nina Cassian, pe care bucureștenii o botezaseră POETA – CAL, e nașpa că se vaită tocmai la evreii lui Al Mirodan, de antisemitismul românilor, căci prin ceea ce a scris și trăit (vezi memoriile), a făcut mai degrabă deservicii ...etniei! Când era pochetă de manuale școlare (anii 50-60), celebrele ei

cărți proletcultise, *filoruse, ca și mocirloasele ei diatribe antiamericane, au terorizat școlarii din România ...*

E clar că NinociKaCassian, varianta muieroașă a lui Geo Bogza, obsedatul zoofilic, obiect de studiu pentru Luca Pițu în teoria nasului mare ca organ deviant sexual (Eros- Doxa and Logos, ed Timpul 2004) cerșește la Zidul Plângerii țării în care nu a trăit, căci îi era mai dulce undeva în Orientul Latin, un premiu de recunoștință... Bravo ălora de o bagă în Dicționar, uitându-l, bunăoară, pe Octavian Paler! Celor care îi tipăresc, pe un blid de dolars and sado-masochism cripto-fripto „*rezistent prin kurtulă*”, ineptiile, aberațiile și sexo-gramele „*cărnii roșii și abisului vaginal*”, în România anilor 2006, celei care scria muzici pentru pace staliniste (vezi mai jos)!

Muzică pentru pace

Pace înseamnă:

Să nu-ți fie teamă,

Să nu mă pândească

Mână hoțască

Să nu fie lupi

La cârmă de lumi

Nici veste cu dolii

Din grase fotolii

Ci, pentru-nțelesuri

Și pentru surîsuri,

Să fie un timp

Curat și întins

Și fără opreliști

Suflat cu priveliști

Cu păsări și crengi

Cu ape adânci

Omul s-adune

’ncruntatul cărbune,

Grîul, gălbuiul,

Negrul, țiteiul,

Peștele’n val

Cu scut de metal

Roadele pomului:

Toate-s ale omului!

Treptele creșterii

Urce-le meșterii,

Schela poemelor,

vetul vremilor

Dragostea – nimbul

vestind anotimpul

Cu frunzele martore

La umbră de arbore...

(.....)

Dar dacă dușmanul

Va scoate arcanul

Rotund să măsoare

Gâtlej de popoare

Atunci, da, atunci,.

Pentru noi, pentru prunci,

Pace înseamnă:

Mîna pe armă!

Să-și apere rodul

Și munca norodul

Unealta, puterea,...

Ciocanul și secera

Să crească o pace

Nu strîmță-n găoace ...

Ci dreaptă și darnică

Largă și harnică -....

- *mostră de Nina Cassian*

din antologia „Femeile în lupta pentru

pace și socialism”- E.P.L.A. a Uniunii

Scriitorilor din R.P.R. - 1950

Paginile 19- 20 , Arhiva de subsol a

cab. PCR. - locco.

Pamflet portret robot

BURTOLOGIE HAȘSEMITICĂ

Scribul surexcitat și rece adipos al cărui nume se traduce din bulgaro-cingaie (de Bako) „BURTA”, este un bobâlnac, adică aciuat pe vremuri în pașnicul burg Deva, de unde nu a mai plecat: spre hazul lui ne tot, a ajuns ridicol celebros în Cârțoaiele lui Dârțu Pârțu; i-a mers bine, chiar când era rău de tot. Vechi activist la C. Jud. de pionieri, a consumat înainte de vremea cizmarului și savantei sale schizoprenice de renume monDieu, hectare de pădure zmângălind cărți de legende: într-una demon-strează, a la maniere de Teleoacheș, că el se trage direct din Boerebistas. Logoreic și crâncen de limbariță, violentând cu plăcere perversă limba română, dar părtaş cu toți denigratorii ei prin chiar folosință, a mai scris undeva, el cum manu proprii că „are-n spate scheletele a peste 30 de răsculați”, metaforă genială, dacă n-ar fi aberantă. Le are cu țigani, fiind expert în Țiganiada lui Budai Deleanu, deoarece, din satul Cigmău, a supt și înfulecat protocolar mese festive, prime de la utîcî și paineri, dar și de la securioși, dar și plocoane și alte de cele mai lumești–pionierești, muah, ce vremuri!

Fripturistul dă, totuși, semne de ramolism, nu e exclus să fie descendent al lui RAMOLXES, dar se va constata numai clinic. Lovilutzia l-a prins în librării cu o carte de tot rahatul spoit, dedicată Congresului și toarșilor ceauși, congres care a devenit, în 1989, CEA MAI MARE ROTAȚIE DE CADRE DIN ISTORIA PÎCÎRÎ-ului sau al cîcî al pîcîrî.

Pidosnic, Burtă a avut timp sa o retragă repede și, se spune că, a asigurat cu ea căldura din cabana Feredeie, pe care apucase a o face, vilae rustica, pe bănetul pe care îl scosese – fiind dascăl-activist –vârându-și cărțile ca premii la școlile din Deva, contra cost-ică. Cum hârtia de tipar era scortoasă, nu a putut fi revalorificată drept hîrtie igienică, bunaoară cum au făcut ai săi cu bibliile și ai lui Iliescu cu steagurile roșii, portretele lui Ciao sau panglicile dactilo...

Burtă e mare mâncător de ungurri, dar și de trădători, care mișună în capul lui ca plantațiile de viruși pe lama microscopului; nostalgică Contra, se autonutrește cu bila neagră secretată de hipotalamusul căzut în scrot ca într-un neocortex; l-a prins cânepa cu povara anilor de burlac și nu-i scrib în areal mai înverșunat ca el contra a tot ce mișcă în zburlita viață a scriitorimii hunedorene, pe care a turnat-o o viață și probabil se va împielița pe seama fraierilor care cred ca lătrăturile lui le aduce capital electoral, sau scăpare de faliment la buticurile foilor de pripas. Radicalist ca un mic Le Pen, i-s și insultător din spaime subcorticale, unde-i bârfa, acolo hârșt și el și țâști ca melcul lui Bulă, spumegând de plăcerea de a lovi în altul, să se cațere el.

Soase veleitarul pîrîci al meu, cum dosarele CNSAS vădiră, prin mijloace transparent șantajiste, bani de la bugetul județean, publicând broșuri absolut sub culturale, calomnioase și de răfuială. Cineva l-a găsit ca vechi turnaci, încă din anii 70, în arhivele lăsatei Secului din Deva și de la

CNSAS. Cetățeanul Burtă, frate de violator condamnat pentru asta, a fost pedepsit de pîcîriști deoarece, în acei ani, părinți ai pionierelor pe care el le... însoțea în tabere sau în călătorii, cu voie de la secu, în Franța, (anii 70-75), s-au plîns părinții că s-ar fi dat la ele cu sentimente abuziv-tătuțești din vremea vechiului testament. Stacojiu și smucit, are pe față ceva stihial, de zombi indecis în care lume să cuibărească. Acum ce face bătrânelul, plicistit de burlăcie? Atacă instituțiile reformatoare, face o foaie numită Ghimpele, unde înjură și, ca atare, toate gazetele din zonă îl au în colimator, fiind totuși pe locul doi, după senatore Patrian Găurescu, oploșit în județul mineriadelor. Vă trimit doar una din aceste satire, dar lui Burtă nu-i pasă, s-a specializat în zăzanii și toxine, bilos și ciufut, ciugulind, cât mai poate, pe la fraierii care îl publică. Sinistru meșter de colive și discursuri la gropile defuncțiilor scriitorii, unde fură pita popii și descoperă postmortem că toți aceștia i-au fost prieteni, deși cu unii s-a luat de gât cât au trăit. Deoarece el este genial și nu-l recunoaște societatea... Boala lui e să fie numit cetățean de onoare al Devei, dar se spune că au trimis unii o diplomă „*Cetățean de Oroare*”.

A fost șeful organizației *Vatra românească*, apoi a cochetat cu toți care îi înghițeau turbarea, recent fiind penelist. Adică pe lista cu pene de cioară vopsite în porumbei ai păcii. Neavând urmași – căci palma i-a fost fidelă, inclusiv la delațiuni și rapoarte acum scoase de la secret, cetățeanul Burtă urăște tragi-comic faptul că are nume maghiarizat, tradus fiind Burtă, ciudat fiind că nu cere schimbarea acestui nume, altfel sugerând ceea ce are el mai mult: bunăstare sub ceaușism, bunăstare sub ilici-viorel-iliescu, sub cel deasupra, în general. El are o strategie: se bagă sub pielea unui editor, ca un ganglion, apoi blamează tot ce a lins, trecând la adversar. Așa a procedat cu editoarea Paulina Popa, dar și cu Radu Ciobanu etc... Cu mine nu a înțeles niciodată, zbanghiul, ce și cum se petrece, deși mi-a confiscat cândva răstit activistic sentimentul patern: „- *Nu te voi iertra niciodată că ți-ai înstrăinat fiica, bă Eugene!*”... El are șapte frați, doar că nu a fost în stare să aibă decât gagici și putane – (dacă?), nicidecum un urmaș pe pământ.

Rămâne frate de bată-i crucea doar cu cei ce au turnăvit pe vremuri de glorie, deoarece cărdășia e mai tare ca unirea pro-fesionistă, ori pro-FESENISTĂ sau (sic!) sionistă.

Dacă nu ar fi existat (încă), unul ca el ar fi fost inventat sau, dacă vreți, prin secreție emanat. Hulitor și hulpav întru onoruri, dar mai ales de bani peșcheș, i s-a tăiat macaroana și acum umblă într-o roată prin târg, trage cu timpanul și țilcuie cu foști securiști, foști anchetatori, foști boiernași ceauși.

Nu merită să îi dăm numele, dar o poză din ziarul devean Replica tot merită, deoarece se vede ultimul dintre cei cu care grăiește și pumnul ridicat pe străzile Devei (vezi pag.68)... Dacă îl re-cunoaște careva, să fie bucuros că a scăpat de laudele lui, mai spurcate decât chiar insultele lui. I-am scris și o repet: de voi muri primul, îl voi bântui!

CIUMA LUI CARAGIALE

Moto: „- *Cititorii noștri sunt mai deștepti ca ai voștri!*”

Alogenul albanogrec I.L.Caragiale este patronul indiscutabil al comportamentului, vorba lui, *națională*... Mircea Vulcănescu, cu ale sale „*ispite ale omului românesc*”, este devansat de intuiția genială a acestuia, care a stabilit mai degrabă o „*re-evoluție constantă*” a capitalismului dâmbovi-cios, care emană via Tipătescu-Iliescu-Becali, pe dominantă mavrocordaților beizadiți-tuzlucoidici, dogorind și dospind noi culmi de civilizație și progres... Ai zice că Iorga, Hașdeu, Eliade, Stere, Eminescu, Metafizica, Maniu, Pârvan, Blaga, Crainic, Blajul, junimiștii, greco-bulgărima, bizanțoidicii, toți și toate sunt depășite de parvenitismul lui Păturică filimonian, dintre toate minoritățile ce tind spre majoritarism disimulat, țiganii fiind singurii care vor face rezmerița sporului de populație, întru democrația demografică... În 2050 vom fi mult mai puțini, iar ei, puțin mai mulți.

Tipologia omului politic carpato-danubiano-pontic este caragialoasă, caraghioasă adică, și e aiuritor, dacă nu paranormal, că el s-a născut în Haimanale. Dacă rememberăm (sic, n.n.), nu-i întâmplător nici că Scornitul Împușcat se născuse la Scornicești...

Mahala, haimana, caraghios, iată ce semantică și ce etimonologie, ce pare să fie, cumva, însemnată în codul de bază (era să scriu de bare) al subcorticalului lui homo balcanicus. Bucureștii ciumei lui Caragea, brrrr, recidivează halucinant în ceea ce aș numi ciuma lui Caragiale .

Limbajul mediilor, mai ales al celor ecranate ale Televiziunilor private, este o adevărată ciură, iar dacă te gândești argotic, este al Ciurmeților... Ce aventură a limbajelor, ce manipulare, alt concept înmănușat la fix pe realitatea noastră... curat-*demo*-gotică. Găgăuții și gușății... Agathone, cel cu Drakula Park și palmierii gonflabili, oare nu au astea toate legătura cu Shambala, cu Agartha și cu teoria resurectă că Planeta ar fi goală pe dinăuntru, anume că poli magnetici nu există, ci ar fi două intrări într-un regat subterestru, de unde scapă câte-un Mamut siberian, ori vreun Mastodont care se încarnează în niscaiva Lorin Fortuna, Oracolul Dămăroaiei ori taumatorgan din Tanacu?? Dar chestia asta, cu consilierul europeanizat Ludovic Urban, mda, nu cumva multi-lingva asta va să zică ceva Egegor, vreun Ciclotron de câmpuri energetice din țara stihilor?

Lorin Fortuna zice că în Moldova s-a născut Noul Mesia, iar un tribal din țara Picților, eclozată la Baia de Criș, se crede el însuși mandatat de nu vă spui cine, persoană importantă, musiu!, ca urmaș al lui Dalai Lama?

Ell, Eli, Lama Sabachtani??? Știați că arabii îi zic lui Eli (Tatăl Elohimilor) Allah? Și lui Adam – Saddam, lui Iosif- Iosub, lui Abraham – Imbrahim ș.a.m.d? Vă spun eu, suntem în al doilea Babylon (tradu.

Bâlbăială) – și vorbim cu toții despre același lucru, dar în limbi diferite, de aici toată apocalipsa asta cu față umană!

Dar să revenim la ciumeți... Ciuma lui Caragiale ne este parcă totuși mai simpatică decât de ar fi fost a unor rinoceri de-ai lui Ionescu... Suntem cei mai neserioși din Europa, zice careva. Am fost mioritici, dar acum sârim la extremă, suntem săpânțeni!

- Cum, adică, săpânțeni!? – Păi de la atitudinea aia, de consolare fatalistă, așa cum reiese din balada Miorița, considerată de specialiștii semioticieni un fel de cod genetic moștenit sau dobândit, un mesaj, o stigmă cosmică, tragică, am fi sărit la extremă: acum sfidăm însăși seriozitatea morții, adică ne comportăm într-o veselie, ca-n Cimitirul vesel din Săpânța! Într-o veselie, de la opincă la vlădică, boborul și oborul, politicienii și electoratul, planturoșii lui Garcea, Divertis-ul lui Giuri Pascu... Paștem fericiți, deși suntem ancestral mioritici...

Dar elitele, despre care domnul Băsescu zicea că trebuie să ținem seama, ca să intrăm în Europa? Păi avem elite, de par exemplu Liiceanu, Hurezeanu, Paler, Cristian Tudor Popescu, Pleșu, Manolescu... Dar avem mai multă plevușcă rămășiță de la năvodul cripto-fripto-propagandistic al UTC-ului, care jurizează, culmea, chiar ei, cine e mai elitos și care ba: Tatulici, Cristoiu, aștia da „*director de conștiințe*”! Și Păunescu! (Care i-a declarat lui Tatulici, cu patos revo, „- *Da, domne, sunt un porc!!!*”). Și Iliescu! Și Becali! și Evanghele! Și Voicu! Și Bahmuțeanu și Prigoană! Și dulcissimele crainice române televizatnice, toate fără sustine, doar suntem nația cu populație majoritar feminină...

Mi s-a spus că prea fac jocuri de cuvinte, iar unii mi-au amintit de activistul tipic brukanian: cică să scriu pe înțelesul tutului! Mințile reduse la dicționarul ceaușist de cca. 400 de cuvinte, egal cu al hunilor lui Atila, asta cer, deoarece ei asta cred, că nația este un STUPIDE PEOPLE, este în ei reflexul acesta ticălos, de a-l crede prost pe cititor, așa că au scornit lozinca „*echidistanță*”... Ce jurnalist ești dacă nu opinezi liber și cult, dacă reduci aplatizarea creierului tău la grila friicii tale de a scrie cinstit, de a comenta cinstit, cutare comportament social? Ei bine, dacă nu, e simplu: treci la extrema ciumeților: paști în cimitirul vesel, persiflezi totul, iar caricaturizarea devine o supapă eliberatoare, capac de Kukta... Dai tare în toți și se petrece ceva trăznitor: toți cei luați în colimator te simpatizează, se tem de tine, de gura ta... Într-o veselie, ventrilocii, imitatorii, parodiștii, ne fac să râdem de tot ceea ce este, de fapt, de plâns... Apoi ne culcăm liniștiți, bă, le-a zis-o! Acest fenomen al ciumeților care ne ciumează caragialos, devin moaște, vip-uri, icoane pe ecrane, apoi intră în mitologia de consum a națiunii... Credeți că dl Băsescu face pe „*Jucătorul*” de florile mărului? Păi asta vrea mușchii boborului, să facă haz de necaz, să cobori din elicopter și să dai mâna cu el, să-i nășești pruncul și să-l gădili! Gădilitura este un reflex al despăduchierii și nu-i rușine să recunoaștem că ne tragem din maimuță, deși batem temenele creaționiste... Suprerealismul românesc este

bine implementat în atitudinea mioriticului, în incinta cimitirului vesel: de fapt este suprealismul lui Tristan Tzara, Becket, Ionesco, dar mai ales al lui Caragiale...

Să recunoaștem că e mai sănătos să râdem de tot ce e de plâns, că dialectica lui Platon, Aristotel, Gorgias, sunt depășite, că Țiganiada lui Budai Deleanu ne este mai aproape și că seriozitatea nemțească, bunăoară, este cea care l-a dus pe Brâncoveanu la decapitarea familiei de către sultan.

Așa că, virgulă, capul plecat sabia nu-i taie... Dar parcă mai corect era „*aplecat*”, deoarece capul plecat, vazăcă, înseamnă capul cam plecat cu mințile... Adică dus cu sorcova...

Sorcova, vesela,

Să trăiți, să-mbătrâniți... mai bine!

Și dacă tot intrăm în U.E.: „*Mâine banul se-nnoiește/ traiul nostru se scumpește/ Toți vom râde, românește*”...

Lustrație et frustrație

OMUL PAUȘAL versus PÂRLOAGA

Recentele mărturisiri ale **Î.P.S. Bartolomeu Anania**, (în „*România Liberă*”, I.D., sau „*Puncte cardinale*”) m-au cutremurat și am rămas cu gustul de gutapercă, cu dezgustul care, pare-se, pe mulți îi ocolește prin aceea că, pur și simplu, se complac în iluzia că, dacă nu le mai pasă, dacă trecutul semenilor lor este ori ba și al lor, ori al familiilor lor, e mort, neștiut ori ignorat, trecutul acesta a pierit undeva în neant... Dar acel trecut monstruos, al lașității sau supunerii oarbe, nu a murit, ci a trecut în tenebrele subconștientului: al urmașilor, ca memorie cromozomială, sau cel colectiv, probat de știință ca existent și activ. Tot ce trăim este și prin Consecința acelui trecut pe care preferăm să-l ștergem, ori să-l ascundem, oripilați, de rușine ori din sfidare. Anania dă măcar un exemplu de conștiință scriind adevărul că a fost colaborator al securității... Oare unii preoți hunedoreni, chiar mai înrâiți ca el, de ce nu iau exemplu? Ce Dumnezeu slujesc ei? Pe Mamona!

De două luni, societatea românească este supusă unei terorizante dezbateri, de fapt o mascaradă menită să treacă în derizoriu, să banalizeze și să demonetizeze abil grava stare a psihologiei unei națiuni, în mare parte îmbolnăvite, stressate, dezbinată și manipulate ca o turmă, din disprețul sinistru al celor ce sunt mai răi ca dușmanii străini. E cumva ca și cum masse de oameni vorbesc toți deodată. Acest război aparține și el psihotroniei, unei forme de terorism. Drepturile omului? Retorism. Oare ce este asaltul abnorm al mediilor, cu 80% știri panicate, alarmante, deprimante, îndopând sado-masochist consumatorul de imagine cu violențe, spectacolul decăderii patologia generalizată parcă, dacă nu Terorism? Un terorism psihologit, un bombardament non-stop cu energie

negativă, în speță!! Pare că trăim într-o realitate eminentemente polițistă, într-un polițism dezlănțuit, devorator, menit a ne conștientiza că suntem în plină Apocalipsă! Este bizar că tezele sionismului par să se confirme, iar lumea în care trăim este tot mai asemănătoare cu scenariile SF horror... Românii par să fie între primele națiuni despre care Toffler scria că sunt undeva între plug și computer, iar sintagma futurologului, de „*sat universal*”, ni se potrivește parcă în mod cinic asociată cu aceea de „*civilizație de tip agrar*”... Ori poate că ni s-ar potrive, mai cu tristețe zicând, noțiunea de Navetism... Deoarece în România, consecință a efortării procesului de industrializare hei-rup-istă de șase decenii, între civilizația cvasi-rurală și cea pseudo-industrială, s-a dezvoltat o sinistră „*clasă*” andorgină, aceea de navetiști... În orașele „*blocizate*”, civilizația, comportamentele au cantonat undeva între satul din care s-au smuls țărani emigrând forțat, ca „*unelte de muncă*” ieftine, spre orașele mai ales monoindustriale, de tip Hunedoara, Galați, Reșița, ori „*enclava*” Valea Jiului, de tip Nagorno Karabah...

În anii 80, printre blocurile mizere, apăruseră parcele agricole, în care se cultivau, îngrădite cu sârme și placaje, câteva legume, câțiva araci de viță sau știuleți de porumb, iar în balcoanele de 2/3, se creșteau găini, rațe, curcani. Unii au ținut orătănii chiar și în debarale, sau în baie!

După 1989, câinii aveau să bântuie străzile de parcă „*cetățeanul navetist de tip nou*”, „*OMUL PAUȘAL*” – semnaleză astfel o nouă „*dezmoștenire*”, o nouă „*strămutare*”, adică ieșirea din condiția de androgin țaran-orășean și silirea lui pecuniară de a își vinde „*apartamentul proprietate personală*” ieftin, dar suficient cât să cumpere o cușmelie bătrână prin satele vecine orașului, adică să... redevină țaran: cu titlu nou, acela de „*fermier*” capitalist... Doar că, în aceste sate, PÂRLOAGA se extinde, în absența mijloacelor de lucru agricol rentabil și de... țărani autentici, cu simțul proprietății... Din satele aferente Hunedoarei, bunăoară, generația activă a emigrat masiv în Spania, Italia, Canada, preferând plantațiile bogate, patronii bine plățitori, în vreme ce acasă pământurile plâng după țărani. Navetismul românesc este marfă de export. Între plug și computer, oriocum, nu există împăcare: cu computerul nu tragi brazde, nici nu semeni ...

SCOPALAMINA?

...Specialiștii în medicină semnaleză mereu fenomenul depresivității. Grav este că el se manifestă la tineri, starea multora, căci mulți apelează la scris, intuitiv, spre a se apăra cumva de realitatea șocantă... Mulți acuză motive agravante în familie, alții în școală, în societatea cotidiană.

Despre altceva vreau să scriu: mă dezgustă Lașitatea și absența conștiinței, de parcă suferim o mutație, o adaptare la o lume demențială. Privind trecutul murdar al multora care acum preferă să tacă, ba să mai fie și înțeleși, deoarece în ceaușismul militarizat activistic, fiecare avea obligația să toarne, să raporteze intimitatea celui alt, eventual frații, colegii,

prietenii, eu, ca scriitor, am editat recent volumul II, un jurnal de idei, cu selecții din anii 80... Reacțiile sunt cu surdina, cei încondeiați acolo, mai mult înțepați, mă privesc chiorăș, ba mai și amenință... Nu le priește să afle copiii lor cine sunt, au fost și vor fi cu-adevărat.

În câteva licee din oraș sunt cazuri de adolescenți deruțați, unii au avut tentative de sinucidere... Unii scriu absolut maladiv, sunt simptome clare de depresie, deja maniacală. Fragile încercări ale școlii, ori ale edililor, sunt prea puțin pentru acest fenomen dramatic. Am scris repetat, în presă ori în cărți, despre hărțuirea securistică la care am fost supus, nu „din răzbunare”, cum crede un tovarăș director-aș-administrator cu apucături de vechil tuzlucoid și milițist cu ștate peșcheș, ci deoarece memoria mea este intactă, iar ticăloșia unora ca el este răsplătită – ei au profitat de naivitatea reformatorilor și stau țepeni, de peste 35 de ani (!!!), în posturi pe care nu le justifică cu nimic...

Nu sunt în stare să facă nimic util societății, dar se bucură de orice greutăți ale celor care vor să schimbe, în fine, viața noastră.

Este **strigător la cer**: că mulți dintre ticăloși s-au îmbogățit pe seama schimbării istoriei, cot la cot cu emanații de care nu ne scapă decât moartea lor biologică... Dacă vreți, Viermele Ecologic... Dar este strigător la cer și să salarizezi, din bugetul tuturor, niște ratați, vicioși, niște otrepe care au făcut rău altora, au distrus sănătatea și viețile altora. Să-i menții în posturi cheie, pe nemerit. Dacă aș fi primar, aș cere salariiților mei să aducă dovezi de la CNSAS despre trecutul lor, să dovedească de au făcut ori ba poliție politică. Este normal să ai în subordine funcționari MORALI, iar dacă nu sunt așa, să-i schimbi cu tineri, nepătați, dornici de afirmare .

Revenind la ÎPS Bartolomeu: el vorbește de „*experiența scopalaminei*”. Deoarece anchetatorii mei mi-au administrat și mie acest chiminal criminal, prin efecte, iată ce aflăm din Tratatul de botanică de Gh. Grințescu: „*efectele scopalaminei sunt somn fără durere, delir, sete, moliciune musculară...*” Animalul-cetățean docil, răbdurii și laș, are în acest tratament toate condițiile să devină acel „*stupid poeople*” definit cinic de tovarășul Silviu Brucan, umăr la umăr cu gorbacioviștii lui Iliescu și Roman, et prăsila ce a urmat. Am avut silnica experiență a scopalaminei, când eram urmărit de securitatea și activiștii deceniului 70-80...

Ex. cpt. H. Ion, securist veros din Hunedoara, mi-a pus în mâncare și-n băutură, la restaurantul „*Rusca*”, acest „*medicament*” toxic, dar care nu lasă urme biologice... Am fost astfel agreat grav, iar efectele le-am trăit și s-au repercutat asupra sănătății mele, în anii 85-86...

Cum poate acest neom să se mai uite-n ochii familiei, vecinilor, cunoscuților? Retorică întrebare! Deoarece este laș, este convins că e mai patriot decât mine și tine, care ai avut eventual un gest de protest, în acei ani. Iată de ce, tovarășe cutare, care chefuiai cu acesta, îți turnai colegii și subordonații, am scris și voi scrie despre ce a fost, de fapt... Iar, pentru ca

tu să faci pe mortu-n cucuruz, ținut pe banii noștri, în salariul tău de peste zece milioane, au murit în decembrie oameni... Cum ai tupeul să porți coroana la comemorarea lor, la troița martirilor, față cu părinții celor împușcați? Cu sufletul în stomac, amnezic și sociopat, vei afla într-o zi că ești, de fapt, un NIMIC!!!???

Plugushor de cartier

Ahău, yahoo, copy and fratzî
Statzi puțin and nu șomați
Traktor-caru-mi ascultatzi !

S-a sculat mai an
Everbodi Traian
Cu viagra mult
Totzi vorbesc n-ascult
Totzi sculatzi se zbiară
Multzi plecatzi din țzară
Ura și la gară !

Au trecut multzi an
Hou you name, Bruckan ?
Or you name Voichan
And you Iliescow
Și multzi păunescou
Nu avetzi reformă
Prea numai platformă
And foame enormă

And milioneri
Mai multzi ca mineri
Ia sculatzi mai bade
Hello clopotei !
La export femeî
Că e dulce, mai!!!
Yahoo!

Foi forbitzi prea mul
Gioburi nu prea coole
Ca la Istambul
Io urat desthul!
Vacs agriculthur
The scool and kulthur
Plurilingv mahmur !

Cu tractoare mult
Dar toate la fier vechi
De te-apuca streki !

Yahoo io ca las
Ca nu-i bun ramas
Hallou, m-a grapheesk
Ca sa investesc
La mai Honolulu
Culcatzi napoi
Ia pleznitzi din boi
Și umflatzi cimpoi

You andestand? Good bay
Și-un Picior de Play !
Mai export la oi
Mult thurme by boy
Chyiungham mult șorik
Wiskey and buric
De girl putza-n plic

Yahoo ahău so long
Ia mai bate gong
Că plec la Hong Kong !

Spre Europa!
Radu Rosian

Ce se mai vede prin târg

PUNGUȚA CU DOI RONI

Eu nu-mi număr cititorii după tiraj, ci după felul în care sunt salutați în cetate. Nu pot să tac, deși asta îmi atrage și antipatii, așa că în virtutea meseriei de scriitor, sper să fiu înțeles că, în literatura română, este o tradiție sfântă ca omul care scrie să exprime ce simte mulțimea... Este un instinct înrădăcinat în profunzimea noastră, cum se zice, din Strămoși. Mă uit și eu la tembelizor, adică n-am ce face, și sufăr că orașul nostru nu are televiziune proprie, care ar fi utilă comunicării, atât pentru edili și oamenii aleși, cât și pentru populație. E drept că o televiziune deveană a experimentat cu succes dialogul unor primari cu cetățenii, dar parcă ar fi mai sănătos în familie, în comunitatea ta.

La Deva, în aceste zile, aleșii noștri și ai voștri au ținut ședințe, asta face parte din lucrul în teritoriu. I-am văzut, de drept, pe sticlă, și pe domnii Pogeș, Barbu și Ridzi, dar și pe senatorul de import Păunescu. Gogu/demagogu e tot pedagogu! Păunescu îi răspundea democratic, teatral, nu știu ce, doamnei poete Paulina Popa, apoi reportajul TV a trecut la alte cele... La Oficiul pentru forțe de muncă, unde un domn ne explică faptul că s-au oferit peste o mie de locuri de muncă, oamenii nu vor serviciu, preferă șomajul sau răbdarea... Golul din covrig.

- Domne, zice unul, pentru 4,5 milioane lei nu merită nici să mă scol dimineața, e, cum se zice, nașpa... Românul cere salariu mai mare, patronul român nu are de unde să i-l ridice, iar puținii care au investit din afară, nici ei nu saltă cota, deoarece tocmai de-aia a investit aici, face profit prin salarii de 20 de ori mai mici ca în țara lui... Cercul se strânge. Din ianuarie, bumerangul va lovi. Vor pleca la lucru încă vreun milion, practic forța de, muncă activă, iar capitalistul de aici nu va mai avea muncitori calificați, nici generații noi, care să fie productivi, rentabili... Piața nu-i va ierta, căci concurența e atroce, deși abia a mijit... Statul? El are sindromul „băgatului mortului în casă”, adică musai să facă privatizare... De, etatizarea e un paradox, adică e absurdă.

Într-un fel statul nostru își vinde propriii cetățeni sau îi dă cu-mprumut, nu de drag, ci de silă: plecații la muncă în occident, aduc miliarde în țară, scad șomajul REAL, nu cer asistență socială, și nici nu vin la vot, când se fac alegeri pline de speranțe noi... Ba mai mult, e convenabil să ai de unde lua impozitele (avem peste 450 de taxe și impozite, spun statisticile!!) – și astfel să faci Bugetul, ca să-l redistribui, cum se vede și se simte, nu-i așa? De-aia se bat și se mușcă majoritatea acestei SPECII ca să „facă politică”: adică să ia pita și cuțitul... Cred că nici rarii oameni care au fost aleși și se zbat cu adevărat să respecte ce au promis, nu au șanse lungi... Vor fi copleșiți de cei cărora comuniștii le spuneau „bine orientați”... Adică balcanici?!

Ni se explică ce vom simți din 2007. Impactul, șocul. Desigur, fiecare îl va resimți după cât îl ține sănătatea, vârsta și, mai ales, punga. Unii cu milioanele de dolari, cei mai mulți cu punguța cu doi bani. Cucurigu, boieri mari, cei cu sacii de dolari, guguștiuc și hăbăuc, cei cu leafa pe butuc!

Pas de critică, ești taxat de recalitrant, de cărcotaș, dacă nu de defăimător, cum acuzau activiștii și securiștii. Dacă taci, ești patriot. Dacă suporti, de ani de zile, circul sinistru de-a hoții și vardăștii, jocul în care unii se fac că îi prind pe ceilalți, pe urmă se schimbă regula, ceilalți se fac că sunt în opoziție, așa că brusc încep să vadă, să taie și să promită că dacă vor fi votați, vor face mai bine, și tot așa. Numai că, din 2007, chiar că vine Adevărul... Dreptatea a rupt Alianța, noa, las-că vedem noi, ori cade guvernul, slăbit, ori trecem la alegeri anticipate, acolo, după Lăsata Secului... Dacă va fi ger de crapă și oul de corb, absenteismul va fi motivat, dar vor veni la domiciliu cu cheta...

Nicăieri în lume nu se pălăvrăgește atât de ABNORM, ca la noi. Toată lumea vorbește deodată, se fac dezvăluiri fără sfârșit, dar rămâne cum am stabilit...

Oare la ultimul recensământ de ce nu s-au dat rezultatele nici până azi?? Câți mai suntem scăzând milioanele de imigranți, scăzuți din 23 de milioane? Câți sunt activi, câți asistați, câți votanți la o adică? Dacă scădem 5 milioane de pensionari apoi copiii, școlarii și studenții, armata și pușcărișii, cât face?

Adevărul este că noi vom exporta în Europa ce avem: dezbinare, furtul căciulii proprii, adică exodul Forței de Muncă Ieftine, în paguba propriei economii productive, dar, paradoxal, al unor oligarhici înnavuțiți în ultimii ani, prin prada a tot ce a rămas de paragină, speculații necazului Țării... Fanfaronii, demagogii, toți cei vicleni, șmecherii, promit, sunt cu salvarea-n gură, iar cei care îi cred, îi suportă, deja strigă, furioși, că în caz de alegeri anticipate, îl vor alege pe „alde Becali” – care vezi Doamne, le vor plăti încălzirea și le vor face lefuri mai mari .

Ei bine, cugetând și eu ca tot românul la aceste obsedante actualități, deodată mi-a venit să plâng: sper să fiu iertat, dar nu de mila noastră, că e rușinos: de mila guvernanților! Păi credeți că ei nu suferă, că ei nu au coșmaruri, credeți că au timp să se bucure de Huzurul turcesc al uriașelor averi cucerite prin conjunctură? Greșit! Dar cine să creadă durerea bogatului, când nici pe-a lui n-o mai crede, deși e cocoșat de umilința asta greu de exprimat, dar dominantă: să vezi că ești în Rai, dar să rămâi numai cu predicile, cu toaca, cu resemnarea ante-mortem, cu grija de a aduna bănuții pentru un mormânt... Bătrânii își făceau coșciug de cu zile, îl puneau la păstrare în podul casei...

Eroismul multisecular al acestui gest în sine morbid, revine în forță. Dacă ai asigurat un loc de veci ești fericit ! Dacă nu ți-l vinde popa, în căutare de spațiu pentru candidați...

Mâncătorul de furnici

Unde ați mai văzut așa ceva în lume? Un preot a trimis în colet poștal, unui descendent, osemintele părintelui său, deoarece i-a vândut mormântul, scriind cinic păgânește pe colet: „*material didactic*”...

Mărturisesc că oricâtă imaginație am, prin deformație profesională, nu mi-am putut imagina așa ceva... Nu am de cât să mă înveselesc, așa cum un fost coleg de la Casa de cultură, nefiind membru de partid, a călcat pe bec și un fost secretar de la județ l-a trimis la muncă, la Bluming... Acolo, bietul om care avea dioptrii de grosimea lentilei telescopului Hubble, văzând totuși cum se răsuceau baloturile de sârmă încinse, ca niște vârcolaci, a exclamat: „- *TOVULE, AICI ÎI IADUL!*”

Moșul meu, fie iertat, avea o vorbă:

Ai, hai, mult îi până-n Rai !

Dar până-n Iad îi doar un gard

Și-acela tot spart !

Adevărul e că Iadul și Raiul au locatari diferiți... Este ceva pervers, un soi de parazitism RECIPROC, care menține sistemul acesta de mii de ani. Din când în când, au loc revoluții, care apoi își devoră fiii, dar mai iese câte-o religie nouă, salvatoare... Dacă astea două extreme sunt AICI, stai să te-ntrebi, alea despre care ni se predică, unde sunt, bre? Unica speranță a ambelor părți, ar fi să apară, dracului, Extraterestrii!

Baladă de iarnă

HAPCCIU NEW YEAR!

Moto : „Iarna nu-i ca vara”

Prin cimitirele rurale

Și moartea-i cumva mai bătrână

De-atâta zdroabă la țărână

S-a ologit și ea de șale -

Țăranii au mai multe boale

Și pensie nici de colaci

Nici de la second hand n-au țoale,

Nici internet să vadă draci

Ei cred și-acum în vârcolaci

Un fel de vechi aurołaci-

La marțieni prin mahalale ...

(E drept, mai cred și în icoane,

Brilinsky crede-n protodaci)

Nici Fluturi nu mai sunt, nici Muște...!

Bătrânii pensii n-au, nici slujbe

Nici dinți în gură, să mai muște,

Nici lemn de foc, că nu sunt drujbe

De au avut feciori degeaba!

Că s-au domnit și-s la oraș

Nu știi să lucre holda, roaba
N-o știi conduce, doar cu laba
Să-și ia salarii și-s cam grași ...
Un **fel Strsburghezi** tuzluci
Cam sferodocți și parveniți
Toți de trecutul lor uituci
Și prin partide iar prășiți..
În U.E. ăștia pun belciuge
La marhăle europene
Și drot, să nu mai poată suga
Purcei, viței și alte cele
Poate le pun în fund mărgel
Și robinete la izmene !

Cei tineri pleacă-n alte țări
Dar nu să-și cumpere tractoare
Ci de prăsilă la muieri
Să nască Europa Mare ...
Pe-aici nuntesc averi mișele
Toți parveniții schimb-limbiști
Fac legi să se ascundă-n ele
Pretins a fi capitaliști
La sate iarna nu-i ca vara
Nici gaze nu-s, nici robinet
În rai nu sui porcu cu scara
Din iad nu ieși fugind încet
Cârpit asfaltul groapa ține
Dar sare groapa de sub groapă
Fug dealurile, bade, de sub tine
Și când nu-s inundații, crapă
Se face schimb de navetiști
Între domnie și-ntr-o gloată
Implementații activiști
Au Mercedesuri în poiată
Și cei trudiți tot ei înnoată
Să strângă dările la stat
Prin ploaie, viscole și zloată
Nu strâng cât au însămanțat
Doar cu o sapă și-o lopată
Degeaba-i împroprietărit
Că nu mai are cum să scoată
Surplus pentru export falit

Iar doinele-au muțit și ele
Că VIP-urile-s prin orașe

Le-au cam stricat, stricate-s ele,
Folclor sulemenit, manele
Cu zvâc turcit buric dairele
Sub fuste unele au boașe!
Claponii-s mulți, dispar cocoșii
Găinile nu mai clocesc
De când cu aviara-s moașe
De guguștiuci din hram turcesc...
Se-nsoară între ei codoșii!
Așa că zic: măi baci cutare ,
Mai dute-n Euro-penisare!!!

Iatac ograda-i: orătănii
Umflata și cu silicoane
Dezbat problemul pe ecrane
Filozofează big tâmpenii...
Ce Babyilon, ce New Ninive!
Și-alături popa din Tanacu
Reclamă la prezervative
Versus reclamă pentru dracu!
Pe siliocane (tip sau tipă?)

Te rupe mila de Traian
De cum îl iau la băcșălie
Apocalipsa lui Brucan
Cel mort dă semne să învie!
- Ai auzit de-o noua gripă?
Cică la creier te constipă

Dar poate-s eu prea rău exagerez
Și poate sunt nostalgic măi tovarăși
Și dușmănos cum sunt reiterez
Să-nvie, Piei Satană, Ția, iarăși??!
Dar ce să zici de-așa modele
Și-atâtea false temenele
Și oratori și șușanele
Și știri cu morții pe șosele
Și fufe pe sub craniu chele
Și de profeți ghicind în stele
Cablăgizare pe lovele
Tembelizoru-i plin de genii
Ca de păduchi ipochimenii
Și-academia de lichele!

Prin cimitirele urbane
E teatru de păpuși credința

Locul de veci îți saltă ultiți banii
Dar nu în lei, nici roni, ci chash, în money
Săracul moare-n felul lui aparte
Cu jumătatea lui cea vie, dar bolnavă
Îl duc ai lui, de-ai are, mai spre moarte
În vreun salon, căzut ca o epavă

Dar cel ce-adună pe pământ pământ
Își ctitorește-n marmură lăcașul
Sus, ca să vadă moartea jos orașul
Și orășenii mausoleu-i sfânt!
Sunt ciocli care duc la țințirim
Desigur, mai deoparte, fără slujbă,
Pe mortul din canale, anonim,
Cu de carton sicriu, nu lemn din drujbă

Nici nu îl plânge-un boț de lumânare
Sărmanul a murit uitat și beat
Ai lui, de vor fi fost, s-au bucurat
Că prea căzuse-n patima cutare
E criză de teren pentru-ngropat
Auzi și vezi, dar nu-i nici un scandal
Un popă pe-un vechi mort l-a deshumat
Să-i facă altui loc, că-i mai bogat,
Iar oasele printr-un colet poștal
Urmașului i le-a expediat!
Nici moartea nu rentează prin credința
Că cei pioși cândva vor învia
Nu crede lumea nici în Miorița
Doar Cimitirul Vesel din Săpânța
Prefigurează ce se va-ntâmpla
Citit-ați evanghelia lui Iuda ?
Nu v-ar strica, poate-i aflați și ruda -
Că-i belfer cu valută. (Paparuda
Culege de prin TIR-uri, la șosea...)
Păgân de mine, uite, n-am ce face
Și scriu să defăimez dreptatea sorții
Măcar nu scuipe în sân, ci-n fața porții
Atâtor Se Re Le-uri ale morții
Prospere pe cât viața noastră zace
Am dreptul să-l sfidez pe cel ce tace
Hobotnic, una zice, alta face -
De-aceea-n felul meu îmi plâng și morții
Dar și pe mine, căci murim cu toții
Măcar să știm că n-am trăit ca hoții

Mâncătorul de furnici

În lumea asta scurtă-n timp de pace...

Și decât laș răbdându-ți sărăcia
Răbdare friptă și etate scursă
Mai demn să-ți cânți cu fală erezia
De-a nu-ți juca și sufletul la Bursă!
Căci viața-i moarte ceas cu ceas, vezi bine,
Așa că mori frumos, ca între frați
Iubindu-l pe aproape ca pe tine
Rău să nu faci, de nu poți face-un bine
Măcar fiți oameni, fiți adevărați!
Căci multă-i moartea pentru cei bogați
Iar noi pe care dragostea ne ține
Averi n-avem, doar milă și rușine
Nu mila cioclilor politizați
Noa, dacă-i Anul Nou mai sper
Că de-un vinars și trei sarmale
Tov Iliescu geniul pișicher
Mai regizează-o Revo' de New Year
Așa că Happy Bird prin oale goale
Și-n cocserii și marmoră-n furnale
Și un pickamăr de miner
Că s-a Bushit Cortina cea de Fier!

Pamflet

Nina CASSIAN

în căutarea orgasmului pierdut...

În 21 Mai dimineața, la radio România cultural, Carmen Firan îi răspunde, bineînțeles, cu un bine studiat accent american, reporterei, care întrebese ce și cum se etcetera ei, ușchiții peste graniță, după 1989...

Firanca își citează, în english, două cărți bilingve (bilingve-sc, deh!), apoi dixit că printre „scriitorii români ce țin să cucerească piața americană de carte” (sic, de fapt piața de bufet cu șoșoni a diaspornicilor știrbe, n.n.) – ar fi nu alta decât Nina Cassian! Nonagenara e în călduri, iată o mostră din revista clujeană „Tribuna” nr.101/2006, a adânc-umezitelor ei viziuni de vizuină (remember Sorescu...):

„Îndură-te, Doamne, de cerul gurii mele,
de omușorul meu, acest clitoris din gâttelejul meu,
vibratil, sensibil, pulsatoriu explodând
în orgasmul limbii române”

(din „Ultima suflare”)

Slabă speranță că astfel de fraze psihopatologice, simptom ce l-ar fi făcut pe acad. Brânzei să o îmbrace în cămașă de azbest și să o interneze la „Socola”, ar stârni la americani o altfel de reacție...

Despre irupțiile și disfuncțiile ei pluri-glandulare, sub-linguale și infracorticale, care durează de cca. șase (6) obsedante decenii, am mai scris în „Cafeneaua Literară”, ca și în revista noastră. Dar Cassian Ninocika fiind, vai!, preferata d-lor Manolescu and Alex Ștefănescu, se bucură de spațiu în revista cu numele țării, „România literară” și, vai!, nici „Tribuna” nu s-a abținut a-i publica secrețiile! Păcat că n-a prins-o popa din Tanacu, s-o exorcizeze, în locul sârmanei traseiste convertită pe euroi de Roșcatu’, poate tăbăcea oarece apocrife stahanoviste „la scara 1/1” din pielea ei tatuabilă!

De ce nu scrie cloța asta distrofică, cu verzuia ei susbtanță de ameobă, în limba inversă, să o decodeze, decopiteze și tranșeze vreo carmangerie din Izrael, întru slava protoslavei protoplasmei sensibile, fibroase, cu ultima suflare agonică, vreun rabin? S-o macine cu pietrele de la rinichi și cele salivare, vreun putred finanțist din „Cassian Avenue”, oblu-n ziua când Nina Cassian va cuceri piața de carte americană, cu căcărezele ei de caprină meliță, care-și permite să scuiepe în fântâna din care a băut cândva?!!

Un număr recent al revistei de limbă română din Israel, „Minimum” a lui Alexandru Mirodan, îi publica pohetei-cal un penibil protest, baba pâra, la zidul plângerii, că niște scriitori români o înțepaseră când a venit în București să-și publice jurnalul doldora de sus-numite amintiri porno, îmbălând multe din numele foștilor tovarăși... De ce nu îi publică Mirodan și astfel de toxine? Să buchisească și ai lor ce suportă în România cititorii, pentru care limba lor națională nu este ceea ce este pentru înghițitoarea vibratilă-virtuală, punct de avarie erogenică și utopia orgasmului invocat blasfemiator de această precursoră al pornoliricii față de care Cioc-ciolina este o virginică infantă?! A protesta la atari insulte aduse unui popor, te pomenești că ar fi pentru știm noi cine, un nou etcetera adus holocaustului?

Noroc Bun mineresc că Nina Cassian e undeva la o masă verde (poate un imăș de păscut cu cerul gurii omușoare erecte, pulsatorii și orgasmomeningitice), hăt în New York... Se globalizează gloabele! Rocinanta rumegă zăbale ca un dromader, iar coana Carmen Firan ne dă știre că, nevirgulă, Cassianca vrea să cucerească... piața americană, spurcând limba română! Hello, ce-ai zice, Cassianco, de-un gruppen-sex cu o brigadă dorită, tocmai debarcată de Bush din Irak? Poate atinge, în fine, orgasmul, pe care timp de 89 de ani l-ai visat, fircălind cu funinginea pe pereții de pisoar ai broșurilor tale!

Stâng la replică d-lui Hașa

domnule ex-profesor „Așa- și- așa”!

Am lăcrimat ca la o ceapă de apă citindu-vă celebra-tenebra rubrică-lubrică din „Călăuza tuturilor”. Era să mă prăpădesc de râs. Vă previn să nu veniți și nici să țineți discursul la înmormântarea mea, altfel vă voi bântui!!! Dacă Călăuza va dori, treacă de la mine un necrolog, sincer, ca recenta-vă dedicație pe opera „De toate pentru toate”...

Începutul bulibășelii dintre matale și restul scriitorilor din zona „Z.Z”, de acțiune în caz de ocupare temporară, conf. amicului dvs. secu Iovan, Văcean et comp., dăinuie cu statornică și frățească dragoste, încă din 1968, când, conform arhivelor CNSAS, v-am aflat numele, alături de fost-șeful, D-zeu să-l ierte, tov. Faur and alții, fie și ei iertați, unde tov. Faur mă turna la Secu, luându-te de martor devotat pionierelor și picîrfului de atunci, că aș fi vorbit urât de toarșu ceauș bei, când cu venirea lui la Țebea lui Avrămuț Iancu. Noa, că nu-i bai, era pe vremea când fiștecarea torna torna și pe frat-su, ca să prindă o vizită cu pionierii la Paris, sau o primă și-un grad de dascăl.

Referitor la stilul foarte plăcut tuturilor, împrășcător și ghimpatologic, a tot ceea ce semnați, sunteți pe calea cea justă, nu vă lăsați! PERVERSERARE DIABOALA EST! Amicus ciochanum ebnerestus et rectus rest! Salutări de la Apoplexicul Făuraul și Chelneritza. Salt înainte! Nu vă ogoiți, fiți prudent doar la tremurul mâinilor. La sfatul lui Irimie, fac săpături la Cigmău și Forja Cioara, la cele din str. Dragoslavele 2-4 Arhive Secu, le-am făcut în 2002. Umorul dvs. irezistibil îmi confirmă bănuiala că umorul sado-masochist este o dimensiune a Tragicului Abisal delirantol-alzheimero-freudian: Frauda cum laudae și Cioc șelimbăr! Vivat Mortua Est, Vest și Est!

Reproduc cu emoție dedicația Dvs, evident sinceră:

„Lui Eugen Evu, ca statornică și frățească dragoste”...

Gligor Hașa, Meria, 26 M.A.I. 2007

Comparativ cu actele găsite în dosarul Făurarului Apoplexic, stagnează ca stil, dar sinceritatea e mai șlefuită și curajul are cohones. Salutări și de la frate-miu, zi-i informatoarei că noi suntem mai frați ca voi. Restul sunt aparențe. Așisderea, salutări inverse fratelui tău, focosul. Apropos: a ieșit de unde tu n-ai intrat, când cu părinții pupilelor cu cravate roșii?

Calomniază, că tot rămâne, chiar de-o operă, oricum se descoperă.

Salutări de la Lucică Vătraiu, Făurarul Apoplexic, Balaurian Scîrbu și alții pe care nu-i știi, dar toți te vorbesc de bine. Și de la Poala popii! Mai ales damele din Mintia și bibliotecarele, toate te iubesc. Nu știu cum faci, dar ești cel mai penetrant autor din zonă, bravos!

Te las cu victoria a la Pirus, dacă-ți face bine, zău!

Baftalo dascalo!

Eugen Evu

Elogii...

Money-manii

Moto:

- Scrieți..., orice, nu mai scrieți!

Bântuie grafomania
Și delirul de grandoare
Toți se calcă în picioare
Să înșface „veșnicia”

Traseista Poesia
Se exhibă pe centură
Dă din fund și dă din gură
Te „rezolvă” ca stihia

S-a prostit la piață basmul
Pornolirica perversă
Trece ștrekul pe-o traversă
Simulând pervers orgasmul

Pseudo-Cenușăreasa
Din buric și din manele
Suge groapa din șosele
Europenisofleașca

Sex ambiguu, groapă-n criză
De-a redeveni îngustă;
Una scrie că „sub fustă
simte un mormânt în priză”!

A înnebunit pipița
Și produce din ce mână
Vâlva minelor adâncă
I-a mutat la cur gurița

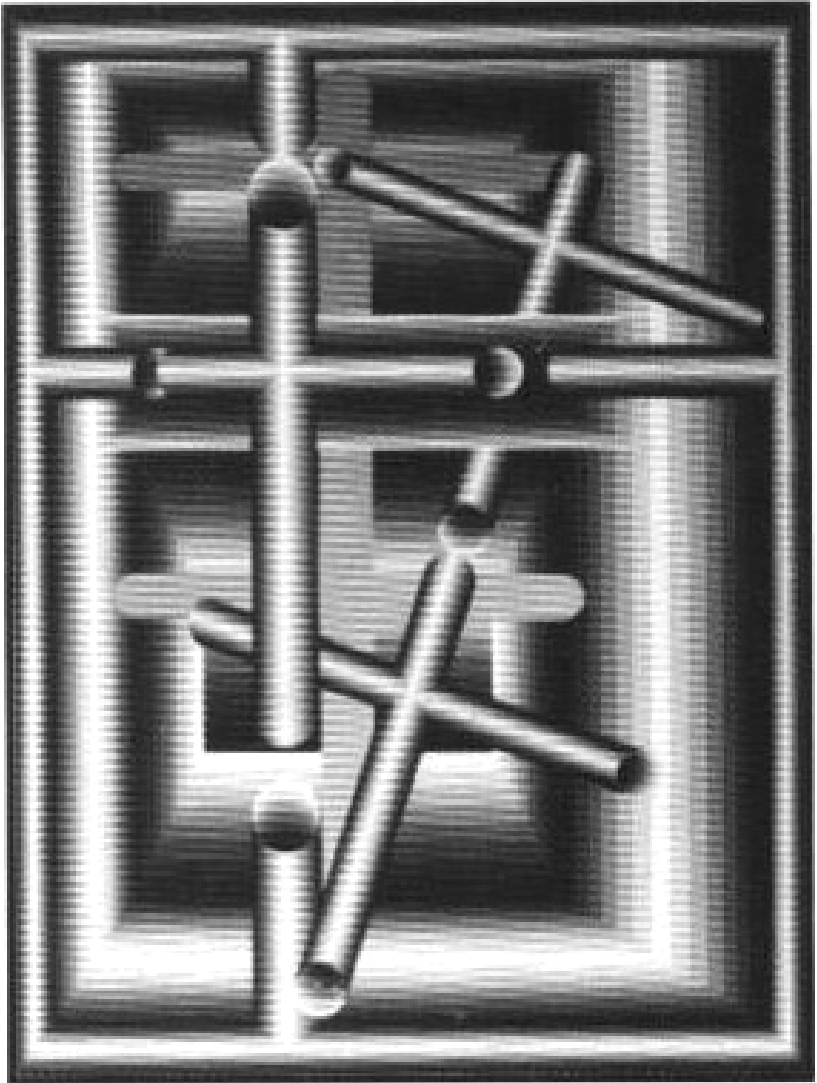
Căpiată Miorița
A sedus-o-n taină luptu'
Scrie cărți vânzându-și
trupu'

Caricaturi de Radu Roșian

Partea a III-a

AJUNGĂ-I ZILEI
RĂUTATEA EI?!...

Op-art, by Tibor FAZAKAS

Dosarul „CLOVNUL”

**EXPERTIZA.
CAZUL PENAL EVU EUGEN.
CRIMA DE A SCRIE... GLADIOLAT.**

Consecințele unui act al meu de disperare, revoltă și - dacă vreți - nebulie indusă diabolic de activității și securității, turnătorii și lașitatea celor ce - înjosiți de condițiile de „supraviețuire eroică, devotată așadar surogatele ancestralei „virtus romana” le suportam de la regimul milițienesc ceaușist au culminat în anul 1982, când am scris o scrisoare de protest toarșului Ceaușescu, pe adresa C.C. al P.C.R . Acea scrisoare – recunosc, nu am semnat-o deoarece eram conștient că fiind „depistat” ca autor, nemai-vorbind de starea mea psihică și fizică lamentabile, cu internări, operații și epuizări, cât și de faptul că aveam doi copii de vârstă pre-școlară și eram salariat ca metodist principal la Casa de cultură din Hunedoara, subordonată direct partidului și primăriei, controlată de poliție și securitate, avea să îi determine pe ofițerii deveni, hunedoreni, timișoreni și bucureșteni (!), de la mărunțul Haicu la generalul Mortoiu, vigilenții fanatici din umbră, numărul lor depășind 30 (!) să treacă la contraatac direct, merit fie a mă desconfira drept un „dușman periculos al sistemului” - formulare frecventă în dosarele mele, fie alienat, deci pasibil a fi internat la clinica din Zam, cum făcuseră și cu alții (vezi cazul Dăian sau a tânărului Petruța, din Orăștie).

Organele de securitate, subordonate după fuga lui Pacepa, direct „Biroului doi”, Elena Ceaușescu, aveau, așa cum reiese clar din dosarele mele, sarcina de a „influența pozitiv” pe cel urmărit și apoi a-l recruta prin consimțământ de colaborare cu EI, a-l șantaja și de fapt distruge... Am ales pentru această metodă din germenul experimentului Pitești sintagma de „ținta cap de om”, amintindu-mi denumirea din vremea când eram militar în termen la M.A.I. - trupele de securitate operativă. Poate că dacă acceptam la lăsarea la vatră propunerea colonelului orădean Dumitru Atomi și a C.I.-stului unității 0514 de a rămâne în cadrul armatei, eram, cum mi s-a chiar spus peste niște ani de către EI – general!

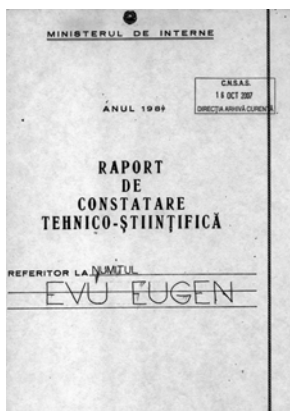
Tatăl meu, Gheorghe, fie iertat, care luptase în anii 40-43 pentru eliberarea Basarabiei și scăpase alături de doar alții doi de un măcel al lui Stalin asupra batalionului decimat dincolo de Prut, abandonat fiind de aliații nemți, nu a consimțit: „tu nu ești pentru armată, mi-a spus la telefon, eu știu cel mai bine, căci tu ești primul născut și ai a l t f e l d e s u f l e t (subl. n.a.).

Pe câmpurile de instrucție ale Nojoridului și Oradiei, înțelesesem dealtfel ce modificări aveau loc în ființa și trupul ostașilor acelui „batalion de elită”. Eram antrenat antitero, desant în munții Gutâiului și Ardușat-ului din Nord, eram trăgător de elită, cu gradul de caporal și cu „bastonul de mareșal în raniță”! Fusesem luat sub această armă re-creată de regimul ceaușist în 1965, după moartea lui Dej, pe principiul sănătății inclusiv a originii sănătoase: fiul cel mare al unei familii sărace, origine din satul de munte Vâlcele Bune pe Strei și ultra-selectat după anume criterii.

Ei bine, calitățile mele artistice, muzicale și literare, mi-au ușurat oarecum stagiul, ba chiar am avut privilegiul de a cunoaște foarte special mediile superioare și...intime ale ofițerimii acelui batalion de elită orădean. Mi-am dat seama cât fanatism ne era indus și ce mutilant, de profunzime, poate fi a te dedica acelui mediu.

Întors în civilie, aveam să îmi urmăresc propria-mi „șintă” - aceea a unui itinerar artistic - creativ și am lucrat ani în șir în diferite locuri, dar mereu fiind atras de perfecționarea mea culturală-artistică. Am cântat și am cucerit trofee, premii, am cântat cu Ion Dican, cu Mirabela Scorțaru (Dauer) și cu trupe excelente, cum a fost Sirius, lansată și elogiată de un Cornel Munteanu, de la „Europa Liberă”, cel ce avea să fie asasinat în anii 70 de către agenții securității. Despre acestea, curios, dosarele mele nu pomenesc, probabil că pe atunci nu eram „șintă cap de om”!

Revenind la expertiza Ministerului de Interne, aflată în fața mea, după peste 5 ani de răbdare, demersuri și șicane, în fine obținută de la C.N.S.A.S grație dlor Dinescu, Ticu Dumitrescu și Onișoru (parțial), în ajunul Crăciunului 2007(!), am REVELAȚIA unei unice sinteze a SCRISULUI MEU – de o rară frumusețe (!) *horribile dictu* – iar autorii acestei expertize însumând 12 pagini strict secretizate între 1964-2007, îmi sunt SIMPATICI! Dincolo de acribia lor, vădesc categoric o instruire profesională ce depășește bunăoară sistemul BOLNAV al unor „exegeți literari” – monștri sacrii de ieri și de mâine – care s-au pronunțat ori au ignorat asupra scrisului meu literar.

Dacă un Al Piru îmi reproșă că numele meu ar fi „un pseudonim căutat” (i-am fost trimis amuzat copie după buletinul meu la „Gazeta Literară” de atunci, mama României literare” de azi), dl Manolescu a avut de spus doar atât, după lovituție, când m-am adresat prin anii '90 d-sle privitor la dosarele mele: „deh, domnule Evu, ce își face omul cu mâna lui” (afirmație din R.L., număr pierdut, n.a.).
Cum manu proprii!

Recunosc și afirm că realitatea acelor ani, când „*prea m-am prins cu EI*” și când „*Dumneata ești foarte inteligent, ai fi mult mai bun ca boul*”

Ajungă-i zilei răutatea ei !?

acesta de căpitan Haicu, ai fi BUN LA NOI” (colonel Lucian Văceanu*, ex-comandantul securității județene Hunedoara Deva, n.a)... acea realitate depășește cu mult imaginația creatoare, cel puțin a mea, deși se spune că o am intactă și rodnică, la cei 63 de ani...

Pasaje din sus-numitul dosar obținut în Noiembrie 2007:

Republica Socialista Romania.
STRICT SECRET.Ex.nr. 1 pag 194
Ministerul de Interne Departamentul
Securității Statului Direcția Cercetări
Penale 61/TI/00288521/o9.o4.1984

Dosar nr----Către Inspectoratul
Județean al M.I.- Tov șef al securității- Vă
trimitem alăturat Raportul de constatare
tehnico-științifică, scriptele de
comparație, piese în litigiu(protestul, n n)
și nota de investigație nr.S/VV/0053007
din 25.o2.1984, privind pe EVU EUGEN.

După studierea dosarului de urmărire
informativă privind pe cel în cauză, ofițerul de cercetare penală (subl n.) de
securitate împreună cu lucrătorul operativ care se ocupă de caz, în funcție
de situația operativă, vor trece la cercetarea susnumitului, după care se vor
lua măsuri corespunzătoare de finalizare.

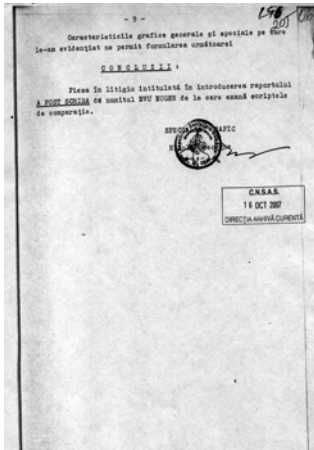
Suntem de părere că la stabilirea măsurilor ce se impun pentru finalizarea
cazului să fie consultată și Direcția I-a, pe al cărui profil de muncă este
cunoscut și urmărit EVU EUGEN.

LS ȘEFUL DIRECȚIEI Ghe. Vasile
semnătura ss. Indescifrabil,
Conceptat Mr.T.I. plt maj.dv.RD7o21/35
Nr exemplare două
ȘEFUL SRRVICIULUI Col. M. Onea
ss indescifrabil.

MINISTERUL DE INTERNE/ Departamentul Securității Statului/ C.T.O.T.-
Unitatea Specială „ S” Nr.00362098 /2 sept. 1985

Ur 0012328 din 9.IX.85 (adnotație de mână, n) /09.09.85 / Tov
lt.maj. Galiceanu/ convorbire, / ss indescifrabil (adm m)
SECURITATEA JUDETULUI HUNEDOARA/ șeful securității

Alăturat vă trimitem raportul de constatare tehnico-științifică (grafică) nr.137 din 17.03.1984, privind pe numitul EVU EUGEN, identificat ca autor al cazului „HD CLOVNUL”.

Direcția cercetării penale ne-a comunicat că fiind membru P.C.R. și membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid și asupra sus-numitului (subl n.) s-a acționat pe linia influențării pozitive.

În procesul cercetării sale **EVU EUGEN** a recunoscut faptele, arătând că le-a comis pe fondul unor depresii psihice și nemulțumiri personale.

(Menționez că nemulțumirile exprimate în protestul direct lui Ceaușescu, dar și altele, interceptate de EI (scrisoarea salariiților de la fabrica de încălțăminte Corvin Hunedoara, unde lucra soția mea Maria Evu, zeci de interceptări poștale, convorbiri telefonice, acte sustrase sau fotocopyate prin PĂTRUNDERE în absența mea, ordonată în apartamentul meu din Hunedoara, pâre și delațiuni, la ordinul lui Haicu Ion și altora știuți de mine acum - nemulțumirile erau ale multor persoane nicidecum unele egoiste, doar ale mele...)

Totodată, s-a angajat că pe viitor prin conduita și comportarea sa, va demonstra că asemenea fapte nu-l caracterizează. Piesa în litigiu a fost reținută la Unitatea Specială „S” în conformitate cu prevederile ordinului 00122571977.

PT. COMANDANTUL UNITATII / Colonel Marinescu Constantin
Ss. Indescifrabil / L.S. Conceptat MP / Dactilo ZM7664 Nr exemplare 2.

N.A.: recunoașterea auctoriatului protestului a fost un act forțat, sub spectrul amenințării directe și repetate de a fi arestat „cu toate că noi te apreciem și ai copii mici... Semnează și recunoaște și tot noi te scăpăm” (Lt maj Haicu)... Nu am semnat niciodată consimțământul, nici nu am acceptat „ajutorul” LOR, transferul în Combinat la TESA, conform acceptului dir. General Faur, cum afirma cdt Văceanu. Am apelat direct la partid, la Deva, la Radu BĂLAN, cel ulterior „sinucis” la Timișoara. El m-a „protejat”, apreciindu-mi valoarea de scriitor în județ. Am recunoscut și aparent m-au lăsat în pace. Nu m-a apărat nimeni: nici tova Mitrofan Maria, șefa propagandei județene, nici tova Rafila Iacob, șefa mea supremă (sic) pe linie de cultură; nici tov Dumitru Radu Popescu, preș-ul URȘ, (ce mai vremuri, îl adusesem aici la noi, alături de Mircea Dinescu, Petru Romoșan, Blandiana, Macovescu...)! „Leul albastru” a intrat în frică, tot ca la acel

simpozion din Timișoara, relatat minuțios în Dosare și de unde mi s-a tras marginalizarea la reviste, dar și cea profesională, anchete și etc... Alias DRP, a evitat implicarea eventuală eficientă prin autoritatea; nici procurorii hunedoreni și deveni nici-nici. Îl înțeleg, el era urmărit la rându-i, Bîrgău aflase câte ceva, dar știe mai multe „amicul” lui Dincă, știa I. Bujor Pădureanu, a știut Cornel Popescu, Buzura, Doinaș, poate Păunescu, Ioanichie Olteanu, Nina Cassian, și lista poate continua, există scrisori ale mele către ei furate de ai lui Popovici, Enea, Găliceanu – Haicu - Văceanu et company, cap. Săbău cdt. secului Hunedoarei... și TURNĂTORII cu nume conspirative Cazan Costel, Al Plopianu, Doru Emil, Dinu, Izdrăilă, „M.I.” – mai ales longevivul turnător „M.I.”! În cenaclu erau doi cu aceste inițiale: Iv. Martinovici, Dzeu să-l ierte, și el a fost urmărit Al doilea cu aceste inițiale este Ion Macovei, prietenul meu de familie vreo două decenii, avocat, întemeietorul partidului liberal local din Hunedoara... Dacă greșesc, mă ierte Unul Dumnezeu! În cine să mai crezi dintre muritorii ce suntem sub stele? Organele locale m-au urât, le „făceam probleme”. Familia a avut de suferit, iar eu am rămas cu sentimentul vinei în acest sens. Îi expuneam, vai mie!

RAPORT DE CONSTATARE TEH-STT.

Subsemnatul Nicola Gheorghe, specialist grafic din cadrul Ministerului de Interne, Unitatea Militară 0647/ Buc la solicitarea Inspectoratului județean Hunedoara al Min. de Int. prin adresa nr.53077 din 25 februarie 1984 am efectuat o analiză grafică între un înscris și scriptele de comparație emane de la numitul EVU EUGEN, pentru a stabili dacă piesa în litigiu a fost sau nu scrisă de sus-numitul. În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală al R.S. România, respectiv art.62,64, 112 și 115 am procedat după cum urmează:

Descrierea pieselor

Piesa în litigiu reprezintă o scrisoare intitulată „A venit...” (vremea, n.a.), scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, nealiniată, model A4. Documentul a fost expediat într-un plic de culoare alb tip mapă, adresat unei persoane fizice (PERSOANA ERA TOV CEAUȘESCU, dar EI nu îl numesc înțeleg de ce... Mi s-a spus repetat, scrie repetat și în corespondențe lor, ordine, etc: „nu avem nevoie de martiri”, „e stilul agenților străine de a cutare și cutare”, „te-a lăudat la Europa Liberă și la Vocea Americii” etc.).

(înrerup citatele din dosar din economie de spațiu)

Reafirm, nici un exeget critic al scrierilor mele nu a întocmit (sic!) mai tulburătoare aprecieri asupra MEA – a celui ce scrie – ca semnatarii acestui expert NICOLA Gheorghe, amintindu-mi straniu de un NICOLA din anii 70 - regizor și eseist devean, de origine evreu, școlit om de teatru (de estradă) despre care se spunea că ar fi fost „dat afară din securitate”...

NICOLA... l-am redescoperit după anii 2000 în datele dezvăluite de Securitate din paginile revistei INMER. Figura la un moment dat ca fiind „agent” dubios la Paris... Nu mi-a răspuns niciodată, dacă nu va fi murit între timp... Cu el, cândva la Deva, am jucat în teatrul poetic al lui Blaga împreună cu prima mea soție, ulterior refugiată în Germania. Ce mai roman, viața mea! E drept, acel NICOLA se numea LIVIU... Coincidență? Criminaliștii știu că în domeniul a două coincidențe NU EXISTĂ: și eu mai cunosc câteva...no comments!

UNEORI GLADIOLATĂ...

„Natural, de evoluție superioară. Sinistromarginat sinuos, ordonat, lizibil”... Iată ce frumos, mon Dieu (!) scrie omul despre MINE:

„...se remarcă printr-un scris cu dimensiune relativă mijlocie, cu dimensiunea absolută dreptunghiular înaltă, cu depasantele superioare în general subînălțate, iar cele inferioare prelungite, cu raportul dintre majuscule și minuscule de inferioritate, cu înălțime inconstantă, uneori gladiolată. (asta îmi place și va da titlul cărții, n.a.) ... cu distanța dintre litere în cadrul cuvântului normală, iar dintre cuvinte mărită.

Este un scris cu înclinație constantă dreapta, cu rînduri liniare orizontale, cu finale orientate progresiv, cu arcuire unghiulară și semiunghiulară, natural, de evoluție superioară, executat cu viteză mărită, cu apăsare normală, legat grupat, cu ovale închise, încadrat sinistromarginat sinuos, ordonat și lizibil...

Caracteristicile grafice generale descrise mai sus le întâlnim în totalitate și la scriptele de comparație emanate de la numitul EVU EUGEN.

Minuscula «a» se remarcă prin ovalul deschis superior cu atacul la ora 1 și prin gama a doua subînălțată, tangentă superior la oval”.

DECLARAȚIE SUB NE-PRESIUNE la 18 ani after the day ...

Subsemnatul Eugen Evu, scriitor român, autor a 35 de cărți editate, titular al U.S.R. declar cu înaltă, adâncă, luminiscent sferică, seismică – primulla regala ... și gladiolată emoție, că nimeni dintre criticii și exegeții ce au scris despre mine nu au egalat o așa frumusețe hermeneutică și... gematrică, asemenea acestor COLONEI GH. VASILE, COLONEL M. ONEA, lt col. Lucian Văceanu („Chimistul”) et LIOTA pe care pe această cale îi salut, indiferent în ce dimensiune vibrează! Adânc- Întunecimile lor își rumegă de facto și de jure pensiile cozonaci de la bugetul fraierimii conform monstroasei coaliții din decembrie 1989. Acesta este un precedent de dreptate și adevăr „original” și pentru urmașii urmașilor voștri întru propășirea zicalei : În țara noastră dreptatea umblă cu capu’ spart...Care dreptate le-o dorim și LOR !

Știindu-i de-acum pe toți delatorii mei din județ, USR, Timișoara, București (edituri) afirm că nici unii dintre ei nu au reușit să mă analizeze atât de strălucit ca sus-numiții securiști ai poliției politice – adăugând că

Ajungă-i zilei răutatea ei !?

înțeleg perfect motivația Statului de a-i recupera pe mulți dintre EI, iar pe RESTUL de ordinul zecilor de mii, de a-i răsplăti cu PENSII incomparabil mai mari cu ale milioaneilor de cetățeni prostiți dar răbdători până la suava lașitate ...patriotică. Parafrazând, fiecare țară își are hoții și criminalii pe care și-i merită”.

AM OBSERVAT absența din „alfabetarul străpunș” de către acești turbați mercenari ai asupraii propriului popor, inclusiv al părinților și fiilor lor, prin consecințe indicibile, (...) a literei duble a NUMELUI MEU „ E-e”... Știu ce vorbesc, știu și ce fac.

Nu atribui nimic paranormalului, ci doar ignoranței LOR speciala pe care ar fi de dorit ca noile ORGANE secrete să le recupereze spre folosul real al patriei dacă este și patria lor! Iar vocabula TI ar fi de revăzut în grafia mea, oricât de NE A MEA a dorit-o, spre a acuza minciuna, jaful, terorismul exercitat în națiune, bestialitatea oprimașilor, sub-omenia activiștilor sociopați, nebunia sistemului totalitar. Amin.

29 decembrie 2007 - Hunedoara

în loc de Post Scriptum:

MONITORUL OFICIAL AL ROMANIEI :

COLEGIUL CONSILIULUI NAȚIONAL
PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII

DECIZIA NR. 157
din data de 9.05.2006

Colegiul Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității,
Având în vedere:

1. Nota Direcției Investigații nr.S%DI/I/294/28.04.2006;
2. Verificările întreprinse la Ministerul Administrației și Internelor – Direcția Generală de Evidență Informatizată a Persoanei, care au dus la identificarea domiciliului domnului Văceanu Lucian;
3. Procesul-verbal al ședinței Colegiului C.N.S.A.S. din data de 9.05.2006;

Pentru faptele:

1. *propune dirijarea rețelei informative la locul de muncă, instruirea unui informator care urmează să determine persoana urmărită să-și destăinuie convingerile moral-politice și intențiile, ascultarea cu mijloace T.O. (microfoane), eventual mobile, a discuțiilor persoanei urmărite cu tatăl său, să fie identificate persoanele cu care persoana urmărită deține legături de corespondență și instalarea de microfoane la domiciliul său*

1.1. *încălcând dreptul la inviolabilitatea domiciliului (art.32 din Constituția României din 1965), dreptul la viață privată (art.17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civice și politice) și dreptul la libertatea de exprimare și libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internațional cu privire la drepturile civice și politice);*

2. *raportează avertizarea unei persoane pentru redactarea de scrieri cu conținut „denaturat care defăimează realitățile socialiste din țara noastră”*

2.2. *încălcând dreptul la viață privată (art.17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civice și politice), libertatea cuvântului (art.28 din Constituția României din 1965) și dreptul la libertatea de exprimare și libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internațional cu privire la drepturile civice și politice);*

În temeiul:

1. art.17 alin.2 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, astfel modificată și completată de O.U.G. nr.16/2006;

2. art.5 și art.8 alin.7 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, astfel modificată și completată de O.U.G. nr.16/2006, coroborate cu art.5, art.18 alin.1, art.24 și ar.40 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ca Poliția Politică, adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr.17/2000;

3. art.8 alin.1 li.f) din Regulamentul intern al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității;

DECIDE:

art. 1. Domnul **Văceanu Lucian**, fiul lui Ioan și Ioana, născut la data de 28.03.1937 în București, ***a fost agent al poliției comuniste***, având gradul de locotenent-colonel în 1978, 1980, colonel în 1986, funcție neprecizată în 1978 în cadrul Biroului 2, Serviciul 5, Direcția II, șef serviciu - Serviciul 5, 1980, din cadrul Direcției II, Sef Securitate Județeană, 1986, în cadrul I.J.S. Hunedoara".

N.A. Toate detaliile adăugate acestei Decizii se referi la mine și la tatăl meu, prigonit pentru credință creștină, cât și la familia mea, precum și la numeroși colegi scriitori, pe care securitatea dementă și obediență a județului-problemă Hunedoara, cu a sa Vale a Jiului și altele, i-a dezbinat pe unii până la moarte... și după.

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.1

Piesa in litigiu, scrisoarea, lipsește deoarece conținea numele lui Ceaușescu. Începea cu.. „- A venit timpul să pleci!” ...

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ C...
12.11.94

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

MINISTERUL DE INTERNE
Departamentul Securității Statului
Direcția Cercetări Penale

61/TT/D/00288521/09.04.1984
Nr. _____ din _____ 1984

DOSAR Nr. _____

Ex.nr. 1
194

CĂTRE

INSPECT. JUDEȚEAN HUNEDOARA al M.I.
- Tov.șef al securității -

Vă trimitem alăturat, Raportul de constatare tehnico-stiințifică, scriptele de comparație, piesa in litigiu și nota de investigație nr. S/VV/0053077 din 25.02.1984, privind pe EVU EUGEN.

După studierea dosarului de urmărire informativă privind pe cel în cauză, ofițerul de cercetare penală de securitate împreună cu lucrătorul operativ care se ocupă de caz, în funcție de situația operativă, vor trece la cercetarea sus-numitului, după care se vor lua măsuri corespunzătoare de finalizare.

Sintem de părere că la stabilirea măsurilor ce se impun pentru finalizarea cazului să fie consultată și Direcția a I-a, pe al cărui profil de muncă este cunoscut și urmărit EVU EUGEN.

Șeful Direcției,
Colonel *[Signature]*
asile

Șeful Serviciului,
Colonel *[Signature]*
M. Onea

Conceptat :
M.T.I.
pl. maj. dv.
RD/021/35
Nr. exemplare : două

Fila nr.2

Raport M.I.: după doi ani de hărțuiei, somat să se prezinte pentru arestare, autorul a recunoscut că el a scris protestul ...

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI
C.T.O.T.-UNITATEA SPECIALĂ "S"
(Direcția, Serviciul, Unitatea)

Nr. 00362098 din 28 SEP 1985

DOSAR Nr. _____

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ
SECURITATEA JUDEȚEANĂ HUNEDOARA
- șeful securității -

STRICT SECRET
Ex.nr.1

1385
195

0130292
05-09-1985

U/S 0012328
P/S ST

09.09.85
In. H. maj. Galicianu C.
Constantin
G. S. I.

Alăturat vă trimitem raportul de constatare tehnico-științifică (grafică) nr.137 din 17.03.1984, privind pe numitul EVU EUGEN, identificat ca autor al cazului HD-"CLOVNUL".

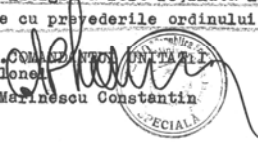

Direcția cercetări penale ne-a comunicat că fiind membru al P.C.R. și membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid și asupra sus-numitului s-a acționat pe linia influențării pozitive.

In procesul cercetării sale EVU EUGEN a recunoscut faptele, arătând că le-a comis pe fondul unor depresii psihice și nemulțumiri personale.

Totodată, s-a angajat că pe viitor prin conduita și comportarea sa, va demonstra că asemenea fapte nu-l caracterizează.

Piesa în litigiu a fost reținută la Unitatea Specială "S" în conformitate cu prevederile ordinului 001225/1977.

PT. COMANDANT UNITĂȚII
Colonel
Marinescu Constantin

Conceptat: MP

Dactilo: ZM/664

Nr. exemplare: 2

Ajunghă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.3

Expertiza penală continuă : declarații sub presiune sau înscenări sunt comparate cu scrisul autentic al poetului...

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
MINISTERUL DE INTERNE
UNITATEA MILITARA 0647/BUCURESTI

Nr.137 din 17.III.1984

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

RAPORT DE CONSTATARE
TEHNICO-STIINTIFICA

Subsemnatul Nicola Gheorghe, specialist grafic din cadrul Ministerului de Interne, Unitatea Militară 0647/Buc. la solicitarea Inspectoratului județean Hunedoara al Ministerului de Interne prin adresa nr.53077 din 25 februarie 1984 am efectuat o analiză grafică între un înscris și scriptele de comparație emanate de la numitul EVU EUGEN, pentru a stabili dacă plesa în litigiu a fost sau nu scrisă de sus-numitul.

In conformitate cu prevederile Codului de procedură penală al R.S.România, respectiv art.62, 64, 112, 113 și 115 am procedat după cum urmează:

DESCRIEREA PIESELOR

1. Piesa în litigiu reprezintă o scrisoare intitulată: "....A venit...." scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.
Documentul a fost expediat într-un plic de culoare albă, tip mapă, adresat unei persoane fizice.

2. Scriptele de comparație reprezintă mai multe înscrisuri intitulate astfel:

- "DECLARAȚIE SUBSEMNATUL EVU EUGEN..." scris cu cerneală neagră pe 2 file de hîrtie albă, neliniată model A.4.
- "CERERE..." Către Miliția..." scris cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.
- "CERERE Subsemnatul..." scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.
- Stimate tovarășe Director..." scrisă cu pastă neagră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.

./.

Fila nr.4

...scris cu înclinație dreapta cu evoluție superioară...

- 2 -

129
198

scrișă cu pastă albastră pe 3 file de hîrtie albă, neliniată, model A.4.

ANALIZA COMPARATIVA DINTRE PIESA IN LITIGIU
SI SCRIPTELE DE COMPARATIE EMANATE DE LA NUMITUL
EVU EUGEN

C.N.S.A.S.
FACT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Textul piesei în litigiu se remarcă printr-un scris cu dimensiunea relativă mijlocie, cu dimensiunea absolută dreptunghiular înaltă, cu depășantele superioare în general subînălțate, iar cele inferioare prelungite, cu raportul dintre majuscule și minuscule de inferioritate, cu înălțime inconstantă (uneori gladiolată), cu distanța dintre litere în cadrul cuvintului normală, iar dintre cuvinte mărită.

Este un scris cu înclinație constantă dreapta, cu rînduri liniare orizontale, cu finale orientate progresiv, cu arcuire unghiulară și semiunghiulară, natural, de evoluție superioară, executat cu viteză mărită, cu apăsare normală, legat grupat, cu ovale închise, încadrat sinistromarginat sinuos, ordonat și lizibil.

Caracteristicile grafice generale descrise mai sus le întîlnim în totalitate și la scriptele de comparație emanate de la numitul EVU EUGEN.

În continuarea analizei vom descrie - comparativ - unele caracteristici grafice speciale ale unor litere atît din piesa în litigiu cît și din scriptele de comparație.

Minuscule "a" se remarcă prin ovalul deschis superior cu atacul la ora 1 și prin grama a doua subînălțată, tangentă superior la oval.

	
INCRIMINATĂ	PROBA

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

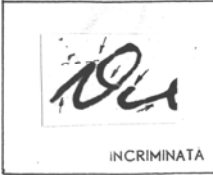
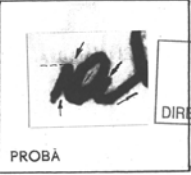
Fila nr.5

Auziți dumneavoastră: „*ovalul sinistrogir*”..., „*punctul de atac la ora 10*”...Poetică mai e limba română! Semiotician genial anchetatorului ...

- 3 -

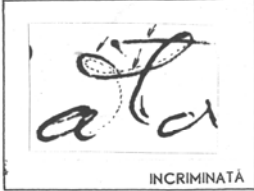

90
199 0

Minuscule "a" în altă variantă se relevă prin linia de atac prescurtată, prin ovalul sinistrogir deschis lăcățuit median cu punctul de atac la ora 10 și prin grama a doua subînălțată, tangentă inferior la oval.

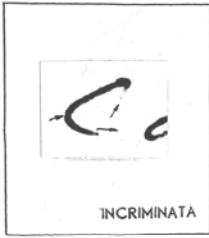
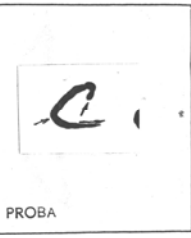
 INCRIMINATA	 PROBA
--	--

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Grupul "ăt" are caracteristic legătura extracaligrafică dintre semnul diacritic oval și debutul bastonatei ovalare, partea inferioară a trunchiului curbată, nelegată de litera următoare și bara amplificată, plasată superior.

 INCRIMINATA	 PROBA
--	--

Minuscule "c" se evidențiază prin croșetul din debut, prin partea mediană semiunghiulară și prin finalul orientat progresiv.

 INCRIMINATA	 PROBA
--	--

Fila nr.6

..., „ovalul dextrogir cu punctul de atac” ... „Ținta «cap de om»” ...
„linia de atac concavă” ... Suntem în plin război subcortical...

- 4 -

198 200

În depasanta "d" notăm ovalul dextrogir cu punctul de atac
în ora 3 și grama a doua mult dezvoltată spre stînga, pînă
în mijlocul ovalului.

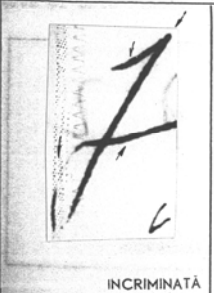
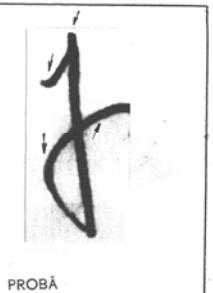
	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

În altă variantă minuscula "d" are caracteristic ovalul alungit cu debutul extern și grama a doua buclată real, tangentă superior la oval.

	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

Depasanta "f" se evidențiază prin linia de atac concavă, prin partea superioară liniară, prin bucla reală triunghiulară pe partea stîngă și prin finalul ascendent.

	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

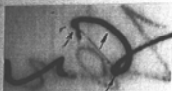

Fila nr.7

Curat-murdar criminologic- vizionaristic- scriptologist: „dedublarea bastonatei”... Scrisul lui Evu este unul „gladiolat” ... Nimic mai superb metaforic, nu?...

- 5 -

20/192

... litera "ie" se remarcă prin bastonata liniară, prin
... diacritic sub formă de croșet din care debutează litera
... și prin lațul din final.

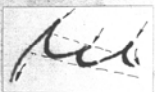

	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Depasanta "l" se evidențiază prin dedublarea bastonatei care
are ductul suitor liniar, iar cel coborîtor curbat cu finalul
reșinat.

	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

Minusculele "m" se caracterizează prin linia de atac amplificată,
curbată, prin gramele ghirlandiforme, prin grama întii supra-
înălțată și prin finalul orientat progresiv.

	
INCRIMINATĂ	PROBĂ

Fila nr.8

...de unde poetul scria undeva: „sufletul poetului înflorind succesiv în sus/ pe trestia vârstelor/ precum gladiola” ...

- 6 -

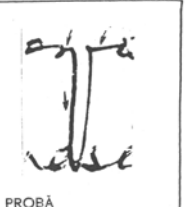
A93
2020

„n” se evidențiază prin linia de atac amplificată, prin grama întâi semiunghiulară și prin grama a doua unghiulară, subînălțată.

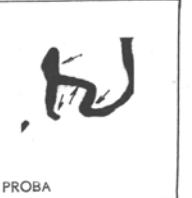
 INCRIMINĂȚĂ	 PROBĂ
--	--

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

La depasanta "p" notăm linia de legătură concavă, bastonată dedublă și finalul curbat.

 INCRIMINĂȚĂ	 PROBĂ
--	--

Minuscula "r" are caracteristic linia de atac cu croșet în debut, podișul descendent cu laț în stînga și finalul rotunjit.

 INCRIMINĂȚĂ	 PROBĂ
--	--

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.9

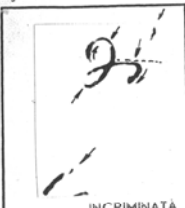
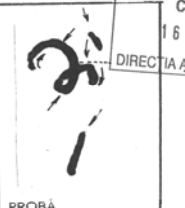
...dar ambele texte de comparație sunt, de fapt, prefăcute... Una sub presiunea terorii frigului și terorii omniprezente, alta sub presiunea lui tov. maior Haicu: „-*la stiloul meu... de ce își transpiră degetele? Ai ceva de ascuns? Recunoaște, că tot noi te scăpăm*”... „-*Ai geniu, dar nu ai tactică*”

- 7 -

... se evidențiază prin lațul virtual format de cele
... ale minusculei "r", prin legătura arcadată amplificată
... literelor analizate, prin ovalul repasat, prin grama
... curbată, tangentă superior și prin semnul diacritic
... ch croșet în debut.

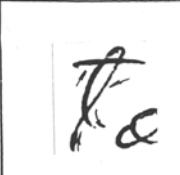
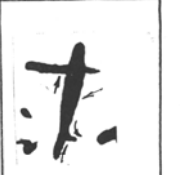
	
INCrimINATĂ	PROBĂ

... grupul de litere "și" notăm linia de atac curbată, pres-
curtată, partea superioară rotunjită, lațul real din debut,
bastonata literei "i" sub formă de baston curbat regresiv
subînălțat și semnele diacritice liniare.

	
INCrimINATĂ	PROBĂ

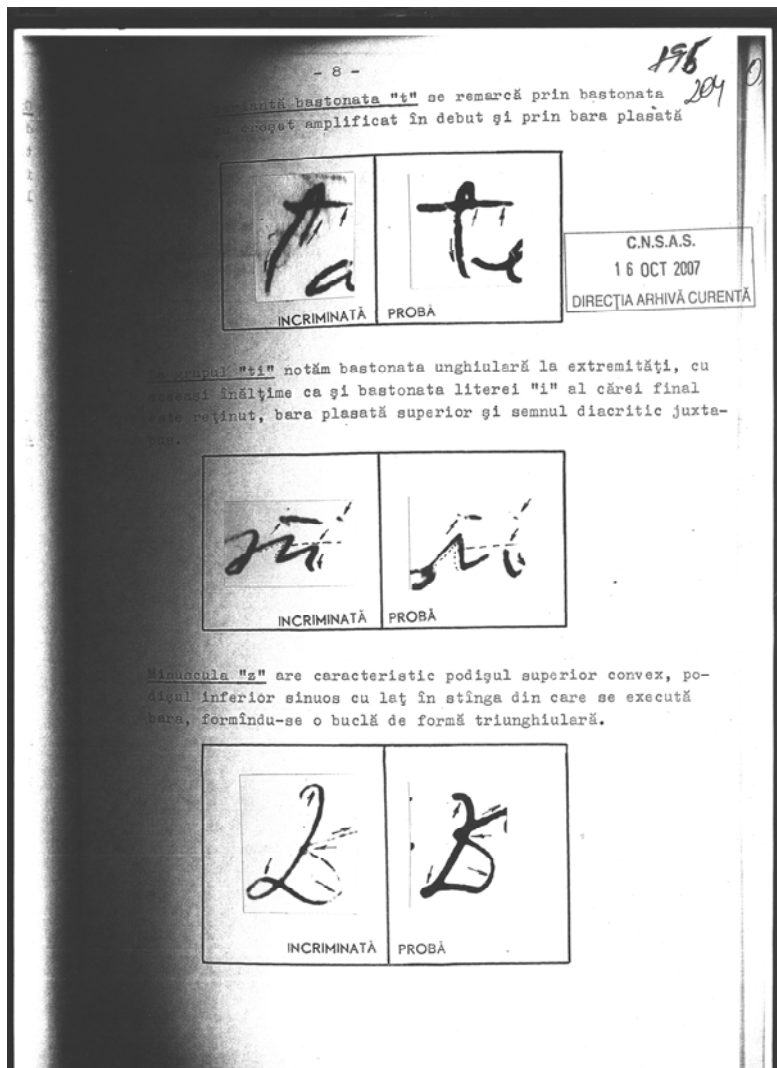
C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

... Depasanta "t" se caracterizează prin bastonata buclată real
cu linia de atac amplificată, prin finalul reținut și prin
bara plasată superior.

	
INCrimINATĂ	PROBĂ

Fila nr.10

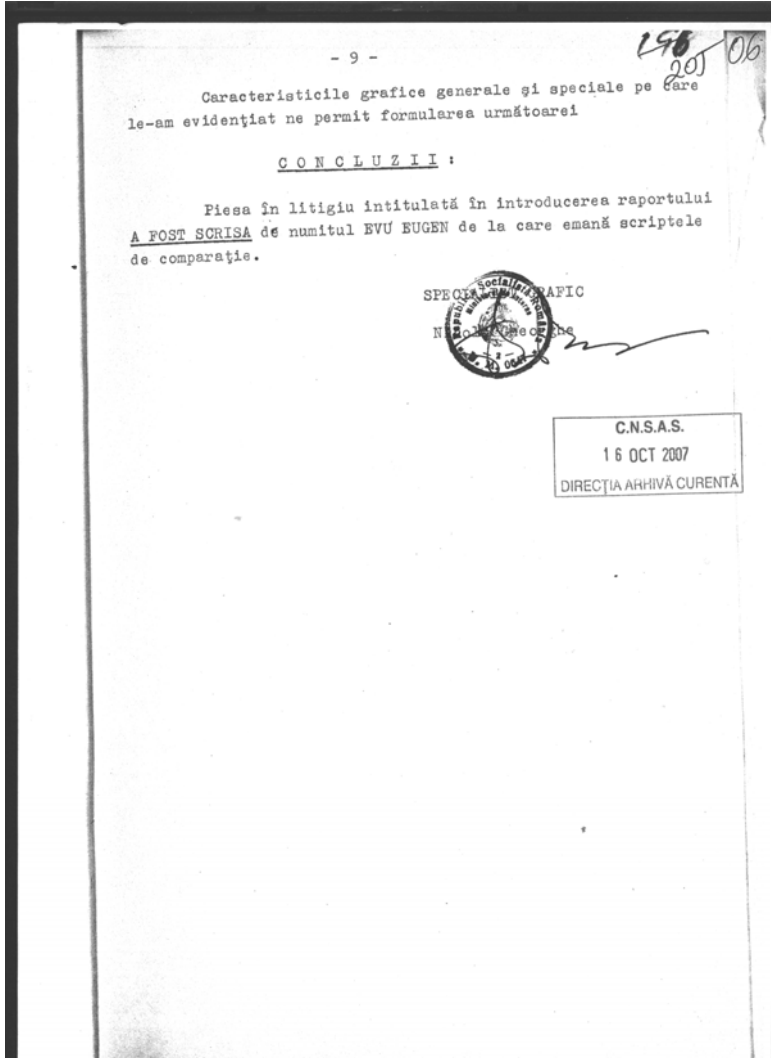
...spectrala literă Tau – căldura laboratoarelor toarșei CODOI, și prezența planului „Zet Zet - în caz de ocupație temporară a teritoriului”... „Podișul superior convex”... Suprarealismul grafo-expertilor versus realismul socialist ceaușist...

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.11

Concluzie expertiză penală: „Să trăiți vă raportăm că numitul Evu Eugen este autorul crimei de a scrie gladiolat scrisori dușmănoase și agită spiritele muncitoarelor de la fabrica de încălțăminte... Piesa în litigiu îl incriminează. Ordonafi: la arest, ori la casa de nebuni?”

Fila nr.12

Primul dosar al poetului de pe strada poetului Panait Cerna. Urmează un bestseller de 460 pagini, patru volume Prima filă: un raport către securitatea Deva cu martorii: Gligor Hașa, Eugen Burza. Turnător: Viorel Faur, președinte la Casa Pionierilor. Erau de față Blandiana și Beniuc (vezi dosarul).

MINISTERUL DE INTERNE *008766*
Unitatea *0255 HINEROCARA*

Acțiunea nr. 68319/08.10.86.

STRICT SECRET
(după completare)

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

(1)

DOSAR DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ Nr. *002431*

privind *CERNA*
(nume conspirativ)

Deschis la data de *11.01.1984*
Închis la data de *08.08.1986*
Arhivă Nr. *18090*

11540/1011

Cd. 197/1985 - V 17

Ajunghă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.13

...să începem cu tatăl poetului, pastorul pentecostal raional Evu Gheorghe, veteran de război, urmărit încă din anii 55...

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DIRECȚIA REGIONALĂ HUREDOARA
(Direcția Serviciul, Staționa)

63
Eyu / 60
1962

340/VS/5804-
Nr. din 5.XI.1962

D O S A R Nr. *exploz*

Gr. III-a
mașin de
bre - Culu

CĂTRE
R.A.I. SERVICIUL ORAȘ HUREDOARA

Alăturat vă trimitem spre exploatare două copii după informațiile furnizate de impeternicitul cultelor din Deva, care se referă la activitatea numitului EVU GHEORGHE pastorul prezbiter al cultului pentecostal din orașul Huredoara.

SEFUL DIRECȚIEI REGIONALE
Maidanul
Gheorghe

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

SEFUL SECȚIEI III
Maidanul
Iancu Ioan

Conceptat: VS
Dactilo: KI
Nr. exemplare: 2

Fila nr.14

Tov Haicu primește ordin să îl urmărească informativ pe tatăl poetului, deoarece așchia nu sare departe de gard... O familie de rebeli...

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDICIAL HUNGAROAARA
- Bir. Int. și Dos. -
Nr. 005208 din 14.01.1984

SECRET SECRET
Ex. nr. _____
///

D. K. T. G.
M. I. SECURITATEA MINISTRIULUI HUNGAROAARA
Rev. Cpt. HAICU D.

Alăturat vă trimitem pentru studiu pe timp de 10 zile
doberarul P. I. 18090 cu privire la EVU EUGEN și EVU GHEROGHE compus
din vol. 1 = 67 file și vol. 2 = 108 file.

SEFUL SECURITATII
[Signature]

SEFUL HUNGAROAARA
Lt. col.
PALI IOSIP

II/CH
0396/5
2 ex.

Ajunghă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.15

Notă informativă sursa „Ionescu Ioan” către Lt major Budriș, infiltrând biserica cu turnători brusc - pocăiți..

Ag. Sec. Statului
Secu. Or. Hunedoara
Prinț: „Ionescu Ioan”
Gr. „Ionescu Ioan”
Data 12. XI. 1967.
Casa „Caprișoa”

Nota informativă

În legătură cu biserica penti-
costală din Hunedoara va infirm
căci nici până în prezent nu s-a putut
nu mi se potrivește conducător local
și această funcție o deține provizoriu
numitul Evu Ghiorghie, secretarul
bisericii.

Vă informez că pentru funcția de
conducător până în prezent sunt
contra dict, datu numiti Evu Gh.
Radu Costantin și Prasinu Petru.
această reședință este fostului ca
tot trei sunt susținut ocuparea
unimergo. Pe Evu Ghiorghie îl
susține Președintele Cătrei
Boțuanu Pavel. pe Radu Costan-
tin îl susține Lipovan Teve Res.
Regional Regional iar pe Prasinu
Petru îl susține Marice Viarel
Postarul Rai. Hunedoara

În legătura cu numitul Evu
Ghiorghie susă vă mai informez
că în mod ilegal are la domiciliu
sau din Ont. atelier de reparat

Fila nr.16

Evu Gheorghe ...are atelier de reparat ceasuri, ține predici și face botezuri în jurul Hunedoarei...

2
ore anilor de securitate pe baza
dii care rezultă ca face parte din tot
peste costala, din anul Hunedoara
La baza dischiderii dosare lui de
prevenire sau material informativ
clate de inspectivitate, rezultă din care rezultă
ca numitul Evu Gheorghe ține defecate
predici. Ordinele în schid el nu este
autonizat de către departament.

Ca din aceste materiale rezultă că în
timpul să se repara să exprimat "să
distrugem tat spaul din mijlocul
poporului".

Fiind întrebat de către inspectoratul
intrebe prin "cau" să exprimat că:
betu, furt, fumat etc.

Sequel dischiderii actului dosar
de prevenție este:

a) Stabilirea în ce comitate actuale
sa pe linia sectori "pentecostale districte"
și depaturile pe care le are
pe deprăti-recluzioni din alte
localități.

b) Dacă mai ține predici în
momentul de față, și în permisi sunt
dura sau se scapă din el predici
din cel cost ca nu este autonizat.

d) Care sunt relațiile dintre el
și numitul Inf. Oaxete, omului
lucru în cadrul uzinei fabricii OSMI.
în funcția de mecanic

e) Modul cum se ocupă de
sarcinile de producție din cadrul
fabricii unde lucrează și dacă are
lucruri pe același loc.

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.17

„...fiind șef de grupă sindicală și macaragiu își onorează sarcinile de serviciu...” Literalmente „materiale furnizate de agentul „Rudeanu Anton”, preot ortodox hunedorean, despre „elementul care ține f. mult la secta sa” (Ulterior secta a devenit cult chiar agreat de ceaușism, n)...

Așa s-au pus bazele „clanului de baroni ruteni” de după 1989 ?

- 2 -

C.N.S.A.S.

16 OCT 2007

În vederea stabilirii activității se așteaptă
desfășurarea elementului respectiv care fost
dirijabil agentul „Rudeanu Ioan” și „Popa Ioan”.

Aiu materialele furnizate de agentul
„Rudeanu Ioan” rezultă că numitul Era
Gheorghe și un element rare ține foarte
mult la secta din care face parte,
fata de credincioșii din secta în an
pe moment caută să-și creeze supraviețuire
fata de ei.

Nu s-a stabilit ca în timpul
deciziilor să aibe maiestruții dymmo
fata de regimul democrat popular
din țara noastră, la fel nu se
stabilite ca să atragă în alte elemente
în secta din care el face parte.

La locul de muncă agentul „Popa
Ioan” nu informează că de un
muncitor educat și căutând să-și
ochite în mod caustic de sarcinile
rare și reviz pe line de producție.

Stabilită activitate pe care a dispus
pe line de producție în a sustinere
lui a fost cald responsabil de
grupă sindicală, la schimbul A.
cuptoare.

Fat acest agent nu mai informează
să abțină activitate pe care a
depus și a depune și în prezent
în cadrul secte a fost de fapt
multe ori evaduat în diferite
secrete.

pericolul acest lucru în toaderă
s-a stabilit că numitul Erau Gheorghe
și fruntas în producție, fapt că se
ilustrază fotografia sa pe panoul de
onorare din munta combatului adunat
Sănuțoara.

Fila nr.18

„...agenții Rudeanu Ioan, recent infiltrat în sectă”...(?), Alic Ioan și Blăgău Ilie să fie dirijați pe lângă acest element”... Înger veghetor: cpt.Motorga Ghe... Ordin: Budriș Petru, Domnul să îl ierte!

3.

Inu adroni vor lucra acuti
„Alic Ioan” p. Blăgău Ilie” acuti a ou. III
dii codul 1072 Sp. Gte. Joland oora
Avea, acutiul „Rudeanu Ioan” conu n.
aceta are posibilitate mai limitată de
oara ce este recent infiltrat în sectă, iar
la locul de muncă va fi în contact
cu acutiul „Iosca Ioan” dii Lytusa
Cpt J Motorga George.

Practic ca acutiul să fie dirijat pe
lucru acest element n vor întocmi
note de sarcini care vor fi trimise
succesiv III. Dar una va fi dato cpl.
Motorga Ghe.

Termen 30.04.1964
207p. Sp. Budriș Petru.

Lic. Șef. Arșină III
Șef. Arșină Ștef
P. Miu

C.N.S.A.S.
15 OCT 2007
DIRECȚIA ARȘINĂ CURENȚĂ

Ajunghă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.19

...Custodia trece la tov cpt. IOVAN: ținta „cap de om” – poetul Eugen Evu care spune bancuri despre frigul și foamea românilor. Turnaci, agentul „Doru Emil”- alias șeful de cadre Țurcaș, IGCL Deva, unde poetul era salariat; Anno Pomini: 1971; șef comando: maior LUPEA GHE din... Deva...

în cp. Iovan
Contut
18 05 911

I.S.J.Hunedoara
Serviciul II
28.03.1971.

Nr 1646

STRICT SECRET
Exemplar unic

S.M.S.A. I
468/2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

NOTA INFORMATIVA

Relatez că în ziua de 16.03.1971 venind la birou fostul angajat al întreprinderii EVU EUGEN me-a relatat o serie de bancur cu caracter politic la adresa Secretarului general al P.C.R. De față era Țurcașu Vasile și Pădurean A. angajații I.G.C.L.Deva.

Bancul se referea la lipsa de combustibil lemnos și felul cum să-l procure unele persoane. Bancul în esență are următorul cuprins: "Într-o zi Secretarul general s-a travestit și a plecat într-un sat să vadă cum stau oamenii cu lemnele. Intrînd la prima casă, la a doua etc. a văzut că nu au lemne. La capătul satului vede o căsuță mică și o stivă de lemne mai mare decît casa. Intrînd înăuntru familia era compusă din 7 copii și întrebînd cum reușesc să aibă lemne. Proprietarul i-a spus: "cînd trec camioanele cu lemne din pădure, familia lui iese și strigă: "Trăiască Ceaușescu" și atunci încărcătorii din mașină aruncă cu lemne în ei".

Despre Evu cunosc că lucrează la I.M.Teliuc ca muncitor nec. Este o fire aventurieră, scrie poezii, face parte din Cenuclul literar și este bun prieten cu Balșan deasemeni moralist în Hunedoara.

Doru Emil.

Materialul se referă la Evu Eugen, membru în Cenuclul literar din Hunedoara, furnizat în baza Instrucțiunii generale.

Nota la tov.maior Lupea Ghe. serv.1.

17.03.1971.

lt.maj. Enea C.

Fila nr.20

Raport către cpt Iovan: scrisoare interceptată între Evu și student Tiberiu Mariș - coleg de cenaclu cu Macovei, Chirica, Niță, Danb. „Ce-i frământă ăe poezii ăștia din Deva și Hunedoara?” (Constantinescu, I.Lupulescu, Martinovici, Balșan, Nicuță Tănase ...ș.a.)

Tată:

Amexez o nota - raport cu privire la primele impresii
fertile pe privire la numele EVU EUGEN.

Tot cpt Iovan
Din materialele de la
obținute sunt în chi întâpota
nu are stabilită formă și ce e
ce se referă în scrierile
Evu Iovan și în scrierile
Către unchi de o căsătorie
nu voră sau nu?
Contrastată tot ce este
în prin a să stabilită
1) Care ate stabilite
a lui Evu Iovan
2) Că frământate pe ai în
lităral ate din Deva
3) Că de răsărit a fost
Iulian în Nița
4) Dacă Mariș
în scrierile Evu Iovan
sunt în scrierile
Evu Iovan și în scrierile
ni se ca poezii de scrierile
4.05.1971

Cpt. Iovan

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Dr. Iol. [Signature]

Ajunghă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.21

Cpt Haicu dă raport despre revolta lui Evu la un simpozion din Timișoara „Scriitorii și patria”. Evu a citit o poezie cu șopîrle... Martori la masă: V.Bârgău, Cornel Popescu, Doina Uricariu, D.R. Popescu ș.a.

Este sesizat și partidul județean, toarșa Mitrofan... Evu și Bîrgău vor să intre la Academia Ștefan Gheorghiu, dar au bube-n cap, unul dosarul tatălui și al său, celălalt chestii cu exmatricularea dintr-o școală militară... Ambii respinși... Comisie: Mireșteanu, A.Sîrbu, Clemende C-tin, Radu Ciobanu, prof univ. Al Brad. Evu protestează citind un poem „Umbra dosarului”... Consecințe, marginalizare și chemare la ordine cu amenințări... Remember, dragi colegi scriitori din Deva? Bravo, tov Haicu!(mie)...

1. raport Haicu din
școala „Ștefan Gheorghiu”
Nr. 0.1.00401/19.09.98 H.H.

18 OCT 2007
DIRECȚIA NAȚIONALĂ CURENȚĂ

Eugen Evu - introdus la Casa de Cultură -
Municipalității Timișoara. Membru de partid. Membru
al Uniunii Scriitorilor (sau a ordinei de vechime).
Ordinul Casei de Cultură. Lucian Blaga "din
anul Casei de Cultură".
Datele în fișă sunt în total sau este relevant,
considerat ca a participat ca din acestă comisie
fronte partidul -
la Comisia Scriitorilor de la Timișoara din
trama anului 1983, la care eu am participat -
de ponde în comitetul pe care l-am avut și mai
ales fiind-o prete pe care acționa (și pe care nu
îo cunosc; probabil fronte acți.), a participat
o serie de comentarii în rândurile participanților
de ponde pe premise citit viza unor fronte și materiale
(apropiate în domeniul ș.a.)
La Deva, în luna martie 1984, a avut
loc Comisia Scriitorilor din județ, condusă de
șef. Octavian Mitrofan din anul Comitetului
județean PCR pe ter. După iarbă, proiectele
Com. de Cultură și Școlilor învățământului
lucru existând, Eugen Evu a ridicat următoarea
problemă: a fost solicitat pentru a încheia
cunoscute fronte și de Timișoara din anul
Academiei, Ștefan Ștefan - Benetton.
Dan organelor județene la un raport ca a

Fila nr.22

Mostră din multele : nota informativă „A.Ploianu” alias prof Aurelian Sîrbu, instructor la Centrul de îndrumare Deva. Locația agenturii: Casa Decebal Deva, adică Liceul Decebal. Șef: mr. Sălișteanu, Secu' județ Deva...

1.1. după cum am văzut
înviat: Mr. Sălișteanu & Nota informativă
proș: „Ploianu A.”
acul: casa „Decebal” Deva
tr: 14. Oct. '73. Sursa ve informare

Nr 1646 57

16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Evu:
Știa că se mută de la... la...
redona unde și-a mobilat o garsonieră. După
ce se află în libertate în țară (a fost de la
prima infuzie la judecătoria din Deva). Ultimele
le-am întâlnit în 23 sept. r.c. în hotelul „Arta”, în
prezenta „grupului de saldarie” la „Lucile sociale”
din cadrul „Petru cel Mare”. Era în companie
cu ministrul general de subțire de la revista „Fa-
milie” din strada Ștefan Vodă. Am rămas doar
câteva minute, deoarece erau foarte grăbiți.

Neavând interfață să se impună în țară, s-a
hotărât, deomnialtă, să rămână în Hunedoara, unde
și-a găsit serviciu, la C.S.M.
Pe lângă în continuare în revista „Căminul de
tineri”, Radio Timișoara și-a redobândit recent câteva
poziții pentru emisiunile „Căminul”.

Se află în strânsă legătură amicală cu un
traducător de la C.S.H., Dan Mureșan, om care găsea adesea
serviciului, are relații cu foarte mulți cetățeni străini.
Cetățeanul Mureșan, posesor al unui magazin „Gala”, a fost
cândva purtător al unui omor din accident de masă
[redacted] și [redacted] și [redacted]
[redacted] în defavoarea lui, cetățeanul
Mureșan și fi sunt îndura, în special în relații cu a
[redacted] și [redacted] și [redacted] și [redacted]
află în relații amicale cu prof. de muzică Băbici (Șc. 8
din Hunedoara) și de care ar avea unele a-
bligății morale. Fumător fixat „super long”,
predant îmbrăcat, pare „în bătă” în vorbă și
timpul străine și e bine apreciat de ministrul

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.23

Lucrat pentru manifestări dușmănoase regimului... Semnat Al. Plopianu., indicații Sălișteanu, anno pomini 1974, Deva ...

-2-
Nici, de multe ori, nici o presie, chiar dacă e pe linia tematică a lucrului.

În alte organe de idei, E. Eva mi-a relatat despre adevărate birfe și aprinderi între directorul Teatrului de Estradă, Ion Cătean și contabilul instituției, despre faptul că teatrul este împărțit în două tabere care se denigrează reciproc, lucru care duce la o prostă primă a instituției și colectivului ei. Tot în acest caz, admirați calitatea recitatului artistice, Nicolae Costone, care se menține neutru, încredințându-se nici unui tabăru.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

A. Plopcianu

Deva, 8 noi 1973

N.B. Buza buza este lucrat prin
doar informația pentru manifestări dușmănoase
regimului. - Cele scrise în nota sunt reale
și se referă pe a deva linie informațională.
a permis sarcina sa stabilirea naturii relațiilor
dintre director și un turist italian cu care a
fost vizitat la hotel "Sacia" din Deva.
Nota se va explica în actune.
Dr. Sălișteanu

Fila nr.24

...Anno pomini 1973... Evu l-a criticat la Casa pionierilor, în prezența Blandianei, a instructorului pionieresc Hașa, a lui Burza și a tov. Faur, pe Ceaușescu, poreclindu-l „voievod” că nu s-a dus la Țebea din frică de unguri... Informează, vigilent, tov. Faur, viitor secretar pcr în Valea Jiului...

Ministerul de Interne
Div. de Securitate
Serviciul:

Fișă secret -
Nr. 1646

5478

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Raport
1.8.1973 -

De ziua de 18 sept. 1972. În prim sunset al
Comit. jud. Hunedoara al U.F.C. mi-a comunicat următoarele:

În perioada 15-18 sept. a.c. în cadrul jud. Hunedoara
a avut loc un muzajon consacrat aniversării centenarului
morții lui „A. Păun” la care a participat mai multă mișcare
în jurul din Hunedoara și din alte județe din țară, inclusiv
din jud. Hunedoara.

De ziua de 17 sept. 1972. În prim sunset al
meu la Comitetul jud. al pionierilor pentru Hunedoara am
prezentat. Aici, în biroul prezidențial comitetului județean și
afară mai multă discuție fiindcă: presd. Comitetului jud.
Hans Heger, Sua Blandiana (peta), Burza (activist la Căminul
pionierilor), Evu Eugen (peșteră) și c. și c. și c. și c.
unele probleme privind modul de desfășurare a festivităților, Evu
Evu a început să critice apăsător și peșteră de parte
și să stea puțin furtiv că nu am așteptat o primire
corespunzătoare și nu am acordat atenția cuvenită delegației.
Se simțea veniți în județ Hunedoara. „Sentințam că mișcarea
nu se face nimic, dar puțin vorbesc (scandam puțin) și pe
câșul „gura Evu Evu”.

La acesta afirmă, primul sunset și o parte din
toți câștii și se în curtea „Evu”. La acesta Evu Evu
a spus: „Lasă-mă domnule în pace cu „Evu”! Tăci
vintură!” nu curtea pe cor l. al. „Evu” și de la Revu.

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.25

Bis: Haicu conchide ...Evu se crede persecutat deoarece tatăl său este credincios ...neortodox... Evu s-a manifestat dușmănos la Timișoara ...

14.11.1989
Judecarea nr. 101/1989
No. 0.1.00901/P.04989 Hido

159
158

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Eugen Evu - introdus la Casa de Cultură a Municipality Hunedoara, membru de partid, membru al Uniunii Scriitorilor (cu 4 volume de volume); Ordinele Ceroului Literar, Lucian Blaga din Ordinul Casei de Cultură.

Datorită faptului că tatăl său este secolant, consideră că e persecutat din această cauză și frate învidios.

La Conferința Scriitorilor de la Timișoara din Arama anulii 1983, la care eu nu am participat se pare în cuvântul pe care l-am dat (și facusem un alt printare presă pe care acuză că facusem un i-o cursă; probabil frate aolo!), a produs o serie de comentarii în rândurile participantilor se pare că prezintă citit viza unele fapte și materiale (aproximativ cu elemente f.a.).

La data, în luna martie 1984, a avut loc Conferința Scriitorilor din județ, condusă de tov. Octavian Măntănuș din cadrul Comitetului județean PCR cu tov. Pophe Iacob, președinte Com. de Cultură și Educație Trădătoare - revoluționară. În cadrul cuvântului, Eugen Evu a ridicat următoarea problemă: a fost uluit pentru a merge în viziunea frate și de Ziarișta din cadrul Academiei, Ștefan Ștefan - Bonușki.

dar organele județene erau opuse la...

Fila nr.26

Fragment din scrisoare sustrasă de Galiceanu la poștă și retrimisă...
Evu scrie despre muncitoarele fabricii Corvin – unde soția sa Maria lucrează, fiind și ea urmărită, deoarece ele erau trimise acasă și neplătite, dar organele raportau noi succese în muncă și etcetera. Personalul TESA chiulește, se încălcă dreptul la muncă, e foame și frig în oraș. Scrisoarea era adresată ziarului MUNCA ...

În virtutea faptului că noi credem în libertate
tatei presei românești și în libertatea, cerându-și
apropiu tuturor dreptate, unii trachele fizice:

Începând cu azi, 5 iulie, 1982, din motive care
ne sunt aruncate și care degenerarea noastră
și a familiei noastre, peste 200 de
muncitoare calificate, oameni ai muncii la
Fabrica de încălziminte din (Hornedoban), au
fost trimise acasă pentru 4 zile, exprimându-
ni-re doar că "am fost de lucru". Am fost obligate
să plecăm acasă iar cei din conducerea fa-
briicii sunt absenți din birouri, nimeni nu
ne justifică atare situație gravă. Faptul de
acest fel ne îngreună, deseori fiind trimise la
munca necalificate sau trimise acasă, lu-
crăm în noaptea, iar uneori niciun timp
peste program, de seara până în zori.

Ultima "măsură" aplicată nouă în m. l.
ilegal și abuziv, în afara legilor socialiste
și în încălcarea art. 16 din Constituția noastră.

nr. FOTO. 001085 / 14. 11. 1982
/ 14. 11. 1982

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Ajunghă-i zilei răntatea ei?!

Fila nr.27

Securitatea Hunedara – Deva - Turnare continuă privind toate familiile EVU din Hunedoara. Sursa: activiștii informatori de la secțiile de votare „democratică” ceaușistă. Șef hărțuire: maior POPOVICI GRIGORE, cu informatorul lui „Costel Cazan” (V.N.)... Cont colector: poetul Eugen Evu, inamicul public *number one*. Că, dacă nu ar fi, nu s-ar pomeni...

MINISTERUL DE INTERNE
SECURITATEA MUNICIPIULUI HUNEDOARA

DATA: 10 mai 1984

N° 00212 / A.G.

SECRET SECRET

Ex. nr. 2

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

R A P O R T

- privind verificările efectuate pe listele de alegători asupra familiilor EVU.

- 1.- În secția de votare nr.59, pe lista de alegători, fila 8, a străzii b-dul Corvin nr.16, ap.29 figurează numitul EVU EUGEN, în vârstă de 37 ani. *Letter de ordine 8 de primărie nr.1.*
Acesta, în data de 28.05.1982 s-a mutat cu domiciliul pe strada Zambilelor nr.1 ap.5.
- 2.- În secția de votare nr.59, pe lista de alegători, fila 6 a străzii Avram Iancu Figurează:
- EVU GHEORGHE, strada A.Iancu nr.10/26, vârstă 35 ani;
- EVU DOROTEA, strada A.Iancu nr.10/26, vârstă 30 ani.
- 3.- În secția de votare nr.51, pe lista de alegători, fila 7 a străzii Munteșiei Figurează:
- EVU GHEORGHE, str.Munteșiei nr.4/75, vârstă 64 ani;
- EVU OLGA, strada Munteșiei nr.4/75, vârstă 55 ani.
- 4.- În secția de votare nr.67, pe lista de alegători, fila 11, a străzii Mureșului 2 A, figurează:
- EVU IOAN, str.Mureșului nr.2A/70, vârstă 28 ani;
- EVU VIORICA, str.Mureșului nr.2A/70, vârstă 25 ani.
Acestă familie, începând cu data de 2.02.1984 s-a mutat cu domiciliul în B-dul Decis nr.35, ap.17.
Votarea s-a făcut în municipiul Hunedoara, la data de 21 noiembrie 1982.

Intocmit,
Maier Popovici Grigore

Fila nr.28

Cumsecadele cdt. Secu Hunedoara, SĂBĂU, ordonă deștept să fie contactat poetul Valeriu Bîrgău care a fost împreună cu Evu la Conferința Timișoara a scriitorilor, ca Bîrgău să fie chestionat... A se „exploata” securistic boemele animozități literare dintre cei doi... Deștepți băieții! *Divide et impera ! Virtus romana re-ci-di-vivus?*

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

MINISTERUL DE INTERNE
SECURITATEA MUNICIPIULUI HUNEDOARA
Nr.0078.162/25 nov. 1983

SECRET
Ex.nr. 2

Către,
M.I. INSPECTORATUL JUDEȚEAN HUNEDOARA
= SAVALCIDE I =

Atărnat înaintea un material compus din 2 file, referitor la poetul EUGEN, care a fost luat în S.I. Hugușău să fie contactat poetul BIRGAU VALERIU din Deva și să se discute cu el referitor la problema ce au apărut la Festivalul "Scriitorii și patria" editia 1983. Acesta este în relații reale cu EYU EUGEN și pe această bază poate fi exploatat interactiv.

Rugăm de asemenea să ne comunicați aspectele de interes operativ rezultate.

SECRET, SECURITATEA MUNICIPIULUI
COL. Săbăr MIRON

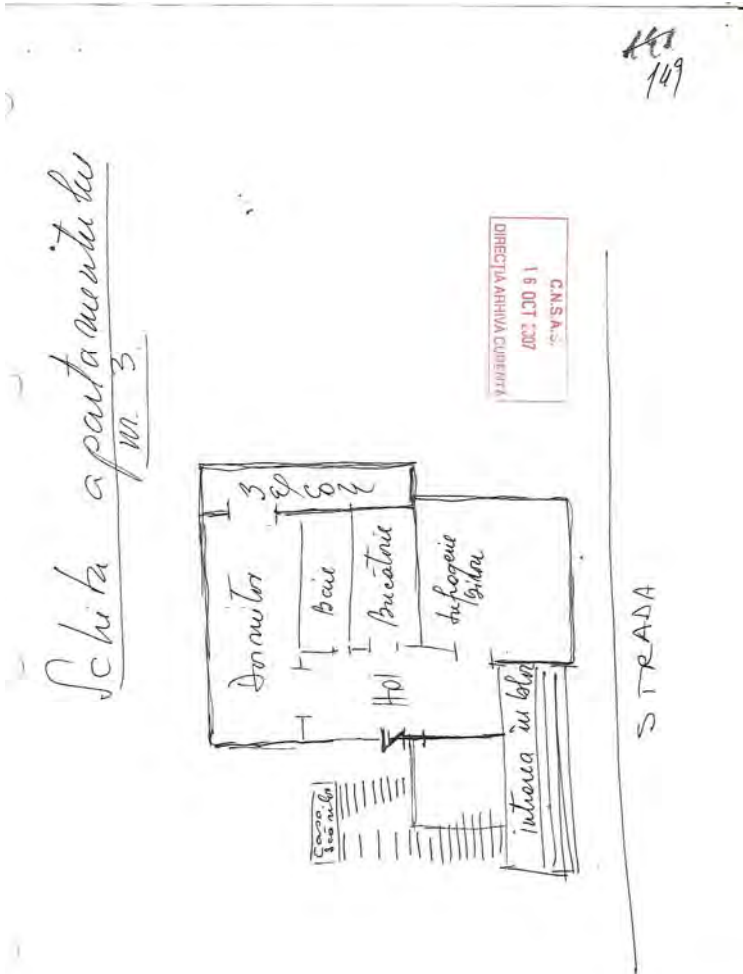
2 ex.
HI/DE
RD.00254/211A/
29.nov.1983

10/6

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.29

Informatorul cel mai longeviv, „M.I.”, schițează interiorul apartamentului lui Evu, cel mai apropiat amic al său. În dosare, un ordin de la București, cere a se pătrunde în absența locatarului în domiciliu și a se percheziționa. Zis și făcut. Șef de lucrări – mr. Haicu Ion; ținta – o stea pe umăr.

Fila nr.30

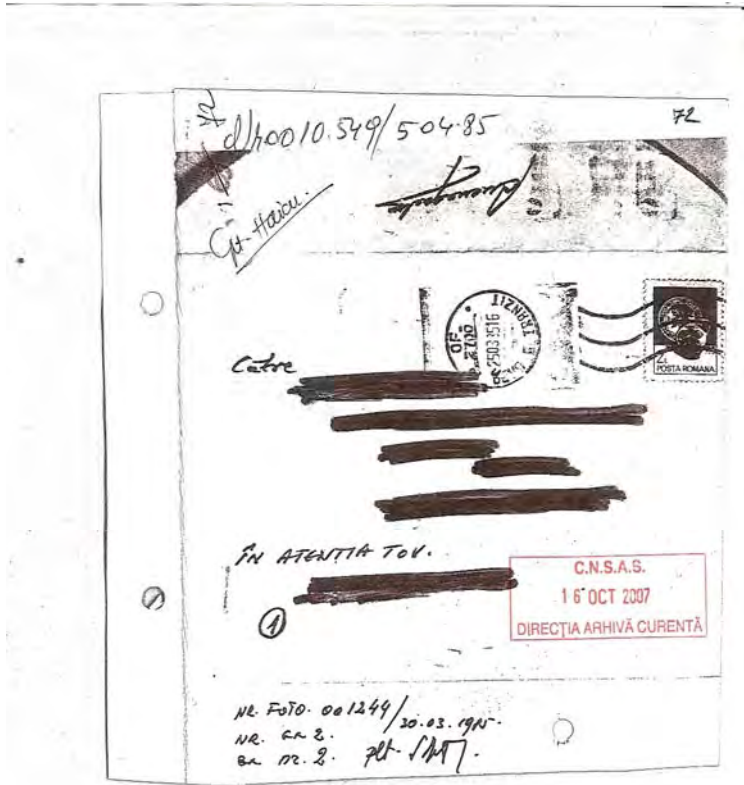
Captură Haicu – scrisoare trimisă președintelui USR, D.Radu Popescu, 1984... Speranța zadarnică a poetului că DRP îl va apăra de hărțuire. Nici telefoanele disperate nu au efect: sunt ascultate. DRP este și el urmărit. „- Plânge-te la partid sau la judecătoria!” Psihiatrul dr. S. îl sfătuie să se declare bolnav psihic... Așadar să facă pe claunul... Hamlet.

Ajungă-i zilei răntatea ei?!

Fila nr.31

Altă captură Haicu – Galiceanu – Ivan – Popovici: numele șters este al lui Augustin Buzura. Arhiva: Lucian Văceanu cdt. Secu Deva.

Fila nr.32

Devălmășia dosarelor... Alt fragment din protestul muncitoarelor de la fabrica de încălțăminte... Anexa: cca 200 de salariate testate cu sita mărunță... Turnători: „Radu” și secretara de partid a organizației ... Jalba: dreptul elementar la muncă.

- " -
 obligate altora, în n. v. "stat", "part", "NOI" 2430
 SĂ MUNCIM, știu că țara face eforturi mari
 de a rezolva situația din lume, iar din
 noi, comunisti și sindicalisti, oarecare
 familii muncitorești, copii de întretinut.

Practica aceasta (pe care v-o recomandăm și
 scriem cu demnitate de cetățeni ai
 Republicii Socialiste România, în pe adresa
 amintită, prin presa noastră democratică,
 organelor în drept, pentru rezolvare) este,
 după câte știm (știm că pe drept) una
 ineluctabilă în echitabilă socialistă, din
 noue în vigoare, ale inucii și în drept
 totale noastre de cetățeni.

Statul socialist omăru știu că ne însușim în Constituția
 și garanția excitații după a dreptului
 la muncă, conform art. 13, iar art. 18
 se pune în discuție: "În Republica Socialistă
 România, cetățenii au dreptul la muncă".

Oare cum ni-l încălcă astfel, voră, unii
 colectivi tineri, și în ce tineri? Din plată
 acestor zile în care vom sta fără rost?
 Vă mulțumim pentru tot ceea ce faceți
 spre menținerea drepturilor inalienabile
 ale oamenilor muncii din România.

C.N.S.S.
 16 OCT 1967
 BIBLIOTECA ARHIVA

Ajunghă-i zilei răntatea ei?!

Fila nr.33

Se pregătește închiderea dosarului „Cerna” și deschiderea dosarului „Anonimul”. Adrisant – cpt. Haicu – 1984

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI
- DIRECTIA I

Nr.151/PL/002431 din 23 mai 1984

STRICT SECRET
Ex.nr. 13

C.N.S.A.S.
15 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

NOTA

- privind unele concluzii ce se desprind din analiza dosarului de urmărire în formativă " CERNA ".-

Din punct de vedere concepțional, procedeele tactice de acțiune vor fi în consecință deplină cu prevederea din Programul de măsuri al Departamentului Securității Statului prin care este fundamentată concepția de muncă în problema artă-cultură, respectiv protejarea efectivă și integrală a valorilor spirituale.-

De aceea cazul trebuie analizat în ansamblul său, inclusiv prin prisma aportului valoric concret al scriitorului EUGEN EVU în cultura noastră contemporană.-

Datele ce le deținem atestă că oel în cauză reprezintă o personalitate consacrată, de certă valoare în planul creației literare (membru titlușar al Uniunii Scriitorilor, autor a cinci volume de poezii bine primite de critica literară, deținător al unui premiu, prezentă activă cu creație proprie în revistele literare din țară).-

Ca urmare, nici o măsură de securitate nu poate fi justificată dacă îi accentuează înclinațiile contestatate sau generează un curs evolutiv al cazului în sine, cu implicații de ordin politic nedorite.-

În ceea ce privește activitatea necorespunzătoare a obiectivului este necesar să fie analizată multilateral, corelind toate informațiile și înlăturând elementele speculative ori neesențiale.-

Așa de exemplu nu rezultă de nicăieri faptul că obiectivul ar fi luat legătura cu postul de radio "Europa liberă". Numele său a apărut în cadrul unor emisiuni în care se făcea recenzia anumitor poezii publicate în presa literară (conform unei tactici bine cunoscută de a sensibiliza tinerii scriitori în sensul că valoarea lor ar fi recunoscută numai în exterior). A deveni un caz notoriu ("CERNA") înseamnă a împlini tocmai acest deziderat al propagandei diversioniste de

..//..

*Teo. Cpt. Haicu.
Se coboară cu sepo la
trădătorii în jurul scriitorului
și la scriitor
Ol. J. J.*

JJ.00164.228/18.06.84. HCT

NO

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.35

O nostimă șoaptă pt. Haicu: nume colegiale: M. Giurgiu, M.Pîndaru.
„Valeriu Bîrgău a luat legătura”... Marcel I. Fandarac... Ca să vezi ci chestii...

d/n 00163 685/7-V/84.

NOTA

Cat. Haicu

154

VALERIU BIRGAU din Seva
a luat legătura cu EUGENIEU
din Hol. Casa d. pulturo din
Hunedoara în G. Enosca nr. 2
conținutul următorilor:

„Colaps s-a felicit din sufletul
măstru uitărit pentru fetele -
măle aparute alături de
maestrul intru apărut

MARCEL ION FANDARAC.

044 - Lemnești -

M. Giurgiu -
M. Pîndaru -

SA/SA/Hd/46 00532

din 3.05.1984.

Nº or. 2

Sec. M. Hunedoara

tx nr. 1

Fila nr.36

Sucite sunt căile tovilor! Altă propunere de închidere a altui dosar: „Scriitorul”. Informatorul de la bază se numea tot Plopianu, dar Anghel...? Pas de mai decodează ceva! Curat roman milițist. Manierist și analfabet.

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEȚEAN HUNEDOARA
- Serviciul I - Biroul II -

STRICT SECRET
Ex.nr. 1
Nr 646
10

S E C R E T

R A P O R T
=====

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

cu propuneri de închidere a secțiunii
"Scriitorul" prin avertizarea elemen-
tului urmărit.-

Dosarul de urmărire informativă "Scriitorul"
s-a deschis la data de 05 martie 1973, asupra numitului Enu
Eugen născut la 10 septembrie 1944 în Hunedoara, fiul lui
Gheorghe și Clara, de naționalitate și cetățenie română, de
profesie lăcătuș, în prezent angajat la Combinatul Siderurgic
Hunedoara, neîncadrat politic, cu domiciliul în Deva, strada
23 August nr. 51.-

La baza deschiderii dosarului de urmărire infor-
mativă au stat materialele furnizate de informatorul "Florea-
nu Anghel" din care rezultă că obiectivul se manifestă dușmă-
nos la adresa orinduirii socialiste din țara noastră și are
relații suspecte cu cetățeni străini, respectiv din Italia,
care au venit pentru afaceri comerciale în România.-

Despre sus-numitul se mai dețin materiale infor-
mative și de interceptare, începând din anul 1971 din care
se desprinde clar nemulțumirea sa față de situația în care se
află, datorită concepțiilor sale greșite pe care le exteriori-
zează în confăturile canalului literar "Ritmuri" din Deva
și "Flecăre" din Hunedoara unde activează.-

Astfel la 18 septembrie 1972, Enu Eugen s-a ma-
nifestat dușmănos față de primul secretar al Comitetului jude-
.. // ..

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.37

Fragment din scrisoare sustrasă ilegal, conform dreptului la secretul corespondenței. Poșta Hunedoara – Timiș. Adresant: Cornel Popescu, Cartea Românească.

SERVICIUL
ARHIVA
20-11-2002

Al/10009809/5-11-85

NOTA

4.02.85

Cpt. Popescu

Arhivele
naționale au primit
cop. în

102

EVU EUPEH, din Hunedoara Str.

Șambelului H. 1 Sp. 3 i-a comunicat
suveranității

București

următoarele:

1. - - - Am selectat ceea ce cred
că vă place. Sunt simțuri foarte
pulbere, eu sunt de tot, mi ajunge
utilul rezultat la cazul Jantă. Hu
mă jăluie, din! Ia iubesc ca pe son
tăle, am murit și cred că puteți
face ceea ce știți mine! Am scris cartea
i. 83. Sunt în 1985, mă dăre vindece;
I-o spun cu dove unilintă, și eu înseamnă
că mă înțelegi. Și acceptă alentă, cea
mese cu mi lăst. (adica altă) ramane
în serios. Dacă l. am ține. Poate l. zebe
dă. Lăstăreț conform condiției - - - //

B.i. / S.S. / H. 10077 din 30.01.1985.

H = Cpt. l.
Cpt. l.

SERV. 14. HO. 150/H. i.

Fila nr.38

Filă veche: nume colegiale: Martinovici, Niță, Franyo Zoltan, Letay Lajos, Neculai Chirică... *codex tenebrian romanian security...*

MI.IJ.HUNEDOARA
Primit :mr.Sălișteanu
Sursa :FLOPIANU "
Data : 07.08.972
Locul : Deva
Dos.pers.9624/

STRICT SECRET
Ex.nr. _____

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

33
21

NOTA INFORMATIVA

Vineri 15 sept. 1972 la Guessed se va desfășura în cadrul UNESCO, o șezătoare literară cu participarea a numeroși scriitori din București, Cluj, Timișoara, Craiova, Tg.Mureș și Hunedoara. Acțiunea e dedicată lui Avram Iancu, Mihai Gavril, scriitor, delegat din partea UNESCO, a invitat numeroși scriitori din partea naționalităților conlocuitoare (maghiari, și germani) spre a-și aduce prinos eroului român de la 1848. E vorba de Frany Zoltan, Letay Lajos etc. Din cadrul hunedorean participă Neculai Chirică, Martinovici, Victor Niță și Eugen Evu. Mihai Gavrilă susține documentat că în revistele maghiare au apărut o serie de articole despre Avram Iancu, dar a menționat că Koșuth, totuși a avut intenții rezonante față de ardeleni.

ss Flopianu

NOTA OFITERULUI

Materialul se va transmite la buletin iar cite în exempl se va exploata în dosarele numiților Evu Eugen și Martinovici care se află în atenția org. noastre.-

mr. Sălișteanu

NOTA SERVICIULUI

Nu este cazul să fie dat la buletin. Urmăriți care va fi comentariile ce se vor face după aceea.-

lt.col. Barta

- RD.147/2169
din 19.10.972
- exempl. 3

Fila nr.40
Ibidem

SERVICIUL
ARHIVA
28-11-2002

11/1009/5-11-85

HOTA

4.02.85
Cpt. Hota
Anulării și
reviziei cu propuneri
Cpt. Kiri 102

EVU EUPEH, din ~~Arad~~ ~~Arad~~ Ste.
Lambilelor H:1 Hp. 3 i-a comunicat
suntului ~~_____~~ din
Bucuresti ~~_____~~
urmatoarele:

1 - - - - Am selectat ceea ce cred
sa da place. Sunt dintr-un grup in
fulbere, eu bani de toti, mi-ajunse
utilul rezultatu la casa J. Hota. Nu
ma jaleam, dar! Sa iubeam ca pe un
tatic, un muncit si cred ca puteti
face ceva pentru mine! Am scris cartea
1-80. Sunt in 1985, ma dorec revizui,
do spun eu debe similita, si eu incercam
ca ma intelegi. Si astept alina, cea
mare cu mi luati (parca altii) ramane
in serios. Daar l. am trait. Fata l. zile
sa delincaz conform conditiilor - - -
S. i. / (S. i. / H. i. / 10) H: 0074 din 30.01.1985.
H: 00pl. 2   SERV. 14. 10. 150/H. i.
Ct. pe. 1

Ajungă-i zilei răutătea ei?!

Fila nr.41

Poezii arestate... Curios că nu sunt dintre cele blamabile... Mulțumiri pentru arhivare!

Nr 1646

26
64

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

SALA DIN MUNTE

EVU EUGEN

Intru în munte, dogorit de peștera înstelată
și parcă-s propriul meu duh
înfierbîntînd țărîma.

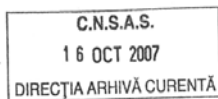
Rășina îmi picură dincolo de sînge
otravă dulce de zăpezi
Cu foșnet tînguios de ierbi
șerpi de purpură intră în soare
prin vârtej de nori maelstrom
ca un trandafir de nordice munți
Clipește Ochiul fără margini
(Flamă repede arsă în peștera mov-)
un miez de dunăre amară, cerul
cu iz de pește nămolos
tîrăște aburi prin păduri

Imi strigă cineva numele
uitat.
Eu caut izvorul negăsit .

Fila nr.42

Ibidem; sentimentul elegiac... *aud zăpezi la vânătoare ...*

41646

IUBIRE PIERDUTA

EVU EUGEN

Trec norii...sîngele uitat
domol prin ierburi muritoare.
Din cornul stelelor,sărat,
Aud zăpezi la vânătoare.

Mă uit în sclipărul de sînge
al rîului și nu mai ești,
Răcoarea somnolentă frînge
sub umbre doruri nelumești!

O pasăre se stînge,sus...
Țumbra Ta?...Abia se stînge,
Tremurătoare în apus

Nu plînge inimă,nu plînge.

Ajungă-i zilei răutatea ei?!

Fila nr.43

Iedera-nflorind pe zid... Iedera care de fapt susține zidul...
Metaforele acelor ani

No 1646

94
62

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

EVU EUGEN

IEDERA, ACUM...

Iedera-nflorind acum pe zid
poate-i o mai dulce suferință;
Floile au gust amar de vid
Prin pustia norilor, credință,

Mor a sficiune pe oraș
păsări moi cu gindul de țărină
Doar păunii vremeie trufaș ...
prin culori visându-se lumină...

Si mă doare noaptea către tine
sîngele cu somn descoperit:
O săgeată dizolvîndu-mi, lipsă,
picături de șarpe asfințit.

Eugen EVU

Fila nr.44

Captură din secretul corespondenței garantat de Constituție (cpt. Haicu Ion)

Nora

227/29
Cpt. Haicu
C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

EVU Eugen din Hunedoara strada C. Enescu str. 8, în a
vedat, amintuindu-l pe BORESCU FRANZ din Carova, strada
Sovinesti str. 3. Nr. urmasii soarelui:

4 - Voi trimite câteva poeme, cu accente vechi încredite.
Am fost furtiv și am vorbit cu oarecui despre a comunica.

Vă reamintesc, ne-am cunoscut cîndva, la Deua, erau
doi atît de poet cît sînt azi. Doar ca corespondența
noastră să ne apropie și mai mult. La ora actuală
sînt și instructor bilingv, la casa municipală de cultură
din Hunedoara. Ar fi bine dacă am putea să
ne vedăm, apoi a discuta mai pe larg, despre
unele lucruri, care din furtivitate nu mai apar. ---//.

H. G. / S. J. / Hd. (26) Nr. 001122 din 11.09.2004.

H.R. Gpl. 2.

Epl. 1.

Ion. H. Hd. 110/H. I.

Dh. 00165.174
20. sept. 1984

Ajungă-i zilei răutătea ei !?

Fila nr.45

Sustragere din corespondența cu Marin Porumb

DI/0010.084/2502.85

NOTA Cit. H. Zicu. 29/96

- ENU EUGEN din Hurezara, Sf. Emeric
Nr. 8, i-a relatat lui PORUMB MARIN
din Timisoara, Sf. Colaborării 1, Bl. ETS,
Ap. 3, următoarele:

"... Sînt interesante observațiile tale critice
la adresa celor ce au participat la expoziția
din sala Dietei. Toți artiștii trec printr-o perioadă
critică... Porumbul meu este pe undeva la o-
agnelitate, la o instabilitate, supra structurală, care
nu are nimic cu literatura.... Hărășivela a în-
ceput la Timisoara, la coleratul "Scrieri în Pa-
trina" unde sov. FLORESCU EUGEN, de la
C. Maa Timisoara, s-a referit că le-au citit
tutură acolo două proeme dure. Apoi mi-a
venit vestea la județul mi pe unu, aldele..."
M. i. S. C. / F. 10, (25) / Nr. 00174 din 19.02.1985.
NR. EX. 2.
EX. NR. 1.
Sv. M. F. 10. 150/H. 1.

Fila nr.46

Despre Brudi Hampel și Martin Szegedi emigrați în Germania

de recepția pseudoalea - a făcut parte din grupul
CANON - o emigrat în Germania în anul 1984
în 1984.

Scutit de servicii în cadrul relațiilor cu cei în
ocupație în alte scopuri pentru care e. i. cauzează
la sistemul de acces emigranți și ucraineni relaționa
și a notat în unele cazuri.

- Originalul matriculelor la MII - GERMANIA -
- Copii la [redacted] HAMPPEL
- Un extras pentru cunoscerea unui [redacted] SZEGEDI,
[redacted]
[redacted]

ca [redacted]

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Ajunghă-i zilei răutatea ei !?

Fila nr.47

Profesorul Aurelian Sârbu, alias A. Plopianu către șeful lui securistic din Deva, mr. Sălișteanu

Mi. Duzp. red. Hucledaaxa
Lucea: cablu. Slepianu / Kugel"
Primit: Mr. Sălișteanu & Nete
Data: 08.05.1943
Casa "Mănuca" Deva

informative

Nr 1646

C.N.S.A.S.

16 OCT 2007

DIRECȚIA NAȚIONALĂ DE CURENȚĂ

După aproape două luni de la angajarea sa la Teatrul de estradă din Deva, E. Evu intenționează să părăsească din nou această instituție.

○ Motivele ce îl înverșă: munca prea intensă, coliturii îndelungate într-un oraș într-altul și totuși, deținuții peste puterile sale bănești.

În calitate de organizator de spectacole, prin esențialele sale puteri să-l justifice venzul primit fără a putea să-l justifice în intrigină, lucru ce îl îndeamnă a apela la împrumuturi de la alții ce să-și asume datoriile față de instituție. A rămas dator în chirie personală pe care o ocupă în Bl. I, ct. VI, str. Lenin. (Mentionez că în locuința mea are telefon). Situația de mai sus îl determină să-și ceară transferul la C.S. Hucledaaxa, unde intenționează să devină muzicant.

În privința creației literare, continue să scrie în public. Ultima sa operă este „Mănuca” care apare în revista „Lăzarieni” A. S. V. pe prima pagină, cu o prefață patriotică. E remarcabil

Eugen EVU

Fila nr.48

Același Aurelian Sârbu, azi redactor la Semne – EMIA, Deva

- 2 -

... de multe ori, nici o poezie, chiar dacă e pe linia tematică a timpului.

In alte origini de idei, E. Evu mi-a relatat despre adevărate bîrfe și aporofori între directorul Teatrului de Estradă, Ion Cotea și contabilul instituției, despre faptul că teatrul e împărțit în două tabere care se denigrează reciproc, lucruri care duc la prăbușirea și instituirea în colectivitate. Tot în acest sens, admiră tenacitatea scriitorului artistic, Nicolae Costone, care se menține neutru, înfrunzindu-se nici unei taberi.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

A. Plopcaru

Deva, 8 noi 1973

N.B. Căruța Evu este lucrată prin dosar informativ pentru manifestări din zona noastră regiunii. - bele semnalate în nota sînt reale și se verifică pe a doua linie informativă a primii sarcina să stabilească natura relațiilor dintre alieții și un turist italian cu care a fost vizitat la hotel "Dacia" din Deva în data...

Ajungă-i zilei rântatea ei !?

Fila nr.49

Mostră a celui mai longeviv informator M.I.

Pr. got Hreiu Vasile
Seria nr. 71.14
Nr. D.P. 0409/25.09.984.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007 21.00.00

INFORMAȚII
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

MS 126

Cu Dn. Ducea, m-am întâlnit de mai multe ori în ultimul timp. Cu acest prilej am abordat din nou discuții despre artă în general și literatură în special. Ștind că mereu se făcuse vorbă, urmează cu accente personale, libere în ceea ce privește anumite aspecte ce pot fi: murale politice, și pentru a nu-i strica bunăvoința, am pornit de la poezii publicate și am remarcat posibilele interpretări. Mi-a spus: "Am allele mei bune, dar nu merg". Ștind că este că nu pot fi publicate. Mi-am insistat să le văd sau să mi le arăte, dar într-un ritm apropiat mi le va citi.

Privez că de multe ori discuțiile dintre noi, par de neînțeles pentru o altă persoană pentru faptul că gâtoria abilităților dintre noi (de lungă durată și relații încredere) s-a creat o anumită intimitate și o bună cunoaștere a subtextelor. Am precizat acest aspect deoarece nu pot depăși modul acesta de comunicare deoarece, fiind desăbăt de suspicioși, ar deveni neîncredători.

Pe de altă parte curiozitatea și are publicate sau în curs de publicare poezii patriotice foarte bune. De aceea una ale librării pentru cererile artistice, cu caracter artistic foarte bune.

Eugen Evu

Fila nr.50

Și Ioan Evu era în colimatorul cpt. Haicu, ca și frate al lui Eugen Evu

Insp. Hădăreț
sumar nr. 17-10
Nr. 00403/001/21-02-85

17101 152057

Su fu mare de [redacted] (ser. lui E. Evu) [redacted] 95

În anul lui februarie 1985 am fost oripă lui din frate pentru a-i comunica adresa lui R.T. Gărbăciu a lui Hărtiu. Spegedi în punctul a-nu cili volumul de mesurii pe care îl prezintă pentru editura "Cartea Românească". Pot să văd de prezii mioroase, cu un sădit caracter optimizat, su poftire se scouri triat-politico-economice.

În frate continuă să vire în să publice acleam prezii cu caracter politic în triat de la metă o bună și corectă interpretare a politicii partidului și statului nostru.

A precizat că sa vire lui Hărtiu Spegedi în să comunica adresa lui Brudi Kompel, fost membru al grupului muzical "Chamon" - acum în R.T.G. - la Tâmburg. Și-a arătat o vedere priuivă de la Brudi.

În

Nota de trecelee.

* ÈVU IOAN - este fratele partului ÈVU EUGEN
leacătia lui CERNAV
MARTIN SEBEDI - [redacted] - a fost în emacul, F.A.C.M.A., și vire dar nu a publicat prezii.

C.M.S.A.S.
16 OCT 1987
DIRECȚIA ARHIVA CURENȚĂ

Ajunghă-i zilei răutătea ei !?

Fila nr.51

Victor Niță, alias Cazan Costel, turnător de înaltă calificare, dar dinamovist

Sup. de sec. Hromed.
150/L.6/4 v 1971.
Inf: "Cazan Costel"

No 1646

Nota

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Despre cetățeanul Niță, Victor
 nu pot să spun prea multe, deoarece
 în momentul plecării mele la facultate
 el se afla pe băncile Liceului, iar
 după ce a devenit student și a plecat în
 orașul de reședință, am avut timp de întâlnire
 în ceea ce privește relațiile noastre
 de prietenie. Dar am avut puțin timp
 să scriu mai multe despre persoanele
 care au fost în jurul lui și despre
 activitatea sa în cadrul organizațiilor
 de tineret și în cadrul organizațiilor
 de studenți. În orice caz, eu
 știu că a fost un om deosebit de
 inteligent și că a avut o mare
 contribuție la dezvoltarea țării
 noastre.

Tot de aceea
 în nota nu se vorbește
 nimic despre activitatea
 sa în țară înainte de
 plecarea sa în străinătate
 sau despre activitatea
 sa în țară după
 întoarcerea sa în țară.
 Este posibil să fi
 avut activități în
 țară înainte de
 plecarea sa în străinătate
 sau după întoarcerea sa
 în țară.

Victor Niță
 4.05.1941

Fila nr.52

Colaborări securitice în urmărirea subiectului Evu

38

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEȚEAN HUNEDOARA
- SERVICIUL I.-

STRICT SECRET
Ex.nr. 1

Nr.120/SB/002309 din 19 mai 1973

M.H. 0025827
21.V. 1973

c ă t r e ,

M. X. SERVICIUL MUNICIPAL DE SECURITATE
16 OCT 2007
HUNEDOARA
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

Cr. I. a
L. Popovici Co.
Prezenta materială a fost
manuscris în Arhiva de
la S. J. Deva

Din informațiile pe care le deținem rezultă că informatorul dvs. "CAZAN COSTEL" și "RADULESCU ANGHEL" din legătura lt. maj. POPOVICI GRIGORE, au posibilități informative pe lângă obiectivul nostru EVU EUGEN, din Deva.

1). Prin informatorul "CAZAN COSTEL" secontăm să clarificăm următoarele :

- Relațiile existente între obiectivul nostru EVU EUGEN și elementele dușmănoase din cadrul Censoclului literar "FLACARA" din Hunedoara.-
- În ce constau relațiile dintre EVU EUGEN și MARIS TIBERIU din Cluj, despre care informatorul a mai furnizat material.-
- Dacă cunoaște cu ce scrieri se ocupă în prezent EVU EUGEN și unde intenționează să le publice.-
- Alte probleme ce interesează organele de securitate ca relații cu cetățeni străini etc.-

2). Prin informatorul "RADULESCU ANGHEL" ne-am propus să clarificăm următoarele :

- Relațiile dintre EVU EUGEN, BALSAN NICOLAE, MARINOVICI, MARIS TIBERIU și alți membri ai Censoclului "FLACARA" din Hunedoara, care au așa zise idei "moderniste".
- Cum este apreciată comportarea lor de restul membrilor Censoclului și ce poziție au luat față de aceștia.-
- Ce conținat au materialele prezentate de ei în cenzoclu etc.-

...//...

Fila nr.54

Încă o mostră din cele 460 pagini ale dosarului

- 2 -

a demonstra "politica represivă" a statului român față de intelectuali
Materialele trimise de I.J.Timis nu pot fi luate în con-
siderație, atâta timp cât versurile recitate erau publicate (cu avi-
zul specialiștilor și al C.C.E.S.).-

Informațiile din ultimii ani atestă mai mult unele nemul-
țumiri personale pe un fond psihic labil, ușor irascibil. Datorită
unei boli glandulare este marcat de un gen de dezechilibru nervos cu
implicații comportamentale contradictorii. Mai mult, atunci când con-
sumă alcool capătă înclinații spre agresivitate, modificându-i-se
aproape personalitatea.-

Având în vedere limbajul, tonul trivial și aspectul
grafic general al textului învinovat - lipsa oricărei referințe la
stilul normal al autorului - nu este exclusă ipoteza redactării scri-
sorii sub imperiul unei astfel de stări.-

Date fiind aceste concluzii se vor întreprinde următoa-
rele măsuri :

- va fi organizată o discuție cu obiectivul, în scop
preventiv, spre a se abține pe viitor să comită fapte similare, conco-
mitent cu informarea organului de partid ;

- se va efectua percheziția secretă la domiciliu (ante-
rior cercetării) și numai dacă vom avea temeiuri certe se va efectua
percheziția oficială ;

- audierea unor persoane din cercul de relații, și selec-
ționarea celor care în viitor pot rezolva sarcini informative și de
temperare ;

- prin toate posibilitățile de care dispunem (rețea,
persoane cu ascendent, contact direct) se va acționa în vederea in-
ființării și recuperării sale.

- Direcția I va informa conducerea Uniunii Scriitorilor
pentru a fi pusă în temă în situația că sus-numitul va invoca, reven-
dicativ, eventuale nemulțumiri și acționa în vederea ponderării ace-
stua.-

- Pe timpul cât se va afla în Capitală împreună cu Secur-
itatea municipiului București se va exercita control informativ asupra
obiectivului și legăturilor sale.-

Pe parcursul derulării acestui grupaj de măsuri întreprin-
se direct sau prin factorul politic de decizie se va porni de la ideea
că nu trebuie - sub nici un motiv - să i se creeze platformă ori sta-
tut de protestatar (disident).

Opt. Florea Lucian

rd.00115/858

Ajunghă-i zilei răntatea ei !?

Fila nr.55

Probe grafologice pentru soția EVU Maria, muncitor la Fabrica de încălțăminte Corvin din Hunedoara

=Jobel=   2394 / 18.07.83.   ~~17~~ ~~18~~ 18

Case probele de scris "DUI." ANONIMUL

Nr. Crt.	Numele in honoare	Funcție in Locul de muncă	Data	66.
1.	- Consultarea a unui muncitor de oca 700 creșterea de concediu pe anii 1981-1982 din cauza codului 7. 172. Hunedoara (probe scrise la sediul "5").	Tarele Căpățâmb de muncitor de fabrică	15.07.83.	C.N.S.A.S. 16 OCT 2007 DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ
2.	- Spiru SOVIR.	Economist la F. in. Hunedoara	17.08.83.	
3.	- NĂSTĂTESCU TATIANA.	Accountant timp plon - producător	7.09.83.	după proces-verbal u. sed. COM.
4.	Jonută ITAU	Imp. țesături 2 - ue CS H - CSU.	17.5.83.	
5.	Ene Elena	Muncitoare F. in. Hunedoara	14.01.84.	
6.	Ene Eugenia	Metodist Case de cultura H. d.	14.01.84.	
7.	Filiceanu Elena.	Muncitoare la F. in. H. d.	4.11.83.	

Fila nr.56

Mr. Sălișteanu primește Nota informativă a lui Aurelian Sârbu

-2-

Iluzia de multă vreme, nici o poezie, chiar dacă e pe linia tematică a lui Sârbu.

În altă ordine de idei, E. E. nu mi-a relatat despre activitatea bîrfei în apăsătorii cître directorul Teatrului de Estradă, Ion Cătean și contabilul instituției, despre faptul că teatrul e împărțit în două tabere care se denigrase reciproc, lucruri care duc la pricina primă a instituției și colectivului ei. Tot în acest caz, admirăm tenacitatea secretarului artistic, Nicolae Costone, care se menține neutru, înfrunzindu-se nici unei taberi.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

A. Popescu

Seve, 8 noi 1973

N.B. Cuvîntul Eugen este lucrut prin dosar informativ pentru manifestarea dusmănoasă regiunii. - Cele semnificate în nota sînt reale și se verifică pe a doua linie informativă, a primit sarcina să stabilească natura relațiilor dintre colectivul și un turist italian cu care a fost văzut la hotelul "Socia" din Seve.

Nota se va explica în continuare.

Prezenta: oca cum au sîntat în acest dosar.

Mr. Sălișteanu

Ajungă-i zilei răntatea ei !?

Fila nr.57

Solicitare către Direcția VI-a București de culegere date despre Eugen Evu, cu măsură specială de confiscare a corespondenței pe parcursul anului 1973

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEȚEAN HUNEDOARA
- SERVICIUL I.-
Nr. 4/007640 din 12.03. 1973

STRICT SECRET
Ex.nr. 41

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENȚĂ

C ă t r e ,

la: Direcția VI-a București

Rugăm să folosiți mijloacele specifice de informare de care dispune unitatea dvs. pentru a ne trimite date despre:
numele EVU prenumele EUGEN pseudonimul
GELU țara R.S.R. localitatea Yena
judeteul Hunedoara str. V.I. LENIN nr. 39
bloc I scara I etaj II ap. 44 sau
Yena str. 23 august Nr. 51-

In mod deosebit interesează următoarele :

- legăturile și natura lor
- Conținutul și tipul corespondenței
- Alte aspecte ce interesează organele de securitate

Detale obținute să ne fie trimise la indicativul 120/lexvi I tov. M. Clătulea, I. telefon 12650/111 care va ține contactul operativ cu dvs. în această problemă.-

Măsuri speciale ce urmează a fi luate : Confiscarea
legăturii și corespondenței

Termen de urmărire : de la 10-11-1973 până la sfârșitul anului 1973

SEFUL UNITĂȚII

RD.1471

SEFUL SERVICIULUI

Fila nr.58

Conviețuri în dosarele Securității

Nr 1646
69
90

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEȚEAN HUNEDOARA

C.N.E.S.
4 8 OCT 1972
SECRETARIATUL JUDEȚEAN

PROCES - VERBAL
=====

de constatare a efectuării unor acte premergătoare.

Data 05.10.1972

Maior de securitate SĂLIȘTEANU Damschin din cadrul Insp. Județean Hunedoara, sa constatat :

In ziua de 5 oct.1972 m-am întâlnit cu primul secretar al Comitetului Județean UTC, respectiv tov. PAUR VIOREL care mi-a comunicat următoarele :

La data de 17 sept.1972 s-a întâlnit în biroul președintelui Consiliului Județean al Pionierilor cu numitul EVU EUGEN, membru al cercului literar " RIMUARI " din orașul Deve, care a criticat org. județene de partid că nu au făcut o primire corespunzătoare delegației de scriitori din București care au venit pentru simpozionul organizat aniversării centenarului morții lui Avram Iancu, afirmând :

Pentru omenii de cultură nu se face nimic, dar pentru "voievođ " - referindu-se la secretarul general - se face totul.-

Dece voievodul nu a venit la Tebeș la Festivități, i-a fost frică de unguri.-

Stiu că are niște sfătuitoari linguiștici și printre aceștia sînteți și dvs. - referindu-se la primul secretar al Comitetului jud. al UTC.-

De fapt cînd s-a manifestat dușmănos mi-a comunicat că a mai fost Hăgeț Gligor președintele Cond. Jud. al Pionierilor, poezia Ana Blănăneanu și Burza Arel activist la consiliul jud. al pionierilor.-

Drăpt pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în baza art.224 C.P.P.

Mr. de securitate
SĂLIȘTEANU Damschin
Sălișteanu

- Ajungă-i zilei răutatea ei ?!

Un straniu-n toamnă dor de toți ai mei
Nedeslușit, al sinelui de sine,
Septembrie natal când anii răi
Cu tropotiri și plânsete de miei
Îi inversară Timpul Fost, ce vine...
Interiorul munte-n sus la zei
Geloși, Entelehia sacră-n vamă
Orându-it-au. Sub genunchii mei
Nadir și zare-au strâns, și buni, și grei,
Trecutul nu-i, prezentul nu mai cheamă

De parcă au mai fost și vor să fie
Zăpezi și cerul înstelat-n amiază
Lumina lumii zilelor stă trează
Catapeteasmă să o sfâșie o rază
Nu-mi faceți sarcofag din poezie
Mai mult avem nevoie de-a iubi
Decât de-a fi iubiți în astă lume
Necum adio vouă, frați anume
Și prieteni vrăjmășiți pe-un bruș de nume
Nimic de împărțit doar a iubi

Sub stele-n miazănoapte cânt, ehei !
Dor subțiat și beat de frumusețe
Din cărțile de daruri dau binețe
Celor ce vin și fi-vor să dezvețe
Bine de Rău, iar suferinți răzlețe
Să-i vindece de-o moarte și pe ei ...
Purtați de Noima Celuilalt Eon
Plângând ne naștem, ci răsând murim
Ființa știe, rareori vreun Zvon
Străluce-n vis. Crezând, aflăm ce știm
Zburați sub crucea lui Septentryon

Eugen EVU

Iertându-ne pe înșine ca semeni
Departelui de-aproape, iarăși gemeni,
Dimensiuni să trecem fără vrere
Cum inima pulsând măsura-i cere
Nu carnea, ci lumina sfintei sfere
Dumnezeind splendoarea din femei.
Semiotica celestelor scânteii
Își va muri chiar moartea-n partea vie
Să iar renască, epopée vie...
Pe noi să ne iertăm și dragii mei
Ajungă-i zilei răutatea ei.
Odinioară, adineauri, toate
Vor fi din nou și noi vom fi
-în Durate.

Eugen Evu 1991

Eugen EVU
văzut de Radu Roșian

SUMAR

Partea I – TURNIȘORUL -----	5
Eugen EVU -----	7
MARIA Teresa LIUZZO – <i>Italia</i> -----	12
Dumitru HURUBĂ -----	16
Antonia ILIESCU -----	19
Victor baron COROIANU – <i>USA</i> -----	23
Cristian NEGUREANU -----	28
Andrei ZANCA – <i>Germania</i> -----	29
Marilena Rodica CHIREȚU și Eugen EVU -----	36
Valeriu BÂRGĂU -----	42
Mircea DINESCU și Eugen EVU -----	46
Eugen EVU – palmares -----	54
Raffaele d’ ORAZI – <i>Italia</i> -----	55
Sigismund DUMA -----	58
Ștefan NEMECSEK -----	60
Constantin STANCU -----	62
Adrian PĂUNESCU -----	64
Eugen EVU -----	65
Gligor HAȘA -----	68
Eugen EVU -----	69
Marilena Rodica CHIREȚU -----	83
Elisabeta BOGĂȚAN -----	85
Erika ERDOS -----	88
Eugen EVU -----	91
Fleur ADCOCK – <i>U.K.</i> -----	95
Eugen EVU -----	98
Ioana GEIER – <i>Germania</i> -----	107
Nada POMPER - <i>Croația</i> -----	109
Ion CHICHERE -----	110
Ina CONSTANTINESCU -----	116
Lucian GRUIA -----	117

Eugen EVU

Mihai AFILOM -----	119
Ana Maria NEAG -----	122
As.C.U.S. Provincia Corvina – mesager european -----	123
Ruxandra CESEREANU -----	125
Giovanni FORMAGGIO și Enza CONTI – <i>Italia</i> -----	127
Ioana Cassiana BOLBA -----	133
Adrian BOTEZ -----	135
Linda BASTIDE – <i>Franța</i> -----	138
Vasile IANCU -----	140
Eugen EVU -----	143
Ion URDA -----	145
Ioan Radu IGNA -----	152
Teresia BOLCHIȘ TĂTARU – <i>Germania</i> -----	157
Eugen EVU -----	162
Teresia BOLCHIȘ TĂTARU (2) – <i>Germania</i> -----	163
Autografe promotion -----	166
Eugen EVU -----	167
Magdalena CONSTANTINESCU SCHLESAC – <i>Germania</i> --	169
Dieter SCHLESAC – <i>Italia</i> -----	170
Michael SCHLESAC – <i>Germania</i> -----	172
Constantin STANCU (2) -----	174
Santiago MONTOBBIO – <i>Spania</i> -----	180
Eugen EVU -----	183
George ROCA – <i>Australia</i> -----	186
Olga ȘTEFAN -----	189
Eugen EVU -----	195
Lucian HETCO – <i>Germania</i> -----	199
Dan CONSTANTINESCU NICOARĂ -----	201
Denise RILEY – <i>U.K.</i> -----	206
Ioan EVU -----	212
Eugen EVU -----	220
Lori CRISTEA -----	221
Traian Dinorel STĂNCIULESCU -----	222
Romulus Vasile IOAN -----	224
Eugen EVU -----	226
Elena Daniela RUJOIU SGONDEA -----	227
Eugen EVU -----	229
Raluca Elena WEBER -----	232
Dr. Lidia DOBREI și Oana BIMBIRICĂ -----	234
Adrian BOTEZ (2) -----	237
Dumitru HURUBĂ (2) -----	240
Marilena Rodica CHIREȚU (3) -----	242

CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

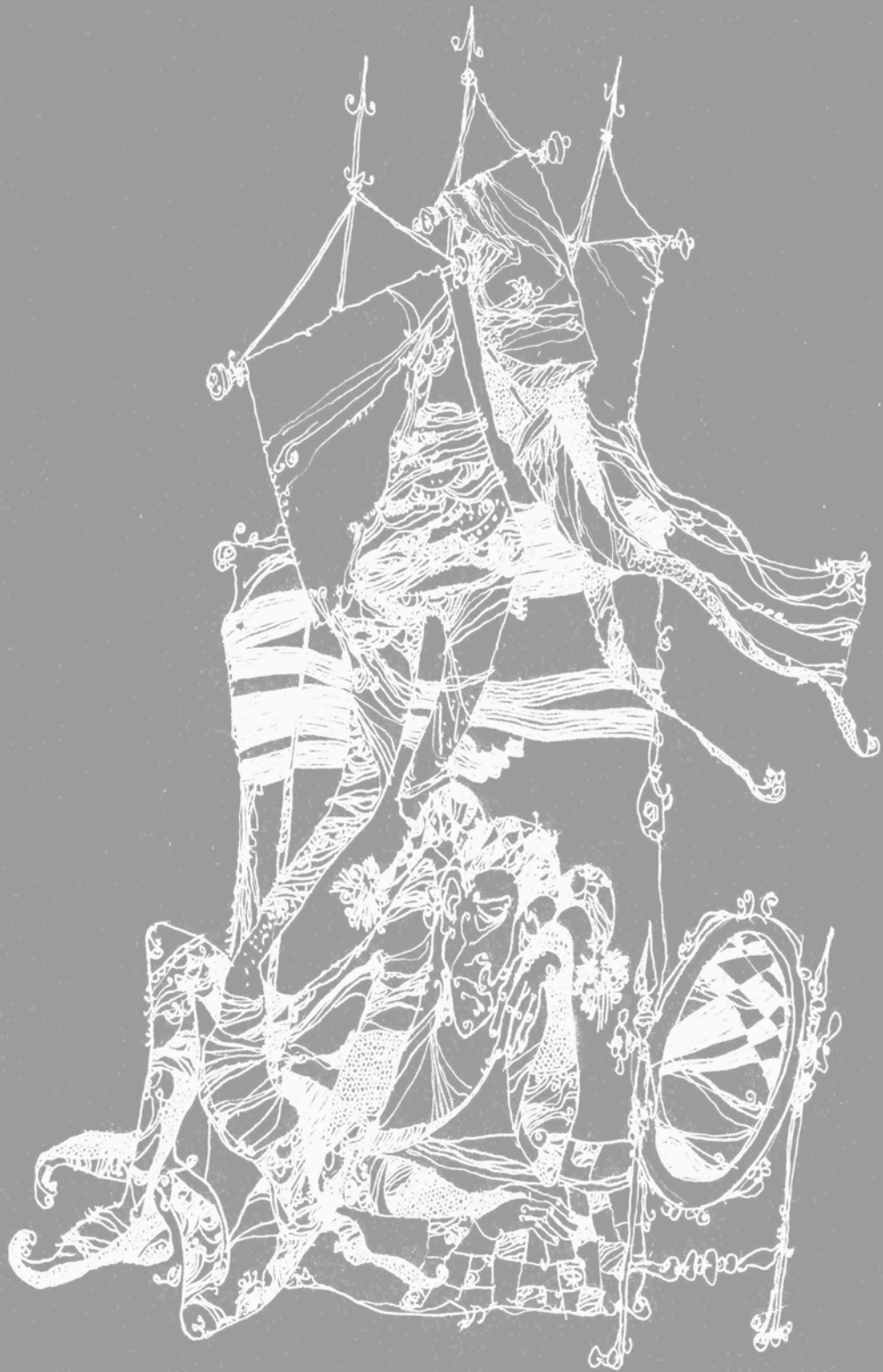
Accad. Angelo MANITTA – Italia -----	245
Adrian BOTEZ – Eugen EVU (interviu) -----	249
Eugen EVU -----	266
Maria Diana POPESCU – Eugen EVU (dialog) -----	267
Horia BĂDESCU -----	282
Ion SCOROBETE -----	283
Lucian GRUIA (2) -----	286
Emil ALBIȘOR -----	289
Mircea TARCEA -----	294
Eugen EVU -----	297
Martin SZEGEDI – Germania -----	299
Ada IONESCU -----	300
Nicolae SZEKELY -----	304
Cinci pictori hunedoreni -----	311
Ion URDA (2) -----	312

Partea a II-a – MÂNCĂTORUL DE FURNICI ----- 313

Agonismul/ O proclamație globalizabilă -----	315
Memorialul icnelilor et frustrării -----	321
Codul lui Adam și Coadă lui Satan -----	323
O tăcere asurzitoare -----	328
Ce-a fost aia... FORUM 22 ? -----	332
Tele – vedenii și tele – viziuni -----	338
Dezvăluiri în premieră mondială -----	341
Codu' lu' DAVÂNCĂ -----	344
Monolog Oros-Orwellian cu inserții romgleze -----	346
Hai cu halba, hai cu jalba -----	348
Dicționare -----	349
Altă jalbă multilingă -----	350
Răvaș pe fărăș la nimurici... -----	352
Arca lu' Nobelea -----	353
Epistolă către Praștiarhia Morfodoxă -----	357
De la comunism la consumism -----	359
În capu' trebii... -----	362
Europirina pentru Comonwealth -----	365
Despre noi, scriitorii... -----	368
Nobelismul... și Bookfestul -----	370
Noi vrem țărani, de George Pământ -----	372
Limba întunericului -----	375
Peruci și aureole de sfinți ai boborului -----	381
Nu strâmtă-n găoace... -----	384

Această carte apare cu sprijin financiar nerambursabil și de la Consiliul Local al municipiului Hunedoara, pe baza unui proiect cultural din 2008 depus de autor.

Apariția cărții a fost posibilă și prin generozitatea următorilor sponsori, cărora autorul le mulțumește și pe această cale:

1. Cosmin **BODREAN** – administrator
al Cimitirului Privat „Sf. Gheorghe” Hunedoara
2. Dr. Victor Baron de **COROIANU**
3. S.C. **POEMA** s.r.l. Orăștie
4. Janin **ANTONESCU**
5. jr. Gabriela **BAIEȘAN** – Notar public
6. dr.ing **Gh.POPOIU** – S.C.PROIECT SISTEM s.r.l
7. Silvia **GHENEA** – SC FERM EXPERT CONTABIL s.r.l.
8. Simona Amada **SPIRIDON** – expert contabil
9. senator Viorel **ARION**

și **Marelui Anonim**

Carte apărută în colecția:

Tiparul executat la
SC TIMUX TIPO PROD SRL
HUNEDOARA